

ДИЙН КУНЦ НЕПОЗНАТИ

Превод от английски: Юлия Чернева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

БЕЗПОКОЙСТВО

*Верният приятел е силна защита.
Верният приятел е лекарството на
живота.*

Апокрифно

*Над нас е паднал ужасен мрак, но ние не
бива да му се предаваме. Трябва да съберем
смелост и да намерим пътя до утрото.*

Анонимен член на
френската съпротива
(1943 г.)

ПЪРВА ГЛАВА

СЕДМИ НОЕМВРИ — ВТОРИ ДЕКЕМВРИ

1.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Доминик Корвези заспа под тънко вълнено одеяло и чист бял чаршаф, но се събуди на друго място — в мрака на големия дрешник във фойето, между саката и якетата. Беше се свил на кълбо. Пръстите му бяха стиснати в юмруци. Мускулите на врата и ръцете го боляха от напрежението на неприятен, макар и вече забравен сън.

Той не си спомняше да е ставал през нощта, но не се изненада, когато установи, че се е разхождал насън. Наскоро това му се бе случило два пъти.

Сомнамбулизмът, потенциално опасен навик, интересуваше човечеството от незапомнени времена. Ходенето насън заинтригува и Доминик от момента, в който стана негова жертва. Той намери информация за сомнамбули, датираща от хилядната година преди Христа. Древните перси вярвали, че бродещото тяло на сомнамбула търси своя дух, който е избягал от него през нощта. Европейците от мрачното средновековие предпочитаха да го обясняват с обсебване от демони или с ликантропия^[1].

Доминик Корвези не се тревожеше за заболяването си, макар че се чувстваше неудобно. Като писател, той проявяваше интерес към тези нощни разходки, защото гледаше на всички нови преживявания като на материал за романите си.

Но макар че Доминик можеше да извлече печалба от творческото приложение на собствения си сомнамбулизъм, това си беше болест. Той изпъзля от дрешника и изтръпна, когато болката се стрелна по главата и раменете му. Едва се изправи, защото краката му бяха схванати.

Доминик се почувства глупаво. Сега знаеше, че сомнамбулизмът е състояние, на което са уязвими и възрастните, макар че още го

смяташе за проблем на детството, като напикаването.

Той затътри крака към спалнята, после към банята и видя отражението си в огледалото. Приличаше на гуляйджия и развратник, отдал се на различни грехове.

Доминик почти нямаше пороци. Той не пушеше, не преяждаше и не взимаше наркотици. Пиеше малко. Харесваше жените, но не правеше безразборен секс, а вярваше във всеотдайността на постоянната връзка. Всъщност не бе спал с жена от четири месеца.

Доминик изглеждаше изтощен само когато се събудеше и разбереше, че през нощта отново е отишъл в импровизираното си легло. И всеки път се събуждаше капнал от умора. Макар че спеше, той не си почиваше в нощите, когато ходеше насън.

Доминик седна на ръба на ваната и огледа петите си. Нямаше драскотини и краката му не бяха мръсни, затова явно не бе излизал навън. Вече два пъти се бе събуждал в дрешниците — веднъж миналата седмица и дванайсет дни преди това — и краката му пак бяха чисти. Както и преди, той имаше чувството, че е пътувал километри, докато е бил в безсъзнание, но всъщност бе обикалял малката си къща.

Горещата вода отпусна мускулите му. Доминик беше трийсет и пет годишен, строен, в отлична физическа форма и бързо възстановяваше силите си. Той закуси и се почувства добре.

Доминик взе чашата с кафето и излезе на двора. Гледката беше приятна. Лагуна Бийч бе сгушен в подножието на хълмовете, спускащи се към океана. Доминик отиде в кабинета си. Беше убеден, че причината за сомнамбулизма бе работата му. Не толкова самият труд, колкото изумителният успех на първия му роман „Здрач във Вавилон“, който бе завършил през февруари. Издателство „Рандъм Хаус“ му даде забележително голям аванс за първа публикация. След месец агентът му продаде и правата за филмиране на книгата и с парите Доминик изплати къщата си. Той се бе трудил много месеци, работейки по шейсет, седемдесет, дори осемдесет часа седмично, докато пишеше романа, но въпреки това имаше чувството, че успехът дойде внезапно, сякаш забогатя за една нощ.

Някога бедният Доминик Корвези понякога гледаше забогателия Доминик Корвези в огледалото и се питаше дали наистина заслужава всичко онова, което му се бе паднало. От време на време се

притесняваше, че му предстои голям провал. Защото обикновено триумфът и признанието се придружаваха от огромно напрежение.

Когато през февруари бъде публикуван, дали романът „Здрач във Вавилон“ щеше да бъде добре приет и да оправдае вложенията на „Рандъм Хаус“, или щеше да бъде пълен провал и да го унижи? Дали Доминик щеше да повтори успеха си, или „Здрач във Вавилон“ беше боклук?

Тези и други въпроси настойчиво се въртяха в главата му всеки ден и той предполагаше, че измъчват подсъзнанието му, докато спи. Ето защо ходеше насън. Явно се опитваше да избяга от тези безмилостни притеснения и търсеше тайно място за почивка, където тревогите нямаше да го намерят.

Доминик седна зад бюрото си, включи компютъра и извика на екрана осемнайсетата глава на новата си книга, която още нямаше заглавие. Предишния ден той бе спрял по средата на шестата страница на главата и възнамеряваше да започне оттам, когато видя, че страницата е пълна, а я бе оставил празна до половината.

За миг озадачено се вторачи в буквите, сетне поклати глава.

По гърба му полазиха ледени тръпки.

Не се уплаши от съществуването на непознатите редове, а от съдържанието им. Освен това имаше и седма страница, каквато Доминик не бе създавал. Имаше и осма.

Пръстите му станаха лепкави. Странната добавка към недовършената глава се състоеше от едно-единствено изречение, повторено стотици пъти.

Страх ме е. Страх ме е. Страх ме е. Страх ме е.

Изречението бе написано двеста шейсет и осем пъти. Компютърът не го беше създал сам. Машината беше само покорен слуга, който изпълняваше заповедите на Доминик. Пък и никой не се бе промъквал в къщата му през нощта, за да работи с текста. В дома му нямаше следи от проникване с взлом и Доминик нямаше представа кой би му погодил този номер. Явно самият той бе отишъл до компютъра си и бе написал това изречение двеста шейсет и осем пъти, докато бе спал, макар че не си спомняше да е правил такова нещо.

Страх ме е.

Но от какво? От сомнамбулизма? Да, това наистина беше дезориентиращо преживяване, поне на сутринта, но не и изпитание, което би предизвикало чак такъв ужас.

Доминик се страхуваше от бързината, с която постигна успех като писател и от вероятността за също така стремглаво изпадане в забвение. Но в същото време той не можеше напълно да отхвърли обезпокоителната мисъл, че сомнамбулизмът няма нищо общо с кариерата му и заплахата, надвиснала над него, е от друго естество — нещо странно, което съзнанието му още не проумява, но подсъзнанието вече възприема и се опитва да му предаде чрез посланието, оставено в компютъра, докато бе спал.

Не. Глупости. Това беше само плод на писателското му въображение. Работата беше най-доброто лекарство за него.

Пък и от проучванията си по въпроса Доминик знаеше, че при повечето възрастни това състояние не продължава дълго. Малцина преживяваха десетина подобни епизода, обикновено в рамките на шест месеца или по-малко. Имаше изгледи сънят му никога повече да не се усложнява от среднощни скитания и Доминик да не се събужда, свит в някой дрешник.

Той изтри нежеланите думи от твърдия диск и започна да работи върху осемнайсетата глава.

Когато отново погледна часовника, Доминик се изненада, като видя, че е един часът следобед.

Денят беше твърде топъл за началото на ноември дори за Южна Калифорния, затова Доминик обядва на двора. Палмите шумоляха на лекия ветрец и въздухът бе наситен с уханието на есенни цветя. Океанът бе изпъстрен с ивици слънчева светлина.

Доминик изпи последната глътка от кока-колата, вдигна глава към ясното синьо небе и се засмя.

— Виждаш ли? Няма падащ сейф. Нито връхлитащо отгоре пиано. Или Дамоклев меч.

Беше седми ноември.

2.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Доктор Джинджър Мари Вайс никога не бе предполагала, че ще има неприятности в магазина за деликатеси „Бърнстайн“, но точно там започна всичко. С инцидента с черните ръкавици.

Обикновено Джинджър се справяше с всички проблеми, които се изпречеха на пътя ѝ. Тя се радваше на всяко предизвикателство в живота и ставаше по-силна от неприятностите. Щеше да ѝ бъде скучно, ако пътят ѝ винаги беше лесен и безпрепятствен. Никога не ѝ бе минавало през ума, че ще се натъкне на проблем, с който няма да може да се справи.

Освен предизвикателствата животът поднася и уроци и някои са много полезни. Едни са лесни, други — трудни.

А трети — ужасни.

Джинджър беше интелигентна, хубава, амбициозна, трудолюбива и готвеше добре, но главното ѝ предимство в живота беше, че никой не я приемаше сериозно, когато я видеше за пръв път. Тя беше стройна и грациозна. Повечето хора я подценяваха седмици, дори месеци наред и постепенно разбираха, че тя е страховит съперник или противник като колега.

Историята за нападението върху нея се превърна в легенда в презвитерианската болница в Колумбия, където Джинджър стажува четири години, преди да ѝ се случат неприятностите в магазина за деликатеси „Бърнстайн“. Като всички интернисти, Джинджър често работеше по шестнайсет часа в денонощието, дори по-дълго, ден след ден и не ѝ оставаха почти никакви сили да се довлече до вкъщи. В една гореща, влажна съботна вечер през юли, след особено тежко дежурство, тя си тръгна в десет часа и скоро бе пресрещната от едър неандерталец с ръце като лопати, къс врат и полегато чело.

— Извикаш ли, ще ти избия зъбите — каза той, хвана ръката ѝ и я изви зад гърба. — Разбра ли, кучко?

Наблизо не минаваха пешеходци, а колите бяха далеч. Отникъде не се виждаше помощ.

Мъжът я блъсна в една тясна уличка между две сгради. Джинджър се удари в кофа за боклук, нарани коляното и рамото си и се спъна, но не падна.

Стенейки и въздишайки задъхано, тя вдъхна самочувствие на нападателя си. „Не се съпротивлявай — помисли си Джинджър. — Онези, които се съпротивляват, ги застрелват.“

— Мърдай! — през стиснати зъби изръмжа мъжът и отново я блъсна.

Изминаха три четвърти от уединената уличка и той започна да говори мръсотии. Каза ѝ какво ще направи с нея, след като ѝ вземе парите и дори на оскъдната светлина на единствената лампа в края на уличката Джинджър видя, че мъжът няма оръжие. Изведнъж тя изпита надежда. Речникът му от вулгарни думи смрази кръвта ѝ, но сексуалните му заплахи бяха толкова тъпи и еднообразни, че звучаха смешно. Джинджър осъзна, че този мъж е само един голям нещастник и разчита на размерите си, за да получи онова, което иска. Хората като него рядко носеха оръжие. Мускулите му вдъхваха фалшиво самочувствие на неуязвимост, затова той вероятно не умееше и да се бие.

Докато нападателят изпразваше чантата, която тя доброволно му даде, Джинджър събра всичката си смелост и го ритна право в слабините. Той се преви на две. Тя хвана ръката му и изви назад показалеца, докато болката стана непоносима като пулсирането в пениса му.

Рязкото извиване на показалеца може бързо да обезвреди всеки човек, независимо от размерите и силата му. По този начин Джинджър опъваше двигателния нерв на горната част на ръката му и в същото време притискаше свръхчувствителните медиални и радиални нерви от вътрешната страна. Острата болка се разпространи в рамото и врата му.

Мъжът сграбчи Джинджър със свободната си ръка и я дръпна. Тази контраатака ѝ причини болка, накара я да извика и замъгли зрението ѝ, но Джинджър стисна зъби, издържа на агонията и още по-силно изви пръста на нападателя си. Безмилостният ѝ натиск бързо прогони от съзнанието му всякакви мисли за съпротива. От очите му потекоха сълзи. Той падна на колене и започна да хленчи и да ругае.

— Пусни ме, пусни ме, кучко!

Джинджър сграбчи пръста му с двете си ръце и бавно тръгна назад, извеждайки мъжа от тъмната уличка.

Той се повлече на колене след нея. В погледа му се четеше убийствена ярост. Злобното му, сипаничаво лице беше толкова силно изкривено от болка, гняв и унижение, че не приличаше на човешко. Устата му не спираше да бълва псувни.

Извървяха петдесет метра и болката стигна до тестисите му. Догади му се. Мъжът се задави и повърна върху себе си.

Джинджър още не смееше да го пусне. Ако му дадеше възможност, той не само щеше да я пребие до безсъзнание, но щеше и да я убие. Отвратена и ужасена, тя продължи да го влачи още по-бързо от преди.

Джинджър стигна до тротоара на главната улица, но не видя минувачи, които биха могли да извикат полиция, затова довлече унижения си нападател до средата на улицата, където превозните средства спряха при вида на това неочаквано зрелище.

Когато ченгетата най-после пристигнаха, главорезът изпита много по-голямо облекчение от Джинджър.

Хората подценяваха Джинджър отчасти, защото беше дребна — метър петдесет и пет и петдесет и един килограма. Освен това тя имаше хубаво тяло, без да е сексбомба. Е, вярно, имаше руси коси и особеността им сребрист оттенък привличаше мъжете. Дори на слънчевите лъчи косите ѝ напомняха на лунна светлина. Косите, фините черти и сините очи, крехките рамене, изящните китки, дългите пръсти и тънката талия създаваха измамна илюзия за крехкост. Нещо повече, Джинджър беше сдържана и наблюдателна — две качества, които погрешно биха се изтълкували като боязливост. Гласът ѝ беше толкова тих и мелодичен, че никой не долавяше самоувереността и властността в онези приятни тонове.

Джинджър бе наследила сребристорусите коси, небесносините очи, красотата и амбициозността от майка си Ана, която беше шведка.

— Ти си моето златно момиче — каза Ана, когато Джинджър завърши гимназия две години по-рано от връстниците си.

Джинджър беше най-добрата ученичка в класа и бе наградена с диплома с позлатени краища заради отличния си успех. Освен това тя беше един от тримата изпълнители, които забавляваха гостите преди церемонията и изсвири на пиано две произведения — Моцарт и рагтайм — и вдигна на крака изненаданата публика.

— Златно момиче — повтаряше майка ѝ и я прегръщаше по целия път до вкъщи.

Джейкъб шофираше и преглъщаше сълзите на гордост. Той беше емоционален човек и лесно се вълнуваше. Чувствайки се неудобно от честотата, с която очите му се навлажняваха, Джейкъб обикновено се опитваше да прикрие силата на чувствата си, като приписваше сълзите и зачервените си очи на някаква алергия.

— Сигурно е от полена — два пъти каза той, докато се връщаха вкъщи след училищното тържество. — Досадно нещо.

— Взела си най-хубавите черти от мен и баща ти, миличка — каза Ана. — Ще завършиш колеж, после може би право или медицина. Каквото искаш. Ти можеш да постигнеш всичко.

Единствените, които не подценяваха Джинджър, бяха родителите ѝ.

Те пристигнаха вкъщи и завиха в алеята за коли. Джейкъб спря пред гаража и изненадано рече:

— Какви ги вършим? Единственото ни дете завърши гимназия, детето, което може да постигне абсолютно *всичко*, а ние не празнуваме. Защо не отидем в Манхатън да пием шампанско в „Плаза“? Или да обядваме в „Уолдорф“? Не. Нещо по-добро. Само най-доброто за нашето прекрасно момиче. Ще отидем да пием сода в „Уолгрийн“.

Тримата изглеждаха странно семейство — баща евреин, не висок от жокей, с германско име, но с еврейски черти, майка шведка — русокоса, величествена и женствена, дванайсет сантиметра по-висока от съпруга си, и дете, досущ фея от приказките. Макар да беше малка, Джинджър съзнаваше, че всеки, който я видеше с родителите ѝ, я мислеше за осиновена.

От баща си Джинджър бе наследила ниския ръст, тихия глас, интелекта и добротата.

Тя обичаше родителите си толкова много, че когато беше дете, не можеше да намери думи, за да изрази чувствата си. Дори когато порасна, трудно можеше да опише какво изпитва към тях. Но за съжаление и двамата починаха млади.

Когато Ана загина при автомобилна катастрофа наскоро след дванайсетия рожден ден на Джинджър, роднините на Джейкъб мислеха, че двамата с баща ѝ няма да се справят без шведката, която отдавна бяха престанали да смятат за чужда на тяхната вяра и уважаваха и обичаха. Всички знаеха колко близки бяха тримата и че

Ана беше двигателят, зареждащ с енергия семейния успех. Тя се бе заела с най-малко амбициозния брат от семейство Вайс, мекушавия мечтател Джейкъб, който вечно четеше детективски романи или научна фантастика, и бе направила нещо от него. Когато се ожениха, той беше продавач в бижутерски магазин, но когато Ана почина, Джейкъб вече беше собственик на два магазина.

След погребението семейството се събра в голямата къща на леля Рейчъл в Бруклин Хайтс. Веднага щом можа да се измъкне, Джинджър потърси уединение в тъмния килер. Докато седеше на високо столче, вдъхваше аромата на множеството подправки и се молеше на Бога да върне майка ѝ, тя чу как леля Франсин разговаря с Рейчъл в кухнята. Франсин оплакваше мрачното бъдеще, което очакваше Джейкъб и дъщеря му.

— Той няма да може да поддържа бизнеса си. Горкият. Ана беше здравият му разум, мотивация и най-добрият съветник и без нея за пет години с него ще бъде свършено.

Те подценяваха Джинджър.

Тя беше само на дванайсет години и повечето хора я смятаха за дете, макар че вече учеше в десети клас. Никой не предполагаше, че Джинджър ще замени Ана толкова бързо. Тя споделяше любовта на майка си към готвенето и през седмиците след погребението започна да чете готварски книги и с изумително трудолюбие и настойчивост, които бяха отличителните ѝ черти, усвои кулинарните умения. Първия път, когато дойдоха на обяд след смъртта на Ана, роднините останаха възхитени от ястията. Франсин и Рейчъл помислиха, че Джейкъб крие в кухнята прекрасна нова готвачка. Те не повярваха, когато той посочи дъщеря си и каза, че тя е сготвила всичко. Джинджър не смяташе, че е сторила нещо забележително. Тя само правеше онова, което бе необходимо.

Джинджър трябваше да се грижи за баща си и се зае с тази отговорност с енергичност и ентусиазъм. Тя почистваше къщата толкова бързо и старателно, че леля ѝ Франсин не можеше да открие нито една прашинка. Макар да бе едва дванайсетгодишна, Джинджър се научи да планира семейния бюджет и преди да навърши тринайсет, водеше счетоводството на домакинството.

На четиринайсет тя пак беше отличничката на класа. Когато стана известно, че е приета в няколко университета, но е избрала

„Барнард“, всички се запитаха дали не е отхапала твърде голям залък и няма да се задави, опитвайки се да го преглътне.

В „Барнард“ наистина беше по-трудно, отколкото в гимназията. Джинджър вече не учеше по-бързо от другите деца, но продължаваше да получава отлични оценки. Но през първата ѝ година в университета, Джейкб се разболя от панкреатит и тя ходеше всяка вечер в болницата.

Той доживя, за да види дъщеря си завършила медицина и се държа до първите шест месеца на стажа ѝ. Но след три пристъпа на панкреатит Джейкб разви рак и почина, преди Джинджър да реши да специализира хирургия в болница „Мемориъл“ в Бостън, вместо да прави научна кариера.

Тъй като тя живя повече години с Джейкб, отколкото с майка си, чувствата ѝ към него бяха по-силни и смъртта му я разстрои по-дълбоко. Но въпреки това Джинджър се справи с нещастieto така, както се справяше с всяко друго предизвикателство и завърши стажа си с отлични оценки и превъзходни препоръки.

Тя отложи специализацията си и отиде в „Станфорд“, Калифорния, където се записа в двугодишна програма за допълнително обучение по сърдечно-съдова патология. После, след едномесечна ваканция — най-дългата, която си бе позволявала — Джинджър се премести в Бостън и под научното ръководство на доктор Джордж Ханаби, завеждащ хирургичното отделение в „Мемориъл“ и известен с постиженията си в различни сърдечно-съдови хирургични процедури, изкара безпроблемно първите три четвърти от специализацията си.

Сетне, в един вторник сутринта през ноември, Джинджър влезе в магазина за деликатеси „Бърнстайн“, за да пазарува, и започнаха да ѝ се случват ужасни неща. Инцидентът с черните ръкавици. Това беше началото.

Вторник беше свободният ѝ ден и освен ако някой от пациентите ѝ не изпаднаше в критично състояние, в болницата не я очакваше никой. През първите два месеца в „Мемориъл“, с обичайния си ентусиазъм, неуморност и енергичност, Джинджър работеше и в почивните дни, защото нямаше какво друго да прави. Но Джордж

Ханаби сложи край на този навик, веднага щом разбра за него. Той каза, че медицинската практика е напрегната работа и всеки лекар се нуждае от почивка, дори Джинджър Вайс.

— Ако се преуморяваш, това ще се отрази зле не само на теб, но и на пациентите ти — каза доктор Ханаби.

Ето защо, всеки вторник Джинджър спеше час по-дълго, изкъпваше се, изпиваше две чаши кафе и прочиташе сутрешния вестник. В десет часа се обличаше, отиваше пеша до „Бърнстайн“ и си купуваше пастърма, говеждо, домашно приготвени кифлички или черен сладък хляб, картофена салата, палачинки, пушена съомга и есетра и понякога банички със сирене. После се прибираше вкъщи и цял ден безсрамно ядеше и четеше романите на Агата Кристи, Дик Франсиз, Джон Макдоналд, Елмор Ленард и Хайнлайн. Макар че още не предпочиташе почивката пред работата, тя постепенно започна да се наслаждава на свободните дни и вторниците престанаха да бъдат скучни.

Онзи ужасен вторник през ноември започна чудесно. Небето беше сиво, а въздухът — студен, но по-скоро ободряващ, отколкото мразовит. Джинджър обикаляше магазина и с удоволствие избираше деликатеси. В помещението се разнасяха весели звуци и благоухания — на горещо тесто, чесън, карамфил, печени лешници, кисело зеле, туршия, кафе, смях и забързани разговори на различни акценти. Джинджър сложи покупките си в количката, плати, надяна сините си плетени ръкавици, взе чантата си и тръгна към вратата.

Тя държеше плика с покупките в лявата си ръка, а с дясната се опитваше да прибере портмонето в дамската си чанта. Джинджър гледаше надолу, когато стигна до вратата. В същия миг в магазина влезе мъж със сиво вълнено палто и черна руска ушанка. Вниманието му също беше насочено другаде и двамата се сблъскаха. Препъвайки се, Джинджър залитна и отстъпи крачка назад. Мъжът грабна плика с покупките ѝ, после я хвана за рамото, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Извинете — каза той. — Това беше глупаво от моя страна.

— Вината е моя.

— Бях се замечтал.

— Не гледах къде вървя.

— Добре ли сте?

— Да, разбира се.

Той ѝ подаде плика с покупките.

Джинджър му благодари, взе плика и в същия миг видя черните му ръкавици — очевидно скъпи, от хубава кожа и толкова добре ушити, че шевовите бяха почти незабележими. Но в ръкавиците нямаше нищо, което да обясни мигновената ѝ и непреодолима реакция към тях, нищо необикновено, странно или заплашително. Джинджър обаче се почувства заплашена. Не от мъжа. Той беше невзрачен и блед, с подпухнало лице и мили очи и очила с рамки от черупка на костенурка. Необяснимо защо, ръкавиците я ужасиха. Дъхът ѝ секна и сърцето ѝ заби като обезумяло.

Най-странното беше, че всички предмети и хора в магазина започнаха да избледняват, сякаш не бяха реални, а фрагменти от сън, които се разсейват, когато човек се събужда. Клиентите, които закусваха на малките маси, отрупаните с консервирана храна лавици, стенният часовник, бурето с туршия и столовете затрептяха и се размиха в бяла като сняг мъгла, сякаш надигаща се от някакво подземно владение. Само зловеците ръкавици не избледняха, дори станаха по-детайлни, образни, *реални* и заплашителни.

— Госпожице? — попита мъжът с подпухналото лице. Гласът му сякаш идваше отдалеч, от другия край на дълъг тунел.

Макар че формите и цветовете около Джинджър избледняха, звуците на намаляха, а се усилиха. Ставаха все по-силни, докато ушите ѝ се изпълниха с шум от безсмислен брътвеж и оглушително тракане на чинии и прибори. Чаткането на касовия апарат стана непоносимо.

Джинджър не можеше да откъсне очи от ръкавиците.

— Има ли ви нещо? — попита мъжът.

„Черна, тясна, лъскава ръкавица... с едва забележими пори на кожата... равни малки шевове на пръстите... опъната на кокалчетата...“

Зашеметена, дезориентирана и обзета от неописуем страх, Джинджър изведнъж осъзна, че трябва да избяга, инак ще умре. Не знаеше защо. Не разбираше откъде идва опасността. Само *знаеше*, че трябва да избяга, защото в противен случай, ще умре на място.

Сърцето ѝ биеше лудешки. Тя извика и се втурна навън. Изумена от реакцията си към ръкавиците, но без да е в състояние да проумее обективната истина и смутена от държанието си, Джинджър мина

покрай мъжа, с когото се бе сблъскала, като смътно осъзна, че едва не го събори на земята. Тя не си спомняше кога отвори вратата и излезе на улицата.

Джинджър хукна и забрави всичко, защото светът около нея избледня. Тя тичаше колкото ѝ държат краката, обзета от смразяващ кръвта страх. На тротоара сигурно имаше много други хора, които Джинджър блъсна, но тя не ги виждаше. Съзнаваше единствено необходимостта да избяга. Джинджър тичаше като обезумяла, макар че никой не я гонеше. Зъбите ѝ бяха оголени в гримаса на неподправен ужас, въпреки че не можеше да разпознае опасността, от която бягаше.

Тя не виждаше и не чуваше нищо.

Беше напълно объркана.

След няколко минути, когато мъглата пред очите ѝ се разсея, Джинджър установи, че се намира на Маунт Върнън Стрийт и се е облегнала на оградата от ковано желязо пред вратата на представителна къща от червени тухли. Джинджър се бе вкопчила в железата толкова силно, че кокалчетата на пръстите я заболяха. Челото ѝ беше долепено до металната ограда, сякаш бе изпаднал в меланхолия затворник, облегнал се на решетките на килията си. Тя беше изпотена и задъхана. Устата ѝ беше пресъхнала. Усещаше тръпчив вкус. Гърлото ѝ пареше и гърдите я боляха. Джинджър беше крайно озадачена и не можеше да проумее как се е озовала на това място, сякаш бе изтласкана от приливните вълни на непознат бряг и страдеше от амнезия.

Нещо я бе уплашило.

Но не можеше да си спомни какво.

Постепенно страхът ѝ намаля и дишането ѝ се нормализира. Сърцето ѝ забави ритъма си.

Джинджър вдигна глава, примига и се огледа. Замъгленото ѝ зрение бавно се проясни. Тя видя голите черни клони на липите и надвисналото, зловещо, сиво ноемврийско небе. Старинните лампи светеха, активирани от соленоидите, които бяха сбъркали облачното зимно утро с настъпването на здрача. На върха на хълма се издигаше кметството на Масачузетс, а долу Маунт Върнън се пресичаше с Чарлс Стрийт.

Магазинът за деликатеси „Бърнстайн“. Да, разбира се. Днес беше вторник и Джинджър беше там, когато... нещо се случи.

Но какво?

И къде беше пликът с покупките й?

Тя махна ръце от желязната ограда. Погледът ѝ се спря на плетените ѝ ръкавици.

Ръкавиците. Не нейните. Онзи късоглед мъж с руската ушанка на главата. Неговите черни кожени ръкавици. Те я бяха уплашили.

Но защо я бе обзела такава истерия, като ги видя? Какво толкова страшно имаше в онези черни ръкавици?

На отсрещната страна на улицата стояха възрастен мъж и жена, които я гледаха изпитателно и Джинджър се запита с какво бе привлякла вниманието им. Тя не можеше да си спомни как е изкачила хълма. Явно бе изпаднала в паника и бе хукнала нагоре по Маунт Върнън Стрийт. Съдейки по израженията на хората, които я гледаха, Джинджър сигурно представляваше зрелищна гледка.

Тя се почувства неудобно, обърна се и колебливо започна да слиза по улицата. На ъгъла намери плика с покупките си. Джинджър се вторачи в смачканата купчина и се опита да си спомни кога я бе изпуснала, но не можа да се сети.

„Какво ми стана?“ — запита се тя.

Няколко от покупките се бяха разпилели на тротоара и Джинджър ги прибра в кафявия плик.

Разстроена от озадачаващата загуба на контрол върху държанието си, тя тръгна към дома си. Направи няколко крачки и спря. Поколеба се. После се обърна и се отправи към „Бърнстайн“.

Джинджър спря пред вратата и след минута-две от магазина излезе мъжът с руската ушанка. Той я видя и учудено примига.

— Ах, казах ли ви, че съжалявам? Когато хукнахте навън така внезапно, помислих, че съм забравил да се извиня.

Тя се вторачи в ръцете му. Сега ръкавиците му не я уплашиха. Джинджър нямаше представа защо първия път, когато ги видя, изпадна в паника.

— Всичко е наред. Чаках ви, за да се извиня. Стреснах се и... Тази сутрин е необичайна — каза тя, обърна се и тръгна, сетне извика през рамо. — Приятен ден.

Макар че апартаментът ѝ не беше далеч, връщането дотам ѝ се стори като епично пътешествие.

„Какво ми има?“ — отново се запита Джинджър.

Стана ѝ студено. И не само от зимния ден.

Тя живееше на Бийкън Хил, на втория етаж на четириетажна жилищна сграда, която през деветнайсети век е била собственост на банкер. Джинджър бе избрала това жилище, защото хареса архитектурните детайли — сложни орнаменти на тавана, гербове над входовете, махагонови врати, големи френски прозорци и две камини с лъскави мраморни полици. Стаите излъчваха атмосфера на непроменливост, приемственост и стабилност.

Джинджър ценеше постоянството и стабилността повече от всичко. Това може би беше реакция, че е загубила майка си, когато беше едва дванайсетгодишна.

Още треперейки, макар че апартаментът беше топъл, тя сложи продуктите в хладилника, отиде в банята и се погледна в огледалото. Лицето ѝ беше бледо, а очите — напрегнати.

— Какво се случи там? — попита на глас Джинджър. — Кажете ми. Паникьоса се. Но защо? Нали си опитен лекар? Кажете ми! *Защо?*

Слушайки гласа си, който отекваше във високия таван, тя разбра, че има сериозни неприятности. Баща ѝ Джейкъб беше евреин заради генетичното си наследство и се гордееше с това, но не беше религиозен. Той рядко ходеше в синагогата и спазваше традициите толкова, колкото мнозина отлъчили се от църквата християни съблюдаваха Великден и Коледа. Джинджър беше още по-отчуждена от религията, защото се самоопределяше като агностик. Нещо повече, тя съвсем не се чувстваше еврейка. Ако я попитаха каква е, тя би отговорила: „Жена, лекар, работохолик и политически безпристрастен.“ Едва накрая си спомняше да добави: „Еврейка“. Джинджър употребяваше думи на иврит само когато имаше неприятности и беше много притеснена или уплашена, сякаш подсъзнателно чувстваше, че тези думи имат стойността на талисман и са като амулети срещу нещастieto и катастрофата.

— Бягай по улиците, изпускай покупките си, забравяй къде си и се страхувай без причина — презрително каза тя на отражението си. — Хората те виждат как се държиш и те мислят за пияна. А лекарите алкохолици нямат клиенти.

Джинджър престана да трепери, но още ѝ беше студено.

Тя изми лицето си, среса сребристорусите си коси и облече пижама и халат — обичайният ѝ екип за уединените вторници.

Джинджър влезе в малката спалня за гости, която използваше за кабинет, взе медицинския енциклопедичен речник и отвори на буквата „П“.

Пориомания.

От латинската дума *fuga*, бягство. Сериозно психично разстройство. Импулсивно бягство от дома и скитничество у душевно болни. След излизане от това състояние пациентът обикновено страда от загуба на паметта за действията си през това време.

Джинджър затвори речника и го сложи на лавицата.

Тя имаше и други справочници, които съдържаха подобна информация за пориоманията, причините и значението ѝ, но реши да не се задълбочава. Джинджър не искаше да повярва, че мимолетният ѝ пристъп е бил симптом на сериозно медицинско заболяване.

Може би беше под твърде голямо напрежение, работеше твърде много и претоварването бе довело до този единствен, изолиран случай на пориомания. Само две-три минути, за които не си спомняше нищо. Леко предупреждение. Ето защо, тя щеше да продължи да ползва свободните вторници и да се опита да приключи с работата час по-рано всеки ден, за да няма повече проблеми.

Джинджър бе положила големи усилия, за да стане лекар, както искаше майка ѝ, и по този начин да изрази уважението към родителите си. Тя бе направила много жертви, за да стигне толкова далеч. Джинджър бе работила през повечето съботи и недели и бе загърбила отпуските и другите удоволствия. И сега, само след шест месеца, тя щеше да завърши специализацията си и нямаше да позволи на нищо да попречи на плановете ѝ. Нищо нямаше да ограби мечтите ѝ. Нищо.

Беше дванайсети ноември.

3.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Ърни Блок се страхуваше от мрака. Най-много го ужасяваше тъмнината навън през нощта. Денем той предпочиташе стаи с няколко лампи и много прозорци, но нощем трябваше да бъде в помещения без прозорци, защото му се струваше, че мракът притиска стъклата, сякаш е живо същество, което иска да се нахвърли върху него и да го погълне. Ърни не се успокояваше, когато дръпнеше завесите, защото знаеше, че нощта е там и дебне.

Той много се срамуваше от себе си. Нямахте представа защо наскоро бе започнал да се страхува от тъмнината. Но това беше факт.

Разбира се, милиони хора страдаха от тази фобия, но почти всички от тях бяха деца, а Ърни беше на петдесет и две години.

В петък следобед, след Деня на благодарността, той работеше сам на регистрацията в мотела, защото Фей бе заминала за Уисконсин на гости на Луси, Франк и внуците и щеше да се върне във вторник. През декември те смятаха да затворят мотела за седмица и да отидат в Милуоки за Коледа, но този път Фей отиде сама да види децата.

Тя му липсваше ужасно много. Фей му бе съпруга от трийсет и една години и най-добрата приятелка. Ърни я обичаше повече, отколкото в деня на сватбата им. Без Фей нощите му бяха самотни и изглеждаха по-дълги и тъмни от всякога.

В два и половина в петък следобед двамата бяха изчистили всички стаи и сменили завивките. Мотел „Спокойствие“ беше готов да посрещне следващата вълна от посетители. В радиус от двайсет километра нямаше друго място за нощуване. Мотелът се намирал на малък хълм на север от магистралата сред огромни, осеяни с пелин и високи треви равнини, спускащи се към зелени поляни. Елко беше на петдесет километра на изток, а планината Батъл — на шейсет и пет километра на запад. Град Карлин и селцето Беоуейв бяха по-близо, макар че не се виждаха от прозорците на мотел „Спокойствие“. Всъщност от паркинга не се виждаше сграда в никоя посока и на света вероятно нямаше мотел с по-подходящо име.

Ърни лакираше дъбовия плот, където гостите се регистрираха. Всъщност плотът не беше в лошо състояние. Но той искаше да се занимава с нещо, докато късно следобед пристигнеха клиентите. Ако не се разсейваше с нищо, Ърни щеше да започне да мисли колко рано се мръква през ноември, да се притеснява и да се изнерви.

Щом в шест и половина отвориха мотела, той запали всички лампи. Сградата гледаше на югозапад, затова следобед лъчите на залязващото слънце придаваха кехлибарен оттенък на белите стени и се отразяваха в месинговите орнаменти на мебелите.

Когато Фей беше вкъщи, Ърни не запалваше всички лампи. Тя му правеше забележки, че трябва да пестят електричество. Видът на незапалените лампи го караше да изпитва безпокойство, но той стоически го понасяше, за да не разкрие тайната си. Доколкото Ърни знаеше, Фей не подозираше за фобията, която го бе обзела през последните четири месеца. Той не искаше тя да научава за това, защото се срамуваше и не желаше да я тревожи. Ърни нямаше представа каква е причината за необяснимия му страх от мрака, но беше убеден, че рано или късно ще го преодолее, затова нямаше смисъл да се унижава и да безпокои Фей заради някакво временно състояние.

Той отказваше да повярва, че това е сериозно. Ърни се разболяваше рядко. Лежа в болница само веднъж, когато трябваше да извадят два куршума от крака и гърба му, докато служеше във Виетнам. В семейството му нямаше психически болни и Ърнест Юджийн Блок беше твърдо убеден, че няма да е първият, който, хленчейки, ще потърси помощта на психиатър. Той щеше да се справи с проблема си, колкото и да беше странен и смущаващ.

Всичко започна през септември, когато с настъпването на нощта започна да го обзема леко безпокойство, което продължаваше до зазоряване. Отначало безпокойството не го спохождаше всяка нощ, но постепенно положението се влоши и в средата на октомври мракът неизменно донасяше необяснимо психическо терзание. В началото на ноември безпокойството се превърна в страх. През последните десет дни Ърни избягваше да излиза, след като се стъмнеше. Засега Фей не бе забелязала това, макар че сигурно скоро щеше да разбере.

Ърни Блок беше толкова едър, че беше смешно да се страхува от *каквото и да било*. Той беше висок метър и осемдесет и беше толкова як, че напълно подходеше на фамилното си име^[2]. Къдравите му прошарени коси бяха подстригани късо, а чертите на лицето му бяха ясно изразени и привлекателни, макар да изглеждаха като изсечени от гранит. Вратът му беше дебел, а раменете — широки. Когато Ърни беше футболна звезда в гимназията, другите играчи му викаха Бика. През двайсет и осем годишната му кариера в морската пехота, която

приключи с уволнението му преди шест години, повечето хора го наричаха „сър“, макар някои да имаха същия ранг като него. Те биха се изумили, ако научеха, че напоследък дланите на Ърни Блок се изпотяват, когато слънцето започне да залязва.

В четири следобед пристигнаха първите гости — мъж и жена на неговите години, господин и госпожа Гилни, които се прибираха къщи, в Солт Лейк Сити, след като бяха прекарали седмица в Рино на гости на сина си. Ърни побъбри с тях и изпита разочарование, когато те взеха ключа си и излязоха.

Слънчевата светлина беше оранжева. Перестите облаци приличаха на златистоалени галеони, понесли се на изток.

След десет минути един блед като мъртвец мъж, който посещаваше района по поръка на Дирекцията за регулация на земята, нае стая за два дни.

Ърни отново остана сам. Опитваше се да не гледа часовника си.

Не поглеждаше и през прозорците, защото отвъд стъклата дневната светлина намаляваше.

„Няма да изпадам в паника — помисли той. — Участвал съм във война, видял съм най-лошото и още съм жив и здрав, затова няма да се уплаша само защото идва нощта.“

В четири и петдесет слънчевата светлина стана кървавочервена.

Сърцето му ускори ритъма си. Ърни имаше чувството, че гръдният му кош е менгеме, което притиска жизненоважните му органи.

Той седна, затвори очи и започна да прави дихателни упражнения, за да се успокои.

Сетне включи радиото. Понякога музиката помагаше. Кени Роджърс пееше за самотата.

Слънцето стигна до хоризонта и бавно изчезна. Светлината стана електрически синя, после пурпурна и му напомни за края на деня в Сингапур, където две години Ърни служи в охраната на посолството, когато беше новобранец.

Здрачи се.

Сетне стана по-лошо. Дойде нощта.

Външното осветление се включи автоматично, но Ърни не се почувства по-добре. До зазоряване имаше цяла вечност.

Температурата навън падна под нулата. Въпреки студа Ърни Блок беше облян в пот.

В шест часа дойде Санди Сарвър. Тя работеше в грил „Спокойствие“, който се намираше на запад от мотела. Менюто беше скромно. Там сервираха само обяд и вечеря на гостите на мотела и на гладните шофьори на камиони. Закуската се поднасяше в стаите, ако гостите я бяха поръчали предишната вечер. Трийсет и две годишната Санди и съпругът ѝ Нед обслужваха ресторанта. Санди сервираше, а Нед готвеше. Дватама живееха в каравана до Беоуейв и всеки ден идваха с очукания си пикап „Форд“.

Ърни трепна, когато Санди отвори вратата, защото изпита необяснимото усещане, че мракът навън ще скочи като пантера вътре.

— Донесох ти вечеря — каза Санди, потрепервайки от студ, и сложи на плота картонена кутия, в която имаше сандвич със сирене, пържени картофи и бира.

— Благодаря, Санди.

Тя не беше хубава, макар че в нея имаше потенциал. Краката ѝ бяха твърде тънки, но не и непривлекателни. Санди беше слаба, но ако напълнееше с осем, дори с десет килограма, щеше да бъде в сравнително добра форма. Гърдите ѝ бяха малки, но тя притежаваше очарователна женствена изящност, най-вече изразена в дребните кости, тънките ръце и лебедовата шия. Движенията ѝ бяха грациозни, но Санди прикриваше това, като тътреше крака, когато вървеше, и прегърбваше рамене, когато седнеше. Кестенявите ѝ коси нямаха блясък и висяха, вероятно защото ги миеше със сапун, а не с шампоан. Тя никога не си слагаше грим, нито дори червило. Ноктите ѝ бяха изгризани и неподдържани. Но Санди имаше добро сърце и щедра душа и затова Ърни и Фей искаха тя да изглежда по-добре.

Понякога Ърни се притесняваше за нея така, както се тревожеше за дъщеря си Луси, преди тя да намери Франк, да се омъжи за него и да стане безумно щастлива. Ърни имаше чувството, че в миналото със Санди се е случило нещо и е понесла тежък удар, който не я бе пречупил, но я бе научил да не привлича внимание върху себе си и да храни само невзрачни надежди, за да се предпази от разочарования, болка и човешката жестокост.

Ърни се наслади на уханието на храната, отвори бирата и рече:

— Нед прави най-вкусните сандвичи, които съм ял.

Санди се усмихна срамежливо.

— Благословия е да имаш съпруг, който умее да готви. Особено в моя случай, защото не ме бива в това.

— О, обзалагам се, че и ти готвиш чудесно.

— Не. Изобщо не мога да готвя и никога няма да се науча.

Той погледна голите ѝ ръце. Униформата ѝ беше с къси ръкави.

— Не бива да излизаш без пуловер в такава студена нощ. Ще настинеш.

— Не. Отдавна свикнах със студа.

Думите ѝ бяха странни, а тонът на гласа — още по-странен. Но преди Ърни да измисли начин да я попита какво е искала да каже, тя тръгна към вратата.

— До скоро, Ърни.

— Много работа ли имате?

— Шофьорите скоро ще започнат да идват да вечерят. — Санди отвори вратата и спря на прага. — Тук наистина е много светло.

— Ами, така ми харесва. Ако рецепцията в един мотел е оскъдно осветена, хората остават с убеждението, че е мръсен.

— О, никога не бих си го помислила. Но нали ти си шефът. На твоето място, никога не бих се сетила за такива дребни неща. Не ме бива по детайлите. Трябва да тръгвам.

Ърни въздъхна с облекчение, когато тя затвори вратата, защото мракът остана навън. Той погледна през прозореца. Санди изтича покрай мотела и се скри от погледа му. Ърни не си спомняше тя да е признавала, че притежава някакво положително качество. Санди никога не се колебаеше да изтъква грешките и недостатъците си, някои от които бяха реални, а други — въображаеми. Тя беше мила, но понякога ужасна събеседница. Но тази вечер Ърни се нуждаеше дори от лоша компания. Той съжали, че Санди си тръгна.

Ърни се съсредоточи върху храната и не откъсна очи от нея, докато не изяде всичко, за да не мисли за необяснимия си страх, от който косите му се изправяха и го обливаше студена пот.

Около шест и петдесет осем от двайсетте стаи в мотела бяха заети. Тъй като беше вторият ден от четиридневния празник, Ърни сигурно щеше да даде под наем най-малко още осем стаи, ако работеше до девет.

Но той не можеше да го направи. Макар и уволнен преди шест години, Ърни беше морски пехотинец, за когото думите „дълг“ и „смелост“ бяха свещени. Той винаги бе изпълнявал дълга си, дори във Виетнам, когато около него летяха куршуми, избухваха бомби и умираха хора. Но сега Ърни не можеше да се справи с нещо елементарно — да стои на рецепцията до девет вечерта. На големия прозорец нямаше завеси, нито щори и нямаше как да не види мрака навън. Всеки път, когато вратата се отвореше, го обземаше безумен страх, защото нямаше бариера между него и нощта.

Той погледна големите си, силни ръце, които трепереха. Стомахът му се беше свил. Ърни беше толкова нервен, че не го свърташе на едно място. Той започна да крачи напред-назад в тясното помещение и да си търси занимание.

Накрая, в седем и петнайсет, предавайки се на необяснимото си безпокойство, Ърни сложи на вратата табелката „НЯМА СВОБОДНИ МЕСТА“ и заключи. После угаси лампите и бързо отиде в задната част на рецепцията. Стъпалата водеха към апартамента му на втория етаж. Той смяташе да ги изкачи бавно, като си повтаряше, че е глупаво да се страхува и от тъмните ъгли зад него няма да изскочи нищо. Но окуражаването не помогна, защото той не се боеше, че в тъмнината се спотайва нещо, а от самия мрак. Ърни тръгна по-бързо и се хвана за перилата. Сетне изпадна в паника и започна да прескача по две стъпала наведнъж. Препъвайки се, той се втурна в хола, тръшна вратата толкова силно, че стената се разтресе, заключи и се облегна на нея.

Беше се задъхал и не можеше да престане да трепери. Целият беше облян в пот.

Всички лампи в апартамента светеха. Завесите бяха дръпнати, така че Ърни да не може да вижда мрака отвъд.

Когато се овладя, той се обади в грила и каза на Санди, че не се чувства добре и е затворил по-рано. Сетне я помоли да му даде касовите бележки на другия ден, а не тази вечер, когато затворят ресторанта.

Изведнъж му се догади от острата миризма на пот и от пълната му липса на контрол и се изкъпа. Избърса се, облече чисто бельо, уви се в дебел, топъл халат и нахлузи пантофи.

Дотогава, въпреки озадачаващите си, неопределени опасения, Ърни можеше да спи в тъмна стая, макар и неспокойно и с помощта на една-две бири. После, преди две нощи, когато остана сам, той задрямваше само ако нощната лампа светеше постоянно.

Но какво щеше да прави, когато Фей се върнеше във вторник? Дали щеше да може да спи на тъмно?

Ами ако Фей угасеше лампата и Ърни започнеше да пици като уплашено дете?

Мисълта за такова унижение го накара да стисне зъби от гняв и да отиде до най-близкия прозорец.

Той сложи ръка на завесата и се поколеба. Сърцето му биеше като обезумяло.

Ърни винаги беше силен в очите на Фей, непоклатима скала, на която тя можеше да разчита. Такъв трябваше да бъде един мъж. Не биваше да изменя на Фей. Той трябваше да преодолее необяснимия си страх, преди тя да се върне от Уисконсин.

Устата му пресъхна и кръвта му отново се смрази, когато си представи какво има зад стъклото. Но Ърни знаеше, че единственият начин да се пребори със страха си е като се изправи лице в лице пред него. Това беше урок, на който го бе научил животът. Да бъде смел, да се изправя очи в очи с врага и да повежда битка. Тази философия на действие винаги беше успешна. И сега щеше да има резултат. Прозорецът гледаше към обширни поляни и хълмове с ненаселени земи и единствената светлина идваше от звездите. Ърни трябваше да дръпне завесите, да се вторачи в мрака и да издържи. Конфронтацията щеше да прочисти организма му от страха.

Той дръпна завесите, надникна навън и се опита да си внуши, че непрогледната тъма не е толкова неприятна и с нищо не го заплашва.

Но докато Ърни гледаше, без да помръдва, части от мрака сякаш се преместиха, съединиха се и образуваха едва забележими, но масивни очертания, досущ буци от пулсиращи и по-плътни сенки, дебнещи фантоми, които всеки момент можеше да се нахвърлят върху крехкия прозорец.

Ърни стисна челюсти и допря чело до леденостуденото стъкло.

Дивата пустош на Невада му се стори още по-необятна. Ърни не виждаше планините, но усещаше, че те се смаляват, а равнините между него и тях стават все по-големи и се простират далеч към

безкрайността. Изведнъж той се озова в центъра на неописуемо огромна бездна. От всички страни имаше само пустош и мрак, каквито въображението му не можеше да си представи. Ърни установи, че не може да *диша*. Това беше много по-лошо от онова, което бе изпитвал дотогава. Парализиращ страх. Шокиращ със силата си. И го владееше напълно.

Той усети *тежестта* на мрака, който неумолимо пълзеше към него, притискаше го и не му позволяваше да диша.

Ърни изкрещя и отскочи назад.

Той падна на колене, а завесите се затвориха. Мракът отново беше скрит. Около Ърни имаше само благословена светлина. Той наведе глава, потрепери и пое дълбоко въздух.

Ърни се завлече до леглото си и дълго лежа там, слушайки ударите на сърцето си, които приличаха на стъпки и ту тичаха, ту вървяха бързо в него. Вместо да реши проблема, смелата конфронтация влоши положението му.

— Какво става? — попита на глас той и се вторачи в тавана. — Какво ми има? Господи, *какво става с мен?*

Беше дваисет и втори ноември.

4.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Предишния ден, като проява на отчаяна реакция към поредния обезпокоителен епизод на сомнамбулизъм, Доминик Корвези направи всичко, за да капне от умора. Смяташе вечерта да бъде толкова изтощен, че да спи непробудно, досущ камък, заровен от незапомнени времена в недрата на земята. В седем сутринта, когато хладната нощна мъгла още се стелеше в каньоните, половин час прави гимнастика в двора, гледащ към океана, после бяга десет километра по наклонените улици на Лагуна Бийч. Сетне, тъй като денят беше топъл, Доминик си сложи бански и отиде на плажа, където дълго се пече на слънцето и плува. Той обядва в „Пикасо“ и един час се разхожда покрай магазините. Накрая се прибра вкъщи.

Доминик рядко пиеше, но сега гаврътна чашка мартини и заспа, преди да успее да угаси лампата.

Инцидентите на сомнамбулизъм зачестяваха и това се превърна в най-важният проблем в живота му. Този проблем пречеше на работата му. Доминик заряза новата книга, която дотогава вървеше добре. През изминалите две седмици той се събуди девет пъти в дрешника, четири пъти през последните четири нощи. Преживяването бе престанало да бъде забавно и интригуващо. Доминик се страхуваше да заспи, защото тогава не можеше да се контролира.

Предидния ден, в петък, той най-после отиде при домашния си лекар, доктор Пол Кobleц, в Нюпорт Бийч, и разказа всичко за сомнамбулизма си, но не искаше и не можеше да изрази истинската дълбочина и сериозност на безпокойството си. Доминик беше затворен човек, защото бе прекарал детството си в десетина сиропиталища и под грижите на осиновители, някои от които бяха безразлични, дори враждебно настроени към него и всички имаха изумително краткотрайно присъствие в живота му. Той нямаше желание да споделя най-важните и лични мисли, освен чрез устата на въображаемите герои на романите си.

Кobleц не се притесни. Прегледа го и заяви, че Доминик е в отлична физическа форма. Лекарят приписа сомнамбулизма на стрес и на предстоящото публикуване на книгата му.

— Не мислиш ли, че трябва да ми направиш изследвания? — попита Доминик.

— Ти си писател и, разбира се, въображението ти е буйно. Смяташ, че имаш тумор в мозъка, така ли?

— Ами... да.

— Боли ли те главата? Вие ли ти се свят? Зрението ти замъглява ли се?

— Не.

— Прегледах очите ти. В ретините няма промяна, нито симптоми на повишено вътречерепно налягане. Повръщаш ли без причина?

— Не.

— Обзема ли те безпричинен, неистов смях или еуфория? Нещо такова?

— Не.

— Тогава не виждам причина за изследвания на този етап.

— Мислиш ли, че ми е необходима... психотерапия?

— Не, за Бога! Убеден съм, че скоро ще ти мине.

— Предполагах, че може би сънотворни...

— Не, не. Още не. Не вярвам в лекарствата като начална терапия.

Ето какво ще направиш, Доминик. Недей да пишеш няколко седмици. Не се занимавай с умствена работа. Прави гимнастика. Движи се. Всяка вечер си лягай толкова уморен, че да не можеш да мислиш за книгата, която пишеш. И след няколко дни ще се излекуваш. Сигурен съм.

В събота Доминик започна лечението, което доктор Коблец му предписа и се отдаде на физическа дейност, макар и с повече всеотдайност и безпощадна настойчивост, отколкото препоръча лекарят.

Но Доминик пак не се събуди в леглото си. Този път беше в гаража.

Събуди се ужасен. Беше се задъхал и сърцето му биеше толкова силно, че сякаш щеше да разбие гръдния кош с ожесточените си удари. Устата му беше пресъхнала, а ръцете — свити в юмруци. Тялото му беше схванато и го болеше, отчасти от прекомерната гимнастика, но най-вече от неестествената и неудобна поза, в която бе спал. През нощта Доминик явно бе взел две брезентови платнища от лавиците над работния тезгях и се бе свил в тясното пространство зад котела на парното. И сега лежеше там, скрит зад платнищата.

Да, точно така, „скрит“. Той не се беше увил в брезента, за да се стопли, а се криеше в платнищата и зад котела на парното.

Но от какво?

Вероятно от съня. В кошмара си Доминик сигурно бе скочил от леглото и се бе скрил от някакво чудовище. Да. Разбира се. Заплахата в кошмара го караше да ходи насън и да търси скривалище.

Доминик отиде в кабинета си. Ярката утринна светлина го заслепи. Седна зад бюрото, включи компютъра и започна да преглежда текста във файла, в който работеше. Доминик се надяваше, че в съня си е оставил съобщение, което ще му помогне да разбере източника на безпокойството му. Подсъзнанието му явно знаеше причината, но засега отказваше да я съобщи на съзнанието. Когато Доминик ходеше

насън, подсъзнанието поемаше контрола и може би се опитваше да обясни нещата на съзнанието чрез написаното в компютъра. Но още не го беше направило.

Той изключи компютъра. После дълго седя на стола и гледа океана, питайки се какво става.

По-късно, докато отиваше в банята, Доминик намери нещо странно. На килима бяха разпилени гвоздеи, затова трябваше да внимава къде стъпва. Той спря и взе няколко от тях. Всички бяха еднакви. В отсрещната страна на стаята Доминик видя два предмета, които също привлякоха вниманието му. Завесите бяха дръпнати и на пода под прозореца имаше кутия с гвоздеи. Беше пълна до половината, защото част от съдържанието ѝ се бе разпиляло. До кутията имаше чук.

Той го взе и се намръщи.

Какво бе правил през нощта?

Доминик погледна перваза на прозореца и видя три гвоздеа, които блестяха на слънчевата светлина.

Съдейки по доказателствата, той се бе готвил да закове прозореца. Господи. Нещо го бе уплашило толкова много, че Доминик бе възнамерявал да закове прозорците и да превърне в крепост къщата си, но преди да се залови с тази задача, явно е бил обзет от страх, бе избягал в гаража и се бе скрил зад котела на парното.

Доминик остави чука, изправи се и погледна през прозореца. Навън имаше отрупани с цветове розови храсти, малка поляна и покрит с бръшлян склон, водещ към друга къща. Прекрасна гледка. Спокойна. Доминик не можеше да повярва, че през нощта нещо се е променило и нещо заплашително се е спотайвало в мрака.

Но въпреки това...

Доминик Корвези дълго гледа как денят става все по-светъл и пчелите кацат на розите, после събра гвоздеите.

Беше двайсет и четвърти ноември.

5.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

От инцидента с черните ръкавици минаха две седмици, без да се случи нищо.

В продължение на няколко дни след смущаващата сцена в магазина за деликатеси „Бърнстайн“ Джинджър Вайс беше нервна и очакваше нов пристъп. Сетивата ѝ бяха изострени. Тя внимателно следеше физиологичното и психичното си състояние, търсейки и най-незначителните симптоми на сериозно разстройство и признаци на настъпваща пориомания, но не забеляза нищо тревожно. Главата и мускулите не я боляха и не ѝ се повръщаше. Постепенно самочувствието ѝ се повиши и достигна обичайното си високо ниво. Джинджър се убеди, че лудешкото ѝ бягство се е дължало изцяло на стреса и никога повече няма да се повтори.

Дните ѝ в „Мемориъл“ бяха по-заети от всякога. Джордж Ханаби, завеждащият хирургията, висок и снажен мъж, който говореше и вървеше бавно и изглеждаше измамно ленив, поддържаше натоварен график и тя работеше неизменно до него. Джинджър асистираше в повечето операции — присаждания на аорти, ампутации, поставяне на байпасове, емболектомии, шунтиране, торакотомии, имплантиране на временни и постоянни пейсмейкъри и много други.

Джордж наблюдаваше всяко нейно движение и мигновено забелязваше и най-малкия недостатък в уменията и техниката ѝ. Макар да приличаше на дружелюбен мечок, той беше строг и не търпеше мързел, неспособност или нехайство. Ханаби можеше да бъде безпощаден в критиките си и караше младите лекари да се потят. Презрението му ги вцепеняваше.

Някои млади специалисти го смятаха за тираничен, но на Джинджър ѝ доставяше удоволствие да му асистира, именно защото изискванията му бяха високи. Тя знаеше, че критиката му, макар и понякога унищожителна, е мотивирана единствено от загрижеността му към пациентите, и никой не я приемаше като лична обида. Когато най-после спечели безпрекословното одобрение на Ханаби, Джинджър имаше чувството, че е получила Божията благословия.

Последния понеделник на ноември, тринайсет дни след странния пристъп, тя асистираше в операция по присаждане на байпас на Джон О'Дей, петдесет и три годишен полицай, който бе принуден да се пенсионира рано заради сърдечно-съдово заболяване. Джони беше дебел, с червендалесто лице, разрошени коси, весели сини очи,

непретенциозен и винаги усмихнат, въпреки неволите си. Джинджър се привърза към него, защото Джони ѝ напомняше на баща ѝ, макар да не приличаше на него.

Тя се страхуваше, че Джони О'Дей ще умре и това отчасти ще бъде по нейна вина.

Джинджър нямаше основания да смята, че той е по-уязвим от другите пациенти със сърдечни заболявания. Всъщност Джони беше в сравнително малка опасност. Той беше десет години по-млад от пациентите, на които обикновено слагаха байпас и имаше по-големи потенциални възможности да се възстанови. Сърдечното му заболяване не беше усложнено от други, отслабващи организма фактори като флебит или високо кръвно налягане. Перспективите му бяха обещаващи.

Но Джинджър не можеше да се освободи от страха, който я обсебваше все по-силно. В понеделник следобед, с приближаването на часа на операцията, тя ставаше все по-напрегната и стомахът ѝ се сви. За пръв път, откакто бдя до болничното легло на баща си и безпомощно го гледа как умира, Джинджър бе изпълнена със съмнения.

Вероятно опасенията ѝ нарастваха от неоправданата, но натрапчива увереност, че ако не помогне на този пациент, Джинджър отново ще измени на баща си. А може би страхът ѝ беше напълно неоснователен и после щеше да изглежда глупав и смешен.

Въпреки това, когато влезе в операционната зала, тя се запита дали ръцете ѝ ще треперят. Ръцете на хирурга не трябва да трепват.

Операционната зала беше облицована с бели плочки. Инструментите от неръждаема стомана блестяха. Медицинските сестри и анестезиологът подготвиха пациента.

Джони О'Дей лежеше на операционната маса. Ръцете му бяха разперени и готови за иглите на системата за интравенозно поддържане на живота.

Агата Танди, технически помощник в частна клиника, която Джордж често наемаше, сложи гумените ръкавици на измитите и дезинфектирани ръце на Ханаби и на Джинджър.

Пациентът вече беше под упойка, бе намазан с йод от врата до китката на лявата ръка и покрит със зелен чаршаф от кръста надолу. Дишането му беше бавно, но равномерно.

На стола в ъгъла имаше стереоуредба. Ханаби обичаше да оперира, слушайки музиката на Бах и сега спокойните звуци изпълниха помещението.

Но днес музиката не успокои Джинджър. Стомахът ѝ се бе свил от страх.

Джордж зае позиция пред операционната маса. Агата застана от дясната му страна, до количката с безупречно наредени инструменти. Анестезиологът и другата медицинска сестра следяха показанията на системата за интравенозно поддържане на живота и електрокардиографа. Екипът беше готов.

Джинджър погледна ръцете си. Те не трепереха.

Но тя беше неспокойна.

Въпреки опасенията ѝ операцията мина добре. Както винаги, Джордж Ханаби оперира бързо, уверено и сръчно. На два пъти той отстъпи встрани и поиска Джинджър да извърши части от процедурата.

Тя се изненада, когато установи, че работи с обичайната си увереност и бързина. Страхът и напрежението ѝ проличаха само по побилното от обикновено потене. Но сестрата редовно бършеше челото ѝ.

— Всичко мина като по часовник — каза Джордж, след като се измиха.

— Ти си винаги толкова спокоен, сякаш не си хирург... шивач, който прави проба — отговори Джинджър.

— Може и да изглежда така, но винаги съм напрегнат. Затова слушам Бах. Но ти наистина беше напрегната днес.

— Да — призна тя.

— Е, случва се. Важното е да не влияе на уменията ти. Ти работи чудесно, както винаги. Това е разковничето — да използваш напрежението като предимство.

— Предполагам, че се уча.

Той се усмихна.

— Както обикновено, си твърде строга към себе си. Гордея се с теб, малката. Отначало мислех, че ще се откажеш от медицината и ще си изкарваш прехраната като касапин в някоя месарница. Но сега съм сигурен, че ще успееш.

Тя също се ухили, но усмивката ѝ беше престорена. Джинджър беше повече от напрегната. Беше я обзел неописуем страх, какъвто никога не бе изпитвала. Какво щеше да прави, ако страхът се превърнеше в постоянен неин спътник по време на всяка операция?

В десет и половина вечерта, докато Джинджър четеше в леглото, телефонът иззвъня. Обаждаше се Джордж Ханаби.

— Имам добра новина. Мисля, че си готова.

— За какво? — учуди се тя.

— За присаждане на аорта.

— Искаш да кажеш, че няма да ти асистирам, а... ще направя сама операцията?

— Точно така.

— Присаждане на аорта?

— Разбира се. Не си специализирала сърдечно-съдова хирургия, за да махаш апендикси до края на живота си, нали?

Сърцето на Джинджър започна да бие като обезумяло и лицето ѝ се зачерви от вълнение.

— Кога?

— Другата седмица. Пациентката ще постъпи в четвъртък или в петък. Казва се Флечър. В сряда двамата заедно ще прегледаме анамнезата ѝ. Ако всичко върви по график, смятам, че ще бъдем готови да я оперираме в понеделник сутринта. Разбира се, ти ще насрочиш окончателните изследвания и ще вземеш решението.

— Господи.

— Ще се справиш.

— Ти ще бъдеш до мен, нали?

— Ще ти асистирам.

— И ще продължиш с операцията, ако се проваля.

— Не ставай глупава. Няма да се провалиш.

Джинджър се замисли за миг, сетне повтори:

— Не. Няма да се проваля.

— Точно така. Това е моята Джинджър. Ти можеш да постигнеш всичко.

— Сигурно.

— Виж какво, знам, че днес следобед беше на път да изпаднеш в паника, но не се притеснявай. Всички специализанти преживяват това. Повечето трябва да преодолеят страха си рано, когато започнат да асистират. Но ти беше спокойна и хладнокръвна от самото начало и аз реших, че няма да се уплашиш като другите. Но днес ти най-после го направи. Просто това ти се случи по-късно, отколкото на другите. Сигурно още се притесняваш, но би трябвало да се радваш, че си го изпитала. Страхът обогатява опита. Най-важното е, че ти се справи отлично с паниката.

— Благодаря, Джордж. От теб би станал чудесен треньор по бейзбол.

След няколко минути, когато приключиха разговора, Джинджър се облегна на възглавниците и се почувства толкова добре, че се изкикоти. После стана, взе семейния албум и започна да го прелиства. Разглеждаше снимките на Джейкб и Ана, защото макар да не можеше вече да споделя победите си с тях, искаше да усеща, че родителите ѝ са наблизо.

По-късно, докато задрямваше, тя най-сетне разбра защо се бе уплашила. Това не беше присъщата за младите специализанти паника. Джинджър се страхуваше, че ще получи пристъп на пориомания по време на операцията. Ако изпаднеше в онова състояние, докато си служеше със скапела...

Тя отвори очи и мигновено се разсъни, после дълго лежа неподвижно и гледа тавана и стъклата на прозореца, които бяха посребрени от лунната светлина и от уличните лампи.

Можеше ли да поеме отговорността да извърши присаждане на аорта? Пристъпът на паника ѝ се бе случил само веднъж и повече нямаше да се повтори. Да, разбира се. Но осмеляваше ли се да постави на изпитание тази теория?

Тя най-сетне заспа, макар и не за дълго.

Във вторник, след като ходи до магазина за деликатеси „Бърнстайн“, нахрани се добре и си почина, четейки хубава книга, Джинджър усети, че самочувствието ѝ се възвръща. Започна да очаква с нетърпение предстоящото предизвикателство.

В сряда Джони О'Дей продължи да се възстановява от операцията и беше в добро настроение. Ето, затова си заслужаваше да учиш и да се трудиш усилено много години — за да спасяваш човешкия живот, да облекчаваш страданията и да носиш надежда и щастие на отчаяните.

Джордж и Джинджър прегледаха анамнезата на кандидатката за присаждане на аорта, петдесет и осем годишната Вайъла Флечър. Джинджър реши, че в четвъртък трябва да я приемат в болницата за изследвания и подготовка за операцията. Ако нямаше противопоказания, щяха да я оперират в понеделник сутринта. Джордж се съгласи и графикът беше съставен.

Денят мина. Джинджър бе работила дванайсет часа, но не се чувстваше уморена. Нищо не я задържаше в болницата, но тя нямаше желание да си тръгне. Джордж Ханаби вече се бе прибрал вкъщи. Но Джинджър остана. Тя побъбри с пациентите, провери медицинските им картони и накрая реши да отиде в кабинета на Джордж, за да прочете още веднъж анамнезата на Вайъла Флечър.

Кабинетите бяха в задното крило на сградата, отделно от болницата. В този час в коридорите нямаше никой. Гумените подметки на Джинджър тихо скърцаха по излъсканите плочки. Въздухът миришеше на дезинфекционни препарати с аромат на бор.

Тя седна на големия кожен стол, отвори папката и в същия миг забеляза един предмет, който привлече вниманието ѝ и я накара да затаи дъх. На бюрото имаше офталмоскоп, уред за преглед на очите. В него нямаше нищо необикновено, още по-малко зловещо. Всички лекари използват офталмоскоп по време на рутинните физически прегледи. Но въпреки това видът на инструмента внезапно я изпълни с усещане за ужасна опасност.

Обля я студена пот.

Сърцето ѝ заби силно.

Джинджър не можеше да откъсне очи от офталмоскопа. Всички други предмети в кабинета започнаха да избледняват. Лъскавият уред остана единственото, което тя виждаше детайлно. Всяко очертание на офталмоскопа изведнъж стана изключително важно, сякаш беше ключът към загадките на вселената, езотеричен инструмент, притежаващ потенциал за катастрофално унищожение.

Дезориентирана и обзета от клаустрофобия от притискащ я като в менгеме необясним страх, Джинджър блъсна стола и скочи. Имаше чувството, че се задушаваше и кръвта ѝ се смразяваше във вените.

Офталмоскопът блестеше така, сякаш бе направен от лед.

Окулярът приличаше на смразяващо, обагрено във всички цветове на дъгата око на извънземно същество.

Решителността ѝ да не помръдва бързо се изпари и сърцето ѝ се вцепени от ужас.

„Бягай или ще умреш — прошепна някакъв глас в нея. — Бягай или ще умреш.“

От гърдите ѝ се изтръгна вик, който прозвуча като изтерзан зов на изгубило се, уплашено дете.

Джинджър хукна, като се спъна в стола и едва не падна, после изскочи в коридора и побягна. Нуждаеше се от помощ, но тя беше единственият човек на етажа, а опасността се приближаваше. Джинджър тичаше колкото ѝ държат краката и стъпките ѝ отекваха в коридора.

„Бягай или ще умреш.“

След няколко минути мъглата пред очите ѝ се разсея и тя видя къде се намира. Беше на бетонната площадка между етажите на аварийното стълбище в края на административното крило. Джинджър не можеше да си спомни как се е озовала там. Тя стоеше в ъгъла, долепила гръб до стената и се бе вторачила в перилата. На тавана светеше една-единствена крушка. Въздухът беше хладен и имаше дъх на плесен. С изключение на учестеното ѝ, неравномерно дишане, наоколо цареше тишина.

Мястото беше мрачно и уединено, особено когато животът ти се разпада и ти е необходимо насърчението на ярки светлини и на хора. Сивите стени и стълби отразяваха отчаянието ѝ.

Слава Богу, никой не видя странното ѝ държание и бягство.

Джинджър потрепери, но не само от страх, защото неописуемият ужас бе изчезнал. Стана ѝ студено, защото дрехите ѝ бяха влажни от пот и залепнаха за тялото ѝ.

Тя вдигна ръка и избърса лицето си.

После се изправи и огледа стълбището. Не знаеше дали кабинетът на Джордж Ханаби се намира на горния или на долния етаж. След миг Джинджър реши да тръгне нагоре.

Стъпките ѝ отекваха зловещо и тайнствено.
Неизвестно защо, тя се замисли за гробници.
Беше дваисет и седми ноември.

6. ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Първото неделно утро на декември беше студено и надвисналото сиво небе обещаваеше сняг. Следобед щяха да започнат да падат първите снежинки и на здрачаване градът и покрайнините щяха да побелеят. Вечерта всички щяха да говорят за виелицата. Всички, освен католиците в енория Сейнт Бернадет. Те щяха да продължат да обсъждат шокиращата постъпка на отец Брендън Кронин по време на богослужението.

Отец Кронин стана в пет и половина сутринта, каза молитвите си, изкъпа се, избърсна се, облече расото, взе молитвеника и излезе от дома си, без да си слага палто. Той застана за миг на верандата и дълбоко вдъхна свежия декемврийски въздух.

Отец Кронин беше трийсетгодишен, но прямите му зелени очи, буйните кестеняви коси и обсипаното с лунички лице му придаваха вид на по-млад. Той тежеше дваисет и пет — трийсет килограма повече от нормалното тегло, но нямаше корем. Тлъстините му бяха разпределени равномерно по лицето, ръцете, торса и краката. В детството, в колежа и до втората година в семинарията прякорът му беше „Дундьо“. Независимо от емоционалното си състояние, отец Кронин винаги изглеждаше щастлив. В лицето приличаше на херувимче и овалните му черти не бяха сътворени да изразяват гняв, меланхолия и тъга. Тази сутрин той изглеждаше доволен от себе си и от света, макар че всъщност беше силно обезпокоен.

Отец Кронин тръгна по пътеката в двора, отключи вратата на църквата и влезе във вестиария^[3].

Без да запалва лампите, той коленичи пред олтара, наведе глава и се замоли на Бога да го направи достоен свещеник. Доскоро тези молитви в усамотение преди пристигането на клисаря и послушника бяха повдигали духа му и го бяха изпълвали с блаженство преди отслужването на литургията. Но сега, както и в повечето утрини през

последните четири месеца, радостта не идваше. Отец Кронин усещаше само тежка като олово пустота и празнота, от които го заболяваше сърцето и стомахът му се свиваше.

Той стисна челюсти, сякаш искаше с усилията на волята си да изпадне в религиозен екстаз, и повтори молитвите си, но пак не се развълнува.

Отец Кронин изми ръцете си и отиде да се преоблече за предстоящото богослужение. Той беше чувствителен човек с артистична душа и във величествената красота на религиозната церемония съзираше възхитителната схема на божествения ред и Божията милост. Обикновено щом сложеше расото, през тялото му преминаваше тръпка на страхопочитание, породена от мисълта, че *той*, Брендън Кронин, е станал свещеник.

Но не и днес. Нито през последните четири месеца.

Той си сложи расото, но не почувства нищо.

Преди четири месеца, в началото на август, отец Брендън Кронин започна да губи вярата си. В него гореше малък, но безпощаден огън, който не можеше да бъде потушен, и постепенно изпепеляваше дългогодишната му вяра.

За всеки свещеник загубата на вярата беше пагубен процес, но за отец Кронин това беше по-лошо. Той нито за миг не се бе замислял, че може да бъде нещо друго освен свещеник. Родителите му бяха набожни и го възпитаха да вярва в Бога. Но Брендън не стана свещеник, за да им достави удоволствие. Колкото и банално да звучеше на другите в тази епоха на агностицизъм, той беше *призван* да стане свещеник още от ранното си детство. Сега, въпреки че вярата му бе изчезнала, свещеничеството продължаваше да бъде част от представата му за него. Но Брендън знаеше, че не може да проповядва, да се моли и да утешава злочестите, когато думите му бяха лишени от съдържание.

Вратата се отвори и във вестиария влезе малко момче, което запали лампите.

— Добро утро, отче!

— Добро утро, Кери. Как си?

С изключение на червеникавата коса, Кери Макдевит можеше да е роднина на отец Кронин. Момчето беше възпълничко, с лунички и пакостливи зелени очи.

— Добре съм, отче. Но тази сутрин е много студено. Като в кучи...

— Какво?

— Хладилник — смутено отговори Кери. — Студено като в кучи хладилник. Това означава много студено.

Ако настроението му не беше толкова мрачно, Брендън би се разсмял, но състоянието, в което бе изпаднал, не му позволяваше дори да се усмихне. Кери изтича до дрешника и взе расото и стихара^[4] си.

Брендън не почувства нищо, дори когато вдигна разпятието и целуна кръста в средата. На мястото на вярата и радостта сега имаше само студена, пулсираща и тъпа болка. Мислите му се върнаха към меланхоличните спомени за жизнерадостта, с която бе изпълнявал свещеническите си задължения.

До началото на август той не се съмняваше в мъдростта на всеотдайността си към църквата. Брендън беше толкова умен и трудолюбив ученик, че бе избран да завърши католическото си образование в Североамериканския колеж в Рим. Той хареса Свещения град — архитектурата, историята и дружелюбните му хора. Преди да го ръкоположат и да го приемат в Дружеството на Исус, Брендън прекара две години във Ватикана като асистент на монсиньор Джузепе Орбела, консултант и автор на речите на Негово Светейшество папата. Тази чест можеше да бъде последвана от назначение в персонала на епископа на Чикагската епархия, но отец Кронин помоли да го направят помощник на свещеника в малка или средна по размери енория, като всеки млад свещеник. И така той отиде в Сейнт Бернадет, където и най-обикновените ежедневни задължения в живота на помощника на енорийския свещеник му доставяха огромно удоволствие. И нито съжаляваше за стореното, нито изпитваше съмнения.

Но сега, докато гледаше как послушникът надява стихара, отец Кронин жадуваше за вярата, която толкова дълго го бе утешавала и крепила. Дали бе изчезнала само временно или я бе загубил завинаги?

Кери се облече и тръгна към централната част на църквата. Момчето явно усети, че отец Кронин не върви след него, защото се обърна да го погледне. Изражението му беше озадачено.

Брендън се колебаеше. През откритата врата той видя разпятието и олтара. Тази най-свещена част на църквата беше

изумително непозната, сякаш я виждаше за пръв път. Брендън нямаше представа защо някога я бе мислил за свещена територия. Това беше съвсем обикновено място. Ако отидеше там и отслужише познатите ритуали, той щеше да бъде лицемер и да измами всички в паството си.

Озадачеността на лицето на Кери Макдевит се превърна в безпокойство.

„Как да отслужи литургията, когато вече не вярвам?“ — запита се Брендън.

Но нямаше какво друго да направи.

Той притисна свещения потир до гърдите си и тръгна след Кери.

Както обикновено, на сутрешното богослужение присъстваха стотина души. Лицата им бяха необичайно бледи, сякаш Господ бе изпратил делегация от ангели-съдии, които да станат очевидци на светотатството на съмняващия се проповедник, осмелил се да отслужи литургия въпреки падението си.

Богослужението започна. Отчаянието на отец Кронин нарастваше с всяка изминала минута. Чувстваше се смазан. Духовното и емоционалното му изтощение беше толкова голямо, че едва намираще сили да се съсредоточи върху евангелието и да мънка редовете от свещения текст. Лицата на богомолците се превърнаха в неясни петна. Отец Кронин започна да шепне. Той знаеше, че Кери го гледа с неприкрито изумление. Богомолците също разбраха, че нещо не е наред. Брендън се потеше и трепереше. Празнотата в душата му наподобяваше черна дупка и той имаше чувството, че спираловидно пада в ужасяващо тъмна бездна.

После, докато държеше нафората и произнасяше думите, символизиращи тайнството на причастието, отец Кронин изведнъж се ядоса на себе си, че е изгубил вярата си, и на църквата, която не му е дала по-ефикасно оръжие срещу съмнението. Целият му живот изглеждаше погрешно насочен, пропилян и изразходван в търсене на идиотски митове. Гневът му се засили, достигна връхната си точка и се превърна в изпепеляваща ярост.

От гърдите му се изтръгна вик и той хвърли потира. Разпръсквайки вино, чашата изтрака в стената, рикошира в статуята на Дева Мария и спря пред олтара.

Стъписан, Кери Макдевит отстъпи назад, като се спъна, а богомолците ахнаха в един глас, но тази реакция не оказа въздействие

върху Брендън Кронин. Изпаднал в състояние на ярост, което беше единствената му защита срещу самоубийственото отчаяние, той протегна ръка и пръсна на пода нафорите за причастието. После отново извика, скъса епитрахила си, хвърли го на земята, обърна се с гръб към олтара и избяга в стаята на клисаря. Но в същия миг гневът му изчезна така внезапно, както се бе появил, и той спря, озадачен и объркан.

Беше първи декември.

7.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

В първата неделя на декември Доминик Корвези обядваше с Паркър Фейн на терасата на „Лас Брисаз“ под сянката на чадър, на маса, обърната към осеяния със слънчеви петна океан. Тази година хубавото време се бе задържало. Докато ветрецът разнасяше крясъците на чайките, дъха на океана и приятното ухание на жасмин, Доминик разказа на Паркър всяка смущаваща и озадачаваща подробност в ескалиращата си битка със сомнамбулизма.

Паркър Фейн беше най-добрият му приятел, вероятно единственият човек на света, с когото Доминик можеше да бъде напълно откровен, макар че на пръв поглед помежду им нямаше нищо общо. Доминик беше слаб, строен и мускулист, а Паркър — нисък, пълен и набит. Доминик нямаше брада и се подстригваше на всеки три седмици, а косата, брадата и веждите на Паркър бяха рошави и стърчаха. Фейн приличаше на хибрид между професионален борец и битник от петдесетте години. Доминик пиеше малко и лесно се напиваше, докато жаждата за алкохол на Паркър беше неутолима, а капацитетът му — изумителен. Доминик беше саможив и трудно се сприятеляваше, докато Паркър имаше дарбата да предразполага хората, които го чувстваха като стар познат час, след като се бяха запознали с него. Фейн беше на петдесет, петнайсет години по-възрастен от Доминик. Паркър беше богат и известен от около четвърт век, чувстваше се удобно навсякъде и не можеше да проумее неудобството от парите и славата, което Доминик изпитваше след успеха на „Здрач във Вавилон“. За обяда в „Лас Брисаз“ Доминик се бе

издокарал с мокасини „Бали“, тъмнокафяв панталон и светлокафява риза на карета, но Паркър бе пристигнал по маратонки, измачкан бял памучен панталон и риза на бели и сини цветя. Двамата изглеждаха така, сякаш се бяха облекли за съвършено различни ангажменти, бяха се срещнали случайно пред ресторанта и импулсивно бяха решили да обядват заедно.

Въпреки различията помежду им, те бързо бяха станали приятели, защото си приличаха в няколко важни отношения. И двамата бяха хора на изкуството. Доминик рисувахе с думи, а Паркър — с бои. Те подхождаха към изкуството си с еднакво високи изисквания, всеотдайност и майсторство. Нещо повече, макар че Доминик се сближаваше по-трудно с хората, двамата високо ценяха приятелството и го поддържаха.

Бяха се запознали преди шест години, когато Паркър се бе преместил за осемнайсет месеца в Орегон, за да търси нови сюжети за серия пейзажи, нарисувани в уникалния му стил, който успешно съчетаваше сюрреализма с въображението. Докато беше там, той подписа договор да изнася по една лекция месечно в университета в Портланд, където Доминик преподаваше английска литература.

Паркър се бе навел над масата и дъвчеше малки царевични пелети със сирене, залети с лютив сос, а Доминик посрбваше бира и разказваше за несъзнателните си нощни приключения. Той говореше тихо, макар че дискретност не беше необходима, защото другите посетители на терасата разговаряха шумно. Доминик не докосна царевичните пелети. Сутринта за четвърти път се бе събудил зад котела на парното в гаража, в състояние на неподправен ужас и продължаващата неспособност да се овладее го бе докарала до отчаяние и липса на апетит. Докато разказваше, той изпи само половин тъмна мексиканска бира, която днес му се стори блудкава и застояла.

Паркър, от друга страна, изгълта три двойни коктейла „Маргарита“ и си поръча четвърти. Но вниманието му не беше притъпено от алкохола.

— Господи, защо не ми каза за това по-рано?

— Ами, чувствах се... глупаво.

— Дрън-дрън.

Сервитьорът донесе коктейла на Паркър и попита дали желаят да поръчат обяд.

— Не, не. Неделният обяд е извинение човек да изпие повечко коктейли, а аз още не съм пил достатъчно. Би било много жалко да си поръчам обяд само след четири коктейла. Така по-голямата част от следобеда ще остане незапълнена и ще се озовем на улицата, без да има какво да правим, ще се забъркаме в нещо неприятно и ще привлечем вниманието на полицията. Един Господ знае какво може да се случи. За да избегнем затвора и да опазим репутацията си, не трябва да поръчваме обяд по-рано от три часа. Донесете още един коктейл. И още една порция от тези великолепни царевични пелети. С повечко лютив сос и лук. И още една бира за приятеля ми.

— Не — възрази Доминик. — Още не съм изпил тази.

— Смучеш я толкова бавно, че сигурно се е стоплила.

При други обстоятелства Доминик би се насладил на ексцентричната реч на Паркър Фейн. Темпераментът и неизчерпаемият ентузиазъм за живот на художника бяха ободряващи и забавни. Но днес Доминик беше толкова обезпокоен, че нищо не можеше да го развесели.

Сервитърът се отдалечи. Пред слънцето мина малък облак. Паркър отново насочи вниманието си към Доминик, сякаш прочете мислите му.

— Добре, хайде да поразсъждаваме, да намерим някакво обяснение и да решим какво да правим. Ти не смяташ, че проблемът е свързан само със стреса и предстоящото публикуване на романа ти.

— Да, но вече не мисля така. Искам да кажа, че ако проблемът беше незначителен, можеше да се примиря с него. Но безпокойството ми за „Здрач във Вавилон“ не е толкова силно, че да породی такова необикновено поведение, тази обсебеност и безумие. Вече ходя насън всяка нощ, но това не е странното. Аз върша разни неща. Опитвам се да закова прозореца! А човек не прави това, само защото се тревожи за кариерата си.

— Може да си по-силно обезпокоен за романа, отколкото предполагаш.

— Не. В това няма логика. Всъщност, докато писането на новата ми книга вървеше добре, тревогите ми за „Здрач във Вавилон“ намаляха. Не ми казвай, че среднощната ми лудост се дължи на притеснения за кариерата ми.

— Е, да, така е — съгласи се Паркър.

— Аз влизам в дрешниците, за да се *крия*. И когато се събудя, имам чувството, че нещо ме дебне, търси ме и ще ме убие, ако ме намери. Няколко пъти се събуждам, опитвайки се да извикам, но от устата ми не излиза звук. А ножът тази сутрин...

— Нож? Не ми каза нищо за нож.

— Събудих се зад котела на парното. Отново се криех. Държах касапски нож. Взел съм го от лавицата в кухнята, докато съм спал.

— За да се отбраняваш? Но от какво?

— От онзи, който ме дебне.

— А кой те дебне?

Доминик сви рамене.

— Доколкото знам, никой.

— Тази работа не ми харесва. Може да се нараниш, вероятно лошо.

— Това не ме плаши толкова много.

— А кое?

Доминик огледа хората на терасата. Макар че някои бяха чули разговора на Паркър Фейн със сервитьора, сега никой не им обръщаше внимание.

— Какво те плаши най-много? — повтори художникът.

— Ами, че може... да наръгам някого.

— Искаш да кажеш, че взимаш касапския нож, за да убиеш някого? — недоверчиво попита Фейн и изгълта коктейла си. — Съмнявам се. Господи, каква мелодраматична идея! Слава Богу, че романите ти не са сантиментални. Успокой се, приятелю. Ти нямаш склонност към убийство.

— Мислех, че не съм склонен и към сомнамбулизъм.

— Глупости. За това има обяснение. Ти не си луд. Ненормалните не се съмняват в здравия си разум.

— Мисля, че трябва да отида на психиатър или при някакъв консултант. И да ми направят изследвания.

— Да. Но не и при психиатър. Това е загуба на време. Ти не си нито невротик, нито психично болен.

Сервитьорът донесе още царевични пелети, лютив сос, ситно накълцан лук, бира и пети коктейл „Маргарита“.

Паркър му даде празната си чаша и взе пълната, после заля царевичните пелети с обилно количество лютив сос, сложи им лъжица

нарязан лук и започна да яде с маниакално удоволствие, граничещо с обсебеност.

— Питам се дали проблемът ти не е свързан с промените, които станаха с теб по миналото лято.

— Какви промени? — озадачено попита Доминик.

— Знаеш за какво говоря. Когато преди шест години се запознахме в Портланд, ти беше блед, саможив охлюв и не обичаше приключенията.

— Охлюв?

— Вярно е и ти го знаеш. Ти беше умен и талантлив, но охлюв. И знаеш ли защо? Ще ти кажа. Ти се страхуваше да използваш ума и таланта си. Боеше се от конкуренцията, провала, успеха и от самия *живот*. Единственото ти желание беше да съществуващ незабелязано. Ходеше раздърпан, говореше едва доловимо и се страхуваше да привличаш внимание върху себе си. Намери убежище в света на науката, защото там нямаше толкова силна конкуренция. Господи, човече, ти приличаше на заек, който се крие в дупката си.

— Нима? Щом съм бил толкова отворителен, защо си направи труда да ми станеш приятел?

— Защото видях какво се крие под фасадата, плахостта, заучената суховатост и маската ти на безличност. Долових, че в теб има нещо особено. Знаеш, че се занимавам точно с тези неща. Виждам онова, което другите не съзират. Така прави всеки добър художник.

— Нарече ме безличен.

— Вярно е. Спомняш ли си колко време ти отне, докато събереш достатъчно самочувствие, за да признаеш, че си писател? Три месеца!

— Тогава още всъщност не бях писател.

— Чекмеджетата ти бяха пълни с разкази! Над сто разказа, от които не бе предал за публикуване нито един! Не само защото се страхуваше, че ще бъдат отхвърлени. Ти се боеше също така, че може да ги приемат. Плашеше се от успеха. Колко месеца те убеждавах, докато най-сетне изпрати в издателствата един-два разказа?

— Не си спомням.

— Аз пък си спомням. Шест месеца! Ласкаех те, настоявах, притисках те и ти вадих душата, докато най-после ти отстъпи и започна да изпращаш разказите си. Аз съм много убедителен, но

измъкването от заешката ти дупка беше адски трудно, дори за моя талант в тази област.

Паркър ентусиазирано загреба пълна лъжица царевични пелети и ги пъхна в устата си. Сетне шумно сръбна от коктейла си и добави:

— Ти искаше да спреш да пишеш, дори когато разказите ти започнаха да се продават. Трябваше непрекъснато да те подтиквам. И когато заминах и те оставих сам, ти продължи да изпращаш разкази само още няколко месеца. После отново се пъхна в заешката си дупка.

Доминик не оспори нищо, защото всичко, което художникът каза, беше истина. След като се върна в дома си в Лагуна Бийч, Паркър продължи да насърчава Доминик с писма и телефонни обаждания, но тази мотивация не беше достатъчна. Доминик беше убеден, че не е писател, достоен да публикуват произведенията му, въпреки десетината разкази, които продаде за по-малко от година. Той престана да изпраща разказите си и отново бързо се сви в черупката си. Макар че още изпитваше желание да пише, Доминик възвърна предишния си навик да слага разказите си в чекмеджетата на бюрото, вместо да ги изпраща на пазара. Паркър продължи да го поощрява да напише роман, но Доминик беше убеден, че талантът му е твърде скромнен и му липсва самодисциплина, за да се справи с такъв голям и сложен проект, и отново се опита да живее, без да привлича внимание.

— Но по миналото лято всичко това се промени — добави Паркър. — Ти изведнъж се отказа от кариерата на преподавател и стана писател. За едно нощ се промени от бюрократ в бохем и човек, поемащ рискове. *Защо?*

Доминик се намръщи, замисли се и с изненада установи, че не бе разсъждавал по този въпрос.

— Не знам.

В университета в Портланд му предстоеше назначение на постоянна длъжност. Но Доминик имаше чувството, че това няма да стане. Той изпадна в паника от перспективата, че може да бъде изхвърлен от безопасното си убежище. Обсебен от желанието си да не привлича внимание, Доминик избледня толкова много от полезрението на шефовете в университета, че когато дойде време комисията да се занимава с него, членовете ѝ бяха започнали да се питат дали той е достатъчно всеотдаен в работата си, за да заслужи постоянно назначение. Доминик беше реалист и разбра, че ако му откажат

постоянно място, едва ли ще получи работа в друг университет, тъй като потенциалните му работодатели щяха да искат да знаят защо не е бил одобрен в Портланд. В изблик на неprisъща за него самоинициатива, надявайки се да се измъкне от университетската гилотина, преди да е паднала върху врата му, той кандидатства в няколко щата на Запад, като наблегна на публикуваните си разкази, защото това беше *единственото*, което си заслужаваше да изтъкне.

В колежа в Маунтинвю в Юта, където учеха само четири хиляди студенти, се смаяха от списъка на публикациите му и го поканиха на събеседване. Доминик положи значителни усилия да бъде общителен от всякога. Предложиха му договор да преподава английска литература и творческо писане с гарантирано постоянно назначение. И той прие — ако не с огромно удоволствие, то поне с огромно облекчение.

Доминик отпи от бирата си, въздъхна и каза:

— Онази година напуснах Портланд в края на юни. Напълних караваната с някои неща, предимно книги и дрехи. Бях в добро настроение. Нямах чувството, че съм се провалил в Портланд. Съвсем не. Само започвах отначало. Наистина очаквах с нетърпение живота в Маунтинвю. Всъщност не си спомням да съм бил по-щастлив, отколкото в деня, когато тръгнах на път.

Паркър Фейн кимна многозначително.

— Разбира се, че си бил щастлив. Назначили са те на постоянно място в колеж, където няма да очакват много от теб и необщителността ти ще бъде извинена като артистичен темперамент.

— Идеална заешка дупка, а?

— Точно така. И защо не стана преподавател в колежа в Маунтинвю?

— Казвал съм и преди... В последната минута, когато отидох там, не можах да се примиря с мисълта, че ще водя същия живот като по-рано. Беше ми омръзнало да съм заек.

— И ей така, изведнъж, се отвори от усамотения живот? Защо?

— Не беше много удовлетворяващ.

— Но защо ти писна така *внезапно*?

— Не знам.

— Трябва да имаш представа. Не си ли мислил за това?

— За твоя изненада, не съм. — Доминик се вторачи в океана, наблюдавайки десетината платноходки и голямата яхта, която величествено плаваше покрай брега. — Едва сега осъзнавам колко малко съм мислил по този въпрос. Странно... Обикновено съм твърде самоаналитичен, но в случая не съм се задълбочавал.

— Аха! — възкликна Паркър. — Знаех си, че съм на правилния път! Промените, които са станали с теб *тогава*, са свързани по някакъв начин с проблемите ти *сега*. Е, разказвай какво стана по-нататък. Как реагираха хората в колежа в Маунтинвю, когато им каза, че вече не искаш работата?

— Не останаха доволни.

— И ти нае малък апартамент в града.

— Стая, кухня и баня. Нищо особено. Но с хубав изглед към планината.

— И реши да живееш от спестяванията си, докато пишеш роман?

— В банковата ми сметка нямаше много пари, но винаги съм бил пестелив.

— Импулсивна постъпка. Рисковано. И съвсем неприсъщо за теб, по дяволите. Защо го направи? Какво те промени?

— Предполагам, че се е насъбирило отдавна. Когато отидох в Маунтинвю, неудовлетворението ми беше толкова голямо, че *се налагаше* да се променя.

— Това не е достатъчно, приятелю мой. Трябва да има и още нещо. Казваш, че си бил щастлив като прасе в кочина, когато си напуснал Портланд. Имал си работа със сваятна заплата и гарантирано постоянно назначение в колежа, където никой не е искал твърде много от теб. Трябвало е само да се заселиш в Маунтинвю и да се скриеш. Но когато си отишъл там, вече си изгарял от нетърпение да зарежеш всичко, да се усамотиш и да рискуваш да умреш от глад, за да се занимаваш с изкуството си. Какво ти се случи по време на дългото пътуване до Юта? Нещо трябва да те е стреснало. Нещо достатъчно потресаващо, за да те изкара от самодоволството.

— Нищо. Пътуването мина без особени събития.

— Но не и онова, което е ставало в главата ти.

Доминик сви рамене.

— Доколкото си спомням, бях спокоен, отпуснах се, наслаждавах се на пътуването, не бързах, гледах пейзажа...

— *Амиго!* — изрева Паркър и стресна сервитьора, който минаваше покрай тях. — Една „Маргарита“! И още една бира за приятеля ми!

— Не, не — възрази Доминик. — Аз...

— Не си довършил бирата си — каза Паркър. — Знам, знам. Но ще я довършиш, ще изпиеш още една, постепенно ще се отпуснеш и ще разнищим историята със сомнамбулизма ти. Сигурен съм, че е свързан с промените, които станаха с теб по миналото лято. И знаеш ли защо съм толкова сигурен? Ще ти кажа. Никой не изживява две кризи на личността в период от две години, без причините да са свързани. Трябва да има връзка.

Доминик направи гримаса.

— Не бих го нарекъл *криза на личността*.

— Така ли? Наистина ли не би нарекъл това криза, приятелю мой?

Доминик въздъхна.

— Е, добре. Предполагам, че бих го нарекъл криза.

Двамата излязоха от „Лас Брисаз“ късно следобед, без да са намерили отговори. Вечерта, когато си легна, Доминик беше изпълнен със страх и се питаше къде ли ще се събуди.

Сутринта той се стресна от пронизителния си вик и установи, че се намира в непрогледен, клаустрофобичен мрак. Нещо го беше сграбчило. Студено, лепкаво, странно и *живо*. Доминик размаха ръце и крака, освободи се, започна да пълзи и се блъсна в стената. В тъмното помещение отекнаха силни удари и викове и изнервяща какофония, чийто източник той не можа да определи. Доминик се запрепъва покрай стената, докато стигна до ъгъла, където се сви, защото беше убеден, че лепкавото същество ще се нахвърли върху него.

Какво имаше в стаята?

Шумът се засили — викове, блъскане и трясък, последвани от тракане на дърво, отново викове и още един трясък.

Доминик още беше сънен, а сетивата му — замъглени от истерията и притока на адреналин. Той беше убеден, че нещото, от което се крие, е дошло за него. Доминик се бе опитал да го заблуди,

като отиваше да спи в дрешниците и зад парния котел. Но днес не можеше да се скрие никъде. Краят беше дошъл.

— *Доминик!* — чу се глас в мрака и той осъзна, че някой го вика от една-две минути, а може би и повече. — *Доминик, отговори ми!*

Отново се разнесе смразяващ кръвта трясък, сякаш се разцепи дърво.

Свит в ъгъла, Доминик най-последно се разсъни. Лепкавото същество не беше реалност, а сън. Гласът беше на Паркър Фейн. Макар че остатъците на истерията от кошмара изчезнаха, се разнесе още един трясък, най-силният от всички, който кулминира в отваряне на врата и нахлуване на светлина в мрака.

Доминик присви очи и видя силуета на Паркър. Вратата беше заключена и Фейн я бе разбил.

— Доминик, приятелю, добре ли си?

Освен това вратата беше барикадирана, което бе затруднило още повече влизането му. Доминик видя, че в съня си е преместил гардероба и креслото пред нея. И сега мебелите бяха преобърнати на пода.

Паркър влезе в стаята.

— Приятелю? Добре ли си? Крещеше. Чух те още на алеята за коли пред къщата.

— Сънувах нещо.

— Сигурно е било ужасно.

— Не си спомням какво беше. — Доминик не помръдна от ъгъла, защото беше твърде изтощен и нямаше сили да стане. Коленете му трепереха. — Ти си радост за моите очи, Паркър, но... какво правиш тук, за Бога?

Фейн примига учудено.

— Не знаеш ли? Ти ми се обади по телефона. Преди десетина минути. Викаше за помощ. Каза, че *те* били тук и щели да те хванат. После затвори.

Доминик се почувства адски унижен.

— Аха, тогава си се обадил, докато си спял. И аз така си помислих. Гласът ти... сякаш не беше твой. Може би трябваше да позвъня на полицията, но се усъмних, че говориш насън. Предположих, че няма да искаш историята със сомнамбулизма ти да се разчува.

— Аз съм неконтролируем, Паркър. Нещо... се пречупи в мен.

— Престани. Не искам да слушам глупостите ти.

Доминик се почувства като безпомощно дете и се уплаши, че ще се разплаче. Той прехапа устни, преглътна сълзите, прокашля се и попита:

— Колко е часът?

— Четири и няколко минути. Сутринта.

Паркър погледна към прозореца и се намръщи.

Доминик проследи погледа му и видя, че завесите са плътно дръпнати и прозорецът е барикадиран с шкафа. Доминик явно се бе трудил доста насън.

— Господи — каза художникът. — Това не е хубаво, приятелю. Никак не е хубаво.

Доминик се подпря на стената и треперейки, стана, за да види за какво говори Паркър, но когато го видя, изпита желание да бе останал на пода. На леглото му беше нареден арсенал — двайсет и два милиметровият пистолет, който обикновено държеше в нощното си шкафче, касапски нож, два други ножа за месо, сатър, чук и брадвата от гаража.

— Какво очакваш? Руско нашествие? Какво те уплаши толкова много?

— Не знам. Нещо в кошмарите ми.

— Какво сънува?

— Не си спомням.

Доминик потрепери. Паркър се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— По-добре се изкъпи и се облечи. Аз ще приготвя закуска. Мисля да отидем при твоя лекар. Смятам, че отново трябва да те прегледа.

Доминик кимна.

Беше втори декември.

[1] Лудост, при която болният се смята за вълк. — Б.пр. ↑

[2] Block (англ.) — каменен, дървен или метален блок. — Б.пр. ↑

[3] Вестиарий — място за съхранение на богослужебни одежди и прибори. — Б.пр. ↑

[4] Широка, бяла, връхна дреха. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ВТОРИ—ШЕСТИ ДЕКЕМВРИ

1.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Вайъла Флечър, петдесет и осем годишна начална учителка, майка на две дъщери, съпруга на любящ я мъж, жилава и остроумна жена със заразителен смях, сега мълчеше и лежеше неподвижно. Животът ѝ беше в ръцете на доктор Джинджър Вайс.

Този момент беше кулминационната точка в живота на Джинджър. Предстоеше ѝ да извърши голяма и сложна операция. Пътят към възхода ѝ бе белязан с дългогодишно усилено учение и безброй надежди и мечти. Тя се гордееше с разстоянието, което бе изминала.

И в същото време ѝ се гадеше от страх.

Госпожа Флечър беше под упойка и покрита с хладни зелени чаршафи. Виждаше се само онази част от тялото ѝ, където щеше да бъде извършена операцията. Мястото беше намазано с йод. Дори лицето ѝ бе скрито зад параван — предпазна мярка срещу разнасящата се по въздуха зараза от разреза, който скоро щеше да бъде направен в гърдите ѝ. Освен това целта беше да се обезличи пациентът и да се спести на хирурга необходимостта да гледа агонизиращото човешко лице и смъртта, ако, не дай Боже, уменията и образованието му изневерят.

Агата Танди бе приготвила инструментите и стоеше от дясната страна на Джинджър. Медицинските сестри и анестезиологът също чакаха процедурата да започне.

Джордж Ханаби бе застанал от другата страна на операционната маса. Той внасяше атмосфера на сила, спокойствие и компетентност, която беше изключително окуражаваща.

Джинджър вдигна дясната си ръка.

Анджела ѝ подаде скалпел.

Джинджър се поколеба и пое дълбоко въздух.

Стереоуредбата на Джордж беше на малка маса в ъгъла и от тонколониите се разнасяше познатата музика на Бах.

Джинджър си спомни за офталмоскопа и за лъскавите черни ръкавици...

Колкото и обезпокоителни да бяха, инцидентите не бяха разклатили напълно самочувствието ѝ. Тя се чувстваше чудесно — силна, внимателна и енергична. Ако бе забелязала и най-малкия признак на умора или разсеяност, Джинджър щеше да отложи операцията. Но, от друга страна, тя не бе работила седем дни в седмицата през всичките тези години само за да се откаже от бъдещето си заради два случайни и мимолетни пристъпа на истерия, предизвикани от стрес. Всичко щеше да мине добре.

Стенният часовник показваше седем и четирийсет и две. Време беше да започне.

Джинджър направи първия разрез и с безпогрешно умение, което винаги я бе изненадвало, продължи да оперира.

Агата Танди взе кърпа и чевръсто избърса потта от челото ѝ, като внимаваше да не докосне хирургичните ѝ очила.

Очите на Джордж бяха усмихнати. Той не се потеше. Рядко го правеше.

Единственият звук в паузите между концертите на Бах беше вдишването и издишването на апарата за изкуствено дишане, който поддържаше жизнените функции на Вайъла Флечър. Пациентката не можеше да диша сама, защото бе парализирана от релаксанти за мускули, направен от отровата кураре. Макар и механични, тези звуци обсебваха Джинджър и не ѝ позволяваха да превъзмогне безпокойството.

В други дни, когато оперираше Джордж, имаше повече разговори. Той се шегуваше със сестрите, за да намали напрежението. Но Джинджър не беше способна на такова изумително изпълнение, което беше все едно да играе баскетбол, да дъвче дъвка и едновременно с това да решава трудни задачи по математика.

Джинджър стигна до аортата, главният кръвоносен съд в тялото.

Аортата започва от сърцето, влиза в корема през диафрагмата и върви успоредно с гръбнака, после, непосредствено над слабините, се разделя на две и продължава към краката.

— Ето я — каза Джинджър. — Аневризма. Точно както на рентгеновата снимка.

Агата отново избърса челото ѝ.

Аневризмата, болестно разширение на аортата поради изменение или увреждане на стените ѝ, бе причинила издутини от двете страни, образуващи пълен с кръв оток с формата на топка, който пулсираше като второ сърце. Това пораждаше проблем с преглъщането, с поемането на въздух, силна кашлица и болки в гърдите, и ако този главен кръвоносен съд се спукаше, смъртта настъпваше бързо.

Докато гледаше пулсиращата аневризма, Джинджър бе обзета от почти религиозно чувство на мистериозност и страхопочитание, сякаш се бе откъснала от реалността и се намираше в мистична атмосфера, където скоро щеше да ѝ бъде разкрит смисълът на живота. Чувството ѝ за сила и превъзходство извираше от мисълта, че може да се бори със смъртта и да спечели. Смъртта се спотайваше в тялото на пациентката ѝ под формата на пулсираща аневризма — черна пъпка, готова да се пукне, но Джинджър притежаваше уменията и подготовката да я унищожи.

Агата извади от стерилния пакет част от изкуствена аорта. Джинджър я сложи над разреза, нагласи я да приляга точно с помощта на малка, остра ножица и ѝ я върна. Агата потопи имплантанта в плитък леген от неръждаема стомана, пълен с кръвта на пациентката.

Изкуствената аорта трябваше да се напои добре и след като я присадеше в тялото, Джинджър щеше да я свърже с кръвоносната система на Вайъла и да я зашие. Имплантантът беше не само идеален заместител на увредената част от аортата, но и превъзхождаше онова, което бе сътворила природата. След петстотин години, когато от Вайъла Флечър щеше да остане само прах и разядени кости, изкуствената аорта щеше да бъде непокътната, гъвкава и солидна.

Агата отново избърса челото на Джинджър.

— Как се чувстваш? — попита Джордж.

— Добре — отговори Джинджър.

— Напрегната ли си?

— Не много — излъга тя.

— Истинско удоволствие е да те гледа човек как работиш.

— Напълно съм съгласна с вас, доктор Ханаби — каза една от сестрите.

— И аз — добави другата.

— Благодаря — изненадана и доволна отговори Джинджър.

— Ти имаш грациозни движения, лек допир и великолепно чувствителност на пръстите и очите, а това за съжаление се среща рядко в нашата професия.

Джинджър знаеше, че Ханаби никога не прави неискрени комплименти, но от устата на такъв строг учител думите граничеха с ласкателство. Господи, Джордж Ханаби се гордееше с нея! Това прозрение я изпълни с приятни чувства. Ако не се намираше в операционната зала, от очите ѝ щяха да бликнат сълзи, но тук Джинджър трябваше да се владее. Но тя се зарадва на похвалата му, сякаш я бе чула от устата на баща си.

Джинджър продължи да оперира в повишено настроение. Тревожната вероятност от нов пристъп на пориомания постепенно намаля и по-високото самочувствие ѝ позволи да работи още по-прецизно. Сега вече нищо не можеше да се провали.

За по-малко от час Джинджър прекъсна кръвообращението през аортата към краката на пациентката и аневризмата престана да пулсира.

Тя взе малък скалпел и я проби. Аортата спихна. Джинджър разреза външната стена. В този момент Вайъла Флечър беше без аорта и по-безпомощна и зависима от хирурга отвсякога. Сега вече нямаше връщане назад. Оттук насетне операцията трябваше да бъде извършена не само изключително внимателно, но и много бързо.

В залата цареше тишина. Краткият разговор бе стихнал. Касетата с музиката на Бах отново бе свършила, но никой не я обърна. Времето се измерваше с хриптенето и засмукването на апарата за изкуствено дишане и пиукането на електрокардиографа.

Джинджър взе напоената с кръв изкуствена аорта, сложи я на мястото ѝ в тялото и заши горната част, използвайки изключително тънък конец.

По време на този етап на операцията вече не се налагаше Агата да бърше потта от челото ѝ. Джинджър знаеше, че Джордж е забелязал това.

Сестрата обърна касетата и пусна музиката на Бах.

Предстояха часове на работа, но Джинджър продължаваше, без да усеща умора. Тя направи още два разреза — на краката на

пациентката, в ингвиналните гънки, там, където бяха прикрепени към торса, и отвори двете артерии, за да ги свърже с краищата на имплантанта. На няколко пъти Джинджър се усети, че весело тананика заедно с музиката. Лекотата, с която работеше, създаваше убеждението, че е била хирург в някой предишен живот и е предопределена за тази професия.

Но Джинджър трябваше да си спомни афоризмите на баща си, с които той търпеливо я предупреждаваше в редките случаи, когато тя не се държеше добре или не се представеше в най-добрата си светлина в училище.

„Времето не чака никого.“

„Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.“

„Всяка спестена стотинка е спечелена.“

„Негодуванието причинява болка само на онези, които го изпитват.“

„Не съди, за да не съдят и теб.“

Джейкъб знаеше хиляди мъдрости, но най-много обичаше да повтаря следната: „Възгордяването предшества падението.“

Джинджър трябваше да си спомни онези три думи. Но операцията вървеше толкова добре и тя беше толкова доволна и горда от работата си, че забрави за неизбежното падение.

Джинджър свърза долната част на изкуствената аорта с двете бедрени артерии и със задоволство видя, че кръвообращението в тялото на пациентката се възстанови. В продължение на двамайсет минути тя търси пролуки и ги заши с фин, здрав конец. После още пет минути мълчаливо наблюдава как присаденият орган пулсира като естествен.

— Време е да я затворим — най-сетне каза Джинджър.

— Истинско творение на изкуството — рече Джордж Ханаби.

Джинджър се зарадва, че е с хирургична маска, защото лицето ѝ беше разтеглено в широка усмивка и сигурно приличаше на ухилен идиот.

Тя взе вътрешностите и ги върна в тялото, като търсеше някакъв пропуск, но не видя нищо нередно. Останалото беше лесно — полагането на тлъстините и мускулите на мястото им и зашиването на първоначалния разрез с дебел черен конец.

Сестрата на анестезиолога махна паравана пред лицето на Вайъла Флечър.

Анестезиологът прекъсна притока на упойка.

Другата сестра изключи касетофона.

Джинджър погледна лицето на пациентката, което беше бледо, но не и необичайно изнурено. Маската на респиратора още беше на устата ѝ, но сега през нея ѝ подаваха само кислород.

Медицинските сестри отстъпиха назад и махнаха гумените ръкавици.

Клепачите на Вайъла Флечър потрепнаха и от устата ѝ се изтръгна стон.

— Госпожо Флечър? — попита анестезиологът.

Пациентката не реагира.

— Вайъла? — рече Джинджър. — Чуваш ли ме, Вайъла?

Жената не отвори очи, но размърда устни и промълви:

— Да, докторе.

Джинджър прие поздравленията на екипа и двамата с Джордж излязоха от операционната зала. Тя имаше чувството, че е пълна с хелий и има опасност да се отскубне от оковите на гравитацията. Но докато махаше ръкавиците, хирургичната маска и престилката, жизнерадостното ѝ настроение намаля. Обзе я силна умора. Вратът и раменете я боляха. Краката ѝ се бяха схванали.

— Господи! Изтощена съм.

— Как няма да си изтощена? — каза Джордж. — Започна в седем, а сега минава дванайсет. Присаждането на аорта е адски уморително.

— И ти ли се чувстваш така след подобна операция?

— Разбира се.

— Но аз изведнъж усетих умора. В операционната зала се чувствах отлично. Имах чувството, че мога да продължа още няколко часа.

— Ти приличаше на богиня, която се дуелира със смъртта и печели. А богините не се уморяват. Божиите дела са твърде забавни, за да чувстваш умора.

Джинджър разопакова антибактериалния сапун, започна да мие ръцете си и погледна в канала на мивката, където се стичаше водата. Сапунените мехурчета се въртяха спираловидно и потъваха надолу.

Този път необяснимият страх я порази и завладя почти без предупреждение. Вниманието ѝ се съсредоточи върху канала, който сякаш пулсираше и се разширяваше, досущ увреден от злокачествено образуване.

Джинджър изпусна сапуна, извика от ужас, отскочи назад и се блъсна в Агата. После смътно чу, че Джордж Ханаби вика името ѝ. Но образът му избледняваше и се превръщаше в мъгла, сякаш се разсейваше в изпарения, омара или облаци, и вече не изглеждаше реален. Агата и вратите на операционната зала също избледняха. *Всичко* избледня, освен мивката, която ставаше все по-голяма, масивна и сюрреалистична. Джинджър бе обзета от смъртен страх, но опита да си внуши, че това е само обикновена мивка и трябва да се вкопчи в тази истина, в реалността, и да се съпротивлява на силите, които я дърпат надолу.

Тя побягна. Мъглата около нея се сгъстяваше и Джинджър изгуби представа за действията си.

Първото, което видя, беше снегът. Покрай лицето ѝ се сипеха едри бели снежинки, които бавно се въртяха и лениво падаха на земята като понесени от вятъра семена на глухарче. Джинджър вдигна глава и видя сивото небе. Косите ѝ побеляха от снега, докато се опитваше да се ориентира. Снежинките се топяха по лицето ѝ, но тя постепенно осъзна, че страните ѝ са мокри от сълзи. Джинджър тихо плачеше.

Стана ѝ студено. Ръцете ѝ се вкочаниха и тялото ѝ започна да трепери неудържимо.

После осъзна, че се е свила в ъгъла между две леденостудени тухлени стени, прибрала е колене до брадичката си и е обвила ръце около краката си — поза на самозащита и на страх. Бетонният под и стените изсмукваха топлината от тялото ѝ, но Джинджър нямаше сили, нито воля да стане и да влезе в сградата.

Тя си спомни, че се бе вторачила в канала на мивката, безумната си паника, сблъскването с Агата, изуменото изражение на лицето на Джордж Ханаби и писъците си. Не помнеше какво стана после, но явно бе избягала от някаква въображаема опасност. Това се бе случило пред очите на колегите ѝ и сигурно щеше да доведе до съсипването на кариерата ѝ.

Джинджър седеше в края на служебния път, водещ към центъра на болничния комплекс. Вляво бяха металните врати за крематориума, а по-нататък — аварийното стълбище.

Тя си спомни за срещата си с крадеца изнасилвач по време на стаж си в Колумбия. Той я бе завлякъл в уличка, която много приличаше на тази. Но тогава Джинджър овладя положението и победи, докато сега губеше битката и беше безпомощна и объркана. Тя съзря черен хумор в положението, в което бе изпаднала. Ученето, трудностите, работата, надеждите и мечтите са били безсмислени. Сега, когато най-после бе постигнала успех като хирург, тя бе изменила на Джордж, на Ана, на Джейкълб и на себе си. Джинджър не можеше повече да отрича истината, нито да не обръща внимание на очевидното. С нея нещо не беше наред и това сигурно щеше да сложи край на кариерата ѝ в медицината. Психоза? Тумор в мозъка? Или аневризма?

Вратата на аварийното стълбище се отвори с трясък и скърцане на несмазани панти и задъхан, Джордж Ханаби излезе в снега. Той направи няколко крачки и стъписан спря, когато видя Джинджър. На лицето му се изписа изумление и тя предположи, че той съжалява за времето, вниманието и напътствията, които ѝ бе дал. Беше я мислил за особено умна, добра и достойна, но сега Джинджър му доказва, че е сбъркал. Ханаби беше толкова мил и ѝ помагаше толкова много, че измяната ѝ на доверието му я изпълни със самопрезрение. В очите ѝ бликнаха горещи сълзи.

— Джинджър? Какво има? — с разтреперан глас попита той.

Тя реагира само с окаяно, неволно ридание. Искаше ѝ се Ханаби да си тръгне и да я остави да тъне в унижение. Не знаеше ли колко лошо е да я гледа, докато тя е в това състояние?

Снеговалежът се усили. На входа се появиха и други хора, но Джинджър не можа да ги познае.

— Джинджър, моля те, кажи нещо — рече Джордж и се приближи до нея. — Какво има? Кажи ми какво стана? Какво мога да направя за теб?

Тя прехапа устни и се опита да преглътне сълзите, но се разрида още по-неудържимо, после с тънък, хленчещ глас — доказателство за безсилието ѝ — промълви:

— Има ми нещо.

— Какво?

— Не знам.

Джинджър винаги се справяше с неприятностите, които се изпречваха на пътя ѝ, при това без чужда помощ. Тя беше Джинджър Вайс. Не беше като другите. Тя беше златно момиче. Не знаеше как да поиска помощ.

Ханаби се наведе над нея и каза:

— Каквото и да ти има, ще се справим с проблема. Знам, че много се гордееш със самостоятелността си. Чуваш ли какво ти говоря, малката? Винаги съм внимавал с теб, защото знам, че не обичаш да ти помагат. Искаш да правиш всичко сама. Но този път няма да можеш, пък и не е необходимо. Аз съм тук и ти ще се облегнеш на мен, независимо дали това ти харесва или не. Чуваш ли?

— Аз... развалих всичко. Разочаровах те.

Джордж се усмихна.

— Не и ти, мило момиче. Никога няма да ме разочароваш, Джинджър. Рита и аз имаме синове, но ако можехме да имаме дъщеря, щяхме да се надяваме да е като теб. Ти не си като другите. Никога няма да мисля по друг начин за теб. Това е невъзможно. А сега за мен ще бъде чест и удоволствие да се облегнеш на ръката ми, все едно си моя дъщеря, и да ми позволиш да ти помогна, все едно съм бащата, когото си загубила.

Той протегна ръка към нея.

Тя я хвана и я стисна.

Беше понеделник, втори декември.

Щяха да минат няколко седмици, преди Джинджър Вайс да научи, че и други хора, на други места — всичките непознати — преживяват странни варианти на нейния кошмар.

2.

ТРЕНТЪН, НЮ ДЖЪРСИ

Няколко минути преди полунощ Джак Туист отвори вратата и излезе от склада. В същия миг от сив микробус „Форд“, който спря до най-близката улична лампа, слезе друг мъж. Пристигането на микробуса бе заглушено от грохота на минаващ товарен влак. Нощта

беше тъмна, с изключение на неясната, оскъдна жълтеникава светлина на лошо поддържаните, мръсни лампи на алармената система. За съжаление една от лампите беше точно над вратата, през която излезе Джак. Неприятният ѝ блясък освети неочаквания посетител, който слезе от форда.

Мъжът имаше типичната физиономия на престъпник — квадратни челюсти, тънки устни, неколкратно чупен нос и жестоки, малки, свински очи. Той беше един от онези покорни, но безмилостни садисти, които мафията наемаше за убийци, а в други времена щеше да бъде специалист по изнасилвания и мародерство в ордата на Чингис Хан, ухилен нацистки главорез, инквизитор в Сталинските лагери на смъртта или Морлок от „Машината на времето“ от Х. Дж. Уелс. Джак разбра, че ще има неприятности.

И двамата се стреснаха и Джак не извади веднага револвера трийсет и осми калибър, както трябваше да направи.

— Кой си ти, по дяволите? — попита непознатият, после видя брезентовата чанта, която Джак влачеше с лявата си ръка, и револвера в дясната. — Макс!

Макс вероятно беше шофьорът на микробуса, но Джак не изчака да ги запознаят официално. Той бързо се върна в склада, тресна вратата и отстъпи встрани, в случай че някой започнеше да я използва за мишена.

Единствената светлина идваше от ярко осветения кабинет в дъното на сградата. Но Джак видя лицата на двамата си съучастници — Морт Герш и Томи Сънг, които го следваха. Те не изглеждаха толкова щастливи, колкото бяха допреди няколко минути.

Тогава бяха доволни, защото бяха извършили успешен удар на важна спирка по маршрута на трафика за пренасяне на парите на мафията, събрани от търговия с наркотици в половината щат Ню Джърси. В неделя и понеделник десетина куриери донасяха в склада куфари, пътнически чанти, картонени кутии и хладилни чанти, пълни с пари. Във вторник пристигаха счетоводителите на мафията, за да изчислят печалбата. А всяка сряда куфарите с пачки банкноти заминаваха за Маями, Лас Вегас, Лос Анджелис, Ню Йорк и други финансови центрове, където съветници по инвестициите от Харвард или Колумбийския университет, васали на мафията, ги пускаха в оборот. Джак, Морт и Томи се бяха намесили между счетоводителите и

съветниците и бяха отмъкнали четири тежки чанти, пълни с долари. „Ние сме само посредници“ — каза Джак на тримата ядосани главорези, които още седяха завързани в кабинета, и Морт и Томи се бяха засмели.

Но сега Морт не се смееше. Той беше петдесетгодишен, плешив, с голям корем и прегърбени рамене, и както обикновено, бе облечен в черен костюм и сив шлифер, а Джак и Томи бяха с джинси и якета с подплата. Тази вечер обаче костюмът на Морт беше измачкан, а гласът му — уморен и строг.

— Кой е там? — попита той, когато Джак тресна вратата и бързо отстъпи встрани.

— Най-малко двама типа с микробус „Форд“.

— От мафията ли са?

— Видях само единия — отговори Джак. — Приличаше на неуспешен експеримент на доктор Франкенщайн.

— Е, поне всички врати са заключени.

— Те сигурно имат ключове.

Тримата бързо се скриха в мрака между купчините касети и кашони. Складът беше огромен и съдържаше най-различни стоки — телевизори, микровълнови фурни, миксери, тостери, части за трактори, водопроводни части и още много неща. През деня там работеха много хора, но нощем, когато нямаше никой, помещението изглеждаше страшно. В лабиринта от пътеки между стоките се разнасяха странни, шепнещи звуци. Навън валеше силно и лапавицата шумолеше, тракаше, чукаше и съскаше по покрива, сякаш между гредите се движеха множество чудати същества.

— Казах ти, че е грешка да ударим мафията — рече Томи Сънг, трийсетгодишен американец от китайски произход. — Бижутерски магазин, бронирани коли, дори банки — да, но мафията — не, за Бога. Глупаво е да удариш мафията. Това е все едно да влезеш в бар, пълен с морски пехотинци и да се изплюеш на националното знаме.

— Тогава защо дойде? — попита Джак.

— Ами, защото преценките ми невинаги са точни.

— Появата на микробус по това време означава само едно — с отчаян и съкрушен глас каза Морт. — Те носят някакви гадости, вероятно кокаин или хероин. Затова не са само шофьорът и онзи тип,

който си видял. Отзад в микробуса сигурно има още двама, които охраняват стоката и са въоръжени с картечни пистолети „Узи“.

— Тогава защо вече не си проправят път със стрелба? — попита Томи.

— Защото не знаят колко сме и с какво сме въоръжени. Ще се промъкнат предпазливо — отговори Джак.

— Микробусът, използван за пренасяне на наркотици, сигурно има радиовръзка и те вече са повикали подкрепления — рече Морт.

— Искаш да кажеш, че мафията има цял моторен парк с радиомикробуси, все едно е проклета телефонна компания? — попита Томи.

— Напоследък те са организирани като всеки друг бизнес — отговори Морт.

Тримата се заслушаха, но не чуха стъпки, а само плющенето на лапавицата по покрива.

Изведнъж Джак изпита усещането, че револверът трийсет и осми калибър в ръката му е детска играчка. Морт имаше деветмилиметров пистолет „Смит и Уесън“, а Томи — револвер „Смит и Уесън“, модел 19, „Комбат Магнум“, който бе прибрал в якето си, когато по всичко личеше, че опасната част от работата е свършила. Тримата бяха добре въоръжени, но не бяха готови да посрещнат изстрелите на картечни пистолети „Узи“. Джак си спомни стари документални филми за изпаднали в отчаяние унгарци, които се опитваха да спрат руските танкове с камъни и пръчки. Когато имаше неприятности, Джак Туист обичаше да драматизира нещата и да се поставя в ролята на благородна жертва на обществена несправедливост, сражаваща се със силите на злото. Той съзнаваше тази своя склонност и я смяташе за едно от най-привлекателните си качества. Но в момента положението беше толкова напрегнато, че не беше необходимо да го драматизира.

Морт явно разсъждаваше по същия начин, защото каза:

— Няма смисъл да се опитваме да се измъкнем през задната врата. Те вече са се разпределили — двама отпред и двама отзад.

Това бяха единствените два изхода. Складът нямаше прозорци, отдушници и мазе. Нямаше начин да стигнат до покрива. Докато се подготвяха за обира, тримата бяха разучили плановете на сградата и сега знаеха, че са хванати натясно.

— Какво ще правим? — попита Томи.

Въпросът беше отправен към Джак Туист, който организираше всеки обир, в който участваше. Ако се случеше нещо непредвидено и се налагаше импровизация, от него се очакваше да измисли нещо гениално.

— Хей! — каза Томи. — Защо не излезем по същия начин, по който влязохме?

Те бяха влезли в склада, използвайки нещо като Троянски кон, за да избегнат алармените системи. Сградата беше фасада за незаконна търговия с наркотици, но освен това функционираше и като склад, който приемаше редовни доставки от легален бизнес. С помощта на персоналния си компютър и модем вкъщи, Джак подслушваше и склада, и един от клиентите му, и бе създал файл, който щеше да узакони доставката на огромен кашон, пристигнал сутринта и складиран за указания и инвентаризация. Той, Морти и Томи се бяха скрили в кашона. В единайсет и няколко минути вечерта тримата се измъкнаха и изненадаха главорезите на мафията, които бяха убедени, че множеството алармени системи и заключените врати бяха превърнали склада в непревземаема крепост.

— Може отново да влезем в кашона — предложи Томи — и когато влязат и не ни намерят, те ще пощурят, опитвайки се да разберат как сме избягали. До утре вечерта напрежението ще спадне. И тогава ще се измъкнем и ще офейкаме.

— Няма да стане — намусено възрази Морт. — Те ще се досетят. Ще претърсят склада и ще ни намерят.

— Така е — съгласи се Джак. — Ето какво ще направим...

Той бързо импровизира план за бягство и другите го одобриха.

Томи забърза към електрическото табло, за да угаси лампите.

Джак и Морт повлякоха четирите тежки чанти с парите към южния край на дългата сграда, където бяха паркирани няколко камиона. Двата бяха изминали половината път, когато складът потъна в непрогледен мрак. Джак запали фенерчето си.

Томи се присъедини към тях.

Барабаненето на лапавицата по покрива започна да утихва и на Джак му се стори, че чу скърцане на спирачки навън. Толкова ли скоро бяха пристигнали подкрепленията?

В товарната зона на склада имаше четири камиона. Всеки гледаше към вратата.

Джак се приближи до камион „Мак“, отвори вратата и освети кабината. Ключовете бяха на стартера. Явно сигурни в охранителната система, служителите в склада не вярваха, че има опасност през нощта да бъде откраднат камион.

Джак и Морт се качиха в другите три камиона, намериха ключовете, запалиха двигателите и ги оставиха да работят.

Зад седалката в кабината на камиона „Мак“ имаше легло, където вторият шофьор спеше по време на дългите пътувания, докато партньорът му караше. Томи Сънг сложи четирите чанти с парите там. Джак седна зад волана и угаси фенерчето. Морт се настани до него. Джак включи двигателя, но не запали фаровете.

Моторите и на четирите камиона бръмчаха.

Томи взе фенерчето, хукна към четирите врати и натисна копчетата на механизма, който ги вдигаше, после се върна в камиона „Мак“ при другарите си.

Главорезите навън щяха да разберат, че вратите се вдигат и да чуят бръмченето на двигателите на камионите, но щяха да претърсят тъмния склад, а докато не запалеха лампите, нямаше да могат да разберат с кой камион са избягали крадците. Те щяха да обсипят с куршуми и четирите камиона, но Джак разчиташе да спечели няколко ценни секунди, преди да започне стрелбата.

— Проклетите врати се вдигат много бавно — каза Морт.

— Карай през тях — настоя Томи.

— Не мога да рискувам да се заклецим — рече Джак.

Вратата пред тях се вдигна на една трета.

Джак стисна с две ръце волана и забеляза раздвижване навън. По мокрия, заледен асфалт бързо притичаха двама въоръжени мъже. Те надникнаха в склада, като в същото време се наведоха, за да не бъдат лесни мишени. Още не се бяха сетили да се справят с кризата с хаотичен порой от куршуми.

Вратата се вдигна до половината.

Изведнъж отляво се появи сив микробус „Форд“. Гумите му разпръсваха струи сребрист сняг. Микробусът спря, блокирайки втората и третата врата.

Вратата пред камиона „Мак“ се вдигна на две трети.

— Наведете се — каза Джак и настъпи педала за газта.

В мига, в който той включи на скорост, главорезите навън разбраха, че бягството ще се осъществи през първата врата и започнаха да стрелят. Куршумите рикошираха в камиона, който мина през вратата, но нито един не разби предното стъкло и не проникна в кабината.

Изведнъж в края на бетонната рампа се появи микробус „Додж“. Подкрепленията бяха пристигнали.

Вместо да спре, Джак настъпи до пода педала за газта и се ухили, като видя ужасените физиономии на мъжете в доджа, когато масивната решетка на камиона „Мак“ блъсна микробуса, който се наклони на една страна и се плъзна пет-шест метра по асфалта.

За да извърши тази маневра, Джак бе принуден да слезе по рампата по-бързо, отколкото би трябвало и когато зави наляво към изхода, камионът заплашително се наклони. Джак изруга и се вкопчи във волана. Имаше чувството, че ръцете му ще изскочат от раменните стави.

На алеята бе спрял тъмносин буик с трима мъже, двама от които бяха въоръжени и откриха огън. Единият се прицели твърде ниско и куршумите отнесоха част от решетката на камиона, разпръсквайки искри. Другият се прицели твърде високо и куршумите прелетяха над кабината.

Джак караше право срещу буика и стрелците разбраха, че ще се блъсне в тях, престанаха да стрелят и се разпръснаха в различни посоки. Камионът изблъска настрана пикапа, отмествайки го от пътя си, и продължи да се движи. Носът на Морт беше разкъравен, а Томи имаше рана над дясното око, защото при удара се бяха блъснали в таблото.

— Защо всяка работа се прецаква? — навъсено попита Морт.

— Не се е прецакала — възрази Джак и включи чистачките, за да избършат блестящите мъниста ситен сняг. — Само стана малко повълнуващо, отколкото очаквахме.

— Мразя вълнението — заяви Морт и притисна носна кърпа до носа си.

Джак погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че фордът обръща, за да тръгне към него. Той бе извадил от строя доджа и буика и сега оставаше само фордът. Джак не хранеше надежди, че ще

избяга. Пътищата бяха хлъзгави и той нямаше голям опит зад волана на такъв голям камион.

Освен това Джак се притесняваше от изнервящия хор от приглушени звуци, които започнаха да се чуват от двигателя след сблъсъка с микробуса и буика. Нещо тракаше, а друго съскаше. Ако камионът се счупеше и ги оставеше наред пътя, главорезите на мафията щяха да ги убият.

Намираха се в огромен индустриален район, където имаше складове, заводи и фабрики и най-близката градска улица беше на километър и половина.

Джак отново погледна в огледалото за обратно виждане. Буикът ги преследваше и бързо набираше скорост. Джак рязко зави надясно по някакъв страничен път.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Томи.

— Не можем да се измъкнем — отговори Джак.

— Но не можем и да се бием с тях — рече Морт. — Те са въоръжени с картечни пистолети „Узи“.

— Имайте ми доверие — каза Джак.

Фабриката, покрай която минаваха, не работеше нощем. Сградата беше тъмна, но пътят около нея и големият паркинг бяха осветени.

Джак зави наляво, влезе в паркинга, направи широк кръг, подкара покрай задната стена на фабриката, после угаси фаровете, насочи се към изхода и спря напреки на пътя.

— Дръжте се здраво — каза той.

Морт и Томи разбраха какво предстои и се подготвиха за удара.

На пътя се появиха фарове и когато се приближиха, Джак настъпи педала за газта и камионът се стрелна напред. Фордът се движеше по-бързо, отколкото Джак очакваше и камионът успя да закачи само задната му част. Но това беше достатъчно. Автомобилът се завъртя на триста и шейсет градуса, сетне още веднъж и се блъсна с предницата напред в едно от товарните ремаркета на паркинга.

Джак беше убеден, че никой от мъжете във форда не е в състояние да слезе и да стреля, но не намали скоростта. Камионът „Мак“ мина покрай фабриката, стигна до служебния път и се насочи към изхода от индустриалния район и към лабиринта от градски улици.

Никой не ги следеше.

Те изминаха около четири километра и стигнаха до запустялата бензиностанция, която бяха огледали преди няколко дни. Джак мина покрай помпите и спря до малката порутена сграда.

Томи Сънг отвори вратата на камиона, изскочи навън и тръгна в мрака, отправяйки се към работническия жилищен квартал, където в понеделник бяха оставили мръсен и очукан фолксваген. Двигателят обаче беше нов и колата вървеше бързо. Те щяха да отидат до Манхатън и да я зарежат там.

Те бяха оставили и невзрчен на външен вид понтиак в индустриалната зона, на две минути път от склада на мафията, и възнамеряваха да отидат с него до фолксвагена, но не се наложи да го използват.

Джак и Морт извадиха чантите с парите и ги сложиха до стената на полуразрушената бензиностанция. Морт отново се качи в кабината на камиона и избърса всички повърхности, които бяха докоснали.

Джак застана до чантите и се вторачи в улицата, когато на блестящия от лапавицата асфалт се появи кола. Никой не би проявил интерес към камион, спрял до отдавна изоставена бензиностанция, но ако беше полицейски патрул...

Томи най-сетне пристигна с фолксвагена. Морт грабна две от чантите, подхлъзна се, падна, стана и отново хукна към колата. Джак взе другите две чанти и тръгна след него, като вървеше предпазливо. Когато стигна до фолксвагена, Март вече се бе настанил на задната седалка. Джак хвърли чантите при него, тръшна вратата и седна отпред при Томи.

— Карай бавно и внимателно — каза той.

— Разбира се — отговори Томи.

— Защо всяка работа се прецаква? — тъжно повтори Морт.

— Не се е прецакала — възрази Джак.

Фолксвагенът излезе на магистралата за Ню Йорк.

— Защо трябва да вали лапавица? — отново се обади Морт.

— Нали посипват със сол и сгурия — каза Томи. — Пътят до града няма да е хлъзгав.

— Ще видим — начумерено каза Морт. — Каква лоша нощ. Господи.

— Лоша ли? — учуди се Джак. — Кое й е лошото? Престани да бъдеш такъв песимист, Морт. Та ние сме милионери, за Бога! До теб има цяло състояние.

— Е, да, предполагам, че това оправя донякъде нещата.

Томи Сънг се изсмя.

Джак и Морт също се засмяха.

— Това е най-големият ни удар — каза Джак. — И няма да плащаме данък.

Изведнъж всичко им се стори безумно смешно. Те се движеха с безопасна скорост и весело си припомняха най-критичните моменти на бягството си от склада.

По-късно, когато напрежението спадна и кръшният им смях стихна и отстъпи място на доволни усмивки, Томи рече:

— Джак, трябва да ти кажа, че изпълнението ти беше невероятно. Само как използва компютъра, за да създадеш документи за кашона... И онази малка електронна джунджурия, с която отвори сейфа, за да не го взривяваме... Ти си страхотен организатор.

— Нещо повече — добави Морт. — В момент на криза ти си най-добрият майстор по измъкването, когото познавам. Разсъждаваш светкавично. Ако решиш да използваш таланта си в законна дейност, в името на справедлива кауза, кой знае какво може да постигнеш.

— Справедлива кауза ли? — попита Джак. — Да станеш богат не е ли справедлива кауза?

— Знаеш какво имам предвид — каза Морт.

— Не съм герой. Не искам да бъда част от праволинейния свят. Там всички са лицемери. Говорят за честност, истина, справедливост и гражданско съзнание, но повечето търсят само пари. Те, разбира се, не го признават и затова не мога да ги понасям. Аз си признавам, че искам да съм богат, а другите да вървят по дяволите. — Джак чу, че тонът на гласа му се промени и от весел стана мрачен и възмутен, но не можа да превъзмогне това. — Справедлива кауза, а? Ако прекараш живота си, борейки се за справедливи каузи, така наречените добри хора ще разбият сърцето ти. Да им го начукам.

— Не исках да засягам болезнена струна — явно изненадан рече Морт.

Джак не каза нищо и потъна в горчиви спомени. След като изминаха пет-шест километра, тихо повтори:

— Не съм проклет герой.

Впоследствие, когато си спомнеше тези думи, Джак Туист се питаше как е било възможно да е грешил толкова много в преценката за себе си.

Беше един и дванайсет минути след полунощ, четвърти декември.

3.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

В осем и двацет във вторник сутринта на пети декември отец Стефан Висажик вече бе отслужил ранната литургия и закусил и се бе оттеглил в кабинета си, за да изпие последната си чаша кафе за деня. Той погледна през големия френски прозорец, откъдето се виждаха оголените, заскрежени клони на дърветата в двора, и се опита да не мисли за проблемите в енорията. Тези мигове бяха предназначени само за него и той високо ги ценеше.

Но мислите му неизбежно се насочваха към отец Брендън Кронин, който бе захвърлил свещения потир и за когото всички говореха. Откачилият проповедник от „Сейнт Бернадет“. Не друг, а точно Брендън Кронин. В постъпката му нямаше абсолютно никаква логика.

Отец Стефан Висажик беше проповедник от трийсет и две години и пастор на „Сейнт Бернадет“ от осемнайсет и никога не бе измъчван от съмнения. Самата мисъл за това будеше недоумение в него.

След ръкополагането му той бе назначен за помощник на свещеника в „Сейнт Томас“, малка енория в земеделския район на Илинойс, където пасторът беше седемдесетгодишният отец Дан Тълийн. Той беше най-добрият, най-милият и най-сентименталният човек, когото Стефан познаваше. Освен това Дан страдаше от артрит и отслабващо зрение и беше твърде възрастен, за да изпълнява задълженията си. Всеки друг свещеник би бил учтиво помолен да се пенсионира, но на Дан Тълийн бе позволено да остане на поста си, защото той служеше в „Сейнт Томас“ от четирийсет години и бе неразделна част от живота на паството си. Кардиналът, страстен

почитател на отец Тълийн, потърси помощник, който да може да се справи с много по-голяма отговорност, отколкото може да се очаква от новобранец, и накрая избра Стефан Висажик. След като прекара само един ден в „Сейнт Томас“, Стефан разбра какво се иска от него, но не се уплаши. Той вършеше цялата работа в енорията. Малцина млади свещеници биха се справили с такава задача. Но отец Висажик нито за миг не се усъмни, че няма да успее.

Три години по-късно отец Тълийн умря спокойно, докато спеше, и в „Сейнт Томас“ бе назначен нов свещеник. Кардиналът изпрати отец Висажик в друга енория — в покрайнините на Чикаго, където пасторът, отец Орджил, имаше проблеми с алкохола. Отец Орджил обаче не беше съвсем пропаднал. Имаше сили и воля да се спаси и избавлението му си заслужаваше. Работата на отец Висажик беше да му помага и да го напътства към решение на дилемата му. И без да изпитва никакви съмнения, отец Висажик направи необходимото.

През следващите три години Стефан служи в още две, изтерзани от проблеми църкви и по-висшестоящите в йерархията на епархията започнаха да го наричат „Манна небесна“.

Най-трудната му мисия беше в сиропиталище „Света Дева Мария“ в Сайгон, Виетнам, където в продължение на шест кошмарни години той беше помощник на отец Бил Нейдър. Сиропиталището се финансираше от чикагската епархия и беше един от любимите проекти на епископа. Бил Нейдър имаше два белега от рани от огнестрелно оръжие — единият в лявото рамо, а другият в прасеца — и бе загубил двама виетнамски свещеника и един американец, които бяха убити от виетконгски терористи.

От момента на пристигането си до края на служенето му във военната зона Стефан нито за миг не се усъмни, че няма да оцелее или работата му в този ад е безсмислена. Когато Сайгон падна, Бил Нейдър, Стефан Висажик, тринайсет монахини и сто двама и шест деца избягаха от страната. В последвалите кръвопролития загинаха стотици хиляди хора, но дори на фона на масовите убийства Стефан не се съмняваше, че спасяването на сто двама и шест живота е значителен брой, и никога не изпадаше в отчаяние.

Когато се върна в Щатите, като награда за готовността му в продължение на петнайсет години да бъде „Манна небесна“, Стефан получи предложение да бъде повишен в монсиньор, но скромно отказа.

Вместо това той смирено поиска собствена енория и желанието му беше удовлетворено.

И това беше „Сейнт Бернадет“. Енорията съвсем не процъфтяваше и дължеше сто двацет и пет хиляди долара, когато бе поверена в способните ръце на Стефан Висажик. Църквата отчаяно се нуждаеше от ремонт и от нов покрив. Жилището на пастора заплашваше всеки момент да се срути. Нямаше училище. Броят на богомолците непрекъснато намаляваше. „Сейнт Бернадет“ беше предизвикателство, което развълнува отец Висажик.

Той не се съмняваше, че ще спаси енорията. За четири години богомолците се увеличиха с четирийсет процента и отец Висажик изплати дълга и ремонтира църквата. За пет години той оправи жилището на пастора, а за седем — удвои броя на богомолците и положи основите за изграждане на училище. В знак на признание за неуморното му служене на Майката Църква през последната седмица от живота си епископът направи Стефан доживотен пастор и му гарантира постоянно назначение в енорията, която бе спасил от духовен и финансов упадък.

Непоклатимата вяра на отец Висажик не му позволяваше да разбере защо по време на сутрешната литургия в неделя, в пристъп на отчаяние и гняв, отец Брендън Кронин бе захвърлил свещения потир пред очите на стотина богомолци. Мили Боже!

Отначало, когато преди повече от година и половина Брендън Кронин дойде в „Сейнт Бернадет“, отец Висажик не го хареса. Първо, Кронин бе учил в Североамериканския колеж в Рим, който имаше славата на най-престижното учебно заведение под юрисдикцията на Църквата. Но макар че беше чест да бъдеш поканен да учиш там и завършилите колежа се смятаха за каймака на свещеническото съсловие, те често бяха твърде изнежени, не искаха да си цапат ръцете с работа и имаха високо мнение за себе си. Те мислеха, че да преподават катехизис на деца е под нивото им и прахосване на интелекта им. А посещаването на затворници беше задача, която намираха за неопишимо противна след величието на Рим.

Освен позорът, че е учил в Рим, отец Кронин беше дебел. Е, не точно дебел, но възпълничък, с овално, пухкаво лице и воднисти зелени очи, които на пръв поглед загатваха за мързелива и вероятно лесно поддаваща се на поквара душа. Отец Висажик беше едър,

кокалест поляк. В семейството му нямаше дебели хора. Фамилията Висажик произхождаше от полски миньори, които бяха емигрирали в Съединените щати в началото на двайсети век и работеха тежък физически труд в стоманодобивни заводи, каменни кариери и в строителството. Те имаха много деца, които можеха да изхранват само с многочасов труд, затова нямаша време да напълнеят. Стефан бе израснал с инстинктивното чувство, че *истинските* мъже са здрави и жилави, но слаби, с дебели вратове, широки рамене и стави, загрубели от усиления труд.

За изненада на отец Висажик обаче Брендън Кронин се оказва трудолюбив. Той не беше претенциозен и нямаше елитарно мнение за себе си. Брендън беше умен, добър и забавен и обичаше да посещава затворниците, да преподава на деца и да събира дарения. Брендън Кронин беше най-добрият помощник, когото от осемнайсет години бяха давали на отец Висажик.

Ето защо Стефан се тревожеше толкова много от изблика на Брендън. Разбира се, от друга страна, той с нетърпение очакваше предизвикателството да върне младия свещеник в правия път. Отец Висажик бе започнал кариерата си в Църквата като силна дясна ръка за свещеници, които имаха неприятности, и сега беше призван за пореден път да изпълни тази роля. Това му напомни за младостта и породи в него жизнерадостно чувство за съдбоносно важна цел в живота.

На вратата се потропа. Отец Висажик погледна часовника на полицата над камината. Часовникът беше швейцарски, подарък от енориаш, и бе единствената елегантна вещ в стаята, където имаше само най-необходимите мебели и протъркан килим. Беше точно осем и половина и Стефан се обърна към вратата и каза:

— Влез, Брендън.

Отец Кронин изглеждаше не по-малко обезпокоен, отколкото в неделя, понеделник, вторник и сряда, когато се бяха срещали, за да обсъдят кризата му и да потърсят начини да възвърнат вярата му. Брендън беше толкова блед, че луничките изпъкваха като огнени искри на кожата му, а кестенявите му коси изглеждаха по-червеникави от обикновено. Походката му беше унила.

— Седни, Брендън. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Стефан искаше да го попита дали е закусил, но реши, че ще е по-добре да не се държи снизходително с трийсетгодишния си помощник.

— Прочете ли книгите, които ти предложих?

— Да.

Отец Висажик бе освободил Брендън от всички енорийски задължения и му бе дал книги и есета, които изброяваха аргументи за съществуването на Бога и оборваха атеизма от интелектуална гледна точка.

— И размишлява върху прочетеното, нали? Е, намери ли нещо, което... да ти помогне? — добави Стефан.

Брендън въздъхна и поклати глава.

— Продължаваш ли да се молиш за напътствие?

— Да, но не получих нищо.

— А продължаваш ли да търсиш корените на съмнението си?

— Изглежда, няма такива.

Стефан се раздразни от кратките отговори на отец Кронин. Това беше съвсем неприсъщо за младия свещеник. Брендън обикновено беше прям и словоохотлив. Но от неделя насам той се бе затворил в себе си и бе започнал да говори бавно, тихо и кратко, сякаш думите бяха пари, а той — скъперник, на когото се свида всеки грош.

— Съмнението ти трябва да има корени — настоя отец Висажик.
— Все трябва да е израснало отнякъде, от някакво семе.

— Съмнението просто съществува, сякаш винаги е било в мен — едва доловимо измънка Брендън.

— Но досега не беше така. Ти вярваше. Кога започна да се съмняваш? Казваш, че било през август. Но какво породило съмнението ти? Трябва да има някакъв инцидент, който те е накарал да преосмислиш философията си.

— Не — прошепна Брендън.

Стефан изпита желание да му се разкреци, да го хване за раменете и да го разтърси, но вместо да го стори, търпеливо каза:

— Безброй добри свещеници са страдали от криза във вярата. Дори някои светци са се борили с ангели. Но всички те имат две общи неща помежду си. Загубата на вярата им е била постепенен процес, продължил много години, преди да достигне кризисен момент. И всички те могат да посочат определен инцидент или наблюдение, от което е възникнало съмнението. Например несправедливата смърт на

дете. Или майка-светица, разболяла се от рак. Убийство. Изнасилване. Източниците на съмнението са безброй и макар че църковната доктрина дава отговори за тях, суховатата догма понякога носи малка утеха. Съмнението *винаги* произлиза от определено противоречие между възгледите за Божията милост и реалността на човешките страдания и скръб.

— Не и в моя случай — рече Брендън.

Отец Висажик продължи да говори кротко и спокойно, но настоятелно.

— Единственият начин да се отърсиш от съмнението е като се съсредоточиш върху противоречията, които те измъчват, и да ги обсъдиш с духовния си наставник.

— В моя случай вярата ми... рухна ей така... изведнъж... като под, който изглежда абсолютно стабилен, но се оказва изгнил.

— Не си мислил за нечия несправедлива смърт, болест, убийство или за война, така ли? Вярата ти рухна ей така, изведнъж?

— Да.

— *Дрън-дрън!* — отсече Стефан и скочи от стола.

Възкликанието и внезапното движение стреснаха отец Кронин, който рязко вдигна глава и широко отвори очи от изненада.

— *Дрън-дрън!* — повтори отец Висажик, намръщи се и обърна гръб на младия свещеник.

От една страна, той възнамеряваше да провокира Брендън и да го изтръгне от унеса и самосъжалението, но, от друга, беше ядосан от нежеланието на Брендън да говори, от упорството и от отчаянието му.

— Не може за четири месеца, от август до декември, от всеотдаен свещеник да станеш атеист. Това е невъзможно. Не и щом твърдиш, че не си имал разтърсващи преживявания, които да предизвикат промяната. Трябва да има причини, Брендън, макар и да ги криеш от себе си, и докато не ги признаеш и не се изправиш лице в лице с тях, ще бъдеш в това окаяно състояние.

В стаята настъпи тишина. Чуваше се само приглушеното тиктакане на махагоновия часовник.

— Отче, моля те, не ми се сърди — каза Брендън Кронин. — Много те уважавам и... високо ценя взаимоотношенията ни, затова гневът ти... отгоре на всичко... ми идва твърде много в момента.

Стефан остана доволен, че черупката, в която Брендън се бе скрил, се разпука, и стратегическият му ход е дал резултат. Той се обърна, чевръсто се приближи до Кронин и сложи ръка на рамото му.

— Не ти се сърдя, Брендън. Загрижен съм. Разтревожен. Отчаян, че не ми позволяваш да ти помогна. Но не ти се сърдя.

Младият свещеник вдигна глава.

— Повярвай ми, отче, най-голямото ми желание е да ми помогнеш да намеря изход. Но съмнението ми наистина не е породено от всички онези неща, които ти изброи. Не знам откъде произлиза. Всичко това е много... загадъчно.

Отец Висажик кимна, стисна рамото на Брендън, върна се зад бюрото, седна, затвори очи за миг и се замисли.

— Добре, Брендън, неспособността ти да определиш причината за рухналата ти вяра показва, че проблемът не е интелектуален, затова книгите няма да ти помогнат. Ако проблемът е психически, корените може да са в подсъзнанието ти и да чакат прозрение.

Когато отвори очи, Стефан видя, че помощникът му е заинтригуван от идеята съзнанието му да не функционира нормално. Това означаваше, че Господ не е изоставил Брендън, а *Брендън* е изоставил Господ. Справянето с личната отговорност беше по-лесно от мисълта, че Господ не съществува или е обърнал гръб някому.

— Както знаеш, главата на Дружеството на Исус е Лий Келог. Но може би не знаеш, че той има двама психиатри, йезуити, които се справят с душевните и емоционални проблеми на свещениците в нашия орден. Мога да ти уредя сеанси при някой от тях.

— Ще го направиш ли?

— Да. Но не веднага. Ако започнеш сеанси с психиатър, главата на ордена ще съобщи за това на отговорника по дисциплината, който ще провери действията ти в миналото, за да види дали си нарушил някой от обетите.

— Но аз никога...

— *Знам.* Но работата на отговорника по дисциплината е да бъде подозрителен. Най-лошото е... Дори ако психоанализите доведат до оздравяване, отговорникът ще те наблюдава внимателно много години дали няма да направиш грешка. Това ще ограничи перспективите ти. Преди да се появи проблемът ти, аз предполагах, че ще стигнеш далеч и ще станеш монсиньор, дори нещо повече.

— О, не. Със сигурност не. Не и аз — скромно възрази Брендън.

— Да, ти. И ако преодолееш проблема си, пак ще се издигнеш. Но влезеш ли в списъка на отговорника по дисциплината, винаги ще бъдеш заподозрян. В най-добрия случай ще свършиш като мен — обикновен енорийски свещеник.

На устните на Брендън затрептя усмивка.

— Това би било чест и разумно осмислен живот. Да бъда като теб.

— Но ти можеш да станеш много повече и да направиш много неща за Църквата. И аз съм твърдо решил да получиш тази възможност. Ето защо искам да ми позволиш да ти помогна и да ми дадеш време до Коледа, за да те измъкна от кризата. Няма да разговаряме за църковната доктрина. Нито да обсъждаме естеството на доброто и злото, а ще приложим някои от собствените си теории за психичните разстройства. Ще получиш от мен аматьорско лечение, но ми дай шанс. Само до Коледа. После, ако объркването ти продължи и ако не се приближиш до отговора, ще те дам в ръцете на психиатрите йезуити. Съгласен ли си?

Брендън кимна.

— Да.

— Чудесно! — възкликна отец Висажик, стана и потърка ръце, сякаш се готвеше да цепи дърва или да прави гимнастика. — Разполагаме с малко повече от три седмици. Искан да прибереш свещеническото облекло, да си сложиш обикновени дрехи и да отидеш в детската болница „Сейнт Джоузеф“ при доктор Джеймс Макмъртри. Той ще се погрижи да те назначат в персонала.

— Като изповедник ли?

— Не, като санитар. Ще миеш подлоги и ще сменяш завивките — всичко, което е необходимо. Само доктор Макмъртри ще знае, че си свещеник.

— Но защо?

— Ще разбереш, преди да мине първата седмица. И тогава ще имаш важен ключ, който ще ти помогне да отключиш психиката си, да се взреш в себе си и може би да видиш причината за загубата на вярата си. И да я превъзмогнеш.

На лицето на Брендън се изписа съмнение.

— Обеща ми три седмици — напомни му Стефан.

— Добре. — Брендън несъзнателно докосна католическата си якичка. Изглеждаше обезпокоен от мисълта, че ще я махне, а това беше добър знак.

— До Коледа няма да живееш в къщата на пастора. Ще ти дам пари за храна и стая в евтин хотел. Ще работиш и ще живееш в реалния свят, отвъд убежището на свещеническия живот. А сега се преоблечи, събери си багажа и пак ела при мен. През това време ще се обадя на доктор Макмъртри и ще уредя всичко.

Брендън въздъхна, стана и тръгна към вратата.

— Има едно нещо, което може би подкрепя предположението, че проблемът ми е психологически, а не интелектуален. Сънищата ми... Всъщност един и същи сън.

— Повтарящ се сън. Каквито е описал Фройд.

— От август насам го сънувам няколко пъти месечно. Но тази седмица ми се явява всяка нощ. Сънят е кратък, но напрегнат и емоционален. Сънувам черни ръкавици.

— Черни ръкавици?

— Да. Намирам се на странно място. Не знам къде. Мисля, че лежа в легло. Струва ми се, че ръцете и краката ми са завързани. Искам да стана и да избягам оттам, но не мога. Осветлението е оскъдно. Не виждам много. И после онези ръце...

Брендън потрепери.

— Ръце в черни ръкавици?

— Да. Лъскави, черни ръкавици. От винил или гумени. Тесни и лъскави. Необикновени. — Брендън вдигна ръце към лицето си, сякаш видът им щеше да му помогне да си спомни детайлите на заплашителните ръце в съня му. — Не виждам на кого са. Нещо не е наред със зрението ми. Виждам ръкавиците и ръцете, но... само до китките. Всичко друго е неясно.

Брендън спомена за съня си едва накрая и мимоходом, защото явно искаше да мисли, че това не е важно. Но лицето му пребледня още повече и гласът му започна да трепери.

— Той никога не казва нищо — продължи Кронин. — Докосва ме. Ръкавиците са студени и хлъзгави.

Заинтригуван, отец Висажик се наведе напред.

— Къде те докосват ръкавиците?

Очите на младия свещеник се изцъклиха.

— Докосват... лицето ми. Челото. Страните. Врата. Навсякъде. И са студени.

— Причиняват ли ти болка?

— Не.

— Но ти се страхуваш от ръкавиците и от човека, който ги носи?

— Да. Ужасен съм. Но не знам защо.

— Сънят ти е абсолютно фройдистки.

— Предполагам.

— Сънищата са начин подсъзнанието да изпраща послания до съзнанието. И в този случай е лесно да се види фройдисткото символично значение на черните ръкавици. Това са ръцете на дявола, който иска да те изтръгне от Божията милост. Или ръцете на собственото ти съмнение. А може да са символи на изкушенията, на греховете, които търсят опрощение.

Брендън прие мрачно и подозрително вероятностите.

— Особено греховете на плътта. В края на краищата ръцете ме докосват навсякъде. — Кронин сложи ръка на дръжката на вратата, но отново спря. — Слушай, ще ти кажа нещо много странно. Този сън... Почти съм убеден, че не е символичен. Мисля, че ръцете с ръкавиците са съществували реално... някъде, в някой момент в миналото.

— Искаш да кажеш, че някога си бил в ситуация като тази в съня ти?

Брендън наведе глава и се вторачи в килима.

— Не знам. Вероятно в детството ми. Разбираш ли, това може да няма нищо общо с кризата във вратата ми. Тези две неща може би не са свързани.

Стефан поклати глава.

— Едновременно те измъчват два необикновени и сериозни проблема — загуба на вратата и повтарящ се кошмар, а ти искаш да повярвам, че няма връзка? Съвпаденията са твърде много. Трябва да има връзка. Но кажи ми, когато в детството си бил заплашван от невидима фигура с черни ръкавици.

— Ами, когато бях малък, на няколко пъти се разболях сериозно. Може би докато съм имал висока температура, ме е прегледал груб или неприятен на вид лекар. И вероятно преживяното е било толкова травмиращо, че съм го потиснал и сега се връща като сън.

— Лекарите използват бели гумени ръкавици за еднократна употреба, а не черни. Нито тежки и дебели гумени ръкавици или от винил.

Брендън пое дълбоко въздух.

— Да, имаш право. Но не мога да се отърся от чувството, че сънят не е символичен. Предполагам, че това е лудост. Но съм сигурен, че черните ръкавици са реалност.

Часовникът удари кръгъл час.

Стенанието на вятъра в стрехите се превърна във вой.

— Зловещо — отбеляза Стефан, говорейки не за вятъра, а за глухите удари на часовника, сетне прекоси стаята и потупа Брендън по рамото. — Уверявам те, че грешиш. Сънят е символичен и е свързан с кризата във вярата ти. Черните ръкавици на съмнението. Подсъзнанието ти те предупреждава, че ти предстои реална битка. Но ти не си сам. Аз ще бъда до теб.

— Благодаря, отче.

— И Господ. И Той е до теб.

Отец Кронин кимна, но в изражението и прегърбените му рамене нямаше убеденост.

— А сега, отиди да събереш багажа си — рече отец Висажик.

— Ще те оставя без помощник, когато замина.

— Отец Джерано и монахините от училището ще ми помагат. Хайде, тръгвай.

Брендън излезе и Стефан отново седна зад бюрото си.

Черни ръкавици. Това беше само сън и не особено страшен, но гласът на отец Кронин беше толкова обсебен, когато говореше за него, че Стефан още беше под въздействието на образа на лъскавите черни пръсти, които се протягат от мъглявината и докосват...

Черни ръкавици.

Отец Висажик имаше чувството, че това ще бъде една от най-трудните му мисии. Навън валеше сняг. Беше четвъртък, пети декември.

4.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

В петък, четири дни след катастрофалния пристъп на пориомания след присаждането на аорта на Вайъла Флечър, Джинджър Вайс още беше пациент в болница „Мемориъл“, където я приеха, след като Джордж Ханаби я изведе от заснежената уличка, в която се бе свестила.

В продължение на три дни ѝ правиха всевъзможни изследвания — електроенцефалограма, рентгенови снимки на черепа и мозъка, сонограми, пневморентгенография, лумбална пункция, ангиограма и много други. С помощта на сложната апаратура в съвременната медицина лекарите търсиха новообразувания в мозъка, кисти, абсцеси, съсиреци, аневризми и злокачествени тумори. Известно време те се съсредоточиха върху вероятността от злокачествени образувания в периферната нервна система. Лекарите измериха вътрешночерепното налягане и анализираха гръбначномозъчната течност, търсейки деформирани протеини, кръвене или следи от гъбична инфекция. Тъй като Джинджър беше колега, те работеха усърдно, решително, сериозно и задълбочено, за да открият причината за проблема ѝ.

В два часа в петък следобед Джордж Ханаби влезе в стаята ѝ. Той носеше резултатите от последните ѝ изследвания и докладите на консултантите, които още веднъж бяха дали мнението си. Фактът, че бе дошъл лично, по всяка вероятност означаваше, че новината е лоша. За пръв път през живота си Джинджър съжали, че го вижда.

Тя седеше в леглото. Беше облечена в пижамата, която Рита Ханаби, съпругата на Джордж, бе така любезна да ѝ донесе от апартамента на Бийкън Хил, заедно с чанта, пълна с необходими вещи. Джинджър четеше криминални романи и се преструваше, че за нея пристъпите ѝ са резултат от лесно лечима болест, но всъщност беше уплашена.

Но онова, което Джордж ѝ каза, беше толкова лошо, че тя не можа да запази спокойствие. Новината беше по-лоша от всичко, за което Джинджър се бе подготвила.

Лекарите не бяха открили нищо.

Никаква болест. Нито нараняване или вроден дефект. Абсолютно нищо.

Докато Джордж обясняваше, че безумните ѝ бягства, извършени по време на пристъп на пориомания нямат видима патологична причина, Джинджър загуби контрол над чувствата си и се разрида.

Всяка физическа болест се лекуваше. И след оздравяването нищо не можеше да ѝ попречи да се върне към кариерата си на хирург.

Но резултатите от изследванията и мненията на специалистите показваха едно и също — проблемът ѝ беше изцяло психичен и не можеше да бъде отстранен с хирургична намеса или антибиотици. Когато пациентът страдеше от повтарящи се атаки на пориомания, за които няма физиологична причина, единствената надежда беше психотерапията, макар че и най-добрите психиатри не можеха да се похвалят с висок процент на излекувани пациенти от това заболяване. Всъщност пориоманията често беше симптом на шизофрения. Шансовете на Джинджър да поддържа състоянието си и да води нормален живот бяха малки, а изгледите за хоспитализация — изумително големи.

Джинджър бе на път да постигне дългогодишната си мечта и да започне да оперира самостоятелно, когато животът ѝ бе разбит на пух и прах, досущ кристална чаша, поразена от куршум. Макар че състоянието ѝ не беше критично и психотерапията ѝ даваше възможност да контролира странните изблици, тя никога нямаше да получи лиценз да практикува медицина.

Джордж извади няколко носни кърпи от пакетчето на нощното шкафче и ѝ ги даде. Сетне ѝ наля чаша вода. Накара я да глътне хапче валиум, макар че отначало Джинджър не искаше. Той хвана ръката ѝ, заговори тихо и окуражително и постепенно я успокои.

— По дяволите, Джордж, не съм израснала в пагубна за психиката атмосфера. Семейството ми беше щастливо и спокойно. Получавах обич и грижи. Не съм била малтретирана физически, душевно или емоционално. Защо аз? Как е възможно аз да развия психоза? Как е станало? Имах фантастична майка, страхотен баща и щастливо детство. Как може да страдам от сериозно психическо разстройство? Не е честно. Не е справедливо. *Дори не е за вярване.*

Джордж седна на ръба на леглото ѝ.

— Първо, специалистите консултанти ми казаха, че има цяло учение, според което множество психични заболявания са резултат от сложни химични промени в организма и в мозъчната тъкан, които още не сме достатъчно напреднали, за да открием и разберем. Ето защо, това не означава, че си увредена в детството си. Не смятам, че трябва

да преосмисляш целия си живот заради този проблем: И второ, съвсем не съм убеден, че състоянието ти е сериозно и страдаш от психоза.

— О, Джордж, моля те, не ме глези...

— Да глезя пациент? Аз? — учуди се той така, сякаш за пръв път чуваше такова изумително нещо. — Аз не само се опитвам да повдигна духа ти, а говоря съвсем сериозно. Добре, не намерихме физическа причина за проблема ти, но това не означава, че няма такава. Заболяването ти може да не е напреднало толкова много, че да се установи. След една-две седмици или месец, или ако проблемът се влоши, пак ще направим изследвания и се обзалагам, че ще открием какво ти има.

Джинджър почувства лека надежда.

— Наистина ли мислиш, че може да е така? Малък мозъчен тумор или абсцес, който още не се забелязва?

— Разбира се. Много по-лесно ми е да повярвам в това, отколкото, че си психически болна. Та ти си един от най-уравновесените хора, които познавам. И не мога да повярвам, че страдаш от психоза и в същото време не показваш необичайно поведение *между* пристъпите на пориомания. Искам да кажа, че сериозните психически заболявания не се изразяват само в краткотрайни изблици, а обхващат целия живот на пациента.

Джинджър не бе мислила по този въпрос и когато чу думите на Джордж, се почувства малко по-добре, макар и не щастлива и изпълнена с надежда. От една страна, беше странно да се надява за тумор в мозъка, но туморът можеше да се изреже, вероятно без голямо увреждане на мозъчната тъкан. Лудостта обаче не се отстраняваше със скалпел.

— Следващите няколко седмици или месеци вероятно ще бъдат най-трудните в живота ти — продължи Джордж. — Чакането.

— Предполагам, че през това време няма да работя в болницата.

— Да. Но в зависимост от състоянието ти, не виждам защо да не можеш да ми помагаш в кабинета.

— Ами ако... отново получа пристъп?

— Аз ще бъда до теб и ще те пазя да не се нараниш, докато премине.

— Но какво ще си помислят пациентите ти? Едва ли ще помогна на практиката ти. Асистентка, която изведнъж полудява и започва да

крещи.

Ханаби се усмихна.

— Нека аз да се тревожа за онова, което мислят пациентите ми. Но за това ще мислим по-нататък. Сега една-две седмици трябва да почиваш. Недей да работиш. Отпусни се. Последните няколко дни бяха изтощителни в емоционално и физическо отношение.

— Изтощена? Та аз лежа по цял ден. Не говори глупости.

— Не говоря глупости. Може и да си лежала цяла седмица, но преживяването ти беше изтощително за нервната ти система и трябва да си починеш. И искам после да дойдеш да живееш при мен и Рита.

— Какво? Не, не мога да се натрапвам...

— Няма да се натрапваш. Имаме прислужница, затова няма да се налага да си оправяш леглото сутрин. Стаята за гости има хубав изглед към залива. Близостта до океана е успокояваща. Това би ти препоръчал всеки лекар.

— Не. Благодаря, но не мога да дойда при вас.

Той се намръщи.

— Ти не разбираш. Аз не съм ти само шеф, но и лекар и ти казвам какво трябва да направиш.

— Ще се чувствам абсолютно добре в апартамента си...

— Не. Само помисли. Да предположим, че получиш пристъп, докато готвиш вечерята си и събориш тенджерата. Може да стане пожар и ти да осъзнаеш това, едва когато излезеш от състоянието на пориомания, а дотогава пламъците може да обхванат целия апартамент. Това е само един от начините, по които може да пострадаш. Мога да изброя още десетина. Ето защо настоявам известно време да не живееш сама. Ако не искаш да дойдеш при мен и Рита, имаш ли роднини, които да те приемат за малко?

— Не и в Бостън. В Ню Йорк имам лели, чичовци...

Но Джинджър не искаше да отсяда при роднините си. Те нямаше да са доволни, особено леля Франсин и леля Рейчъл. Джинджър не желаше да я виждат в сегашното ѝ състояние и мисълта, че може да получи пристъп пред очите им, беше непоносима. Тя сякаш чу гласовете на Франсин и Рейчъл, които, приведени над кухненската маса, шушукат и цъкат с език. „Сигурно напрежението е било голямо. И след като Ана почина, Джейкб разчиташе изцяло на момичето. Джинджър трябваше да поеме домакинството едва дванайсетгодишна.

Това е било твърде много за нея.“ Джинджър щеше да получи съчувствие, разбиране и обич от тях, но с риск да очерни паметта на родителите си — спомен, който тя твърдо бе решила да запази неопетнен.

Джордж загрижено чакаше отговора ѝ. Видът му я трогна и тя каза:

— Ще се настаня в стаята за гости с изглед към залива.

— Чудесно!

— Макар да продължавам да мисля, че ще се натрапвам. И те предупреждавам, че може никога да не се отървеш от мен.

— Е, все ще намерим начин да те изхвърлим — ухили се Ханаби, целуна я, стана и тръгна към вратата. — Ще отида да уредя изписването ти от болницата. Ще се обадя на Рита след два часа да дойде да те вземе. Сигурен съм, че ще се справиш с проблема, Джинджър, но трябва да мислиш позитивно.

Когато Джордж излезе и стъпките му заглъхнаха в коридора, Джинджър престана да полага усилия да се усмихва, облегна се на възглавниците и навъсено се вторачи в тавана.

След малко стана, отиде в банята и развълнувано се приближи до мивката. Поколеба се за миг, сетне пусна водата и се вгледа в канала. В понеделник, след успешното присаждане на аорта на Вайъла Флечър, Джинджър бе изпаднала в паника при вида на въртящата се спираловидно вода в канала, но нямаше представа защо.

Защо, по дяволите? Тя отчаяно искаше да разбере отговора на този въпрос.

„Колко много искам да си жив, татко — помисли тя, — за да ме изслушаш и да ми помогнеш.“

Неприятните изненади в живота бяха тема на една от поговорките на Джейкъб. Когато някой се безпокоеше за бъдещето, той поклащаше глава, намигаше и казваше: „Защо се тревожиш за утрешния ден? Кой знае какво ще ти случи днес?“

Това беше абсолютно вярно. И сега съвсем не звучеше забавно.

Джинджър имаше усещането, че е инвалид. Чувстваше се объркана.

Беше петък, шести декември.

5.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

В понеделник сутринта, втори декември, придружен от Паркър Фейн, Доминик отиде на лекар. Доктор Кobleц не препоръча незабавни диагностични процедури, защото неотдавна бе прегледал Доминик и не бе открил признаци на физическо заболяване. Той ги увери, че има други видове лечение, преди да стигнат до прибързания извод за мозъчно увреждане.

Доктор Кobleц им каза, че след предишното посещение на Доминик, на двайсет и трети ноември, любопитството му се е изострило и е прочел някои неща за сомнамбулизма. При повечето възрастни пациенти страданието не продължавало дълго, но понякога имало опасност да се превърне в хронично и в най-сериозната си форма приличало на непоправимите навици и маниакалното поведение на най-тежките случаи на невроза. След като станел хроничен, сомнамбулизмът се лекувал трудно и можело да се превърне в доминантен фактор в живота на пациента, да създава страх от нощта и съня и да поражда силно чувство на безпомощност, кулминиращо в по-сериозни емоционални разстройства.

Доминик усети, че вече се намира в опасната зона. Той се замисли за барикадата, която бе издигнал пред вратата на спалнята си. И за арсенала на леглото.

Заинтригуван и загрижен, но не и притеснен, Кobleц го увери, че в повечето случаи на упорит сомнамбулизъм нощните скитания може да бъдат предотвратени от приемането на приспивателни преди лягане. И след като минели няколко спокойни нощи, пациентът обикновено бил излекуван. При хроничните случаи сънотворното се комбинирало с успокоителни през деня. Тъй като нещата, които Доминик извършваше, докато спеше, бяха неестествено напрегнати и уморителни за един сомнамбул, доктор Кobleц му предписа валиум за през деня и петнайсет милиграмови таблетки флуразепам всяка вечер преди лягане.

Когато се връщаха в Лагуна Бийч, Паркър Фейн настоя, че докато ходенето насън не спре, Доминик не трябва да живее сам. Прегърбен над волана на волвото си, брадатият, разрошен художник

караше бързо — агресивно, но не безразсъдно — и рядко отместваше поглед от пътя, но вниманието му бе съсредоточено върху Доминик.

— В къщата ми има много място. Ще те наглеждам. Няма да ти досаждам. Няма да бъда грижовна майка. Но поне ще бъда край теб. И ще имаме възможност да разговаряме за проблема ти. Само ти и аз. Ще се опитаме да разберем по какъв начин сомнамбулизмът ти е свързан с промените, които станаха с теб по миналото лято, когато се отказа от работата в колежа в Маунтинвю. Аз съм човекът, който ще ти помогне. Кълна се. Ако не бях станал художник, щях да съм психиатър, по дяволите. Притежавам дарбата да предразполагам хората да говорят за себе си. Какво ще кажеш? Ела да поживееш при мен и ми позволи да играя ролята на терапевт.

Доминик бе отказал. Той искаше да си остане вкъщи, защото противното би означавало отново да се оттегли в заешката дупка, в която се бе крил от живота толкова много години. Промяната, която стана с него по време на пътуването до Маунтинвю по миналото лято, беше драматична и необяснима, но благоприятна. На трийсет и три години той най-после бе хванал юздите на живота, бе го възседнал със замах и го бе насочил към нова територия. Доминик харесваше човека, какъвто бе станал и от всичко най-много се страхуваше да не се върне в ужасното си предишно съществуване.

Вероятно сомнамбулизмът му по някакъв мистериозен начин беше свързан с онези промени, както твърдеше Паркър, но Доминик подозираше, че зависимостта е загадъчна и необяснима. А по всяка вероятност връзката между двете кризи на личността беше елементарна — ходенето насън беше оправдание, за да избегне предизвикателството, вълнението и стреса на новия живот. Но това беше недопустимо. Ето защо, Доминик щеше да си остане сам вкъщи, да взима предписаните от доктор Кobleц лекарства и да се оправи.

Това беше решението, което взе, докато караше колата в понеделник сутринта, и до събота, седми декември, му се струваше правилното. В някои дни Доминик се нуждаеше от валиум, в други — не. Всяка вечер той гълташе таблетка флуразепам с мляко или горещ шоколад. Сомнамбулизмът го безпокоеше по-рядко. Преди да започне да взима лекарствата, Доминик ходеше насън всяка нощ, но през последните пет нощи стана от леглото си само на зазоряване — в сряда и в петък.

Нещо повече, заниманията му насън не бяха толкова странни и обезпокоителни, колкото преди. Той вече не събираше оръжия, не строеше барикади и не се опитваше да закове прозорците. И в двата случая Доминик само се бе преместил в дрешника, където се събуди схванат и уплашен от някаква неизвестна и безименна опасност, преследвала го в сънища, които не си спомняше.

Слава Богу, най-лошото, изглежда, бе преминало.

В четвъртък Доминик отново започна да пише новия си роман.

В петък се обади издателката му в Ню Йорк Табита Уикъм и съобщи добра новина. Току-що били пристигнали два отзива за „Здрач във Вавилон“. И двата били отлични. Тя му ги прочете, после каза още по-хубава новина — интересът на книгопродавачите, предизвикан от рекламата и от разпространението на неколкостотинте сигнални екземпляра, продължавал да нараства, и вече правели допечатки. Двамата говориха почти половин час и когато затвори, Доминик почувства, че животът му отново поема по утъпкания път.

Но в събота през нощта настъпи ново развитие, което можеше или да подобри, или да влоши нещата. Винаги когато ходеше насън, Доминик не можеше да си спомни и най-малката подробност от кошмарите, които го караха да става от леглото си. В събота обаче той бе измъчван от необикновено образен и ужасяващ сън, който го принуди да хукне из къщата в пристъп на сомнамбулистична паника. Но този път, когато се събуди, Доминик си спомняше поне края на съня.

В последните една-две минути от кошмара той стоеше в някаква баня. Всичко беше замъглено. Невидим човек го блъсна към мивката и Доминик се наведе над порцелановия леген. Някой го прегърна и го хвана, защото Доминик нямаше сили да стои на краката си. Коленете му трепереха, а стомахът го присвиваше. Втори невидим човек сложи ръце на главата му и блъсна лицето му в мивката. Доминик не можеше да говори, нито да си поеме въздух. Той знаеше, че умира. Трябваше да избяга от тези хора и от тази стая, но нямаше физическите сили да го стори. Макар че зрението му остана замъглено, Доминик ясно виждаше гладкия порцелан и хромирания ръб на канала, защото очите му бяха само на няколко сантиметра от дъното на мивката. Водата се стичаше около лицето му, плискаше се и спираловидно се вливаше в канала. Двамата човека, които натискаха главата му в мивката, викаха

нещо, но той не разбираше думите им. Доминик гледаше като хипнотизиран миниатюрния водовъртеж и все повече се ужасяваше от зейналия канал, който приличаше на всмукваща паст, решила да го погълне във вонящите си дълбини. Изведнъж Доминик осъзна, че те искат да го напъхат в канала и да го изхвърлят като боклук.

Той изпищя и се събуди. Намираше се в банята си. Пак беше ходил насън. Беше се навел над мивката и пищеше. Доминик отскочи назад, спъна се и едва не падна във ваната, после се хвана за хавлията, окачена на стената, за да запази равновесие.

Задъхан и разтреперан, най-сетне събра смелост, върна се до мивката и погледна в канала, но видя само лъскав бял порцелан и месинговата шайба на канала. Нищо друго. Нищо заплашително.

Банята в кошмара не беше неговата.

Доминик изми лицето си и се върна в спалнята.

Часовникът на нощното шкафче показваше едва два и двайсет и пет сутринта.

Макар да нямаше никаква логика и символична или реална връзка с живота му, кошмарът беше силно обезпокоителен. И все пак Доминик не бе заковавал прозорци, нито бе трупал оръжия в съня си, затова временното влошаване на състоянието му изглеждаше незначително.

Всъщност това може би беше симптом на подобрение. Ако помнеше сънищата си от началото до края, Доминик можеше да открие източника на безпокойството, който го бе превърнал в среднощен скитник, и да се справи с проблема си.

Но той не искаше да се връща в леглото и да рискува отново да се озове на онова странно място в съня си. Шишенцето с приспивателните беше на нощното му шкафче. Доминик не трябваше да взима повече от една таблетка на вечер, но малко повече едва ли щеше да му навреди.

Той се приближи до барчето в хола, наля си чаша уиски, с трепереща ръка сложи хапчето в устата си, глътна го и си легна.

Състоянието му се подобряваше. Скоро пристъпите на сомнамбулизъм щяха да спрат. След седмица животът му щеше да се нормализира. А след месец цялата история щеше да му се струва любопитна аномалия и той щеше да се чуди как е могъл да ѝ се поддаде.

Доминик задряма. Усещането беше приятно, но докато заспиваше, той се чу да мърмори нещо. Онова, което мърмукаше, беше толкова странно, че го стресна и разпали интереса му, макар че уискито и приспивателното неумолимо оказваха въздействието си върху него.

— Луната — дрезгаво прошепна той. — Луната, луната.

Доминик се запита какво може да означава това и се опита да прогони съня.

— *Луната* — отново промълви той, после заспа.

Беше три и единайсет минути в неделя, осми декември.

6.

НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК

Пет дни след като открадна над три милиона долара от мафията, Джак Туист отиде да види една мъртва жена, която още дишаше.

В един часа в неделя следобед той остави шевролета си в подземния гараж под частния санаториум, намиращ се в порядъчен квартал в Ист Сайд, и се качи с асансьора до фоайето. Подписа се в книгата за посетители и получи пропуск.

Сградата не приличаше на болница. Мебелите във фоайето бяха старинни и подбрани с вкус. На стените имаше автентични картини.

Всичко беше луксозно. А това не беше необходимо. Потребността от икономии беше очевидна. Но управата смяташе, че външният облик е важен, за да продължи да привлича богати клиенти и да задържи годишната печалба на сто процента. В санаториума имаше всякакви пациенти — шизофреници на средна възраст, деца, страдащи от аутизъм и хора, изпаднали в кома, но ги свързваха две неща — състоянието им беше по-скоро хронично, отколкото остро, и всички произхождаха от заможни семейства, които можеха да си позволят най-добрите грижи.

Разсъждавайки по този въпрос, Джак неизменно се ядосваше, че никоя болница в града не осигурява прилични грижи на разумна цена за катастрофиралите с увреден мозък или за психично болните. Въпреки огромните суми, отделени от парите на данъкоплатците, болниците в Ню Йорк, както всички останали обществени заведения,

бяха мрачна подигравка, с която обикновените граждани трябваше да се примирят поради липса на алтернатива.

Ако не беше ловък и преуспяващ крадец, Джак нямаше да е в състояние да плати безумно високите месечни такси в частния санаториум. За щастие той притежаваше таланта на крадец.

Джак се качи на друг асансьор и отиде на четвъртия от шестте етажа. Коридорите там приличаха повече на болнични, отколкото фоайето долу. Неоново осветление. Бели стени. Ментова миризма на дезинфекционни препарати.

Мъртвата жена, която още дишаше, живееше в последната стая в дъното на коридора. Джак сложи ръка на дръжката на вратата, поколеба се, преглътна с усилие, пое дълбоко въздух и най-сетне влезе.

Стаята не беше толкова луксозно обзаведена, колкото фоайето, но беше много хубава и приличаше на средно скъпо помещение в хотел „Плаза“ — висок таван, бяла мазилка, камина с бяла полица, тъмозелен килим, бледозелени завеси и диван и две кресла с тапицерия на зелени шарки. Теоретиците смятаха, че този цвят се отразява по-добре на състоянието на пациентите. Макар че мнозина от болните не виждаха обстановката, уютната атмосфера поне не предизвикваше толкова мрачни чувства в приятелите и роднините, които идваха на посещение.

Единствено болничното легло контрастираше на всичко останало.

Джак се наведе над леглото и целуна съпругата си. Тя не помръдна. Той хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ останаха отпуснати, безчувствени и безжизнени, но поне бяха топли.

— Джени? Аз съм, Джак. Как се чувстваш днес? Изглеждаш добре. Красива си. Както винаги.

Всъщност за човек, който от осем години е в кома, не бе направил нито една крачка през това време и не усещаше слънчевата светлина и свежия въздух, тя наистина изглеждаше добре. Вероятно само Джак можеше да каже, че Джени е красива. Но той говореше сериозно. Е, тя не беше хубавица като преди, но със сигурност нямаше вид на човек, който почти цяло десетилетие се бори със смъртта.

Косите ѝ бяха изгубили блясъка си, макар че още бяха гъсти и кестеняви, както когато Джак я бе видял за пръв път преди

четиринайсет години в магазина за мъжка козметика в Блумингдейл. Санитарите миеха косите ѝ два пъти седмично и ги сресваха всеки ден.

Джак можеше да плъзне пръсти към лявата страна на черепа ѝ, към неестествената вдлъбнатина там. Той можеше да докосне ужасната дупка, без да притеснява Джени, но не го стори, защото допирът щеше да обезпокои *него*.

На челото ѝ нямаше бръчки. Очите ѝ бяха затворени. Лицето ѝ беше изнурено, макар и не много. Неподвижна под зелените чаршафи, Джени изглеждаше безсмъртна, сякаш бе омагьосана принцеса, очакваща целувката, която ще я събуди от вековния сън.

Единственият признак на живот беше ритмичното повдигане на гърдите ѝ и движението на гърлото, когато от време на време преглъщаше слюнката. Но преглъщането беше автоматично, несъзнателен рефлекс, а не признак на излизане от комата.

Мозъчното увреждане беше масивно, нелечимо и необратимо. Джак знаеше, че няма надежда и се бе примирил със състоянието ѝ.

Но Джени щеше да изглежда много по-зле, ако не получаваше толкова много грижи. Всеки ден в стаята ѝ влизаше екип от физиотерапевти, които раздвижваха торса и крайниците ѝ. Тонусът на мускулите ѝ не беше от най-добрите, но поне *имаше* тонус.

Джак дълго държа ръката ѝ и я гледа. В продължение на осем години той идваше да я види две вечери седмично и по пет-шест часа всяка неделя следобед, а понякога и в други дни. Въпреки честотата на посещенията му и непроменящото ѝ се състояние, той не се уморяваше да я гледа.

Джак придърпа стол, седна до леглото ѝ и без да пуска ръката ѝ, се вторачи в нея и ѝ говори повече от час. Разказа ѝ за филма, който бе гледал след предишното си посещение. И за двете книги, които бе прочел. Говори ѝ за времето и описа силата и хапливостта на зимния вятър. Сетне описа колоритната Коледна украса на витрините на магазините.

Джени не го възнагради нито с въздишка, нито с помръдване. Както винаги, тя лежеше, без да се движи или да се вълнува.

Но въпреки това той продължаваше да ѝ говори, защото се надяваше, че някъде в тъмния кладенец на комата може да е оцеляла частица съзнание. Може би Джени го чуваше и разбираше и в такъв случай най-лошото за нея беше да е пленница на нереагиращото си

тяло и отчаяно да се нуждае поне от едностранно общуване, но да не получава нищо, защото всички мислеха, че не чува. Лекарите го уверяваха, че тези притеснения са безпочвени и Джени не чува, не вижда и не разбира нищо, освен образите и фантазиите, които може би мимолетно се появяват в увредения ѝ мозък. Но ако грешаха, ако имаше дори само шанс едно на милион да се заблуждават, Джак не можеше да я остави в тази ужасна изолация. Ето защо той ѝ говори, докато навън се здрачи.

В пет и петнайсет той отиде в банята и изми лицето си, после се избърса и се вторачи в отражението си в огледалото. И както много пъти дотогава, се запита какво бе харесала Джени в него.

Нито една от чертите му не можеше да се нарече красива. Челото му беше твърде широко, а ушите — твърде големи. Лявото му око беше кривогледо и повечето хора не можеха да разговарят с него, без нервно да насочват вниманието си ту към едното, ту към другото му око, питайки се кое от тях ги гледа. А всъщност ги гледаха и двете. Усмихнеше ли се, Джак приличаше на клоун, а щом се намръщеше, изглеждаше по-страшен и от Джак Изкормвача.

Но Джени бе видяла нещо в него. Тя го бе желала и обичала и бе изпитвала потребност от Джак. Макар да беше красива, Джени не държеше на външния вид. И това беше една от причините, поради които той я обичаше толкова много. Една от причините, поради които тя му липсваше. Една от хилядите причини.

Джак отмести поглед от огледалото. Ако беше възможно да бъде по-самотен, отколкото сега, той се надяваше поне да не се чувства толкова потиснат.

Джак се върна в стаята, каза довиждане на нереагиращата си съпруга, целуна я, вдъхна още веднъж уханието на косите ѝ и в пет и половина излезе.

Той седна зад волана на шевролета си и потегли, като гледаше с презрение шофьорите и пешеходците. Събратята му. Добрите, милите, благородните и порядъчните хора на праволинейния свят щяха да го гледат с отвращение, ако знаеха, че Джак е професионален крадец, макар стореното от тях на него и на Джени да го бе подтикнало към престъпността.

Той знаеше, че гневът и огорчението не решават нищо и не нараняват никого освен него. Горчивината разяждаше душата. Джак не

искаше да бъде огорчен, но понякога не можеше да го превъзмогне.

По-късно, след като вечеря сам в китайски ресторант, той се прибра в дома си — просторен апартамент с една спалня в луксозна сграда на Пето Авеню, с изглед към Сентръл Парк. Официално апартаментът беше собственост на корпорация с централа в Лихтенщайн, която го бе купила с чек, издаден на сметка в швейцарска банка, и всеки месец водата, отоплението, електричеството и телефонът се плащаха с чек от „Банк ъв Америка“. Джак Туист живееше там под името Филип Делон. На портиера и на неколцината съседни, с които разговаряше, той беше известен като странният и с леко съмнителна репутация син на богато френско семейство, чиито родителите уж го бяха изпратили в Америка, за да разузнае къде да вложат парите си, а всъщност за да се отърват от него. Джак говореше свободно френски и можеше да говори английски с убедителен френски акцент, без да допуска грешка и да се издава. Разбира се, не съществуваше никакво френско семейство и корпорацията в Лихтенщайн и сметката в швейцарска банка бяха негови, и единственото богатство, което трябваше да инвестира, беше откраднатото от другите. Джак не беше обикновен крадец.

Той се приближи до дрешника в спалнята и отмести двойната преграда в задната част, после извади две чанти от тайника, занесе ги в хола и без да си прави труда да запали лампите, ги сложи на любимото си кресло до големия прозорец. Сетне отиде в кухнята, взе бутилка бира от хладилника и се върна в хола. Седна до прозореца и се вторачи в парка, където светлините се отразяваха в снега, покрил земята, и хвърляха странни отблясъци върху дърветата.

Джак знаеше, че печели време. Накрая запали лампата до креслото, отвори по-малката чанта и започна да изважда съдържанието.

Скъпоценни камъни. Диаманти. Медальони и огърлици. Гривна с изумруди. Три други гривни с диаманти и сапфири. Пръстени, брошки, накити и игли за шапки.

Това бяха постъпленията от кражбата, която бе извършил сам преди шест седмици. Трябваше да има и съучастник, но използвайки

въображението си, Джак бе намерил начин да се справи сам и обирът мина гладко.

Единственият проблем беше, че той не изпита никакво удоволствие от обира. Когато извършеше успешно някой удар, Джак обикновено дни наред беше в повишено настроение. За него това не бяха само престъпления, но и актове на възмездие срещу праволинейния свят, отплата за онова, което бяха сторили на него и на Джени. До двайсет и девет годишната си възраст той бе дал много на обществото и на страната си, но за награда се озова в една дупка в Централна Америка, в затвора на диктатор, където го оставиха да гние. А Джени... Джак не искаше да мисли за състоянието, в което я намери, когато най-после успя да избяга и се прибра вкъщи. И сега той вече не даваше, а *взимаше* от обществото, при това с огромно удоволствие. Най-голяма радост му доставяше да нарушава правилата, да взима каквото иска и да се измъква безнаказано. До обира на бижутата преди шест седмици. След като операцията приключи, Джак не изпита чувство за победа и възмездие. Липсата на вълнение го уплаши. Та нали в края на краищата живееше именно заради това.

Той седеше в креслото до прозореца и трупаше бижутата на коленете си, вдигаше ги към светлината и се опитваше да изпита чувство на удовлетворение и отмъщение.

Трябваше да се отърве от скъпоценностите веднага след обира, но нямаше желание да се разделя с тях, докато не извлечеше поне малко удоволствие.

Обезпокоен от липсата на емоции, Джак прибра бижутата в чантата, от която ги бе извадил.

В другата чанта беше делът му от плячката от обира в склада на мафията преди пет дни. Тогава успяха да отворят само единия от двата сейфа, но там имаше три милиона и сто хиляди долара.

Джак вече трябваше да е започнал да превръща парите в чекове и да ги изпраща на банковите си сметки в Швейцария, но ги държеше в себе си, защото както и с бижутата, притежаването им още не му бе донесло чувство за победа.

Той извади няколко пачки, повъртя ги в ръцете си, вдигна ги към лицето си и ги помириша. Обикновено специфичният мирис на парите предизвикваше вълнение в него, но не и този път. Джак нямаше усещането, че е победил и е нарушил закона, нито се чувстваше умен

или превъзхождащ с нещо послушните мишки, които търчаха насам-натам из социалния лабиринт, както ги бяха научили. Той изпитваше само усещане за празнота.

Ако тази промяна бе настъпила след обира в склада, Джак би я приписал на факта, че е откраднал от други крадци, а не от праволинейния свят. Но реакцията му след кражбата на бижутата беше същата, а в случая жертвата беше законният бизнес. Скуката след операцията с бижутата го принуди да се залови с друг обир по-скоро, отколкото би трябвало да го стори. Обикновено Джак правеше по един удар на три-четири месеца, но от последната кражба бяха изминали едва пет седмици.

Може би не изпитваше тръпка, защото парите вече нямаха значение за него. Той имаше достатъчно, за да живее в разкош до края на живота си и да се грижи за Джени, дори ако комата ѝ продължеше години, което обаче беше малко вероятно. А може би още от самото начало най-важното нещо в работата му не беше бунтарството и предизвикателството, както Джак мислеше, а просто бе вършил всичко заради парите и останалото беше само евтино осмисляне на живота му и самозаблуда.

Но той не искаше да повярва, че е така. Джак знаеше какво бе изпитвал и колко много му липсва тази тръпка.

С него ставаше нещо — психическа промяна. Той имаше усещането, че душата му е празна, а животът му — безсмислен и безцелен. Джак не смееше да се прости с любовта си към кражбите. Това беше единствената причина да живее.

Той прибра парите в чантата, угаси лампата, отпи от бирата и се вторачи в Сентръл Парк.

Освен неспособността да намери радост в работата си, Джак бе измъчван и от повтарящ се кошмар. Започна да го сънува преди шест седмици, преди обира на бижутерския магазин и оттогава му се яви девет-десет пъти. В съня си Джак бягаше от човек с каска на мотоциклетист с тъмно стъкло отпред. Поне му се струваше, че е мотоциклетна каска, но не виждаше детайли, нито лицето на мъжа. Безликият непознат го гонеше из еднакви стаи и дълги коридори, а после — по магистрала, по която нямаше движение, минаваща през необработени, пустеещи земи, осветени от луната. И всеки път

паниката му нарастваше, докато стигаше кулминацията си и го събуждаше.

Очевидното тълкуване беше, че сънят е предупреждение и мъжът с каската е ченге, и Джак ще бъде заловен. Но той нямаше такова чувство. Непознатият в съня му не беше полицай, а нещо друго.

Джак се надяваше, че няма да го сънува отново. Денят беше достатъчно неприятен и без онзи среднощен ужас.

Той си взе още една бира и пак седна в креслото до прозореца.

Беше осми декември и Джак Туист, бивш офицер от елитните американски командоси, военнопленник в необявена война, командос, помогнал за спасяването на живота на хиляда индианци в Централна Америка, човек, носещ огромна мъка на плещите си, която би пречупила някои хора, и дързък крадец, притежаващ неизчерпаем запас от смелост, се запита дали не му се е свършил куражът да продължи да живее. Ако не възвърнеше чувството за смисъл на живота си, което бе намерил в обирите, Джак трябваше да открие нова цел. Той отчаяно се нуждаеше от това.

7.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Докато се връщаше в мотел „Спокойствие“, Ърни Блок наруши всички ограничения за скоростта. Последният път, когато бе шофирал толкова бързо и безразсъдно, беше в едно мрачно утро в понеделник. Тогава във военноморското разузнаване във Виетнам стана засечка. Ърни минаваше през предполагаема приятелска територия, когато неочаквано попадна под вражески обстрел. Куршумите разпръснаха гейзери от пръст и буци само на няколко метра от джипа му. Когато най-после се измъкна от огневата зона, Ърни се бе разминал на косъм с двайсетина куршума, беше улучен от три малки, но остри шрапнела, загуби временно слуха си от оглушителните експлозии и едва управляваше джипа, чиито гуми бяха спукани. Той оцеля, но смяташе, че това са най-страшните мигове в живота му.

Но докато се връщаше от Елко, страхът му достигна нови измерения. Скоро щеше да се мръкне. Ърни бе отишъл до Елко с микробуса, за да вземе лампи за мотела. Той бе потеглил малко след

обяд, за да има достатъчно време да се върне, преди да се е стъмнило. Но спуска гума и се забави, докато я смени. После, когато стигна до Елко, Ърни загуби още един час, докато я залепят, защото не искаше да пътува без резервна гума. Ето защо, той тръгна от Елко два часа по-късно, отколкото предвиждаше, и слънцето вече клонеше на запад.

Ърни бе настъпил педала за газта до пода и изпреварваше всички коли, които настигнаше на магистралата. Той мислеше, че няма да може да се прибере вкъщи, ако се наложи да пътува в мрака. На сутринта щяха да го намерят зад волана на спрелия встрани от шосето микробус, полудял от ужас, докато бе съзерцавал непрогледната тъма около него.

През двете седмици и половина след Деня на благодарността Ърни бе продължил да крие от Фей необяснимия си страх от мрака. Той вече не можеше да спи, ако нощната лампа не светеше. Сутрин очите му бяха кръвясали и подпухнали. За щастие Фей не бе предложила да отидат вечер на кино в Елко, затова не се наложи Ърни да търси оправдания. Няколко пъти, след залез слънце, трябваше да отиде до съседния грил и макар разстоянието да беше съвсем кратко и пътят — ярко осветен, бе завладян от чувство на безпомощност и уязвимост, но успя да запази тайната си.

През целия си живот Ърни Блок бе правил онова, което се искаше от него. И сега нямаше намерение да измени на очакванията на съпругата си.

Той се запита дали проблемът му не е преждевременно остаряване и не страда от болестта на Алцхаймер. Макар че беше само на петдесет и две години, състоянието му приличаше на заболяване. Тази вероятност го плашеше, но поне беше разбираема.

Но Ърни не искаше да се примири с проблема си. Фей разчиташе на него. Той не можеше да си позволи да се превърне в психичноболен инвалид и да бъде тежест за нея. Мъжете от фамилията Блок никога не изоставяха жените си. Това беше недопустимо.

Магистралата зави покрай малък хълм. До мотела — единствената сграда в тази обширна пустош — оставаха километър и половина. Сините и зелените неонов светлини на сградата вече бяха запалени и ярко блестяха на фона на потъмняващото небе. Ърни не бе виждал по-приятна гледка.

След десетина минути щеше да настъпи пълен мрак и той реши, че е глупаво да рискува, защото някое ченге можеше да го спре, затова намали скоростта.

Ърни се намираше на километър от дома си, когато се случи нещо странно. Той погледна на юг и дъхът му секна. Не знаеше какво го стресна. Нещо в пейзажа. Нещо в играта на светлосенките по склоновете на хълма. Изведнъж му хрумна безумната идея, че една определена ивица земя, на около осемстотин метра от другата страна на магистралата, е от изключително важно значение за разбирането на странните промени, които през последните няколко месеца ставаха с него.

Ърни не виждаше с какво се различава онази ивица от десетките хиляди декари наоколо. Освен това я бе виждал безброй пъти и никога не му се бе струвала особена. Но въпреки това нещо в наклона на релефа, в леко нагънатите очертания на земята, в сухото дърво, в разположението на стръковете пелин и тревите и в разпръснатите тук-там скали го зовеше да го разгледа по-отблизо.

Земята сякаш казваше: „Ела. Тук е скрита част от отговора на проблема ти и от обяснението за страха ти от нощта. Ела...“ Но, разбира се, тази идея беше абсурдна.

За негова изненада Ърни осъзна, че спира на отбивката от магистралата, недалеч от разклона за мотела. Той присви очи и се вторачи на юг към мястото, което така загадъчно бе привлякло вниманието му.

Изведнъж го обзе изумително чувство на предстоящо прозрение, завладяващо усещане за нещо от съдбоносно значение, което скоро ще му се случи. Кожата му настръхна.

Ърни слезе от микробуса, като остави двигателя включен. В състояние на трепетно очакване, което не можеше да проумее, той тръгна към отсрещната страна на магистралата, за да види по-добре интригуващата ивица земя. Ърни прекоси двете платна и мантинелата, разполовяваща магистралата. Изчака да минат три огромни камиона, сетне прекоси и другите две платна. Сърцето му биеше като обезумяло от необяснимо вълнение и той забрави за настъпването на нощта.

Ърни спря в края на асфалта и погледна на югозапад. Беше облечен във велурено яке с подплата от овча кожа, но прошарената му къса коса не го предпазваше от хладния вятър.

Усещането, че ще се случи нещо изключително важно, избледня. Обзе го още по-зловещото предчувствие, че с него *вече* се е случило нещо, което обяснява страха му от тъмнината. Нещо, което Ърни старателно се опитва да прогони от паметта си.

Но в това нямаше логика. Ако там се бяха случили важни неща, как бе възможно да ги забрави? Паметта още не му изневеряваше. Пък и Ърни не беше човек, който потиска неприятните спомени.

Но кожата му още беше настръхнала. На това място в равнините на Невада му се бе случило нещо, което бе забравил, но сега напираше от подсъзнанието му, където беше дълбоко заровено.

Ърни стоеше с широко разтворени крака, здраво стъпил на земята и прегърбил рамене и сякаш предизвикваше пейзажа да му говори по-ясно. Той положи усилия да събуди заспалите спомени, но колкото повече се стараеше да улови убягващото му прозрение, толкова по-бързо то му се изплъзваше. И после изчезна.

Чувството за нещо вече видяно също избледня. Сърцето му постепенно възвърна нормалния си ритъм.

Озадачен и леко замаян, Ърни се вторачи в гледката пред себе си — леко наклонен терен, назъбени скали, храсти, трева и неравности — и не можа да разбере защо му се бе сторила особена. Тази ивица земя по нищо не се различаваше от хилядите други места в околността.

Озадачен от близостта до прозрението, той погледна към микробуса, който чакаше на северната страна на магистралата. Ърни се почувства глупаво, като си спомни как, обзет от странно вълнение, бе изтърчал дотук. Надяваше се, че Фей не го е видяла. Ако случайно гледаше през прозореца в тази посока, тя не можеше да не забележи ексцентричното му държание, защото мотелът се намираше само на четиристотин метра и мигащите стопове на микробуса го правеха най-очевидното нещо в бързо спускащия се мрак.

Мрак.

Изведнъж приближаването на нощта обсеби Ърни Блок. Известно време загадъчният магнетизъм, който го бе привлякъл към това място, надделя над страха му от тъмнината. Но това се промени за миг, когато той осъзна, че източната половина на небето е тъмнолилава, а на запад помръкват и последните лъчи слънчева светлина.

Ърни изкрещя панически и хукна по магистралата, без да обръща внимание на опасността. Чу се клаксон. Ърни не спря и

продължи да тича като обезумял, защото имаше чувството, че мракът се вкопчва в него и го притиска. Той стигна до плиткия ров, разполовяващ магистралата, падна, претърколи се, стана и отново побягна, ужасен от сенките във всяка долчинка в земята и около скалите. За щастие по другите две платна не минаваха коли, защото Ърни не погледна да види дали пътят е чист. Той стигна до микробуса и се засуети с дръжката на вратата, болезнено съзнавайки непрогледния мрак под превозното средство, който сякаш го дърпаше за краката и искаше да го повали на земята и да го погълне. Ърни най-после успя да отвори вратата, качи се в микробуса и заключи.

Почувства се по-добре, но не и в пълна безопасност, и ако не се намираше толкова близо до дома си, щеше да се вцепени от ужас. Но трябваше да измине само четиристотин метра. Той запали фаровете. Мракът се отдръпна и това го окуражи. Ърни трепереше толкова силно, че не знаеше дали ще може да шофира. От двете страни на отклонението от магистралата имаше лампи и той се изкушаваше да спре под ярката им светлина. Но Ърни стисна зъби и зави по тъмния междуселски път. След като кара само двеста метра, той стигна до входа на мотел „Спокойствие“, спря и угаси фаровете и двигателя. Фей седеше на рецепцията.

Ърни бързо влезе вътре, тресна вратата и се усмихна на Фей. Надяваше се, че усмивката му е убедителна.

— Бях започнала да се безпокоя, мили — каза Фей, като отвърна на усмивката му.

— Спуках гума — обясни той и смъкна ципа на якето си.

Изведнъж изпита известно облекчение. Беше му по-лесно да се справи с мрака, когато не беше сам. Фей му даваше сили. Но още се чувстваше неспокоен.

— Липсваше ми — каза тя.

— Отсъствах само няколко часа.

— Стори ми се по-дълго. Трябва да виждам моя Ърни всеки час, инак ще страдам.

Той се наведе над плота и я целуна. Целувката им съвсем не беше формална. Дори да останеха влюбени, повечето отдавна женени брачни двойки бяха повърхностни в проявите си на обич, но това не се отнасяше за Ърни и Фей Блок. След трийсет и една години брак тя още го караше да се чувства млад.

— Къде са новите лампи?

Въпросът го стресна и възвърна болезненото усещане за мрака навън. Ърни погледна към прозорците, сетне бързо отмести очи встрани.

— Уморен съм. Сега не ми се занимава с тях.

— Само четири кашона.

— Предпочитам да ги донеса сутринта — каза Ърни, полагайки усилия гласът му да не трепери. — Нищо няма да им стане в микробуса. Няма кой да ги пипа. Хей, сложила си Коледната украса!

— Искаш да кажеш, че едва сега забеляза?

На стената над дивана беше окачен огромен венец от елхови клонки с шишарки. В ъгъла стоеше картонена фигура на Дядо Коледа в естествен ръст, а на дългия плот бе сложена малка керамична шейна с елени. От тавана висяха червени и златисти топки.

— Качвала си се на стълбата. Ами ако беше паднала? Трябваше да оставиш това на мен.

Фей поклати глава.

— Нищо ми няма. Не съм толкова крехка. А сега, млъкни. Вие, бившите морски пехотинци, понякога се правите на твърде мъжествени.

— Така ли?

Вратата се отвори и в офиса влезе шофьор, който попита дали има свободни стаи.

Той беше висок и слаб мъж с каубойска шапка, яке и джинси. Фей му направи комплимент за шапката, предразположи го, накара го да се почувства като стар приятел и го регистрира.

Опитвайки се да забрави странното си преживяване на магистралата и да не мисли за настъпващата нощ, Ърни закачи якето си на месинговата закачалка и се приближи до дъбовото бюро, където беше оставена пощата. Сметки. Реклами. Покана за благотворителен бал. Първите Коледни картички за годината. Чекът за пенсията му от военните.

Най-отдолу имаше бял плик без обратен адрес, в който имаше моментална цветна снимка, направена пред мотела, до вратата на стая номер девет. На снимката имаше трима човека — мъж, жена и дете. Мъжът беше трийсетинагодишен, хубав и с тъмен слънчев загар. Жената беше две-три години по-млада, красива брюнетка, а

момиченцето — пет-шестгодишно и много симпатично. Тримата се усмихваха. Съдейки по сандалите и дрехите им — къси панталони и фланелки — Ърни предположи, че снимката е правена в разгара на лятото.

Озадачен, той я обърна, търсейки някаква обяснителна бележка. Но на гърба не беше написано нищо. В плика нямаше писмо. Пощенското клеймо беше от Елко, седми декември, миналата събота.

Ърни отново погледна хората на фотографията и макар да не ги помнеше, усети, че кожата му настръхна, както бе станало, когато го привлече онова място край магистралата. Пулсът му се учести. Той бързо сложи снимката настрана и отмести поглед от нея.

Фей още бърбеше с шофьора каубой.

Ърни се вторачи в нея. Тя имаше успокояващо въздействие. Когато се запознаха, Фей беше хубаво фермерско момиче и бе станала красива жена. Русите ѝ коси може и да бяха започнали да побеляват, но това не се забелязваше. Сините ѝ очи бяха ясни и бързоподвижни, а лицето — прямо, дружелюбно и малко дръзко, но винаги весело.

Шофьорът излезе. Ърни бе спрял да трепери. Той показва на Фей снимката.

— Какво мислиш?

— Това е нашата стая номер девет. Сигурно са били отседнали при нас — отговори тя и се намръщи. — Но не ги помня. Струват ми се непознати.

— Но защо ще ни изпращат снимка, без да напишат нищо?

— Ами, явно мислят, че ги помним.

— Само ако са стояли няколко дни. А аз изобщо не ги помня. Не бих забравил момиченцето. Толкова е красиво, че би могло да бъде кинозвезда.

— Аз пък бих предположила, че ще помниш *майката*. Много е привлекателна.

— Пощенското клеймо е от Елко. Защо някой, който живее в Елко, ще отсяда тук?

— Може би не живеят в Елко. Вероятно са били тук миналото лято и все са се канели да ни изпратят снимка и наскоро са минали оттук, но не са имали време да се отбият и са я пуснали в Елко.

— Без да напишат нищо?

— Е, да, това е странно — съгласи се Фей.

Ърни взе снимката от ръцете ѝ.

— Освен това е правена с „Полароид“. Проявена е веднага. Моментална снимка. Щом са искали да ни я подарят, защо не са ни я оставили, като са си тръгвали?

Вратата се отвори и в рецепцията влезе мъж с къдрава коса и рунтави мустаци.

— Има ли свободни стаи?

Фей се залови да обслужва госта, а Ърни занесе снимката на дъбовото бюро. Смяташе да вземе пощата и да се качи горе, но отново се вторачи в лицата на хората на фотографията.

Беше вторник вечерта, десети декември.

8.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Когато Брендън Кронин отиде да работи като санитар в детската болница „Сейнт Джоузеф“, само доктор Джеймс Макмъртри знаеше, че той всъщност е свещеник. Лекарят бе обещал на отец Висажик, че ще пази тайната и ще възлага на Брендън трудни и неприятни задачи като на всеки друг санитар. И така, през първия си работен ден Брендън миеше подлоги, сменяше напоени с урина чаршафи, помагаше на терапевта да прави пасивна гимнастика на прикованите към леглото пациенти, нахрани с лъжичка едно осемгодишно, частично парализирано момче, бута инвалидни колички, окуражава отчаяните болни и изчисти повърнатото от две жертви на рак, на които им се догади от химиотерапията. Никой не го щадеше и не го наричаше „отче“. Сестрите, лекарите, санитарите и пациентите му викаха Брендън и той се чувстваше неудобно, досущ цивилен на бал с маски.

Първия ден, завладян от състрадание и мъка към децата в „Сейнт Джоузеф“, той два пъти се измъкна от стаята за персонала и се заключи в тоалетната, където дълго седя и плака. Брендън рида за всички, представяйки си залинялата плът на жертвите на мускулната атрофия, гнойните рани на изгорените и малтретираните тела на пострадалите от насилие.

Той не разбираше защо според отец Висажик тази работа ще му помогне да възвърне вярата си. Съществуването на толкова много страдащи хора само засили съмненията му. Ако имаше Господ, защо Той позволяваше невинните да понасят такива жестокости. Разбира се, Брендън знаеше традиционните теологични доводи по този въпрос. Църквата твърдеше, че човечеството си бе навлякло всички тези злини по собствен избор, защото е обърнало гръб на Божията милост. Но теологичните аргументи бяха недостатъчни, когато Брендън видя най-малките жертви на съдбата.

На втория ден децата започнаха да го наричат Дундьо — отдавна неупотребяван прякор. Той им го каза, докато им разказваше една смешна история. Те харесаха приказките, шегите и стихчетата му и Брендън установи, че може да ги разсмее или поне да ги накара да се усмихнат. През втория ден той отиде в тоалетната и плака само веднъж.

На третия ден и персоналът започна да го нарича Дундьо. Ако имаше друго призвание освен свещеничеството, Брендън го намери в болница „Сейнт Джоузеф“. Освен обичайните задължения на санитар той забавляваше и развеселяваше пациентите. Където и да отидеше, го поздравяваха с радостни викове „Дундьо“ и това беше най-удовлетворяващата награда от всички. И Брендън плачеше само когато се прибереше в хотелската стая, в която се бе настанил по време на нестандартната терапия на отец Висажик.

На седмия ден Брендън разбра защо Стефан го е изпратил в „Сейнт Джоузеф“. Прозрението го осени, докато сресваше косите на едно десетгодишно момиченце, парализирано от рядко срещано заболяване на костите.

Тя се казваше Емелийн и с право се гордееше с косите си — гъсти, лъскави, гарвановочерни и предизвикателно контрастиращи на съсипаното ѝ от болестта тяло. Момиченцето обичаше да сресва косите си всеки ден, но често ставите на китките ѝ бяха толкова възпалени, че не можеше да държи четката.

В сряда Брендън я сложи на инвалидната количка и я закара в рентгеновото отделение, където следяха въздействието на ново лекарство върху костния ѝ мозък, а после, когато се върнаха в стаята ѝ, започна да сресва косите ѝ. Емелийн седеше и гледаше през прозореца, омаяна от зимния пейзаж навън.

— Виждаш ли онази преспа сняг, Дундьо? Прилича на красив старинен кораб с три бели платна.

Отначало Брендън не съзря такива очертания, но тя продължи да описва въображаемия кораб. И той изведнъж видя, че преспата сняг на покрива наистина прилича на кораб с платна.

За Брендън дългите ледени висулки пред прозореца представляваха прозрачни решетки, а болницата — затвор, от който Емелийн никога нямаше да бъде освободена. Но за детето замръзналите сталактити бяха приказна Коледна украса, която ѝ внушаваше празнично настроение.

— Господ обича и зимата, и пролетта — добави Емелийн. — Сезоните са дар, с който Той не ни позволява да скучаем на този свят. Така ни каза сестра Катерин и сега виждам, че това е истина. Когато слънцето освети ледените висулки, леглото ми се изпъстря с разноцветни отблясъци. Много са красиви, Дундьо. Ледът и снегът приличат на скъпоценни камъни... на хермелинови наметки, с които Господ облича света през зимата, за да ни кара да ахнем. Той никога не прави две еднакви снежинки. Така ни напомня, че светът, който е създал за нас, е прекрасен.

Въпреки парализираните си крака, деформираните ръце и болката, която бе принудена да понася, Емелийн вярваше в Божиата доброта и във вдъхновяващата *справедливост* на света, сътворен от Него.

Всъщност вярата беше характерна черта на почти всички деца от болница „Сейнт Джоузеф“. Те бяха убедени, че грижовният Бог ги гледа от царството си на небето, и се окуражаваха.

Брендън сякаш чу думите на отец Висажик. „Щом тези невинни деца страдат толкова много и не изгубват вярата си, какво извинение имаш ти, Брендън? Вероятно в невинността и наивността си те знаят нещо, което ти си забравил, докато си се образовал в Рим. Може би ще научиш нещо от тях. Не мислиш ли така?“

Но урокът не беше достатъчно убедителен, за да възвърне вярата на Брендън. Той продължаваше да се вълнува, но не от вероятността, че съществува грижовен и състрадателен Бог, а от изумителната смелост на децата пред лицето на нещастieto.

Брендън среса косите на Емелийн, после я вдигна от инвалидната количка и я сложи на леглото. Докато завиваше

парализираните ѝ крака, той почувства прилив на същия гняв, който бе изпитал по време на литургията в „Сейнт Бернадет“, когато запокити свещения потир. И не би се поколебал да го стори отново.

Изведнъж Емелийн ахна и Брендън помисли, че е прочела богохулствените му мисли.

— О, Дундъо, как се нарани? — попита тя.

Той примига учудено.

— Ръцете ти. Къде се удари?

Озадачен от въпроса ѝ, Брендън погледна ръцете си и с изненада видя, че на дланите му има белези — червени кръгове от възпалена и подпухнала плът. Кръговете бяха пет сантиметра в диаметър и ясно очертани по краищата. Кожата около и вътре в тях беше нормална. Червените очертания приличаха на нарисувани с боя, но когато ги докосна, той усети подутините.

— Странно — каза Брендън.

Доктор Стан Хийтън беше дежурен в спешното отделение на „Сейнт Джоузеф“. Той се вторачи с интерес в странните кръгове на дланите на Брендън и попита:

— Боли ли?

— Не.

— А сърби ли? Пари ли?

— Не.

— За пръв път ли се появяват?

— Да.

— Знаеш ли дали имаш алергия към нещо? Не? Хм. На пръв поглед прилича на леко изгаряне, но трябва да си спомняш дали си докоснал нещо толкова горещо. Щеше да почувстваш болка. Ето защо, изключваме изгаряне. Същото се отнася и за допир до някаква киселина. Казваш, че си завел момиченцето в рентгенологията, така ли?

— Да, но не стоях в стаята с рентгена.

— Всъщност раните приличат на изгаряне от радиация. Може да е дерматомикоза, гъбична зараза, макар че симптомите са различни. Не те сърби или пари и нямаш обрив. Пък и кръговете са твърде ясно очертани.

— Тогава от какво са?

Доктор Хийтън се поколеба.

— Не мисля, че е нещо сериозно. По всяка вероятност е обрив, дължащ се на неустановена алергия. Ако не изчезнат, ще трябва да ти направим изследвания, за да определим източника на проблема.

Озадачен, Брендън се вторачи в ръцете си, после ги скръсти на коленете си.

— Ще ти предпиша най-простото лечение — лосион с хидрокортизон. Ако обривът не изчезне след два дни, пак ела при мен.

Брендън взе рецептата.

— Има ли вероятност да прехвърля заразата на децата?

— О, не. Ако мислех, че съществува и най-малката вероятност, щях да ти кажа. Дай да видя ръцете ти още веднъж.

Брендън показва дланите си.

— По дяволите! — възкликна доктор Хийтън.

Кръговете бяха изчезнали.

Вечерта, в стаята си в „Холидей Ин“, Брендън отново сънува вече познатия кошмар, за който бе разговарял с отец Висажик. Кошмарът обезпокои съня му два пъти през последната седмица.

Брендън сънува, че лежи в странно помещение. Ръцете и краката му бяха завързани с ремъци или скоби. От мъглявината към него се протегнаха две ръце с лъскави, черни ръкавици.

Той се събуди облян в пот, седна в леглото и се наведе напред, опитвайки да се отърси от съня. После вдигна ръце към главата си и се вцепени, когато дланите докоснаха лицето му. Брендън запали лампата. В средата на дланите му отново имаше по един червен кръг, който постепенно избледня.

Беше четвъртък, дванайсети декември.

9.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Доминик Корвези помисли, че е спал спокойно. Той се събуди в леглото в същата поза, в която бе заспал, сякаш не бе помръднал нито

сантиметър през нощта.

Но когато отиде да работи на компютъра, Доминик с изумление откри доказателство за нощна разходка. Той явно бе отишъл до компютъра и в унес бе писал една-единствена дума.

Луната. Луната. Луната. Луната.

Тези шест букви се повтаряха стотици пъти и Доминик си спомни, че се бе чул да мълви същата тази дума в състояние на сънena дезориентация, докато заспиваше в неделя. Той дълго гледа екрана, но така и не разбра какво по-особено значение би могла да има за него думата „луната“.

Лечението с валиум и флуразепам вървеше добре. От една седмица Доминик не ходеше насън и не сънуваше нищо, когато в неделя му се яви кошмарът, че бутат главата му в мивка. Той отново отиде при доктор Кobleц и лекарят остана доволен от подобрението.

— Пак ще ти дам рецепта, но не забравяй, че не трябва да взимаш повече от един валиум на ден. Най-много два.

— Никога не взимам повече — излъга Доминик.

— И само по едно хапче флуразепам вечер. Не искам да станеш зависим от успокоителните. Сигурен съм, че до Нова година ще се справим с проблема.

Доминик вярваше в етичността и добронамереността на Пол Кobleц, затова не искаше да го тревожи, признавайки, че има дни, когато не може без валиум, и вечери, когато взима по две-три таблетки флуразепам, преглъщайки ги с бира или уиски. Но след две седмици той щеше да спре лекарствата, без да се страхува, че пак ще има пристъпи на сомнамбулизъм. Лечението действаше. Това беше най-важното, слава Богу. Лечението действаше.

Досега.

Луната.

Обезсърчен и ядосан, Доминик изтри думите от паметта на компютъра.

После дълго гледа екрана. Нервността му се засилваше.

Накрая взе валиум.

Сутринта Доминик не свърши никаква работа и в единайсет и трийсет двамата с Паркър Фейн взеха Дени Ълмс и Нгуен Као Тран, момчетата, за които отговаряха по програмата „Голям брат“. Те смятаха да прекарат ленив следобед на плажа, да обядват в „Хамбургер Хамлет“ и да отидат на кино и Доминик с нетърпение очакваше разходката.

Той участваше в тази програма от години, още когато живееше в Портланд, Орегон. Това беше единственият му обществен ангажимент и единственото нещо, което можеше да го изкара от заешката му дупка. Доминик бе прекарал детството си в домове на осиновители, където се чувстваше самотен и все повече се затваряше в себе си. Някой ден, когато най-после се оженеше, той се надяваше да осинови няколко деца. А през това време, когато беше с онези две момчета, Доминик не само им помагаше, но и утешаваше самотното дете в себе си.

Нгуен Као Тран предпочиташе да го наричат Дюк и подражаваше на Джон Уейн, чиито филми харесваше. Той беше тринайсетгодишен, най-малкият син на емигранти, които бяха избягали от ужасите в „мирен“ Виетнам. „Дюк“ беше умен и схватлив, слаб и изумително гъвкав. След като бе оцелял в брутална война, концентрационен лагер и две седмици на разнебитен малък кораб в открито море, преди две години баща му беше убит по време на обир, докато работеше допълнително като касиер в денонощен магазин в Южна Калифорния. Бащата на Дени Ълмс, дванайсетгодишния „малък брат“ на Паркър, бе починал от рак. Дени беше по-затворен от „Дюк“, но двамата се спогаждаха отлично, затова Доминик и Паркър често комбинираха разходките си.

Паркър стана „Голям брат“ по настояване на Доминик, макар че ожесточено се съпротивляваше. „Аз? Да стана баща? Никога. Аз пия твърде много и съм женкар. Ще бъде истинско престъпление за всяко дете, което се обърне към мен за съвет. Аз съм мързелив, мечтател и самолюбив егоист. И така ми *харесва*. Какво бих предложил на едно дете, за Бога? Та аз не обичам дори кучета. Децата обичат кучета, но аз ги мразя. Проклети развъдници на бълхи. Аз да стана «Голям брат»? Сигурно си се побъркал.“

Но на плажа в четвъртък следобед водата се оказа твърде студена за плуване и Паркър организира волейбол и състезание по сърф покрай

брега. Той увлече Доминик и момчетата в измислена от него игра с две фризбита, плажна топка и празна кутия от газирана вода. Изпълнявайки напътствията му, те построиха и пясъчен дворец със страховит змей.

По-късно, докато обядваха в „Хамбургер Хамлет“ и децата отидоха в тоалетната, художникът каза:

— Тази история с „Голям брат“ е една от най-хубавите ми идеи.

— Твоята идея? — учуди се Доминик и поклати глава. — Едва те убедих да се съгласиш.

— Нищо подобно. Винаги съм имал подход към децата. Всеки художник е дете по душа. Трябва да останем млади, за да творим. Децата ми вдъхват сили и жизненост.

— Следващата ти стъпка ще бъде да си вземеш куче.

Паркър се засмя, изпи бирата си и се наведе напред.

— Добре ли си? Днес от време на време ми се виждаше... разсеян. Малко неадекватен.

— Съзнанието ми е претоварено. Но се чувствам добре. Рядко ходя насън. И не сънувам нищо. Коблец знае какво прави.

— Върви ли новата книга? Само не ме будалкай.

— Да, добре върви — излъга Доминик.

— Понякога изглеждаш... като упоен. Предполагам, че спазваш предписаните дозировки.

Проницателността на художника смути Доминик.

— Трябва да съм идиот, за да се тъпча с валиум, все едно ям бонбони. Разбира се, че спазвам предписаните дозировки.

Паркър се вторачи изпитателно в приятеля си, сетне явно реши да не го разпитва повече.

Филмът беше хубав, но през първите трийсет минути Доминик започна да става нервен, без да има причина. Когато почувства, че нервността прераства в пристъп на безпокойство, отиде в тоалетната. Беше си взел валиум за подобни спешни случаи.

Най-важното беше, че Доминик печелеше битката и състоянието му се подобряваше. Сомнамбулизмът вече не го измъчваше.

Макар че тоалетната беше измита с дезинфекционен препарат с аромат на бор, Доминик долови смрадта на урина и му се догади. Той изпи валиума без вода.

През нощта отново му се яви онзи сън и когато се събуди, Доминик си спомняше повече неща.

В кошмара той лежеше в легло в непозната стая. Във въздуха се носеше мазна, яркожълта мъгла. А може би кехлибарената мъгла бе паднала само пред неговите очи, защото Доминик не виждаше нищо ясно. В стаята имаше най-малко двама души. Изведнъж се появиха и мебели. Но тези очертания се огъваха и движеха вълнообразно, сякаш той се намираше в царството на пушека и течностите, където нищо нямаше определена форма.

Доминик имаше чувството, че се намира под вода, дълбоко под повърхността на загадъчно студено море. Въздухът беше тежък. Едва си поемаше дъх. Всяко вдишване и издишване беше агония. Струваше му се, че умира.

Двете неясни фигури се приближиха. Те изглеждаха загрижени за състоянието му и разговаряха оживено. Макар да знаеше, че говорят на английски, Доминик не разбираше думите им. Докосна го студена ръка. Чу се звън на стъкло. Някъде се тресна врата.

Изведнъж — с бързината на смяна на кадър във филм — сънят му се премести в кухнята. Някой буташе лицето на Доминик в мивката. Дишането стана още по-трудно. Въздухът приличаше на кал, която запуши ноздрите му. Той започна да се задушава и се опита да издуха гъстия въздух, но двамата човека се разкрещяха и натиснаха лицето му в мивката.

Доминик се събуди. Още беше в леглото. Миналата седмица кошмарът му бе спестен, но той установи, че се е разхождал насън и е бил пред мивката в банята. Този път обаче той с облекчение установи, че е под завивките.

„Състоянието ми се подобрява“ — помисли Доминик.

Треперейки, той се надигна и запали лампата.

Нямаше барикади. Нито признаци на сомнамбулистична паника.

Доминик погледна часовника. Два и девет минути сутринта. На нощното шкафче имаше пълна до половината кутия с топла бира. Той глътна още една таблетка флуразепам.

„Състоянието ми се подобрява.“

Беше петък, тринайсети декември.

10.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

В петък през нощта, три дни след странното преживяване на магистралата, Ърни Блок изобщо не можа да заспи. С падането на мрака нервите му се обтягаха все повече, докато накрая имаше чувството, че ще започне да крещи и няма да може да спре.

Той се измъкна безшумно от леглото, спря, за да се увери, че Фей продължава да диша равномерно, отиде в банята, затвори вратата и запали лампата. Ърни се зарадва на светлината, после спусна капака на тоалетната чиния и седя там петнайсет минути. Беше щастлив като гушер на огрян от слънцето камък.

Но трябваше да се върне в спалнята. Фей можеше да се събуди и ако Ърни се забавеше твърде дълго, да помисли, че нещо не е наред. Той беше твърдо решил с нищо да не предизвиква подозренията ѝ.

Макар да не бе използвал тоалетната, Ърни пусна водата и се приближи до мивката, за да измие ръцете си. После взе хавлията и погледът му изведнъж бе привлечен от единствения прозорец в помещението. Стъклото беше заскрежено и не се виждаше нищо, но през тялото на Ърни преминаха тръпки. Още по-обезпокоителен беше внезапният поток от мисли, който нахлу в съзнанието му. „Прозорецът е достатъчно широк, за да се провря. Може да избягам. Разстоянието до земята не е голямо. Ще скоча, ще хукна през дерето зад мотела, после нагоре по хълмовете, ще се отправя на изток, ще стигна до някое ранчо и ще потърся помощ...“

Ърни примига и установи, че е направил крачка към ваната, макар да не си спомняше кога е помръднал.

Той се изуми от непреодолимото си желание да избяга. Но от кого? От какво? Защо? Намираше се в дома си. А там нямаше от какво да се страхува.

Но Ърни не можеше да откъсне очи от заскрежения прозорец. Изведнъж го налегна дрямка. Съзнаваше това, но не можеше да прогони съня.

„Трябва да се измъкнеш и да избягаш. Може да не ти се предостави друга възможност. Върви, върви...“

Той несъзнателно бе влязъл във ваната и стоеше пред прозореца.

„Качи се на ръба на ваната, отвори прозореца, издърпай се на перваза и бягай. Ще имаш три-четири минути преднина, преди да разберат, че си офейкал. Не е много, но е достатъчно...“

Обзе го напълно безпричинна паника. Стомахът му се сви и нещо стегна гърдите му.

Без да знае защо го прави, но и без да е в състояние да спре, Ърни бутна резето на прозореца и го отвори.

И в същия миг осъзна, че не е сам.

От другата страна на прозореца, на покрива, имаше нещо с тъмно, безизразно и лъскаво лице. Той се дръпна назад изненадан, когато видя, че това е мъж с бяла каска с тъмно стъкло.

През прозореца се протегна ръка в черна ръкавица, която сякаш искаше да го сграбчи. Ърни извика, направи крачка назад, спъна се и падна. Хвана се за завесата на душа и я отскубна от няколко от халките, после се сгромоляса с трясък във ваната. Болка прониза десния му крак.

— Ърни! — извика Фей и миг по-късно отвори вратата. — Какво става, Ърни? Какво се е случило, за Бога?

— Не влизай. Тук има някой.

През отворения прозорец нахлу студен нощен въздух, който развя завесата на душа.

Фей потрепери, защото спеше само с горнище на пижама и по бикини.

Ърни също потрепери, макар и поради различни причини. В мига, в който болката прониза крака му, сънливостта изчезна. Съзнанието му се проясни и той се запита дали мъжът с каската не е бил въображаем и плод на халюцинация.

— На покрива ли? — попита Фей. — Кой?

— Не знам — отговори Ърни, масажирайки ударения си крак, и отново надникна през прозореца, но този път не видя никого.

— Как изглежда?

— Не мога да го опиша. Беше с каска на мотоциклетист и ръкавици.

Той се наведе над перваза и огледа покрива. Тук-там сенките бяха плътни, но не достатъчно, за да скрият човек. Неканеният гост — ако наистина съществуваше — си бе отишъл.

Пространството зад мотела беше тъмно. Мракът се простираше по хълмовете и планините в далечината. Изведнъж Ърни почувства парализиращо безсилие и уязвимост.

— Затвори прозореца — каза Фей.

Той присви очи, за да не вижда мрака, и с треперещи ръце тресна прозореца толкова силно, че едва не строши рамката.

Ърни излезе от ваната и видя в очите на Фей безпокойството, което бе очаквал, и изненада, но и разбиране, за което не беше подготвен. За миг двамата се вторачиха един в друг, без да разговарят, сетне Фей попита:

— Готов ли си да ми разкажеш всичко?

— Нали ти казах... Стори ми се, че видях човек на покрива.

— Нямам предвид това, Ърни. Готов ли си да ми кажеш какво има и какво те измъчва? — Тя не откъсваше очи от него. — От няколко месеца. А може би дори повече.

Той се втрещи, защото мислеше, че умело прикрива страховете си.

— Ти си притеснен — продължи Фей. — Никога не съм те виждала такъв. И уплашен.

— Не. Не съм точно уплашен.

— Напротив. Уплашен си — настоя тя. В гласа ѝ не прозвуча презрение, а само искрено желание да помогне. — Виждала съм те уплашен само веднъж, Ърни. Когато Луси беше на пет години и имаше мускулна треска, а лекарите помислиха, че може да е мускулна дистрофия.

— Господи, тогава наистина бях обезумял от страх.

— Но оттогава не съм те виждала уплашен.

— Е, понякога се страхувах във Виетнам — каза Ърни и признанието му отекна глухо по стените на банята.

— Но аз рядко те виждам да се страхуваш, Ърни. И това ме плаши. Боя се още повече, защото не знам какво става. Разбираш ли? Неизвестността е по-лоша от всяка тайна, която може да криеш от мен.

Очите ѝ се насълзиха.

— Моля те, не плачи, скъпа. Всичко ще се оправи, Фей.

— *Кажу ми!*

— Добре.

Ърни я бе подценил и се почувства глупаво. В края на краищата Фей беше съпруга на морски пехотинец. Беше го следвала от Куонтико до Сингапур, Калифорния и дори в Аляска. Навсякъде, с изключение на Виетнам и по-късно Бейрут. Фей създаваше дом за двама им, където и да отиде, бе понасяла неприятностите със завидна издръжливост и не го бе изоставяла. Тя беше кораво момиче. Ърни нямаше представа защо бе забравил този факт.

— Добре. Ще ти разкажа всичко — съгласи се той, изпитвайки облекчение, че може да сподели с някого бремето си.

Фей направи кафе и двамата седнаха в кухнята. Ърни ѝ разказа всичко. Тя видя, че той е притеснен. Ърни бавно разкриваше детайлите, но Фей търпеливо чакаше.

Ърни беше най-добрият съпруг, който би си пожелала една жена, но от време на време проявяваше твърдоглавие и Фей искаше да го вразуми. Всички от фамилията Блок страдаха от този недостатък, особено мъжете. Те искаха да правят всичко по свой начин и човек не трябваше да ги пита защо. Мъжете обичаха бельото им да е изгладено, а жените винаги носеха сутиен, дори в най-знойните летни дни. Обядваха точно в дванайсет и трийсет и вечеряха в шест и половина. И, не дай Боже, храната да бъде сложена на масата две минути по-късно. Оплакванията им можеха да ти спукат тъпанчетата на ушите. Блок караха коли, произведени само от „Дженерал Мотърс“, не защото тези превозни средства бяха по-добри от другите, а защото такава беше фамилната традиция.

Слава Богу, Ърни не беше като баща си и братята си. Той бе проявил достатъчно благоразумие, за да се махне от Питсбърг, където от поколения кланът Блок живееше в един и същи квартал. И далеч от царството на Блок, Ърни се бе променил. В морската пехота той не можеше да очаква да се храни в определени часове. А веднага щом се ожениха, Фей му даде ясно да разбере, че ще му създаде идеален дом, но няма да спазва никакви безсмислени традиции. Макар и не лесно, Ърни се приспособи и сега беше черната овца в семейството.

Всъщност единствената област, където Ърни още продължаваше да проявява характерното за фамилията си твърдоглавие, беше взаимоотношението с жените. Той смяташе, че мъжът трябва да пази

съпругата си от множеството неприятности, с които тя е твърде крехка да се справи. Според него мъжът никога не трябваше да допуска съпругата му да го види в момент на слабост. И макар че бракът им не се подчиняваше на тези правила, Ърни, изглежда, невинаги съзнаваше, че преди повече от четвърт век са скъсали със семейната традиция.

От няколко месеца Фей усещаше, че нещо не е наред. Но Ърни продължаваше да упорства, опитвайки се да докаже, че е щастлив и спокоен. Фей забеляза, че нещо го измъчва, но деликатните ѝ опити да накара съпруга си да сподели терзанията си, не се увенчаха с успех.

През последните няколко седмици тя долавяше нежеланието, дори неспособността му да излиза вечер. Ърни не се чувстваше добре, дори ако в стаята бе останала само една незапалена лампа.

Докато седяха в кухнята и пиеха кафе, Фей съсредоточено слушаше Ърни. Прекъсваше го само когато ѝ се стореше, че той се нуждае от насърчителни думи. Съдейки по онова, което Ърни ѝ разказа, тя реши, че може да му помогне. Настроението ѝ се подобри, защото увереността ѝ нарасна. Фей беше сигурна, че знае какво му е и как могат да се справят с проблема.

Той завърши разказа си. Гласът му беше тих.

— И така... Това ли е наградата за всичките години на усилена работа и внимателно финансово планиране? Преждевременно старческо оглупяване? Сега, когато наистина мога да се радвам на онова, с което сме се сдобили, ще свърша с увреден мозък, ще ми текат лигите, ще се напикавам и ще бъда в тежест за себе си и за теб. Двайсет години, преди да ми е дошло времето? Господи, Фей, знаех, че животът е несправедлив. Но никога не съм предполагал, че ще ми поднесе такава неприятна изненада.

— Не се притеснявай. Положението не е толкова лошо — каза тя и хвана ръката му. — Вярно, болестта на Алцхаймер може да поразии хора, дори по-млади от теб, но твоят случай не е такъв. Чела съм много неща по въпроса и съм наблюдавала баща ми. Не мисля, че страдаш от старческо слабоумие. Онова, което описваш, прилича на фобия. Някои хора изпитват необясним страх от летене или от височини. Поради някаква причина ти си развил страх от мрака. Това може да се преодолее.

— Но фобиите не възникват за една нощ, нали?

— Спомняш ли си Хелън Дорфман, хазайката ни, когато те изпратиха в Кемп Пендълтън?

— Да. Сградата на Вайн Стрийт. Тя живееше на номер две, а ние — на шест. Хелън имаше котарак... Саблезъб. Спомняш ли си как проклетият котарак ни хареса и ни оставяше подаръци пред вратата?

— Умрели мишки.

— Да. До сутрешния вестник и млякото — засмя се Ърни. — Разбирам защо споменаваш Хелън Дорфман. Тя се страхуваше да излиза от апартамента си. Не можеше да отиде дори в градината си.

— Горката жена страдаше от агорафобия, необясним страх от големи пространства и публични места. Тя беше затворник в дома си. Излезеше ли навън, обземаше я неистов страх. Мисля, че лекарите го наричат „пристъп на паника“.

— Да, точно така.

— Хелън е започнала да страда от агорафобия едва на трийсет и пет години, след като починал съпругът ѝ. Фобиите може да възникнат внезапно, на по-късен етап от живота.

— Каквото и да представлява фобията, мисля, че е много по-добре от старческото оглупяване. Но не искам да прекарам остатъка от живота си, страхувайки се от мрака.

— Не е необходимо. Преди двацет и четири години, когато Хелън се е разболяла, никой не е разбирал фобиите. Тогава още не са били изучени. Не е имало ефективно лечение. Но сега не е така. Убедена съм.

Ърни замълча за миг, после каза:

— Не съм луд, Фей.

— Знам, глупчо.

Той се замисли върху думата „фобия“. Искаше му се да вярва, че това е проблемът му. Сетне погледна Фей и в сините ѝ очи съзря надежда.

— Но странното преживяване във вторник на магистралата... И халюцинациите за моториста на покрива. Не съм сигурен дали беше халюцинация... Как да си обясня тези неща? Възможно ли е да са част от фобията ми?

— Не знам. Но някой специалист в областта би могъл да обясни всичко и да свърже нещата. Убедена съм, че не е толкова странно, колкото изглежда, Ърни.

Той се замисли, сетне кимна:

— Добре. Но как да започнем? Къде да потърсим помощ? Как да преодолеем това проклето нещо?

— В Елко няма лекар, който да знае как се лекува случай като твоя. Трябва ни специалист, който всеки ден се занимава с пациенти, страдащи от фобии. Вероятно такъв лекар няма и в Рино. Ще трябва да отидем в по-голям град. Може би в Милуоки. Ще отседнем при Луси и Франк...

— И в същото време ще прекараме известно време с Франк и Дори — добави Ърни, усмихвайки се при мисълта за внуците им.

— Да. Ще отидем там по-рано, отколкото бяхме планирали. Не следващата, а тази неделя. Всъщност това е утре. В Милуоки ще потърсим лекар. Ако до Нова година установим, че трябва да останеш още, аз ще се върна тук, ще намеря кой да се грижи за мотела и пак ще дойда при теб. И без това смятахме да наемем някого.

— Ако затворим мотела седмица по-рано преди Коледа, Санди и Нед ще загубят доста пари от грила.

— Шофьорите на камиони ще продължат да се отбиват при тях. А ако бизнесът им не върви така добре, както обикновено, ще компенсират някак.

Ърни поклати глава и се усмихна.

— Помислила си за всичко. Ти си голяма работа, Фей. Истинска вълшебница.

— Е, признавам, че понякога съм несравнима.

— Всеки ден благодаря на Бога, че те намерих.

— И аз не съжалявам, че съм с теб, Ърни.

— Знаеш ли, чувствам се много по-добре, отколкото когато седнахме тук. Защо не потърсих по-рано помощта ти?

— Защото си от фамилията Блок.

— А това означава твърдоглав — ухили се той.

Двамата се засмяха. Ърни хвана ръката ѝ и я целуна.

— От няколко седмици не съм се смял така. Ние сме страхотен екип, Фей. Можем да се справим с всичко, нали?

— Абсолютно всичко — съгласи се тя.

Беше събота, четиринайсети декември, на зазоряване, и Фей Блок бе убедена, че ще преодолеят проблема, както винаги ставаше, когато действаха заедно.

И тя, и Ърни бяха забравили за снимката, която бяха получили във вторник.

11. БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Върху изящно изплетената дантелена покривка на лакираната тоалетка от кленово дърво имаше черни ръкавици и офталмоскоп от неръждаема стомана.

Джинджър Вайс стоеше до прозореца вляво от тоалетката и гледаше залива. Сивата вода сякаш беше отражение на пепелявото декемврийско небе. Далечните брегове бяха скрити в утринната мъгла, която блещукаше като перлен прах. В края на имението на Ханаби, в подножието на скалист склон, имаше частно пристанище, което се врязваше навътре в бурния залив. Всичко беше покрито със сняг.

Къщата беше строена в средата на деветнайсети век, а през 1892-ра, 1905-а и 1950-а бяха добавени нови помещения. Алеята за коли завиваше пред огромния портал с колони и към масивните врати водеха широки стъпала. Колоните, украсените със скулптури гранитни трегери над вратите и прозорците, множеството кули и кръгли капандури, гледащите към залива балкони на втория етаж и голямата тераса на покрива допринасяха за внушителния ѝ, величествен вид.

Къщата беше скъпа дори за преуспяващ хирург като Джордж, но за щастие не му се бе налагало да я купува. Той я бе наследил от баща си, а пращядо му я бе купил през 1884 година. Къщата дори имаше име — „Пазител на залива“ — като наследствените имения в английските романи и този факт най-много от всичко внушаваше страхопочитание в Джинджър. Къщите в Бруклин, откъдето произхождаше тя, нямаша имена.

В болница „Мемориъл“ Джинджър не се чувстваше неудобно край Джордж. Там той беше уважавана и авторитетна фигура, но в „Пазител на залива“ Джинджър долавяше атмосферата на патриархалното му наследство, което го правеше различен от нея. Джордж не търсеше привилегии. Това не беше характерно за него. Но духът на патриархата обитаваше помещенията в „Пазител на залива“ и често я караше да се чувства неловко.

Ъгловият апартамент за гости, който се състоеше от спалня, малък кабинет и баня, където Джинджър живееше през последните няколко дни, беше по-семпъл от повечето помещения в къщата, но там тя се чувстваше удобно като в жилището си. На пода от дъбови дъски имаше килим на сини и кремави шарки. Стените бяха кремави, а таванът — бял. Мебелите — скринове, нощни шкафчета, маси и тоалетки — бяха изработени от клен и бяха докарани през деветнайсети век от корабите на пращането на Джордж. Имаше и две кресла, тапицирани в кремава коприна.

Джинджър се приближи до тоалетката и се вторачи в черните ръкавици. Както бе правила безброй пъти през последните десет дни, тя ги надяна, размърда пръсти и зачака да я обземе страх. Но това бяха обикновени ръкавици, които Джинджър купи в деня, когато я изписаха от болницата, и нямаше силата да я доведат до състояние на пориомания. Тя ги свали от ръцете си.

На вратата се потропа и Рита Ханаби попита:

— Готова ли си, Джинджър?

— Идвам.

Джинджър грабна чантата си и за последен път погледна отражението си в огледалото на тоалетката.

Тя беше облечена в тревистозелен костюм и бяла блуза. Зелените ѝ обувки и чанта от кожа на змиорка подхождаха на костюма. На ръката си носеше гривна от злато и малахит. Дрехите се съчетаваха идеално с цвета на лицето и златистите ѝ коси. Джинджър мислеше, че изглежда елегантна.

Но когато излезе в коридора и видя Рита Ханаби, тя почувства, че не може да се сравнява с нея.

Рита беше слаба като Джинджър, но петнайсет сантиметра по-висока и всичко в нея беше царствено. Кестенявите ѝ коси бяха прибрани назад. Чертите ѝ бяха съвършени. Ако костите на лицето ѝ бяха изваяни по-изящно, Рита щеше да изглежда строга. Но красотата ѝ беше гарантирана от блестящите сиви очи, прозрачната кожа и сочните устни. Тя беше със сив костюм, перлени обеци и огърлица и черна шапка с широка периферия.

За Джинджър най-изумителното беше, че модната външност на Рита не е планирана. Човек нямаше чувството, че тя се издокарва

часове наред. Рита сякаш беше родена с безупречно ушити модни дрехи. Елегантността беше естественото ѝ състояние.

— Изглеждаш страхотно! — каза тя.

— Като застана до теб, имам усещането, че съм повлекана в сини джинси и памучна блуза — отговори Джинджър.

— Глупости. Дори да бях двацет години по-млада, пак нямаше да мога да се сравнявам с теб, мила. Почакай и ще видиш на кого ще угаждат най-много сервитьорите в ресторанта.

Джинджър не страдаше от излишна скромност. Тя знаеше, че е привлекателна. Но красотата ѝ беше по-скоро кукленска, докато Рита имаше аристократична осанка.

Рита нямаше вина за този новопоявил се комплекс за малоценност на Джинджър. Госпожа Ханаби се отнасяше с нея не като с дъщеря, а като със сестра и равна. Джинджър знаеше, че чувството ѝ за малоценност е пряк резултат от жалкото ѝ състояние. До преди две седмици тя не зависеше от никого. А сега не можеше да се грижи за себе си и самочувствието ѝ намаляваше с всеки изминал ден. Чувството за хумор на Рита, внимателно планираните разходки и постоянното окуражаване не бяха достатъчни, за да отвлекат вниманието на Джинджър от жестокия факт, че на трийсет години съдбата отново ѝ е отредила обезсърчаващата роля на покровителствано дете.

Двете слязоха в мраморното фоайе, облякоха палтата си, излязоха от къщата и се качиха на черния мерцедес, който чакаше на алеята за коли.

Рита шофираше с присъщата ѝ самоувереност. Отдалечиха се от старите имения и навлязоха в по-оживените улици, отправяйки се към кабинета на доктор Имануел Гудхаузен на Стейт Стрийт. В единайсет и трийсет Джинджър имаше среща с Гудхаузен, при когото бе ходила два пъти миналата седмица. Трябваше да го посещава в понеделник, сряда и петък, докато стигнеха до причината за пристъпите на пориомания.

Рита смяташе да пазарува, докато Джинджър е при психиатъра, а после щяха да обядват в някой скъп ресторант.

— Мисли ли за идеята, която ти предложих в петък? — попита Рита. — За женското отделение в болницата?

— Смятам, че не съм готова за това. Чувствам се ужасно непохватна.

— Работата е важна.

— Знам. Видях колко много пари си събрала за болницата и новата апаратура, която си купила, но... предпочитам засега да стоя далеч от „Мемориъл“. Ще бъде твърде отчайващо да бъда там. Непрекъснато ще ми напомнят, че не мога да върша работата, за която съм обучена.

— Разбирам, мила. Не мисли повече за това. Но има и Комитет за симфонична музика, Женско дружество за подпомагане на възрастните и Комитет за защита на децата. Всяка една от тези организации може да се възползва от помощта ти.

Рита неуморно се занимаваше с благотворителна дейност. Беше председател на няколко комитета и непрекъснато организираше балове за събиране на средства.

— Какво ще кажеш? — настоя тя. — Убедена съм, че работата с деца ще ти се стори особено удовлетворяваща.

— Ами ако получа пристъп, докато съм с децата? Ще ги уплаша и...

— Нищо подобно. През последните две седмици всеки път, когато се опитам да те измъкна от къщата, ти използваш едно и също извинение и не искаш да напуснеш стаята си. Но не получаващ пристъпи. Дори това да стане, няма да ме поставиш в неудобно положение, мила. Не изпадам лесно в неудобно положение.

— Нито за миг не съм си помислила, че си срамежлива теменужка. Но не си ме виждала в състояние на пориомания. Не знаеш на какво приличам и...

— За Бога, говориш така, сякаш си доктор Джекил и господин Хайд. Още не си убила никого, нали?

Джинджър се засмя и поклати глава.

— Страхотна си, Рита.

— Чудесно. Ще бъдеш много полезна в благотворителната дейност.

Макар да не мислеше, че Джинджър ще се занимава сериозно с това, Рита бе решила да ѝ помогне да преодолее кризата и нищо не беше в състояние да ѝ попречи. Джинджър бе трогната от загрижеността ѝ и същевременно потисната, че се нуждае от специално внимание.

Мерцедесът спря на светофара и когато погледна през страничното стъкло, Джинджър забеляза голям мотоциклет. Мотористът обърна глава към нея, но тя не видя лицето му. Тъмното стъкло на каската стигаше до брадичката му.

За пръв път от десет дни над Джинджър се спусна мъглата на амнезията. Този път това стана по-бързо, отколкото в инцидентите с черните ръкавици, офталмоскопа и канала на мивката. Тя се вторачи в лъскавото тъмно стъкло на каската и сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Дъхът ѝ секна. Изведнъж я заля силна вълна на паника и ужас.

Първото, което Джинджър чу, бяха клаксоните на колите, автобусите и камионите.

Тя отвори очи и зрението ѝ постепенно се проясни. Още беше в мерцедеса, който бе спрял пред светофара и пречеше на другите коли да минат.

Джинджър се чу, че хленчи.

Рита Ханаби се бе навела над нея и бе хванала ръцете ѝ.

— Джинджър? Как си? Добре ли си? Джинджър?

В следващия миг Джинджър видя кръвта. Тревистозелената ѝ пола беше изпръскана с червени капки. Ръкавът на самото ѝ беше изцапан в тъмночервено. Ръцете ѝ бяха окървавени. Както и ръцете на Рита.

— Господи — промълви Джинджър.

— Съвзе ли се, мила? Чуваш ли ме? Кажи нещо.

Единият от ноктите на Рита беше счупен, а ръцете ѝ бяха *издраскани*. По тях имаше драскотини, а дланите кървяха. Кръвта беше на Рита, не на Джинджър.

Клаксоните продължаваха да свирят.

Джинджър вдигна глава и видя, че идеалната прическа на Рита е съсипана и косите ѝ са разрошени. На лявата страна на лицето ѝ имаше петсантиметрова драскотина и кръвта се смесваше с грима и се стичаше по брадичката ѝ.

— Слава Богу, дойде на себе си — с видимо облекчение каза Рита и пусна ръцете на Джинджър.

— Какво съм направила?

— Само драскотини. Всичко е наред. Получи пристъп, изпадна в паника и се опита да слезеш от колата. Не можех да те пусна. Можеше да те блъсне нещо.

Единият от шофьорите на автомобилите, които минаваха покрай тях, изкрещя нещо неразбираемо.

— Наранила съм те — каза Джинджър и ѝ се догади, като си помисли, че е извършила насилие.

Шофьорите натискаха клаксоните все по-нетърпеливо, но Рита не им обръщаше внимание. Тя отново хвана ръцете на Джинджър, но този път не за да я усмири, а да я утеши и да ѝ вдъхне смелост.

— Всичко е наред, мила. Пристъпът премина, а аз ще се оправя с малко йод.

Мотоциклетистът. Каската с тъмното стъкло.

Джинджър отново погледна през страничния прозорец. Мотоциклетистът беше изчезнал. Но той не я беше заплашил с нищо. Само непознат, който минава по улицата.

Черни ръкавици, офталмоскоп, канал на мивка и сега — тъмното стъкло на каската на моториста. Защо точно тези неща ѝ въздействаха? Какво общо имаше между тях?

По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Съжалявам — каза Джинджър.

— Няма за какво. А сега, по-добре да освободим пътя.

Рита извади хартиени носни кърпи и хвана с тях волана и лоста за скоростите, за да не ги изцапа с кръв.

Джинджър се облегна назад, затвори очи и се опита да спре сълзите, но не можа.

Четири пристъпа на психопатия за пет седмици.

Тя вече не можеше да живее спокойно и смирена пред лицето на жестоките обрати на съдбата, и да чака поредния пристъп или появата на някой психиатър, който да ѝ обясни какво не е наред.

Беше понеделник, шестнайсети декември, и Джинджър изведнъж реши да пристъпи към действие, преди да е получила пети пристъп на пориомания. Тя нямаше представа какво да стори, но беше сигурна, че ако се съсредоточи и престане да се самосъжалява, ще измисли нещо. Вече бе стигнала до дъното. Унижението, срамът, страхът и отчаянието не можеха да я тласнат по-надолу. Нямаше друга посока, освен нагоре. Джинджър щеше да си проправи път със зъби и нокти към

повърхността и светлината и да се измъкне от мрака, в който бе паднала.

ТРЕТА ГЛАВА

БЪДНИ ВЕЧЕР — КОЛЕДА

1.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

В осем часа сутринта във вторник, дваисет и четвърти декември, Доминик Корвези стана от леглото и се залови с тоалета си със замъглено съзнание в резултат на остатъчния ефект на таблетките валиум и флуразепам, които бе глътнал предишния ден.

Единайсета поредна нощ той не бе измъчван от сомнамбулизъм, нито от кошмара, в който сънуваше канала на мивката. Терапията с лекарствата действаше и той беше готов да чака известно време, докато обезпокоителните среднощни разходки престанат.

Доминик не се страхуваше, че има опасност да се пристрасти към успокоителните и приспивателните. Вярно, той бе превишил предписаната доза, но това още не го тревожеше. Хапчетата бяха на привършване и за да вземе пак рецепта от доктор Кobleц, бе съчинил историята, че в дома му са влезли крадци и наред със стереоуредбата и телевизора са взели и валиума и флуразепама. Доминик излъга лекаря, за да се сдобие с приспивателни и понякога гледаше на тази си постъпка в отрицателна и неблагоприятна светлина. Но през повечето време, когато съзнанието му беше замъглено от продължителната употреба на сънотворните, той беше в състояние да украси неприятната истина със самозаблуда.

Доминик не смееше да помисли какво би се случило с него, ако през януари, след като спреше лекарствата, отново започнеше да ходи насън.

В десет часа, когато повече не можеше да се съсредоточи, за да работи, той облече тънко кадифено яке и излезе. Декемврийското утро беше хладно. Плажовете щяха да се напълнят едва през април.

Доминик подкара колата си надолу по склоновете на хълмовете, отправяйки се към центъра на града, и забеляза, че Лагуна Бийч

изглежда потискащо сив под мрачното небе. Запита се доколко тази оловна сивота е реална и доколко — резултат от притъпяващия сетивата ефект на лекарствата, но бързо прогони тези мисли. И тъй като съзнанието му беше замъглено, а рефлексите — забавени, Доминик шофираше изключително предпазливо.

Получаваше вестниците, списанията и писмата си в пощенска кутия в пощата. Доминик взе всичко и го занесе в колата, като възнамеряваше да прочете пощата си, докато закусва.

„Колибата“, популярен ресторант от няколко десетилетия, се намирал в източната страна на магистрала „Пасифик Коуст“, на склон край пътя. В този час — между закуската и вечерята — заведението беше почти безлюдно. Доминик бе настанен на маса до прозореца с най-хубавата гледка. Поръча си две яйца, бекон, пържени картофи, препечена филия и сок от грейпфрут и започна да се храни, преглеждайки пощата. Освен списанията и сметките имаше и писмо от Ленард Сейн, литературният агент, който се занимаваше с правата му върху преводите в Скандинавия и Холандия, и дебел плик от „Рандъм Хаус“. Щом видя адреса на издателската къща, Доминик разбра какво му изпращат. Съзнанието му най-после започна да се прояснява и от вълнение мъглата пред очите му отчасти се разсея. Той остави препечената филия и разкъса големия плик, откъдето се показва сигнално копие на първия му роман. Никой не знае какво изпитва една жена, когато за пръв път вземе в ръце новородената си рожба, но преживяването на писателя, който държи екземпляр от първата си книга, сигурно е същото.

Без да откъсва поглед от романа, Доминик го остави до чинията, довърши закуската си и поръча кафе, сетне прегледа останалата поща. Сред другите неща имаше обикновен бял плик без обратен адрес. На листа вътре бяха напечатани две изречения, които втрещиха Доминик.

На сомнамбула се препоръчва да търси в миналото
източника на проблема си. Там е скрита тайната.

Изумен, той прочете думите още веднъж. През тялото му премина тръпка. Ръцете му се разтрепериха. Кожата му настръхна.

2.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Джинджър слезе от таксито и застана пред шестетажната тухлена сграда, построена във викторианско-готически стил. Лъхна я мразовит вятър и голите клони на дърветата по Нюбъри Стрийт изскърцаха и изтропаха, досущ тракащи кости. Джинджър прегърби рамене, забърза покрай ниската желязна ограда и влезе в номер сто дваисет и седем, бившия хотел „Агасиз“, една от най-красивите исторически забележителности в града, сега превърната в жилищен блок. Джинджър отиваше да се срещне с Пабло Джаксън, за когото знаеше само онова, което бе прочела във вчерашния брой на „Бостън Глоуб“.

Тя излезе от „Пазител на залива“, след като Джордж тръгна за болницата, а Рита отиде да пазарува за Коледа, защото се опасяваше, че ще я спрат. Всъщност прислужницата Лавиния я помоли да не излиза сама. Джинджър остави бележка, в която написа къде отива и изрази надеждата си, че семейство Ханаби няма да се ядосат твърде много.

Пабло Джаксън отвори вратата и Джинджър се изненада. Фактът, че той беше чернокож и осемдесет и няколко годишен, не я изуми, защото тя бе научила тези неща от статията в „Глоуб“. Но Джинджър не беше подготвена да види толкова жизнен и енергичен възрастен човек. Пабло беше на осемдесет и една години, слаб и с изправени рамене. Осанката му беше като на военен. Беше облечен в бяла риза и черен панталон. В усмивката и в движенията му имаше нещо младежко. Гъстите му, къдрави коси не бяха оредели, но бяха станали толкова бели, че сякаш излъчваха сияние, което му придаваше странен и загадъчен вид. Той покани Джинджър в хола, като се движеше с пъргавината на четирийсет-петдесет години по-млад човек.

Всекидневната също я изненада. Стените бяха кремави, а канапетата и креслата бяха тапицирани в подходяща по цвят материя. Навсякъде багрите бяха пастелни — жълто, кремаво, зелено и синьо. Имаше и големи картини, рисувани с маслени бои — едната на Пикасо. Резултатът беше приятна и уютна атмосфера.

Джинджър седна в едно от двете кресла край масичката до големия прозорец. Тя отказа предложеното ѝ кафе и рече:

— Господин Джаксън, опасявам се, че ви излъгах за причината за посещението си.

— Какво интересно начало — усмихна се той, кръстоса крака и сложи ръце на облегалките на креслото.

— Не, наистина. Не съм репортер.

— Не сте ли от „Пийпъл“? — Пабло се вторачи изпитателно в нея. — Е, няма нищо. Разбрах, че не сте репортер, веднага щом отворихте вратата. Днешните репортери са превзети и арогантни.

— Нуждая се от помощ, която само вие можете да ми окажете.

— Госпожица, изпаднала в беда? — учуди се Пабло. Не изглеждаше нито ядосан, нито нервен.

— Боях се, че няма да ме приемете, ако ви бях казала истинската причина за желанието ми да се срещна с вас. Аз съм лекар, хирург в болница „Мемориъл“, и когато прочетох в „Глоуб“ статията за вас, помислих, че може да ми помогнете.

— С удоволствие бих ви приел, дори да продавахте списания. Един осемдесет и една годишен човек не може да си позволи да отпрати никого... освен ако не предпочита да прекарва дните си, разговаряйки със стените.

Джинджър оцени усилията му да я успокои, макар да подозираше, че социалният му живот е по-интересен от нейния.

— Пък и дори овехтяла стара вкаменелост като мен не е в състояние да отпрати такова хубаво момиче като вас. А сега, кажете с какво бих могъл да ви помогна.

Джинджър се наведе към него.

— Първо, трябва да знам дали статията във вестника отговаря на истината.

Пабло сви рамене.

— Колкото всички останали статии. Майка ми и баща ми бяха прокудени от родината американци и живееха във Франция, точно както пише във вестника. Тя беше популярна певица в парижките кафенета преди и след Първата световна война. Баща ми беше музикант, както споменава „Глоуб“. Вярно е, че родителите ми познаваха Пикасо и още в началото признаха гениалността му. Те купиха двайсет негови картини, когато произведенията бяха евтини, а и

той им подари още няколко. Родителите ми имаха нюх. Не притежаваха сто картини, както пише във вестника, а петдесет. Но колекцията представляваше неудобство, защото беше твърде скъпа. Разпродадох я с течение на годините и парите осигуриха старините им и оказаха финансова подкрепа и на мен.

— Наистина ли сте били прочут илюзионист?

— Повече от петдесет години — отговори Пабло и вдигна ръце в знак на елегантен израз на изумление от дълголетието си. Жестът се отличаваше с ритъм, плавност и изисканост и Джинджър имаше усещането, че той ще извади зайче от ръкава си. — И бях известен. Несравним. Не че се хваля. Но не бях прочут тук, а в Европа и Англия.

— И изпълненията ви са включвали хипнотизиране на зрители?

Пабло кимна.

— Това беше гвоздеят на програмата. Винаги ги смайвах.

— И сега помагате на полицията, като хипнотизирате свидетели на престъпления, за да разкажат детайли, които са забравили.

— Е, от време на време. Всъщност полицаите се обърнаха за помощ към мен само четири пъти през последните две години. Обикновено съм последната им надежда.

— И какво направихте за тях?

— А, да. Ами, точно както пише във вестника. Например някой случаен минувач може да стане свидетел на убийство и да зърне колата, с която избягва убиецът, но да не може да си спомни регистрационния номер. Ако го е видял макар и за част за секундата, номерът е запечатан някъде в подсъзнанието му, защото никога не забравяме онова, което сме видели. Ето защо, ако свидетелят бъде хипнотизиран, върнат назад във времето и му се каже да погледне колата, регистрационният номер може да стане известен.

— Винаги ли?

— Невинаги. Но повечето пъти печелим, отколкото губим.

— Но защо се обръщат към вас? Психиатрите в полицията не могат ли да използват хипноза?

— Могат. Но те са психиатри, а не хипнотизатори. Не са *специализирали* хипноза. Аз съм я изучавал цял живот, имам свои похвати и често успявам там, където стандартните методи не успяват.

— Тогава вие сте *експерт* по хипнозата.

— Точно така. Дори експерт на експертите. Но защо се интересувате от това, докторе?

Джинджър разказа на Пабло Джаксън за пристъпите си. Тя стискаше чантата си все по-силно, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Пабло се изуми и прояви интерес и загриженост към състоянието ѝ.

— Горкото дете. Милото момиче. Какъв ужас! Почакайте тук. Не мърдайте.

Той скочи от креслото и бързо излезе от стаята.

Пабло донесе две чаши бренди. Джинджър се опита да откаже.

— Не, благодаря, господин Джаксън. Не пия много, особено толкова рано през деня.

— Наричай ме Пабло. Колко часа спа снощи? Не много, нали? Била си будна през повечето време, затова за теб сега не е сутрин, а следобед. А няма причина човек да не пийне нещо следобед, нали?

Той отново седна в креслото и двамата се умълчаха, сетне Джинджър каза:

— Пабло, искам да ме хипнотизираш и да ме върнеш в утрото на дванайсети ноември, в магазина за деликатеси „Бърнстайн“. Искам да ме задържиш в този момент от времето и безпощадно да ме разпитваш, докато обясня *защо* се ужасих при вида на онези черни ръкавици.

— Това е невъзможно! Не, не.

— Ще платя каквото...

— Въпросът не е в парите. Не ми трябва пари. — Пабло се намръщи. — Аз съм илюзионист, а не лекар.

— Ходих при психиатър и го помолих да направи това, но той отказа.

— Сигурно има причини.

— Каза, че случилото се е станало твърде скоро за терапия чрез хипноза. Призна, че методът може да ми помогне да открия причината за пристъпите. Но това можело да бъде грешка, защото вероятно още не съм готова да приема истината. Преждевременната конфронтация с източника на безпокойството ми можело да предизвика... психически срив.

— Виждаш ли? Той разбира от тези неща.

— Не, нищо не разбира — възрази Джинджър, ядосана от образния спомен за неотдавнашния си разговор с психиатъра, който се бе държал снизходително с нея. — Може би той знае кое е най-доброто за повечето пациенти, но не и кое е най-доброто за мен. Не мога да живея така. Когато Гудхаузен реши да ме подложи на хипноза, може би вече ще съм загубила разсъдъка си. Трябва да разбере какъв е проблемът ми и да се справя с него. Да *направя* нещо.

— Но сигурно разбираш, че не мога да поема отговорността да...

— Почакай. Предполагах, че ще откажеш — прекъсна го тя, извади от чантата си сгънат лист хартия и му го подаде. — Ето, прочети го.

Пабло взе листа. Макар че беше много по-възрастен от Джинджър, ръцете му не трепереха като нейните.

— Какво е това?

— Подписана от мен декларация, че отчаянието ме е довело тук и ти не носиш никаква вина, ако с мен се случи нещо.

Пабло не си направи труда да прочете текста.

— Но ти не разбираш, мила. Не ме е грижа дали ще бъда подведен под съдебна отговорност. Като се имат предвид възрастта ми и мудността на съдебните процеси, едва ли ще доживея присъдата. Човешкото съзнание е деликатен механизъм и ако стане нещо и предизвикам психически срыв, със сигурност ще горя в ада.

— Ако не ми помогнеш, ще трябва дълго да ме лекуват. Няма да съм сигурна в бъдещето и при всички случаи ще получа психически срыв. — Отчаяна, Джинджър повиши тон, давайки израз на безсилието и гнева си. — Ако ме отпратиш и ме оставиш в ръцете на доброжелателни приятели и на Гудхаузен, с мен ще бъде свършено. Кълна се. *Не мога да продължавам да живея така!* Ако откажеш да ми помогнеш, пак ще си виновен за психическия ми срыв, защото си можел да го предотвратиш.

— Съжалявам.

— *Моля те.*

— Не мога да го направя.

— Коравосърдечно, черно копеле — извика Джинджър и се стресна от думите си, още докато ги изричаше. Обиденото му изражение я жегна и засрами. — Съжалявам. Извинявай.

Тя закри с ръце лицето си и се разрида. Пабло стана и се приближи до нея.

— Моля те, не плачи. Не се отчайвай. Всичко ще бъде наред.

— Не. Нищо вече няма да е същото.

Той нежно отмести ръцете ѝ от лицето и вдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. Възрастният илюзионист се усмихна, намигна и разтвори длан, за да ѝ покаже, че в ръката му няма нищо. После, за нейна изненада, извади монета от двайсет и пет цента от дясното ѝ ухо.

— А сега, успокой се — каза той и я потупа по рамото. — Успя да ме убедиш. Не съм от камък. Женските сълзи могат да сторят чудеса. Противно на онова, което ми диктува здравият разум, ще направя, каквото мога.

Джинджър отново се разрида, но този път от благодарност.

— Сега спиш дълбоко. Напълно си отпусната и ще отговориш на всичките ми въпроси. Разбираш ли?

— Да.

— Не можеш да откажеш да отговориш. Не можеш да откажеш. Не можеш.

Пабло бе дръпнал завесите на големия прозорец и бе угасил осветлението, с изключение на лампата до креслото на Джинджър. Кехлибарените лъчи придаваха на косите ѝ златист оттенък и подчертаваха бледността на кожата ѝ.

Той се вторачи в нея. Тя беше крехка, красива, изящна и женствена, но в същото време лицето ѝ изразяваше сила. Съвършеният баланс беше най-очевиден в изражението ѝ, в което характерът и красотата имаха еднаква тежест.

Очите ѝ бяха затворени и леко помръдваха под клепачите — знак, че Джинджър е изпаднала в дълбок транс.

Пабло отново седна на креслото, което се намираше далеч от кехлибарената светлина на единствената лампа, кръстоса крака и попита:

— Джинджър, защо се уплаши от черните ръкавици?

— Не знам — тихо отговори тя.

— Не можеш да ме лъжеш. Разбираш ли? Не можеш да криеш нищо от мен. Защо се уплаши от черните ръкавици?

— Не знам.

— Защо се уплаши от офталмоскопа?

— Не знам.

— Защо се уплаши от канала на мивката?

— Не знам.

— Познаваш ли човека на мотоциклета, когото видя на Стейт Стрийт?

— Не.

— Тогава защо се уплаши от него?

— Не знам.

Пабло въздъхна.

— Добре, Джинджър. Сега ще направим нещо изумително. Нещо, което изглежда невъзможно. Но аз те уверявам, че е възможно. Всъщност е много лесно. Ще накараме времето да тече назад, Джинджър. Ще те изпратим бавно назад във времето. Ще се подмладиш. Това вече става. Не можеш да устоиш... Времето е като река... Тече назад. Вече не е двацет и четвърти декември, а двацет и трети декември, понеделник. Часовникът се движи назад... Малко побързо... Сега е двацет и втори... Двацети... Осемнайсети... — Пабло продължи така, докато стигна до дванайсети ноември. — Ти си в магазина за деликатеси „Бърнстайн“ и чакаш поръчката ти да бъде изпълнена. Усещаш ли уханието на печените сладкиши и на подправките? Кажи ми какви миризми долавяш.

Джинджър кимна и пое дълбоко въздух. На лицето ѝ се изписа задоволство. Гласът ѝ стана по-оживен.

— Пастърма, чесън... курабии с мед... карамфил и канела... Шоколад. Усещаш ли аромата на кейка с кокосови орехи?

— Вълшебен е. А сега, плати покупките си, тръгни към вратата и започни да ровиш в чантата си.

— Не мога да натъпча вътре портмонето си — намръщи се Джинджър.

— В другата си ръка държиш плика с покупките.

— Трябва да извадя ненужните неща от чантата си.

— Бам! Сблъскаш се с мъжа с руската ушанка.

Джинджър ахна и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Той грабва пазарския плик, за да не го изтървеш. Казва ти, че съжалява.

— Вината е моя.

Пабло знаеше, че Джинджър не говори на него, а на мъжа с подпухналото лице и руската ушанка, който сега бе напълно реален за нея като в онзи вторник в магазина за деликатеси.

— Не гледах къде вървя — добави Джинджър.

— Той ти подава покупките и ти ги взимаш от него. И тогава забелязваш... ръкавиците му.

Преобразяването ѝ беше мигновено и потресаващо. Джинджър изправи рамене и отвори очи.

— Ръкавиците! О, Боже, ръкавиците!

— Разкажи ми за ръкавиците, Джинджър.

— Черни — с тих и треперещ глас отговори тя. — Лъскави.

— Друго?

— *Не!* — извика тя и понечи да стане от креслото.

— Моля те, седни.

Джинджър се вцепени, после стисна ръце в юмруци. Лъчезарните ѝ сини очи бяха широко отворени и съсредоточени не върху Пабло, а върху ръкавиците в спомена ѝ. Тя имаше такъв вид, сякаш бе готова отново да скочи ѝ при най-малкото предизвикателство.

— Сега ще се отпуснеш, Джинджър. Ще се успокоиш... Ще бъдеш съвсем спокойна. Разбираш ли?

— Да. Добре — отговори тя и раменете ѝ малко се отпуснаха, но още беше напрегната.

Обикновено когато хипнотизираше някого, Пабло установяваше мигновен и пълен контрол над субекта. Ето защо, възрастният илюзионист се изненада от продължаващото безпокойство на тази жена, въпреки призивите му тя да се отпусне и успокои.

— Разкажи ми за ръкавиците, Джинджър — повтори той.

— О, Боже.

Лицето ѝ се изкриви от страх.

— Отпусни се и ми разкажи за ръкавиците. Защо се страхуваш от тях?

Джинджър се разтрепери.

— Н-не им позволявай да ме докоснат.

— Защо се страхуваш от тях? — настоя Пабло.

Тя обви ръце около тялото си и се дръпна назад.

— Чуй ме, Джинджър. Този момент във времето е замръзнал. Часовникът не се движи нито напред, нито назад. Ръкавиците не могат да те докоснат. Няма да им позволя. Времето е спряло. Аз имам силата да спирам времето и го направих. Ти си в безопасност. Чуваш ли?

— Да — отговори Джинджър, но в гласа ѝ прозвуча колебание и едва сдържан ужас.

— Ти си в абсолютна безопасност. — Пабло се разтревожи, когато видя, че това симпатично момиче е обзето от страх. — Времето е спряло, затова можеш да разгледаш онези черни ръкавици, без да се страхуваш, че ще те сграбчат. Ще ги разгледаш и ще ми кажеш защо те плашат.

Джинджър не каза нищо. Само седеше и трепереше.

— Трябва да ми отговориш, Джинджър. Защо се страхуваш от ръкавиците? Тези ръкавици ли те плашат?

— Н-не. Не точно тези.

— Ръкавиците на онзи мъж в магазина за деликатеси вероятно ти напомнят за някакъв инцидент, случил се много отдавна, така ли?

— О, да. Да.

— Кога се случи онзи друг инцидент? За кои други ръкавици ти напомнят тези?

— Не знам.

— Знаеш. — Пабло стана от креслото, приближи се до прозореца и се вторачи в нея. — Добре... Стрелките на часовника отново се движат. Времето пак тече назад. Назад... Назад... До момента, когато ти за пръв път се уплаши от чифт черни ръкавици. Ти се носиш назад... назад... и сега си *там*. Ти си в самия миг и на самото място, където за пръв път си се уплашила от черни ръкавици.

Очите на Джинджър се фокусираха върху някакъв ужас в различно време, не в магазина за деликатеси, а на друго място.

Пабло я наблюдаваше с нарастващо безпокойство.

— Къде се намираш, Джинджър? Трябва да ми кажеш къде си.

— Лицето — каза тя с такъв обсебен глас, че илюзионистът потрепери. — Лицето. Безизразното лице.

— Обясни ми, Джинджър. Какво лице? Кажи ми какво виждаш?

— Черните ръкавици... Лицето с тъмната стъклена маска.

— Имаш предвид... като на мотоциклетиста?

— Ръкавиците... Тъмното стъкло. — В гласа ѝ прозвуча страх.

— Успокой се. Отпусни се. Ти си в безопасност. А сега, където и да си, виждаш ли мъж с каска с тъмно стъкло и черни ръкавици?

Джинджър започна да заеква.

— Трябва да се успокоиш, Джинджър. Успокой се и се отпусни. Нищо няма да те нарани. Ти си в безопасност. — Пабло се уплаши, че губи контрол над нея и трябва да я изкара от унеса. Той се приближи чевръсто до Джинджър, коленичи до креслото ѝ и нежно погали ръката ѝ. — Къде се намираш, Джинджър? Колко далеч във времето си отишла? Къде си?

— Ох!

От гърдите ѝ се изтръгна окаяно стенание — отзвук от времето, мъчителна реакция на дълго потискан ужас и отчаяние. Гласът на Пабло стана строг и властен.

— Аз те контролирам напълно. Ти спиш дълбоко и си изцяло под моя контрол, Джинджър. Заповядвам ти да ми отговориш.

През тялото ѝ премина силна тръпка, граничеща с конвулсия.

— Заповядвам ти да ми отговориш. Къде се намираш, Джинджър?

— Никъде.

— Къде си?

— На неопределено място. — Тя изведнъж престана да трепери и се отпусна в креслото. Страхът изчезна от лицето ѝ и чертите ѝ омекнаха. После с тих и безчувствен глас Джинджър добави: — Мъртва.

— Какво искаш да кажеш? Ти не си мъртва.

— Мъртва — повтори тя.

— Джинджър, трябва да ми кажеш къде си и колко назад във времето си се върнала. Трябва да ми разкажеш за *първите* черни ръкавици, за които са ти напомнили ръкавиците на мъжа в магазина за деликатеси.

— *Мъртва.*

Изведнъж, тъй като бе коленичил близо до нея, Пабло осъзна, че Джинджър диша едва-едва. Той хвана ръката ѝ и се изуми от студенината ѝ. Сетне притисна два пръста до китката, за да провери пулса. Слаб. Едва доловим. Илюзионистът докосна гърлото ѝ и установи, че сърдечната ѝ дейност е слаба и бавна.

За да не отговори на въпросите му, Джинджър бе изпаднала в много по-дълбок сън от хипнотичния унес, вероятно в кома, където не чуваше властния му глас. Пабло не бе виждал такава реакция и не бе чел за подобно явление. Беше ли възможно Джинджър да си *внуши* да умре само за да не отговори на въпросите му? Блокирането на паметта за травмиращи преживявания не беше нещо необикновено. В списанията по психология понякога имаше статии за такива психологични барикади пред спомените, но тези бариери можеше да бъдат премахнати, без да се убива хипнотизираният. Едва ли имаше толкова ужасно преживяване, че човекът да предпочетеше да умре, вместо да си го спомни. Но пулсът на Джинджър ставаше все по-слаб и неравномерен.

— Слушай, Джинджър. Не е необходимо да ми отговаряш. Няма да ти задавам повече въпроси. Приключих с въпросите. Кълна се. — След продължително и ужасяващо колебание, Пабло усети, че пулсът ѝ леко се учестява. — Вече не ме интересуват черните ръкавици, нито нещо друго, Джинджър. Единственото ми желание е да те върна в настоящето и да те извадя от транса. Чуваш ли ме? Моля те, чуй ме. *Моля те*. Приключих с въпросите си към теб.

Пулсът ѝ стана по-равномерен. Дишането ѝ се нормализира. Докато Пабло говореше окуражително, състоянието ѝ бързо се подобри. Красивото ѝ лице възвърна цвета си.

За по-малко от минута Пабло я върна в двайсет и четвърти декември и я събуди.

Тя примига и попита:

— Нищо не стана, нали? Не можа да ме върнеш толкова назад в миналото.

— Ти беше там.

— Но ти трепериш, Пабло? Защо? Какво има? Какво стана?

Този път Джинджър отиде в кухнята и наля бренди.

По-късно, на прага на апартамента на Пабло, когато си тръгваше, Джинджър каза:

— Нямам представа какво може да е това. Не ми се е случвало нищо толкова ужасно, че да предпочета да умра, отколкото да го разкрия.

— В миналото ти има нещо много травмиращо. Инцидент с мъж с черни ръкавици и „лице с тъмна стъклена маска“, както ти се изрази. Вероятно мотоциклетист като онзи, който те е уплашил на Стейт Стрийт. Ти си заровила дълбоко в паметта си този инцидент и си твърдо решена да не го разкриваш на каквато и да е цена. Мисля, че трябва да кажеш на доктор Гудхаузен какво се случи днес тук и да му позволиш да се заеме със случая.

— Гудхаузен е твърде традиционен и муден. Искam *ти* да ми помогнеш.

— Няма отново да рискувам да те хипнотизирам и разпитвам.

— Освен ако не намериш подобен случай, описан в научната литература.

— Едва ли. За петдесет години съм прочел много неща за психологията и хипнозата, но не съм попадал на такова нещо.

— Но ще провериш, нали? Обеща ми.

— Ще видя какво ще мога да направя.

— И ако научиш, че някой е разработил ефективен метод за преодоляване на такова блокиране на паметта, ще го приложиш върху мен.

Джинджър беше озадачена, но и значително по-малко обезпокоена, отколкото когато влезе в апартамента на Пабло. Поне бяха стигнали донякъде. Бяха идентифицирали проблема — загадъчно травмиращо преживяване в миналото — и макар да не бяха разбрали всеки детайл, знаеха, че това е тъмно петно, което чака да бъде изследвано. С течение на времето щяха да намерят начин да го изтълкуват и когато го разкриеха, Джинджър щеше да знае каква е причината за пристъпите на пориомания.

— Кажи на доктор Гудхаузен — повтори Пабло.

— Възлагам всичките си надежди на теб.

— Адски си упорита.

— Не. Само настоятелна.

— Своенравна.

— Само решителна.

— Acharnee!^[1]

— Щом се върна в „Пазител на залива“, ще потърся тази дума в речника и ако е обидна, ще съжаляваш, когато дойда пак в четвъртък.

— Не в четвъртък. Проучването ще отнеме време. Няма да те хипнотизирам отново, ако не откроя подобен случай, не проследя процедурата и не се уверя, че другите преди мен са успели.

— Добре, но ако не ми се обадиш в петък или в събота, вероятно ще нахлуя с взлом в апартамента ти. Не забравяй, че си най-голямата ми надежда.

— Само поради липса на нещо по-добро.

— Подценяваш се, Пабло Джаксън — каза Джинджър и го целуна по бузата. — Ще чакам да ми се обадиш.

Тя се качи в таксито и си спомни един от любимите афоризми на баща си. „Винаги е най-тъмно преди зазоряване.“ Думите хвърлиха сянка върху надеждата, която бе започнала да изпитва.

3.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Уинтън Толк, висок, добродушен, чернокож полицаи, слезе от патрулната кола, за да купи три хамбургера и кока-кола от магазина на ъгъла и остави партньора си Пол Армс зад волана, а отец Брендън Кронин — на задната седалка. Брендън погледна магазина, но не можа да види какво има вътре, защото на стъклата бяха изрисувани елени, венци, ангели и Дядо Коледа. Валеше сняг и според прогнозите до полунощ снежната покривка щеше да стигне двайсет сантиметра, затова на другия ден Коледа щеше да бъде бяла.

Брендън и Пол разговаряха за филми, свързани с този празник, когато от магазина се разнесоха изстрели и на тротоара се изсипа водопад от стъкла.

— По дяволите! Залегни! — извика Пол, грабна револвера си, отвори вратата, слезе и приклепна до колата.

Изумен, Брендън погледна към входа на магазина за сандвичи. Вратата се отвори широко и на прага се появиха двама младежи — чернокож и бял. Чернокожият беше с плетена шапка и дълго, морскосиньо сако и държеше полуавтоматична пушка с рязана цев. Белият беше облечен в карирано ловджийско яке и бе въоръжен с револвер. Те изскочиха бързо навън и чернокожият насочи пушката към патрулната кола. Брендън гледаше право в дулото. Последва

изстрел и той беше сигурен, че е прострелян, но стъклото пред лицето му остана непокътнато. Предното стъкло обаче се разби на парчета, които обсипаха таблото и седалката. Брендън се стресна, претърколи се и се хвърли на пода. Сърцето му биеше като обезумяло.

Уинтън Толк има лошия късмет да влезе в магазин, където се извършваше въоръжен обир и вероятно беше мъртъв.

— Хвърли оръжието! — извика Пол Армс.

Разнесоха се два изстрела. От револвер, не от пушка. Но кой бе натиснал спусъка — Пол или мъжът с карираното яке? Чу се още един изстрел. Някой изкрещя. Кой беше ранен?

Брендън искаше да погледне навън, но не смееше да се покаже.

Отец Висажик бе уредил Брендън да пътува като наблюдател с патрулната кола на Уинтън и Армс. Брендън се представи като цивилен консултант, нает от църквата, за да проучи необходимостта от разширяване на програмите за благотворителна дейност — история за прикритие, на която всички повярваха. Районът на Уинтън и Пол беше в покрайнините, в най-бедния и разтърсван от престъпност квартал на Чикаго, където живееха чернокожи, индианци и латиноамериканци. След като патрулира пет дни с двамата полицаи, Брендън се привърза към тях и започна да изпитва силни симпатии и дълбоко състрадание към всички почтени хора, които живееха и работеха в онези полуразрушени сгради и мръсни улици и бяха плячка на хищните чакали сред тях. Брендън се научи да очаква всичко от тези хора, но престрелката в магазина за сандвичи беше най-лошото, което се случи дотогава.

Още един куршум рикошира в колата и я разклати.

Брендън се сви на пода и се опита да отправи молитва към Господ, но от устата му не излязоха думи. Той още не можеше да намери Бога и живееше в ужасна самота.

— Предайте се! — извика Пол Армс.

— Да ти го начукам! — изкрещя единият от престъпниците.

След като прекара една седмица в „Сейнт Джоузеф“, Брендън бе изпратен в друга болница, където му дадоха работа като пазач. Мястото беше ужасно и нямаше деца. Там, както и в „Сейнт Джоузеф“, той бързо научи урока, който трябваше да усвои. Повечето умиращи не се страхуваха от смъртта, а я приветстваха като благословия, за която благодаряха на Господ, вместо да го проклинат. Мнозина ставаха

вярващи, а други, отклонили се от вярата, си я възвръщаха. Често в страданието имаше нещо благородно и трогателно, сякаш, напускайки този свят, хората споделяха за миг мистичното бреме на разпятието.

Но макар че научи този урок, Брендън не можа да възвърне вярата си в Бога. И сега не можеше да намери подходящите думи, за да се моли. Устата му беше пресъхнала.

Навън се чуваха неразбираеми викове. Ушите на Брендън бяха заглъхнали от стрелбата.

Той още не разбираше напълно урока, който според отец Висажик трябваше да научи от патрулирането в този бедняшки квартал. И сега, докато слушаше хаоса навън, Брендън осъзна, че урокът ще бъде достатъчен, за да го убеди, че Господ е реален като куршумите. Смъртта беше кървава, смърдяща и мръсна реалност и пред лицето ѝ обещанието за награда в отвъдния свят съвсем не звучеше убедително.

Разнесоха се още два изстрела, последвани от вик и тропане на бягащи крака. Навън сякаш се водеше война. Чу се звук на строшено стъкло и писък, който раздра въздуха. Отекна още един изстрел и после настъпи тишина.

Вратата на колата се отвори.

Брендън извика от изненада и ужас.

— Не се надигай! — каза Пол Армс. — Двамата са мъртви, но в магазина може да има още лайнари.

— Къде е Уинтън? — попита Брендън.

Но Пол не отговори, а грабна микрофона и се обади в централата.

— Има ранен полицай.

Армс каза координатите си и адреса на магазина за сандвичи и поиска подкрепления.

Брендън затвори очи и си представи със смразяваща кръвта яснота снимките, които Уинтън Толк носеше в портфейла си и гордо показваше, когато го попитаха за семейството му. Съпругата му Райнела и трите им деца.

— Скапани, шибани копелета — с треперещ глас каза Пол Армс.

— Прострелян ли е Уинтън? — попита Брендън.

— Сигурно.

— Може би се нуждае от помощ.

— Скоро ще пристигнат подкрепления.

— Но той може да се нуждае от помощ *незабавно*.

— Не можем да влезем там. Може да има още един бандит. Или двама. Кой знае? Трябва да чакаме подкрепленията.

— Уинтън може да се нуждае от турникет... или от друг вид първа помощ и да умре, докато дойде линейка.

— Мислиш ли, че не знам това? — огорчено и ядосано каза Пол Армс, зареди револвера, слезе от колата и зае позиция, от която да може да наблюдава магазина за сандвичи.

Брендън си представи как Уинтън Толк лежи прострелян и безпомощен на пода и гневът му се засили. Ако още вярваше в Бога, той може би щеше да потисне гнева си с молитви. Но сега гневът му се подклаждаше от само себе си и се превръщаше в ярост. Ударите на сърцето му бяха по-силни от изстрелите, които бяха рикоширали в колата на няколко сантиметра от него. Несправедливостта на съдбата на Уинтън разяждаше като киселина душата му.

Кронин слезе от патрулната кола и тръгна към магазина за сандвичи.

— Брендън! — извика Пол Армс. — Спри! Върни се, за Бога!

Но младият свещеник продължи да върви, воден от яростта си и от мисълта, че Уинтън се нуждае от първа помощ, за да оцелее.

На тротоара лежеше мъртъв мъжът с карираното ловджийско яке. Един от куршумите на Пол го бе улучил в гърдите, а друг — в гърлото. Във въздуха се носеше смрад на изпражнения. В снега до трупа имаше револвер — вероятно съшият, с който бе прострелян Уинтън.

— Кронин! — изкрещя Пол. — Ела тук, идиот такъв!

Минавайки покрай строшената витрина, Брендън видя, че в магазина е изненадващо тъмно. Той не съзря никого, но това не означаваше, че е безопасно да влезе.

— Кронин! — отново извика Пол.

Брендън се приближи до входа, където лежеше чернокожият крадец, прескочи трупа и влезе в магазина. Чувстваше се уязвим и незначителен, но не го беше грижа. Той беше ядосан, че Господ или не съществува, или не се интересува от човешкия живот.

На отсрещната страна в малкия магазин имаше тезгях, а зад него — грил и други електрически уреди. В помещението имаше пет масички и десет стола, повечето от които бяха преобърнати. Подът

беше осеян с поставки за салфетки, шишета с кетчуп, бурканчета с горчица, банкноти от един и пет долара и много, много кръв. Там лежеше и Уинтън Толк.

Без да си прави труда да погледне под преобърнатите маси, за да види дали там не се крие стрелец, Брендън се приближи до полицаия и коленичи. Уинтън беше улучен два пъти в гърдите. Раните бяха ужасни. Турникетът едва ли би помогнал. От устата му също течеше кръв. Локвата кръв, в която лежеше, беше толкова дълбока, че Уинтън сякаш плаваше в нея. Очите му бяха затворени. Той не помръдваше и беше или в безсъзнание, или мъртъв.

— Уинтън? — попита Брендън.

Ченгето не реагира.

Брендън беше ядосан толкова много, колкото когато захвърли свещения потир по време на литургията. Младият свещеник внимателно сложи ръце на шията на Уинтън и допря пръсти до сънната артерия. Не усети пулс и отново си представи Райнела и трите деца на полицаия. Сега вече кипеше от гняв и възмущение от безразличието на вселената.

— Той не може да умре — гневно каза Брендън. — Не може.

Изведнъж му се стори, че усети слаб пулс и докосна тук-там тялото, търсейки потвърждение, че Толк е жив. И го намери — съвсем слаба сърдечна дейност, макар и неравномерна.

— Мъртъв ли е?

Брендън вдигна глава и видя, че един мъж, латиноамериканец с бяла престилка, заобикаля тезгяха. Оттам се подаде и жена.

Навън се чува сирени.

Пулсът на Уинтън Толк ставаше все по-силен и равномерен, макар че това беше невъзможно. Той бе загубил толкова много кръв, че едва ли можеше да се съвземе. Когато лекарите пристигнеха, жизнените му функции щяха да са се влошили необратимо и дори експертните медицински грижи нямаше да стабилизират състоянието му.

Воят на сирените се чуваше все по-близо.

През строшените стъкла влизаха снежинки.

Служителите на магазина се приближиха до Брендън и полицаия.

Вцепенен от шок и със замъглено съзнание от яростта срещу капризите и бруталността на съдбата, Брендън прокарваше ръце от

врата до гърдите на Уинтън. Младият свещеник видя, че през пръстите му се процежда кръв. Гневът му отстъпи място на чувство за безсилие и безполезност и той започна да плаче.

Уинтън Толк се закашля и отвори очи. От гърдите му се изтръгна тихо стенание.

Изумен, Брендън отново провери пулса му. Беше слаб, но не толкова, колкото преди, и значително по-равномерен.

— Уинтън? — извика Брендън. — Чуваш ли ме, Уинтън?

Ченгето явно не можеше да го познае, нито знаеше къде се намира. Но отново се закашля и се задави.

Брендън надигна главата му и я обърна на една страна, за да може кръвта да изтече от устата на полицаия. Дишането на Уинтън мигновено се подобри, макар че остана шумно и затруднено. Той още беше в критично състояние и отчаяно се нуждаеше от медицински грижи, но беше жив.

Жив.

Това беше невероятно. Всичката тази кръв, а Уинтън Толк още се държеше и беше жив.

Навън воят на сирените утихна. Брендън извика името на Пол Армс. Свещеникът се развълнува от надеждата, че полицаят може да бъде спасен. В същото време обаче беше уплашен от вероятността, че медицинската помощ няма да пристигне навреме, затова погледна служителите в магазина за сандвичи и извика:

— Вървете! Кажете им веднага да дойдат тук и че той е спасен.

Мъжът се поколеба, сетне тръгна към вратата.

Уинтън Толк повърна кръвта и най-после успя безпрепятствено да си поеме въздух. Брендън внимателно положи главата му на пода. Ченгето продължаваше да диша с усилие, но равномерно.

Навън се чуха викове, тряскане на врати и тропот на тичащи крака.

Ръцете на Брендън бяха влажни от кръвта на Уинтън. Без да мисли, той ги избърса в палтото си и в същия миг видя, че червените кръгове отново са се появили на дланите му. Две окръжности от подпухнала и възпалена тъкан.

В магазина нахлуха полицаи и лекари. Те прескочиха мъртвия мъж с морскосиньото сако и Брендън бързо се дръпна от пътя им. Той

започна да отстъпва назад, докато се блъсна в тезгяха, на който се облегна, внезапно обзет от изтощение, и се вторачи в ръцете си.

От първата поява на кръговете бяха минали две седмици. Брендън се вторачи в странните очертания и чу учудените гласове на хората около него.

— Господи, колко много кръв!

— Не е възможно да е жив... Прострелян е два пъти в гърдите.

— Дръпнете се, по дяволите!

— Кръвна плазма!

— Проверете каква е кръвната му група! Не. Ще го направим в линейката.

Брендън погледна лекарите, събрали се около Уинтън Толк. Санитарите сложиха полица на носилка и бързо го изнесоха от магазина за сандвичи.

Пол Армс вървеше до носилката.

Локвата кръв, в която бе лежал Уинтън, беше огромна като езеро.

Брендън отново погледна дланите си. Кръговете бяха изчезнали.

4.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Тексасецът с лъскавия, жълт панталон едва ли щеше да направи опит да вкара Джорджа Монатела в леглото си, ако знаеше, че тя е в настроение да кастрира някого.

Макар да беше двацет и четвърти декември следобед, Джорджа съвсем не бе обзета от празнично чувство. Обикновено спокойна и приветлива, сега тя беше ужасно вкисната и крачеше из казиното, сервирайки питиета на комарджиите.

Първо, Джорджа мразеше работата си. В края на смяната я боляха краката и глезените й често бяха подути. Освен това работното й време беше неопределено. Как можеше да осигури домашен уют на седемгодишната си дъщеря, когато толкова дълго отсъстваше от къщата?

Джорджа ненавиждаше и униформата — къса и тясна червена рокля с голямо деколте и ластичен корсет, чиято цел беше да смали до

минимум талията и да увеличи до максимум гърдите. А Джорджа беше природно надарена и изглеждаше страхотно еротично в тази рокля.

Тя мразеше и шефовете си, които непрекъснато я сваляха. Може би мислеха, че всяко момиче, облечено в такива дрехи, е леснодостъпно.

Джорджа беше сигурна, че името ѝ има нещо общо с отношението им. Майка ѝ трябва да е била пияна, когато я бе кръстила не Джорджия, а Джорджа. Трябваше да носи табелка с името си и всеки ден се намираха по десетина човека, които го коментираха. Името звучеше лекомислено и внушаваше на хората идеята, че и тя е такава. Джорджа бе мислила върху вероятността да го промени по съдебен ред, но майка ѝ щеше да се обиди.

Но отблъскването на ухажванията на шефовете не беше най-лошото. Всяка седмица се появяваше по някое парвеню, което хвърляше око на Джорджа и искаше шефовете на залата да му уредят среща с нея. Но отговорът ѝ беше винаги един и същ — „Да върви по дяволите. Аз съм сервитьорка, а не проститутка.“

Неизменният ѝ студен отказ обаче не ги спираше и те продължаваха да настояват. Така стана и преди един час. Един търговец на петрол от Хюстън с осеяно с брадавици лице и малки очи, издокаран в лъскав, жълт панталон, синя риза и червена вратовръзка, един от любимците на хотела, я хареса и разпита за нея. Дъхът му миришеше на чесън.

Шефовете се ядосаха, че тя отказва на такъв високо ценен клиент. Рейни Тарнел, отговорникът от дневната смяна, има наглостта да ѝ каже: „Не бъди толкова задръстена, сладурано“, сякаш да вдигне крака за някакъв непознат от Хюстън, беше съвсем нормално.

Но макар че мразеше работата си като сервитьорка в казино, Джорджа не можеше да си позволи да напусне. Едва ли щеше да намери толкова добре платена длъжност. Беше разведена и още изплащаше дълговете, които Алън бе натрупал, преди да я зарече, затова болезнено съзнаваше цената на всеки долар. Заплатата ѝ беше ниска, но бакшишите бяха изключително щедри, особено когато някой от клиентите започнеше да печели.

Но в този ден преди Коледа казиното беше почти безлюдно и бакшишите бяха нищожни. Тълпите щяха да се върнат след двамайсет и шест декември.

„Нищо чудно, че съм вкисната“ — помисли Джорджа. Краката ѝ бяха подути, гърбът я болеше и се беше разправяла с Рейни Тарнел заради онзи надървен скапаняк. Тексасецът явно я мислеше за достъпна като напитките, които тя сервираше.

В четири следобед смяната ѝ свърши и Джорджа забърза към съблекалнята. Облече костюма си и излезе от казиното със скорост, на която би завидял и олимпийски бегач.

Непредсказуемостта на времето в пустинята около Лас Вегас не повиши настроението ѝ. Зимните дни бяха или смразяващо студени, или достатъчно топли, за да ходиш по къс панталон и фланелка. Тази година по Коледа беше топло.

Ръждясалият ѝ, очукан шевролет запали на третия опит. Това би трябвало да я зарадва, но Джорджа си спомни лъскавия нов буик, който Алън бе откъднал преди петнайсет месеца, когато напусна нея и Марси.

Алън Рукоф. Той я ядосваше много повече от работата ѝ и от всички други неща, които я дразнеха. Тя бе възвърнала моминското си име Монатела, след като бракът им беше разтрогнат, но не можеше така лесно да прогони спомените за онова, което Алън бе причинил на нея и Марси.

Негодникът бе заминал за седмица за Акапулко с настоящата си любовница — празноглава блондинка с невъобразимото име Пепър^[2] — и не си бе направил труда да остави Коледен подарък на Марси. Какво да отговориш на едно седемгодишно дете, когато те попита защо баща ѝ не ѝ е купил нищо за Коледа и дори не идва да я види?

Макар Алън да ѝ бе оставил неизплатени дългове, Джорджа не пожела да получава издръжка, защото вече го презираше толкова много, че не искаше да бъде зависима от бившия си съпруг. Но тя го съди за издръжката на Марси и остана потресена, когато той заяви, че детето не е от него. Да го вземат дяволите. Джорджа се омъжи за Алън, когато беше на деветнайсет, а той — на дваисет и четири години, и не му изневери нито веднъж. Алън знаеше това, но се нуждаеше от пари, за да поддържа екстравагантния си стил на живот — дрехи, бързи коли и жени, които бяха по-важни за него от репутацията на съпругата му и от щастието на дъщеря му. За да спести на Марси унижението и обидата, Джорджа го освободи от отговорността, преди Алън да произнесе гнусните си обвинения в съдебната зала.

Тя бе приключила с него и трябваше да го избие от главата си.

Но докато шофираше покрай търговския център на пресечката между Мериленд Паркуей и Дезърт Ин Роуд, Джорджа се замисли колко млада се бе обвързала с Алън, твърде млада за брак и твърде наивна, за да прозре през фасадата му. Когато беше на деветнайсет, тя смяташе, че той е много отракан и очарователен. В продължение на година бракът им изглеждаше щастлив, но постепенно Джорджа започна да разбира какво представлява Алън — суетен, мързелив и изумително развратен женкар.

По миналото лято, когато взаимоотношенията им бяха станали нестабилни, тя се бе опитала да спаси брака, като убеди Алън да отидат на внимателно планирана триседмична почивка. Джорджа смяташе, че прекарват заедно твърде малко време. Алън беше крупие в едно казино, а тя работеше в друго и двамата често бяха в различни смени и почти не се виждаха. Алън, Джорджа и Марси тръгнаха на триседмично пътешествие с кола, което ѝ се струваше подходящ начин да оправят взаимоотношенията си.

За съжаление, но и както можеше да се предположи, планът ѝ се провали. След като се върнаха в Лас Вегас, Алън започна да кръшка още повече. Той изглеждаше твърдо решен, дори задължен, да чука всичко живо, което носи пола. Сякаш по някакъв начин пътуването го бе накарало да премине границата, защото броят и честотата на безразборните му връзки придобиха маниакални измерения. Три месеца по-късно, през октомври, той напусна Джорджа и Марси.

Единственото хубаво нещо, което им се случи по време на пътешествието, беше краткото запознанство с една млада лекарка. Джорджа още си спомняше името ѝ — Джинджър Вайс. Макар че разговаряха само веднъж и за по-малко от час, без да съзнава, Джинджър Вайс промени живота на Джорджа. Джинджър беше твърде млада, слаба, хубава и женствена, за да бъде възприета като лекар, но в същото време беше самоуверена и компетентна. Джорджа остана смаяна от нея и по-късно бе мотивирана от примера ѝ. Тя винаги бе смятала, че е родена да бъде сервитьорка на коктейли и не е способна да се занимава с нещо по-предизвикателно, но когато Алън я напусна, реши да направи повече за себе си.

През последните единайсет месеца Джорджа ходеше на курсове по бизнес мениджмънт в университета в Лас Вегас. Щом изплатеше

дълговете, които Алън ѝ бе оставил, смяташе да отвори магазин за дрехи. Джорджа вече бе разработила подробен план и знаеше, че ще се придържа към него.

Жалко, че никога нямаше да има възможност да благодари на Джинджър Вайс. Не че лекарката ѝ бе направила някаква услуга. Но личността ѝ бе оказала влияние върху Джорджа. И сега, на дваисет и седем години, перспективите на Джорджа бяха по-възбуждащи от всякога.

Тя спря пред къщата на Кара Персаджиани и слезе от колата. Вратата се отвори, преди Джорджа да е натиснала дръжката и Марси се хвърли в обятията ѝ, като щастливо викаше:

— Мамо! Мамо!

Най-после Джорджа забрави за работата си, за тексасеца, за препирнята с шефа си и за окаяното състояние на шевролета. Тя приклепна и прегърна дъщеря си.

— Хубав ли беше денят ти, мамо?

— Да, миличка. Миришеш на фъстъчено масло.

— Леля Кара направи курабии с фъстъчено масло. И моят ден беше хубав. Мамо, знаеш ли защо слоновете са дошли тук чак от Африка? Защото ние имаме оркестри, а слоновете много обичат да танцуват. Колко глупаво, нали?

Марси беше прелестно дете. Косите ѝ бяха тъмнокашени, кожата — смугла — като на майка ѝ, а очите — не кафяви като на Джорджа, а сини като на Алън.

— Какъв ден е днес?

— След малко ще е Бъдни вечер.

— Да, веднага щом се мръкне. Леля Кара ми даде курабии за къщи. Знаеш ли, Дядо Коледа вече е тръгнал от Северния полюс. Леля Кара каза, че не съм слушала през цялата година и ще получа само огърлица от въглени, но се шегува. Нали, мамо?

— Да, шегува се.

— О, съвсем не се шегувам — рече Кара Персаджиани, която застана на прага. — Огърлица от въглени и може би обеци от тлееща жарава.

Марси се засмя.

Кара не беше леля на Марси, а детегледачка. Момиченцето започна да я нарича „лельо“ от втората седмица на запознанството им

и Кара явно се радваше на тази почетна титла. Кара носеше якето на Марси, Коледна книжка с картинки за оцветяване и чиния с курабии. Джорджа ги взе от нея, даде на дъщеря си книжката и якето, благодари за курабиите и след като побъбриха за диети, Кара каза:

— Джорджа, може ли да поговорим насаме?

— Разбира се. — Джорджа изпрати Марси да занесе курабиите в колата и се обърна към Кара: — Какво е направила Марси?

— О, нищо лошо. Тя е истинско ангелче. Не може да се държи лошо, дори да се опитва. Но днес... ами, говореше, че от всичко най-много иска Дядо Коледа да ѝ донесе комплект „Чичо Доктор“...

— Да. За пръв път настоява толкова много за някоя играчка. Не знам какво я е прихванало.

— Всеки ден говори за комплекта. Смяташ ли да ѝ го купиш?

— Да, разбира се.

— Добре, защото, ако не го сториш, сърчицето ѝ ще се разбие. Но днес се случи нещо странно, което ме накара да се запитам дали е била сериозно болна.

— Сериозно болна ли? Не. Тя е изключително здраво дете.

— И никога не е била в болница?

— Не. Защо?

Кара се намръщи.

— Ами, днес Марси започна да говори за комплекта „Чичо Доктор“ и ми каза, че когато порасне, ще стане лекар, за да може да се лекува сама, когато се разболее. Не искала отново да я докосва лекар, защото някога лекарите ѝ причинили силна болка. Помолих я да ми обясни и тя млъкна, затова помислих, че няма да ми отговори. Но после с много сериозен глас каза, че веднъж лекарите я завързали с ремъци за болничното легло, за да не може да избяга, надупчили я с игли, светели ѝ с фенерче в очите и ѝ правили най-различни ужасни неща. Много я боляло, затова щяла да стане лекар и да се лекува сама.

— Така ли? Но това не е вярно. Не знам защо е съчинила подобна история. Странно.

— О, това не е най-странното. Когато Марси ми разказа тези неща, аз се притесних. Изненадах се, че ни си ми каза. Имам предвид, че ако е била сериозно болна, би трябвало да знам, в случай че има вероятност болестта да се повтори. Започнах внимателно да я разпитвам и тя изведнъж избухна в сълзи. Бяхме в кухнята и правехме

курабиите и горкото дете започна да плаче... и да трепери. Опитах да я успокоя, но Марси се разрида още по-неудържимо. После се затвори в себе си и избяга. Намерих я във всекидневната. Беше се свила в ъгъла, зад креслото, сякаш се криеше от някого.

— Господи.

— Пет минути я успокоявах и увещавах да спре да плаче и още десет — да излезе от скривалището си. Марси ме накара да обеща, че ако лекарите отново дойдат да я вземат, ще ѝ позволя да се скрие зад креслото и няма да им кажа къде е. Беше изпаднала в много странно състояние, Джорджа.

Докато се прибираха вкъщи, Джорджа каза:

— Страхотна история си разказала на Кара.

— Каква история?

— За лекарите.

— А, да.

— Били те завързали с ремъци за леглото. Защо съчини такова нещо?

— Истина е.

— Не е.

— Истина е — прошепна Марси.

— Била си в болница само когато се роди, но съм сигурна, че не си спомняш това. — Джорджа въздъхна. — Преди няколко месеца говорихме за лъжите. Спомняш ли си какво се случи с Дани Дък, когато излъга?

— Феята на истината не го пуснала на празненството на Малките патета.

— Точно така.

— Лошо е да се лъже. Никой не обича лъжците.

Обезоръжена, Джорджа прехапа устни, за да не се засмее и положи усилия да запази строгия си тон.

Спряха на светофара и Джорджа се обърна към дъщеря си. Марси се бе вторачила право напред и отбягваше да погледне майка си в очите.

— Най-лошото е да лъжеш майка си и баща си.

— И всички други, които те обичат. И да си измисляш разни истории, за да плашиш Кара.

— Не се опитвах да я плаша.

— Тогава да предизвикаш съчувствието ѝ. Никога не си била в болница.

— Бях.

— Така ли? Кога?

— Не си спомням.

— Аха. И къде беше тази болница?

— Не знам. Понякога... си я спомням добре, друг път — не. А когато си я спомням ясно... се плаша.

— В момента не си я спомняш добре, така ли?

— Не. Но днес си я спомних ясно и се уплаших.

Светофарът светна в зелено и Джорджа продължи да шофира, като се питаше как най-добре да се справи със ситуацията. Тя нямаше представа как да тълкува всичко това. Беше глупаво да смята, че разбира детето си. Марси винаги я изненадваше с постъпки, изказвания, идеи, разсъждения и въпроси, които явно не бяха възникнали спонтанно в нея, а бяха внимателно подбрани от някоя книжка за шокиращо поведение като например „Как да изкараме от равновесие мама и татко“.

— Защо всичките деца на Дядо Коледа са уродливи? — неочаквано попита Марси.

— *Какво?*

— Ами, той и жена му имат много деца, но всичките са *джуджета*.

— Джуджетата не са му деца. Те работят за Дядо Коледа.

— Така ли? И колко им плаща?

— Не им плаща, миличка.

— Тогава с какво си купуват храна?

— Не е необходимо да купуват нищо. Дядо Коледа им дава всичко, от което се нуждаят.

Това със сигурност беше последната Коледа, в която Марси вярваше в съществуването на Добрия Дядо. Почти всичките ѝ съученици бяха започнали да се съмняват. Напоследък и тя задаваше заобиколни въпроси. Джорджа щеше да съжалява, когато разбере, че дъщеря ѝ вече не вярва във вълшебства.

— Джуджетата са част от семейството му — продължи Джорджа — и работят с Дядо Коледа само защото това им харесва.

— Искаш да кажеш, че джуджетата са осиновени? И Дядо Коледа няма свои деца? Колко тъжно.

— Не е тъжно, защото той обича джуджетата.

„Господи, колко много обичам това дете — помисли Джорджа. — Благодаря ти, Боже. Благодаря ти за това момиченце, макар да трябваше да имам връзка с Алън Рукоф, за да я родя. Но всяко зло за добро.“

Тя спря пред жилищната сграда, в която живееха. Въпреки че бе прекарала там пет години, Джорджа нямаше представа защо бяха кръстили квартала „Яйцето“.

Веднага щом колата спря, Марси изскочи навън и хукна към входа. Детето умело бе сменило темата на разговора, докато пътуването свърши, и сега избяга.

Джорджа се зачуди дали да продължи да я разпитва по въпроса. Беше Бъдни вечер и тя нямаше желание да разваля празника. Марси беше добро дете и историята, че лекари са й причинили болка, беше пример на нещо, което изключително рядко правеше — да си измисля. Джорджа я бе убедила, че е лошо да лъже и Марси бе разбрала това. Внезапната смяна на темата на разговора вероятно беше признание, че детето е сгрешило. Джорджа нямаше да спечели нищо, ако продължеше да говори по този въпрос, особено след като съществуваше риск да развали Коледа.

Тя беше убедена, че повече няма да чуе тази история.

5.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Следобед Доминик Корвези прочете стотина пъти неподписаната, напечатана бележка.

На сомнамбула се препоръчва да търси в миналото източника на проблема си. Там е скрита тайната.

Освен че писмото нямаше подпис и обратен адрес, пощенското клеймо на белия плик беше ударено два пъти и размазано, затова не беше ясно откъде е изпратено.

Доминик плати закуската си, излезе от „Колибата“, седна в колата си и прочете бележката още десетина пъти. Текстът го нервира толкова много, че той извади две таблетки валиум от джоба на самото си и едва не ги глътна. Но когато поднесе хапчетата към устата си, Доминик се поколеба. За да разсъждава върху бележката, трябваше да е с ясно съзнание. За пръв път от няколко седмици Доминик отказа да избяга от тревогите си, взимайки успокоителни, и прибра валиума в джоба си.

Той отиде в големия търговски център в Коста Меса, за да купи Коледни подаръци в последната минута. Но във всеки магазин, в който влизаше, докато чакаше продавачите да опаковат покупките му, Доминик изваждаше от джоба си загадъчното съобщение и го прочиташе отново и отново.

Той се запита дали бележката не е от Паркър Фейн и дали художникът не я е изпратил, за да го стресне, заинтригува и изкара от предизвикания от лекарствата унес. Паркър беше способен на такава театрална, аматьорска психотерапия. Но Доминик отхвърли тази идея. Макиавелианските маневри не бяха аспекти от характера на Паркър. Той беше изключително пряк човек.

Художникът не беше авторът на писмото, но със сигурност можеше да предложи оригинални идеи кой може да стои в дъното на тази история. Двамата заедно може би щяха да решат с какво пристигането на бележката променяше нещата и какво трябва да направят.

По-късно, когато се върна в Лагуна Бийч и беше на една пресечка от дома на Паркър, Доминик изведнъж се разтрепери от една силно обезпокоителна вероятност. Новата идея беше толкова обезсърчителна, че той отби от пътя и спря. Доминик извади бележката от джоба си и отново я прочете. Изведнъж кръвта му се смрази. Той погледна очите си в огледалото за обратно виждане и не хареса онова, което видя.

Възможно ли бе самият той да е написал бележката?

Може би я бе напечатал на компютъра, докато е спал. Но беше странно да се предположи, че се бе облякъл, бе отишъл до пощенската

кутия, бе пуснал писмото, беше се върнал вкъщи и отново бе облякъл пижамата, без да се събужда. Не, това беше невъзможно. Ако беше направил такова нещо, тогава душевното му равновесие беше много по-объркано, отколкото предполагаше.

Ръцете му лепнеха. Доминик ги избърса в панталона си.

Само трима човека на света знаеха за сомнамбулизма му — самият той, Паркър Фейн и доктор Кobleц. Доминик вече бе отхвърлил вероятността авторът на бележката да е Паркър. А доктор Кobleц със сигурност не бе изпратил писмото. И щом и Доминик не го беше написал, кой тогава?

След десет минути влезе в кабинета си, извади от джоба си бележката и написа онези две изречения, които се появиха на тъмния екран в яркозелени букви. После Доминик включи принтера и даде указания на компютъра да направи разпечатка на краткия текст в четирите печатни стила, с които разполагаше.

Накрая сравни бележката с всяко едно от копията, като се надяваше да опровергае теорията, че сам си е изпратил посланието. Но буквите на „Куриер 10“ съответстваха точно на тези в писмото.

Това, разбира се, не беше убедително доказателство, че Доминик е написал бележката. В офисите и в частните домове в страната сигурно имаше милиони текстообработващи програми, които пишеха на „Куриер 10“.

Той сравни хартията на бележката с онази, която имаше. И двата вида бяха стандартни продукти, които се продаваха в хиляди книжарници във всичките петдесет щата. Доминик ги вдигна към светлината и видя, че листовите нямат печат, нито воден знак с името му. Това може би доказваше, че бележката не е написана на хартията, с която той разполагаше.

Паркър, доктор Кobleц и Доминик. Кой друг знаеше какво е състоянието му?

Пък и какво точно искаше да му съобщи бележката? Каква тайна бе погребана в миналото му? В каква потисната травма или забравено събитие се коренеше сомнамбулизмът му?

Докато седеше зад бюрото си, гледаше мрака отвъд големия прозорец и безуспешно се опитваше да проумее всичко това, Доминик изведнъж стана ужасно неспокоен и отново изпита потребност от валиум, но устоя на изкушението.

Бележката беше предизвикателство за любопитството, логиката и разума му. Доминик напрегна интелекта си, за да търси решение, съсредоточи се и така събра воля да се откаже от утехата на приспивателните.

За пръв път от няколко седмици той се почувства добре. Въпреки безпомощността си Доминик осъзна, че в края на краищата още притежава силата да формира и насочва хода на живота си. Беше му необходимо само нещо осезаемо като бележката, върху което да се концентрира.

Той крачеше из къщата и размишляваше. Накрая спря пред прозореца, откъдето се виждаше пощенската кутия, и осъзна, че днес не е проверявал дали има писма.

Доминик излезе навън и отключи кутията. С изключение на бриза, който шумолеше в листата на дърветата, нощта беше тиха. Вятърът разнасяше ухание на море и въздухът беше студен. Доминик извади шест реклами и каталози, две Коледни картички и... обикновен бял плик без обратен адрес.

Развълнуван, той забърза към къщата, влезе в кабинета си, отвори белия плик, извади лист хартия и го разгърна.

Луната

Никоя друга дума не би го шокирала толкова силно. Доминик имаше чувството, че е паднал в дупката на Белия заек и се разхожда във фантастично царство, където логиката и разумът не важат.

Луната. Това беше *невъзможно*. Никой не знаеше, че Доминик се е събудил от лош сън, панически повтаряйки тази дума. „Луната, луната...“ И никой не знаеше, че докато е ходил насън, той е написал тази дума на компютъра си. Доминик не бе казал нито на Паркър, нито на Кobleц, защото тези инциденти бяха станали след като бе започнал терапията с лекарствата. Успокоителните явно действаха и Доминик искаше да вярва, че има подобрение. Освен това, макар че тази дума го изпълваше със страх, той не проумяваше значението ѝ. Нямаше представа *защо* кожата му настръхва, когато я чуе или види и инстинктивно усещаше, че не е разумно да споменава пред никого за новото развитие в състоянието си, докато не го овладее. Доктор Кobleц

можеше да стигне до извода, че лекарствата не помагат и да престане да му ги предписва. А Доминик се *нуждаеше* от приспивателните.

Луната.

Никой не знаеше, по дяволите. Никой, освен... Доминик.

Той погледна пощенското клеймо, което този път беше ясно и четливо. Ню Йорк, осемнайсети декември. Миналия четвъртък.

Доминик едва не се изсмя на глас. В края на краищата той не беше луд и не изпращаше сам на себе си тези загадъчни послания, защото миналата седмица не бе мръдвал от Лагуна Бийч. До мястото, откъдето бе пуснато това странно съобщение, имаше пет хиляди километра.

Но кой му бе изпратил бележката? И защо? Кой в Ню Йорк можеше да знае, че Доминик ходи насън и многократно е написал думата „луната“ на компютъра си? В главата му се въртяха хиляди въпроси, но той нямаше отговори на нито един от тях. Нещо по-лошо, в момента Доминик Корвези не виждаше как дори би могъл да *търси* отговори. Положението беше толкова странно, че въпросите му не можеха да поемат в логична посока.

В продължение на два месеца той смяташе, че сомнамбулизмът му е най-страшното и странно нещо, което му се е случвало. Но причината за ходенето насън сигурно беше още по-странна и страшна.

Доминик си спомни първото съобщение, което бе оставил за себе си в компютъра. „Страх ме е.“ От какво се криеше в дрешниците? Защо заковаваше прозорците, докато спеше? Какво се надяваше да не допусне в къщата си?

Той разбра, че причината за сомнамбулизма му не е напрежението и стресът. Доминик не страдаше от пристъпи на безпокойство, защото се опасяваше от успеха или неуспеха на първия си роман. Причината съвсем не беше толкова прозаична.

Тук ставаше дума за нещо друго. Странно и ужасно.

Какво беше онова, което знаеше в съня си, а не знаеше, докато е буден?

6.

НЮ ХЕЙВЪН КАУНТИ, КЪНЕКТИКЪТ

Преди настъпването на нощта, небето се бе изяснило, но луната още не бе изгряла. Звездите хвърляха малко светлина върху студената земя.

Джак Туист седеше в снега, допрял гръб до скалата в края на боровата горичка и чакаше появата на бронираната кола на „Гардмастър“, охранителна служба, която събираше парите от банките и магазините. Само три седмици, след като открадна един милион долара от склада на мафията, той вече се подготвяше за друг обир. Джак беше с ботуши, ръкавици и бял скиорски екип с качулка и чакаше в мрака.

В далечината блеснаха фарове. Той вдигна бинокъла за нощно виждане и го фокусира върху приближаващото се превозно средство, което се движеше по двулентовия път през полята. Макар че беше кривоглед с лявото око, Джак имаше отлично зрение и с помощта на бинокъла се увери, че пикапът не е на „Гардмастър“ и следователно не го интересува.

Той се замисли за едно друго време и по-топло място, за една влажна нощ в джунглата на Централна Америка, когато пак оглеждаше с бинокъл нощния пейзаж. Тогава търсеше вражеските войници, които бяха обкръжили него и другарите му...

Взводът му — двайсет добре обучени командоси с командир лейтенант Айкхорн и заместник-командир Джак — беше преминал незаконно границата и навлязъл двайсет и пет километра навътре във вражеската територия, без да бъде забелязан. Присъствието им в страната можеше да бъде изтълкувано като военно действие, затова бяха облечени в камуфлажни дрехи без опознавателни знаци.

Мишената им беше един лагер за „превъзпитание“, цинично наречен Институт на братството, където Народната армия държеше в плен хиляда индианци от племето мискито. Преди две седмици безстрашни католически свещеници бяха превели през джунглата други хиляда и петстотин индианци и ги бяха измъкнали от страната, преди и те да бъдат хвърлени в затвора. Свещениците бяха съобщили, че ако не бъдат спасени до месец, индианците в Института ще бъдат убити и погребани в масов гроб.

Мискито бяха гордо племе с богата култура, която отказваха да заменят с антиетническата, колективистична философия на лидерите на страната. Лоялността на индианците към традициите щеше да гарантира изстребването им, защото управляващите не се колебаеха да използват взводовете за разстрел, за да укрепят властта си.

Но двайсетте командоси в цивилно облекло не биха се занимавали с такова рисковано начинание само за да спасят индианци. Крайно левите и крайно десните диктаторски режими редовно убиваха техни съграждани по всички краища на света и Съединените щати не можеха официално и легално да предотвратят тези узаконени от държавната власт убийства. За да си заслужава тази рискована операция, освен индианците в Института, трябваше да бъдат освободени и други единайсет човека.

Те бяха бивши революционери, които се бяха сражавали в справедлива война срещу вече сваления от власт диктатор с десни убеждения, но бяха отказали да си държат устата затворени, когато бяха предадени от тоталитаристите с леви възгледи. Единайсетте човека несъмнено знаеха ценна информация. Възможността да ги разпитат беше по-важна от спасяването на живота на хилядата индианци — поне така мислеха във Вашингтон.

Взводът на Джак незабелязано стигна до Института на братството, който се намирал в земеделски район в края на джунглата. Всъщност това беше концентрационен лагер с ограда от бодлива тел и наблюдателни кули. В оградения периметър имаше две сгради — двуетажни бетонни блокове, от които правителството управляваше областта — и полуразрушени дървени бараки, където бяха настанени шейсет войника.

Малко след полунощ взводът от командоси безшумно зае позиции и започна ракетна атака срещу казармите и бетонните сгради. Първоначалната артилерийска канонада бе последвана от ръкопашен бой. Половин час по-късно, след като бе изстрелян и последният куршум, индианците и другите затворници тръгнаха към границата, която се намирал на двайсет и пет километра.

По време на операцията загинаха двама командоси, а трима бяха ранени.

Рейф Айкхорн водеше колоната и се грижеше за безопасността по фланговете, а Джак и трима други командоси останаха, за да се

уверят, че всички пленници са се измъкнали от лагера и се движат под строй. Освен това Джак трябваше да вземе архиви, свидетелстващи за разпитите, мъченията и убийствата на индианци и местни селяни. Когато излязоха от Института на братството, Джак и тримата му помощника се намираха на три километра зад последните индианци в колоната.

Те така и не настигнаха взвода и бяха на няколко километра от границата на Хондурас, когато вражески хеликоптери, досущ гигантски черни оси, се спуснаха ниско над дърветата и започнаха да разтоварват войници там, където имаше поляна. Останалите командоси и индианците се добраха до свободата, но Джак и хората му бяха пленени и закарани в затвор, подобен на Института на братството. Мястото беше по-лошо от концентрационен лагер, защото официално не съществуваше. Управляващите не признаваха, че в новия работнически рай има адска дупка и зад стените ѝ се извършват чудовищни инквизиции. В духа на традицията на Оруел, тъй като нямаше име, четириетажният комплекс, състоящ се от килии и камери за мъчения, не съществуваше.

Там Джак Туист и бойните му другари бяха подложени на психични и физически изтезания, безмилостни унижения, извращения, контролиран глад и постоянни заплахи за смърт. Единият от четиримата умря, а друг полудя. Само Джак и най-близкият му приятел Оскар Уестън запазиха живота и разсъдък си по време на единайсетмесечното пленничество...

И сега, осем години по-късно, докато чакаше пикапа на „Гардмастър“, Джак чуваше шумове и долавяше миризми, които не бяха присъщи за тази ветровита зимна нощ. Тежките стъпки на ботуши по бетонни коридори. Смердта от препълнената кофа, която служеше за тоалетна в килията. Окаяният вик на някой нещастник, когото водеха на разпит.

Джак вдъхна дълбоко чистия, студен въздух на Кънектикът. Неприятните спомени за онова време и безименно място рядко го безпокояха. По-често мислеше за онова, което му се случи, *след като* избяга от затвора. И за случилото се с Джени по време на отсъствието

му. Страданията в Централна Америка не го бяха настроили срещу обществото, а по-скоро последвалите събития.

Той отново съзря фарове в далечината и вдигна бинокъла. Този път беше бронираната кола на „Гардмастър“.

Джак погледна часовника си. Девет трийсет и осем. Пикапът се движеше точно по график, както правеше всяка вечер в седмицата. Макар че идният ден беше празник, бронираната кола следваше маршрута си.

Джак вдигна капака на дипломатическото куфарче, което беше на земята до него. Сините цифри на дигиталния скенер засякоха радиовръзката на пикапа с диспечера. Въпреки наличието на свръхмодерния скенер, на Джак му бяха необходими три нощи, за да разбере честотата, на която предаваха от бронираната кола. Той включи приемника си. Отначало се разнесоха атмосферни смущения, но после се чу рутинният разговор между шофьора и диспечера.

— Три-нула-едно — каза диспечерът.

— Северен елен — отговори шофьорът.

— Рудолф.

— Подслон.

Сетне отново се разнесе прашене и съскане.

Диспечерът бе съобщил номера на пикапа, а останалото беше кодът за деня, който служеше за потвърждение, че „триста и едно“ се движи по график и няма неприятности.

Джак изключи приемника. Дигиталният датчик угасна.

Бронираната кола мина на стотина метра от него и той се обърна да види смаляващите се червени светлини на стоповете.

Сега Джак беше сигурен в графика на „триста и едно“ и щеше отново да отиде на това място в полята в нощта на обира, който бе планиран за събота, единайсети януари. А през това време имаше да свърши още много работа.

Обикновено планирането на удара беше толкова вълнуващо и удовлетворяващо, колкото и самото извършване на престъплението. Но когато тръгна към къщите на югозапад, към тихата улица, където бе оставил колата си, Джак не почувства нито приповдигнато настроение, нито вълнение. Той губеше способността си да извлича удоволствие дори от *обмислянето* на престъплението.

Джак се променяше. И нямаше представа защо.

Приближавайки се до къщите на югозапад от скалата, той осъзна, че нощта е по-светла и вдигна глава. Над хоризонта се бе издигнала луната — толкова огромна, че сякаш всеки момент щеше да се сблъска със земята. Джак спря и се вторачи в светлата лунна повърхност. През тялото му преминаха ледени тръпки, които не бяха предизвикани от зимния студ.

— Луната — прошепна той и силно потрепери.

Изведнъж го обзе необясним страх. Джак изпита непреодолимо желание да избяга и да се скрие от луната, сякаш светлината ѝ беше разяждаща и можеше да го разтопи като киселина.

Импулсът да избяга изчезна след минута. Джак нямаше представа защо луната изведнъж го бе ужасила толкова много. Това беше древната, позната от любовните песни и стихове луна. Странно.

Продължи да върви към колата си. Но луната го караше да се чувства неспокоен и озадачен, Джак няколко пъти вдигна глава, за да я погледне.

Но когато стигна до Ню Хейвън и пое по междущатска магистрала 95, онзи странен инцидент избледня от паметта му. Той отново се замисли за Джени, която беше в кома от осем години и чието състояние го обсебваше повече от всякога сега, в навечерието на Коледа.

По-късно, когато стоеше до големия прозорец в апартамента си, гледаше града и пиеше бира, Джак беше убеден, че никой в околността не прекарва по-самотна Бъдни вечер от него.

7.

КОЛЕДА

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Санди Сарвър се събуди скоро, след като зората се показва над високите равнини. Лъчите на ранното слънце проблясваха едва-едва през прозорците на спалнята в караваната. Светът беше неподвижен и времето сякаш бе спряло.

Ако искаше, Санди можеше да се обърне на другата страна и отново да заспи, защото ѝ предстояха още осем почивни дни. Ърни и Фей Блок бяха затворили мотел „Спокойствие“ и бяха отишли на гости при внуците си в Милуоки и грилът също не работеше през празниците.

Но Санди знаеше, че няма да заспи отново, защото беше напълно разсънена. И възбудена. Тя се протегна като котка. Искаше ѝ се да събуди Нед, да го задуши с целувки и да го придърпа върху себе си.

Той спеше дълбоко и дишаше равномерно. Макар че силно го желаше, Санди не го събуди. През деня щяха да имат достатъчно време да се любят.

Тя се измъкна тихо от леглото, отиде в банята и се изкъпа, като накрая се обля със студена вода.

От години Санди беше фригидна и не се интересувахе от секса. До неотдавна видът на голото ѝ тяло я караше да се чувства неудобно и да се срамува. Макар да не знаеше каква е причината за чувствата, които напоследък се бяха появили в нея, тя определено се променяше. Метаморфозата започна по миналото лято, когато изведнъж сексът ѝ се стори... привлекателен. Сега това звучеше глупаво. *Разбира се*, че сексът е привлекателен. Но дотогава любенето беше неприятно задължение, което трябваше да бъде изтърпяно. Еротичният ѝ разцвет напоследък беше приятна изненада и същевременно необяснима загадка.

Санди се върна в спалнята, извади от гардероба пуловер и джинси и се облече.

Влезе в малката кухня и започна да си налива портокалов сок, но спря, защото бе обзета от неудържимо желание да шофира. Тя остави бележка на Нед, облече яке с вълнена подплата, излезе и тръгна към пикапа.

Сексът и шофирането бяха двете нови и еднакво важни страсти в живота ѝ. И това също беше странно, защото до преди осемнайсет месеца Санди не обичаше да ходи никъде с пикапа, освен на работа и обратно, и рядко шофираше. Тя не само мразеше пътуването по магистралите, но и се страхуваше. Но сега освен сексът, за нея нямаше нищо по-хубаво от това да седне зад волана на форда и да кара бързо без определена посока.

Санди знаеше защо сексът я отблъскваше. Това не беше загадка за нея. За фригидността ѝ беше виновен баща ѝ, Хортън Пърни. Санди не познаваше майка си, която бе починала при раждането ѝ, но познаваше твърде добре баща си. Двамата живеяха в полуразрушена къща в покрайнините на Барстоу, досами калифорнийската пустиня, и най-ранните спомени на Санди бяха за сексуално насилие. Хортън Пърни беше сприхав, вечно навъсен, зъл и опасен човек. Когато стана на четиринайсет години, Санди избяга от дома си, но дотогава баща ѝ я използваше като еротична играчка.

Едва наскоро тя осъзна, че омразата ѝ към пътуването по магистралите е свързана с нещо друго, което ѝ е сторил баща ѝ. Хортън Пърни имаше работилница за поправка на мотоциклети, помещаваща се в порутения, небоядисан хамбар в двора на къщата си, но не печелеше много пари от този занаят. Ето защо, два пъти в годината той качваше Санди в колата и отиваше в Лас Вегас, където познаваше сводник на име Самсън Черик. Самсън имаше списък на извратени типове, проявяващи особен интерес към деца и винаги се радваше, че виждаше Санди. Прекарваха няколко дни в Лас Вегас, баща ѝ напълваше джобовете си с пари и я връщаше в Барстоу. За Санди дългото пътуване през пустинята беше кошмарно, защото знаеше, какво я очаква, когато пристигнат в Лас Вегас. Пътуването обратно до Барстоу беше по-лошо, защото не беше бягство от Лас Вегас, а връщане към мъчителния живот в онази полуразрушена къща и към тъмното, неотложно и ненаситно сладострастие на Хортън Пърни. И в двете посоки пътят водеше към ада и Санди ненавиждаше бръмченето на двигателя на колата, свистенето на гумите по асфалта и магистралата.

Ето защо, удоволствието, което сега ѝ доставяха шофирането и сексът, изглеждаше невероятно. Тя не проумяваше откъде е намерила сили и желание да преодолее ужасното си минало. Но преди осемнайсет месеца Санди се *промени* и продължаваше да се променя. И беше прекрасно да усеща как оковите на самопрезрението и страха се чупят и за пръв път през живота си да изпитва самоуважение и да се чувства *свободна*.

Тя се качи в пикапа и включи двигателя. Караваната им беше паркирана на парцел земя от два декара в южния край на малкото, почти несъществуващо село Беоуейв, покрай шосе номер двайсет и

едно. В радиус от хиляда километра сякаш нямаше нищо, освен пустеещи равнини, вълнообразни хълмове, разпръснати тук-там скали, трева, храсти и пресъхнали речни корита. Яркосиньото утринно небе беше необятно и когато настъпи педала за газта, Санди имаше чувството, че ще полети.

Ако поемеше на север по шосе номер дваисет и едно, тя щеше да мине през Беоуейв и след малко да излезе на междуцатската магистрала, водеща на изток към Елко, или на запад към Батъл Маунтин. Но Санди се отправи на юг, навлизайки в красивата дива пустош.

Планините в далечината бяха бели, но наоколо нямаше много сняг. Снежната покривка беше едва два-три сантиметра. По-голямата част от земята беше гола, суха и кафява.

Санди подкара бързо по един черен път през полята. Зад пикапа се вдигаха облаци прах. След известно време пое на север, после на запад и пристигна на едно познато място, макар че отначало не възнамеряваше да ходи там. Поради причини, които Санди не разбираше, подсъзнанието ѝ често я завеждаше на това място по време на самотните ѝ пътувания, но рядко направо, а по обиколни пътища, затова пристигането ѝ там обикновено беше изненада за нея. Тя спря, дръпна ръчната спирачка и погледна през прашното предно стъкло.

Санди отиваше там, защото това я караше да се чувства по-добре, макар да не знаеше защо. Склоновете, зъберите на скалите, тревата и храстите бяха приятна гледка, макар че пейзажът с нищо не се отличаваше от хилядите други места наоколо. Но въпреки това там Санди чувстваше абсолютно спокойствие, което не можеше да изпита никъде другаде.

Тя угаси двигателя, слезе от форда и започна да се разхожда, без да обръща внимание на хапливия, студен въздух. Пътуването през дивата пустош я бе върнало към цивилизацията, защото магистрала 80 се намираше само на двеста метра на север. Ревът на минаващите от време на време камиони отекваше като далечно ръмжене на звяр, но движението на Коледа не беше натоварено. Отвъд магистралата, на възвишенията на северозапад, бяха мотелът и грилът „Спокойствие“, но Санди погледна само веднъж в онази посока. Повече я интересуваше непосредственият терен, който я привличаше

неудържимо и загадъчно, и сякаш излъчваше спокойствие така, както нощем скалата излъчва топлината, погълната през деня.

Санди не се опитваше да анализира влечението си към това място. В релефа на земята явно имаше някаква неуловима хармония и неповторимо преплитане на линии, форми и сенки, което не можеше да се опише. Всеки опит да се разгадае обаянието му би бил безполезен и глупав, все едно да анализираш красотата на залеза или привлекателността на любимо цвете.

В онова Коледно утро Санди Сарвър още не знаеше, че на десети декември, когато се връщаше вкъщи, Ърни Блок също бе привлечен като обсебен към същото това място. Тя не знаеше, че мястото предизвиква в Ърни вълнуващо чувство на предстоящо прозрение и страх — емоции, съвсем различни от нейните. Щяха да минат седмици, докато Санди научеше, че онова място привлича и други, освен нея. Както приятели, така и непознати.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

На Коледа сутринта отец Висажик имаше много работа. Денят бързо се превърна в най-пълноценната Коледа в живота му.

Той отслужи втората литургия в „Сейнт Бернадет“, поздрави с празника енориашите, които дойдоха в жилището му и донесоха кошници с плодове, кутии с домашно приготвени курабии и други подаръци. После отиде в университетската болница да посети Уинтън Толк, полицаят, който предишния ден бе прострелян в магазин за сандвичи. След спешна операция Толк бе настанен в интензивното отделение, а на Коледа сутринта — преместен в съседната самостоятелна стая, защото, макар че състоянието му вече не беше критично, още се нуждаеше от постоянно наблюдение.

Райнела Толк, съпругата на Уинтън, седеше до леглото му. Тя беше привлекателна жена с шоколаденокафява кожа и модерно подстригана къса коса.

— Госпожо Толк? Аз съм отец Стефан Висажик.

— Но...

— Успокойте се — усмихна се той. — Не съм дошъл да дам последно причастие.

— Хубаво — каза Уинтън, — защото нямам намерение да умирам.

Раненият полицай не само беше в съзнание, но и явно не чувстваше болка. Леглото му беше повдигнато така, че да може да седи. Макар че широкият му гръден кош беше бинтован и свързан с уред за измерване на сърдечната дейност, а системата за интравенозно поддържане на живота да вкарваше глюкоза и антибиотици във вената на лявата му ръка, Уинтън изглеждаше забележително добре, като се имаше предвид нещастния случай.

Отец Висажик застана срещу него, като мачкаше в ръце черната си шапка, издавайки по този начин напрежението си. Когато осъзна какво прави, той бързо сложи шапката на стола.

— Госпожо Толк, ако не възразявате, дошъл съм да ви задам няколко въпроса за онова, което се случи вчера.

Уинтън и съпругата му изглеждаха озадачени от любопитството на Стефан. Той обясни отчасти интереса си.

— Човекът, който миналата седмица патрулираше с вас, Брендън Кронин, е мой служител.

— Много бих искала да се запозная с него — каза Райнела и лицето ѝ засия.

— Той ми спаси живота — рече Уинтън. — Постъпи безразсъдно смело. Не трябваше да го прави, но се радвам, че го стори.

— Господин Кронин е влязъл в магазина за сандвичи, без да знае дали всички стрелци са живи и рискувайки да го застрелят — добави Райнела.

— Намесата в такава ситуация е строго забранена от полицейски правилник — продължи Уинтън. — Аз щях да действам по правилата, ако бях от хората навън. Не мога да одобря стореното от Брендън, но му дължа живота си, защото го направи.

— Изумително — възкликна отец Висажик, сякаш за пръв път чуваше за смелостта на Брендън. Всъщност вчера той надълго и нашироко бе разговарял с шефа на Уинтън Толк, който му беше стар приятел, и похвали Брендън за куража, и го прокле за глупостта му. — Винаги съм знаел, че може да се разчита на Брендън. Оказа ли ви и първа помощ?

— Може би. Не знам. Спомням си, че дойдох в съзнание... и той беше до мен... викаше името ми... Но всичко беше като в мъгла.

— Истинско чудо е, че Уинтън е оцелял — с треперещ глас каза Райнела.

— Престани, скъпа. Наистина съм жив и само това има значение — рече Уинтън, сетне погледна Стефан и добави: — Всички са изумени как е възможно да изгубя толкова много кръв и да оцелея.

— Брендън сложи ли ви турникет?

Полицаят се намръщи.

— Не знам. Вече ви казах, че съзнанието ми беше замъглено.

Отец Висажик се поколеба, питайки се как да разбере онова, което искаше, без да разкрива необикновената вероятност, станала причина за посещението му.

— Знам, че не сте наясно какво се е случило, но... забелязахте ли нещо особено в... ръцете на Брендън?

— Особено? Какво искате да кажете?

— Той ви докосна, нали?

— Разбира се. Предполагам, че е проверявал пулса ми... и после е искал да установи откъде е кървенето.

— Почувствахте ли... нещо странно, когато той ви докосна? — внимателно попита отец Висажик, раздразнен от потребността да бъде неясен.

— Боя се, че не следвам мисълта ви, отче.

Стефан поклати глава.

— Няма значение. Най-важното е, че сте добре. — Отец Висажик погледна часовника си и се престори на изненадан. — О, Боже, закъснявам.

Преди Уинтън и Райнела да успеят да кажат нещо, той грабна шапката си, пожела им весели празници и бързо излезе, оставяйки ги несъмнено озадачени от държанието му.

Когато вървеше, отец Висажик приличаше на военен. Едрото му тяло и самоувереното, агресивно поведение съвсем не бяха присъщи за свещеник. А когато бързаше, беше същински танк.

Стефан хукна по коридора, блъсна тежките люлеещи се врати и влезе в интензивното отделение, където само до преди час бе лежал тежко раненият полицай. Той искаше да разговаря с дежурния лекар, доктор Ройс Олбрайт. С надеждата, че Господ ще му прости няколкото дребни, съшити с бели конци лъжи, изречени в името на справедлива кауза, Стефан се представи като свещеник на семейство Толк и

намекна, че госпожа Толк го е изпратила, за да научи истината за състоянието на съпруга ѝ, за което още не е съвсем наясно.

Доктор Ройс Олбрайт приличаше на Джери Лий Луис и имаше плътен, боботещ глас като на Хенри Кисинджър. Това отначало смути отец Висажик, но лекарят изрази готовност да отговори на въпросите му, защото явно проявяваше интерес към случая.

— Може да уверите госпожа Толк, че почти няма опасност от влошаване на състоянието му. Съпругът ѝ се възстановява изключително бързо. Прострелян е два пъти в гърдите с патрони калибър .38 мм. До вчера никой тук не би повярвал, че човек може да бъде прострелян два пъти в гърдите с револвер с голям калибър и *само след двайсет и четири часа да бъде изписан от интензивното отделение!* Господин Толк има невероятен късмет.

— Тогава куршумите не са улучили сърцето и другите жизненоважни органи?

— Не само това, но и не са причинили поражения на никоя главна вена или артерия. Куршумът трийсет и осми калибър е много мощен, отче, и обикновено разкъсва жертвата. При Толк са засегнати една главна артерия и вена, но не са прекъснати. Наистина голям късмет.

— Тогава, предполагам, че някоя кост е спряла куршумите.

— Костите са ги отклонили, но не са ги спрели. И двата куршума бяха намерени в меката тъкан. И това също е изумително. Няма счупени кости, нито дори малка фрактура. *Невероятен* късмет.

Отец Висажик кимна.

— А дали куршумите не са били дефектни и не са имали твърде малко олово? Това би обяснило леките поражения.

— Не знам. Възможно е. Ще трябва да попитате полицаите... или доктор Сънфорд, който оперира Толк.

— Разбрах, че господин Толк е загубил много кръв.

Олбрайт направи гримаса.

— Сигурно е станала някаква грешка. Днес нямах възможност да говоря с доктор Сънфорд, защото е Коледа, но според картоната на пациента в операционната зала на Толк са били прелети четири литра кръв. Разбира се, това не може да е вярно.

— Защо?

— Отче, ако Толк наистина е загубил четири литра, преди да го докарат в болницата, в тялото му не би имало достатъчно кръв, за да поддържа дори минимално кръвообращение. Той щеше да е мъртъв.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Мери и Пит Монатела, родителите на Джорджа, пристигнаха в апартамента ѝ в шест сутринта. Очите им бяха зачервени и подпухнали от безсъние, но и двамата бяха твърдо решени да седят до елхата, докато Марси се събуди. Мери беше висока колкото Джорджа и на младини имаше хубаво и стройно тяло като дъщеря си, но сега бе напълняла. Пит беше по-нисък от съпругата си, но широкоплещест, наперен, енергичен и един от най-скромните хора, които Джорджа познаваше. Родителите ѝ дойдоха отрупани с подаръци за единственото си внуче.

И за Джорджа имаше подарък — добронамерена, но досадна критика, нежелани съвети, внушаващи чувство за вина. Мери едва прекрачи прага, когато заяви, че дъщеря ѝ трябва да почисти аспиратора, а после намери спрей и парцал и сама свърши работата. Освен това Мери каза, че елхата не е добре украсена и се нуждае от повече крушки. А когато видя подаръците, възкликна:

— Господи, Джорджа. Опаковъчната хартия не е достатъчно ярка. Панделките са малки. Момиченцата харесват светла хартия с картинки на Дядо Коледа и големи панделки.

Баща ѝ, от своя страна, се задоволи да фокусира недоволството си върху огромния поднос с курабии, сложен на плота в кухнята.

— Купила си ги от магазина, Джорджа. Тази година не направи ли домашни курабии?

— Напоследък работя повече от определеното време, татко. Пък и купувам най-хубавите курабии и...

— Знам, че е трудно да бъдеш самотна майка, миличка, но тук става дума за основни неща. Домашно приготвените курабии са една от традициите на Коледа. Те са абсолютно задължителни.

— Да, абсолютно задължителни — потвърди майка ѝ.

Тази година Джорджа и без това не бе обзета от празнично настроение. Подложена на добронамерените, но вбесяващи, непрестанни критики за недостатъците ѝ, тя така и нямаше да се

развесели, ако не се бе появила Марси. Джорджа тъкмо бе сложила във фурната седемкилограмовата пуйка, която щеше да бъде основното ястие за деня.

— Дядо Коледа донесе ли ми „Чичо Доктор“?

— Донесъл ти е много повече неща, миличка — каза Пит. — Само погледни.

Марси се обърна, видя елхата и купчината подаръци и ахна.

Вълнението на детето се пренесе върху родителите на Джорджа, които за известно време забравиха за мръсния аспиратор и купените от магазина курабии. Апартаментът се изпълни с радостни възгласи.

Но когато Марси отвори половината подаръци, празничното настроение започна да се променя. Детето мърмореше недоволно, че Дядо Коледа е забравил да ѝ донесе „Чичо Доктор“. Марси захвърли кукла, която отдавна бе искала, без дори да я извади от кутията, и нетърпеливо разкъса опаковката на следващия пакет с надеждата, че е „Чичо Доктор“. Нещо в държанието на детето и в странното изражение в очите ѝ обезпокои Джорджа. Мери и Пит също забелязаха това. Те подканиха Марси да отделя повече внимание и да се радва на всеки подарък, но призивите им не бяха чути.

Джорджа не бе сложила „Чичо Доктор“ под елхата, а го бе скрила в дрешника като последна изненада. Но Марси вече бе отворила почти всички подаръци и бе пребледняла и трепереше в очакване на медицинския комплект.

Но защо „Чичо Доктор“ беше толкова важен? Повечето от вече разопакованите играчки бяха по-скъпи и по-интересни от комплекта. Защо вниманието на Марси беше толкова силно и неестествено съсредоточено върху „Чичо Доктор“? Защо беше толкова обсебена от него?

Когато видя всички подаръци, момиченцето отчаяно изхлипа:

— Дядо Коледа не го е донесъл! Забравил е!

Подаръците бяха чудесни, затова недоволството на детето беше учудващо. Джорджа се разстрои, ядоса се на грубото държание на дъщеря си и видя, че родителите ѝ са стъписани от този неочакван и с нищо неоправдан изблик на гняв.

Изведнъж уплашена, че празникът ще се провали, Джорджа изтича до дрешника в спалнята, извади съдбовния подарък и го занесе в хола.

Марси трескаво го грабна от ръцете на майка си.

— Какво му става на това дете? — попита Мери.

— Да — съгласи се Пит. — Какво толкова важно има в този „Чичо Доктор“?

Марси нетърпеливо разопакова подаръка, увери се, че това е играчката, която най-много иска и мигновено се успокои и спря да трепери.

— „Чичо Доктор“! Дядо Коледа не е забравил да ми го донесе.

— Миличка, подаръкът може да не е от Дядо Коледа — каза Джорджа, която изпита огромно облекчение, като видя, че детето се отърсва от онова странно и неприятно настроение. — Не всички подаръци са от Дядо Коледа. Погледни картичката.

Марси послушно погледна картичката, прочете няколкото думи, написани там и колебливо се усмихна.

— От... татко е.

Джорджа усети, че родителите ѝ се вторачиха в нея, но не посмя да ги погледне в очите. Те знаеха, че Алън е заминал за Акапулко с най-новата си любовница, вятърничава блондинка на име Пепър, и не си е направил труда да изпрати поне картичка на Марси. Мери и Пит несъмнено не одобряваха факта, че Джорджа му е позволила да се измъкне толкова лесно.

По-късно, когато Джорджа проверяваше дали пуйката се е опекла, майка ѝ застана до нея и тихо попита:

— Защо го направи, Джорджа? Защо написа името на онзи негодник на подаръка, който Марси най-много искаше?

— Редно ли беше да ѝ разваля празника само защото баща ѝ е тъпак?

— Трябваше да ѝ кажеш истината.

— Истината е твърде грозна за едно седемгодишно дете.

— Колкото по-скоро разбере какъв е баща ѝ, толкова по-добре. Между другото, знаеш ли какво е чул баща ти за онази жена, с която живее Алън?

— Надявам се, че пуйката ще стане до обяд.

Но Мери не пожела да смени темата.

— Тя е момиче на повикване в две казина, Джорджа. Алън живее с проститутка. Какво му става?

Джорджа затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Щом не иска да има нищо общо с Марси, това е чудесно — продължи Мери. — Един Господ знае каква болест може да прихване, като живее с онази жена.

Джорджа заля пуйката, сложи я отново във фурната и се изправи.

— Може ли да не говорим по този въпрос?

— Мислех, че искаш да знаеш какво представлява онази жена.

— Сега вече знам.

— Ами, ако някой ден Алън дойде и каже: „Пепър и аз искаме Марси да дойде с нас в Акапулко или Дисниленд, или да живеем заедно известно време?“

— Майко, той не иска да има нищо общо с Марси, защото тя му напомня за задълженията му.

— Но ако...

— *По дяволите, майко!*

Джорджа не повиши тон, но в думите ѝ прозвуча такъв гняв, че въздействието им върху майка ѝ беше светкавично. На лицето на Мери се изписа обидено изражение. Жегната и уязвена, тя обърна гръб на дъщеря си, приближи се бързо до хладилника, отвори го и огледа съдържанието му.

— О, има супа от говежди опашки.

— Не е купена от магазина. Домашно приготвена е — с разтреперан глас каза Джорджа.

Тя не искаше да се кара с майка си, но осъзна, че забележката ѝ може да бъде изтълкувана погрешно като иронично подмятане по адрес на учудването на баща ѝ за купените от магазина курабии. Джорджа прехапа устни и преглътна горещите сълзи.

— И картофи ли ще има? — попита Мери, която още оглеждаше хладилника. — А, вече си нарязала зелето. Мислех, че ще се нуждаеш от помощ, но ти си приготвила всичко.

Тя затвори вратата на хладилника и потърси нещо друго, с което да се занимава, докато неудобният момент премине. И в нейните очи напиреха сълзи.

Джорджа се хвърли към нея и я прегърна. Мери я притисна в обятията си и двете стояха известно време така, съзнавайки, че не е необходимо да казват нищо.

— Не знам защо съм такава. Майка ми се държеше по същия начин с мен. Кълна се, че повече няма да правя така — заяви Мери.

— Обичам те такава, каквато си.

— Може би се държа така, защото си единственото ми дете. Ако имах и други, нямаше да съм толкова строга с теб.

— Вината е отчасти моя, мамо. Напоследък съм много докачлива.

— Как няма да си? Онзи скапаняк те заряза, издържаш сама дъщеря си... Имаш пълното право да си докачлива. Ние много се гордеем с теб, Джорджа. Искане се голяма смелост за онова, което правиш.

От хола се чуха писъците на Марси. „Сега пък какво има?“ — запита се Джорджа. Тя влезе в хола и видя, че баща ѝ се опитва да убеди Марси да играе с една от куклите.

— Погледни! — каза Пит. — Когато я наклониш на едната страна, куклата плаче, а на другата се смее.

— Не искам да играя с глупавата кукла — нацупи се Марси, която държеше пластмасовата спринцовка от комплекта „Чичо Доктор“. Отново я бе обзело напрежение и чувство на неотложност. — Искане пак да ти направя инжекция.

— Но, миличка, ти вече ми направи двайсет инжекции.

— Трябва да се упражнявам. Никога няма да стана лекарка и да се лекувам сама, ако не започна да се упражнявам веднага.

Пит раздразнено погледна Джорджа.

— Каква е тази мания по „Чичо Доктор“? — попита Мери.

— Нямам представа — отговори Джорджа.

Марси направи гримаса, докато натискаше буталото на пластмасовата спринцовка. На челото ѝ изби пот.

— Нямам представа — неспокойно повтори Джорджа.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Тази Коледа беше най-неприятната в живота на Джинджър Вайс.

Макар че беше евреин, любимият ѝ баща честваше Коледа по светски начин, защото обичаше хармонията и доброжелателството на този празник, и след смъртта му Джинджър продължи да смята двайсет и пети декември за необикновен ден и време за радост. Но сегашната Коледа беше много потискаща.

Джордж и Рита направиха всичко, което можаха, за да накарат Джинджър да се чувства добре на празника, но тя болезнено съзнаваше, че е външен човек. Тримата синове на Ханаби бяха довели за няколко дни семействата си в „Пазител на залива“ и огромната къща се изпълни със звънкия смях на деца. Всеки се постара да включи Джинджър в традиционните Коледни занимания на фамилията.

Сутринта тя видя как децата атакуват планината от подаръци и следвайки примера на възрастните, запълзя на пода, помагайки им да сглобят новите играчки. В продължение на няколко часа отчаянието ѝ намаля и Джинджър се зарази от веселието в къщата.

Но на обяд тя отново почувства, че мястото ѝ не е там. Семейство Ханаби разговаряха предимно за предишните празници, които Джинджър не бе прекарала с тях.

Следобед тя каза, че я боли главата и избяга в стаята си. Великолепната гледка към залива я успокои, но не я изтръгна от депресията. Джинджър отчаяно се надяваше, че на другия ден Пабло Джаксън ще се обади и ще каже, че е проучил проблема с блокирането на паметта и е готов отново да я хипнотизира.

Посещението ѝ при Пабло разтревожи Джордж и Рита по-малко, отколкото Джинджър бе очаквала. Те се притесниха, че е ходила сама, рискувайки да получи пристъп на амнезия в момент, когато край нея няма приятел да ѝ помогне. Семейство Ханаби я накараха да обещае, че за в бъдеще ще позволи или на Рита, или на някоя от прислужниците да я закара до апартамента на Пабло, но не се опитаха да възразят срещу нетрадиционното лечение, което Джинджър бе поискала от илюзиониста.

Тя се обърна с гръб към прозореца и се приближи до леглото, където с изненада видя две книги на нощното шкафче. Едната беше фантастична история от Тим Пауърс, автор, чиито романи Джинджър бе чела, а другата бе озаглавена „Здрач във Вавилон“. Джинджър нямаше представа откъде са се появили.

В стаята имаше още пет-шест книги, взети от библиотеката на горния етаж. През последните няколко седмици Джинджър прекарваше времето си предимно в четене, но за пръв път виждаше тези две книги. Романът на Пауърс се разказваше за тролове, които пътуват във времето и воюват срещу английските таласъми по време на американската революция — екзотичен разказ, който би се харесал

на баща ѝ. На листчето, пхнато между страниците, пишеше, че екземплярът е сигнален. Рита имаше приятелка, която работеше като литературен критик за „Глоуб“, и понякога ѝ изпращаше интересни книги, преди да бъдат пуснати в книжарниците. Рита явно ги бе получила предишните един-два дни и ги бе оставила в стаята на Джинджър.

Джинджър остави книгата на Пауърс и взе „Здрач във Вавилон“. Тя не беше чувала името на автора — Доминик Корвези, но резюмето за романа беше интригуващо. Джинджър погледна снимката на писателя на задната корица и дъхът ѝ секна.

Изведнъж я обзе страх.

За миг ѝ се стори, че снимката ще предизвика нов пристъп на пориомания. Тя се опита да остави книгата и да стане, но не можа. Джинджър започна да поема дълбоко въздух, затвори очи и зачака пулсът ѝ да се нормализира.

Сетне отново погледна снимката на автора, която отново я обезпокои, но не толкова силно като преди. Тя знаеше, че е виждала този човек и го е срещала някъде, макар и при не много приятни обстоятелства, но не можеше да си спомни къде и кога. Кратката му биография я информира, че Корвези е живял в Портланд, Орегон, а сега — в Лагуна Бийч, Калифорния. Но Джинджър никога не бе ходила на онези места и нямаше представа кога биха могли да се пресекат пътищата им. Доминик Корвези беше около трийсет и пет годишен, хубав и интересен. Приличаше на актьора Антъни Пъркинс на млади години. Външността му беше привлекателна и Джинджър не можеше да повярва, че би могла да забрави запознанството си с него.

Мигновената ѝ реакция към снимката беше странна и можеше да бъде отхвърлена като плод на преумореното ѝ съзнание. Но през последните два месеца тя се бе научила да обръща внимание на странните явления и да търси смисъл в тях, колкото и безсмислени да изглеждат.

Джинджър се вторачи в снимката на Корвези е надеждата, че ще освежи паметта си. Накрая, предчувствайки като ясновидка, че „Здрач във Вавилон“ ще промени по някакъв начин живота ѝ, тя отвори книгата и започна да чете.

ЧИКАГО, ИЛИНОИС

От университетската болница отец Стефан Висажик отиде в лабораторията на чикагската полиция. Макар че беше Коледа, работниците почистваха улиците от снега.

В полицейската лаборатория бяха дежурни само неколцина човека. Помещението се намираше в стара правителствена сграда и атмосферата в малките стаи напомняше на сложен лабиринт в египетска пирамида, заровена дълбоко под пясъците на пустинята.

Обикновено лаборантите не даваха информация на никого извън полицейската и съдебната система. Но половината полицаи в Чикаго бяха католици и отец Висажик имаше много приятели сред тях.

Посрещна го Мърфи Еймс, дебел мъж с плешива глава и мустаци като на морж. Двамата бяха разговаряли по телефона, преди Стефан да тръгне към университетската болница. Еймс беше сложил папка и няколко други неща на една от мраморните пейки.

— Никога не бих разкрил информация като тази, ако има вероятност от съдебен процес, отче. Но в случая и двамата извършители са мъртви и няма кой да бъде съден.

— Оценявам това, Еймс. И съм благодарен за времето и енергията, които изразходваш заради мен.

На лицето на Мърфи се изписа любопитство.

— Не разбирам защо се интересуваеш от случая.

— И аз самият не съм наясно.

Стефан не бе разкрил целта си на по-висшите служители, които му бяха разрешили да посещава лабораторията и не смяташе да казва нищо и на Еймс. Ако споделеше мислите си с тях, те щяха да решат, че е откачил и нямаше да му съдействат.

— Донесох куршумите, които хирургът е извадил от тялото на Уинтън Толк. Ти каза, че се интересуваеш предимно от тях — рече Еймс, намусен, че Стефан не желае да му се довери, отвори кафяв плик и изсипа двата къса олово на дланите си.

— Да — отговори Стефан и ги взе. — Предполагам, че вече сте ги претеглили. Разбрах, че такава е стандартната процедура. Тежат ли колкото трябва?

— Куршумите не са се разпръснали на парчета. Деформирани са, сякаш са се ударили в кост, но истинско чудо е, че са непокътнати.

— А дали не са имали фабричен дефект и не са били по-леки?

— Не. Куршумите са нормални. В това няма съмнение.

— Достатъчно големи, за да нанесат ужасни поражения — замислено отбеляза отец Висажик. — А оръжието?

Еймс отвори по-голям плик и извади револвера, с който бе прострелян Уинтън Толк.

— „Смит и Уесън“ с къса цев, калибър .38, „Чийф Спешъл“.

— Изследвахте ли го?

— Да. Стандартната процедура.

— И револверът нямаше никакви дефекти?

— Не. Оръжието е чудесно и напълно отговаря на обичайния висок стандарт на „Смит и Уесън“.

Отец Висажик пусна гилзите в малкия плик, откъдето Еймс ги бе извадил, и попита:

— А дали барутният заряд в патроните не е бил твърде малко?

— Странен въпрос. Предполагам, че се опитваш да разбереш защо куршумите не са нанесли по-големи поражения.

Стефан кимна, но не добави нищо повече.

— В револвера имаше ли неизразходвани патрони?

— Два. Плюс още няколко в джоба на якето на единия стрелец.

— Разрязахте ли някой от неизразходваните патрони, за да видите дали има достатъчно барут?

— Нямаше причина да го правим — отговори Мърфи Еймс.

— Възможно ли е да проверите сега?

— Да, но защо? Отче, за какво става дума, за Бога?

Стефан въздъхна.

— Знам, че се натрапвам, Еймс, и е мой дълг да се отплатя с обяснение за любезността ти. Но не мога да го направя. Още не. И свещениците, като лекарите и адвокатите, понякога трябва да уважават доверието и да пазят тайни. Но ако някога получа правото да разкрия причината за любопитството си, ти ще си първият, който ще разбере.

Еймс се вторачи в Стефан, който го погледна в очите. После Мърфи отвори друг плик. Там бяха неизползваните патрони от револвера на мъртвия стрелец.

— Чакай тук.

След двама минути Еймс се върна, носейки бял емаилиран лабораторен поднос, на който имаше два, срязани през средата патрона калибър .38 Спешъл. Той посочи фрагментите и обясни:

— Няма фабричен дефект. Всичко с този патрон е наред. Както виждаш, има достатъчно нитроцелулоза — силно запалителната смес, която се възпламенява от искрата, експлодира и изстрелва патрона от гнездото му. За да бъде сигурен, срязах още един патрон. И с него всичко е наред. Няма дефекти. Стрелецът е използвал добре направени, надеждни амуниции „Ремингтън“. Полицаят Толк е страхотен късметлия, отче.

НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК

Джак Туист прекара Коледа в санаториума при Джени, съпругата му от тринайсет години. Посещенията му при нея по време на празници бяха особено тъжни. Но ако отидеше другаде, той щеше да се чувства още по-потиснат.

Макар че Джени бе прекарала в кома почти две трети от брака им, годините на неосъществено общуване не бяха намалили любовта му към нея. Бяха изминали повече от осем години, откакто тя не му се беше усмихвала, не бе произнасяла името му и не беше в състояние да отвърне на целувките му, но поне в сърцето му времето бе спряло и тя още беше красивата Джени Мей Александър, младата му невеста.

Докато беше в затвора в Централна Америка, Джак намираще сили да живее с мисълта, че Джени го чака вкъщи, тревожи се за него и всяка вечер се моли на Бога за благополучното му завръщане. По време на изтезанията и периодичния глад той се бе вкопчил в надеждата, че един ден ще прегърне Джени и ще чуе звънкия ѝ смях. И тази надежда поддържаше живота му и го предпазваше да не загуби разсъдъка си.

От четиримата пленени командоси само Джак и приятелят му Оскар Уестън оцеляха и се върнаха вкъщи, макар че се разминаха на косъм от смъртта, докато бяха. Те чакаха почти цяла година да бъдат освободени и бяха убедени, че родината им няма да ги остави да изгният в онази джунгла. Понякога спореха дали ще бъдат спасени от командоси или по дипломатически канали. След единайсет месеца двамата още вярваха, че сънародниците им ще ги откупят, но вече не смееха да чакат, защото бяха отслабнали много, нямаха сили и бяха преболедували от някакви неизвестни тропически трески, без да бъдат лекувани, и можеше да получат усложнения.

Единствената възможност да избягат им се предостави по време на едно от редовните посещения в Народния център за правосъдие. Всеки месец изкарваха Джак и Оскар от килиите и ги завеждаха в Народния център — чиста, добре осветена институция, без огради и бариери, намираща се в центъра на столицата, образцов затвор, чиято цел беше да смая чуждестранните журналисти с хуманността на управляващия режим. Там ги изкъпваха, обеззаразяваха, обличаха им чисти дрехи, слагаха им белезници и ги настаняваха пред видеокамерите, за да ги разпитат учтиво. Обикновено Джак и Оскар отговаряха на въпросите с мръсни думи или шеги. Но нямаше значение какво казват, защото лентата беше цензурирана и отговорите им бяха дублирани от лингвисти, които говореха английски без акцент.

След като заснемеха пропагандния филм, в друга стая ги интервюираха чуждестранни журналисти. Но камерата никога не показваше в близък план пленниците и репортерите не чуваха отговорите им, а отново невидимите агенти на тайните служби инсталираха друг микрофон, извън обсега на камерата, и отговаряха вместо тях.

В началото на единайсетия месец на пленничеството им Джак и Оскар започнаха да кроят планове за бягство, когато следващия път ги закарат в онзи не толкова строго охраняван затвор.

Младите им тела бяха загубили силата си и единственото им оръжие бяха малки остриета и игли, направени от кости на плъхове, но въпреки това Джак и Оскар се надяваха да победят въоръжените пазачи.

И колкото да бе учудващо, успяха. Щом влязоха в Народния център, бяха предадени на един-единствен пазач, който ги придружи до душовете на втория етаж. Пистолетът му беше в кобура, вероятно защото затворът се намираше в още по-голям затвор — самата столица. Пазачът беше сигурен, че Джак и Оскар са паднали духом, немощни и невъоръжени, затова се изненада, когато те неочаквано се нахвърлиха върху него и с изумителна жестокост го намушкаха с остриетата от кости, които бяха скрили в дрехите си. Пронизаха го два пъти в гърлото и избодоха дясното му око и той се предаде, без да издаде вик, който би привлякъл вниманието на други полицаи или войници.

Преди бягството им да бъде открито, Джак и Оскар взеха пистолета и амунициите на пазача и безстрашно хукнаха по коридорите, рискувайки да бъдат заловени. Но в края на краищата затворот беше с минимални мерки за сигурност и те успяха да стигнат до стълбището и после до оскъдно осветеното мазе, откъдето бързо и незабелязано се измъкнаха. В дъното на помещението двамата намериха складове, товарни платформи и изход.

От един камион току-що бяха разтоварени седем-осем големи кашона, а шофьорът спореше с друг човек. Джак и Оскар хукнаха безшумно към камиона и се свиха зад кашоните. След няколко минути шофьорът се върна, тръшна вратата и потегли.

След десет минути спряха. Шофьорът отвори задните врати, взе един кашон и влезе в сградата, пред която бе паркирал. Джак и Оскар избягаха.

Те изминаха няколко пресечки и се озоваха в район с кални улици и порутени колиби, където мизерстващите обитатели не обичаха новите тирани повече от старите и скриха двамата янки. След като се стъмни, запасени с малкото храна, която им дадоха жителите на покрайнините, Джак и Оскар тръгнаха през полята. Влязоха в един хамбар и откраднаха остър сърп, ябълки, кожена престилка, чанти от грубо конопено платно, които можеха да използват вместо обувки, и кон. Преди зазоряване двамата стигнаха до джунглата, пуснаха коня и отново тръгнаха пеша, отправяйки се на север към границата, която се намираше на сто и трийсет километра. И по време на онова кошмарно пътешествие Джак оцеля единствено благодарение на Джени. Той мислеше за нея, сънуваше я и копнееше за нея. И когато седем дни по-късно се добраха до приятелска територия, Джак знаеше, че е оцелял не само заради подготовката си на командос от специалните сили, но и с помощта на Джени.

В онзи миг той мислеше, че най-лошото е минало, но грешеше.

И сега, докато седеше до леглото на съпругата си, Джак Туист изведнъж бе обзет от тъга. Коледа беше неприятен период, защото той си спомняше как мечтите за Джени го бяха поддържали по време на празниците в затвора, макар че тя вече беше в кома и не съзнаваше нищо.

ЧИКАГО, ИЛИНОИС

Отец Стефан Висажик вървеше по коридорите на детската болница „Сейнт Джоузеф“. Настроението му постепенно се повишаваше и той се чувстваше бодър, изпълнен с енергия и жизнерадостен.

Болницата беше пълна с посетители и по радиоуредбата се разнасяше Коледна музика. Майки, бащи, братя; сестри, внуци и други роднини и приятели бяха донесли подаръци, вкусотии и добри пожелания и между стените на това мрачно място отекваше повече смях от обикновено.

Но никъде в болницата нямаше толкова надежда и смях, колкото сред хората, събрали се в стаята на десетгодишната Емелийн Холбърг. Отец Висажик се представи и родителите, сестрите, бабите, дядовците, лелята и чичото на момиченцето сърдечно го поздравиха, защото го помислиха за един от свещениците в болницата.

Съдейки по онова, което предишния ден бе научил от Брендън Кронин, Стефан очакваше да види щастливо, оздравяващо момиче, но не беше подготвен за промяната в състоянието ѝ. Емелийн определено *сияеше*. Брендън бе казал, че само до преди две седмици тя е била парализирана и е умирала. Но сега черните ѝ очи бяха ясни, а лицето ѝ бе възвърнало цвета си. Кокалчетата на пръстите и китките ѝ вече не бяха подути и момиченцето явно не чувстваше болка. Тя съвсем не приличаше на болно дете, което храбро се бори за живота си, а изглеждаше *вече* излекувана.

Най-изумителното от всичко беше, че Емелийн не лежеше в леглото, а стоеше, подпирайки се с патерици и се движеше сред щастливите си роднини. Инвалидната количка бе изчезнала.

— Е, трябва да тръгвам — каза след краткото си посещение отец Висажик. — Отбих се само да ти пожелаая весела Коледа от името на един твой приятел. Брендън Кронин.

— Дундьо! — щастливо възкликна Емелийн. — Той е чудесен, нали? Беше ужасно, когато престана да работи тук. Много ни липсва.

— Не познавам този човек — каза майка ѝ, — но децата говорят прекрасни неща за него и той явно им е подействал добре.

— Дундьо работи тук само една седмица — добави Емелийн, — но често идва. Посещава ни през няколко дни. Надявам се, че ще дойде и днес, за да го целуна за Коледа.

— Брендън искаше да те види, но замина да прекара Коледа с роднините си.

— О, но това е чудесно! Нали за това е Коледа, отче? Да бъдеш със семейството си, да се забавляваш и да се обичате.

— Да, Емелийн — отговори Стефан, като си помисли, че никой теолог или философ не би се изразил по-добре. — Точно за това е Коледа.

Ако беше насаме с момиченцето, той щеше да я разпита какво се бе случило на единайсети декември следобед. Тогава Брендън бе сресвал косите ѝ, докато тя седеше на инвалидната количка. Стефан искаше да разбере какви са били кръговете на ръцете на Брендън, появили се в онзи ден. Емелийн ги бе забелязала, преди Брендън да ги е видял. Отец Висажик искаше да попита Емелийн дали е почувствала нещо необикновено, когато Брендън я е докоснал. Но в стаята имаше твърде много хора и те сигурно щяха да зададат неудобни въпроси, а Стефан още не беше готов да разкрие причините за любопитството си.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

След като Коледа започна нервно, настроението в апартамента на Монатела чувствително се подобри. Мери и Пит престанаха да досаждат на Джорджа с добронамерените си, но нежелани съвети и критики. Те се отпуснаха и се включиха в игрите на Марси, както подобава на баба и дядо, и Джорджа си спомни защо ги обича толкова много. Празничният обяд беше сложен на масата в дванайсет и петдесет и беше много вкусен. Когато седна да се храни, Марси вече се бе наситила на „Чичо Доктор“. Четиримата весело бърбиха и се смяха, но по време на десерта неприятностите започнаха с поразителна внезапност и с ужасяваща скорост ескалираха в пълна катастрофа.

Закачайки Марси, Пит попита:

— Къде слагаш толкова много храна, мъниче? Ти изяде повече от всички нас заедно.

— О, дядо.

— Вярно е! Гълташе така, сякаш не беше яла няколко дни. Още един залък от тиквеника, и ще се *пръснеш*.

Марси набоде с вилицата още една хапка, вдигна я така, че всички да я видят, и я поднесе към устата си.

— Не, недей! — рече Пит и закри лице с ръцете си, сякаш да се предпази от експлозията.

Марси пхна залъка в устата си, сдъвка храната и я преглътна.

— Видя ли? Не се пръснах.

— Но ако изядеш още една хапка, сигурно ще се пръснеш. И тогава ще трябва бързо да те закараме в болницата.

Марси се намръщи и заяви:

— Никаква болница.

— О, да. Ще се надуеш като балон, готов да се пукне, и ще трябва бързо да те закараме в болницата, за да спихнеш.

— Никаква болница — повтори Марси.

Джорджа осъзна, че гласът на дъщеря ѝ се е променил и детето вече не участва в играта, а е уплашено. Разбира се, Марси не се страхуваше, че ще се пръсне, но очевидно мисълта да отиде в болница я накара да пребледнее.

— Никаква болница — настоя момиченцето.

— О, да — повтори Пит, без да забелязва промяната в детето.

— Татко, мисля, че... — опита се да отклони вниманието му Джорджа.

— Разбира се, няма да те качат в линейка, защото ще си огромна. Ще трябва да наемем камион да те влачи — прекъсна я Пит.

Марси поклати глава.

— За нищо на света няма да отида в болница. Никога няма да позволя на лекарите да ме докоснат.

— Миличка, дядо само се *шегува*. Той не... — започна Джорджа.

— Хората в болницата ще ми причинят болка, както направиха преди. Няма да им позволя да го сторят.

Озадачена, Мери погледна Джорджа.

— Кога е била в болница?

— Не е била. Не знам защо...

— Бях, бях, бях! Те ме завързаха за леглото, надупчиха ме с игли и аз много се уплаших, затова няма да им позволя да ме докоснат отново.

Джорджа си спомни за странния изблик, за който Кара Персаджиани ѝ бе разказала и бързо се намеси, за да предотврати подобна сцена. Тя сложи ръка на рамото на Марси и рече:

— Миличка, никога не си била в...

— Бях!

Гневът и страхът на детето прераснаха в ярост и ужас. Марси хвърли вилицата си и Пит се наведе, за да не го удари.

— Марси! — извика Джорджа.

Пребледняло, детето скочи от масата и отстъпи назад.

— Ще порасна и ще се лекувам сама, за да не може никой да забива игли в мен — окаяно изстена Марси.

Джорджа протегна ръце към дъщеря си.

— Недей така, миличка.

Марси вдигна ръце пред себе си, сякаш да се предпази от нападение, макар че не се страхуваше от майка си, а от някой друг. Тя гледаше *през* Джорджа и вероятно виждаше някаква въображаема заплаха, защото ужасът ѝ беше неподправен. Кожата ѝ стана не само бледа, но прозрачна, сякаш плътността ѝ се изпаряваше от страх.

— Какво има, Марси?

Детето отстъпи в ъгъла и започна да трепери.

— Марси! — извика Джорджа и се опита да я прегърне.

Изведнъж въздухът се изпълни с мирис на урина. На джинсите на Марси се появи тъмно петно. Детето се опитваше да изпищи, но не можеше.

— Какво става? — попита Мери. — Какво има?

— Не знам — отговори Джорджа.

Втора чена във фигурата или предмета, който оставаше видим само за нея, Марси започна неудържимо да ридае.

НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК

От уредбата се разнасяше Коледна музика и Джени Туист продължаваше да лежи неподвижна и безчувствена, но Джак вече не поддържаше едностранното общуване, с което бе запълнил първите няколко часа на посещението си, а седеше, без да говори. Мислите му неизбежно се върнаха назад в годините, към посрещането му в родината, след като избяга от затвора в Централна Америка...

Щом се върна в Съединените щати, Джак разбра, че в някои среди спасяването на затворниците от Института на братството е било изтълкувано погрешно като терористичен акт, масово отвличане и провокация с цел разпалване на война. Той и останалите командоси,

участвали в операцията, бяха описани като престъпници и неизвестно защо, пленниците Джак и Оскар се бяха превърнали в особено яростна мишена на гнева на опозицията.

В пристъп на политическа паника Конгресът бе забранил всякаква подмолна дейност в Централна Америка, включително плана за освобождаването на четиримата командоси. Това трябвало да стане само по дипломатически канали.

Ето защо, Джак и Оскар напразно бяха чакали да ги спасят. Родината им ги бе изоставила. Отначало Джак не можеше да повярва. И когато най-сетне повярва, това беше вторият най-тежък удар в живота му.

След като възвърна свободата си и се прибра в родината, той беше безмилостно преследван от враждебно настроени журналисти и призован да се яви пред комисията в Конгреса, за да даде показания за участието си в нападението. Джак очакваше, че ще му се предостави възможност да обясни как стоят нещата. Но бързо разбра, че те не се интересуват от мнението му, а заснетото за телевизията изслушване е само шанс за политиците да предизвикат ефект в духа на позорните традиции на Джо Маккарти.

След няколко месеца повечето хора го забравиха и когато Джак възвърна килограмите, които бе загубил в затвора, престанаха да виждат в него предполагаемия военнопръстъпник, когото бяха гледали по телевизията. Но болката от предателството продължи да го изгаря.

Но най-тежкият удар в живота му беше онова, което се бе случило с Джени, докато Джак беше пленник в Централна Америка. Когато се бе връщала от работа, в коридора на жилищната сграда я причакал главорез, опрял пистолет в главата ѝ, блъснал я в апартамента им, изнасилил я брутално, удряйки я жестоко, и избягал, като мислел, че я е убил.

Когато най-после се върна в родината си, Джак намери Джени в кома, настанена в болница. За нея не полагаха почти никакви грижи.

Норман Хазърт, нападателят на Джени, беше проследен и заловен по пръстовите отпечатьци и по информация на свидетели, но един хитър адвокат успя да отложи процеса. Джак започна собствено разследване и установи със сигурност, че престъпникът е Норман Хазърт, криминално проявен тип, извършил множество изнасилвания.

Освен това Джак се убеди, че Хазърт ще бъде оправдан заради процедурни нарушения.

По време на изпитанията си с медиите и политиците Джак кроеше планове за бъдещето. Предстояха му две главни задачи. Първо, той щеше да убие Норман Хазърт по такъв начин, че да не привлече подозрения към себе си. И второ, Джак щеше да намери достатъчно пари, за да премести Джени в частен санаториум, макар че единственият начин да направи това, беше да ги открадне. Тъй като беше елитен командос от специалните сили, той бе обучен да борави с оръжия и експлозиви и познаваше военното изкуство и техниките на оцеляване. Обществото го бе изоставило, но, от друга страна, му бе дало знанията и средствата, с които да отмъсти, и го бе научило безнаказано да нарушава законите, изпречили се на пътя му.

Норман Хазърт загина в „нещастен случай“ при експлозия на газ, два месеца, след като Джак се върна в Щатите. А две седмици по-късно преместването на Джени в частен санаториум бе финансирано с постъпленията от гениален банков обир, извършен с военна прецизност.

Убийството на Хазърт не достави удоволствие на Джак, а го потисна. Убиването по време на война беше различно от убиването в цивилния живот. Джак не беше достатъчно безчувствен, за да убива, освен при самоотбрана.

Обирите обаче бяха изключително интересни и привлекателни. След успешния удар в банката, Джак бе развълнуван, въодушевен и доволен. Дръзките обори му оказаха благотворно въздействие. Престъплението му даваше причина да живее. Доскоро.

Сега, докато седеше до леглото на Джени, той се питаше какво ще го поддържа ден след ден. Единственото, което имаше, беше Джени. Но вече не беше необходимо да я осигурява, защото бе натрупал достатъчно пари за тази цел. Ето защо, единствената причина да живее, беше да ходи при нея няколко пъти седмично, да я гледа, да държи ръката ѝ и да се надява да стане чудо.

Каква ирония, че човек като него — твърдоглав и индивидуалист, разчитащ само на себе си — нямаше друга надежда освен вярата в чудеса.

Докато разсъждаваше за тези неща, Джак чу, че Джени издаде тих звук. Тя пое два пъти дълбоко въздух, сетне продължително

въздъхна. В един безумен миг на надежда Джак предположи, че Джени ще отвори очи и чудото ще стане. Но клепачите ѝ не помръднаха и лицето ѝ остана отпуснато. Той сложи ръка на гърлото ѝ, за да провери пулса. И тогава разбра, че онова, което се бе случило, не е било чудо, а прозаичното и неизбежното — Джени Туист бе починала.

ЧИКАГО, ИЛИНОИС

На Коледа в „Сейнт Джоузеф“ имаше малцина дежурни лекари, но доктор Джарвил, който живееше в болницата, и интернистът Клинет изявиха желание да разговарят с отец Висажик за изумителното оздравяване на Емелийн Холбърг.

Клинет, млад мъж с къдрави коси, придружи Стефан до стаята за консултации, за да му покаже картоната и рентгеновите снимки на момиченцето.

— Преди пет седмици започнахме да я лекуваме с намилоксиприн, ново лекарство, наскоро одобрено от Агенцията за лекарствата и хранителните продукти.

Доктор Джарвил имаше тих и приятен глас. Очите му бяха подпухнали, но беше видимо развълнуван от драстичното подобрене в състоянието на Емелийн.

— Намилоксипринът въздейства по няколко начина върху заболяване на костите като това на Емелийн — каза Джарвил. — В много случаи лекарството спира разрушаването на костите, подпомага растежа и води до натрупването на калций. В случая на Емелийн, където мишената на болестта е костният мозък, намилоксипринът създава в кухините на костите и в хаверсовите канали необикновена химична среда, която е изключително враждебна към микроорганизмите и благоприятства растежа на клетките на костния мозък, производството на кръвни клетки и образуването на хемоглобин.

— Но не действа толкова бързо — добави Клинет.

— И по принцип е лекарство, което може да задържи развитието на болестта и спре разрушаването на костите, но не и да ги възстанови — допълни Джарвил. — Е, предполага се, че ще окаже *известно* подобрене, но и възстановяване, каквото се наблюдава при Емелийн.

— При това с такава *скорост* — каза Клинет и се плесна по челото, сякаш да втълпи този изумителен факт в мозъка си, който не можеше да го възприеме.

Двамата лекари показаха на Стефан рентгеновите снимки, правени през последните шест седмици. Промените в костите и ставите на Емелийн бяха очевидни.

— Лекувахме я с намилоксиприн в продължение на три седмици, без да има видим ефект, а после изведнъж, преди две седмици, настъпи ремисия и организмът започна да възстановява увредените тъкани — продължи Клинет.

Обратът съвпаднаше с първата поява на странните кръгове на ръцете на Брендън Кронин. Но Стефан Висажик не спомена за това.

Джарвил му даде още рентгенови снимки и изследвания, които показваха забележително подобрение в кръвоносните и лимфатичните съдове в костите на детето. Много от тях бяха запушени с подобно на зъбната плака вещество, което стесняваше съдовете, минаващи през тях. Но през последните две седмици отлаганията почти бяха изчезнали, кръвообращението се бе възстановило и това позволяваше възстановяване и оздравяване.

— Никой не знаеше, че намилоксипринът може да прочиства каналите — обясни Джарвил. — Няма такъв случай. Е, да, има незначително отпушване, но само като последица от овладяването на болестта. Съвсем не е като при Емелийн. Случаят ѝ е изумителен.

— Ако възстановяването ѝ продължи с тази скорост — каза Клинет, — след три месеца Емелийн може да бъде нормално, здраво момиче. Това наистина е феноменално.

— Тя отново може да бъде добре — съгласи се Джарвил.

Двамата се усмихнаха и отец Висажик не събра смелост да изкаже предположението, че нито думите, нито лекарството са причината за излекуването на Емелийн Холбърг. Лекарите бяха много въодушевени, затова Стефан запази в тайна вероятността излекуването на Емелийн да се дължи на някаква сила, далеч по-загадъчна от съвременната медицина.

МИЛУОКИ, МАСАЧУЗЕТС

Коледата с Луси, Франк и внуците беше забавна и оказа благотворно влияние върху Ърни и Фей Блок. Късно следобед двамата излязоха на разходка. От няколко месеца не се бяха чувствали по-добре.

Времето беше идеално за разходка — студено и свежо, но нямаше вятър. Сняг бе валил преди четири дни и тротоарите бяха почистени. С приближаването на здрача въздухът трепкаше от лилаво сияние.

Увити в дебели палта и шалове, Фей и Ърни се разхождаха, хванати за ръка, разговаряха оживено за случилото се през деня и се наслаждаваха на Коледната украса, която съседите на Луси и Франк бяха сложили в градините си. Годишите сякаш отлетяха и Фей имаше чувството, че двамата с Ърни отново са младоженци и изпълнени с мечти.

От момента, в който преди десет дни, на петнайсети декември, пристигнаха в Милуоки, Фей имаше причина да се надява, че всичко ще бъде наред. Ърни изглеждаше по-добре. Походката му беше по-пъргава, а усмивката — по-весела. Явно обичта на дъщеря му, зет му и внуците беше достатъчна, за да прогони част от парализиращия страх, превърнал се в главен фактор в живота му.

Шестте терапевтични сеанса с доктор Фонтлейн също бяха забележително ползотворни. Ърни още се боеше от мрака, но съвсем не се ужасяваше, както когато бяха в Невада. Според лекарите фобиите се лекуваха лесно в сравнение с много други психични разстройства. През последните години терапевтите бяха установили, че в повечето случаи симптомите не са само сенки, хвърлени от нерешени конфликти в подсъзнанието на пациента, а в тях се изразява самото заболяване. Вече не се смяташе за необходимо, нито дори за възможно или желателно да се търсят психичните причини за състоянието на пациента, за да се назначи лечение. Продължителните сеанси на терапия бяха изоставени. Сега специалистите учеха пациента на методи за десенсибилизиране, намаляване на чувствителността, които можеха да премахнат симптомите за месеци, дори за седмици.

Близо една трета от фобиите не се лекуваха с помощта на тези методи и изискваха продължителна терапия и дори силни транквиланти като ксанакс против безпокойството, нервното напрежение и паниката. Но състоянието на Ърни се бе подобрило със

скорост, която дори доктор Фонтлейн, оптимист по характер, намираше за изумителна.

Фей прочете много неща за фобиите и установи, че може да помогне на Ърни, като намери любопитни факти, които ще му позволят да види състоянието си от друга и не толкова страшна перспектива. Той обичаше да слуша разкази за странни фобии, в сравнение с които страхът му от мрака изглеждаше безобиден и напълно разумен. Например, като знаеше, че съществуват хора, страдащи от птеронофобия, които живееха в постоянен и необоснован страх от птичи пера, Ърни имаше чувството, че ужасът му от тъмата е не само поносим, но и прозаичен и логичен. Хората, страдащи от ихтиофобия, изпадаха в паника от вероятността, че може да срещнат риба, а болните от педиифобия бягаха от храна при вида на кукла. Никтофобията на Ърни със сигурност бе за предпочитане пред коитофобията — страха от сексуално сношение — и съвсем не толкова омаломощаваща колкото аутофобията — страха от себе си.

Докато се разхождаха в здрача, Фей се опитваше да отвлече вниманието на Ърни от настъпващата нощ, като му разказваше за покойния писател Джон Чийвър, носител на Националната награда за най-добър роман, който бе страдал от гефирофобия — парализиращ страх от минаване по високи мостове.

Ърни слушаше с интерес, но в същото време съзнаваше, че се свечерява. Докато сенките се удължаваха, пръстите му се вкопчваха все по-силно в ръката на Фей, която би почувствала болка, ако не беше с дебел пуловер и палто.

Бяха се отдалечили на седем пресечки от къщата на Луси и Франк и нямаше надежда да се върнат, преди да се стъмни. Две трети от небето вече беше черно, а останалата част — тъмнолилава. Сенките се разстилаха като разляно мастило.

Уличните лампи светнаха. Фей спря под една от тях и погледна Ърни. Очите му бяха уплашени, а дишането — учестено. Това показваше начало на паника.

— Не забравяй да контролираш дишането си — напомни му тя.

Той кимна и веднага започна да поема бавно и дълбоко въздух.

Светлината на небето угасна и Фей попита:

— Готов ли си да се връщаме?

— Да — глухо отговори Ърни.

Двамата тръгнаха в мрака, отправяйки се към къщата на Луси и Франк. Ърни съскаше през стиснати зъби.

За трети път те прилагаха метода на лечение, наречен „потопяване“. Страдащият от фобия се насърчаваше постепенно да свикне с онова, от което се страхува, и да издържи достатъчно дълго, за да се освободи от хватката му. „Потопяването“ се основаваше на факта, че атаките на паника се самоограничават. Човешкият организъм не можеше да издържи неопределено време на високо ниво на паника и безкрайно да произвежда адреналин. Ето защо, съзнанието трябваше да се приспособи и примири с онова, от което се боеше. Но непрекъснатото „потопяване“ можеше да бъде жесток и варварски метод за прогонването на фобия, защото излагаше пациента на риск от нервна криза. Доктор Фонтлейн предпочете умерен вариант на този метод, включващ три етапа на конфронтация с източника на стреса.

През първия етап Ърни трябваше да стои петнайсет минути на тъмно, но близо до осветени места, и Фей да е до него, за да го подкрепя морално. И сега, всеки път, когато стигнеха до светлината на улична лампа, те спираха, за да може Ърни да събере смелост, сетне прекосяха следващото тъмно пространство.

През втория етап на лечението, който щяха да изпробват след седмица, двамата щяха да отидат с кола на място, където няма улични лампи и лесно достижими осветени пространства. Там, хванати за ръка, щяха да се разхождат в непрогледния мрак, колкото Ърни издържеше, и тогава Фей щеше да запали фенерче и да му даде миг почивка.

През третия етап Ърни щеше да се разхожда сам в мрака. И след няколко такива излизания той почти със сигурност щеше да бъде излекуван.

Но Ърни още не беше излекуван и когато извървяха шест от седемте пресечки до къщата на Луси и Франк, дишаше като капнал от умора състезателен кон. Щом наближиха къщата, той хукна да влезе там, където беше светло и безопасно. Но постижението му не беше лошо — шест пресечки. По-добро от предишния път. С този темп Ърни щеше бързо да се излекува.

Фей положи усилия да се настрои оптимистично за напредъка му. Ако запазеше тази скорост, той щеше да приключи с втория и третия етап по-рано от предвиденото. И точно това притесняваше Фей.

Бързото му подобрение беше изумително. Твърде бързо и изумително, за да е реално. Тя искаше да вярва, че кошмарът бързо ще бъде забравен, но скоростта на оздравяването я караше да се пита дали ще е трайно. Макар да се опитваше да мисли позитивно, Фей Блок беше измъчвана от инстинктивното и обезпокоително чувство, че нещо не е наред.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Като се имаше предвид екзотичния му произход като кръщелник на Пикасо и някога известен илюзионист в Европа, Пабло Джаксън беше звезда в светските кръгове в Бостън. Нещо повече, по време на Втората световна война той беше свързка между британското разузнаване и силите на френската съпротива и заниманията му напоследък като хипнотизатор в помощ на полицията само добавяше към загадъчния ореол около него. Ето защо, Пабло не можеше да се оплаче от липса на покани.

На Коледа той отиде на вечеря за двајсет и двама в дома на господин и госпожа Хергеншаймър в Бруклин. Къщата беше великолепа — тухлена сграда в архитектурния стил от началото на деветнайсети век, елегантна и гостоприемна като самите Хергеншаймър, които бяха натрупали парите си от търговия с недвижими имоти през петдесетте години. В библиотеката дежуреше барман, а из огромния салон сновяха сервитьори в бели сака и разнасяха шампанско и ордюври. Във фойето свиреше струнен квартет. Музиката беше тиха и приятна.

От цялата интригуваща компания човекът, който най-много интересуваше Пабло, беше Александър Кристофсън, бивш посланик във Великобритания, един мандат сенатор от Масачузетс в американския Конгрес, после директор на ЦРУ и сега пенсионер от десетина години. Пабло го познаваше почти от половин век. Кристофсън беше на седемдесет и две години, но възрастта не му се бе отразила зле. Той беше висок и изискан. Лицето му имаше класически черти и забележително малко бръчки. Умът му беше проникателен и бърз като всякога. Истинското времетраене на земния му път се издаваше само от леките следи на Паркинсоновата болест. Въпреки лечението дясната му ръка трепереше.

Пабло подрани с половин час за вечерята и заведе Александър за поверителен разговор в кабинета. Двамата сложиха чашите си с шампанско на масичката до прозореца и седнаха на кожените кресла. Възрастният илюзионист стана, затвори вратата и каза:

— Нуждая се от съвета ти, Алекс.

— Както ти е известно, хората на нашата възраст много обичат да дават съвети. Това компенсират факта, че вече не можем да даваме лош пример. Но пък и нямам представа какъв съвет мога да ти дам, за който ти вече да не си се досетил.

— Вчера при мен дойде млада жена. Тя е изключително красива, очарователна и интелигентна. Свикнала е сама да решава проблемите си, но сега се е сблъскала с нещо много странно и отчаяно се нуждае от помощ.

Алекс вдигна вежди в недоумение.

— Още ли идват за помощ при теб красиви млади жени? Та ти си на осемдесет и една години. Изумен съм и ти завиждам, Пабло.

— Това не е любовна връзка, стари мръсничко. Тук не става дума за страст. — Без да споменава името и професията на Джинджър Вайс, Пабло обясни какъв е проблемът ѝ — странните и необясними пристъпи на пориомания — и разказа за сеанса с хипнозата, приключил с ужасяващото ѝ затваряне в себе си. — Тя наистина изпаднаше в дълбока, самопредизвикана кома, вероятно дори щеше да умре, за да не отговори на въпросите ми. Естествено аз отказах отново да я хипнотизирам и да изложам на риск живота ѝ. Но обещах да проуча въпроса и да проверя дали е описан друг подобен случай. Снощи и днес преглеждах разни учебници и научни статии, търсейки информация за блокиране на паметта с имплантирано самоунищожение. И накрая намерих нещо... в една от твоите книги. Разбира се, ти си писал за *изкуствено наложено* психично състояние в резултат на промиване на мозъка, а тази жена сама блокира паметта си, но приликите са налице.

Черпейки от опита си в разузнавателните служби през Втората световна война и по време на последвалата студена война, Александър Кристофсън бе написал няколко книги. Две от тях разказваха за промиването на мозъци. В едната Алекс описваше метода „блокажът Азраел“, наричайки го на името на един от ангелите на смъртта. И този метод обезпокоително приличаше на бариерата, която бе издигната

пред паметта на Джинджър Вайс и я предпазваше от някакво травмиращо събитие в миналото ѝ.

През вратата на кабинета достигаха приглушените звуци на музиката на струнния квартет. Алекс сложи чашата си на масичката, защото ръцете му силно се разтрепериха.

— Предполагам, че няма да се откажеш от този въпрос и да го забравиш, нали? — попита той. — Защото ти казвам, че това е най-умното, което можеш да направиш.

— Ами, обещах ѝ да се опитам да ѝ помогна — отговори Пабло.

— Оттеглих се преди десетина години и инстинктите ми вече не са такива, каквито бяха. Но имам много лошо предчувствие за тази история. Откажи се, Пабло. Не се срещай повече с онази жена. Не се опитвай да ѝ помогнеш.

— Но, Алекс, аз ѝ обещах.

— Опасявах се, че такава ще бъде позицията ти. — Алекс скръсти треперещите си ръце. — Е, добре. „Блокажът Азраел“... не е нещо, което Западното разузнаване използва, но руснаците го намират за безценно. Например, нека си представим един изключително способен руски агент на име Иван, оперативен работник с трийсетгодишна служба в КГБ. В паметта на Иван има невероятно количество свръхделикатна информация, която, ако попадне в ръцете на западниците, ще унищожи руската шпионска мрежа. Шефовете непрекъснато се тревожат, че ако отиде на мисия в чужбина, Иван ще бъде разкрит и разпитан.

— Доколкото разбирам, със сегашните психотропни средства и методи на хипноза, никой не може да запази информация в тайна от някой упорит разпитвач.

— Точно така. Колкото и да е корав, Иван ще разкаже всичко, което знае, без да го изтезават. Поради тази причина шефовете му ще предпочетат да изпратят по-млади агенти, които, ако бъдат заловени, ще разкрият не толкова ценна информация. Но, от друга страна, много ситуации изискват опитен агент като Иван, затова вероятността информацията, която той знае, да попадне във вражески ръце, е кошмар за шефовете му.

— Рисковете на професията.

— Да. Но нека си представим, че наред с всичката онази свръхсекретна информация, Иван знае и две-три неща, които са

особено деликатни — толкова експлозивни, че разкриването им може да унищожи страната му. Тези спомени за операциите на КГБ може да бъдат потиснати, без да се влияе на работата му. Говорим за потискането на една много малка част от спомените му — около един процент. После, ако попадне в ръцете на врага, по време на разпитите, той пак ще издаде важна информация, но поне няма да разкрие онези няколко особено важни и опасни спомени.

— И в това се състои ролята на „блокажа Азраел“. Шефовете на Иван използват психотропни средства и хипноза, за да запечатат определени фрагменти от миналото му, преди да го изпратят в чужбина на следващата мисия.

Алекс кимна.

— Например... Да кажем, че преди година Иван е бил един от агентите, замесени в опита за убийство на папа Йоан Павел Втори. Ако паметта на Иван е блокирана, споменът за участието му в тази операция е заключен в подсъзнанието, отвъд обсега на евентуални разпитвачи, без да се влияе на работата му. Но не всяко блокиране на паметта би било достатъчно. Ако открият стандартно блокиране на паметта, разпитвачите на Иван ще се потрудят да го отстранят, защото ще знаят, че потиснатата информация е от огромно значение. Ето защо, бариерата не трябва да се пипа. „Блокажът Азраел“ е съвършен. Когато го разпитват за забранената тема, субектът е програмиран да изпадне в дълбока кома, за да не чува гласа на разпитвача, и дори да умре. Всъщност по-точно е да го наречем „спусъкът Азраел“, защото, ако се опитва да проникне в блокираните спомени, разпитвачът може да натисне спусъка, да предизвика кома и да убие Иван.

— Но инстинктът за оцеляване не е ли достатъчно силен, за да преодолее блокирането? — силно заинтригуван, попита Пабло. — Когато се стигне дотам, че Иван трябва или да си спомни и да разкрие онова, което е забравил, или да умре... потиснатият спомен сигурно ще изплава на повърхността.

— Не. — Дори на меката кехлибарена светлина на лампата до стола се виждаше, че лицето на Алекс е станало сиво като камък. — Не и при наличието на психотропните средства и методите на хипноза, които съществуват в днешно време. Контролирането на съзнанието е ужасяващо напреднала наука. Инстинктът за оцеляване е най-силният

в човека, но дори той може да бъде преодолян. Иван може да бъде програмиран да се самоунищожи.

Пабло установи, че чашата му е празна.

— Младата ми приятелка, изглежда, е изобретила свой „блокаж Азраел“, за да се скрие от някакво изключително обезпокоително събитие в миналото си.

— Не. Тя не е създала сама блокирането.

— Не може да има друго обяснение, Алекс. Тя е в окаяно състояние. Затваря се в себе си, когато се опитам да я разпитам. Ти си запознат с тези неща, затова помислих, че ще имаш представа как да се справя с проблема ѝ.

— Ти още не разбираш защо те предупредих да се откажеш от тази история, Пабло. — Алекс стана, приближи се до прозореца, пхна треперещите си ръце в джобовете и се вторачи в покритата със сняг градина. — Самопредизвикан, естествено създаден „блокаж Азраел“? Не, такова нещо не съществува. Човешкото съзнание не може по собствена воля да се изложи на риск от смърт само за да скрие нещо от себе си. „Блокажът Азраел“ *винаги* означава контрол, упражнен отвън. Има ли такава бариера, тогава някой я е имплантирал в паметта ѝ.

— Искаш да каже, че са ѝ промили мозъка? Но това е абсурдно. Тя не е шпионин.

— Убеден съм, че не е.

— Не е и рускиня. Тогава защо ще ѝ промиват мозъка? Обикновените граждани не стават жертви на такива неща.

Алекс се обърна и погледна Пабло.

— Това е само предположение, но... може случайно да е видяла нещо, което не е трябвало да вижда. Нещо изключително важно и секретно. И сетне е била подложена на сложен процес на потискане на паметта, за да се уверят, че няма да каже на никого.

Изумен, Пабло се вторачи в него.

— Но какво толкова може да е видяла, че да наложи такива крайни мерки?

Алекс сви рамене.

— И кой би могъл да промие мозъка ѝ?

— Руснаците, ЦРУ, Мосад, МИ5 — всяка организация, която знае как се правят такива неща.

— Мисля, че тя не е пътувала извън Съединените щати, затова трябва да са ЦРУ.

— Не е задължително. Всички други действат в Съединените щати за собствените си цели. Пък и разузнавателните агенции не са единствените групи, които са запознати с методите за контролиране на съзнанието. Това е ясно на разните религиозни секти, на фанатизираните малки политически организации... и на други. Информацията се разпространява бързо, а злонамерената — още по-бързо. Ако някои хора искат тази жена да забрави нещо, ти със сигурност няма да искаш да ѝ помогнеш да си го спомни. Това няма да е здравословно нито за нея, нито за теб, Пабло.

— Не мога да повярвам...

— Повярвай — мрачно каза Алекс.

— Но пристъпите на пориомания, внезапният страх от черни ръкавици и каски... Това, изглежда, показва, че блокирането на паметта ѝ се пропуква. Но хората, за които ти спомена, не биха си свършили работата наполовина, нали? Ако са имплантирали бариера, всичко би трябвало да бъде безупречно.

Алекс отново седна на стола, приведе се и изпитателно се вторачи в Пабло, очевидно опитвайки се да му внуши колко е сериозно положението.

— Ето какво ме притеснява най-много, стари приятелю. Обикновено такава солидно имплантирана бариера в съзнанието никога няма да се пропука от само себе си. Хората, които са направили това на приятелката ти, са абсолютни специалисти в тази област. Те не биха се провалили. Затова наскоро появилите се проблеми и влошаващото се психично състояние може да означава само едно.

— Какво?

— Забранените спомени, тайните, погребани зад „блокажа Азраел“, явно са толкова експлозивни, страшни и травмиращи, че дори една вещо вградена бариера не може да ги задържи. В тази жена е скрит потресаващ спомен с огромна сила, който се опитва да разчупи оковите на подсъзнанието и да изплава в съзнанието ѝ. Предметите, които предизвикват краткотрайната загуба на паметта по време на пристъпите на пориомания, по всяка вероятност са елементи от потиснатите спомени. Когато види някое от тези неща, тя се

приближава до прозрение и е на път да си спомни. И тогава програмата ѝ се включва и тя получава краткотрайна амнезия.

Сърцето на Пабло ускори ударите си от вълнение.

— В такъв случай може би е възможно да се приложи хипноза, за да се проникне в „блокажа Азраел“ и да се разширят вече появилите се пукнатини, без тя да изпадне в кома. Човек трябва да бъде изключително предпазлив, но...

— Ти не ме слушаш! — прекъсна го Алекс и отново скочи, после се надвеси над Пабло и насочи треперещия си пръст към него. — Това е невероятно опасно. Попаднал си на нещо, с което не можеш да се справиш. Ако ѝ помогнеш да си спомни, ще си създадеш силни врагове в някои среди.

— Тя е много мило момиче и животът ѝ е съсипан заради тази история.

— Не можеш да ѝ помогнеш. Ти си твърде възрастен и си сам срещу неизвестни сили.

— Виж какво, може би положението не ти е достатъчно ясно. Не споменах името ѝ и професията ѝ, но сега ще ти кажа, че...

— Не искам да знам коя е тя! — извика Алекс. Очите му се разшириха.

— Тя е лекар — настоя Пабло. — Завършва специализацията си по хирургия. Четиринайсет години се е готвила да практикува медицина и сега е на път да загуби всичко. Това е истинска трагедия.

— Замисли се, по дяволите. Тя сигурно ще разбере, че е по-добре да не знае истината. Щом потиснатите спомени напират така, тогава трябва да са толкова травмиращи, че може да съсипят психиката ѝ.

— Може би — съгласи се Пабло. — Но не трябва ли *тя* да реши дали да продължи да търси истината или не?

Алекс остана непреклонен.

— Ако процесът да си спомни не я съсипе, тогава тя вероятно ще бъде убита от онези, които са ѝ присадили „блокажа Азраел“. Изненадан съм, че не са я ликвидирали веднага. Ако в тази история е замесена някоя разузнавателна агенция, тогава не трябва да забравяш, че за тях гражданите са напълно заменими. Страхотно и е провървяло, че са приложили промиване на мозъка, а не са я очистили незабавно. С един куршум става много по-бързо и евтино. Но те няма да ѝ дадат втори шанс. Ако разберат, че „блокажът Азраел“ се е

пропукал и тя е разкрила тайната, която са скрили от нея, ще ѝ пръснат черепа.

— Не можеш да бъдеш сигурен. Освен това тя е много амбициозна, предприемчива и енергична. Ето защо, от нейната гледна точка, сегашното ѝ състояние е толкова лошо, че все едно е умряла.

— Ако ѝ помогнеш, ще пръснат и твоя череп — без да прави опит да прикрие раздразнението си от възрастния илюзионист, каза Алекс. — Това ще те убеди ли да се откажеш?

— Когато си на осемдесет и една години, не ти се случва почти нищо интересно. Не можеш да си позволиш да обърнеш гръб на малкото вълнения в живота си. Трябва да рискувам.

— Правиш грешка.

— Може би, приятелю мой. Но... тогава защо се чувствам толкова добре?

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Доктор Бенет Сънфорд, който бе оперирал Уинтън Толк след престрелката в магазина за сандвичи, покани отец Висажик в просторния си кабинет. На стените бяха окачени препарирани риби — макайра, тон, костури и пъстърви. Над трийсет стъклени очи се взираха, без да виждат, в двамата мъже. Имаше и витрина, пълна със сребърни и златни купи и медали. Лекарят седна зад чамовото бюро в сянката на макайрата с поразителни размери, а Стефан се настани на удобен стол до него.

От болницата бяха съобщили само служебния номер на доктор Сънфорд, но отец Висажик успя да се сдобие с домашния му адрес с помощта на приятели от телефонната компания и полицията. Той отиде при лекаря в седем и трийсет вечерта на Коледа и се извини, че прекъсва празника.

— Брендън работи при мен в „Сейнт Бернадет“ и аз имам много хубаво мнение за него. Ето защо, не искам да си навлича неприятности — обясни Стефан.

— Неприятности ли? Какви неприятности? — учуди се Сънфорд, който приличаше на рибите си — блед, с леко изпъкнали очи и вечно нацупени устни. Той отвори комплект с малки инструменти,

избра миниатюрна отвертка и насочи вниманието си към въдичарската макара на бюрото си.

— Намеса в работата на полицаи, които изпълняват служебния си дълг.

— Но това е нелепо. Ако той не се беше погрижил за Толк, човекът щеше да е умрял. Преляхме му четири литра и половина кръв.

— Така ли? Тогава в медицинския картон на пациента няма грешка.

— Не. — Сънфорд махна металната капачка на макарата и надникна в механизма. — Възрастният човек има седемдесет милилитра кръв на килограм телесно тегло. Толк е пълен. Тежи стотина килограма. Би трябвало да има седем литра кръв. Но когато го докараха при мен, той бе загубил над шейсет процента от кръвта си.

Лекарят остави отвертката, взе малък гаечен ключ и добави:

— А в линейката на път за болницата са му прелели още един литър.

— Искате да кажете, че е загубил над седемдесет и пет процента от кръвта си, преди да го изнесат от магазина за сандвичи? Но... как е възможно човек да загуби толкова много кръв и да оживее?

— Не е възможно — тихо каза Сънфорд.

През тялото на Стефан премина тръпка на приятно вълнение.

— И двата куршума са заседнали в меките тъкани, без да увредят органи. Засегнали ли са ребра и кости?

— Ако куршумите бяха улучили кост, резултатът щеше да е счупване или раздробяване. Но аз не видях такова нещо. От друга страна, ако не са били отклонени от кости, куршумите щяха да минат през тялото и да оставят големи изходни рани. Но аз ги намерих заседнали в меките тъкани.

Стефан се вторачи в наведената глава на хирурга и попита:

— Защо имам чувството, че искате да ми кажете още нещо, но се страхувате?

Най-после Сънфорд вдигна глава.

— А аз защо имам чувството, че не ми казвате истинската причина за посещението си, отче?

— Нямам какво да кажа.

Лекарят въздъхна и прибра инструментите.

— Добре. Съдейки по входните рани, единият куршум е улучил Толк в гърдите и е поразил долната част на гръдната кост, която би трябвало да е откъсната или раздробена. Частици, подобни на шрапнели, би трябвало да са пробили органите и главните кръвоносни съдове. Но това явно не е станало.

— Защо казвате „явно“? Или е станало, или не.

— Съдейки по входната рана в плътта, аз знам, че куршумът е поразил *гръдната кост*, отче. Намерих го заседнал в тъканта от другата ѝ страна, без да е нанесъл поражения. Следователно куршумът е минал *през костта*, без да я раздроби. Това, разбира се, е невъзможно. Но въпреки всичко аз намерих входна рана над гръдната кост, непокътната кост точно зад раната и после куршум, който неизвестно как е проникнал от едното място в другото. Нещо повече, входната рана от втория куршум е над основата на четвъртото ребро вдясно, но реброто също е непокътнато. Куршумът би трябвало да го раздроби.

— Може би грешите и куршумът е проникнал между ребрата.

— Не. — Сънфорд вдигна глава, но не погледна отец Висажик. Безпокойството на лекаря беше странно и онова, което бе казал, не го обясняваше. — Не правя грешки в диагнозата. Освен това куршумите бяха заседнали там, където трябва да бъдат, ако *са поразили* костта, минали са през нея и остатъкът от инерцията им е бил абсорбиран от мускула. Но *между* входната рана и куршумите нямаше увредена тъкан и кост. А това е невъзможно. Куршумите не могат да минат през гърдите на човека и да не оставят никаква следа!

— Изглежда, е станало малко чудо.

— Повече от малко. На мен ми се струва, че е адски голямо!

— Щом са били засегнати само една артерия и една вена и при това са били само одраскани, как е възможно Толк да загуби толкова много кръв? Достатъчно големи ли са били пораженията?

— Не. Такива незначителни травми не може да са причинили такъв масивен кръвоизлив.

Хирургът не добави нищо повече. Сънфорд, изглежда, бе обзет от страх, който Стефан не можеше да си обясни. От какво се боеше лекарят? Ако мислеше, че е станал свидетел на чудо, защо не се радваше?

— Докторе, за един учен и лекар е трудно да признае, че е видял нещо, което образованието му не може да обясни и противоречи на

схващанията му за реалност. Но ви моля да ми разкажете всичко, което сте видели. Какво криете? Как е загубил толкова много кръв Уинтън Толк, щом раните му са били толкова незначителни?

Сънфорд се облегна назад.

— След като кръвопреливането започна, аз намерих куршумите с помощта на рентгеновите снимки и направих необходимите разрези, за да ги извадя. Докато оперирах, видях малка дупка в главната мезентериална артерия и още едно незначително разкъсване на една от главните междуребрени вени. Бях сигурен, че има и други разкъсани кръвоносни съдове, но не можах да ги открия веднага. Първо, разбира се, заших артерията, защото кръвенето там беше по-сериозно. После се насочих към разкъсаната междуребрена вена и... раната беше изчезнала.

— Изчезнала — повтори Стефан. През тялото му премина тръпка на страхопочитание, защото очакваше точно това — откровение от такова изумително значение, което в същото време обаче далеч надминаваше очакванията му.

— Изчезнала — каза Сънфорд и най-сетне погледна Стефан. В сивите, воднисти очи на хирурга пробягна сянка на страх и отец Висажик се убеди, че поради някаква необяснима причина, случилото се чудо плаши лекаря. — Разкъсаната вена бе заздравяла сама, отче. Сигурен съм, че имаше разкъсване. Сложих щипка на раната със собствените си ръце. И асистентът ми я видя. И медицинската сестра. Но когато се приготвих да го заших, разкъсването беше изчезнало. Заздравяло. Махнах щипката и кръвта потече във вената, без се процежда отникъде. И после, когато изваждах куршумите, мускулната тъкан сякаш... се срасна пред очите ми.

— Сякаш?

— Не — призна Сънфорд. — Мускулната тъкан *наистина* се срасна пред очите ми. Звучи невероятно, но го видях. Не мога да го докажа, отче, но знам, че двата куршума наистина са раздробили гръдната кост и ребрата на Толк и са разпръснали частици от кости в тялото му. Трябва да са били нанесени големи, смъртоносни поражения. Но когато полицаят легна на операционната маса, тялото му се бе излекувало само. Раздробените кости се бяха... възстановили. Главната мезентериална артерия и междуребрената вена бяха разкъсани и затова бе загубил много кръв толкова бързо. Но когато го

отворих, и двата кръвоносни съда се бяха сраснали, с изключение на няколко незначителни охлузвания. Звучи налудничаво, но ако не бях зашил артерията, сигурен съм, че и тя щеше да се затвори сама... като вената.

— Какво казаха за това асистентът ви и медицинската сестра?

— Странното е, че... не разговаряхме много по този въпрос. Не знам защо не го обсъдихме подробно. Може би не говорихме за това, защото... живеем в епохата на разума, където чудесата са неприемливи.

— Колко тъжно, ако е истина.

— Отче, ако има Господ, защо е спасил точно това ченге?

— Защото е добър човек.

— Нима? Виждал съм да умират стотици добри хора. Защо този беше спасен, а другите — не?

Отец Висажик придърпа стола си по-близо до хирурга.

— Вие бяхте откровен с мен, докторе, затова и аз ще бъда прям. Зад случилото се съзирам нечовешка сила. Присъствие. И това Присъствие е свързано не с Уинтън Толк, а с Брендън Кронин, човекът... *свещеникът*, който е оказал първа помощ на полицаия в магазина за сандвичи.

Бенет Сънфорд примига учудено.

— Но вие нямаше да мислите така, ако...

— Ако Брендън не беше свързан с още едно чудо.

Без да споменава името на Емелийн Холбърг, Стефан му разказа за оздравяващите крайници на момиченцето, което доскоро беше парализирано от болест на костите.

Вместо да почерпи надежда от думите на свещеника, Бенет Сънфорд стана още по-унил. Отчаянието му беше странно.

— Докторе, може би пропускам нещо, но ми се струва, че имате основателна причина да се радвате. Имали сте привилегията да станете свидетел на Божие дело. Защо сте толкова потиснат? — попита отец Висажик, раздразнен от мрачното настроение на лекаря.

— Роден съм и възпитан като лютеран, но от двайсет и пет години съм атеист. И сега...

— Разбирам.

Доволен и щастлив, Стефан се залови да възвръща вярата в Бога на доктор Бенет Сънфорд. *Свещеникът* съвсем не подозираше, че

преди денят да свърши, еуфорията му ще се разсее и ще преживее горчиво разочарование.

РИНО, НЕВАДА

Зебедея Ломак не бе предполагал, че животът му ще свърши с кърваво самоубийство на Коледа, но в онази нощ бе паднал толкова низко, че жадуваше да сложи край на съществуването си. Той зареди пушката си, сложи я на мръсната и разхвърляна кухненска маса и се закле, че ще я използва, ако до полунощ не се отърве от проклетата луна.

Странният му интерес към луната започна да се проявява по миналото лято, макар че отначало изглеждаше невинен. Към края на август онази година Зеб придоби навика да излиза на задната веранда на уютната си малка къща, да наблюдава луната и звездите и да пие бира. В средата на септември той си купи телескоп и няколко книги за любители астрономи.

Зеб се изненада от внезапното си влечение към луната и звездите. През по-голямата част от петдесетте си години Зебедея Ломак, комарджия професионалист, не бе проявявал интерес към нищо друго, освен към картите. Той действаше в Рино, Лейк Таху и в Лас Вегас и от време на време в някой от по-малките центрове на хазарта като Елко и Булхед Сити, като играеше покер с туристи и местни кандидати за шампиони в тази игра. Зеб не само беше добър с картите, но и ги *обичаше* — повече от жените, алкохола и яденето. Дори парите не бяха важни за него, а само страничен продукт от играта на карти. Най-важното беше да играе.

Докато Зебедея Ломак не купи телескопа и не се побърка.

В продължение на два месеца той го използваше само от време на време като любимо занимание. После си взе още няколко книги по астрономия. Но миналата Коледа Зеб започна да съсредоточава вниманието си не толкова върху звездите, колкото върху луната и тогава му се случи нещо странно. Новото хоби скоро стана интересно като покера и Зеб започна да отлага планирани екскурзии до казината, за да изучава лунната повърхност. През февруари той не откъсваше очи от телескопа всяка нощ, когато луната се виждаше. През април книгите за луната в колекцията му наброяваха стотина и Зеб отиваше

да играе карти само два-три пъти седмично. В края на юни книгите станаха петстотин й той облепи стените и тавана в спалнята със снимки на луната, изрязани от стари вестници и списания. Зебедея престана да играе карти и започна да живее от спестяванията си. Интересът му към всичко, свързано с луната вече не приличаше на хоби, а се превръщаше в маниакална обсебеност.

До септември колекцията му се увеличи на хиляда и петстотин заглавия. Книгите бяха натрупани на купчини из цялата къща. През деня Зеб четеше за луната, но по-често седеше и часове наред гледаше снимките, без да може да разбере, нито да устои на привличането й, докато хребетите и равнините й станаха познати като петте стаи на къщата му. В нощите, когато луната се виждаше, той я наблюдаваше през телескопа, докато очите му кървясваха, подпухваха и се затваряха от умора.

Преди да го завладее тази обсебеност, Зебедея Ломак беше здрав и в добра физическа форма. Но докато интересът му към луната се засилваше, той престана да прави гимнастика и започна да се храни непълноценно — сладкиши, сладолед, бисквити и сандвичи, защото вече нямаше време да готви сваятна храна. Нещо повече, луната не само го интригуваше, но и го смущаваше, изпълваше го не само с почуда, но и със страх, затова Зеб стана нервен и се успокояваше, като хапваше нещо. Той напълня и мускулите му се отпуснаха, макар че смътно съзнаваше за физическите промени, които ставаха с него.

В началото на октомври Зеб непрекъснато мислеше за луната и я сънуваше. Из цялата му къща бяха залепени стотици изображения на лунната повърхност, изрязани от списания, вестници и книги по астрономия. По време на едно от редките си излизания той видя огромен плакат на луната — цветна снимка, направена от астронавти — и си купи петдесет екземпляра — достатъчно, за да облепи тавана и всички стени в хола. Зеб сложи плакати дори на прозорците. Той изнесе мебелите и превърна празното помещение в планетариум. Понякога лягаше по гръб на пода и в захлас се вторачваше в онези петдесет луни, обзет от изумление и същевременно от необясним ужас — чувства, които не проумяваше.

В Коледната нощ, докато лежеше и гледаше стотината изображения на луната, Зеб изведнъж забеляза нещо, написано на едно от тях. Една-единствена дума. „Доминик“. Зеб разпозна собствения си

почерк, но не си спомняше да е написал това име върху снимката на луната. После съзря друго име, надраскано на друг плакат. „Джинджър“. А сетне — трето. „Фей“. И четвърто — „Ърни“. Зеб разгледа останалите плакати, но не видя повече имена.

Освен че не си спомняше да ги е написал, той не можеше да се сети и за никой познат на име Доминик, Джинджър или Фей. Зеб познаваше неколцина човека на име Ърни, но никой от тях не му беше близък приятел, и появата на това име върху плаката с луната не беше по-малко загадъчна от другите. Докато гледаше имената, Зеб започна да става все по-неспокоен, защото изпита странното чувство, че *познава* онези хора и те са изиграли ужасно важна роля в живота му, и запазването на разсъдъка и на живота му зависи от това да си спомни кои са.

Внезапно в паметта му изплава някакъв отдавна забравен спомен и Зеб интуитивно осъзна, че ако си спомни самоличността на онези четирима човека, ще разбере какъв е произходът на налудничавия му интерес и същевременно неясен страх от луната. Но паниката му се засили и той започна да се поти и да трепери неудържимо.

Зеб отмести поглед от плакатите, изведнъж ужасен от вероятността, че може да си спомни всичко това, и хукна към кухнята, подтиквайки от мъчителен глад, какъвто изпитваше винаги, когато беше нервен. Той отвори вратата на хладилника и се стресна, като видя, че лавиците са празни. Вътре имаше само мръсни чинии и празни пластмасови и картонени кутии от храна за вкъщи. Зеб погледна в камерата за дълбоко замразяване и съзря само скреж.

Той се опита да си спомни кога за последен път бе ходил в супермаркета. Оттогава трябва да бяха минали дни или дори седмици. Зеб не можеше да си спомни колко, защото в доминирания му от луната свят времето вече нямаше значение. И откога не бе ял? Той смътно се сети, че хапна пудинг, но не беше ясно дали това е било днес или преди два дни.

Зебедея Ломак беше толкова потресен от това ново развитие на нещата, че съзнанието му се проясни за пръв път от няколко седмици. Огледа кухнята и издаде сподавен звук на погнуса и ужас, защото видя в каква кочина живее. Подът беше отрупан с боклуци — лепкави кутии от плодови сокове, от овесени ядки, от мляко, десетки празни пликчета от пържени картофи и опаковки от бонбони и шоколадови десерти. И

хлебарки. Черните буболечки пъплека, припкаха, провираха се през боклуците, търчаха по пода, катереха се по стените и се криеха в мивката.

— Господи — с дрезгав глас промълви Зеб. — Какво се е случило с мен? Какво правя? Какво ми има?

Той докосна лицето си и трепна от изненада, когато установи, че има брада. Зеб винаги беше гладко избръснат. Изпадна в паника и се втурна в банята, където се погледна в огледалото и видя непознат — мръсно лице, сплъстени коси, бледа, мека и отпусната кожа, осеяна с остатъци от храна и мръсотия брада на две седмици и обезумели очи. Тялото му вонеше толкова противно, че Зеб едва не се задави от собствената си миризма. Явно не се беше къпал от седмици.

Нуждаеше се от помощ. Беше болен. И объркан. Не разбираше какво става с него, но знаеше, че трябва да се обади по телефона и да потърси помощ.

Но Зеб не се приближи веднага до телефона, защото се страхуваше, че ще го обявят за безнадеждно луд и ще го затворят в психиатрична клиника до края на живота му. Така, както направиха с баща му. Когато Зеб беше осемгодишен, баща му често получаваше ужасни пристъпи, бълнуваше и бръщолевеше, че от стените изпълзят гущери, и лекарите го прибраха в отрезвителното отделение, за да пречистят организма му. Но този път, за разлика от преди, делириум тременсът не премина и той прекара в клиника остатъка от живота си. И оттогава Зеб се боеше, че и неговият мозък може да е увреден. Гледайки лицето си в огледалото, той осъзна, че не може да повика помощ, докато не оправи външния си вид и не разтреби къщата. Инак щяха да го приберат в лудница.

Зеб не беше в състояние да гледа отражението си достатъчно дълго, за да се избръсне, затова реши първо да почисти къщата. Навел глава, за да не вижда снимките на луната, която неудържимо го привличаше, той бързо влезе в спалнята, отвори гардероба и извади пушката си дванайсети калибър „Ремингтън“ и кутия с патрони. После се върна в кухнята, зареди пушката и я сложи на масата. Говорейки на глас, Зеб сключи сделка със себе си.

— Изхвърли книгите за луната, скъсай плакатите, за да не изглежда толкова шантава тази къща, изчисти кухнята, избръсни се и се изкъпи. И тогава може би съзнанието ти ще се проясни достатъчно,

за да разбереш какво става с теб. И да потърсиш помощ. Но не и сега, когато всичко е в безпорядък.

Той не спомена за пушката. Беше му провървяло, че за малко излезе от унеса по луната, в който живееше, стресна се и дойде на себе си, когато видя празния хладилник, но ако отново се върнеше в онзи кошмар, можеше и да не се събуди повече. Ето защо, ако не устоеше на привличането на луните по стените, Зеб бързо щеше да се върне в кухнята, да вземе пушката, да пъхне дулото в устата си и да натисне спусъка.

Смъртта беше по-добро решение, отколкото да живее в това състояние.

Влезе в хола и започна да събира книгите. Някои имаха обложки със снимки на луната, но Зеб ги бе изрязал. Той грабна купчина книги и излезе на двора, където имаше огнище за скара. Треперейки от студ, Зеб ги хвърли в ямата и се върна да вземе още, без да смее да погледне нощното небе от страх, че огромното светило още е там.

Непреодолимото му желание да се вторачи в луната беше силно и властно, досущ потребността на наркоман от хероин, но Зеб успя да се пребори с него.

Докато пренасяше книгите в огнището, почувства, че в паметта му отново напират споменът за отдавна забравено събитие. *Доминик, Джинджър, Фей, Ърни...* Инстинктивно Зеб осъзна, че ще разбере причината за интереса си към луната само ако си спомни кои са онези четирима човека. Той се съсредоточи върху имената, опитвайки се да ги използва, за да се предпази от примамливите призови на луната. Най-после изхвърли в огнището двеста-триста книги и се приготви да ги запали.

Но когато драсна клечката и се наведе, Зеб видя, че ямата е празна. Изумен и ужасен, той се вторачи в нея, сетне пусна кибрита, хукна към къщата, влезе в кухнята и видя онова, от което най-много се страхуваше. Там бяха натрупани книгите — мокри от снега и изцапани с пепел от огнището. Зеб наистина ги бе изхвърлил, но после отново го бе обзел лунатизмът и без да знае какво прави, ги бе занесъл обратно вкъщи.

Той започна да плаче, но остана непреклонен в решението, че няма да прекара остатъка от живота си в усмирителна риза. Зеб взе десетина книги и пак тръгна към огнището. Имаше чувството, че е

прокълнат и се намира в ада, обречен вечно да извършва този безумен ритуал.

Зеб реши, че пак е напълнил ямата, но изведнъж осъзна, че не носи книгите към огнището, а обратно в къщата. Отново бе изпаднал в унес по луната и вместо да унищожава предметите на обсебеността си, за пореден път ги събираше.

Зеб тръгна към къщата и забеляза, че снегът блести, отразявайки светлина. Пряко волята си, той вдигна глава и погледна почти безоблачното небе.

— Луната — промълви Зебедея.

И в същия миг разбра, че с него е свършено.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

За Доминик Корвези Коледа почти по нищо не се отличаваше от другите дни. Той нямаше съпруга и деца, за да я направи специална. Доминик бе израснал в домове на осиновители и нямаше роднини, с които да сподели пуйка и пай с кайма. Неколцина приятели, включително Паркър Фейн, всяка година го канеха да се присъедини към празника им, но той винаги отказваше, защото знаеше, че ще се чувства излишен. Доминик обичаше самотата и хубавите книги в дома му можеха да направят всеки ден приятен.

Но тази Коледа той не можеше да се съсредоточи да чете, защото мислеше за загадъчната поща, която бе получил предишния ден и за необходимостта да устои на силното си желание да глътне хапче валиум. Макар да се страхуваше, че ще сънува и ще ходи насън, вчера Доминик не взе валиум, нито флуразепам. Бе твърдо решил да избегне понататъшна зависимост от успокоителните, въпреки че продължаваше да жадува за тях.

Всъщност искаше ги толкова силно, че изсипа хапчетата в тоалетната и пусна водата, защото нямаше доверие на себе си.

Докато денят минаваше, безпокойството му нарасна до нивото, което бе достигнало, преди да започне да взима лекарства.

В седем вечерта на Коледа Доминик пристигна в разположената несиметрично къща на Паркър, намираща се на склона на хълма, и прие чаша домашно приготвен топъл коктейл от разбито яйце със захар, канела, мляко и вино. Обичайно неподдържаната брада и

разрошената коса на художника бяха подстригани и пригладени в чест на празника. Макар да беше облечен по-консервативно от обикновено и подстриган, Паркър беше темпераментен и ентусиазиран както винаги.

— Каква Коледа! Днес в къщата царстваха мир и любов. Скъпият ми брат направи само четирийсет-петдесет гадни и завистливи забележки за успеха ми. Обикновено са два пъти повече. Онази светица, доведената ми сестра Карла, само веднъж нарече снаха си Дорийн „кучка“. Но това може да се смята за оправдано, защото Дорийн започна всичко, като нарече Карла „безмозъчна пънкарка“, пълна с психарски врели-некипели. Истински ден на приятелство и обич! И този път нямаше нито един шамар, повярвай! И макар че както обикновено се напи, съпругът на Карла не повърна и не падна по стълбите, както на предишни Коледи. Но настоя да имитира Бет Мидлър най-малко десет пъти.

— Заминавам на дълго пътуване — каза Доминик, докато двамата слагаха столове до прозореца. — Ще отида със самолет до Портланд и оттам ще взема кола под наем. После ще мина по същия път като по миналото лято — през Невада и половината Юта по междушатска магистрала 80 до Маунтинвю.

Доминик седна, но Паркър остана прав. Новината го развълнува приятно.

— Какво се е случило? Това не е почивка, нали? Не е пътуване за удоволствие. Пак ли ходиш насън? Сигурно е така. И е станало нещо, което те е убедило, че това е свързано с промените с теб през онова лято.

— Не ходя насън, но сигурно ще го направя, защото изхвърлих проклетите лекарства. Те не ми помагаша. Излъгах. Започнах да ставам зависим от тях, Паркър. Не ми пукаше, защото беше по-добре да съм зависим, отколкото да понасям нещата, които правех насън. Но сега всичко се промени заради това. — Доминик извади двете бележки от неизвестен подател. Ръката му трепереше. — Проблемът ми не е само психически. Тук става нещо странно.

Той даде първата бележка на Паркър. Ръката му трепереше.

Художникът я прочете и остана озадачен.

— Вчера я получих по пощата. Няма обратен адрес. Пристигна и още една — продължи Доминик и добави, че е написал стотици пъти

думата „луната“ на компютъра си, докато е спал, после даде на Паркър и втората бележка.

— Но след като аз съм първият, на когото разказваш тази история за луната, откъде някой е знаел толкова много, че да изпрати такава бележка?

— Който и да е, онзи човек знае за сомнамбулизма ми. Може би защото ходих на лекар и...

— Искаш да кажеш, че те наблюдават?

— Явно. До известна степен. Не постоянно, а периодически. Но вероятно не знаят, че съм написал онази дума на компютъра си и как я произнасям насън, освен ако не стоят до леглото ми. Но несъмнено *знаят*, че ще реагирам на „луната“ и тази дума ще ме уплаши. Затова сигурно знаят какъв е източникът на цялата тази безумна бъркотия.

Паркър най-после седна на ръба на стола.

— Намери ги и ще разбереш какво става.

— Ню Йорк е голям град. Там нямам отправна точка. Но когато получих първата бележка, осъзнах, че имаш право — кризата на личността ми е свързана с предишната драстична промяна, която стана с мен по време на пътуването ми от Портланд до Маунтинвю. Ако отново мина по този маршрут, спра в същите мотели, ям в същите крайпътни ресторанти и се опитам точно да пресъздам всичко, може да си спомня нещо.

— Но как би могъл да забравиш нещо толкова важно?

— Може би не съм го забравил, а са заличили спомените ми.

— Но защо са ти изпратили тези бележки? Анонимният подател явно е на твоя страна.

— Вероятно не е съгласен с всичко, което са ми направили.

— Направили? Какви ги говориш?

Доминик нервно въртеше между пръстите си чашата с коктейла.

— Не знам. Но онзи кореспондент... очевидно иска да разбере, че проблемът ми не е психически, а в него се крие нещо повече. Мисля, че може би онзи човек иска да ми помогне да разбере истината.

— Тогава защо не ти се обади и не ти я каже?

— Предполагам, че не желае да рискува. Този човек сигурно е замесен в някаква конспирация, но част от групата не иска истината да излезе наяве. Ако се свърже открито с мен, другите ще разберат и той здравата ще загази.

Паркър прокара няколко пъти пръсти през косата си, като я разроши, сякаш това му помагаше да мисли по-задълбочено.

— Говориш така, сякаш те преследва някаква всезнаеща и всемогъща организация. Светата инквизиция, розенкройцерите, ЦРУ и масоните — всички взети заедно! Наистина ли мислиш, че са ти промили мозъка?

— Може и така да се нарече. Смятам, че не съм забравил травмиращия епизод без чужда помощ. Онова, което съм видял или преживял, явно е било толкова потресаващо, че още безпокои подсъзнанието ми и се опитва да достигне до мен чрез сомнамбулизма или написаното от мен на компютъра. Случилото се е било толкова изумително, че дори промиването на мозъка ми не е успяло да го заличи от паметта ми и някой от конспираторите рискува живота си, изпращайки ми загадъчни послания.

Паркър прочете бележките още веднъж, върна ги на Доминик и изпи коктейла си.

— По дяволите. Мисля, че имаш право и това ме разстройва. Не искам да го повярвам. Звучи ми така, сякаш творческото ти въображение се е развихрило и се опитваш да измислиш сюжет за нов роман — нещо по-колоритно от онова, което обикновено пишеш. Но колкото и налудничаво да звучи цялата история, друг отговор не ми идва наум.

Доминик осъзна, че е стиснал силно чашата си и има опасност да я строши. Той я сложи на масичката и избърса ръце в панталона си.

— И на мен. Нищо друго не може да обясни сомнамбулизма, промяната в мен, докато пътувах между Портланд и Маунтинвю и двете бележки.

— Какво ли е станало? — попита Паркър. — Изражението му беше загрижено. — На какво попадна, докато пътуваше там?

— Нямам представа.

— Не си ли мислил, че може да е нещо много лошо и опасно и е по-добре да не го знаеш?

Доминик кимна.

— Но ако не науча истината, няма да мога да се отърва от сомнамбулизма. Насън бягам от спомена за случилото се с мен там, по пътя, по миналото лято и за да спра да бягам, трябва да разбера какво е било. Защото в противен случай ще се побъркам. Това също може би

звучи малко мелодраматично, но е вярно. Ако не науча истината, онова, от което се страхувам насън, ще започне да ме обсебва и когато съм буден и тогава няма да имам миг покой. И накрая единственият изход ще бъде да пхна дулото на пистолета в устата си и да натисна спусъка.

— Мили Боже!

— Говоря сериозно.

— Знам, знам. Господ да ти е на помощ, приятелю мой.

РИНО, НЕВАДА

Облакът, който закри луната, спаси Зебедея Ломак, преди обсебеността да го завладее напълно. Той изведнъж осъзна, че е излязъл без палто в мразовитата декемврийска нощ и се е вторачил в небето, хипнотизиран от лунните лъчи. Ако облакът не бе нарушил унеса му, Зеб вероятно щеше да стои там, докато обектът на странния му интерес се скриеше зад хоризонта. И после, отново изпаднал в лунатизъм, щеше да се прибере в една от стаите си, облепена със снимки на луната, и да лежи там, изпаднал в транс, докато умре от глад.

Зеб изпита неимоверно облекчение, нададе окаян вик и хукна към къщата. Подхлъзна се и падна в снега, но веднага стана, отчаяно търсейки безопасността на дома си, където ликът на луната не можеше да му въздейства. Но, разбира се, помещенията в къщата също не бяха безопасни. Макар че затвори очи и започна да къса снимките на луната, Зеб отново се предаде на манията си. Той не виждаше изображенията на луната, но ги *усещаше*. Зеб чувстваше бледата ѝ светлина на лицето си и закръглеността ѝ в ръцете си. Това беше налудничаво, защото снимките не излъчваха светлина, нито топлина и не бяха релефни. Отвори очи и мигновено бе заплепен от познатото до болка небесно тяло.

„Също като баща ми. Психично болен. В клиника до края на живота.“

Досущ далечна мълния, тази мисъл пробягна в бързо замъгляващото се съзнание на Зебедея Ломак. Това го стресна и му позволи да се съвземе достатъчно дълго, за да се втурне към масата в кухнята, където чакаше заредената пушка.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Отец Стефан Висажик, потомък на волеви и непреклонни поляци и спасител на объркани свещеници, не бе свикнал с неуспеха и не се примиряваше със загубата.

— Но след всичко, което ти казах, как е възможно още да не вярваш? — попита той.

— Съжалявам, отче — отговори Брендън Кронин. — Но не усещам Божието присъствие по-силно днес, отколкото вчера.

Двамата седяха в спалнята на втория етаж на тухлена къща на родителите на Брендън, която се намираше в ирландския квартал на име Бриджпорт, където по нареждане на отец Висажик младият свещеник прекарваше празниците. Облечен в сив панталон и бяла риза, Брендън седеше на ръба на двойното легло, застлано с овехтяла, жълта, плюшена покривка. Стефан беше нервиран от твърдоглавието му и непрекъснато крачеше напред-назад, сякаш се опитваше да се отърси от досадната болка на провала си.

— Тази вечер се запознах с един атеист, който е започнал да вярва в Бога след невероятното излекуване на Толк. Но ти оставаш равнодушен.

— Радвам се за доктор Сънфорд, но подновената му вяра не разпалва моята.

Отказът на Брендън да се изуми от неотдавна случилите се чудеса не беше единственото, което ядосваше отец Висажик. Пасивното поведение на младия свещеник също беше дразнещо. Щом не можеше да намери волята отново да повярва в Бога, Брендън би трябвало да бъде обезсърчен и отчаян от липсата на вяра. Но Кронин изглеждаше необезпокоен от окаяното си духовно състояние, което беше съвсем различно от начина му на мислене, когато отец Висажик го бе видял последния път. Брендън се бе променил драстично. Неизвестно защо, го бе обзело пълно спокойствие и бе станал абсолютно невъзмутим.

— *Ти* излекува Емелийн Холбърг и Уинтън Толк, Брендън — настоя Стефан. — Направи го със силата на онези белези, подобни на раните на Исус, изпратени ти като знак от Господ.

Брендън погледна дланите си, на които сега нямаше нищо.

— Вярвам, че по някакъв начин съм излекувал Емелийн и Уинтън. Но не с Божията помощ.

— Но кой друг освен Господ би ти дал такива способности?

— Нямам представа. Бих искал да знам. Но не беше Господ. Не почувствах Божието присъствие, отче.

— Мили Боже, но колко силно очакваш да бъде присъствието Му? Мислиш ли, че ще те удари по главата с жезъла Си и ще ти се представи?

Младият свещеник се усмихна и сви рамене.

— Знам, че тези изумителни събития нямат друго обяснение освен религиозното. Но имам силното чувство, че не Господ, а някой друг стои зад тях.

— Кой?

— Не знам. Нещо съдбовно, чудесно и прекрасно... Но не и Господ. Ти каза, че кръговете били белези, подобни на раните на Исус. Но ако беше така, защо нямаха очертанията на нещо от религиозно значение? Защо кръгове? Това не прилича на послание от Бога.

Когато започна нестандартния курс на психологична терапия в детската болница „Сейнт Джоузеф“, младият свещеник беше толкова обезпокоен от загубата на вярата си, че бързо отслабна. Но сега бе престанал да губи от теглото си. Той беше петнайсет килограма по-лек от обикновено, но вече не изглеждаше блед и изнурен, какъвто беше след шокиращия си изблик на гняв по време на богослужението на първи декември. Въпреки духовното падение кожата му блестеше, а светлината в очите му беше почти... божествена.

— Чувстваш се великолепно, нали? — попита Стефан.

— Да, макар че още не съм сигурен защо.

— Душата ти вече не е неспокойна.

— Не.

— Макар че още не си намерил пътя към Бога.

— Да, може би това има нещо общо със съня, който ми се яви снощи.

— Пак ли черни ръкавици?

— Не. Не съм ги сънувал от известно време. Снощи сънувах, че вървя сред чиста златиста светлина — толкова ярка и красива, че не виждах нищо около мен, но в същото време очите не ме заболяха. — В гласа на Брендън прозвуча странна нотка — вероятно благоговение. —

Вървях ли, вървях, без да знам къде се намирам, нито къде отивам, но имах чувството, че се приближавам до някакъв предмет или място от изключително важно значение и неопишуема красота, което сякаш ме зовеше. Не чувах звук, а усещах само вибрации, които отекваха в мен. Сърцето ми биеше като обезумяло и малко се страхувах. Но страхът съвсем не беше неприятен. Вървях сред светлината към нещо великолепно. Не го виждах, но *знаех*, че е там.

Привлечен от гласа на Брендън, сякаш като от магнит, отец Висажик се приближи до леглото и седна на ръба.

— Но това е религиозно видение. Господ е дошъл в съня ти и те е призовал. Той те вика да възвърнеш вярата си и отново да започнеш да изпълняваш свещеническите си задължения.

Кронин поклати глава.

— Не. Сънят не беше религиозен. Не усетих Божието присъствие. Почувствах друг вид страхопочитание — радост, каквато не съм изпитвал, служейки на Бога. Будих се четири пъти и кръговете бяха на дланите ми. И всеки път, когато заспивах, отново сънувах същия сън. Става нещо много странно и важно, отче, и аз съм част от него. Но каквото и да е то, образованието, опитът и предишната ми вяра не са ме подготвили за такова изпитание.

Отец Висажик се запита дали Сатаната, а не Господ, не бе призовал Брендън. Вероятно дяволът, съзнавайки, че душата на младия свещеник е в опасност, се бе преобразил в измамно привлекателна златиста светлина, за да го отклони от верния път.

Макар и още да беше твърдо решен да върне Брендън в лоното на църквата, Стефан реши временно да отстъпи.

— Е, и какво ще правиш сега? Не си готов да облечеш расото и да продължиш да изпълняваш свещеническите си задължения. Искаш ли да говоря с Лий Келог, главата на Дружеството на Исус, и да го помоля да ти разреши психиатрични консултации?

— Не — усмихна се Брендън. — Отказах се от тази идея. Не мисля, че ще имам полза от това. Ако ми позволиш, бих искал да се върна в стаята ми в пасторския дом и да изчакам, за да видя какво ще стане. Разбира се, няма да изслушвам изповеди и да извършвам богослужения. Но може да готвя и да ти помагам.

Отец Висажик изпита облекчение. Той очакваше, че Брендън ще изрази намерението си да се върне към светския живот.

— Добре дошъл си, Брендън. Има какво да правиш. Ще ти давам работа. Не се безпокой за това. Но кажи ми... мислиш ли, че има вероятност да възвърнеш вярата си?

Младият свещеник кимна.

— Вече не чувствам *отчуждение* от Бога, а само съм лишен от присъствието Му в душата ми. Може би ще се върна в църквата, както ти искаш. Не знам.

Макар и още ядосан и разочарован от отказа на Брендън да съзре чудотворното присъствие на Бога в излекуването на Емелийн и Уинтън, отец Висажик се радваше, че ще бъде близо до Брендън и ще има възможност да го напътства по пътя към спасението.

Брендън слезе да изпрати Стефан и двамата се прегърнаха като баща и син.

— Не знам защо и как, отче, но имам чувството, че ще предприема изумително приключение — каза Кронин.

— Откриването или преоткриването на вярата винаги е изумително приключение — рече отец Висажик.

РИНО, НЕВАДА

Зебедея Ломак стенеше, опитваше се да си поеме въздух и храбро се бореше срещу наркотичния ефект на обсебеността си с луната. Той прегazi боклуците, припкащите насам-натам хлебарки, грабна пушката, пхна дулото в устата си и изведнъж осъзна, че ръцете му не са достатъчно дълги, за да натисне спусъка. Желанието да погледне омайващите изображения на луната на плакатите на стените беше толкова непреодолимо, сякаш някой го дърпаше за косите, за да вдигне главата му. А когато затвори очи, му се стори, че някакъв невидим враг настойчиво вдига клепачите му. В ужаса си, че ще бъде изпратен в лудница като баща си, Зеб събра сили да се противопостави на хипнотичното привличане на луната. Той се стовари тежко на стола, събу обувката и чорапа на единия си крак, стисна пушката в две ръце, пхна дулото в устата си, вдигна крак и допря пръста си до спусъка. Зеб си представи лунната светлина върху кожата си и лунните приливи в кръвта си. Изведнъж това го обсеби толкова силно, че той отвори очи, видя снимките на луната и извика: „Не!“ Докато вълшебното привличане на луната отново го тласкаше

към унес и пръстът на крака му натискаше спусъка, Зеб най-после си спомни всичко, което му бе отнето — *по миналото лято, Доминик, Джинджър, Фей, Ърни, младия свещеник, другите, междуцатската магистрала 80, мотел „Спокойствие“ и... О, Господи, луната!*

Вероятно Зебедея Ломак не беше в състояние да спре движението на пръста на крака си. А може би внезапно осенилият го спомен беше толкова ужасен, че окуражи самоубийството. Но какъвто и да беше случаят, пушката гръмна и отнесе тила му. Поне за него ужасът свърши.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

На Коледа следобед Джинджър Вайс четеше „Здрач във Вавилон“. И когато в седем дойде време да слезе долу и да вечеря със семейство Ханаби, тя нямаше никакво желание да остави книгата. Джинджър беше доброволен пленник на увлекателния сюжет, но още по-силно я привличаше снимката на автора. Интересните очи и красивото му лице продължаваха да предизвикват в нея безпокойство, граничещо със страх, и тя не можеше да се отърси от странното чувство, че го познава.

Вечерята с домакините, децата и внуците им можеше да бъде приятна, ако Доминик Корвези не бе завладял толкова загадъчно и силно вниманието ѝ. В десет часа, когато най-сетне можеше благоприлично да се оттегли, без да обижда никого, Джинджър прие последните Коледни пожелания за щастие и здраве и се прибра в стаята си.

Продължи да чете книгата и като спираше само за да погледне снимката на автора, я свърши в три четирийсет и пет сутринта. Очите ѝ се вторачиха в обсебващо познатото лице на Доминик Корвези. С всяка изминала минута Джинджър се убеждаваше, че се е срещала някъде с този човек и неизвестно защо, той е свързан с наскоро възникналите ѝ проблеми. Постоянно нарастващата ѝ убеденост намаля при мисълта, че усещането се дължи на психичното разстройство, породило пориоманията ѝ, и следователно е ненадеждно, но вълнението ѝ продължи да се засилва, докато накрая, разтреперана и озадачена, Джинджър реши да пристъпи към действие.

Измъкна се крадешком от стаята си, слезе на долния етаж и отиде в кухнята. Запали лампата и се обади по телефона, за да поиска информация от Лагуна Бийч. В Калифорния беше един часът сутринта и не беше удобно да буди Корвези. Но ако научеше номера му, Джинджър щеше да спи по-добре, защото щеше да знае, че сутринта може да се свърже с него. Номерът му обаче не беше записан в указателя.

Тя угаси лампата, върна се безшумно в стаята си и реши сутринта да напише писмо на Корвези и да го изпрати до издателя му. Щеше да го пусне по експресната поща и да го придружи с настойчива молба незабавно да бъде препратено на Корвези.

Вероятно опитът да се свърже с писателя беше прибързан и неразумен. Може би Джинджър изобщо не го познаваше и той нямаше нищо общо със странното ѝ заболяване. Вероятно Корвези щеше да я помисли за откачена. Но ако шансът от едно на милион да са се срещали се окажеше добър залог, отплатата можеше да е избавлението ѝ — достатъчно голяма награда за риска да стане за смях.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Доминик още не знаеше, че един от сигналните екземпляри на книгата му е установил съдбоносна връзка между него и една силно обезпокоена жена от Бостън. Той стоя до полунощ в дома на Паркър Фейн. Двамата обсъждаха каква би могла да бъде конспирацията, която Доминик бе очертал в теоретични линии. Не разполагаха с достатъчно информация, за да съставят точен и ясен портрет на конспираторите, но процесът на споделяне и на разнищване на загатката с приятел я направи не толкова страшна.

Те бяха единодушни по въпроса, че Доминик не трябва да заминава за Портланд и да започва одисеята си, докато не види дали сомнамбулизмът му ще се влоши, след като не взима валиум и флуразепам. Ако не започнеше отново да ходи насън, той щеше да пътува, без да се страхува, че ще загуби контрол над себе си на някое отдалечено място. Но ако възобновеше нощните си скитания, преди да тръгне за Портланд, Доминик щеше да се нуждае от една-две седмици, за да реши кой е най-добрият начин да се възпира, докато спи.

Освен това, ако изчакаше още малко, можеше да получи и други послания от неизвестния кореспондент. Намеците в съобщенията можеше да направят излишно пътуването му от Портланд до Маунтинвю или да го насочат към определено място по този маршрут, където Доминик щеше да види или преживее нещо, което да освободи пленените му спомени.

В полунощ, когато Доминик стана, за да се прибере вкъщи, художникът бе силно заинтригуван от ситуацията и имаше такъв вид, сякаш можеше да стои буден цяла нощ.

— Сигурен ли си, че е разумно тази нощ да бъдеш сам? — попита Паркър.

— Говорили сме по този въпрос. Може и да не е разумно, но няма друг начин.

— Нали ще се обадиш, ако се нуждаеш от помощ?

— Да.

— И вземи онези предпазни мерки, за които говорихме.

Доминик се погрижи за това, веднага щом се върна вкъщи. Заклучи пистолета в едно от чекмеджетата на бюрото в кабинета си и сложи ключа под кутията сладолед в камерата за дълбоко замразяване. Беше по-добре да не е подготвен за крадци, отколкото да рискува да застреля някого, докато спи. После отиде в гаража и отрязва три метра въже. Накрая си легна и уви около китката си единия край на въжето, така че да може да избяга само ако развърже четири сложни възела. Сетне завърза другия край за таблата на леглото.

Тази предпазна мярка обаче беше малко опасна. Ако през нощта избухнеше пожар в къщата или станеше земетресение, Доминик можеше да не успее да се развърже навреме и да загине в пламъците или под някоя срутена стена. Но се налагаше да рискува.

Той угаси лампата на нощното шкафче и се пхна под завивките. Светещите червени цифри на дигиталния часовник показваха дванайсет петдесет и осем. Доминик се вторачи в тавана, запита се в какво се бе забъркал там, по пътя, по миналото лято и зачака сънят да дойде.

Телефонът не извъня. Ако номерът му беше вписан в указателя, по това време Доминик можеше да чуе гласа на една самотна и уплашена млада жена от Бостън. Обаждането щеше драстично да

промени събитията през следващите няколко седмици и да спаси живота на неколцина човека.

МИЛУОКИ, УИСКОНСИН

Фей лежеше в стаята за гости в къщата на единствената си дъщеря и слушаше равномерно дишане на съпруга си Ърни, който спеше и мъркаше нещо. Тя се бе събудила преди няколко минути, когато той извика и неспокойно се размърда. Фей се надигна на лакът и напрегна слух, опитвайки се да разбере какво казва Ърни. Той повтаряше една и съща дума. Паническата настойчивост в гласа му изнерви Фей. Тя се наведе над него.

Изведнъж Ърни обърна глава и думите му станаха ясни, макар и не по-малко загадъчни.

— Луната, луната, луната, луната...

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Джорджа сложи Марси да легне при нея, защото смяташе, че не е разумно да я оставя сама след обезпокоителните случки през деня. Тя не успя да си почине добре, защото цяла нощ момиченцето, изглежда, сънува кошмари, изритваше чаршафите си, въртеше се и се мятеше, сякаш се опитваше да се освободи от ръце, които я държаха, и говореше насън за лекари и игли. Кръвта на Джорджа се смрази от страх.

Сутринта щеше да заведе Марси на лекар. Като се имаше предвид необяснимия ѝ страх от лекари, момиченцето можеше да направи ужасна сцена, но Джорджа се уплаши и реши на всяка цена да потърси медицинска помощ.

След гневния изблик на Марси и паниката ѝ, когато дядо ѝ я закачаше, че ще я закарат в болница, празникът се бе провалил. Марси бе обзета от толкова силен страх, че се напишка и в продължение на десет петнайсет минути се съпротивляваше и отблъскваше опитите на Джорджа да я преоблече. Детето пищеше, драскаше с нокти и риташе. Накрая настроението ѝ се подобри и Марси отиде в банята. Но момиченцето приличаше на възкръснал мъртвец. Лицето ѝ беше

отпуснато, а очите — безизразни, сякаш преминавайки през нея, ужасът бе взел със себе си силата и разсъдъка ѝ.

Псевдокататоничното^[3] ѝ състояние продължи почти час. Джорджа се обади по телефона, за да се свърже с доктор Безанкур, педиатърът, който лекуваше Марси в редките случаи, когато се разболееше. Мери и Пит безуспешно се опитваха да изтръгнат усмивка или поне дума от изпадналото в ступор дете. Но Марси се държеше така, сякаш беше глухоняма. Джорджа си спомни статиите, които бе чела за деца, страдащи от аутизъм, но не можа да си спомни дали това заболяване се проявява още в ранното детството или е възможно едно напълно нормално момиченце на седем години изведнъж да се затвори в себе си и завинаги да се изолира от външния свят.

Но постепенно Марси излезе от унеса. Започна да отговаря на въпросите на Мери и Пит, макар че едносричните думи, произнесени с безизразен, монотонен глас бяха почти толкова обезпокоителни, колкото писъците ѝ преди това. Смучейки палеца си — нещо, което не бе правила най-малко две години, Марси отиде в хола, за да играе с новите играчки. През по-голямата част от следобеда тя игра без видимо удоволствие. Лицето ѝ беше леко намръщено. Джорджа беше обезпокоена от тази промяна, но изпита облекчение, като видя, че дъщеря ѝ вече не проявява интерес към „Чичо Доктор“.

В четири и половина момиченцето престана да се мръщи и отново започна да общува. Настроението ѝ се повиши.

— Тя само се опитва да ни даде да разберем, че е обидена и объркана — прошепна Мери, докато вървеше към колата. — Марси не разбира защо баща ѝ я е напуснал и в момента се нуждае от специално внимание и обич. Това е всичко.

Но Джорджа знаеше, че проблемът е по-неприятен. Тя не се съмняваше, че Марси е смутена от поведението на баща си, дълбоко засегната от заминаването му и изпълнена с нерешени конфликти. Но нещо друго и необяснимо измъчваше детето и Джорджа се страхуваше от това.

Скоро след като Мери и Пит си тръгнаха, момиченцето започна да играе с „Чичо Доктор“ със същата изнервяща напрегнатост като преди и когато дойде време за лягане, поиска да вземе комплекта със себе си. И сега детето сънуваше и бълнуваше за лекари, медицински сестри и игли.

Джорджа нямаше да може да заспи, дори ако Марси беше спокойна и не се въртеше. Тревогите предизвикваха безсъние много по-успешно от десетина чаши кафе. Тя внимателно се заслуша в думите на дъщеря си, надявайки се да чуе нещо, което да ѝ помогне да разбере какво става или да насочи педиатъра при поставянето на диагноза. В два след полунощ Марси измънка нещо друго, което нямаше нищо общо с лекари, медицински сестри и дълги, остри игли. Ритайки ожесточено, момиченцето се обърна по гръб, изстена и после се отпусна неподвижно.

— Луната, луната, луната... — промълви тя с глас, изпълнен с изумление и същевременно със страх. Шепотът беше настойчив и смразяващ кръвта и Джорджа разбра, че това не е безсмислено бълнуване. — Луната, луната, луната...

ЧИКАГО, ИЛИНОИС

Брендън Кронин, свещеникът, който бе изгубил вярата си, спеше под топло одеяло и юрган и се усмихваше на нещо. Зимният вятър стенеше в клоните на гигантския бор навън и в стрехите. Брендън започна да говори насън, повтаряйки ритмично и тревожно думата „луната“...

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

— Луната! Луната!

Доминик Корвези се събуди от собствените си уплашени викове и от пареща болка в дясната китка. Беше на колене до леглото си и трескаво дърпаше нещо, което стягаше ръката му. Доминик се бори още няколко секунди, после съзнанието му се проясни. Осъзна, че се опитва да се освободи от въжето, с което сам се бе завързал.

Дишайки учестено и с разтуптяно сърце, Доминик протегна ръка към лампата и изтръпна, когато ярката светлина заслепи очите му. Той погледна въжето и видя, че докато е спал, е развързал единия от четирите стегнати възли и е разхлабил втория, а сетне търпението му се бе изчерпало. А след това, в пристъп на паника, каквато неизменно съпътстваше сомнамбулизма му, Доминик явно бе започнал да дърпа въжето, разкъравявайки дясната си китка.

Той стана, отметна завивките и седна на ръба на леглото.

Доминик знаеше, че сънува нещо, но не можеше да си спомни какво. Но беше убеден, че това не е кошмарът, който го спохождаше през изминалия месец, защото нямаше нищо общо с луната. Сънят беше различен — еднакво ужасяващ, но по друг начин.

Виковете, които го бяха събудили, бяха толкова настойчиви, обсебващи и изпълнени със страх, че Доминик ги помнеше съвсем ясно. „Луната! Луната!“ Той потрепери и вдигна ръце към пулсиращите си слепоочия.

Луната. Какво ли означаваше това?

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Джинджър извика пронизително и седна в леглото.

— О, много съжалявам, госпожице Вайс — каза Лавиния, прислужницата на семейство Ханаби. — Не исках да ви уплаша. Но сънувахте кошмар.

— Кошмар ли? — Джинджър не си спомняше да е сънувала нещо.

— Ами, да, при това явно много неприятен, защото викахте. Минавах по коридора и ви чух. Едва не влязох веднага, но осъзнах, че сигурно сънувате. Поколебах се, но вие продължихте да крещите, затова реших, че е по-добре да ви събудя.

— Крещях ли? И какво виках?

— Повтаряхте едно и също. „Луната, луната, луната.“ Бяхте уплашена.

— Нищо не си спомням.

— Викахте „луната, луната“. Гласът ви беше толкова уплашен, че сякаш ви убиваха.

[1] Очарован съм (фр). — Б.пр. ↑

[2] Пипер (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Кататония — неподвижност, ступор, кататония. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ДНИ НА РАЗКРИТИЯ

Смелостта е съпротива срещу страха и овладяване на страха, а не отсъствие на страх.

Марк Твен

*Има ли животът значение?
Напразно ли е всяко човешко
стремление?
Откъде сме дошли и накъде
заминаваме?
Тези смразяващи въпроси си
задаваме
във всеки ден и нощ на самота
копнеем да намерим приказната
светлина,
която ще хвърли лъч на
прозрение
върху изконното човешко
въжделение.*

Книга на
преброените тъги

*Приятелят справедливо може да се нарече
шедъвовър на природата.*

Ралф Уолдо Емерсън

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДВАЙСЕТ И ШЕСТИ ДЕКЕМВРИ — ЕДИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

1.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

В периода дваисет и седми декември и пети януари Джинджър Вайс посети шест пъти апартамента на Пабло Джаксън. По време на тези посещения той използва хипноза, опитвайки се предпазливо и търпеливо да проникне отвъд „блокажа Азраел“, който бе запечатал част от паметта ѝ.

За възрастния илюзионист Джинджър ставаше все по-красива. Тя му се струваше все по-интелигентна, очарователна, привлекателна и упорита. Пабло виждаше в нея жената, която би искал да има за дъщеря. Джинджър събуди в него бащинско чувство на закрила, каквото той не бе изпитвал дотогава.

Пабло ѝ разказа почти всичко, което бе научил от Александър Кристофсън по време на Коледната вечеря в дома на семейство Хелгеншаймър. Джинджър отхвърли идеята, че блокирането на паметта ѝ не се е развило по естествен път, а е имплантирано от неизвестни хора.

— Това е твърде странно. Такива неща не се случват на обикновени хора като мен. Аз съм простосмъртна жена от Бруклин, а не човек, който би се забъркал в международни интриги.

Единственото, което Пабло не ѝ каза, беше, че бившият шпионин го е предупредил да не ѝ помага. Ако разбереше за притесненията на Алекс, Джинджър можеше да реши, че положението е твърде рисковано, за да оправдае въвличането на Пабло. Но от загриженост към нея и от егоистичното желание да бъде част от живота ѝ Пабло запази в тайна тази информация.

На срещата им на двайсет и седми декември той пригответи специален обяд.

— Не съм била близо до военна база и не съм участвала в научноизследователски проекти на отбраната — каза Джинджър, докато се хранеха. — Не съм се свързвала с човек, замесен в шпионаж. Това е абсурдно!

— Ако случайно си попаднала на някаква опасна информация, това е било някъде, където си имала право да бъдеш... но си се озовала там в неподходящия момент.

— Но, Пабло, ако са промили мозъка ми, това би изисквало известно време. Трябвало е да ме задържат някъде. Не е ли така?

— Предполагам, че е отнело няколко дни.

— Ето защо, сигурно грешиш. Разбира се, съзнавам, че докато са ме принуждавали да забравя онова, което случайно съм видяла, те са потиснали и спомена за мястото, където са ме държали за промиване на мозъка. Но все някъде в миналото ми трябва да има празно пространство и време, през което не мога да си спомня къде съм била и какво съм правила.

— Не. Те са имплантирали фалшиви спомени, за да покрият липсващите дни и ти изобщо не си разбрала.

— *Мили Боже!* Наистина ли могат да направят такова нещо?

— Надявам се, че ще намерим фалшивите спомени. Процесът ще продължи дълго и бавно ще те връщам в живота ти седмица след седмица, но когато попадна на фалшиви спомени, аз ще ги разпозная мигновено, защото ще им липсват детайлите, плътността и реалността на истинските. Ако открия два-три дни на тънки като хартия спомени, тогава ще сме установили произхода на проблема ти, защото това ще бъдат датите, когато си била в ръцете на онези хора... които и да са те.

— Да, разбирам — развълнувано каза Джинджър. — Първият ден на рехавите спомени, ще е денят, в който съм видяла нещо, което не е трябвало да виждам. А последният — денят, когато са приключили с промиването на мозъка ми. Ужасно трудно е да повярвам... Но ако някой наистина е *имплантирал* този блокаж в паметта ми и ако симптомите — пристъпите на пориомания — се дължат на потиснатите спомени, които се опитват да излязат на повърхността, тогава проблемът ми не е психичен. Има шанс отново

да практикувам хирургия. Само трябва да изровя спомените, да ги извадя на бял свят и напрежението ще намалее.

Пабло стисна ръката ѝ.

— Да, вярвам, че има реална надежда. Но няма да бъде лесно. Всеки път, когато се опитам да проникна отвъд бариерата на спомена, аз рискувам да те докарам до състояние на кома... или нещо по-лошо. Смятам да съм изключително внимателен, но рискът остава.

Първият сеанс на хипноза беше проведен на двайсет и седми декември, а следващият — в неделя, на двайсет и девети. И двата продължиха по четири часа. Пабло върна Джинджър ден по ден в предишните девет месеца, но не откри изкуствено създадени спомени.

В неделя Джинджър предложи той да я разпита за Доминик Корвези, писателят, чиято снимка ѝ бе въздействала по изключително странен начин. Пабло я хипнотизира, убеди се, че разговаря с подсъзнанието ѝ и я попита дали познава Корвези.

— Да — след кратко колебание отговори тя.

Пабло продължи да я разпитва предпазливо и старателно, но не изтръгна почти нищо от нея. Най-после Джинджър си спомни нещо.

— Той хвърли сол в лицето ми.

— Корвези е хвърлил сол върху теб? Защо?

— Не... си спомням.

— Къде се случи това?

Тя се намръщи и когато той повтори въпроса, се затвори в себе си, изпадайки в онова страшно състояние на кома. Пабло побърза да я върне в реалността, като я увери, че няма да я разпитва повече за Корвези, и Джинджър постепенно реагира на обещанието му.

Тя явно познаваше Доминик Корвези. И срещата с него беше свързана със спомените, които бяха заличени в паметта ѝ.

По време на следващите два сеанса Пабло върна Джинджър още осем месеца назад, в края на юли, по миналото лято, но не попадна на тънки като хартия, рехави спомени, които да покажат намесата на специалистите по контрол на съзнанието.

После, на втори януари, Джинджър го помоли да я разпита за съня ѝ от предишната нощ, който не си спомняше. За четвърти път от Коледа насам тя бе извикала насън „Луната!“ с такава настойчивост, че събуди всички в „Пазител на залива“.

— Мисля, че са ме ограбили от спомена за мястото и времето. Хипнотизирай ме и може би ще научим нещо.

Но когато Пабло я върна към съня от предишната нощ, Джинджър отказа да отговаря на въпросите му и изпадна в още по-дълбок сън от хипнотичния транс. Пабло отново бе задействал спусъка на „блокажа Азраел“ и това беше сигурно доказателство, че сънищата ѝ съдържат онези забравени спомени.

В петък Джинджър и Пабло не се срещнаха. Той трябваше да прочете още неща за блокирането на паметта и да помисли, за да реши как най-добре да подходи към проблема.

Пабло бе записал на касетофон всичките пет сеанса след Коледа. Седна зад бюрото в кабинета си и часове наред ги слуша, търсейки дума или промяна в гласа на Джинджър, която да открие определен отговор.

Пабло не откри нищо шокиращо, макар да забеляза, че в тона ѝ се прокрадна лека нотка на безпокойство, когато пътуването в миналото стигна до трийсет и първи август по миналото лято. Това не беше кой знае какво, но Пабло отново прослуша записите, долови схема на постоянно засилващо се безпокойство и реши, че се доближава до събитието, дълбоко скрито под „блокажа Азраел“.

Ето защо, по време на шестия сеанс в събота, четвърти януари, той не се изненада, когато пробивът се осъществи. Както обикновено, Джинджър седеше на едно от креслата до прозореца, отвъд който валеше ситен сняг. Сребристорусите ѝ коси блестяха с призрачна светлина. Когато Пабло я върна в юли по миналата година, тя се намръщи и гласът ѝ се превърна в изпълнен с напрежение шепот. Той разбра, че Джинджър се приближава до момента на забравеното изпитание.

Пабло вече я бе върнал назад във времето — месеците на специализацията ѝ в болница „Мемориъл“ и после на трийсети юли, понеделник, когато Джинджър за пръв път се яви на дежурство пред

Джордж Ханаби. Това беше преди повече от седемнайсет месеца. Спомените ѝ останаха ясни и подробни. Пабло я върна на дваисет и девети, дваисет и осми, дваисет и седми, дваисет и шести, дваисет и пети и дваисет и четвърти юли, когато Джинджър се настаняваше в новия си апартамент, разопаковаше мебелите и пазаруваше. На осемнайсети юли бе пристигнал камионът с вещите за домакинството ѝ от Пабло Алто, Калифорния, където бе живяла предишните две години.

На седемнайсети юли Джинджър бе дошла с кола в Бостън и бе наела стая в „Холидей Ин“.

— С кола? Шофирала си дотам чак от Станфорд?

— Това беше първата ми ваканция. Искан да шофирам и да разгледам част от страната — отговори Джинджър, но със злокобен глас, сякаш говореше за пътуване в ада.

Пабло започна да я връща в дните на пътуването покрай северната част на Скалистите планини, през Юта и в Невада, докато стигнаха до вторник сутринта, десети юли. Предишната нощ Джинджър бе отседнала в мотел и когато Пабло я попита за името му, през тялото ѝ премина тръпка.

— „С-спокойствие“.

— Мотел „Спокойствие“? Къде се намира? Опиши го.

Тя стисна ръце в юмруци.

— На петдесет километра от Елко, на междущатска магистрала 80.

Заеквайки и без желание, Джинджър описа мотел „Спокойствие“ и грила. Нещо в онова място я ужасяваше. Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна.

— Нощувала си в мотела на девети юли. Това е било понеделник. Добре. Сега е понеделник, девети юли. Току-що пристигаш в мотела. По кое време на деня идваш?

Отначало тя не отговори и се разтрепери още по-силно, после каза:

— Не пристигнах там в понеделник, а в петък.

— В петък? — сепна се Пабло. — Стояла си в мотел „Спокойствие“ от петък, шести юли, до понеделник, девети юли? Четири денонощия в онзи малък мотел наред дивата пустош? Защо си стояла там толкова дълго?

— Защото беше спокойно. В края на краищата бях във ваканция — монотонно отговори Джинджър. Гласът ѝ ставаше все по-странен, престорен и безизразен. — Нуждаех се от почивка и там беше идеалното място да се отпусна.

Възрастният илюзионист погледна искрящия сняг, който валеше навън в мрачния, сив следобед и внимателно обмисли следващия си въпрос.

— Ти каза, че в мотела не е имало плувен басейн, а и стаите, които описа, не са били луксозни. Предназначени са за кратко пребиваване. Какво си правила четири дни там, в дивата пустош, Джинджър?

— Вече казах. Почивах си. Само това. Дремех. Прочетох няколко книги. Гледах телевизия. Образът там е хубав, защото имат сателитна антена на покрива. — Начинът ѝ на говорене коренно се промени и сега тя сякаш четеше сценарий. — След две напрегнати години в Станфорд се нуждаех от няколко дни на пълна почивка, без да правя нищо.

— Кои книги прочете, докато беше в мотела?

— Не... си спомням. — Ръцете ѝ още бяха стиснати в юмруци и тялото ѝ беше сковано. На челото ѝ избиха ситни капки пот.

— Джинджър, сега ти си там, в мотелската стая, и четеш... Разбираш ли? Погледни заглавието на книгата и ми го кажи.

— Аз... Не... Няма заглавие.

— Всяка книга има заглавие.

— Няма заглавие.

— Защото всъщност няма книга, нали?

— Да. Само си почивах. Дремех. Прочетох няколко книги. Гледах телевизия — тихо и монотонно повтори Джинджър. — Образът там е хубав, защото имат сателитна антена на покрива.

— Какви предавания гледа?

— Новини. Филми.

— Кои филми?

Тя трепна.

— Не... си спомням.

Пабло беше убеден, че Джинджър не си спомня тези неща, защото не ги е правила. Тя явно е била в онзи мотел, защото го описва подробно, но не помнеше книгите и телевизионните предавания,

защото не бе прекарала времето си с тях. Чрез хитри внушения след хипнозата Джинджър бе инструктирана да казва, че е правила онези неща, но това бяха изкуствени спомени, предназначени да прикрият онова, което действително се бе случило в мотела. Специалистите по промиване на мозъци можеха да имплантират фалшиви спомени в паметта на субекта, но колкото и усилия да полагаше и да се позоваваше на сложна мрежа от преплитащи се детайли, човек не можеше да разкаже фалшивите спомени убедително като реалните.

— Къде вечеряше? — попита Пабло.

— В грил „Спокойствие“. Ресторантът е малък и менюто не е богато, но храната е сравнително хубава.

Отговорът отново бе произнесен с безизразен, монотонен и глух глас.

— Какво яде в грил „Спокойствие“?

Джинджър се поколеба.

— Не... си спомням.

— Но ти каза, че храната е била хубава. Как е възможно да прецениш, щом не си спомняш какво си яла?

— Ами... Ресторантът е малък и менюто не е богато.

Колкото повече Пабло настояваше за подробности, толкова по-напрегната ставаше Джинджър. Гласът ѝ остана безизразен и монотонен, докато произнасяше програмираните отговори, но лицето ѝ се изкриви и скова от безпокойство.

Пабло можеше да ѝ каже, че привидните ѝ спомени от онези четири дни в мотел „Спокойствие“ са фалшиви. Можеше да ѝ заповяда да ги прогони от паметта си и тя щеше да го направи. После можеше да ѝ обясни, че истинските ѝ спомени са заключени от „блокажа Азраел“ и Джинджър трябва да го разбие на парчета. Но ако го бе сторил, тя щеше да изпадне в кома или да стане нещо по-лошо, в зависимост от това как я бяха програмирали. Ето защо, Пабло трябваше в продължение на много дни, вероятно седмици, да търси малки пролуки, които предпазливо да изследва.

За днес той се задоволи с факта, че е идентифицирал точния брой на часовете, които са били откраднати от паметта ѝ. Пабло я върна в петък, шести юли, и я попита кога се е регистрирала в мотел „Спокойствие“.

— Малко след осем вечерта. — Джинджър вече не говореше монотонно, защото това бяха истинските ѝ спомени. — До залез слънце оставаше час, но бях капнала от умора. Единственото ми желание беше да вечерям, да се изкъпя и да си легна.

Тя описа подробно мъжа и жената на регистрацията и дори си спомни имената им.

— Фей и Ърни.

— След като си се регистрирала, ти си вечеряла в грила до мотела. Как изглеждаше ресторантът?

Джинджър го описа подробно и убедително. Но когато стигна до момента, в който излезе от заведението, спомените ѝ отново станаха фалшиви. Явно паметта ѝ бе променена в периода след влизането ѝ в грил „Спокойствие“ в онзи петък вечерта, до напускането на мотела и заминаването ѝ за Юта във вторник.

Пабло пак я върна в малкия ресторант, търсейки точния момент, в който свършваха истинските спомени и започваха фалшивите.

— Разкажи ми минута по минута за вечерята в грил „Спокойствие“.

Джинджър изправи рамене. Очите ѝ още бяха затворени, но се движеха зад клепачите, сякаш се оглеждаше наляво и надясно, докато влизаше в грил „Спокойствие“. За изненада на Пабло тя стана и тръгна към средата на стаята. Той скочи и се приближи до нея, за да я предпази да не се блъсне в мебелите. В мислите си Джинджър вървеше между масите в ресторанта. Напрежението и страхът я напуснаха, защото тя беше изцяло в онзи момент, преди да започнат неприятностите ѝ.

— Здрачи се, докато се освежа и дойда тук — тихо и спокойно каза тя. — Навън равнините са оранжеви на светлината на залязващото слънце и ресторантът е изпълнен с тези отблясъци. Мисля да седна в ъгловото сепаре до прозореца. Ухае приятно. Лук... подправки... пържени картофи.

— Колко човека има в заведението, Джинджър?

Тя спря и се обърна, сякаш оглеждаше помещението.

— Готвач и сервитьорка. Трима мъже... Предполагам, че са шофьори на камиони... Седят на високи столчета до бара... Още трима на онази маса... И възпълническият свещеник... Друг мъж в сепарето... Единайсет човека заедно с мен.

— Добре. Да отидем в сепарето до прозореца.

Джинджър отново тръгна, като леко се усмихна на някого, заобиколи някакво препятствие, което само тя виждаше, и после изведнъж трепна от изненада и сложи ръка на устата си.

— Какво има? — попита Пабло. — Какво стана?

Тя примига няколко пъти, усмихна се и заговори на някого в грил „Спокойствие“.

— Не, не. Нищо ми няма. Всичко е наред. Вече се избърсах. Ето, виждате ли?

Джинджър избърса лицето си, като гледаше надолу, сякаш човекът, с когото разговаряше, седеше, а после вдигна глава, когато той стана.

— Когато изсипвате сол, *по-добре* е да я хвърляте през рамо, защото иначе един Господ знае какво може да стане. Баща ми хвърляше сол три пъти, затова, ако бяхте като него, щяхте да ме засипете.

Тя продължи да върви и Пабло каза:

— Спри. Почакай, Джинджър. Разкажи ми как изглежда мъжът, който хвърли сол по теб.

— Млад. На трийсет и две-три години. Около метър седемдесет и пет. Строен. Черна коса. Черни очи. Хубав. Изглежда стеснителен и мил.

Мъжът несъмнено беше Доминик Корвези.

Джинджър пак тръгна. Пабло внимателно я насочи към канапето. Тя седна, погледна през прозореца и се усмихна, наслаждавайки се в спомена си на равнините в Невада, озарени от лъчите на залязващото слънце.

Пабло гледаше и слушаше, докато Джинджър разменяше любезности със сервитьорката и си поръчваше бира. Секундите летяха, но той не бързаше, защото знаеше, че се приближават до критичния миг, когато реалните ѝ спомени ще отстъпят място на фалшивите. Събитието или онова, което тя бе видяла, се бе случило в този момент и Пабло искаше да научи всичко за минутите, водещи към него.

Сервитьорката донесе бирата и Джинджър си поръча домашно приготвена зеленчукова супа и сандвич със сирене.

После, преди да ѝ сервира храната, Джинджър се намръщи, погледна през въображаемия прозорец и попита:

— Какво е това?

— Какво виждаш?

На лицето ѝ се изписа безпокойство и тя стана.

— Какъв е този шум, по дяволите?

Джинджър се обърна към другите посетители в ресторанта и с озадачено изражение каза:

— Нямам представа.

Тя протегна ръце, сякаш да се подпре на масата или на стената на сепарето.

— Тресе се. Защо всичко се тресе?

Джинджър подскочи от изненада.

— Чашата ми падна на пода. Земетресение ли има? Какво става? Какъв е този шум? Вратата!

Тя се уплаши и побягна, отправяйки се към изхода.

— Вратата! — отново извика Джинджър, но после изведнъж спря, олюля се, ахна и се разтрепери.

Пабло се приближи до нея. Тя падна на колене и наведе глава.

— Какво става, Джинджър?

— Нищо.

Тя мигновено се преобрази.

— Какъв е онзи шум?

— Какъв шум?

Гласът ѝ отново стана монотонен като на робот.

— По дяволите, Джинджър, какво става в грил „Спокойствие“?

На лицето ѝ се изписа ужас, но тя каза само:

— Вечерям.

— Това е фалшив спомен.

— Вечерям.

Пабло се опита да я накара да продължи със съдбоносния спомен за ужасното нещо, което предстоеше да се случи. Но накрая трябваше да се примири с факта, че „блокажът Азраел“, с който бяха потиснати спомените ѝ, се активира в момента, когато Джинджър хуква към вратата на ресторанта, и продължава до вторник сутринта. С течение на времето Пабло може би щеше да успее да го раздружи на по-малки измерения, но онова, което бе свършил за един ден, беше достатъчно.

Най-сетне бяха постигнали реален успех. Вече знаеха, че в петък вечерта, на шести юли по миналата година, Джинджър е видяла нещо,

което не е трябвало да види. После е била задържана в някоя от стаите на мотел „Спокойствие“, където някой бе използвал сложни методи за промиване на мозъка, за да потисне спомените ѝ за случилото се и по този начин да ѝ попречи да го съобщи на света.

Но кои бяха онези всемогъщи хора? И какво бе видяла Джинджър?

2.

ПОРТЛАНД, ОРЕГОН

В неделя, пети януари, Доминик Корвези отиде със самолет в Портланд и нае стая в хотел, намиращ се близо до жилищната сграда, където някога бе живял. Валеше проливен дъжд и въздухът беше студен.

Доминик обядва в хотелския ресторант, а следобед и вечерта седя до прозореца в стаята си и гледа окъпания от дъжда град, като непрекъснато мислеше за пътуването си по миналото лято, което отново се готвеше да предприеме.

Както бе казал на Паркър Фейн на Коледа, той беше убеден, че по пътя бе попаднал на опасна ситуация и колкото и параноично да звучеше споменът е бил заличен от паметта му. Съобщенията от неизвестния кореспондент водеха до този извод.

Преди два дни Доминик бе получил трети плик без обратен адрес и с пощенско клеймо от Ню Йорк. Вътре имаше две моментални снимки.

Първата не му оказа толкова силно въздействие, макар че неизвестно защо го изпълни с напрежение. Доколкото си спомняше, той не познаваше мъжа на снимката. Млад, възпълничък свещеник с буйни кестеняви коси, лунички и зелени очи. Свещеникът седеше на стол зад малко бюро, а до него имаше куфар. Раменете му бяха изправени, челото — вдигнато и коленете прибрали. Снимката обезпокои Доминик, защото лицето на свещеника беше безизразно, а погледът — втренчен като на мъртвец. Мъжът беше жив, но въпреки това очите му бяха ужасяващо безжизнени.

Втората снимка оказа на Доминик много по-силно въздействие. Той имаше чувството, че познава младата жена, макар да не си

спомняше къде се бяха срещали. При вида ѝ сърцето му започна да бие силно от страх като онзи, който го обземаше, когато се събудеше след среднощните си разходки насън. Жената беше около трийсетгодишна. Сини очи. Сребристоруси коси. Лице с изящно изваяни черти. Тя би била изключително красива, ако изражението ѝ не беше същото като на свещеника — безжизнено и мъртвешко. Жената бе снимана от кръста нагоре. Лежеше на малко легло и завивките бяха дръпнати до брадичката ѝ. Тялото ѝ беше завързано с ремъци. Едната ѝ ръка беше оголена и във вената на китката беше забита игла на система за интравенозно поддържане на живота. Жената изглеждаше дребна, безпомощна и отчаяна.

Снимката мигновено предизвика асоциации с кошмара му, в който невидими хора крещяха и натискаха лицето му в мивката. Няколко пъти този сън бе започнал в легло в непозната стая и зрението му беше замъглено от яркожълта мъгла. Гледайки младата жена, Доминик беше убеден, че някъде има и негова снимка в подобни обстоятелства — завързан с ремъци за леглото, с игла за интравенозно поддържане на живота в ръката и с безизразно лице.

В петък той бе показал двете снимки на Паркър Фейн и художникът бе стигнал до същите изводи.

— Ако греша, изпечи ме в ада и направи от мен сандвичи за дявола, но се кълна, че това е снимка на жена под наркоза и подложена на промиване на мозъка, каквото явно са направили и на теб. Господи, тази история става все по-интересна и странна с всеки изминал ден! Би трябвало да отидеш при ченгетата, но не можеш да го сториш, защото не знаеш на чия страна са. Онези хора може да са свързани с правителството. Но ти не си единственият, който си е навлякъл неприятности, приятелю мой. Свещеникът и жената също са се забъркали в това. Онзи, който е положил толкова много усилия, крие нещо много по-голямо, отколкото предполагах досега.

Доминик седеше в хотелската стая и гледаше снимките на свещеника и жената.

— Кои сте вие? — попита на глас той. — Как се казвате? Какво се случи с нас там?

Навън блеснаха светкавици. Дъждът барабанеше по външната стена на хотела и по прозореца, досущ препускащи копита на хиляди впрегнати коне.

Доминик се завърза за леглото по начин, който значително бе усъвършенствал след Коледа. Първо уви с марля китката на дясната си ръка, за да я предпази от охлузвания с въжето. Вече използваше найлоново въже шест милиметра в диаметър, направено да издържа хиляда и триста килограма и предназначено за алпинисти.

Това се наложи, защото през нощта на двацет и осми декември той се бе измъкнал от въжето, като го бе прегризал насън.

В хотелската стая в Портланд Доминик се буди три пъти, като ожесточено се бореше с въжето, потеше се и дишаше учестено, а сърцето му биеше като обезумяло от страх.

— Луната! Луната! — крещеше той.

3.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

В деня след Коледа Джорджа Монатела заведе Марси при доктор Луис Безанкур и прегледът се превърна в изпитание, което измъчи лекаря, уплаши Джорджа и притесни и двамата. Марси пищя, драска с нокти и плака през цялото време.

— Не искам лекари! Те ще ми причинят болка.

В изключително редките случаи, когато момиченцето не се държеше добре, една плесница по дупето обикновено беше достатъчна, за да я вразуми и укроти. Но когато Джорджа направи това сега, ефектът беше обратен. Марси се разпищя още по-силно и се разрида още по-пронизително.

Медицинската сестра помогна на Джорджа да заведат детето от чакалнята в лекарския кабинет. Джорджа вече беше ужасно разтревожена от необяснимото държание на дъщеря си. Шегите и предразполагащите обноски на доктор Безанкур не бяха достатъчни, за да успокоят момиченцето, което се уплаши още повече и започна да се съпротивлява още по-ожесточено, когато го видя. Марси се дръпна назад, когато лекарят се опита да я докосне, изпищя, удари го и го ритна и се наложи Джорджа и сестрата да я хванат. А когато доктор

Безанкур използва офталмоскоп, за да прегледа очите ѝ, ужасът ѝ достигна връхната си точка и Марси се напишка.

Неконтролируемото ѝ уриниране отбеляза рязка промяна в държанието ѝ. Тя млъкна и се намръщи, както бе направила на Коледа. Беше изумително бледа и трепереше. После Марси се затвори в себе си и Джорджа отново помисли, че детето ѝ страда от аутизъм.

Луис Безанкур не знаеше каква диагноза да постави, така че да успокои Джорджа. Той изказа предположения за неврологични и мозъчни смущения и психични заболявания и поиска Марси да постъпи за няколко дни в болница „Сънрайз“, за да ѝ направят изследвания.

Грозната сцена в кабинета му беше само встъпление към поредицата от гневни изблици, в които Марси избухна в болницата. Видът на лекарите и сестрите я хвърли в паника, която се превърна в истерия и накрая ескалира, когато детето изпадна в полукататоничен транс. Съвземането ѝ продължи няколко часа.

Джорджа си взе едноседмичен отпуск от казиното и се настани в болницата, като спеше на съгъваемо легло в стаята на Марси. Момиченцето непрекъснато се мятеше, риташе, хленчеше и викаше насън.

— Луната, луната...

На четвъртата нощ, неделя, двайсет и девети декември, разтревожена и капнала от умора, Джорджа също се нуждаеше от медицински грижи.

Като по чудо в понеделник сутринта необяснимият ужас на Марси премина. Тя още не искаше да стои в болницата и настойчиво се молеше да си отиде вкъщи, но вече не беше уплашена. Марси продължи да се чувства неспокойна в присъствието на лекарите и сестрите, но не се дърпаше ужасена от тях и не ги удряше, когато я докоснеха. Още беше бледа, нервна и нащрек. Но за пръв път от няколко дни апетитът ѝ се възвърна и тя изяде закуската си.

Когато свършиха и последните изследвания и докато Марси обядваше в леглото, доктор Безанкур извика Джорджа да разговарят в коридора. Той приличаше на ловджийско куче в лицето и имаше топчест нос и влажни, добри очи.

— Всички изследвания са отрицателни, Джорджа. Няма тумори в мозъка, нито увреждания или нарушени неврологични функции.

Джорджа едва не избухна в сълзи.

— Слава Богу.

— Ще изпратя Марси при друг лекар. Тед Къвърли. Той е детски психолог и е много добър. Сигурен съм, че ще разбере какво ѝ има. Странно, но... имам чувството, че може да сме я излекували, без да го съзнаваме.

Джорджа примига учудено.

— Какво искате да кажете?

— Като се замисля, ми се струва, че поведението ѝ имаше всички симптоми на фобия. Необяснимият страх, пристъпите на паника... Подозирам, че тя бе започнала да развива силна антипатия към всичко, свързано с медицината. Има метод на лечение, който се нарича „потопяване“. Пациентът умишлено, дори безпощадно, се излага на онова, от което дълго се е страхувал и силата на фобията отслабва и изчезва. Именно това може да сме направили, когато насила я накарахме да постъпи в болница.

— Но откъде може да я развила такава фобия? Тя никога не е имала неприятно преживяване с лекари или с болници. Никога не е била сериозно болна.

Безанкур сви рамене.

— Още не знаем какво поражда фобиите. Но не е необходимо да преживяваш самолетна катастрофа, за да се страхуваш от летене. Фобиите... се появяват ей така, изведнъж. Дори ако случайно сме я излекували, ще има остатъчен страх, който Тед Къвърли ще идентифицира. Той ще изкорени остатъците от фобията. Не се тревожи, Джорджа.

В понеделник следобед, на трийсети декември, Марси бе изписана от болницата. Докато пътуваха с колата, тя възвърна настроението си и щастливо сочеше с пръст очертанията на животни в облаците. Щом влезе вкъщи, тя се втурна в хола и седна сред купчините Коледни подаръци, на които не бе имала възможността да се порадва. Пак игра с „Чичо Доктор“, но не с онази обезпокоителна обсебеност като на Коледа.

Родителите на Джорджа веднага отидоха в апартамента. Джорджа не им бе позволила да ги посетят в болницата, за да не оказат някакво въздействие върху деликатното състояние на детето. Марси беше в чудесно настроение — мила и забавна.

През следващите три нощи Марси спа при майка си, в случай че получише нов пристъп, но опасенията на Джорджа бяха напразни. Кошмарите се явяваха по-рядко от преди и не с такава интензивност. Марси говори насън само два пъти.

— Луната! Луната! Луната!

Но сега това беше по-скоро тих и окаян зов, отколкото вик. Докато закусваха сутринта, Джорджа я попита какво е сънувала, но момиченцето не си спомняше.

— Луната ли? Не съм я сънувала. Сънувах коне. Ще ми купиш ли някой ден кон, мамо?

— Може би, когато вече не живеем в този апартамент.

Марси се изкикоти.

— Знам. Не можеш да държиш кон в апартамент. Съседите ще се оплачат.

В сряда Марси се запозна с доктор Къвърли и го хареса. Ако още изпитваше ненормален страх от лекари, тя го прикри добре.

През нощта момиченцето спа в стаята си в компанията на плюшеното мече Мърфи. Джорджа става да я види три пъти и веднъж чу вече познатия монотонен напев: „Луната, луната“, произнесен шепнешком със странна смесица от страх и радост, и косите ѝ се изправиха.

В петък, когато оставаха още три дни от училищната ваканция, Джорджа остави Марси при Кара Персаджиани и отиде на работа. Тя изпита облекчение, когато се върна при шума и цигарения дим в казиното. Цигарите, мирисът на вкисната бира и лошият дъх в устата на посетителите ѝ се сториха далеч по-приятни от вонята на дезинфекционни препарати в болницата.

Следобед тя взе Марси и докато се прибираха вкъщи, детето развълнувано ѝ показва какво бе рисувало цял ден. Десетки рисунки на луната във всеки въобразим оттенък.

В понеделник сутринта, на пети януари, когато стана от леглото и отиде да направи кафе, Джорджа намери Марси в трапезарията. Момиченцето беше погълнато от странно занимание. Още беше по

пижама, изваждаше снимките от албума си и ги подреждаше на купчини.

— Ще ги сложа в кутия за обувки, защото албумът ми трябва за колекцията от луни — рече тя и показа снимка на луната, изрязана от списание. — Ще направя *огромна* колекция.

— Но защо се интересуваш толкова много от луната, миличка?

— Защото е красива.

Марси сложи снимката на празна страница в албума и се втренчи в нея. В погледа и в силния ѝ интерес към луната имаше някаква обсебеност — същата, с която играеше с „Чичо Доктор“.

„Така започна проклетата фобия с онзи медицински комплект — потрепервайки помисли Джорджа. — Незабележимо. Невинно. Дали Марси не заменя една фобия с друга?“

Тя изпита желание да изтича до телефона и да се обади на доктор Къвърли, макар че беше неделя.

Но докато стоеше до масата и наблюдаваше дъщеря си, Джорджа реши, че прекалява с реакцията си. Марси не бе заменила една фобия с друга. В края на краищата детето *не се страхуваше* от луната. Само... проявяваше интерес към нея, макар и странен. Временен ентусиазъм. Всеки родител на седемгодишно дете бе свикнал с тези краткотрайни, но пламенни интереси и страсти.

Но Джорджа щеше да каже на доктор Къвърли за това, когато във вторник заведеше Марси при него.

В понеделник, в дванайсет и дваайсет през нощта, когато се приготвяше да си легне, Джорджа надникна в стаята на Марси, за да провери дали дъщеря ѝ спи. Детето не беше в леглото си. Марси бе придърпала стол до прозореца, седеше там и гледаше навън.

— Какво има, миличка?

— Нищо. Ела да видиш — тихо и замечтано каза момиченцето.

Джорджа се приближи до нея и попита:

— Какво да видя, миличка?

— Луната — отговори Марси. Очите ѝ бяха приковани в сребристия полумесец, който светеше високо в черното небе. — Луната.

4.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

В понеделник, шести януари, вятърът от Атлантическия океан беше резлив, студен и безмилостен. Прегърбили рамене и навели глави, хората бързаха да се приберат на закрито място. На сивата зимна светлина модерните небостъргачи изглеждаха като направени от лед, а старите, исторически къщи представляваха печална гледка, съвсем различна от очарованието и величието им в по-хубаво време. През нощта бе валил сняг, примесен с дъжд, и клоните на дърветата бяха заскрежени.

Хърбърт, икономът на семейство Ханаби, закара Джинджър Вайс на седмата ѝ среща с Пабло Джаксън. Вятърът и снежната буря през нощта бяха повредили електрическата мрежа и светофарите не работеха, затова Джинджър закъсна пет минути.

След пробива по време на сеанса в събота тя реши да се свърже с хората в мотел „Спокойствие“ в Невада и да разговаря с тях за забравеното събитие, случило се там през нощта на шести юли по миналото лято. Собствениците на мотела или бяха съучастници на онези, които бяха промили мозъка ѝ, или жертви като нея. Ако бяха промили и техните мозъци, вероятно и те страдаха от пристъпи на безпокойство.

Пабло категорично възрази срещу незабавния контакт, защото смяташе, че рискът е твърде голям. Ако собствениците на мотела не бяха жертви, а съучастници, Джинджър щеше да се изложи на сериозна опасност.

— Трябва да бъдеш търпелива. Преди да се свържеш с онези хора, е необходимо да научиш колкото е възможно повече за тях.

Тя предложи да отидат в полицията и да поискат закрила и разследване, но Пабло я убеди, че ченгетата няма да проявят интерес. Джинджър не разполагаше с доказателства, че е била жертва на промиване на мозъка. Освен това местната полиция нямаше право да разследва престъпления извън границите на щата. Джинджър трябваше да отиде при федералните власти, но в такъв случай може би несъзнателно щеше да потърси помощ от хората, виновни за онова, което бяха направили с нея.

Обезсърчена, но без да е в състояние да намери празнота в доводите на Пабло, тя се съгласи да продължат лечението по неговата програма. Той искаше да бъде сам в неделя, за да може да прослуша записа от сеанса в събота, а в понеделник сутринта щеше да ходи на свиждане при един приятел, който бе в болница.

Сутринта Пабло ѝ се бе обадил в болницата, за да ѝ каже, че приятелят му е изписан по-рано от очакваното, и ако желае, Джинджър може да отиде при него в единайсет часа.

— Тъкмо ще ми помогнеш да приготвя обяда — добави възрастният илюзионист.

Вратата на апартамента му беше открената. Джинджър предположи, че той я бе оставил отворена за нея, влезе във фойето, затвори и попита:

— Пабло?

В една от стаите някой изсумтя. Нещо тихо изтрака. Друго тупна на пода.

— Пабло?

Той не отговори. Джинджър влезе в хола и извика по-силно.

— Пабло?

Тишина.

Вратата на библиотеката беше отворена и оттам се процеждаше светлина. Джинджър влезе и видя Пабло, който лежеше по лице на пода. Явно току-що се бе върнал от болницата, защото още беше с палто.

Тя се втурна към него и коленичи. Хрумнаха ѝ различни зловещи вероятности — мозъчен кръвоизлив, тромбоза, емболия или масивен сърдечен удар, но не беше подготвена за онова, което видя, когато го обърна по гръб. Пабло беше прострелян в гърдите и от раната бликаше яркочервена артериална кръв.

Той отвори очи и макар да изглеждаше дезориентиран, я позна. От устата му потече кръв.

— *Бягай* — прошепна Пабло.

Джинджър изведнъж осъзна, че и нейният живот може да е в опасност. Не бе чула изстрел, което означаваше, че нападателят използва заглушител. Той явно не беше обикновен крадец. Всички тези мисли преминаха за миг в съзнанието ѝ.

Джинджър се изправи и се обърна към вратата. Стрелецът — висок и широкоплещест мъж в кожено манто — се появи на прага. Беше едър, но нямаше толкова заплашителен вид, колкото Джинджър очакваше. Мъжът беше на нейните години, гладко избръснат и с невинни сини очи.

Когато заговори, контрастът между невзрачната му външност и убийствените му действия стана още по-очевиден, защото първите му думи бяха извинение, произнесено с треперещ глас.

— Не трябваше да става така, за Бога. Аз само... исках да презапиша лентите на високоскоростен касетофон.

Той посочи бюрото и Джинджър видя отворено дипломатическо куфарче, в което имаше някакво електронно устройство. Върху бюрото бяха разхвърляни касети и тя се досети какво съдържат.

— Да извикаме линейка — предложи Джинджър и тръгна към телефона, но мъжът я спря, гневно замахвайки с пистолета.

— Щях да направя презапис на шестте ви сеанса и после да изчезна — каза непознатият, раздвоен между гнева и сълзите. — Той трябваше да се върне чак след един час, по дяволите!

Джинджър грабна възглавница и я сложи под главата на Пабло, за да не се задуши от кръвта в гърлото си.

Илюзионистът се закашля и затвори очи. Джинджър искаше да направи повече за него, но единствената помощ би била хирургичната намеса. В момента тя можеше само да сложи ръка на рамото му, за да се опита да го окуражи.

— И защо имаше пистолет? — продължи стрелецът. — Скапан, осемдесетгодишен старец, а носи пистолет, сякаш знае да борава с оръжие.

Едва тогава Джинджър забеляза пистолета на килима, на няколко сантиметра от протегнатата ръка на Пабло. Обзе я смразяващ кръвта страх и едва не припадна, защото разбра, че през цялото време Пабло е съзнавал на каква опасност се излага, като ѝ помага. Джинджър не предполагаше, че опитът да разбият бариерата пред блокираната ѝ памет мигновено ще привлече нежеланото внимание на хората като мъжа в коженото манто. Това означаваше, че я наблюдават. От мига, в който се бе свързала с Пабло, тя несъзнателно бе изложила на риск живота му. И той го знаеше, защото се бе въоръжил. Джинджър изпита силно чувство на вина.

— Ако не бе извадил онзи глупав пистолет — нещастно каза стрелецът — и не бе настоял, че ще извика ченгетата, щях да си отида, без да го докосна с пръст. Не исках да му причинявам болка. По дяволите.

— Позволи ми да се обадя на „Бърза помощ“, за Бога. Щом не си искал да го нараниш, нека да повикаме линейка.

Мъжът поклати глава и погледна прострения на пода илюзионист.

— Късно е. Той е мъртъв.

Дъхът ѝ секна и зрението ѝ се замъгли, сякаш изпадаше в несвяст. Един поглед към изцъклените очи на стрелеца беше достатъчен, за да потвърди истината, но Джинджър не искаше да я приеме. Вдигна лявата ръка на Пабло, търсейки пулс, но не усети нищо. После докосна сънната артерия на гърлото му, но макар че плътта му още беше топла, в тялото нямаше признаци на живот.

— О, не — каза Джинджър. — Не.

Тя допря пръсти до черното чело на илюзиониста, но не за да постави диагноза, а нежно и с обич. Сърцето ѝ се сви от мъка. Макар да познаваше Пабло едва от две седмици, Джинджър го чувстваше като баща и знаеше, че той също я бе обикнал като своя дъщеря.

— Съжалявам — с разтреперан глас каза убиецът. — Наистина съжалявам. Ако не се бе опитал да ме спре, щях да си тръгна, без да му сторя нищо. Но го убих. А ти... видя лицето ми.

Джинджър преглътна сълзите, осъзнавайки, че моментът не е подходящ да скърби, бавно се изправи и погледна мъжа в очите.

— Трябва да се отърва и от теб. Да претърся апартамента, да изпразня чекмеджетата и да взема някои ценни неща, за да изглежда така, че си влязла по време на обир. Да. Вместо да презаписвам лентите, ще ги взема, за да не предизвикат подозрения. Съжалявам. Господи. Наистина съжалявам, но няма друг начин. Бих искал да имаше. Вината отчасти е моя. Трябваше да чуя, че старият негодник се връща. Не трябваше да му позволявам да ме изненада — добави стрелецът и тръгна към Джинджър. — А може би трябва да те изнасиля? Искам да кажа, дали един крадец само би застрелял красиво момиче като теб? Няма ли първо да я изнасили? Така не би ли изглеждало по-убедително? Господи, не знам дали ще мога да го направя. Как бих се възбудил и го бих извършил, като знам, че после

трябва да те убия? Това не ми харесва. Не трябваше да става така. Наистина ми е *неприятно*.

Привидното му разкаяние, непрекъснатите извинения и тъжни самообвинения накараха Джинджър да настръхне от страх. Мъжът нямаше да е толкова страшен, ако беше безмилостен и кръвожаден. Фактът, че страдаше от скрупули, но можеше да ги пренебрегне и да извърши изнасилване и две убийства, го превръщаше в чудовище.

Той спря на пет-шест крачки от нея и каза:

— Моля те, съблечи палтото си.

Беше безполезно да го моли, но Джинджър се надяваше да повиши самоувереността му.

— Няма да кажа нищо на ченгетата. Кълна се. Моля те, пусни ме да си отида.

— Бих искал да мога да го направя. — Лицето му не изразяваше угризения. — Съблечи палтото си.

Печелейки време, докато реши как най-добре да действа, Джинджър бавно разкопча палтото си и го пусна на пода.

Убиецът се приближи до нея. Дулото на пистолета беше само на няколко сантиметра от гърдите ѝ.

— Моля те, не ме наранявай — продължи да го моли тя, защото, ако помислеше, че е парализирана от страх, той можеше да допусне грешка и да ѝ даде възможност да избяга.

— *Не искам* да те нараня — рече мъжът, сякаш бе дълбоко обиден от намека, че има някакъв избор. — И него не исках да нараня. Стар глупак. Сам си е виновен. Виж какво, ще го направя колкото мога по-безболезнено. Обещавам.

Той протегна ръка и докосна гърдите ѝ. Джинджър изтърпя това, защото убиецът можеше да стане по-невнимателен, когато се възбудеше. Въпреки твърденията, че съчувствието ще го направи импотентен, явно нямаше да му е трудно да я изнасили. Под маската на съжаление, състрадание и обострена чувствителност мъжът несъзнателно изпитваше удоволствие от онова, което бе сторил и което щеше да направи. Въпреки нежния глас във всяка негова дума звучеше насилие. Цялостният му вид излъчваше насилие.

— Хубава си. Дребна, но с добре оформено тяло.

Мъжът плъзна ръка под пуловера ѝ, хвана сутиена, дръпна го и скъса закопчалката. Презрамките се впиха в раменете ѝ.

Убиецът направи гримаса, сякаш също почувства болка.

— Съжалявам. Причиних ли ти болка? Не исках. Ще бъда внимателен.

Той смъкна сутиена ѝ и сложи студените си, лепкави ръце на гърдите ѝ.

Изпълнена с ужас и отвращение, Джинджър допря гръб до лавиците с книги, които болезнено се забиха в гърба ѝ. Стрелецът беше на една ръка разстояние от нея, но държеше пистолета помежду им. Дулото беше опряно в стомаха ѝ и не ѝ оставяше пространство да маневрира. Опита се ли да се отскубне, щеше да получи куршум за дързостта си.

Мъжът продължи да я опипва и тихо да говори, изразявайки съжалението си от необходимостта да я изнасили и застреля, сякаш Джинджър *на всяка цена* трябваше да разбере и беше невъобразимо жестоко от нейна страна да не му прости греха, че ще отнеме живота ѝ.

Изведнъж Джинджър получи толкова силен пристъп на клаустрофобия, че изпита непреодолимо желание да издере очите му и да го принуди да стреля само за да сложи край на всичко. Тя започна хленчи и да клати глава, сякаш се опитваше да отрече реалността на изнасилването. Отчаяният ѝ, ужасен вид не можеше да е поубедителен, ако го бе репетирала дни наред, но за съжаление не можеше да разчита много на това.

Възбуден от окаяното ѝ положение, убиецът започна да я опипва по-грубо.

— Мисля, че можем да го направим, сладурано. Да, ще го сторя. Почувствай ме, скъпа.

Той се притисна до нея. Явно мислеше, че при такива напрегнати и трагични обстоятелства възбуденият му пенис е дан на възхвала към еротичната ѝ привлекателност и Джинджър трябва да се чувства поласкана.

Реакцията ѝ сигурно го разочарова.

Увлечен в страстта си и убеден, че Джинджър е безпомощна, мъжът спусна надолу ръката, с която държеше пистолета. Дулото се насочи към пода. Отвращението и гневът надделяха над ужаса ѝ и в мига, в който той отмести оръжието от нея, Джинджър превърна насъбралите се чувства в действие. Тя обърна глава на една страна и се отпусна върху нападателя си, сякаш щеше да припадне, после с всички

сила го ухапа за гърлото, ритна го в слабините и вкопчи пръсти в ръката, която държеше пистолета.

Мъжът блокира отчасти удара в слабините, но не беше подготвен за ухапването. Стреснат и ужасен, той залитна от пронизващата болка в гърлото и отстъпи назад.

Джинджър бе впила зъби дълбоко в плътта му и усети вкуса на кръв, но не позволи на погнусата да забави контраатаката ѝ. Тя сграбчи ръката му и ухапа китката.

От него се изтръгна пронизителен вик на болка и изумление. Джинджър беше нежна и крехка и той не я бе приел сериозно.

Тя го ухапа отново и мъжът пусна пистолета, но в същото време сви в юмрук дясната си ръка и я удари с всички сила в гърба. Джинджър се свлече на колене и за миг помисли, че убиецът е счупил гръбнака ѝ. Болката се стрелна към врата и главата ѝ.

Зашеметена и със замъглено зрение, тя не видя, че нападателят ѝ се навежда да вземе пистолета. Едва когато пръстите му докоснаха ръкохватката, Джинджър се хвърли като обезумяла в краката му и той размаха ръце в опит да запази равновесие.

Убиецът се стовари по гръб върху едно от креслата, блъсна се в масичката и лампата и се претърколи върху трупа на Пабло Джаксън.

Задъхани, Джинджър и мъжът се втрениха изпитателно един в друг и за миг се вцепениха.

Очите на стрелеца бяха широко отворени и кръгли като циферблати на часовници — доказателство за обезпокоителната му мисъл, че може да умре. Ухапването нямаше да го убие, защото Джинджър не бе прегризала вратните му вени или сънната артерия, а само плътта и няколко малки кръвоносни съда. Но той беше убеден, че ще умре, защото болката беше непоносима. Убиецът докосна гърлото си и после слисан погледна кръвта, капеща от пръстите му. Той мислеше, че умира и това можеше да го направи по-малко или повече опасен.

Двамата едновременно видяха, че пистолетът е на еднакво разстояние от тях. Всъщност оръжието беше малко по-близо до стрелеца. Издавайки хриптящи, гърлени звуци, убиецът запълзя по пода, опитвайки се да стигне до пистолета и Джинджър нямаше друг избор, освен да скочи и да побегне.

Тя хукна към хола, но болката в гърба не ѝ позволяваше да тича бързо. Джинджър смяташе да излезе от предната врата, но после осъзна, че в онази посока няма спасение, защото единственият изход бяха асансьорът и стълбището, където лесно можеше да бъде хваната натясно.

Тя забърза към кухнята, мина през люлеещите се врати и грабна касапски нож.

Стрелецът не нахлу веднага в кухнята, както очакваше Джинджър. След няколко секунди тя осъзна, че ѝ е провървяло, защото на разстояние от десетина крачки касапският нож беше безполезен срещу пистолета. Джинджър тихо изруга, че едва не е направила фатална грешка и бързо зае позиция до вратата. Сърцето ѝ биеше учестено.

Държеше ножа ниско долу, готова да го вдигне и да нанесе смъртоносен удар. Но отчаяният ѝ сценарий зависеше от това дали убиецът щеше да нахлуе в кухнята в пристъп на ярост, безразсъден и обезумял от убедеността, че умира от раната в гърлото си и решен на сляпо отмъщение. Ако обаче мъжът влезеше бавно и предпазливо, Джинджър щеше да има неприятности. Но всяка секунда на забавяне намаляваше вероятността драмата да се разиграе по нейния сценарий.

Освен ако раната в гърлото не беше по-сериозна, отколкото Джинджър предполагаше. В такъв случай той трябваше да е още в библиотеката и кръвта му да изтичаше. Джинджър се замоли на Бога да е така.

Но тя знаеше, че убиецът е жив. И се приближава към нея.

Джинджър можеше да изпищи и да вдигне на крак съседите, които да се обадят в полицията, но стрелецът едва ли щеше да бъде арестуван навреме. Той нямаше да избяга, докато не я убиеше. Кръщенето щеше да бъде загуба на енергия.

Джинджър допря гръб до стената и се втренчи в люлеещите се врати. Беше напрегната и готова да реагира и на най-малкия знак на раздвижване, но вратите не помръдваха.

Къде беше онзи тип, по дяволите?

Минаха пет секунди. Десет. Двайсет.

Какво ли правеше?

Вкусът на кръв в устата ѝ стана по-стипчив и парлив. Догади ѝ се. Джинджър се замисли какво бе сторила на мъжа, постепенно

започна да осъзнава жестокостта на действията си и остана потресена от потенциала си към насилие. Тя имаше време да мисли какво още смята да му направи. Джинджър си представи как широкото острие на касапския нож се забива дълбоко в тялото му и потрепери от погнуса. Тя не беше убиец, а лечител, и не само заради образованието си, но и по природа. Джинджър се опита да престане да мисли как ще забие ножа в мъжа. Тези разсъждения бяха опасни, смущаващи и изнервящи.

Но къде беше той?

Тя не можеше да чака повече. Джинджър се уплаши, че бездействието ѝ притъпява животинската жестокост, от която се нуждае. Беше убедена, че всяка изминала секунда му дава предимство, затова протегна ръка към люлеещите се врати. Но докато се канеше да ги бутне и да надникне в хола, се смрази от внезапното усещане, че убиецът е на няколко сантиметра от нея, от другата страна на вратите, и я чака да предприеме първия ход.

Джинджър се поколеба, затаи дъх и се заслуша.

Тишина.

Тя напрегна слух, но пак не чу нищо.

Дръжката на ножа стана хлъзгава от изпотената ѝ ръка.

Джинджър най-последно бутна леко вратите и предпазливо надникна. Стрелецът не беше пред нея, както се бе опасявала, а в отсрещната страна на коридора, до фойето. Той отново влизаше в апартамента. Държеше пистолета. Явно я бе търсил в асансьора и на стълбището и след като не я бе намерил, се връщаше. Убиецът заключи външната врата и сложи веригата, за да забави излизането ѝ. Явно бе решил, че Джинджър още е в апартамента.

Мъжът държеше ръка на ухапаното си гърло. Хриптенето му се чуваше дори от разстояние. Но явно вече не беше паникьосан. Засега беше жив и това му вдъхваше увереност с всяка изминала секунда. Той бе започнал да осъзнава, че ще оцелее.

Убиецът погледна наляво към хола и надясно към спалнята, после се вторачи в дългия, тъмен коридор и сърцето на Джинджър се сви. Но той беше твърде далеч и не видя, че вратите на кухнята са открити, и влезе в спалнята. Безшумните му, целенасочени движения бяха обезсърчителни.

Джинджър пусна вратата на кухнята да се затвори, отчаяно съзнавайки, че планът ѝ няма да се осъществи. Убиецът беше

професионалист, свикнал с насилието и макар че временно бе изкаран от равновесие от неочакваната жестокост на атаката ѝ, бързо възвръщаше хладнокръвието си. Докато претърсеше спалнята и дрешниците, той отново щеше да се владее напълно. Едва ли щеше да нахлуе в кухнята и да стане лесна мишена.

Джинджър трябваше да се измъкне от апартамента. При това бързо.

Тя не хранеше надежди, че ще стигне до външната врата. Мъжът може би вече бе претърсил спалнята и се връщаше в хола.

Джинджър остави ножа, пхна ръка под пуловера си, махна сутиена и го пусна на пода. После безшумно заобиколи масата, дръпна завесите, погледна към площадката на аварийното стълбище и отвори прозореца. Дървената рамка се бе подула от зимната влага и изскърца. Джинджър разбра, че стрелецът е чул звука, защото бързите му стъпки отекнаха в коридора.

Тя се прехвърли през перваза, скочи на металните стълби и започна да слиза. Студеният вятър я прониза до мозъка на костите. Стъпалата бяха заскрежени от снощната виелица, а на перилата имаше ледени висулки. Но Джинджър трябваше да бърза, иначе щеше да получи куршум в гърба.

Когато ѝ останаха още четири стъпала до следващата площадка, тя чу, че някой ругае и погледна нагоре. Убиецът на Пабло Джаксън се прехвърляше през прозореца на кухнята.

Джинджър забърза надолу, но се подхлъзна и падна.

Шепотът на пистолета със заглушител беше сподавен от френетичните стенания на вятъра, но Джинджър видя, че от металното стъпало на няколко сантиметра от лицето ѝ изскочиха искри. Тя отново погледна нагоре. Стрелецът се прицели в нея, но в същото време се подхлъзна и се запрепъва по стъпалата. Той полетя надолу и Джинджър помисли, че ще се стовари върху нея. Но мъжът се хвана за перилата и успя да спре стремглавото си спускане.

Той се простря по гръб, като се държеше за перилата с ръката, в която стискаше пистолета, затова не можа да стреля по Джинджър.

Тя се изправи, твърдо решена да избяга, колкото е възможно по-бързо. Но когато за последен път погледна към убиеца, Джинджър бе привлечена от копчетата на палтото му, които бяха единственият цветен предмет в зимния сумрак. Месингови копчета, украсени с

образа на изправил се на задните си крака лъв — познат мотив от английската хералдика. Дотогава тя не бе забелязала нищо особено в копчетата, но сега се втрени в тях и всичко друго избледня. Само копчетата останаха реални и предизвикаха в нея много по-силен страх отколкото от стрелеца.

— Не — каза Джинджър, безуспешно отричайки онова, което се случваше с нея. — О, не.

Копчетата. Това беше възможно най-неподходящият момент да загуби контрол над себе си. *Копчетата.*

Тя не можеше да предотврати пристъпа. За пръв път от три седмици Джинджър бе завладяна от парализиращ, необясним ужас, който я накара да се почувства незначителна и обречена.

Тя отмести поглед от копчетата и хукна надолу по аварийното стълбище и докато зрението ѝ се замъгляваше, осъзна, че безразсъдното ѝ бягство сигурно ще завърши със счупване на крак или прекършване на гръбначния стълб. И после, докато лежеше неподвижно, убиецът щеше да се приближи до нея, да опре пистолета до главата ѝ и да ѝ пръсне черепа.

Пред очите ѝ падна мрак.

Джинджър се свести и видя, че се е свила в купчина листа и сняг в края на стълбите за мазето зад някаква къща, която се намираше неизвестно на какво разстояние от жилището на Пабло. Тъпа болка пронизваше гръбнака ѝ. Дясната страна я болеше. Длантата на лявата ѝ ръка пламтеше. Но най-неприятното беше силният вятър. Студът на снега и леда под нея и на бетонната стена, на която се бе облегнала, пронизваше тялото ѝ. Брулещият вятър съскаше и стенеше, досущ живо същество.

Джинджър не знаеше откога седи там, но трябваше да стане, иначе рискуваше да се разболее от пневмония. Но може би стрелецът беше наблизил и я търсеше, и ако тя се покажеше, преследването щеше да започне отново, затова реши да изчака минута-две.

Тя се изуми, като видя, че е изминала целия път по заледените стъпала на аварийното стълбище и бе избягала в това скривалище, без да си счупи врата. Явно по време на пристъпите на пориомания, когато бе принижена до окаяното състояние на уплашено и обезумяло

животно, поне съществуваше утехата, че бяга бързо и здраво се държи на краката си.

Досуц двама трудолюбиви погребални агенти, вятърът и студът продължаваха да изсмукват топлината от нея. Тясното, сиво, бетонно стълбище все повече приличаше на отворен ковчег. Джинджър реши, че е време да се махне оттам и бавно се изправи. Малкият заден двор беше пуст. Наоколо имаше само сняг, скреж и дървета с голи клони. Нямахме нищо заплашително. Треперейки, подсмърчайки и преглъщайки сълзите, тя изкачи стъпалата и тръгна по пътеката към края на двора.

Джинджър смяташе да се върне на Нюбъри Стрийт, да намери телефон и да се обади на полицията, но щом стигна до портата, бързо забрави този план. На стълбовете на портата имаше две лампи от ковано желязо и кехлибарени стъкла, които светеха. Дъхът ѝ секна, като видя пулсиращата, жълтеникава светлина и отново бе обзета от необясним страх.

Не!

Но пред очите се спусна мъгла и после мрак.

Ръцете и краката ѝ бяха вцепенени от студ.

Джинджър явно беше на Нюбъри Стрийт и се бе свила под някакъв камион. Лежеше отдолу и надничаше към превозните средства, паркирани на отсрещната страна на улицата.

Всеки път, когато се съвземеше след пристъпа на пориомания, тя установяваше, че се крие от нещо неописуемо ужасяващо. Днес, разбира се, Джинджър се криеше от убиеца на Пабло Джаксън. Но в другите дни? От какво се криеше тогава? Дори сега тя се криеше не само от стрелеца, но и от нещо друго, което проблесна в паметта ѝ. Нещо, което бе видяла в Невада.

— Госпожице? Хей, госпожице?

Джинджър примига, сковано се обърна по посока на гласа и видя мъж, който бе коленичил и гледаше под камиона. За миг ѝ се стори, че това е убиецът.

— Госпожице? Какво има?

Не, не беше убиецът. Той явно се бе отказал, когато не я бе намерил бързо, и бе избягал. За пръв път през живота си Джинджър се

зарадва, че вижда непознат при тези обстоятелства.

— Какво правите там, по дяволите?

Тя изпита самосъжаление и осъзна как бе изглеждала, докато бетицала като обезумял идиот из квартала. Бяха й отнели достойнството.

Джинджър запълзя към мъжа, хвана протегнатата му ръка и му позволи да я измъкне.

— Какво става? От какво се криете, госпожице?

В същия миг Джинджър забеляза полицаи, който стоеше в средата на кръстовището и регулираше движението, защото светофарите не работеха, и хукна към него.

Тя се изненада, че е в състояние да тича. Имаше чувството, че е същество, сътворено само от болка и ледени тръпки. Но въпреки това Джинджър бягаше срещу свистящия вятър. Отдръпвайки се от пътя на няколко приближаващи се към нея коли, тя дори намери сили да извика на полицаия.

— Убиха човек! Убийство! Трябва да дойдете! Убийство!

После, когато със загрижен вид той тръгна към нея, Джинджър видя лъскавите месингови копчета на униформата му и отново всичко останало избледня. На копчетата не беше изобразен лъв, а някаква друга фигура, изправена на задните си крака. Но видът им върна мислите й назад към спомена за копчетата, които бе видяла *тогава*, по време на загадъчните събития в мотел „Спокойствие“. Забранените спомени започнаха да си пробиват път в съзнанието й и задействаха спусъка на „блокажа Азраел“.

Джинджър изгуби контрол и пред очите й отново падна мрак. Последното, което чу, беше собствения й окаян и отчаян вик.

В онази сутрин, поне за Джинджър Вайс, Бостън беше най-студеното място на света. Мразовитият януарски ден вледеняваше плътта и душата й. Пристъпът на пориомания премина и тя осъзна, че седи на земята, върху леда и снега. Ръцете и краката й се бяха вцепенили. Устните й бяха напукани.

Този път Джинджър се бе скрила в тясното пространство между редица добре подкастрирани храсти и тухлена сграда, в ъгъла между стената и фасадата. Бившият хотел „Агасиз“ — там, където беше

апартаментът на Пабло. И където той беше убит. Джинджър бе тичала в кръг.

Тя чу, че някой се приближава към нея. Човекът се прехвърли през оградата от ковано желязо. Не видя лицето му, а само ботушите, синия панталон и дългото, морскосиньо палто, но разбра кой е — полицаят регулировчик, от когото бе побягнала.

Джинджър се уплаши, че при вида на копчетата на униформата му отново ще получи пристъп, и затвори очи.

Вероятно страдаше от някакво нелечимо психично увреждане като страничен ефект от промиването на мозъка, неизбежен резултат от огромното и постоянно напрежение, предизвикано от изкуствено потиснатите спомени, които се опитваха да излязат на повърхността. Дори да намереше друг хипнотизатор, може би нямаше начин „блокажът Азраел“ да бъде разрушен или напрежението намалено. Ето защо, състоянието ѝ сигурно щеше да продължи да се влошава. Щом за една сутрин получи три пристъпа на пориомания, какво би могло да предотврати още три през следващия час?

Ботушите на полицая шумно скърцаха по снега. Той спря пред нея, разтвори храстите и погледна в скривалището ѝ.

— Госпожице? Хей, какво има? За какво убийство крещяхте? Госпожице?

Може би Джинджър щеше да изпадне в нов пристъп на пориомания и никога повече да не се съвземе.

— Сега пък защо плачете? — състрадателно попита ченгето. — Не мога да ви помогна, ако не ми кажете какво се е случило.

Джинджър нямаше да е дъщеря на Джейкъб Вайс, ако искрено и нетърпеливо не реагираше и на най-малката проява на любезност от страна на другите, и загрижеността на полицая най-после ѝ оказа въздействие. Тя отвори очи и погледна месинговите копчета на униформата му. Видът им не предизвика вече познатото и омразно замъгляване на съзнанието ѝ. Но това не означаваше нищо, защото и офталмоскопът, и черните ръкавици не ѝ бяха въздействали по-късно, когато умишлено се втренчи в тях.

— Те убиха Пабло — каза Джинджър.

Докато изричаше тези думи, безпокойството за състоянието ѝ се засили от прилива на чувство за вина. Шести януари завинаги щеше да

остане черна дата в живота ѝ. Пабло беше мъртъв. Защото се бе опитал да ѝ помогне.

Денят беше много студен.

5. ПО ПЪТЯ

В понеделник сутринта на шести януари Доминик Корвези обиколи с взетия под наем шевролет квартала в Портланд, където бе живял, опитвайки се отново да улови настроението, в което беше, когато потегли от Орегон към Маунтинвю, Юта, преди повече от осемнайсет месеца. Проливният дъжд бе спрял на зазоряване. Небето над хоризонта още беше облачно и сиво, а зад облаците прозираше слънчевата светлина. Доминик мина покрай университета и спря няколко пъти, за да провери дали познатите гледки няма да събудят чувства от миналото. Той паркира пред апартамента, в който бе живял и се вторачи в прозорците, опитвайки се да си припомни що за човек беше тогава.

Доминик се изненада от факта колко е трудно да си спомни плахостта, с която подхождаше към живота. Но в спомените му нямаше горчивина. Той си представи онези дни, но не можа да ги *почувства* и това означаваше, че никога повече няма да бъде предишният Доминик Корвези, колкото и да се страхуваше от тази вероятност.

Той беше убеден, че по миналото лято е видял нещо ужасно и са му сторили нещо чудовищно. Но тази сигурност породила загадъчност и противоречивост. Загадъчното беше, че случилото се бе предизвикало в него неоспоримо положителна промяна. Но как бе възможно едно преживяване, наситено с болка и ужас, да повлияе благоприятно на възгледите му? А противоречието се състоеше във факта, че въпреки благотворното влияние върху личността му, събитието изпълваше с ужас сънищата му. Как бе възможно изпитанието му да е едновременно ужасно и прекрасно?

Отговорът не се криеше в Портланд, а някъде по магистралата. Доминик запали двигателя, включи на скорост и потегли.

Най-прекият път от Портланд до Маунтинвю беше по междушатската магистрала 80. Но както бе сторил преди осемнайсет месеца, Доминик пое по заобиколен маршрут, отправяйки се на юг по магистрала 5. През онова лято той бе минал през Рино, за да направи проучвания за поредица от разкази за хазарта. И както преди, Доминик спря да обядва в Юджийн.

Надявайки се да съзре нещо, което да събуди спомените му и да установи връзка със събитията, случили се по време на предишното пътуване, той се вглеждаше в градчетата по пътя. Но до Гранитс Пас не видя нищо особено.

Доминик пренощува в мотела, където беше гост преди осемнайсет месеца. Спомняше си номера на стаята — десет, защото помещението се намираше до автоматите за безалкохолни напитки и лед, откъдето почти цяла нощ се разнасяха изнервящи звуци. Доминик се настани в същата стая, като уклончиво обясни на служителя на мотела, че мястото буди в него сантиментални асоциации.

После вечеря в същия ресторант.

Доминик търсеше внезапно прозрение, което обаче му убягваше.

Докато шофираше, той непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, за да провери дали го следят. А по време на вечерята крадешком наблюдаваше другите посетители в заведението. Но ако го следяха, онези неизвестни хора бяха майстори и сякаш умееха да се превръщат в невидими.

В девет часа Доминик се приближи до обществения телефон на близката бензиностанция и се обади на друг обществен телефон в Лагуна Бийч. По предварителна уговорка там чакаше Паркър Фейн, за да докладва какво е взел от пощенската му кутия през деня. Имаше малка вероятност телефоните да се подслушват, но след като получи двете обезпокоителни моментални снимки, Доминик реши — и Паркър се съгласи, че в случая благоразумието и параноята са синоними.

— Има само сметки и реклами — каза Паркър. — Няма странни съобщения и снимки. Как са нещата при теб?

— Засега нищо. Снощи не спях добре.

— Но не си ходил на разходка.

— Не, не сънувах кошмар. Отново луната. Някой проследи ли те до телефона?

— Не, освен ако не е бил невидим и майстор на дегизировката. Затова утре вечер пак ми се обади тук и не се притеснявай, че подслушват линията.

— Говорим като откачени.

— Донякъде се забавлявам. Стражари и апаши, криеница, шпиони. Винаги ме е бивало в такива игри, когато бях дете. Обиколи онези места, приятелю мой, и ако се нуждаеш от помощ, ще пристигна незабавно.

— Знам.

Доминик се върна в мотела. И също като предишната нощ той се събуди три пъти преди зазоряване, като се стряскаше от кошмар, който не помнеше, и викаше: „Луната! Луната!“

Във вторник, седми януари, Доминик стана рано и отиде в Сакраменто, сетне пое на изток, към Рино, по междущатска магистрала 80. През по-голямата част от пътуването валеше сребрист и студен дъжд, който в подножието на планина Сиера Невада се превърна в сняг. Доминик спря на една бензиностанция, купи вериги и ги сложи на гумите.

По миналото лято пътуването бе продължило повече от десет часа, а този път — още по-дълго. Най-после Доминик се регистрира в хотел „Хара“, където бе отседнал и тогава, и се обади на Паркър Фейн от обществен телефон. После хапна в кафенето, купи местния вестник и се прибра в стаята си. И в осем и половина вечерта, докато седеше в леглото, той прочете репортажа за Зебедея Ломак.

ИМУЩЕСТВОТО НА ЛУНАТИК ОЦЕНЕНО НА ПОЛОВИН МИЛИОН ДОЛАРА

Рино — Петдесетгодишният Зебедея Харолд Ломак, чието самоубийство на Коледа доведе до разкритието за странната му обсебеност от луната, е оставил имущество, оценено на повече от петстотин хиляди долара. Според документите, подадени в съда от Еленор Улзи, сестрата на

покойния и изпълнител на завещанието му, по-голямата част от капитала е в различни спестовни сметки и в ценни книжа. Скромната къща на Уос Вали Роуд 1420, където е живял Ломак, е на стойност едва трийсет и пет хиляди долара. Говори се, че Ломак, комарджия професионалист, е натрупал богатството си предимно от покер. „Той беше един от най-добрите играчи, които познавам — каза Сидни Гарфорк, друг комарджия професионалист и носител на миналогодишната награда на световния шампионат по покер в казино «Конска подкова» в Лас Вегас. — Зебедея започна да играе карти, още когато беше дете и имаше вроден талант.“ Според Гарфорк и други приятели на Ломак парите му са щели да бъдат още повече, ако комарджията не е имал слабост към заровете. „Той загуби на зарове половината от спечеленото на покер и, разбира се, данъчната служба взе своя дял.“ В нощта на Коледа, реагирайки на сигнал на съсед за стрелба, полицаите от Рино откриха трупа на Зебедея Ломак, прострян в отрупаната с боклуци кухня в дома му. По време на огледа са намерени хиляди снимки на луната, залепени на стените, тавана и мебелите.

През последните две седмици разказът явно се бе превърнал в местна сензация. Доминик продължи да чете с нарастващ интерес и безпокойство. По всяка вероятност налудничавата обсебеност на Зебедея Ломак от луната нямаше нищо общо с проблема на Доминик и това беше чиста случайност. Но въпреки това... той изпита същия страх, който го изпълваше, когато се събудеше от кошмарите, след като бе ходил насън и се бе опитал да закове прозорците.

Доминик се замисли за статията и в девет и петнайсет, макар да беше уморен, реши, че трябва да огледа къщата на Зебедея Ломак. Той се облече, изкара колата от хотелския паркинг и получи указания от пиколото как да стигне до Уос Вали Роуд. Не валеше сняг и улиците бяха чисти. Доминик се отби в един денонощен магазин и купи фенерче. Той намери адреса на Ломак и паркира на отсрещната страна на улицата.

Къщата наистина беше скромна, както пишеше в репортажа. Дворът беше два декара. На покрива имаше сняг. Прозорците бяха тъмни.

Според статията в местния вестник Еленор Улзи, сестрата на Зебедея Ломак, бе пристигнала от Флорида три дни след смъртта му, на двайсет и осми декември. Тя се бе погрижила за погребението му и щеше да остане в Рино, докато се уредеше въпросът с имуществото. Но жената бе отседнала в хотел, защото обстановката в къщата на брат ѝ била твърде потискаща.

Доминик спазваше законите и нямаше навика да влиза с взлом в домовете на хората, но сега се налагаше да го стори. Еленор Улзи едва ли щеше да го приеме, защото във вестника пишеше, че ѝ е писнало от зяпачи и се отвращава от перверзното любопитство на непознати.

Пет минути по-късно Доминик установи, че освен ключалката вратата има и секретна брава, затова се опита да влезе през някой от прозорците, гледащи към верандата. Прозорецът над мивката в кухнята не беше затворен и той се вмъкна оттам.

Доминик запали фенерчето и освети кухнята. Помещението вече не беше в отвратителното състояние, в което го бяха заварили полицаите. Според вестника преди два дни сестрата на Ломак започнала да разтребва и да подготвя къщата за продан. Плотовете бяха чисти, а подът — безупречно излъскан. Във въздуха се носеше миризма на боя и дезинфекционни препарати. Мярна се една-единствена уплашена хлебарка, но пълчищата бяха изчезнали. Нямаше ги и снимките на луната.

Доминик се притесни, че Еленор Улзи и помощниците ѝ са заличили всички следи от обсебеността на Зебедея Ломак.

Но тревогите му се изпариха, когато влезе в хола, където стените, таванът и прозорците още бяха облепени с огромни плакати на луната. Ефектът беше дезориентиращ и на Доминик му се зави свят. Устата му пресъхна.

Бавно излезе и тръгна по коридора, където всеки квадратен сантиметър беше покрит със снимки на небесното светило — черно-бели, цветни, малки и големи. Двете спални бяха украсени по същия начин. Вездесъщите луни приличаха на плесен, която бе хвърлила спори из цялата къща и бе проникнала във всеки ъгъл.

Във вестника пишеше, че повече от година преди самоубийството си Ломак е живял там сам. Доминик вярваше в това, защото, ако видеха всички тези изображения на луната, гостите мигновено щяха да се обалят на лекарите в някоя психиатрична клиника. Съседите бяха разказали за бързата метаморфоза на комарджията от изключително общителен човек в отшелник. Зебедея явно бе започнал да проявява интерес към луната по миналото лято.

Периодът странно съвпаднаше с началото на промените в живота на Доминик.

Безпокойството му нарастваше с всяка изминала минута. Доминик не можеше да разбере какво бе подтикнало Ломак да направи тази необикновена изложба, но изпита съпричастност към ужаса му. Кръвта му се смрази, докато обикаляше къщата и осветяваше снимките на луната. Доминик инстинктивно усети импулса, който бе принудил Ломак да облепи стаите си с изображения на луната, защото същият този импулс го бе накарал да я сънува.

Двамата с Ломак бяха преживели заедно нещо, в което небесното светило играеше някаква роля или беше завладяващ символ. По миналото лято те явно се бяха намирали на едно и също място по едно и също време.

Ломак бе полудял от напрежението на потиснатите спомени.

„Дали и аз няма да се побъркам?“ — запита се Доминик.

Хрумна му нова и мрачна мисъл. Ами ако Ломак не се бе самоубил от отчаяние заради необяснимата си обсебеност, а е бил принуден да пъхне дулото в устата си, *защото най-после си е спомнил какво му се е случило по миналото лято?* Може би споменът е бил много по-неприятен от загадъчността. Вероятно, ако истината се разкриеше, ходенето насън и кошмарите нямаше да изглеждат толкова ужасни, колкото случилото се по пътя от Портланд до Маунтинвю.

Луните... Потискащото въздействие на онези очертания се засили. Месечините сякаш предвещаваха някаква неразгадаема, но осезаемо зла орис, която го очакваше. Препъвайки се, Доминик хукна навън, защото изведнъж изпита непреодолимо желание да избяга от тях.

Той отново влезе в хола, спъна се в купчина книги, сгромоляса се с трясък на пода и за миг остана да лежи там зашеметен. Но съзнанието му бързо се проясни. Доминик скочи и се вторачи в името

си, надраскано с флумастер на светлото лице на луната на един от десетките еднакви плакати. Не го беше забелязал, когато първия път влезе там, но сега падна така, че лъчът на фенерчето в дясната му ръка освети написаното.

През тялото му преминаха ледени тръпки. Във вестника не се споменаваха нищо за това, но почеркът сигурно беше на Ломак. Доколкото си спомняше, Доминик не познаваше комарджията. Но да се преструва, че става дума за друг Доминик, би означавало да повярва в някакво невероятно съвпадение.

Той се приближи до плаката и спря на пет-шест крачки от него. И в същия миг на светлината на фенерчето видя, че на съседните плакати също са написани имена — ДЖИНДЖЪР, ФЕЙ и ЪРНИ. Името му беше там, защото Доминик бе споделил забравеното кошмарно преживяване с още трима човека, макар че не си спомняше абсолютно нищо за тях.

Корвези се замисли за свещеника от моменталната снимка. Дали той беше Ърни?

А русокосата жена, завързана за леглото? Може би тя беше Джинджър. Или Фей.

В паметта му се събуди мрачен и страховит спомен, който обаче остана в подсъзнанието, досущ неясно петно без определени очертания. Сякаш под изпъстрената със слънчеви лъчи повърхност на черно море премина гигантско същество, което разкри присъствието си само с вълничките около себе си и с проблясъка на отразена светлина във водата.

От момента, в който влезе в дома на Ломак, Доминик бе обзет от страх, но сега започна да изпитва и чувство на безсилие и отчаяние. Той извика и гласът му отека по облепените със снимки на луната стени.

— Защо не мога да си спомня?

Доминик, разбира се, знаеше защо не може да си спомни. Някой бе промил мозъка му и бе заличил спомените му. Уплашен и същевременно ядосан, той продължи да крещи:

— Защо не мога да си спомня? Трябва да си *спомня*!

Доминик протегна ръка към плаката, сякаш искаше да изтръгне от хартията спомена, който се бе събудил в съзнанието на Ломак, докато бе писал името му.

— Да ви вземат дяволите, които и да сте! Ще си спомня, копелета!

Изведнъж, колкото и да беше невероятно, плакатът започна да се откъсва от стената, преди Доминик да го е докоснал. Четирите лентички тиксо се отлепиха и фотосът *изскочи* от стената, досущ издухан от силен вятър. Доминик залитна от изумление и едва не падна отново върху книгите.

Плакатът спря на няколко крачки пред него, на нивото на очите му, като леко се движеше вълнообразно по цялата си дължина, и ту се издуваше, ту се нагъваше.

„Сигурно халюцинирам“ — помисли Доминик, макар да знаеше, че явлението е реално.

Той започна да се задушава, защото въздухът сякаш стана гъст като сироп.

Ръцете му се разтрепериха. Лъчът на фенерчето пробягваше по лъскавите повърхности на хартиените луни.

Изведнъж от всички части на стаята се разнесе шум от отлепване на плакати. Петдесетина снимки на луната едновременно се понесоха към Доминик, който извика от учудване и страх.

Плакатите застанаха във въздуха, без да помръдват. Тишината в къщата на мъртвия комарджия беше абсолютна като в храм, останал без богомолци, и смрази Доминик до мозъка на костите, опитвайки се да спре движението на кръвта в артериите и вените му.

После, досущ петдесет части на един механизъм, задвижен от безшумно натискане на копче, снимките на луната трепнаха, зашумоляха и се разлюляха, и макар да нямаше вятър, започнаха да се въртят в кръг из стаята. Доминик стоеше в средата на странната въртележка, а луните обикаляха около него. Фотосите подскачаха игриво, гърчеха се конвулсивно, извиваха се, огъваха се и обикаляха все по-бързо и на светлината на фенерчето приличаха на процесия, задвижена от магьосник, който им бе вдъхнал живот.

Страхът на Доминик намаля и отстъпи място на изумление. Дори го обзе безумна радост. Той не можеше да измисли обяснение за онова, което виждаше, но стоеше смаян, озадачен и зашеметен. Втрещен, той бавно се въртеше в кръг и наблюдаваше лунния парад около него. Накрая от гърлото му се изтръгна нервен смях.

За миг атмосферата се промени драстично. Плакатите сякаш се превърнаха в криле и полетяха към Доминик като петдесет огромни, разгневени прилепи. Те започнаха да се стрелкат над главата му, да плющят в лицето му и да го удрят по гърба. Макар че не бяха живи, Доминик долови злонамереност в атаките им. Той закри с една ръка лицето си и размаха другата, но плакатите не се отдръпнаха. Шумът стана по-силен и френетичен, докато хартиените криле се размахваха във въздуха.

Доминик забрави за радостта, която изпита, и се запрепъва из стаята, панически търсейки изхода, но не видя нищо друго, освен плющящите, въртящи се във въздуха луни, и загуби ориентация.

Шумът се засили още повече, когато плакатите в коридорите и другите помещения започнаха да се откъсват от стените. Към хола полетяха хиляди луни, които също се въртяха, пращяха, пукаха и съскаха. Доминик имаше чувството, че се намира сред бушуващи пламъци.

Той интуитивно почувства, че целта на тази невероятна демонстрация е да му помогне да си спомни забравените преживявания. Доминик нямаше представа кой или какво бе предизвикало явлението, но разбра посланието. Ако се потопеше в бурята от луни и им позволише да го завладеят, той щеше да проумее сънищата си и причината за тях и да узнае какво му се бе случило по пътя преди осемнайсет месеца. Но Доминик беше твърде уплашен, за да се отпусне и да изпадне в унес от хипнотизиращия танц на бледите сфери. Той жадуваше за прозрение, но в същото време се ужасяваше от него. Доминик притисна ръце до ушите си, затвори очи и извика:

— Не! Не! Престанете! Спрете!

Той се стъписа, когато шумът внезапно утихна, защото не очакваше, че заповедта му ще бъде изпълнена. Но едва ли думите му бяха оказали някакво въздействие.

Доминик махна ръце от ушите си и отвори очи.

Галактиката от луни още стоеше във въздуха.

С разтреперана ръка взе един от плакатите. В снимката нямаше нищо особено и Доминик се запита как е възможно да се движи.

— Как? — попита той на глас. — Как? *Защо?*

Изведнъж луните паднаха едновременно, сякаш някаква магия се развали. Плакатите се скупчиха на пода и от загадъчната жизнена сила,

която им бе вдъхнала живот, не остана и следа.

Смаян и зашеметен, Доминик затътри крака към коридора. Хартиените луни скърцаха и шумоляха под подметките му като сухи есенни листа. Той спря и освети стените, където бяха останали само кабарчета, лентички тиксо и петна от лепило.

Доминик се върна в хола, коленичи и с треперещи пръсти започна да рови из снимките, опитвайки се да проумее какво бе видял.

В душата му се бореха страх и приятно изумление. Но истината беше, че не може да разбере какво изпитва, защото нямаше precedent на онова, което току-що бе преживял. По едно време го напуши безумен смях, но после радостта му бе помрачена от вледеняващ ужас. В един миг имаше чувството, че е бил в присъствието на нещо неописуемо зло. Но в следващия бе убеден, че е било добро и чисто. Зло. Добро. Вероятно и двете... или нито едното. Знаеше само, че е станал свидетел на *нещо* загадъчно.

Онова, което му се бе случило по миналото лято, беше много по-странно, отколкото Доминик съзнаваше.

Докато прелистваше плакатите, той забеляза нещо необикновено на ръцете си и ги вдигна към лъча на фенерчето. На дланите му пламтяха кръгове от възпалена и зачервена плът. Очертанията им бяха съвършени.

Белезите постепенно избледняха и изчезнаха.

Беше вторник, седми януари.

6.

ЧИКАГО, ИЛИНОИС

В спалнята си на втория етаж в жилището на пастора в „Сейнт Бернадет“ отец Стефан Висажик се събуди от думкане на барабан. Звуците бяха плътни и басови. Чувахе се и ритмичен екот на тимпани, досущ туптене на огромно сърце.

Озадачен и още сънен, Стефан запали лампата, присви очи и погледна будилника. Беше два часа и седем минути, вторник сутринта и моментът определено не беше подходящ за парад.

Дум, дум, дум... Дум, дум, дум...

След всяка поредица от три удара имаше пауза от три секунди. Синхронът и безпогрешното повторение на звуците приличаше на усърдните удари на буталото на гигантска машина.

Отец Висажик отметна завивките и се приближи до прозореца, който гледаше към вътрешния двор между жилището и църквата, но видя само сняг и голите клони на дърветата.

Барабаненето се усили и паузата намаля на две секунди. Стефан взе халата си и го наметна. Звучното думкане стана толкова силно, че вече не предизвикваше само безпокойство и озадаченост, а започна да го плаши. Всеки тътен разтърсваше къщата.

Отец Висажик забърза по коридора, намери ключа за осветлението и запали лампата.

Вдясно се отвори друга врата и от стаята изскочи отец Майкъл Джерано, другият помощник на Стефан.

— Какво е това?

— Не знам — отговори отец Висажик.

Следващите три тътена бяха два пъти по-силни от предишните и къщата се разтресе, досущ ударена с гигантски чукове. Но въпреки силата си звукът беше приглушен, сякаш чуковете бяха увити в плат. Лампата примига. Паузата между поредиците вече беше една секунда и ехото не заглъхваше. И с всеки тътен светлината отново потрепваше, а подът се тресеше.

Стефан и отец Джерано едновременно установиха източника на шума — стаята на Брендън Кронин — и хукнаха към вратата.

Беше невероятно, но Брендън спеше дълбоко. Въпреки оглушителните експлозии, които напомниха на отец Висажик за минохвъргачките във Виетнам, Брендън необезпокояван сънуваше. На устните му дори трептеше усмивка.

Прозорците тракаха. Четката за коса и монетите върху нощното шкафче издрънчаха, а молитвеникът се плъзна първо наляво, после надясно. Разпятието на стената се разтресе.

Отец Джерано извика нещо, но Стефан не разбра думите му, защото между детонациите вече нямаше пауза. Отец Висажик сякаш чуваше пулсирането на огромна и неизмеримо мощна машина. Но звукът се разнасяше от всички страни, все едно механизмът беше скрит в стените на къщата и извършваше някаква загадъчна и необяснима задача.

Молитвеникът падна от нощното шкафче, а монетите се разпиляха на пода. Отец Джерано отстъпи назад. Очите му бяха широко отворени. Имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да побегне.

Но Стефан се приближи до леглото, наведе се над спящия свещеник и извика името му, после сграбчи Брендън за раменете и го разтърси.

Младият проповедник примига и отвори очи.

Думкането изведнъж спря.

Отец Висажик подскочи така, както когато първият тътен прекъсна съня му, пусна Брендън и огледа стаята.

— Бях толкова близо — сънено каза Брендън. — Защо ме събуди? Бях толкова близо.

Стефан отметна завивките, сграбчи ръцете му и ги погледна. На дланите пламтяха яркочервени кръгове. Отец Висажик се вторачи в белезите, защото ги виждаше за пръв път.

„Какво е това, за Бога?“ — запита се той.

Дишайки учестено, отец Джерано също се приближи до леглото, видя кръговете и попита:

— Откъде се появиха?

— Какво е това? Откъде се появиха? — обърна се Стефан към Брендън.

— Зоват ме — тихо и приятно развълнуван отговори младият свещеник. — Викат ме да се върна.

— Какво те зове?

Брендън примига, надигна се и се облегна на таблата на леглото. Погледът му беше разфокусиран, но после се проясни и той погледна отец Висажик.

— Какво се случи? И ти ли го чу?

— Да. Тътенът разтърси цялата къща. Какво беше това, Брендън?

— Зов. Викаха ме и аз последвах зова.

— Но какво те викаше?

— Не знам. Нещо. Викаше ме да отида пак там...

— Къде?

Брендън се намръщи.

— Към светлината. Златистата светлина от съня, за който ти разказах.

— Какво става? — попита отец Джерано. Гласът му трепереше, защото не бе запознат с чудесата като пастора и помощника му. — Ще ми обясни ли някой?

Другите двама свещеници не му обърнаха внимание.

— Какво представлява златистата светлина? — попита Стефан. — Възможно ли е Господ да те вика да възвърнеш вярата си в Него?

— Не. Нещо друго ме вика. Следващия път може би ще го видя по-добре.

Отец Висажик седна на ръба на леглото.

— Мислиш ли, че отново ще се случи? Смяташ ли, че онова нещо ще продължи да те вика?

— О, да — отговори Брендън.

Беше четвъртък, девети януари.

7.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

В петък следобед Джорджа Монатела работеше в казиното, когато научи, че бившият ѝ съпруг Алън Рукоф се е самоубил.

Новината ѝ бе съобщена по телефона от Пепър Карафийлд, проститутката, с която Алън живееше. Когато чу, че той е мъртъв, Джорджа остана потресена. Доглади ѝ се, но не почувства тъга. С егоистичното си и жестоко държане Алън не ѝ бе дал причина да скърби за него. Джорджа можеше само да го съжалява.

— Той се застреля в два часа сутринта — поясни Пепър. — Полицията е тук. Трябва да дойдете.

— Полицаите искат да говорят с мен? Но защо? — учуди се Джорджа.

— Не, не. Трябва да дойдете, за да вземете нещата му. Искам да се отърва от вещите му, колкото е възможно по-скоро.

— Но аз не ги искам.

— Да, но трябва да свършите тази работа.

— Госпожице Карафийлд, разводът ми беше много мъчителен и не желая...

— Миналата седмица Алън написа завещание и ви посочи за изпълнител. Искам веднага да се отърва от вещите му. Това е ваше

задължение.

Алън бе живял в апартамента на Пепър Карафийлд, намиращ се в богатшки квартал на Фламинго Роуд. Бетонната сграда беше петнайсететажна и имаше прозорци със златисти стъкла. Заобиколена от пустеещи земи, постройката изглеждаше по-висока, отколкото беше в действителност. И тъй като наоколо нямаше нищо друго, приличаше на паметник — най-голямата и претенциозна надгробна плоча в света. Отпред имаше грижливо гледани тревни площи и цветни лехи, но вятърът бе довял няколко бодливи тръни от обраслите с шубраци пясъчни площи в съседство.

Пред сградата бяха спрели две полицейски коли и микробусът на моргата. Ченгетата бяха във фоайето. На лилавото канапе до асансьора седеше млада жена, а зад бюрото до входа — мъж в сив панталон и синьо сако, който беше и пазач, и портиер. Мраморният под, кристалните полилеи, персийският килим, старинните канапета и кресла и месинговите врати на асансьора усилено се опитваха да създадат стилна и изискана обстановка, но нещо не им достигаше.

Джорджа се обърна към портиера, за да се представи, но младата жена стана и каза:

— Госпожо Рукоф, аз съм Пепър Карафийлд. Всъщност предполагам, че сега използвате моминското си име.

— Монатела — отговори Джорджа.

Досуц сградата, в която живееше, и Пепър се опитваше да изглежда стилна, но усилията ѝ бяха по-безуспешни и от онези на декораторите, които бяха работили върху интериора. Русите ѝ коси бяха къси и небрежно разрошени — стил, предпочитан от проститутките, вероятно защото, когато прекарваш работния си ден в различни легла, тази прическа изисква по-малко грижи. Тъмночервената ѝ копринена блуза може би беше „Холстън“, но имаше твърде много разкопчани копчета и разкриваше дръзка част от цепката между гърдите ѝ. Сивият ѝ панталон беше добре ушит, но твърде тесен. Пепър носеше инкрустиран с диаманти часовник „Картие“, но ефектът беше съсипан от множеството пръстени с искрящи скъпоценни камъни.

— Не мога да стоя горе в апартамента — каза Пепър и направи знак на Джорджа да седне на канапето. — Няма да се върна, докато не откарат трупа. Може да разговаряме тук, но тихо, за да не ни чуе пазачът. Но ако направите сцена, ще стана и ще се махна. Ясно ли ви е? Хората тук не знаят как си изкарвам прехраната и смятам да не научават. Не работя на улицата, а съм само на повикване.

Синьо-зелените очи на Пепър бяха безизразни.

Джорджа я изгледа студено.

— Ако мислите, че се чувствам пренебрегната и страдаща съпруга, жестоко се лъжете, госпожице Карафийлд. Всичко, което някога съм изпитвала към Алън, е изчезнало. Макар да знам, че е мъртъв, не чувствам нищо. Не се гордея с това. Навремето го обичах и създадохме прекрасно дете. Би трябвало да чувствам нещо, но се срамувам, че не е така. И определено няма да направя сцена.

— Чудесно. — Пепър беше толкова доволна и вгълбена в себе си и проблемите си, че не обърна внимание на семейната трагедия, която Джорджа описа. — Тук живеят много хора от висшата класа. Когато чуят, че приятелят ми се е самоубил, дълго време ще се държат резервирано. Тези хора не обичат неприятните сцени. А ако разберат как си изкарвам прехраната... няма начин да продължа да живея тук. Ще трябва да се преместя, а никак не ми се иска да го правя. Тук много ми харесва.

Джорджа погледна демонстративно отрупаните ѝ с диаманти ръце, дълбоко изрязаното деколте и алчните ѝ очи и каза:

— За каква смятате, че ви мислят? За богата наследница?

За нейна изненада, без да долови иронията, Пепър отговори:

— Да. Откъде знаете? Платих в брой апартамента и ги заблудих, че семейството ми е богато.

Джорджа не си направи труда да ѝ обясни, че богатите наследници не плащат в брой апартаментите си.

— Може ли да поговорим за Алън? — попита тя. — Какво се случи? И през ум не ми е минавало, че е склонен към самоубийство.

Пепър погледна към портиера, за да се увери, че не е напуснал поста си до вратата и не се е приближил към тях, и отговори:

— И аз мислех така. Той беше толкова... мъжествен. Затова поисках да се премести в жилището ми. Да се грижи за мен. Да бъде мениджър на бизнеса ми. Алън беше стабилен. Но преди няколко

месеца започна да се държи малко странно, а напоследък направо ме плашеше. Замислих се дали да не си намеря някой друг да се грижи за мен. Но не очаквах, че ще ми погоди такъв мръсен номер, като се самоубие. Но човек никога не знае какво може да му се случи, нали?

— Някои хора нямат чувство за отговорност. — Джорджа видя, че Пепър присви очи, но преди проститутката да каже нещо, побърза да добави: — Да разбирам ли, че Алън ви е бил сводник?

Пепър се намръщи.

— Вижте какво, не се нуждая от сводник. На курвите им трябва сводници. Аз не съм курва. Курвите правят свирки за петдесет долара, чукат по десетина мъже на ден, цял живот страдат от венерически болести и накрая завършват разорени. Аз не съм *такава*, сестро. Аз съм компаньонка на заможни джентълмени. Името ми е в списъците на одобрените компаньонки в най-люксоznите хотели и миналата година изкарах двеста хиляди долара. Какво ще кажете? Направила съм инвестиции. Курвите нямат инвестиции, мила. Алън не ми беше сводник, а *мениджър*. Управляваше финансите ми. И парите на две мои приятелки. Аз го уредих да се занимава с това, защото преди да започне да става странен, Алън беше най-добрият.

Изумена от самозаблудата на тази жена, Джорджа попита:

— И Алън получаваше хонорар за мениджърските си услуги?

— Не. Това беше едно от най-хубавите неща в споразумението ни с него. Той още беше крупие и така си изкарваше парите. Единственото, което искаше за труда си, беше безплатно чукане. Не познавам мъж, който се нуждае от толкова много секс. Алън беше ненаситен. Всъщност през последните два месеца той беше обсебен от страст. И с вас ли беше така, скъпа?

Отвратена от внезапното интимничене, Джорджа се опита да я накара да млъкне, но Пепър не искаше да си затвори устата.

— През последните няколко седмици Алън беше постоянно възбуден и аз се замислих дали да не го разкарам. В манията му имаше нещо ненормално. Правеше го отново и отново, докато вече не можеше да го вдигне, после ме караше да гледам порнофилми.

Джорджа изведнъж се ядоса, че Алън я бе посочил за изпълнител на завещанието му, принуждавайки я да стане свидетел на моралното падение през последната година от живота му. Ядоса се и защото трябваше да намери начин да обясни смъртта му на Марси, която и без

това имаше психични проблеми. Но Джорджа не можеше да се ядосва на Пепър Карафийлд. Само беше отвратена, защото дори Алън заслужаваше малко тъга и уважение от страна на любовницата, с която бе живял. Но Пепър не се трогваше от нищо.

Вратите на асансьора се отвориха и от кабината излязоха униформени полицаи и служители на моргата, които бутаха количка с труп, сложен в непрозрачен найлонов чувал.

Джорджа и Пепър станаха.

Един от детективите се приближи до Пепър и ѝ зададе няколко последни въпроса.

Никой не попита нищо Джорджа, която изведнъж се вцепени и се втренчи в чувала, където беше бившият ѝ съпруг.

Служителите на моргата продължиха да бутат количката. Колелата скърцаха.

Джорджа не откъсваше очи от трупа.

Още не изпитваше скръб, но я обзе силна вълна на меланхолия и дълбока тъга заради всички онези неща, които можеше да бъдат съвсем различни.

— Да се качим горе — предложи Пепър.

Тя настоя да опише необикновения сексуален глад на Алън. През последните два месеца сексът явно го беше обсебил.

Джорджа не искаше да слуша това, но да накара проститутката да млъкне, беше по-трудно, отколкото да издържи на бръщолевенето ѝ.

През последните седмици дните на Алън били посветени на преследване на еротични наслади, макар че този факт прозвуча по-скоро като трескаво отчаяние, отколкото като удоволствие. Той си взимал отпуск, за да прекарва дълги и лудешки часове в леглото с Пепър или с другите две проститутки, за чиито „кариери“ се грижел, и нямало поза и перверзия, която да не е изпробвал. Алън започнал да се интересува от възбуждащи средства, уреди и дрехи, пръстени за пенис, обувки с шпори, вибратори, мехлеми, съдържащи кокаин, белезници...

На Джорджа ѝ се догади.

— Моля ви, престанете. Какъв е смисълът? Човекът е мъртъв, за Бога.

Пепър сви рамене.

— Мислех, че ще искате да знаете. Той хвърляше много пари за... тази обсебеност от секса. След като сте изпълнител на

завещанието, смятах, че ще искате да знаете.

Джорджа седна на тъмносиньото кожено кресло до лакираната черна маса и набързо прегледа завещанието на Алън Артър Рукоф на светлината на модерната лампа от лъскава стомана с формата на конус. Най-изненадващото беше, че Алън бе завещал всичко, което притежаваше, на Марси, чието бащинство беше готов да отрече.

Пепър се настани на черен лакиран стол с бяла тапицерия, поставен до остъклената стена.

— Не мисля, че е оставил много пари. Той харчеше без задръжки. Но има кола и бижута.

Джорджа забеляза, че завещанието е заверено при нотариуса едва преди четири дни и потрепери.

— Алън трябва да е обмислял самоубийство, инак нямаше да завери завещанието.

Пепър сви рамене.

— Сигурно.

— Но вие не съзряхте ли опасността? Не видяхте ли, че е изпаднал в беда?

— Вече ви казах, че от два месеца Алън се държеше странно.

— Да, но през последните няколко дни трябва да е имало видима промяна, нещо различно от предишната странност. Не се ли запитахте за това, когато Алън ви каза, че е написал завещание? Нямаше ли в държанието му нещо, което да ви притесни?

Пепър нетърпеливо стана.

— Не съм психолог, скъпа. Нещата му са в спалнята. Ако искате да дадете дрехите му на благотворителни организации, ще им се обадя. Но може да вземете личните му вещи. Ще ви покажа къде са.

На Джорджа ѝ се догади от моралното падение, до което бе стигнал Алън, но изпита и угризения заради смъртта му. Можеше ли да направи нещо, за да го спаси? Оставяйки всичко на Марси и определяйки Джорджа за изпълнител на завещанието му, в последните си дни той, изглежда, бе изпитвал нужда от тях и макар да беше жалък и недостатъчен, жестът му я трогна. Тя се опита да си спомни как бе прозвучал гласът му преди Коледа, когато за последен път говори с него. Спомни си само студенина, арогантност и егоизъм, но вероятно

имаше други, по-трудно доловими нюанси, които би трябвало да чуе — безпокойство, обърканост, самота и страх.

Размишлявайки върху всички тези неща, Джорджа тръгна след Пепър и влезе в спалнята. Никак не ѝ беше приятно да рови из вещите на Алън, но трябваше да изпълни това задължение.

Проститутката бутна вратата и спря на прага.

— По дяволите. Не мога да повярвам, че проклетите ченгета не са почистили.

Преди да осъзнае, че там е банята, където Алън се бе самоубил, Джорджа погледна през откrehнатата врата. Всичко беше изпръскано с кръв. На стената зад тоалетната имаше петна, засъхнали в злоеци очертания, сякаш душевното състояние на Алън и смисълът на смъртта му трябваше да бъдат разчетени от някой проникателен психолог.

— Прострелял се е два пъти — каза Пепър, описвайки подробности, които Джорджа не искаше да чува. — Първо в пениса. Странно, нали? Сетне е пхнал дулото в устата си и отново е натиснал спусъка.

Джорджа долови стипчивия мирис на кръв.

— Проклетите ченгета трябваше да изчистят поне най-големите петна — заяви Пепър, сякаш полицаите трябваше да бъдат въоръжени не само с пистолети, но и с четки и сапун. — Чистачката ще дойде чак в понеделник. И няма да иска да се занимава с тази гадост.

Джорджа отстъпи назад.

— Хей — рече Пепър. — Добре ли сте?

На Джорджа ѝ се догади. Тя стисна зъби, излезе в коридора и се облегна на една от вратите.

— Да не би още да ви пука за него, скъпа? — попита Пепър.

— Не — тихо отговори Джорджа.

Проститутката се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ, за да я утеши.

— И още как. Господи, много съжалявам. — Пепър излъчваше лицемерно съчувствие и Джорджа се запита дали тази жена е способна да изпитва истински чувства, които да не се коренят в лични интереси. — Казахте, че вече не го обичате. Но трябваше да се досетя, че не е така.

Джорджа изпита желание да изкрещи: „Тъпа кучко, не го обичам, но той все пак е човешко същество, за Бога. Как може да си толкова безчувствена? Какво ти има? Липсва ли ти нещо?“

— Добре съм. Всичко е наред. Къде са нещата му? Искам да ги прегледам и да се махна оттук.

Пепър я заведе в спалнята.

— Най-долното чекмедже на шкафа, лявата страна на гардероба и половината дрешник бяха негови. Ще ви помогна — каза Пепър и издърпа чекмеджето.

За Джорджа стаята изведнъж стана странна и нереална като сън. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Тръгна към първото от трите неща, които я изпълниха със страх. Книги. На нощното шкафче имаше пет-шест книги. Джорджа видя думата „луна“ на кориците на две от тях. Тя ги разгледа с треперещи ръце и установи, че всичките бяха на същата тема.

— Какво има? — попита Пепър.

Джорджа се приближи до тоалетката, където имаше глобус с размерите на баскетболна топка. От него се подаваше кабел. Джорджа щракна електрическия ключ и глобусът светна. Но това не беше земното кълбо, а луната с всичките ѝ геологични характеристики — кратери, хребети и равнини с имената им.

Третото нещо, което я уплаши, беше телескопът пред прозореца. Уредът с нищо не се различаваше от останалите любителски телескопи, но на Джорджа ѝ се стори зловещ, опасен и дори предизвикващ необясними асоциации.

— Това са нещата на Алън — каза Пепър.

— Откога е започнал да се интересува от астрономия?

— През последните два месеца.

Приликите между състоянието на Алън и Марси разтревожиха Джорджа. Необяснимият страх на Марси от лекари. Ненаситният сексуален глад на Алън. Това бяха различни психични проблеми, но имаха еднакъв елемент на обсебеност. Марси явно бе излекувана от фобията си. Но на Алън не му бе провървяло. Нямаше кой да му помогне и той явно бе паднал духом и се бе прострелял в гениталиите, които бяха започнали да го контролират, а после в главата. Джорджа потрепери. Съвпадението, че баща и дъщеря бяха сразени едновременно от психични проблеми, беше твърде странно, за да е

случайно. Но още по-странна беше другата им обсебеност — интересът към луната. Алън не бе виждал Марси от шест месеца, а последният им разговор по телефона беше през септември — седмици, преди луната да го заинтригува. Те не поддържаха връзка, чрез която интересът да се предаде от единия на другия. Влечението явно бе възникнало спонтанно във всеки от тях.

Джорджа си спомни обезпокоения от луната сън на Марси и попита:

— Знаете ли дали Алън е сънувал нещо необикновено? Например луната?

— Да. Той сънуваше луната, но когато се събудеше, не си спомняше подробности. Мисля, че сънищата започнаха... в края на октомври. Защо? Какво има?

— Сънищата... Кошмари ли бяха?

Пепър поклати глава.

— Не съвсем. Чувах го да говори насън. Понякога сякаш беше уплашен, но много пъти се усмихваше.

Кръвта на Джорджа се смрази. Тя се обърна и погледна светещия глобус. „Какво става, по дяволите? — запита се Джорджа. — Един и същ сън? Как е възможно? Защо?“

— Добре ли сте? — попита Пепър.

Нещо бе подтикнало Алън към самоубийството.

А какво би могло да се случи с Марси?

8.

СЪБОТА, ЕДИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Погребението на Пабло Джаксън се състоя в единайсет часа в събота сутринта на единайсети януари в параклиса на гробището. Съдебният лекар и полицейският патолог работиха по трупа до четвъртък, затова между убийството и погребението минаха пет дни.

След като бе произнесено и последното надгробно слово, опечалените се събраха около гроба, където чакаше ковчегът. Снегът

около парцела на Пабло беше разчистен, но пространството не беше достатъчно. Наоколо стояха десетки хора, някои затънали до коленете в снега. Други бяха останали на пътеките, които кръстосваха мемориалния парк, и наблюдаваха от разстояние. Триста души бяха дошли да изкажат последната си почит на възрастния илюзионист. Имаше богати и бедни, известни и неизвестни.

Джинджър Вайс и Рита Ханаби стояха в първия кръг около гроба. От понеделник Джинджър нямаше апетит и спеше съвсем малко. Беше бледа, нервна и много уморена.

Рита и Джордж не искаха Джинджър да ходи на погребението. Безпокояха се, че такова мъчително емоционално преживяване ще предизвика пристъп на пориомания. Но полицаите я окуражиха, надявайки се, че на погребението тя може да види убиеца на Пабло. Джинджър скри истината от ченгетата и ги подведе да мислят, че убиецът е обикновен крадец. Но тя знаеше, че онзи мъж не е крадец и няма да рискува да го арестуват, като отиде на гробището.

Джинджър плака по време на прощалните слова и когато стигна до гроба, мъката ѝ беше досущ менгеме, което притиска сърцето ѝ. Но тя не загуби самообладание, защото бе твърдо решила да не превръща в цирк този тържествен случай и с достойнство да отдаде последната си почит.

Освен това Джинджър бе отишла на гробището и с друга цел, която не можеше да бъде осъществена, ако получеше пристъп на пориомания или претърпеше емоционален срив. Беше сигурна, че Александър Кристофсън, бивш посланик във Великобритания, бивш сенатор в Конгреса на Съединените щати и бивш директор на ЦРУ, ще присъства на погребението на стария си приятел. Джинджър изгаряше от желание да говори с него. Пабло се бе обърнал за съвет именно към Александър. И Кристофсън им каза за „блокажа Азраел“. Тя искаше да му зададе един важен въпрос, макар че се боеше от отговора.

Джинджър го видя в параклиса. Познаваше го от времето, когато Кристофсън беше известна публична личност и го показваха по телевизията, а снимките му бяха във вестниците и списанията. Александър имаше поразителна фигура — висок, слаб и строен. Нямаше начин да не го забележиш. Двамата стояха един срещу друг. Ковчегът беше между тях. Кристофсън я погледна няколко пъти, но явно не разбра коя е.

Свещеникът каза последна кратка молитва. После някои от опечалените си размениха поздрави и се разделиха на малки групи, за да разговарят. Други, сред които Кристофсън, тръгнаха към паркинга.

— Трябва да говоря с онзи човек — обърна се Джинджър към Рита. — Ей сега ще се върна.

Сепната, Рита извика след нея, но Джинджър не спря, нито обясни нещо повече. Тя настигна Кристофсън под огромен дъб със заскрежени клони и извика името му. Той се обърна. Проницателните му сиви очи се разшириха, когато Джинджър се представи.

— Не мога да ви помогна — заяви Кристофсън и продължи да върви.

— Моля ви — рече Джинджър и го хвана за ръката. — Ако ме обвинявате за онова, което се случи с Пабло...

— Защо ви интересува какво мисля, докторе?

— Почакайте. Моля ви, за Бога.

Кристофсън огледа бавно разпръскващата се тълпа. Явно се опасяваше, че някои опасни хора може да го видят с нея. И да предположат, че ѝ помага, както бе направил Пабло. Главата му леко потрепери и Джинджър помисли, че това е признак на нервност. После обаче осъзна, че лекото треперене се дължи на болестта Паркинсон.

— Доктор Вайс, ако търсите някаква форма на опрощение, ще ви я кажа. Пабло съзнаваше какъв е рискът и го пое. Той сам решаваше съдбата си.

— Съзнавал е риска? Точно това исках да знам.

Кристофсън се изненада.

— Предупредих го.

— За какво?

— Не знам. Но като се имат предвид огромните усилия, които той положи, за да възстанови паметта ви, трябва да сте видели нещо изключително важно. Предупредих Пабло, че онези, които са промили мозъка ви, не са аматьори. И ако разберат, че двамата се опитвате да проникнете през „блокажа Азраел“, те може да убият и вас. — Той се втренчи в нея, после въздъхна. — Пабло ви е казал за този разговор с мен, нали?

— Разказа ми всичко, освен за предупреждението ви. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Не спомена нито дума за това.

Кристофсън извади ръката си от джоба и окуражително стисна рамото ѝ.

— Докторе, сега, когато ми го казахте, не мога да ви обвиня за нищо.

— Но аз се обвинявам.

— Не, не трябва да се обвинявате. — Той отново се огледа, за да види дали не ги наблюдават, после разкопча палтото си, бръкна във вътрешния джоб, извади носна кърпа и я даде на Джинджър. — Моля ви, престанете да се самонаказвате. Нашият приятел имаше пълноценен и щастлив живот, докторе. Смъртта му беше насилствена, но е станало относително бързо и не се е мъчил дълго. И това е благословия.

Джинджър избърса очи със синята копринена кърпа и рече:

— Той беше много мил човек.

— Да — съгласи се Кристофсън. — И започвам да разбирам защо е поел риска да ви помогне. Пабло каза, че сте много симпатична. Сега виждам, че както обикновено, преценката му е вярна.

— Благодаря. А сега? Какво да правя?

— Не мога да ви помогна — побърза да каже Кристофсън. — Почти от десет години не работя в разузнаването и вече нямам връзки там. Нямам представа кой е блокирал паметта ви, нито защо.

— Не желая да ми помагате. Няма повече да рискувам живота на невинни хора. Но си мислех дали нямате някаква идея как бих могла да си помогна сама.

— Отидете в полицията. Работата им е да помагат на хората.

Джинджър поклати глава.

— Не. Полицаите работят много бавно. Повечето са претоварени, а останалите са само бюрократи в униформи. Проблемът ми е спешен и не търпи отлагане. Не мога да ги чакам да го решат. Освен това не им вярвам. Изведнъж загубих доверие във властите. Когато заведох полицаите в дома на Пабло, записите на сеансите ни бяха изчезнали, затова не споменах за тях. Уплаших се. Не казах на ченгетата и за пристъпите ми на пориомания, нито как Пабло ми е помагал. Казах им само, че сме приятели, отбила съм се да обядваме заедно и съм се натъкнала на убиеца. Подведох ги да мислят, че става дума за обикновен обир. Обзела ме е истинска параноя. Не им вярвам. Затова не може да става и дума да търся помощ от тях.

- Тогава намерете някой друг, който да ви хипнотизира...
- Не. Няма да рискувам живота на повече невинни хора.
- Разбирам. Но това са единствените ми идеи. Съжалявам.
- Не е необходимо.

Кристофсън понечи да тръгне, сетне се поколеба и въздъхна.

— Докторе, искам да ме разберете правилно. Служих във войната и се отличих. После бях добър посланик. Като директор на ЦРУ и като сенатор, взех множество трудни решения, някои от които изложиха на опасност живота ми. Никога не съм отстъпвал пред риска. Но вече съм възрастен. На седемдесет и шест години съм, но се чувствам по-стар. Болен съм от Паркинсон. Имам слабо сърце. Високо кръвно налягане. Много обичам съпругата си и ако с мен се случи нещо, тя ще остане сама. И не знам дали ще може да го понесе.

— Моля ви, не е необходимо да търсите извинения.

Джинджър осъзна колко бяха разменили ролите си. В началото той ѝ предлагаше насърчение и опрощение, а сега тя му връщаше услугата. Баща ѝ Джейкъб често казваше, че способността да изпитваш състрадание е най-голямата човешка добродетел и между даването и получаването на състрадание съществува неразривна връзка. Джинджър си спомни думите на Джейкъб, защото, позволявайки на Александър Кристофсън да уталожи чувството ѝ за вина, тя почувства тази връзка.

Той явно също я почувства, защото макар да не спомена подробности, обясненията му станаха по-сърдечни и предложени с не толкова самозащитен и конспиративен тон.

— Откровено казано, докторе, нежеланието ми да се намеся в този проблем е не толкова защото мисля, че животът е безкрайно ценен, а защото все повече се страхувам от смъртта. — Докато говореше, Кристофсън бръкна във вътрешния си джоб, извади тефтерче и писалка и написа нещо. — В живота си съм правил някои неща, с които не се гордея. Вярно е, че повечето от онези грехове бяха извършени в името на дълга. Правителството и шпионажът са необходими, но и двете са мръсен бизнес. В онези дни не вярвах нито в Бога, нито в отвъдния живот. Но сега се питам... И понякога се плаша. Страхувам се от онова, което ме чака след смъртта. Ето защо искам да живея колкото е възможно по-дълго, доктор Вайс. Затова на стари години станах страхливец.

Той откъсна листчето от тефтерчето и ѝ го даде. Джинджър осъзна, че преди да извади тефтерчето и писалката, Кристофсън се бе обърнал с гръб към останалите опечалени, за да не го видят какво прави.

— Давам ви номера на антикварен магазин в Гринич, Кънектикът. Собственикът е брат ми Филип. Не трябва да ми се обаждате лично, защото може да са ни видели, а и телефонът ми вероятно се подслушва. Няма да рискувам да се свързвам с вас, доктор Вайс, и няма да правя проучвания по проблема ви. Но имам дългогодишен опит в тази област, който един ден може да ви помогне. Възможно е да се сблъскате с нещо, с което не можете да се справите или не разбирате и аз може да съм в състояние да ви дам съвет. Обадете се на Филип и му кажете номера си. Той незабавно ще ме потърси вкъщи и ще използва предварително уговорена парола. И тогава ще се свържа с вас от уличен автомат, колкото е възможно по-скоро. Мога да ви помогна само с опита си, доктор Вайс.

— Това е повече от достатъчно. Не сте длъжен да ми помагате.

— Желая ви успех.

Кристофсън рязко се обърна и тръгна. Джинджър се върна при гроба на Пабло, където стоеше само Рита.

— За какво беше всичко това?

— После ще ти кажа — отговори Джинджър, наведе се, взе една роза от купчината цветя на земята и я хвърли върху ковчега на Пабло.

— Нека сънят му бъде кратък път от този свят до нещо по-добро.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

В четвъртък доктор Фонтлейн остана доволен, че Ърни Блок се е излекувал от никтофобията.

— Ти си най-бързо излекувалият се пациент, когото познавам. Вие, морските пехотинци, сте по-корави от обикновените простосмъртни.

В събота, единайсети януари, след като прекараха само четири седмици в Милуоки, Ърни и Фей се прибраха вкъщи. Те пътуваха със самолет до Рино, после с друг полет до Елко и пристигнаха в единайсет и трийсет сутринта.

На летището ги посрещна Санди Сарвър. Отначало Ърни не я позна. Лицето ѝ вече не беше бледо, а раменете не бяха прегърбени. За пръв път, откакто той я познаваше, Санди си бе сложила лек грим — сенки на очите и червило. Ноктите ѝ вече не бяха изгризани, а косите ѝ блестяха. Беше напълняла четири-пет килограма и изглеждаше много по-млада.

Тя се изчерви, когато Ърни и Фей ѝ направиха комплимент за външността ѝ и се престори, че промените са незначителни, но явно остана доволна от похвалите, одобрението и радостта им.

Санди се бе променила и в други отношения. Обикновено беше мълчалива и стеснителна, но сега, докато вървяха към червения ѝ пикап, тя зададе множество въпроси за Луси, Франк и внуците. Не попита Ърни за фобията му, защото не знаеше за това. Ърни и Фей пазеха в тайна състоянието му и бяха обяснили продължителността на посещението си в Уисконсин, като казаха, че искат да прекарат повече време с внуците си. Докато караше към мотела, Санди непрекъснато говореше, разказвайки им за Коледа и за работата в грила.

Шофирането ѝ също изненада Ърни. Той знаеше, че тя изпитва отвращение към превозните средства. Но сега караше бързо и умело, както никога дотогава.

И Фей забеляза промяната в нея, защото многозначително поглеждаше Ърни, когато Санди извършваше плавни и дръзки маневри.

И после се случи нещо странно.

На около километър и половина от мотела интересът на Ърни към метаморфозата в Санди внезапно отстъпи място на загадъчното чувство, което за пръв път бе изпитал на десети декември, когато се връщаше от Елко с новите лампи — усещането, че определена ивица земя на юг от магистралата, го зове. Чувството, че там му се е случило нещо необикновено. Както и преди, усещането беше абсурдно и завладяващо и се характеризираше с необяснимото влечение към харизматично място в сън.

Това беше обезпокоително, защото Ърни предполагаше, че особеният магнетизъм на онова място се дължи на психическото разстройство, предизвикало страха му от мрака. Никтофобията му беше излекувана и той очакваше, че всички симптоми на това временно психично неразположение ще изчезнат заедно със страха му

от нощта. Ето защо, влечението му към онази ивица земя беше лош знак. Ърни не искаше да мисли какво би могло да означава това за трайността на лечението му.

Фей разказваше за Коледа с внуците си, а Санди се смееше, но за Ърни смехът и разговорът избледняха. Докато се приближаваха към мястото, което го привличаше, той присви очи и, обзет от чувство за предстоящо прозрение, се вторачи в земята навън. Струваше му се, че ще се случи нещо от епохално значение и това го изпълни със страхопочитание.

После, докато минаваха покрай примамливото място, Ърни осъзна, че се движат по-бавно. Санди бе намалила скоростта наполовина. В същия миг пикапът отново се стрелна напред. Ърни погледна Санди, но не разбра дали и тя е била временно омагьосана от същото място. Но му се стори, че изражението ѝ е странно и озадачено. Той се вторачи в нея, питайки се дали Санди споделя загадъчния му и необясним интерес към онази обикновена на вид ивица земя.

— Хубаво е да си вкъщи — каза Фей, когато Санди включи десния мигач и насочи пикапа към отклонението от магистралата.

Ърни наблюдаваше Санди и търсеше някакъв знак, че бе намалила скоростта като реакция към същия странен зов, който той почувства, но не видя и следа от страхопочитанието, зародило се в него. Тя се усмихваше. Сигурно бе сгрешил и Санди бе карала по-бавно поради някаква друга причина.

Кръвта му се бе смразила и докато пътуваха надолу по склона към мотела, дланите му се изпотиха.

Ърни погледна часовника си. Но не защото искаше да знае колко е часът, а колко остава до залез слънце. Около пет часа.

Ами ако не се страхуваше от мрака изобщо, а от *определен* мрак? Вероятно бе преодолял бързо фобията си в Милуоки, защото там изпитваше съвсем лека боязън от нощта. Може би се страхуваше само от мрака в равнините на Невада. Възможно ли бе фобията му да е локализирана и фокусирана в едно място?

Разбира се, че не. Но въпреки това той погледна часовника си.

Санди спря пред мотела и когато слязоха от пикапа, прегърна и двамата.

— Радвам се, че се върнахте. Липсвахте ми. А сега трябва да отида да помогна на Нед да приготви обяда — каза тя и тръгна към грила.

— Какво мислиш, че е станало с нея? — попита Фей.

— Нямам представа — отговори Ърни.

— Отначало помислих, че е забременяла. Но сега не смятам така. Ако беше бременна и се радваше, Санди щеше да ни каже. Щеше да изгаря от нетърпение да сподели новината. Мисля, че е нещо... друго.

Ърни извади от пикапа два от четирите куфара и докато ги слагаше на земята, крадешком погледна часовника си. Мракът се бе приближил с пет минути.

— Е, каквато и да е причината, радвам се за Санди — въздъхна Фей.

— И аз.

— Само това ли ще кажеш? Знам, че се безпокоиш за нея както за дъщеря ни Луси. Наблюдавах те, когато видя Санди на летището. Сърцето ти щеше да се разтопи.

Той се засмя, макар че стомахът му се бе свил от напрежение. Фей винаги го караше да се смее, точно когато Ърни се нуждаеше от това. Когато влезеха вкъщи, той щеше да я прегърне, да я целуне и да я занесе в спалнята на горния етаж. Нищо друго нямаше да прогони страха му. Времето, прекарано с Фей, беше най-доброто лекарство.

Тя остави двата по-леки куфара пред вратата на рецепцията и извади ключовете от чантата си.

Когато бе станало ясно, че по всяка вероятност Ърни ще се оправи бързо и няма да се наложи да стоят няколко месеца в Милуоки, Фей реши да не се връща в Елко, за да търси управител на мотела. Затова го затвори и сега трябваше да включат отоплението и да почистят.

„Имаме много работа, но... ще има достатъчно време за един хоризонтален танц“ — помисли Ърни и се ухили.

Фей беше с гръб към него и за щастие не видя как Ърни трепна и изненадано подскочи, когато внезапно облак засенчи слънцето. Интензивността на светлината намаля с повече от двайсет процента. Но това беше достатъчно, за да стресне и изнерви Ърни.

Той отново погледна часовника си и отправи взор на изток, откъдето щеше да настъпи нощта.

„Нищо ми няма — помисли си Ърни. — Излекуван съм.“

ПО ПЪТЯ ОТ РИНО ЗА ЕЛКО КАУНТИ

След паранормалното явление във вторник в къщата на Зебедея Ломак, когато бе заобиколен от безброй хартиени, въртящи се луни, Доминик Корвези прекара няколко дни в Рино. По време на предишното си пътуване от Портланд до Маунтинвю той бе останал там, за да направи проучване за няколко разказа за хазарта. Пресъздавайки пътуването, Доминик стоя в Рино в сряда, четвъртък и петък.

Обикаляше казината и наблюдаваше посетителите. Имаше млади двойки, пенсионери, красиви млади жени, жени на средна възраст с ластични панталони и широки пуловери, каубои с обрулени от вятъра лица, богаташи с подпухнали лица, секретарки, шофьори на камиони, директори, лекари, бивши затворници, ченгета, които не бяха на смяна, крадци, мечтатели и хора, желаещи да избягат от действителността от всички социални прослойки, обединени от надеждата и от вълнението на организираните игри на шанса — най-приобщаващата индустрия на света.

Както и по време на предишното си посещение, Доминик игра само за да се вмести в пейзажа и с основната цел да наблюдава. След бурята на хартиените луни той имаше причина да смята, че Рино е мястото, където животът му се е променил необратимо и където ще намери ключа за пленените си спомени. Хората около него се смееха, бърбяха, оплакваха се от лошия си късмет и викаха, насърчавайки търкалящите се зарове, но Доминик запази спокойствие, за да може да съзре някаква следа към забравените събития в миналото.

Но не откри нищо.

Всяка нощ се обаждаше на Паркър Фейн с надеждата, че неизвестният кореспондент е изпратил още съобщения.

Но послания нямаше.

Всяка нощ, преди да дойде сънят, Доминик се опитваше да проумее невероятния танц на хартиените луни и да намери обяснение за червените кръгове на дланите си, които бяха избледнели, докато коленичеше сред купчините снимки на небесното светило в хола на Ломак. Но прозрението не го осеняваше.

С всеки изминал ден желанието му да глътне валиум и флуразепам намаляваше, но кошмарите се влошаваха и всяка нощ ожесточено се мъчеше да се освободи от въжето, с което се завързваше за леглото.

До събота Доминик още вярваше, че отговорът за нощния му страх и сомнамбулизма се крие в Рино. Но накрая реши, че не бива да променя плановите си и трябва да продължи към Маунтинвю. Ако не го осенеше прозрението, Доминик щеше да се върне в Рино.

В събота, единайсети януари, той пое на североизток по дивата пустош на Невада.

Огромните ненаселени пространства не се бяха променили вероятно от хиляди години. Доминик караше през безплодните равнини, обрасли с храсти хълмове и недружелюбния, но красив праисторически свят от високи треви, пясък, алкални низини, пресъхнали езера, втвърдена лава и далечни планини. Скалистите възвишения тук-там бяха обагрени в охра, кехлибарено, жълто-кафяво и сиво. На север имаше повече потоци, плодородни долини, буйни треви и дървета, макар и не в изобилие. Достатъчното количество вода означаваше населени общности и земеделие, но дори в гостоприемните долини селищата бяха малки и нецивилизовани.

Както винаги, Доминик се почувства незначителен в обширния Див Запад. Но този път пейзажът предизвика нови чувства в него — усещане за загадъчност и обезпокоително чувство за неограничени и странни вероятности. Пътувайки сам в тази необятна пустош, му беше лесно да повярва, че там му се е случило нещо страшно.

В три без петнайсет следобед спря да налее бензин и да изяде един сандвич в Уинемака — град само с пет хиляди жители, но в същото време най-големият в окръг от двайсет и пет хиляди квадратни километра. Сетне отново пое на изток по междущатска магистрала 80. Теренът постепенно започна да става стръмен. На хоризонта се появиха още планини, туфи трева и хубави, тучни ливади, макар че пустинята съвсем не отстъпваше.

По залез слънце Доминик излезе от магистралата, спря пред мотел „Спокойствие“, слезе от колата и се изненада от студения вятър. След като бе пътувал толкова дълго през пустинята, той беше психически подготвен за жегата, макар да знаеше, че във високите равнини е зима. Извади от колата подплатено с вълна велурено яке и го

облече. Сетне тръгна към мотела и... изведнъж спря, осенен от прозрение.

Това беше мястото.

Доминик нямаше представа *защо* е толкова сигурен, но беше убеден, че е така.

Там се бе случило нещо странно.

Той бе спрял в мотел „Спокойствие“ в петък вечерта на шести юли по миналото лято. Уединеността и величествената панорама му се видяха привлекателни и вдъхновяващи и Доминик реши да остане няколко дни, да се запознае с природата и да обмисли някои идеи за разкази, подходящи на обстановката. Той потегли към Маунтинвю, Юта, във вторник, десети юли.

Доминик бавно огледа пейзажа на светлината на залязващото слънце, надявайки се да събуди някакви спомени. Докато гледаше, постепенно се убеди, че случилото се с него там е по-важно от всичко останало, което щеше да преживее до края на земния си път.

Грилът беше с огромни прозорци и сини неонов светлини и се намираше в западния край на комплекса, отделен от мотела и заобиколен от голям паркинг за камиони. По цялата дължина на едноетажния бял мотел имаше покрит коридор. Алуминиевата му стряха блестеше в здрача. Западното крило имаше десет стаи с лъскави зелени врати и беше отделено от източното с двуетажна секция, където се намираха рецепцията и жилището на собствениците. Доминик видя потъмнялото на изток небе, магистралата и огромната, ненаселена пустош на юг. На запад се простираха още равнини и планини. Небето там бе обагрено в тъмнорвено от лъчите на залязващото слънце.

Страхът на Доминик се засилваше с всяка изминала минута. Отново погледна към грил „Спокойствие“ и като насън тръгна натам. Когато стигна до вратата, сърцето му биеше като обезумяло. Доминик изпита непреодолимо желание да избяга.

Той се съвзе, отвори вратата и влезе.

Заведението беше чисто, добре осветено, уютно и топло. Във въздуха се носеха приятни ухания — на пържени картофи, лук, хамбургери и шунка.

Като насън и със свито от страх сърце, Доминик се приближи до една свободна маса. В средата бяха сложени бутилка кетчуп, тубичка горчица, захарница, солница и пиперница. Доминик взе солницата.

Отначало не разбра защо направи това, но после си спомни, че седя на същата маса по миналото лято през първата си вечер в мотел „Спокойствие“. Доминик бе разсипал малко сол и инстинктивно я хвърли през рамо, в лицето на една млада жена, която вървеше по пътеката между масите.

Почувства, че инцидентът е важен, но нямаше представа защо. Дали заради жената? Но коя беше тя? Непозната. Как изглеждаше? Доминик се опита да си спомни лицето ѝ, но не можа.

Сърцето му започна да бие като обезумяло. Имаше чувството, че е пред прага на невероятно разкритие.

Доминик се опита да си спомни други подробности, но не можа.

Остави солницата и още движейки се като насън и треперещ от неясно безпокойство, се приближи до прозорците. Тъгловото сепаре беше свободно, но Доминик беше сигурен, че в *онази* вечер младата жена, върху която хвърли солта, бе седнала там.

— Какво обичате?

Той осъзна, че до него стои сервитьорка с жълт пуловер и му говори, но остана парализиран от мъчителното прозрение за някакъв ужасен спомен, който още беше мъгляв, но се оформяше в съзнанието му. Жената, чието лице не можеше да си спомни, бе седяла в това сепаре. Тя беше много красива на оранжевата светлина на залеза.

— Господине? Нещо не е ли наред?

Младата жена си бе поръчала вечеря, слънцето бе залязло, нощта бе настъпила и... *Не!*

Споменът изплува от дълбините на подсъзнанието му и едва не нахлу в съзнанието, но в последния момент Доминик изпадна в паника и се отдръпна, сякаш видя ужасното лице на чудовищен, зъл левиатан, което се навежда към него. Изведнъж Доминик се отказа да си спомни. Той извика, обърна се и препъвайки се, побягна. Съзнаваше, че хората го гледат, но му беше все едно. Единственото му желание беше да излезе оттам. Доминик блъсна вратата, отвори я и хукна навън.

Той се страхуваше. Боеше се от миналото и от бъдещето. Но най-много се страхуваше, защото не знаеше *защо* се страхува.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Брендън Кронин запази новината за след вечеря, когато отец Висажик щеше да бъде в най-доброто си настроение за деня. Брендън, Стефан и отец Джерано се нахраниха до насита — двойна порция картофи, фасул, шунка, домашно приготвен хляб и накрая — бренди.

Брендън бе възвърнал апетита, но не и вярата си. След като вярата му в Бога рухна, той бе обзет от чувство за ужас, празнота и отчаяние, което обаче постепенно започна да отслабва. Брендън съзнаваше, че един ден може да води пълноценен живот, *който да няма нищо общо с църквата*. За него никое преходно удоволствие не беше по-примамливо от духовната радост на литургията и сега самата мисъл за светски живот беше революционно развитие.

Вероятно отчаянието му бе намаляло, защото от Коледа насам той бе изминал дългия път от атеизма до агностицизма. Събитията напоследък сякаш бяха заговорничили, за да го накарат да се замисли за съществуването на Висша Сила, макар и не задължително Господ, която управлява природата.

След вечерята отец Джерано се качи в стаята си, за да прекара един-два часа с най-новия роман на Джеймс Блейлок, фантастът, който и Брендън харесваше, но чиито колоритни разкази за странни същества и хора бяха твърде фантастични за твърдоглав реалист като отец Висажик.

— Той пише добре, но когато прочета някой от разказите му, оставам със странното чувство, че нищо не е такова, каквото изглежда. А това чувство не ми се нрави — каза Стефан.

— Може би наистина нищо не е такова, каквото изглежда — рече Брендън.

Стефан поклати глава и белите му коси придобиха стоманеносив оттенък от светлината.

— Не. Когато чета за удоволствие, предпочитам сюжетът да е свързан с *реалността*.

Брендън се засмя.

— Ако има задгробен живот и те намеря там, ще се опитам да ти уредя среща с Уолт Дисни. Бих искал да видя как ще го убедиш, че е трябвало да прекара времето си, като прави анимационни филми по романите на Достоевски, а не за приключенията на Мики Маус.

Отец Висажик също се засмя, наля бренди в чашите и двамата се настаняха в креслата.

Брендън реши, че моментът е подходящ да съобщи новината.

— Ако нямаш нищо против, смятам да замина за известно време, отче. Бих искал да тръгна в понеделник, ако е възможно. Трябва да отида в Невада.

— *Невада?* Но защо в Невада?

— Там ме повикаха снощи. В съня си видях ослепително ярка светлина и изведнъж разбрах къде се намирам. В Елко Каунти, Невада. И осъзнах, че трябва да се върна там, за да намеря обяснение за излекуването на Емелийн и възкръсването на Уинтън.

— Да се *върнеш*? Бил ли си там?

— Да. По миналото лято. Преди да дойда в „Сейнт Бернадет“.

След като напусна поста си при монсиньор Орбела в Рим, Брендън замина със самолет за Сан Франциско, за да изпълни една последна задача, възложена от наставника му във Ватикана, и стоя две седмици при епископ Джон Сантефиоре, стар приятел на Орбела. Епископът пишеше книга за историята на избирането на папите и Брендън му донесе материали от Рим. Работата му беше да отговори на всички въпроси, свързани с документите. Джон Сантефиоре беше очарователен и интелигентен човек и дните с него минаха неусетно.

След като свърши работата си, Брендън имаше на разположение две свободни седмици, преди да се представи на висшите сановници в Чикаго, където щеше да бъде назначен като помощник в някоя енория в епархията. Той прекара няколко дни в Кармел, на полуостров Монтерей. После реши да разгледа страната и потегли на дълго пътуване с кола в източна посока.

Отец Висажик се наведе към него.

— Спомням си, че ходи при епископ Сантефиоре. Но съм забравил, че дойде с кола оттам. Минал си през Елко Каунти, така ли?

— Нощувах в мотел в дивата пустош. Казваше се „Спокойствие“. Спрях за една нощ, но беше толкова красиво и спокойно, че останах няколко дни. И сега трябва да се върна там.

— Но защо? Какво ти се случи в мотела?

Брендън сви рамене.

— Нищо. Почивах си. Дремех. Прочетох няколко книги. Гледах телевизия. Образът там е хубав, защото имат сателитна антена на покрива.

Отец Висажик наклони глава на една страна.

— Какво има? Гласът ти стана... странен. Монотонен... Сякаш повтаряше нещо, което си научил наизуст.

— Само ти разказвах как прекарах времето си там.

— Но щом не ти се е случило нищо особено, защо мястото е толкова специално? Какво ще стане, когато пак отидеш там?

— Не съм сигурен, но ще бъде нещо... невероятно.

— *Господ* ли те вика? — попита Стефан, показвайки неудовлетвореността си от сдържаността на помощника си.

— Едва ли. Но е възможно. Отче, искам разрешението ти да отида там. Но дори да не ме благословиш, пак ще отида.

Отец Висажик отпи по-голяма глътка бренди от обичайно.

— Мисля, че трябва да отидеш, но не и сам.

Брендън се изненада.

— Искаш да дойдеш с мен?

— Не. Аз трябва да се грижа за „Сейнт Бернадет“. Но ми се иска да те придружава квалифициран свидетел — свещеник, запознат с тези неща, който може да потвърди чудото...

— Имаш предвид духовно лице, което има разрешение от епископа да разследва всяко истерично съобщение за плачещи икони, кървящи разпятия и всякакви божествени явления?

Стефан кимна.

— Точно така. Някой, запознат с процеса на удостоверяване на истинността. Имам предвид монсиньор Джани от отдела за връзки с обществеността в епархията. Той има богат опит.

Брендън не искаше да разочарова пастора, но бе твърдо решен да действа сам.

— Тук не става дума за Божие посещение, затова монсиньор Джани не е необходим. В случая източникът не е религиозен.

— Кой е казал, че *Господ* не е деликатен? — попита отец Висажик. Усмивката му показваше, че очаква да спечели спора.

— Тези неща може да са психични явления.

— Ами! Глупости. Психичните явления са жалки обяснения на невярващи, които са видели Божията ръка в действие. Изследвай задълбочено случилото се, Брендън, отвори сърцето си за значението му и ще прозреш истината. *Господ* те вика да се върнеш в лоното Му. И мисля, че всичко това води към Божие посещение.

— Но ако е така, защо не стане тук? Защо е необходимо да ходя чак в Невада?

— Вероятно това е изпитание дали ще се вслушаш в Божията воля и дали имаш желание отново да повярваш. Ако стремежът ти е достатъчно силен, ти ще нарушиш покая си, като предприемеш това дълго пътуване и като награда ще видиш нещо, което отново ще те накара да повярваш в Бога.

— Но защо Невада, а не например Флорида, Тексас или Истанбул?

— Само Господ знае.

— Но защо Господ ще полага толкова много усилия, за да покори отново сърцето на един загубил вярата си свещеник?

— За Него, който е сътворил земята и звездите, това е нищо. И едно сърце е важно за Него колкото милион сърца.

— Тогава защо преди всичко Господ допусна да загубя вярата си?

— Може би загубването и възвръщането на вярата е процес на закаляване. Може да си подложен на това изпитание, защото Господ иска да станеш по-силен.

Брендън се усмихна и възхитено поклати глава.

— За всичко имаш готов отговор, отче.

Стефан самодоволно се облегна назад.

Брендън знаеше за репутацията на отец Висажик като спасител на объркани свещеници и много добре съзнаваше, че пасторът няма да се откаже лесно. Но Кронин бе твърдо решил да отиде сам в Невада.

Стефан го наблюдаваше с видима обич и желязна решителност и нетърпеливо чакаше друг аргумент, който светкавично да обори.

Брендън въздъхна. Вечерта щеше да бъде дълга.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Уплашен и объркан, Доминик Корвези избяга от грил „Спокойствие“ и отиде в рецепцията на мотела. Там попадна на семейна разпра, но бързо разбра, че става дума за нещо по-странно.

В средата на стаята стоеше мъж с жълто-кафяв панталон и кафяв пуловер. Беше само няколко сантиметра по-висок от Доминик, но много по-едър. Късо подстриганите му прошарени коси и бръчките на

лицето показваха, че е на петдесет и няколко години, макар че силното му тяло изглеждаше младежко.

Едрият мъж трепереше, сякаш беше ядосан. До него стоеше жена, която го гледаше със странно и настойчиво изражение. Тя беше русокоса с ясни, сини очи и по-млада от него, макар че беше трудно да се определи възрастта ѝ. Бледото лице на мъжа блестеше от пот. Доминик прекрачи прага и разбра, че е сбъркал. Мъжът не беше ядосан, а ужасен.

— Успокой се — каза жената. — Опитай се да контролираш дишането си.

Едрият мъж дишаше учестено. Главата му беше наведена, а раменете — прегърбени. Той се бе втренчил в пода и дишаше неравномерно — признак на нарастваща паника.

— Дишай бавно и дълбоко — продължи жената. — Спомни си какво те учеше доктор Фонтлейн. И когато се успокоиш, ще излезем на разходка.

— Не! — каза едрият мъж и поклати глава.

— Ще излезем — настоя жената и сложи ръка на рамото му, за да го окуражи. — Ще отидем на разходка, Ърни, и ще видиш, че мракът тук е същият като в Милуоки.

Ърни. Кръвта на Доминик се смрази. Мигновено си спомни за четирите плаката на луната в хола на Зебедея Ломак в Рино, на които бяха написани имена.

Жената го погледна и Доминик каза:

— Бих желал стая.

— Нямаме свободни места.

— На вратата пише, че имате.

— Добре. Но не сега. Моля ви. Не сега. Отидете да вечеряте или правете нещо друго и елате пак след половин час. *Моля ви.*

В същия миг Ърни забеляза Доминик, вдигна глава и от гърдите му се изтръгна вопъл на страх и отчаяние.

— Вратата. Затворете я, преди да е влязъл мракът!

— Не, не, не — възрази жената. Тонът ѝ беше категоричен, но същевременно изпълнен със състрадание. — Няма да влезе. Мракът няма да ти стори нищо лошо, Ърни.

— Мракът влиза — окаяно настоя той.

Доминик осъзна, че помещението е неестествено ярко осветено.

— За Бога, затворете вратата — обърна се жената към Доминик. Той изпълни молбата ѝ.

— Искях да кажа да я затворите, след като излезете — каза тя.

На лицето на Ърни бе изписан ужас и смущение. Той отмести очи от Доминик и погледна към прозореца.

— Мракът е там, на стъклото и натиска, натиска...

Мъжът погледна глуповато Доминик, сетне наведе глава и затвори очи.

Корвези стоеше втрещен. Необяснимият страх на Ърни много приличаше на ужаса, който караше Доминик да ходи насън и да се крие в дрешниците.

Давайки воля на гнева си, за да преглътне сълзите, жената отново се обърна към Доминик:

— Защо не излезете? Той страда от никтофобия. Понякога се страхува от мрака и когато получи пристъп, трябва сами да се справим с проблема.

Доминик си спомни женските имена, надраскани на плакатите в къщата на Ломак — Джинджър и Фей — и инстинктивно избра едното.

— Всичко е наред, Фей. Мисля, че донякъде разбирам какво преживявате.

Тя примига учудено, като чу името си.

— Познаваме ли се?

— Казвам се Доминик Корвези.

— Името ви не ми говори нищо.

— Трябва да се кача горе и да дръпна завесите, за да не влезе мракът — каза Ърни и тръгна към стълбището.

— Не — възрази Фей. — Почакай. Не бягай от мрака.

Доминик се приближи до Ърни, сложи ръка на гърдите му, за да го спре и рече:

— Вие имате кошмари, нали? Но когато се събудите, не можете да си спомните нищо, освен че са свързани с луната.

Фей ахна.

Ърни отвори очи от изненада.

— Откъде знаете?

— От месец и аз имам кошмари — отговори Доминик. — Всяка нощ. И знам за един човек, който толкова много е страдал от тях, че се е самоубил.

Изумени, Фей и Ърни се вторачиха в него.

— През октомври започнах да ходя насън — продължи Корвези. — Ставам от леглото, крия се в дрешниците или трупам оръжия, за да се отбранявам. Един път се опитах да закова прозорците, за да не влезе нещо. Не разбираш ли, Ърни? И аз се страхувам от нещо в мрака. Обзалагам се, че и ти се боиш от същото. Не само от мрака, а и от нещо друго, което се е случило с теб там, навън, в нощта на онази събота срещу неделя през юли по миналото лято.

Още озадачен от обратата на събитията, Ърни погледна към мрака отвъд прозореца, сетне мигновено отмести очи.

— Не разбирам.

— Да се качим горе да дръпнеш завесите — предложи Доминик — и ще ти разкажа онова, което знам. Най-важното е, че не си сам. Вече не си сам. И, слава Богу, и аз не съм сам.

НЮ ХЕЙВЪН КАУНТИ, КЪНЕКТИКЪТ

Ударите на Джак Туист винаги се осъществяваха с точността на часовник. И обирът на бронираната кола не направи изключение.

Нощното небе беше облачно. Нямаше звезди, нито луна. Не валеше сняг, но от югозапад духаше студен, влажен вятър.

Пикапът на „Гардмастър“ се появи от североизток и се насочи към хълма, откъдето на Коледа вечерта Джак го бе наблюдавал. Фаровете пронизаха леката зимна мъгла.

Облечен в скиорски екип с качулка, той лежеше полузаровен в снега от южната страна на шосето. Чад Зеп, вторият участник в обира, също в бяло камуфлажно облекло, дебнеше от другата страна на пътя.

Бранч Полард, третият член на екипа, чакаше на известно разстояние от хълма. Беше въоръжен с тежка щурмова пушка „Хеклер и Кох НК91“.

Пикапът беше на двеста метра. Мъглата се носеше на талози пред фаровете.

Изведнъж на хълма проблесна дулото на пушката „Хеклер и Кох“ и се разнесе изстрел.

„НК91“, може би най-добрата бойна пушка, можеше да изстреля стотици куршуми без засечка. Изключително точно, оръжието

поразяваше цел на хиляда метра и патронът 7.62 мм НАТО можеше да мине през дърво или бетонна стена и да убие човек от другата страна.

Но тази вечер малката група не възнамеряваше да убива никого. С помощта на инфрачервен оптически мерник Полард спуска предната дясна гума на пикапа на „Гардмастър“.

Превозното средство започна да криволичи насам-натам, стигна до заледена отсечка и се плъзна.

Джак скочи и хукна към бронираната кола. В последния момент, когато се насочваше към канавката, шофьорът овладя волана и пикапът спря на трийсет метра от Джак.

Той видя, че служителите на „Гардмастър“ развълнувано говорят по радиопредавателя. Но зовът за помощ беше безполезен. След като стреля в гумата, Чад Зеп включи предавател, който заглуши с пронизителни електронни смущения радиочестотата на бронираната кола.

Джак застана в средата на пътя и внимателно се прицели в решетката на пикапа. Пушката му беше английска, предназначена за борба с терористи и изстрелваше гранати със сълзотворен газ. Беше си я купил на черния пазар в Маями. Той стреля и гранатата мина през решетката и влезе в двигателя. Кабината започна да се изпълва с парлив, жълтеникав газ, проникващ през климатичната инсталация.

Пазачите бяха обучени да останат на местата си, ако възникнеше криза, защото кабината имаше стоманени врати и бронирани стъкла. Но докато успеят да изключат отоплението и да затворят клапаните, те започнаха да кашлят и да се задушават, затова отвориха вратите и изскочиха навън.

Шофьорът извади револвера си, коленичи и присви насълзените си очи, търсейки мишена.

Но Джак изрита оръжието от ръцете му, сграбчи го за палтото и го повлече към предната част на пикапа, където го окова с белезници за бронята.

Бранч Полард, който бе дотичал до бронираната кола, направи същото с другия пазач.

Двамата служители на „Гардмастър“ мигаха ядосано и се опитваха да прояснят зрението си, за да видят лицата на нападателите, но усилията им бяха напразни, защото Джак, Полард и Зеп носеха скиорски маски.

Джак и Полард хукнаха към задната част на пикапа. Те бързаха, но не защото се страхуваха, че ще ги видят други шофьори. По този усамотен път нямаше да минат коли, докато крадците не избягаха. В мига, в който пикапът навлезе в равнините, Харт и Дод, последните двама членове на бандата, бяха блокирали двата края на пътя с откраднати микробуси, преобоядисани и екипирани с отличителните знаци на служба „Пътна сигнализация“. Те бяха сложили на асфалта внушителен брой сигнални светлини и щяха да върнат всеки, който искаше да мине, като разкажеха съчинена история за катастрофа с цистерна.

Като по часовник.

Зеп отвинти металната пластина пред заключващия механизъм на вратите на товарното отделение.

Ключалката се отваряше и затваряше с код от три цифри, който се променяше всяка сутрин. Знаеше го само шофьорът.

Зеп носеше портативен компютър, който можеше да декодира електронни ключалки и аларми, на име „Интелигентна система за интервенция и проникване“ или ИСИП. Предназначена само за военни и разузнавачи, системата беше недостъпна за цивилни граждани. Незаконното ѝ притежаване беше наказуемо нарушение на Закона за сигурността на отбраната. За да се сдобие с нея, Джак бе ходил в Мексико Сити и бе платил дваисет и пет хиляди долара на търговец на оръжие на черно, който имаше връзки във фирмата производител.

Зеп включи уреда, разгледа отблизо механизма на електронната десетцифрова ключалка и внимателно пхна тънка жичка между първите два бутона. Екранът на компютъра остана тъмен. Той допря сондата до основата на втория бутон, после на третия. Нищо. Но когато докосна четвъртия, на малкия квадратен екран с бледозелени букви светнаха думите „КОНТАКТ УСТАНОВЕН“.

Това означаваше, че средната цифра на кода е четири. След като бяха натоварени чувалите с парите, шофьорът бе натиснал четвъртия бутон, за да активира ключалката.

Сега оставаше да разберат коя е първата и последната цифра. Кръгът от броя на комбинациите се стесни на сто.

Без да обръща внимание на свистящия вятър, Джак извади друга принадлежност на ИСИП — тънка като сондата шейсетсантиметрова медна жица, която приличаше на четка за водни бои, макар и с един

косъм. Той я пхна в пролуката в основата на първия бутон на ключалката, но на екрана на компютъра не се появи нищо. Джак започна да придвижва тънката жичка от бутон на бутон. Екранът примига и показа частична диаграма на електрическата верига на ключалката.

„Четката“ всъщност представляваше крайната част на оптичен лазер — нещо като уреда, с който разчитаха кода на стоките на касите в супермаркетите, но по-сложен. Но ИСИП не бе програмирана да разчита кодове на стоки, а да идентифицира схемите на електрическите вериги и да ги показва на екран.

След три секунди компютърът очерта квадратчета около две малки части на схемата, за да посочи онези точки, през които можеше да се проникне в електрическата верига на ключалката. Сетне нанесе изображението на десетцифрения електронен панел върху схемата, за да покаже къде се намират двете слаби точки по отношение на онази част от заключващия механизъм, която виждаше Джак.

Той прибра оптичната сонда, извади трети тънък уред с мек връх, пхна го в тясната пролука в заключващия механизъм в основата на четвъртия бутон и бавно го завъртя нагоре, надолу, наляво и надясно. Компютърът изпиука и на миниатюрния екран блесна думата „ИНТЕРВЕНЦИЯ“.

Полард бързо написа инструкции на клавиатурата на компютъра и на екрана се появиха други думи — „УСТАНОВЕН КОНТРОЛ НАД СИСТЕМАТА“. Сега компютърът можеше да подава команди директно на микрочипа, който програмираше кодовете и даваше указания на плъзгащите се стоманени болтове или да се затворят, или да се отворят.

Полард натисна още два клавиша и ИСИП започна да изпраща към микрочипа поредици от трицифрени комбинации, съдържащи числото четири в средата. И само след девет секунди системата разгада кода — 545.

Болтовете изщракаха и се отдръпнаха едновременно.

Джак прибра уреда и изключи компютъра. От изстрела, с който Полард спуска гумата на бронираната кола, бяха изминали само четири минути.

Като по часовник.

Зеп отново метна на рамо компютъра, а Полард отвори задните врати на пикапа. Парите бяха техни.

Зеп се засмя доволно. Полард започна да хвърля навън издутите брезентови чували. Но Джак продължаваше да усеща празнота и студ в душата си.

Вятърът довя няколко снежинки.

Необяснимата промяна в него, която бе започнала преди няколко седмици, достигна завършения си вид. Той вече не искаше да откъсва на обществото. Джак имаше чувството, че се носи безцелно, досущ като снежинките във въздуха.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Фей Блок включи неоновия знак с надпис „НЯМА СВОБОДНИ СТАИ“, за да бъдат сигурни, че никой няма да ги безпокои.

Тримата седнаха около масата в кухнята на апартамента на семейство Блок над рецепцията и Доминик им разказа прежеждията си.

Единственото нещо, на което Фей и Ърни не повярваха, беше невероятния танц на хартиените луни в къщата на Зебедея Ломак в Рино. Но Доминик описа изумителното явление толкова подробно и убедително, че кожата му настръхна. Той видя, че страхопочитанието му се предава на Фей и Ърни.

Те бяха най-силно смаяни от двете моментални снимки от неизвестния кореспондент, пристигнали по пощата, два дни преди Доминик да отлети за Портланд. Двамата разгледаха внимателно снимката на свещеника с лице на възкръснал мъртвец, който седеше зад бюро, и изразиха убедеността си, че е правена в една от стаите в мотела им. А на снимката на русокосата жена познаха покривката за легло на цветя, която се виждаше в единия ъгъл. До преди десет месеца бяха използвали такива покривки.

За изненада на Доминик те също бяха получили подобна снимка. Ърни си спомни, че пет дни преди да заминат за Милуоки, по пощата бе пристигнал обикновен плик. Фей го извади от чекмеджето на бюрото и тримата се вторачиха в снимката — мъж, жена и дете, застанали на слънчевата светлина пред вратата на стая номер девет.

— Познавате ли ги? — попита Доминик.

— Не — отговори Фей.

— Но аз имам чувството, че *трябва* да ги помня — рече Ърни.

— Слънце... Летни дрехи. Снимката трябва да е правена по миналото лято, *същия* уикенд, между петък, шести юли и вторник. Тези трима човека са участвали в онова, което се е случило. Може би са невинни жертви като нас. И неизвестният кореспондент иска да се замислим за тях и да си ги спомним — каза Доминик.

— Той трябва да е бил един от хората, които са изтрили спомените ни — добави Ърни. — Но защо тогава иска да си спомним, след като са положили толкова много усилия да забравим?

Доминик сви рамене.

— Може би смята, че са постъпили неправилно с нас. Съгласил се е, защото не е имал избор и оттогава това тежи на съвестта му и го измъчва. Страхува се да каже публично онова, което знае, и трябва да действа тайно.

Фей неочаквано блъсна назад стола си.

— Отсъствахме пет седмици и пощата се натрупа. Може би сме получили още нещо.

Тръгна надолу по стълбите.

— Санди, сервитьорката в грила, е прегледала пощата ни и е платила сметките — обясни Ърни. — Сложила е останалото в хартиен плик. Пристигнахме сутринта, но бяхме много заети, затова не погледнахме какво е дошло.

Фей донесе два обикновени бели плика. В първия имаше снимка на мъж, който лежеше по гръб на легло. В ръката му беше забита игла на система за интравенозно поддържане на живота. Беше около петдесетгодишен. Черни, оредели коси. При нормални обстоятелства мъжът би имал добродушен вид, но на снимката се бе вторачил в обектива на фотоапарата и лицето му беше безизразно, а очите — изцъклени.

— Господи! Това е Калвин! — възкликна Фей.

— Да — потвърди Ърни. — Калвин Шаркъл, шофьор на камион. Пътува на дълги разстояния, между Чикаго и Сан Франциско.

— По време на всяко пътуване се отбива в грила — добави Фей. — Понякога, когато е капнал от умора, нощува в мотела. Калвин е много мил човек.

— В коя компания работи?

— Калвин е на свободна практика — отговори Ърни. — Има собствен камион.

— Знаете ли как бихме могли да се свържем с него?

— Ами, той се регистрира всеки път, когато дойде, затова трябва да имаме адреса му. Мисля, че живее някъде около Чикаго.

— После ще проверим. Първо, да видим какво има в другия плик.

Фей го отвори и извади друга моментална снимка. Мъж, който лежеше на едно от леглата в мотел „Спокойствие“. В ръката му беше забита игла на система за интравенозно поддържане на живота. Също като другите, и неговото лице беше безизразно, а очите — изцъклени като на възкръснал мъртвец.

Но този път всички познаха мъжа. Доминик Корвези.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Дойде време за лягане, но Марси седеше до малкото бюро в ъгъла на стаята си и се занимаваше с колекцията си от луни.

Джорджа стоеше на прага и я гледаше. Марси беше увлечена в заниманието си и не съзнаваше, че я наблюдават.

До пълния с луни албум имаше кутийка с цветни моливи. Марси се бе навела над бюрото и внимателно оцветяваше луните. Това беше новост и Джорджа се запита какво означава.

За една седмица Марси бе напълнила албума. Непрекъснато изрязваше снимки на луната и рисуваше образа ѝ навсякъде — на чаши, вази, капачки на буркани и кутии. Детето прекарваше все повече време с колекцията си.

Доктор Тед Къвърли, психологът, който лекуваше Марси, смяташе, че безпокойството, предизвикало необяснимия страх на момиченцето от лекари, не е изчезнало. И сега Марси изразява тази тревожност, като се занимава с луната. Когато Джорджа отбеляза, че детето не изглежда уплашено от луната, той обясни:

— Ами, не е нужно безпокойството ѝ да търси израз в друга фобия, а може да се прояви по различен начин... например като обсебеност.

Джорджа не можеше да проумее в какво се корени безпокойството на дъщеря ѝ.

— Затова прилагам тази терапия — търся разбиране. Не се притеснявайте, госпожице Монатела — успокой я доктор Къвърли.

Но Джорджа се притесняваше.

Тя се тревожеше, защото Алън се бе самоубил. Джорджа още не бе казала на Марси за смъртта на баща ѝ. След като бе излязла от апартамента на Пепър Карафийлд, тя се бе обадила на Къвърли, за да поиска съвет. Той се изуми, като чу, че Алън е бил обсебен от луната. Това беше проблем, върху който трябваше да помисли. А през това време Къвърли реши да не съобщават трагичната вест на Марси.

— Елате с нея в понеделник. Ще ѝ кажем заедно.

Джорджа се опасяваше, че въпреки липсата на внимание от страна на Алън и отчуждеността му, Марси ще бъде покрусена от смъртта на баща си.

Докато я наблюдаваше, Джорджа осъзна колко лесно може да ѝ бъде отнето това крехко и уязвимо дете и сърцето ѝ се изпълни с обич и болка.

— Миличка, облечи си пижамата и си измий зъбите — с треперещ глас каза тя.

Момиченцето изглеждаше объркано и озадачено, сякаш не беше сигурно къде се намира и коя е Джорджа. Сетне погледът ѝ се проясни и тя се усмихна на майка си.

— Здравей, мамо. Оцветявам луни.

— Добре, но е време за лягане.

— Може ли да остана още малко? — Марси изглеждаше спокойна, но въпреки това стискаше толкова силно цветния молив, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. — Искам да оцветя още няколко луни.

Джорджа изпита желание да унищожи албума. Но доктор Къвърли я бе предупредил да не спори с детето за луните и да не ѝ забранява да ги колекционира, защото това само щяло да засили обсебеността ѝ. Джорджа не беше сигурна дали той има право, но потисна желанието си да унищожи албума.

— Утре ще имаш много време да оцветяваш, дребосъче.

Марси с нежелание затвори албума, прибра цветните моливи и отиде в банята да си измие зъбите.

Джорджа остана сама и изведнъж се почувства много уморена. Освен че работи през целия ден, тя бе уредила погребението на Алън, бе поръчала цветя и бе уговорила подробностите за церемонията в

понеделник. Джорджа се бе обадила и на бащата на Алън, за да му съобщи тъжната вест. Беше капнала от умора.

Тя отвори албума.

Марси бе оцветила всички луни в червено и бе нарисувала още петдесетина. Обсебеността ѝ беше очевидна в изключителната старателност, която бе положила графитът да не излиза от очертанията на луните. Цветът се съгъстваше от рисунка на рисунка и последните луни бяха толкова тъмночервени, че изглеждаха влажни и лъскави.

Употребата само на червено обезпокои Джорджа. Стори ѝ се, че Марси сякаш предчувства някакъв предстоящ кървав ужас.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Фей Блок отиде да вземе регистъра на мотела, който бяха използвали по миналото лято, върна се, сложи го на масата и отвори на страницата със списъка на гостите от петък и събота, шести и седми юли.

— Ето, точно както Ърни и аз си спомняме. В нощта на онзи петък затвориха магистралата, защото имало изтичане на токсични вещества от цистерна, която отивала в „Шенкфийлд“. Това е военна база, която се намира на трийсет километра югозападно оттук. Наложиха се да затворим мотела до вторник, докато овладеят положението.

— „Шенкфийлд“ е изпитателен полигон за химични и биологични оръжия, затова боклуците в онази цистерна трябва да са били адски гадни — добави Ърни.

Фей продължи да говори, но гласът ѝ стана монотонен, сякаш рецитираше старателно запаметени реплики.

— Те издигнаха барикади на магистралата и ни заповядаха да се евакуираме от опасната зона. Гостите ни заминаха с колите си. — Лицето ѝ стана безизразно. — Позволиха на Нед и Санди Сарвър да отидат в караваната си, която е паркирана край Беоуейв, защото мястото е извън поставения под карантина район.

— Това е невъзможно — изумен и озадачен каза Доминик. — Не си спомням да е имало евакуация. Аз бях тук. Спомням си, че четях материали за поредица от разкази... но спомените ми са мъгляви и имам чувството, че не са истински. Сякаш нямат плътност. Но аз бях тук и са ми направили нещо странно. И това е доказателството.

Той посочи моменталната снимка.

Фей отново заговори. Гласът ѝ беше още по-неестествен, а очите — странни и леко изцъклени.

— Докато разчистваха магистралата, Ърни и аз бяхме при приятели, които имат малко ранчо в планините на петнайсет километра североизточно оттук. Казват се Елрой и Нанси Джеймисън. Беше много трудно да изчистят замърсяването. На военните им бяха необходими повече от три дни. Позволиха ни да се върнем едва вторник сутринта.

— Какво ти става, Фей? — попита Доминик.

Тя примига.

— Какво имаш предвид?

— Говориш така, сякаш си... програмирана с тази кратка реч.

Фей изглеждаше искрено озадачена.

— Какви ги говориш?

Ърни се намръщи.

— Гласът ти стана... безизразен и монотонен.

— Ами, само обяснявах какво се случи. — Тя се наведе и посочи страницата на регистрациите в онзи петък през юли. — Когато затвориха магистралата, бяхме дали под наем единайсет стаи. Но никой не плати, защото всички бяха евакуирани.

— Ето го твоето име, Доминик. Седми си в списъка — каза Ърни.

Доминик се вторачи в подписа и адреса в Маунтинвю, Юта, където тогава щеше да се мести. Спомняше си, че се регистрира в мотел „Спокойствие“, но нямаше спомен да се е евакуирал същата нощ.

— Видяхте ли инцидента? — попита Корвези.

Ърни поклати глава и заговори със същия монотонен глас като Фей:

— Не. Цистерната се бе преобърнала на няколко километра оттук. Военните специалисти от „Шенкфийлд“ бяха разтревожени, че вятърът ще разпръсне токсичните вещества, затова зоната на карантината беше много голяма.

Смразен от несъзнателния изкуствен тон на гласа на Ърни, Доминик погледна Фей и забеляза, че тя също е доловила нехарактерния глас на съпруга си.

— Така говореше и ти преди малко, Фей. И двамата сте програмирани с един и същ сценарий.

Фей се намръщи.

— Искаш да кажеш, че не е имало изтичане на токсични вещества?

— Имало е — рече Ърни. — Известно време изрязвахме репортажи за произшествието от местния вестник „Сентинел“. Но мисля, че после ги изхвърлихме. Но хората тук още се питат какво би могло да се е случило, ако преди да бъде издадена заповедта за евакуация, се бяха появили силни ветрове, заразени с онова свръхсекретно вещество. Не, не мисля, че Фей и аз сме се заблудили.

— Може да попиташ Елрой и Нанси Джеймисън — каза Фей. — Те ни бяха на гости същата вечер. И когато трябваше да се евакуираме, Джеймисън ни предложиха да отидем у тях.

Доминик се усмихна иронично.

— Не бих вярвал много на спомените им за инцидента. Щом са били тук, те са видели онова, което всички ние сме видели, споменът е бил изтрит от паметта им. Джеймисън си спомнят, че са ви завели у тях, защото това им е било *казано* да помнят. Промили са мозъците им като на нас.

— Главата ми се замая — рече Фей. — Всичко това е невероятно.

— Но изтичането на токсични вещества и евакуацията наистина са се случили, по дяволите — каза Ърни. — Пишеше го във вестниците.

На Доминик му хрумна обезпокоително обяснение, от което косите му се изправиха.

— Ами ако всички, които в онази нощ са били тук, в мотела, са били заразени от някакво химично или биологично оръжие? И военните и правителството са потулили инцидента, за да не се разчуе по медиите и да се наложи да платят милиони долари за съдебни дела и да разкрият секретна информация? Може би са затворили магистралата и са съобщили, че всички са успешно евакуирани, а всъщност да *не* сме били изведени навреме от опасната зона. И после са използвали мотела като клиника, обеззаразили са ни, доколкото са могли, заличили са спомена за инцидента от съзнанието ни и са ни програмирали с фалшива памет, за да не знаем какво се е случило с нас.

Стъписани, тримата се вторачиха един в друг, но не защото сценарият звучеше правдоподобно, а защото беше първият, който обясняваше психичните им проблеми и упоените хора на снимките.

После Фей и Ърни започнаха да обмислят възражения.

— В такъв случай е било логично да свържат фалшивите ни спомени с историята за прикритие за изтичането на токсини и евакуацията. И точно това са направили с Фей и мен, с Джеймисън, Нед и Санди Сарвър. Но защо не са постъпили така с теб? — попита Ърни. — Защо са те програмирали с други спомени, които нямат нищо общо с евакуацията? Това е било неразумно и рисковано. Искам да кажа, че драстичните различия между спомените ни са доказателство, че са промили мозъците на всички ни.

— Не знам — отговори Доминик. — Трябва да разгадаем и тази мистерия.

— Теорията има още един недостатък — продължи Ърни. — Ако сме били заразени с биологично оръжие, те не биха ни задържали само три дни, защото биха се страхували от епидемия.

— Да. Тогава трябва да е било *химична* зараза, а не вирус или бактерия. Нещо, което са могли да изкарат от организмите ни.

— И в това няма логика — каза Фей. — Защото нещата, които изпробват в „Шенкфийлд“, са смъртоносни. Отровни и нервнопаралитични газове. Ако сме били заразени с такова нещо, сме щели да умрем на място или да получим необратими мозъчни увреждания и да бъдем осакатени за цял живот.

— Може би заразата действа бавно — предположи Доминик — и е нещо, което предизвиква тумори и левкемия, проявяващи се след две-три или пет години.

Тази мисъл ги шокира и ги накара да млъкнат. Те се заслушаха в тиктакането на часовника в кухнята и в печалния вой на вятъра по стъклата на прозорците и се запитаха дали в телата им не се развиват злокачествени образувания.

— Може и да сме били заразени и бавно да се разлагаме отвътре, но аз не мисля, че е така — рече Ърни. — В края на краищата в „Шенкфийлд“ изпробват потенциални *оръжия*. А какво приложение би могло да има оръжие, което убива врага с течение на много години?

— Никакво — съгласи се Доминик.

— Освен това как може химична зараза да обясни странното явление, на което си станал свидетел в дома на Зебедея Ломак?

— Нямам представа. Но сега, след като знаем, че са блокирали магистралата, използвайки оправданието за изтичане на токсини, теорията ми за промиването на мозъците ни звучи много по-правдоподобно. Защото преди това не можех да си обясня как някой ни е задържал достатъчно дълго, за да ни накара да забравим онова, което сме видели. Но карантината им е осигурила необходимото време и ни е предпазила от любопитни погледи. Ето защо, сега поне имаме представа срещу какво сме изправени. Американските военни, вероятно в тайна конспирация с правителството или сами, се опитват да скрият нещо, което се е случило тук и не е трябвало да става. Не знам за вас, но мисълта, че имам работа с такъв силен и потенциално безмилостен враг ме плаши до смърт.

— Стар морски пехотинец като мен би трябвало да презира военните — каза Ърни. — Но те не са дяволи. Не можем прибързано да стигнем до извода, че сме жертви на конспирация на крайно десни сили. Страдащите от параноя писатели и филмопроизводители в Холивуд печелят милиони от тази налудничава идея, но в реалния свят злото е по-изкусно прикрито и тънко доловимо. Ако военните и правителството са отговорни за случилото се с нас, не е задължително мотивите им да са неморални. Те вероятно мислят, че са постъпили по единствения правилен начин в дадените обстоятелства.

— Но независимо дали е разумно или не, ние трябва да разберем какво е станало — заяви Фей. — Не го ли сторим, никтофобията на Ърни със сигурност ще се влоши. И твоят сомнамбулизъм, Доминик. И тогава какво ще правим?

И тримата знаеха отговора на този въпрос — дуло на пушка в устата, пътят към спокойствието, който бе избрал Зебедея Ломак.

Доминик погледна регистъра на мотела и видя едно име, което го развълнува. Доктор Джинджър Вайс. Адресът беше в Бостън.

— Джинджър — каза той. — Четвъртото име, написано на плакатите с луните.

Калвин Шаркъл, шофьорът на товарен камион от Чикаго и мъжът с очи на възкръснал мъртвец на една от моменталните снимки, се бяха регистрирали в мотела малко преди доктор Вайс. Първите гости за деня бяха господин и госпожа Алън Рукоф и дъщеря им от Лас

Вегас. Доминик беше готов да се обзаложи, че те са младото семейство от снимката, направена пред вратата на стая номер девет. Името на Зебедея Ломак не фигурираше в регистъра. Той явно бе имал лошия късмет само да се отбие да вечеря в грила. Някое от останалите имена можеше да е на младия свещеник на другата моментална снимка, но ако беше така, той не бе вписал духовния си сан.

— Трябва да разговаряме с всички тези хора — развълнувано каза Доминик. — Утре ще започнем да им се обаждаме и ще разберем дали си спомнят онези дни през юли по миналото лято.

ЧИКАГО, ИЛИНОЙС

Брендън успя да получи разрешение от отец Висажик да отиде сам в Невада, без монсиньор Джани да върви по петите му, очаквайки чудеса.

В десет и десет вечерта Брендън лежеше по гръб в мрака и гледаше през прозореца, през който проникваше слаба светлина. Прозорецът гледаше към вътрешния двор, където в този час не светеха лампи, затова той знаеше, че вижда лунната светлина, отразена в тънкия скреж на стъклото. Докато търпеливо чакаше да заспи, младият свещеник постепенно започна да проявява интерес към лунните лъчи и отблясъците им по леда.

— Луната — прошепна Брендън, изненадан от гласа си. — Луната.

Той осъзна, че става нещо странно.

Отначало Брендън беше заинтригуван от хармоничното преплитане на скрежа и лунната светлина, но скоро интересът му прерасна във влечение. Не можеше да откъсне очи от сребристото стъкло, което сякаш предлагаше необяснимо обещание. Брендън бе привлечен като моряк от песен на сирена. Преди да разбере какво смята да направи, той протегна ръка към прозореца, макар че беше далеч и не можеше да го докосне. Черният силует на разперените му пръсти ясно се очерта на фона на бялото стъкло, което блестеше от външната страна. Безплодният опит на Брендън да докосне стъклото се превърна в копнеж. Той жадуваше да бъде вътре в светлината, но не в отблясъците на скрежа, а в онова златисто сияние от сънищата му.

— Луната — промълви той, отново изненадан, че говори на глас.

Сърдечният му ритъм изведнъж се ускори и Брендън започна да трепери.

Внезапно скрежът претърпя необяснима промяна. Докато Брендън гледаше, тънкият пласт се стопи от краищата към средата. След няколко секунди остана само един свършено очертан кръг от лед, около двацет и пет сантиметра в диаметър, който заблестя странно в средата на тъмния правоъгълник от стъкло.

Луната.

Брендън разбра, че това е знак, макар да не знаеше от кого, откъде идва и какво представлява.

В нощта на Коледа, когато беше в къщата на родителите си в Бриджпорт, той явно бе сънувал луната, защото бе събудил майка си и баща си със силните си, панически викове. Но Брендън не си спомняше нищо от съня. А дотогава, доколкото знаеше, сънищата му не бяха свързани с луната, а само с онова загадъчно място, изпълнено със златиста светлина, където го зовеше някакво невероятно разкритие.

Леко фосфоресциращият скреж стана по-ярък, сякаш в ледените кристали се извършваше странна химична реакция. Образът на луната се промени от млечнобял в сребрист и засия още по-ярко.

С разтуптяно сърце и убеден, че се намира пред прага на изумително разкритие, Брендън продължи да държи ръката си протегната към прозореца. Той ахна удивен, когато от скрежната луна изскочи лъч светлина, който падна на леглото. Приличаше на лъч на прожектор и беше също толкова ярък. Докато Брендън се взираше в блясъка, светлината стана бледочервена, сетне потъмня и накрая се превърна в тъмnochервена. Завивките заблестяха като разтопена стомана, а протегнатата му ръка изглеждаше така, сякаш бе опръскана с кръв.

Брендън бе обзет от чувството за нещо вече видяно и бе абсолютно убеден, че някога е стоял под тъмnochервена луна, окъпан в кървавия ѝ блясък.

Макар че искаше да разбере по какъв начин това странно червено сияние е свързано с приказната златиста светлина от сънищата му и да чувстваше зова на нещо неизвестно, което го чака там, той изведнъж се уплаши. Тъмnochервените лъчи ставаха все по-ярки и стаята се превърна във врящ котел студен огън и сенки. Страхът му прерасна в ужас и Брендън се разтрепери и изпоти.

Той дръпна ръката си и тъмночервеното сияние бързо избледня до сребристо и после изчезна, а кръгът от скреж заискря с отблясъците на естествена, отразена светлина.

В стаята отново настъпи мрак. Брендън седна в леглото и запали лампата. Облян в пот и треперещ като дете, уплашено от фантазии за кръвожадни таласъми, той се приближи до прозореца. Кръгът от скреж още беше там — луна в средата на незаледеното стъкло.

Брендън се запита дали светлината не е била сън или халюцинация. Но луната от скреж още беше там — доказателство, че онова, което бе видял, е реално, а не илюзия.

Той се сепна и осъзна, че усеща червените кръгове на ръцете си. Погледна дланите си и видя как белезите избледняват.

Брендън се върна в леглото и дълго чака смелостта му да се възвърне.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Ърни стоеше до ваната в банята и се опитваше да си припомни какво точно бе мислил и чувствал в ранните часове на събота, четиринайсети декември, когато някакъв странен импулс го накара да отвори прозореца и му се привидя онази страшна халюцинация. Писателят Доминик Корвези бе застанал до мивката, а Фей наблюдаваше от прага.

Отраженията на лампите блестяха по хромираните кранове и душа и постепенно хвърлиха светлина върху спомените на Ърни.

— Светлина. Дойдох тук заради светлината. Страхът ми от мрака се бе засилил и аз се опитвах да го скрия от Фей. Не можех да заспя, станах от леглото, дойдох тук, затворих вратата и... се зарадвах на светлината. — Ърни им разказа как погледът му бил привлечен към прозореца над ваната и как е изпитал странно и непреодолимо желание да избяга. — Трудно ми е да го обясня. Но изведнъж в главата ми започнаха да се въртят налудничави мисли. Изпаднах в паника и помислих: „Сега е единственият ми шанс да избягам, затова по-добре да се възползвам, да се измъкна през прозореца, да тръгна към хълмовете... да стигна до някое ранчо и да потърся помощ.“

— Помощ за какво? — попита Доминик. — Защо се нуждаеше от помощ? Защо изпита желание да избягаш от дома си?

Ърни се намръщи.

— Нямам представа. — Той си спомни как се чувстваше в онази нощ — странна смесица между необходимост да избяга и усещане, че сънува. — Отворих прозореца и може би щях да изляза, но видях някого навън, на покрива.

— Кого?

— Звучи глупаво, но беше мъж с бяла мотоциклетна каска с тъмно стъкло и черни ръкавици. Той дори протегна ръка към мен, сякаш искаше да ме сграбчи, и аз отстъпих назад, блъснах се в ръба на ваната и паднах.

— И в същия миг аз се втурнах в банята — каза Фей.

— Станах, отново се приближих до прозореца и погледнах към покрива, но там нямаше никого. Било е... халюцинация.

— В тежките случаи на фобия, когато пациентът постоянно изпитва безпокойство, понякога му се привиждат разни неща — рече Фей.

Доминик се вторачи в матовото стъкло над ваната, сякаш се надяваше, че там ще съзре отговора на съдбовната тайна, сетне каза:

— Не е било халюцинация. Имам чувството, че онова, което си видял, е било... проблясък на спомен, Ърни. От по миналото лято. За миг потиснатите ти спомени са се опитали да пробият бариерата. Върнал си се във времето, когато *наистина* си бил затворник в дома си и си се опитал да избягаш.

— И ме е спрял онзи човек на покрива? Но какво е правел там? И защо е бил с каска на мотоциклетист? Не е ли странно?

— Човек в защитно облекло, изпратен да се справи с изтичането на химични или биологични токсини, би носил шлем.

— Но ако са били в защитно облекло, тогава наистина е имало изтичане на токсини.

— Може би — съгласи се Доминик. — Още не знаем достатъчно, за да сме сигурни, че е било така.

— Но ако всички сме преживели едно и също, тогава защо само ти, Ърни и онзи господин Ломак страдате от последиците. Защо аз нямам кошмари и психични проблеми?

— Не знам — каза писателят. — Но това са някои от въпросите, на които трябва да намерим отговор, ако се надяваме да премахнем безпокойството от случилото се и да възвърнем нормалния си живот.

ОТ КЪНЕКТИКЪТ ДО НЮ ЙОРК СИТИ

След като откраднаха парите от бронираната кола, Джак и хората му караха петнайсет километра и паркираха двата откраднати микробуса на „Пътна сигнализация“ в гаража, нает с фалшиви карти за самоличност, където бяха оставили личните си автомобили. Гаражът се намираше в осеяна с боклуци уличка в занемарен квартал, застроен с индустриални предприятия и жилищни сгради. Районът се характеризираше с постройки с олющена боя, мръсотия, счупени улични лампи, празни витрини и зли на вид бездомни кучета.

Петимата изсипаха съдържанието на брезентовите чували върху мазния бетонен под на гаража, набързо преброиха парите и ги разделиха — приблизително по трийсет и пет хиляди на всеки.

Джак не изпитваше чувство за победа, нито радостно вълнение. Нищо.

След пет минути бандата се разпръсна, досущ пухчета от глухарче, понесени от вятъра. Като по часовник.

Джак пое към апартамента си в Манхатън. Валеше сняг, макар и не достатъчно, за да затрупа магистралата и да създаде проблеми на движението.

По време на пътуването Джак беше в странно настроение. С него настъпи промяна, каквато не бе очаквал. С всяка изминала минута сивотата в душата му най-последно започна да се оцветява от емоции. Потиснатостта му отстъпи място на чувства, които го изненадаха. Той не би се учудил на нов прилив на тъга или на самота, защото Джени бе починала само преди седемнайсет дни. Но чувството, което го завладя, беше *вина*. Откраднатите пари в багажника на колата му започнаха да тежат на съвестта му.

По време на осемте години на методично планиране и брилянтно извършени обори той никога не бе изпитвал угризения. Смяташе се само за отмъстител. Досега.

Шофирайки към Манхатън в снежната зимна нощ, Джак започна да се възприема като обикновен крадец. Той опита да се отърси от чувството за вина, но не можа.

Макар да изглеждаше внезапно, това усещане всъщност се оформяше отдавна. Натам водеше нарастващата му неудовлетвореност от няколко месеца. Разочарованието бе настъпило осезателно след

обира на бижутерския магазин през октомври и Джак мислеше, че промените започнаха оттогава. Но сега, принуден да прибегне до самоанализ, той осъзна, че отдавна е престанал да изпитва удоволствие от работата си. Припомняйки си миналото, Джак с изумление установи, че последният удар, който му бе доставил удоволствие, беше обирът в Марин Каунти, на север от Сан Франциско, по миналото лято.

Обикновено той действаше само на Изток, близо до Джени, но Бранч Полард се бе заселил за известно време в Калифорния и бе набелязал за жертва Аврил Макалистър — индустриалец, който притежаваше двеста милиона долара и живееше в имение на площ осем акра в Марин Каунти, защитено с каменни огради, сложна алармена система и кучета. Въз основа на информация, получена от пет-шест източника, Бранч реши, че Макалистър е колекционер на редки марки и монети — две стоки, които струваха скъпо на черния пазар на крадени вещи. Освен това индустриалецът обичаше хазарта и три пъти в годината ходеше в Лас Вегас, като обикновено оставяше по четвърт милион долара при всяко посещение, но понякога печелеше много. Макалистър винаги носеше печалбата в брой, за да не плаща за охрана, и част от парите бяха в къщата му. Бранч се нуждаеше от стратегията и опита в областта на електрониката на Джак, а Джак искаше да смени обстановката. Но за по-сигурно двамата решиха да извършат удара с помощта на трети човек — касоразбивач.

След внимателно планиране проникването в имението и в къщата мина гладко. Те носеха електронно подслушвателно устройство, което улавяше тихото тиктакане на ключалката на сейфа и го усилваше, а това превръщаше разкодирането на комбинацията в детска игра. Но за всеки случай взеха инструменти и пластичен експлозив. Проблемът беше там, че сейфът не беше обикновен, а представляваше истински *трезор*. Макалистър беше толкова сигурен в непревземаемостта на вратата на трезора, че не си беше направил труда да я скрие зад плъзгаща се преграда, фалшива стена или някоя картина. Масивната врата от неръждаема стомана беше вградена в едната стена на огромна игрална зала. Подслушвателното устройство, което Джак бе донесъл, не беше достатъчно чувствително, за да долови движението на механизма през петдесетте сантиметра неръждаема стомана. Пластичният експлозив би разбил всеки сейф, но

трезорът беше противобомбен. А инструментите се оказаха безполезни.

Тръгнаха си от имението без марки и монети, но със сребърни прибори и сервизи и с пълната колекция на първите издания на романите на Реймънд Чандлър и Дашиъл Хамет, няколко бижута, нехайно оставени извън сейфа от госпожа Макалистър, и шепа други вещи, които продадоха за шейсет хиляди долара и разделиха на три. Плячката несъмнено беше жалка и далеч по-малка, отколкото очакваха — недостатъчна, за да покрие разходите им и да си заслужава времето, планирането и риска.

Въпреки провала Джак бе изпитал удоволствие от удара. Щом избягаха от имението на Макалистър, Джак и Бранч прозряха хумора в катастрофата и намериха сили да се посмеят. Те прекараха два дни, почивайки си под лъчите на калифорнийското слънце и после, постъпвайки импулсивно, Джак занесе двайсетте си хиляди в Рино, за да провери дали ще се представи по-добре в играта на карти, отколкото в обира. Двайсет и четири часа, след като се регистрира в „Хара“, той си тръгна с изумителната сума от сто и седем хиляди четиристотин петдесет и пет долара. Джак реши да удължи ваканцията си, нае кола и се върна в Ню Йорк, изгаряйки от нетърпение да види Джени.

Сега, след повече от осемнайсет месеца, докато влизаше в Манхатън, той осъзна, че провалът в имението на Макалистър е бил последният удар, който му е доставил неподправено удоволствие. Тогава Джак бе започнал дългото пътуване от отмъщението към неудовлетворението, докато накрая го обзе чувство за вина.

Но *защо*? Какво предизвика промяната в него? Той нямаше представа какъв е отговорът на този въпрос.

Знаеше само, че вече не може да се смята за изпълнен с меланхолия, романтичен бандит с мисия да поправи несправедливостта, сторена на него и на любимата му съпруга. Джак беше обикновен крадец. В продължение на осем години се бе заблуждавал. И сега се видя такъв, какъвто всъщност беше. Внезапното прозрение беше съкрушително.

Той не само нямаше причина да живее, но и нещо по-лошо — от осем години животът му беше безцелен.

Джак караше напосоки по улиците на Манхатън, без да отива никъде и без да изпитва желание да се прибере в апартамента си.

Озова се на Пето Авеню. Приближаваше се до „Сейнт Патрик“. Джак импулсивно спря пред главната порта на огромната катедрала, слезе от колата, отвори багажника и извади пет-шест завързани с ластик пачки от банкноти по дваисет долара.

Беше глупаво да оставя колата си паркирана неправилно на такова видно място, когато в багажника имаше триста и трийсет хиляди откраднати долари, незаконно придобитото устройство ИСИП и оръжия. Ако някое ченге спреше, за да го глоби и поискаше да претърси колата, с Джак беше свършено. Но на него вече не му пукаше. В известно отношение той беше мъртвец, който още вървеше. Също като Джени — мъртва жена, която още дишаше.

Макар че не беше католик, Джак отвори една от вратите на „Сейнт Патрик“ и влезе вътре. Вътре бяха коленичили няколко човека, които се молеха и палеха свещи дори в този късен час. Джак погледна красивия балдахин над олтара, после намери кутиите за дарения, извади пачките и ги натъпка там.

Излезе от катедралата и докато слизаше по гранитните стъпала, спря и примига, защото в нощния пейзаж на Пето Авеню нещо се бе променило. И докато на светлината на уличните лампи и на фаровете на минаващите коли падаха огромни снежинки, Джак постепенно осъзна, че градът е възвърнал онзи блясък, очарование и загадъчност, които винаги бе имал за него преди заминаването му за Централна Америка. Ню Йорк изглеждаше *по-чист*, а въздухът — не толкова мръсен.

Оглеждайки се изумен, Джак бавно проумя, че градът не е претърпял метаморфоза през последните няколко минути. Ню Йорк си беше същият като преди и какъвто винаги е бил. Но след като се върна от Централна Америка, Джак беше различен и не виждаше нищо хубаво в този град и в творенията на обществото, което мразеше. Сивотата и упадъкът на Ню Йорк бяха само отражения на изстрадалото, деформираното и поквареното му съзнание.

Джак се качи в шевролета си, пое на запад към Шесто Авеню, сетне на север към Сентръл Парк, направи десен завой, отново излезе на Пето Авеню и се отправи на юг, без да знае къде отива. Накрая стигна до Презвитерианската църква. Отново паркира неправилно, взе пари от багажника и влезе в църквата.

Там нямаше кутии за дарения, но Джак намери един млад помощник, който заключваше вратите, извади няколко пачки с банкноти по десет и дваисет долара и ги даде на изумения човек, като каза, че е спечелил цяло състояние в казината в Атлантик Сити.

В двете църкви Джак даде трийсет хиляди, но тази сума беше едва около една десета от онова, което бе донесъл от Кънектикът. Но даренията не приспаха чувството за вина. Всъщност срамът му се засилваше с всяка изминала минута. Парите в багажника приличаха на издайническото сърце под дъските на пода в разказа на Едгар Алън По и Джак изгаряше от нетърпение да се отърве от този пулсиращ вестител на вината му.

Оставаха още триста хиляди долара. За някои нюйоркчани Коледа щеше да дойде със закъснение.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

По миналото лято Доминик бе нощувал в стая номер дваисет.

Любопитството на Ърни Блок беше по-силно от никтофобията му. Той реши да придружи Фей и Доминик до стая номер дваисет. Те се надяваха, че в познатата обстановка, спомените на писателя ще се събудят. Ърни вървеше между Фей и Доминик, които го държаха за ръцете. Но притеснен от мрака, той държа очите си затворени през цялото време.

Фей влезе първа, запали лампите и дръпна завесите. Ърни отвори очи, едва когато тя затвори вратата.

Доминик влезе в стаята и мигновено го обзе страх. Приблжи се до леглото и се вторачи в него, опитвайки се да си спомни как бе лежал там, упоен и безпомощен.

— Покривката на леглото не е като тази на снимката — каза Фей. — Но леглото и мебелите са същите.

Доминик си спомни всеки детайл. Имаше чувството, че в стаята витаят духове, които обаче остават в периферното му зрение. Но духовете всъщност бяха неприятните спомени и обитаваха не стаята, а тъмните ъгли на паметта му.

— Спомняш ли си нещо? — попита Ърни.

— Искам да погледна банята — каза Доминик.

Той прояви интерес към мивката, която се явяваше в повтарящия се кошмар. Но когато я погледна, видя, че не е същата.

— Тази мивка е друга — рече Доминик. — Онази беше стара, с гумена запушалка на канала.

— Непрекъснато обновяваме мотела — каза Ърни.

— Купихме я преди осем-девет месеца — добави Фей — и сменихме старата, но цветът е същият.

Доминик остана разочарован, защото беше убеден, че когато докосне мивката, ще си спомни нещо от онези забравени дни. В края на краищата, съдейки по неподправения ужас на кошмара, на това място явно му се бе случило нещо страшно, следователно мивката би трябвало да събуди спомените в подсъзнанието му. Той допря ръце до новата мивка, но не почувства нищо.

— Спомняш ли си нещо? — повтори Ърни.

— Не. Само усещам някакви неприятни вибрации. Ако имам време, мисля, че атмосферата в банята може да разбие преградите в паметта ми. Довечера ще спя тук, ако, разбира се, нямате нищо против.

— Няма проблем — рече Фей. — Банята е на твоё разположение.

— Предчувствам, че тук кошмарът ще бъде по-неприятен отвсякога — каза Доминик.

ЛАГУНА БИЙЧ, КАЛИФОРНИЯ

Макар да беше един от най-уважаваните съвременни художници и музеите усърдно колекционираха картините му, и да имаше поръчки да рисува за президента на Съединените щати и други известни личности, Паркър Фейн не беше толкова възрастен и със сигурност не толкова важен и надут, че да не изпитва вълнение от интригата, в която бе замесен от името на приятеля си Доминик Корвези. За да бъде преуспяващ художник, човек се нуждаеше от зрялост и сериозно възприемане на действителността, чувствителност и всеотдайност, но, от друга страна, трябваше да запази и детското си любопитство, невинност и усещане за развлечения. Паркър се придържаше към тези неща повече от всеки друг художник. Ето защо, той изпълняваше с приключенски дух ролята си в плана на Доминик.

Всеки ден, докато взимаше пощата на писателя, Паркър се преструваше, че изпълнява задълженията си, без да изпитва никакви

подозрения към вероятността да го наблюдават, но всъщност крадешком се озърташе дали наоколо няма шпиони, ченгета или други преследвачи. Но така и не видя нищо съмнително.

И всяка вечер, когато излизаше от дома си и отиваше в различни телефонни кабинки, за да чака предварително уговореното обаждане на Доминик, той дълго шофираше насам-натам, връщаше се по същия път и правеше внезапни завои, докато се увереше, че не го следят.

Малко преди девет в неделя вечерта Паркър се приближи до телефонната будка до спирка номер седемдесет и шест. Валеше проливен дъжд, който изопачаваше света навън и прикриваше Паркър от любопитни погледи.

Той беше с шлифер и непромокаема сиво-кафява шапка с обърната надолу периферия, така че водата да не се стича във врата му. Фейн имаше чувството, че е герой от роман на Джон льо Каре и това много му допадаше.

Телефонът иззвъня точно в девет.

— В мотел „Спокойствие“ съм. Това е мястото, Паркър — каза Доминик.

Писателят имаше да му разказва много неща — обезпокоителното преживяване в грила, никтофобията на Ърни и странните снимки, които и семейство Блок бяха получили.

Но дискретността беше абсолютно задължителна. Ако мотел „Спокойствие“ наистина беше центърът на забравените събития от по миналото лято, телефонът там може би се подслушваше. Ако чуеха за снимките, подслушвачите щяха да разберат, че сред тях има предател и щяха да го намерят и тогава посланията от него щяха да престанат да пристигат.

— И аз имам новина — рече Паркър. — Госпожица Табита Уикъм, издателката ти, е оставила съобщение на телефонния ти секретар. Направили са допечатка на „Здрач във Вавилон“ и сега в книжарниците има сто хиляди екземпляра.

— Мили Боже, съвсем забравих за книгата! Откакто преди четири дни бях в дома на Ломак, не мисля за нищо друго, освен за онова невероятно явление.

— Госпожица Уикъм има още добри новини, затова обади ѝ се веднага, щом имаш възможност.

— Добре... Видя ли някакви интересни снимки?

— Не. Няма и забавни бележки. Но по пощата пристигна нещо, от което шапката ти ще хвъркне, приятелю. Ти си разпознал три от имената на плакатите с луните в къщата на Ломак, но искаш ли да чуеш кой е четвъртият?

— Джинджър? О, забравих да ти кажа. Името ѝ е записано в регистъра на мотела. Доктор Джинджър Вайс от Бостън. Смятам утре да ѝ се обадя.

— Отне ми част от изненадата. Но сигурно ще се учудиш, като чуеш, че имаш писмо от доктор Вайс. Изпратила го е до „Рандъм Хаус“ на дваайсет и шести декември. Била се побъркала и се чудела какво да прави, когато случайно попаднала на книгата ти и видяла снимката ти. Имала чувството, че те познава и *ти* имаш нещо общо с онова, което става с нея.

— Носиш ли писмото? — развълнувано попита Доминик.

Паркър му го прочете, като от време на време поглеждаше навън.

— Трябва да ѝ се обадя веднага — каза Доминик. — Утре в девет вечерта ще говорим пак.

— Ако ще се обаждаш от мотела, където има вероятност телефоните да се подслушват, няма смисъл да излизам да търся обществен телефон.

— Имаш право. Ще ти се обадя вкъщи. Пази се.

— И ти.

Паркър затвори, изпитвайки смесени чувства. Той се успокои, че неудобните нощни пътувания до обществен телефон ще свършат, но интригата със сигурност щеше да му липсва.

Фейн излезе на дъжда и почти изпита разочарование, че никой не стреля по него.

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Пабло Джаксън бе погребан сутринта, но Джинджър Вайс мисли за него през целия следобед и вечерта. Споменът за усмивката му я бе обсебил.

Тя седеше в стаята за гости в „Пазител на залива“ и се опитваше да чете, но не можеше да се съсредоточи. Когато не мислеше за възрастния илюзионист, Джинджър се измъчваше от притеснения, питайки се какво ще стане с нея.

Легна си в дванайсет и петнайсет след полунощ и тъкмо посягаше да угаси лампата, когато Рита Ханаби дойде и ѝ каза, че я търси Доминик Корвези. Развълнувана и изпълнена с трепетно очакване, Джинджър наметна халата си и отиде в кабинета на Джордж.

— Ало? Господин Корвези?

— Доктор Вайс? — Гласът му беше звучен и мелодичен. — Постъпихте много добре, че ми писахте. Не мисля, че сте полудели. Не сте сама, докторе. Има и други хора със странни проблеми.

Джинджър се опита да отговори, но гласът ѝ потрепери.

— Аз... Съжалявам... Обикновено... не плача...

— Не говорете, докато не сте готова. Ще ви разкажа за моя проблем. Аз ходя насън. И сънувам... луната.

Изведнъж я обзе смразяващ кръвта страх и в същото време — приятно вълнение.

— Да, луната — потвърди тя. — Не помня сънищата си, но сигурно имат нещо общо с луната, защото се събуждам, викайки тази дума.

Доминик Корвези ѝ разказа за мъж на име Зебедея Ломак от Рино, който бе сложил край на живота си, докаран до самоубийство от обсебеността си от луната.

— Промили са мозъците ни — не се сдържа Джинджър. — Проблемите ни са резултат от потиснатите спомени, които се опитват да излязат на повърхността.

От другия край на линията настъпи мълчание, сетне писателят рече:

— Това е и моята теория, но вие явно вече сте сигурна.

— Да. След като ви писах, се подложих на хипноза и открихме доказателства за блокиране на паметта.

— По миналото лято с нас се е случило нещо.

— Да. Точно така. В мотел „Спокойствие“ в Невада.

— Обаждам се оттам. И ако е възможно, трябва и вие да дойдете. Случиха се много неща, за които не мога да рискувам да ви разказвам по телефона.

— Кои са *те*? Какво крият?

— Имаме шанс да разберем, ако действаме заедно.

— Ще дойда. Още утре. Стига да намеря билет за самолета за толкова кратко време.

Рита Ханаби отвори уста да възрази, че Джинджър не е в състояние да пътува. Джордж се намръщи.

— Ще ви се обадя кога и с кой полет ще пристигна — каза Джинджър на Доминик Корвези.

— Не можеш да отидеш чак дотам в твоето състояние — рече Джордж, след като тя затвори.

— Ами, ако получиш пристъп в самолета? — притесни се Рита.

— Всичко ще бъде наред.

— Мила, в понеделник получи *три* пристъпа един след друг.

Джинджър въздъхна.

— Вие се държахте чудесно с мен и никога няма да мога да ви се отплатя. Обичам ви. Но живея тук вече пет седмици, през които съм безпомощна като зависимо дете и не мога да продължавам така. Трябва на всяка цена да отида в Невада.

НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК

Джак спря отново на няколко пресечки от Презвитерианската църква. Този път влезе в Епископалната църква „Сейнт Томас“ на Пето Авеню. Джак се вторачи в олтара и в статуите на светците, апостолите, Дева Мария и Христос и осъзна, че основната цел на религията е изкуплението на вината и опрощението на греховете. Човешките същества, изглежда, бяха неспособни да се покажат достойни за потенциала ѝ и някои полудяваха от чувството за вина, ако не вярваха, че някакъв бог — Исус, Йехова, Мохамед, Маркс или друг — не ги гледа благосклонно, макар да са недостойни.

Но Джак не намери утеха в „Сейнт Томас“, нито изкупление на греховете си, дори след като остави двацет хиляди долара в кутията за дарения.

Той потегли отново, за да раздаде остатъка от парите от обира на бронираната кола, но не защото този жест щеше да изкупи вината му. Преразпределението на финансите не беше моралният еквивалент на отплатата. Джак имаше да изкупува твърде много грехове, за да очаква опрощение за една нощ. Той вече не искаше и не се нуждаеше от парите, но, от друга страна, не можеше да ги изхвърли в контейнерите за боклук, затова раздаването им беше единственият възможен ход на действие.

Джак спря пред още църкви и храмове. Някои бяха отворени, други — заключени. Но там, където успя да влезе, той остави пари.

После отиде в Армията на спасението и даде четирийсет хиляди долара на изумения служител там.

На Бейярд Стрийт в близкия Китайски квартал Джак видя надпис на прозореца на втория етаж на една сграда: „Дружество за защита на китайското малцинство“. Помещението се намираше над старомодна аптека, където продаваха лекарства от традиционната китайска медицина — билки и стрити на прах корени. Аптеката беше затворена, но един от прозорците на Дружеството светеше. Джак натисна няколко пъти звънеца и по стъпалата слезе възрастен, съсухрен китаец, който заговори през малката решетка на вратата. Джак се увери, че главната цел на Дружеството е спасяването на превърнатите в скотове китайски семейства от Виетнам и настаняването им в Съединените щати и му подаде дваисет хиляди долара. От изумление китаецът започна да говори на родния си език и настоявайки да стисне ръката му, излезе на студения, зимен вятър.

— Приятелю — каза възрастният мандарин, — нямаш представа какво страдание ще облекчи дарението ти.

— Приятелю — повтори Джак.

В тази една-единствена дума и в сърдечното ръкостискане на китаеца той намери нещо, което мислеше, че е загубил завинаги — чувството за принадлежност, съпричастност и приятелство.

Джак се качи в колата си и потегли, но сълзите замъглиха зрението му.

Той не си спомняше да е бил по-объркан. Джак плачеше, отчасти защото петното на вината поне за момента му се струваше незаличим белег в душата му. Но някои от сълзите бяха от радост, защото изведнъж отново започна да изпитва обич към хората. В продължение на осем години Джак се бе дистанцирал от обществото, но сега, за пръв път, откакто се завърна от Централна Америка, почувства необходимост, желание и готовност да се сприятели с някого.

Огорчението беше задънена улица. Омразата нараняваше само онези, които я питаеха. Опиянението от отчуждението беше самотата.

През последните осем години Джак често бе плакал за Джени, а понякога и в пристъпи на самосъжаление. Но *сегашните* сълзи бяха

различни от всички останали, защото бяха пречистващи и го измиха от гнева и негодуванието.

Той още не проумяваше каква е причината за драстичните и бързи промени, които ставаха с него. Но чувстваше, че еволюцията му — от несретник, отхвърлен от обществото и престъпник, до спазващ законите гражданин — не е завършила и ще поднесе още няколко изненади. Той се запита накъде да се отправи и по кой път да поеме.

В онази нощ в Китайския квартал в неговия свят отново нахлу надежда, досущ летен ветрец, разнасящ камбанен звън.

ЕЛКО КАУНТИ, НЕВАДА

Нед и Санди Сарвър се грижеха сами за ресторанта, защото по природа бяха трудолюбиви, но и защото менюто им не беше претенциозно, а и Нед бе служил като готвач в армията.

Но въпреки това той винаги се радваше, когато Ърни и Фей поднасяха на гостите закуска в стаите, защото не беше необходимо да отваря грила преди обяд.

В събота вечерта, докато печеше на скара хамбургери и пържеше картофи, Нед Сарвър често поглеждаше съпругата си. Още не можеше да свикне с промените в нея. Тя бе напълняла пет-шест килограма и фигурата ѝ бе придобила привлекателна женствена закръгленост. Санди вече не тътреше крака и не прегърбваше рамене. Движенията ѝ бяха плавни, грациозни и енергични, а това много допадаше на Нед.

Той не беше единственият мъж, който оглеждаше Санди. Някои от шофьорите на камиони не откъсваха очи от заоблените ѝ хълбоци, докато тя прекосяваше ресторанта, разнасяйки подноси с храна и напитки.

Доскоро, макар че беше неизменно учтива с клиентите, Санди не бърбеше с тях. Но това също се промени. Още беше някак стеснителна, но отговаряше на закачките им и дори се шегуваше.

За пръв път от осем години брак Нед Сарвър се уплаши, че може да я загуби. Макар да знаеше, че тя го обича. Нед си повтаряше, че промените във външността и личността ѝ няма да окажат влияние на взаимоотношенията им, но именно това го плашеше най-много.

Сутринта, когато Санди отиде в Елко да посрещне Ърни и Фей, той се притесни, че тя няма да се върне. Може би Санди щеше да

продължи да кара, докато намереше място, което ѝ харесаше повече от Невада и срещнеше мъж, по-богат и по-умен от него. Нед знаеше, че е несправедливо да храни такива съмнения към Санди, подозирайки я в невярност и жестокост. Може би страхът му се коренеше в убедеността, че Санди заслужава някой по-свестен от него.

В девет и половина, когато останаха само седмина клиенти, в грила дойдоха Фей и Ърни. С тях беше онзи хубав чернокос мъж, който бе направил сцена предишната вечер, когато бе влязъл като сомнамбул в заведението и после бе изтърчал навън като преследван от глутница кръвожадни хрътки. Нед се запита кой е той, откъде познава Фей и Ърни и дали *те* знаят, че приятелят им е малко откачен.

Ърни беше блед и трепереше. На Нед му се стори, че шефът му се старае да върви с гръб към прозорците.

Фей и непознатият седнаха един срещу друг. Двамата загрижено поглеждаха Ърни. Самите те не изглеждаха добре.

Ставаше все по-странно. Заинтригуван от състоянието на Ърни, Нед забрави за притесненията си, че Санди може да го напусне.

Но когато тя спря до масата им, той отново започна да се тревожи. Нед не чуваше какво си говорят, но му се стори, че непознатият проявява твърде силен интерес към Санди. Тя също бърбеше с него. Това, разбира се, беше нелепа идея на ревнивец. Но мъжът беше хубав, по-млад от Нед и явно преуспяващ, точно с каквото Санди би избягала, за да живее по-добре.

Нед Сарвър смяташе, че няма с какво да се похвали. Той не беше грозен, но не беше и красив. Кестенявите му коси бяха оредели на темето, а освен ако не беше Джак Никълсън, тази прическа не привличаше жените. Нед имаше светлосиви очи, които вероятно бяха необикновени и магнетични, когато беше млад, но с течение на времето му придаваха все по-уморен и безличен вид. Той не беше богат, нито му бе предопределено някога да бъде заможен. Нед Сарвър беше на четирийсет и две, десет години по-възрастен от Санди и едва ли някога щеше да бъде обсебен от непреодолимо желание да направи нещо със себе си.

Всички тези самокритични мисли минаха през главата му, докато наблюдаваше Санди, която най-сетне се отдалечи от масата на непознатия и се приближи до тезгяха. Със странно и разтревожено изражение тя даде на Нед листчето с поръчките и попита:

— В колко часа ще затваряме? В десет или в десет и половина?

— В десет — отговори Нед и посочи неколцината клиенти. — Тази вечер няма да спечелим много.

Санди кимна и се върна при Фей, Ърни и непознатия.

Бързината ѝ отново засили притесненията на Нед. Той смяташе, че притежава само три качества, заради които Санди би останала при него. Първо, Нед винаги можеше да си изкарва прехраната като готвач, защото го биваше за това. Второ, той имаше талант да ремонтира разни неща и да спасява хората и да им помага. Нед се гордееше с тази си дарба. И трето, той обичаше Санди с тялото, съзнанието и сърцето си.

Докато изпълняваше поръчката, Нед непрекъснато поглеждаше Санди. Изведнъж тя и Фей станаха и започнаха да смъкват щорите на прозорците.

Ставаше нещо необикновено. Санди се върна на масата на Ърни и поведе сериозен разговор с непознатия.

Беше иронично, че се тревожи да не загуби Санди, защото не друг, а Нед бе допринесъл за преобразяването ѝ от грозно пате в красив лебед. Когато се запозна с нея в Тъксън, където двамата работеха, тя беше не само стеснителна и плаха, но и болезнено срамежлива и страхлива. Санди се държеше дружелюбно и винаги беше готова да помогне на другите сервитьорки, когато закъсняваха с поръчките, но не умееше да общува с хората. Беше бледо, притеснено момиче и макар и двайсет и три годишна, нямаше желание да се сприятели с никого от страх, че може да се довери на човек, който ще я нарани. Санди беше невзрачна, тиха, мекушава и смазана от живота и в мига, в който я видя, Нед изпита потребност да промени нещата за нея. И с огромно търпение се залови с тази задача.

Те се ожениха девет месеца по-късно, макар че Нед още не бе успял да я промени. Санди беше силно уязвима и сломена и когато от време на време изпадаше в отчаяние, Нед мислеше, че въпреки дарбата си да оправя всичко, няма да може да ѝ помогне и до края на живота си ще прави безуспешни опити.

Но през шестата година на брака им той забеляза бавно подобрение в нея. Санди безспорно беше умна, но незряла в емоционално отношение. Тя положи неимоверни усилия, за да се научи да взима и да дава.

Първият признак, че с нея стават големи промени, беше сексуалният ѝ апетит. Обратът настъпи в края на август по миналото лято.

Дотогава Санди правеше любов механично, като робот, не като живо същество. Нед подозираше, че нещо в детството ѝ я е покрусил — същото, което бе разбило и сърцето ѝ. Опита се да я склони да говори за това, но тя беше непреклонна в решението си да остави миналото погребано, и настойчивостта му беше единственото, което можеше да я накара да го напусне. Ето защо, Нед не зададе повече въпроси.

После, през август по миналото лято, Санди осезателно промени държанието си в леглото. Отначало нямаше драстична разлика и внезапно отприщване на дълго сдържана страст. Само отпускане по време на любовния акт. Понякога тя се усмихваше или шепнеше името му, докато се любеха.

Промяната настъпи бавно. След четири месеца Санди вече не лежеше в леглото, сякаш бе направена от метал, а се опитваше да долови и да се нагоди към ритъма на Нед, търсейки върховната наслада, която още ѝ убягваше.

Накрая, на седми април миналата година, нощ, която Нед никога нямаше да забрави, Санди за пръв път изпита оргазъм. Силата му беше толкова разтърсваща, че го уплаши. Санди се разрида от щастие и се вкопчи в него с такава благодарност, обич и доверие, че и той се разплака.

Нед помисли, че оргазмът най-сетне ще я накара да говори за отдавна скритата си болка, но когато внимателно я попита, тя отказа да отговори на въпроса му.

— Миналото е минало, Нед. Няма смисъл да мислим за него. Ако говорим по този въпрос... миналото може отново да ме обсеби.

През пролетта, лятото и началото на есента Санди все по-често изпитваше оргазъм, а през септември — всеки път, когато се любеха. И по Коледа, преди около три седмици, стана ясно, че сексуалното ѝ съзряване не е единствената промяна в нея, а е придружено от гордост и самоуважение.

Тя започна да изпитва удоволствие и от шофирането — занимание, което дотогава ѝ беше по-неприятно и от секса. Понякога

Нед стоеше до прозореца и я гледаше как потегля, но освен радост изпитваше и необяснимо безпокойство.

По Нова година безпокойството му се превърна в страх и той осъзна, че се бои Санди да не го напусне.

„Вероятно прекалявам — помисли Нед, докато обръщаше хамбургерите на скарата. — Всъщност много добре знам, че прекалявам.“

Но въпреки това се притесняваше.

Когато Нед приготви хамбургерите за семейство Блок и приятеля им, другите клиенти си бяха тръгнали. Санди сервира вечерята, а Фей заключи вратата и включи неоновия знак „ЗАТВОРЕНО“, който се виждаше от магистралата, макар че още нямаше десет.

Нед отиде при тях, за да огледа по-отблизо непознатия и да се включи в разговора. Той с изненада видя, че Санди пие бира и бе отворила една и за него. Нед не пиеше много, а Санди — още по-малко.

— Ще се нуждаеш от бирата, когато чуеш какво имат да ни кажат — рече Санди. — Може да поискаш дори няколко бутилки.

Непознатият се казваше Доминик Корвези. Той разказа изумителна история, която прогони от съзнанието на Нед всички мисли за изневяра. Разказът на Ърни и Фей също беше невероятен. И едва тогава Нед научи, че бившият морски пехотинец се страхува от мрака.

— Но аз си спомням, че бяхме евакуирани — каза Нед. — Не може да сме били тук, в мотела, през онези три дни, защото си спомням, че изкарахме малка ваканция в караваната. Гледахме телевизия и четохме Луи Ламур.

— Смятам, че това са ви *внушили* да запомните — рече Корвези. — Някой дойде ли ви на гости? Съседи или приятел, който може да потвърди, че сте били в караваната?

— Ние живеем в покрайнините на Беоуейв и нямаме съседи. Доколкото си спомням, не видяхме никого, но мога да се закълна, че бяхме там.

— Нед, те се тревожат, че с нас се е случило нещо странно — каза Санди.

Той я погледна в очите и й даде да разбере, че тя трябва да реши дали да разкаже на другите за промените, които ставаха с нея.

— Вие двамата сте били тук в нощта, когато се е случило — рече Корвези. — Каквото и да е било, е започнало, докато вечерях. Но споменът ви е бил изтрит.

Мисълта, че някой може да се е ровил в съзнанието му, уплаши Нед. Той неспокойно се вторачи в снимката, която Фей бе сложила на масата.

— Санди — каза Фей, — Ърни и аз трябва да сме слепи, за да не забележим промените в теб. Не искам да те карам да се чувстваш неудобно и да любопитствам, но ако тези промени са свързани с онова, което се е случило с нас, трябва да ги знаем.

Санди хвана ръката на Нед. Любовта ѝ към него беше толкова очевидна, че той се засрами за нелепите мисли за невярност, които го бяха обсебили преди малко.

— През по-голямата част от живота си не съм имала самочувствие — започна тя. — Ще ви кажа защо, тъй като трябва да знаете какво съм преживяла като дете, ако искате да разберете колко е невероятно, че намерих малко самоуважение. Нед пръв повдигна самочувствието ми, повярва в мен и ми даде възможност да бъда някой. Преди около девет години той започна да ме ухажва и беше първият, който се държа с мен като с дама. Нед се ожени за мен, макар да знаеше, че съм затворена в себе си, и осем години полага усилия да разчупи оковите. Той мисли, че не знам колко му е било трудно да ми помогне, но аз го съзнавам много добре.

Гласът ѝ потрепери от вълнение и тя изпи глътка бира.

Нед не беше в състояние да каже нищо.

— Въпросът е там, че... — продължи Санди. — Искам всички да знаят, че може би случилото се по миналото лято *наистина* ни е оказало силно въздействие. Но ако Нед не ме бе взел под крилото си през всичките онези години, аз никога нямаше да имам шанс.

Нед почувства прилив на обич и на душата му стана леко и приятно.

Санди го погледна, сетне отново се вторачи в бирата и разказа историята на детството си. Тя не описа подробно насилието, което баща ѝ бе извършил с нея и говори свенливо за периодичната ѝ експлоатация като малолетна проститутка в ръцете на сводника от Лас Вегас. Разказът ѝ за чудовищното издевателство беше още по-потресаващ и трогателен, защото Санди говореше, без да драматизира

нещата. Всички слушаха мълчаливо от уважение към страданията ѝ и последвалото избавление.

Щом Санди завърши историята си, Нед я прегърна и я притисна в обятията си. Той беше изумен от силната ѝ воля. Нед знаеше, че тя е различна от другите, но разказът ѝ засили любовта и възхищението му.

Макар да беше дълбоко натъжен от онова, което ѝ бяха сторили, той се зарадва, че Санди може да говори за тези неща. Това със сигурност означаваше, че миналото е загубило властта си над нея.

Фей и Ърни изразиха съчувствието си по непохватния начин на приятели, които искат да помогнат, но знаят, че могат да предложат само думи.

Всеки се нуждаеше от още една бира и Нед донесе пет бутилки.

Корвези, който вече не му се струваше съперник, поклати глава, изумен и ужасен от покъртителната история на Санди.

— Това коренно променя нещата. Искам да кажа, че основният ефект на забравеното преживяване върху нас е *ужасът*. Но на мен ми се отрази благоприятно, защото излязох от черупката си. В това отношение си приличаме със Санди. Но останалите живеят в страх. Сега Санди ни казва, че въздействието върху нея е изцяло положително и съвсем не е страшно. Защо ефектът е различен? Наистина ли не се страхуваш, Санди?

— Не.

През цялото време Ърни седеше с прегърбени рамене и наведена глава, но сега се облегна назад и се отпусна, макар и не много.

— Да, страхът е основното. Но спомняш ли си онова място край магистралата, за което ти разказах? Сигурен съм, че там е станало нещо странно, което е свързано с промиването на мозъците ни. Но когато стоя там, аз не изпитвам само страх. Сърцето ми започва да бие като обезумяло... и се вълнувам, но... чувството не е *неприятно*. Обземат ме и множество други емоции освен страх.

— Мисля, че мястото, за което Ърни говори, е там, където винаги се озовавам, когато се кача на пикапа — рече Санди. — То ме *привлича*.

— Знаех си! — развълнувано възкликна Ърни. — Когато се връщахме от летището и минавахме покрай онова място, ти намали и аз си помислих: „Санди също го усеща.“

— Санди, какво точно чувстваш, когато онова място те привлича? — попита Фей.

— Спокойствие — блажено се усмихна Санди. — Там се чувствам спокойна. Трудно е да се обясни... но всички онези скали, пясък и дървета сякаш излъчват хармония и спокойствие.

— Аз не усещам спокойствие там — каза Ърни, — а страх. Но и някакво странно чувство, че ще се случи нещо... потресаващо. Нещо, което изгарям от нетърпение да видя, макар да ме плаши до смърт.

— А моето усещане е различно — отбеляза Санди.

— Трябва да отидем там — предложи Нед. — И да видим как мястото влияе на всеки от нас.

— Утре сутринта — съгласи се Корвези. — Когато е светло.

— Разбирам, че случилото се има различен ефект върху всеки от нас — рече Фей. — Но защо е променило живота на Доминик, Санди, Ърни, господин Ломак от Рино и доктор Вайс от Бостън, а не е засегнало Нед и мен? Защо и ние нямаме проблеми?

— Може би онези, които са промили мозъците ви, са свършили добра работа — отговори Доминик.

Тази мисъл отново уплаши Нед.

Известно време те обсъждаха положението, после Нед предложи Корвези да пресъздаде действията си в онази нощ на петък, шести юли, до момента, когато спомените му бяха заличени.

— Ти си спомняш началото на вечерта по-добре от нас. А когато влезе тук, беше на път да си спомниш нещо важно.

— Да — съгласи се Доминик, — но в последния момент се уплаших и избягах. Станах за смях. Но бях уплашен до смърт. Побягнах инстинктивно и неконтролируемо, но мисля, че ще направя същото, ако отново се опитам да си спомня.

— Да, но си заслужава да опиташ — настоя Нед.

— И този път ще имаш моралната ни подкрепа — добави Фей.

Писателят взе чашата си, стана, приближи се до вратата, отпи голяма глътка бира и огледа помещението, опитвайки се да си представи обстановката, каквато беше в онази вечер по миналото лято.

— До тезгяха седяха трима-четирима мъже. Не си спомням лицата им. — Доминик се отдалечи от вратата, мина покрай Нед и другите, придърпа стол и седна на съседната маса с гръб към тях. — Аз седях тук. Поръчах си бира и разгледах менюто. Сетне поисках

сандвич с шунка и яйца, пържени картофи и салата. Обслужи ме Санди. Докато солях картофите, солницата се изплъзна от ръката ми и солта се разсипа на масата. Хвърлих през рамо щипка сол. Глупав жест. Хвърлих я твърде силно. Доктор Вайс! Да, тя беше жената, върху която хвърлих солта. Сега си спомням много добре. Блондинката на снимката. Много красива жена. Интересна. Не можех да откъсна очи от нея.

Нед се вторачи в снимката ѝ. Жената наистина можеше да е необикновено привлекателна, ако лицето ѝ не беше толкова бледо и отпуснато, а очите — студени, безизразни и мъртвешки.

— Тя сяда в ъгловото сепаре до прозореца — със странен глас продължи Доминик, сякаш наистина говореше от миналото. — Наближава залезът. Слънцето клони към хоризонта и прилича на огромно огненочервено кълбо. Ресторантът е изпълнен с оранжева светлина, проникваща през щорите. Досущ огън. Джинджър Вайс изглежда особено красива на онази светлина. Едва се сдържа да не се вторача открито в нея... После се здрачава. Поръчвам си втора бира. Равнините са пурпурни... после стават черни... Нощ...

Нед също започна да си спомня онази нощ в грил „Спокойствие“. Там беше и младият свещеник на снимката. И младата двойка с момиченцето си.

— Настъпва нощ — продължи Корвези. — Бавно пия втората си бира, за да мога да гледам Джинджър Вайс колкото е възможно по-дълго. Изведнъж чувам странен звук. Далечно бучене, което се усилюва... И после не си спомням какво стана.

Нед Сарвър също си спомни страшния тътен, но съвсем неясно. Той имаше чувството, че Доминик го е довел до ръба на тъмна пропаст, в която не смее да погледне, но *трябва* да го направи, сетне и двамата се обръщат, без да хвърлят светлина в онази бездна.

— Съсредоточи се и се опитай да си спомниш какъв *точно* беше звукът и може би ще се сетиш за останалото — каза Нед.

Корвези блъсна назад стола си и стана.

— Тътен... като гръмотевица... Много далечен, но... се приближава.

И изведнъж Нед чу звука, но не в спомена си, а в реалността, не тогава, а *сега*. Приглушен тътен, който ставаше все по-силен...

Той погледна другите. И те го бяха чули. Грохотът ставаше все по-силен. Нед усещаше вибрациите в костите си.

Той не си спомняше какво се бе случило в онази нощ, но знаеше, че изумителните събития бяха започнали с този звук.

Нед блъсна назад стола си и стана. Обзе го страх и непреодолимо желание да избяга.

Санди също скочи. И на нейното лице се изписа страх. Макар че загадъчните събития ѝ бяха оказали благотворно въздействие, сега беше уплашена. Санди сложи ръка на рамото на Нед.

Ърни и Фей се намръщиха и се огледаха, за да потърсят източника на шума, но не изглеждаха уплашени. Явно споменът за звука бе по-старателно заличен от паметта им и те не можеха лесно да го свържат със събитията в онази юлска нощ.

Изведнъж се разнесе и друг звук — странно свистене, което също бе познато на Нед и предизвика неприятно усещане. Въздухът сякаш трептеше.

Случилото се преди осемнайсет месеца несъмнено се повтаряше. — Не, не! *Не!* — извика Нед.

Корвези отстъпи няколко крачки назад и погледна Нед и другите. Лицето му беше преbledняло.

Засилващият се тътен започна да отеква в стъклата на прозорците. Щорите вибрираха и тракаха.

Санди вкопчи пръсти в рамото на Нед.

Ърни и Фей станаха. Те вече не бяха само озадачени, а се страхуваха като всички останали.

Грохотът и свистенето се усилиха и станаха пронизителни.

— Какво е това? — извика Санди, а вибрациите и електронното свистене станаха толкова силни, че стените на грил „Спокойствие“ се разтресоха.

Чашите паднаха и бирата се изля на масата. Бутилката с кетчуп, бурканчето с горчица, солницата, пиперницата, пепелникът и сребърните прибори подскачаха и се местеха насам-натам.

Нед и другите отвориха широко очи, сякаш очакваха да се материализира някакво демонично същество.

Предметите започнаха да падат от масите. Стенният часовник се откачи от кукичката и с трясък се стовари на пода.

Нед си спомни, че същото се бе случило и в онази юлска нощ. Но не можеше да се сети какво стана после.

— Спри! Престани! — извика Ърни.

„Дали не става земетресение?“ — запита се Нед. Но земетресението не обясняваше електронното свистене, придружаващо тътена.

Столовете се преобърнаха.

Подът се тресеше.

Грохотът и електронните вибрации станаха оглушителни. Стъклата на прозорците се пръснаха на стотици парчета. Фей извика и закри с ръце лицето си, а препъвайки се, Ърни отстъпи назад, като се блъсна в стола и едва не падна. Санди притискаше лице в гърдите на Нед.

Острите стъкла щяха да ги наранят, ако не бяха щорите, които ги предпазиха. Завесите се развяха, сякаш разлюлени от силен вятър, и върху Нед и на пода около него се посипаха дребни стъкълца.

В същия миг настъпи тишина.

В онази юлска нощ по миналото лято се бе случило същото, макар че Нед не си спомняше точно какво беше. Тази вечер загадъчното явление се повтори, но явно спря дотук.

Лицето на Доминик Корвези беше издраскано и леко кървеше. Челото и дясната ръка на Ърни също бяха охлузени от стъкълцата.

Нед се увери, че Санди не е ранена, хукна към вратата, излезе навън и потърси причината за странныя шум, но наоколо беше тъмно и тихо. Нямаше пушек или тлеещи отломки, които да бележат източника на експлозията. По магистралата се движеха коли и камиони. Пред мотела бяха излезли неколцина гости, привлечени от звука. Небето беше осеяно със звезди, а въздухът — смразяващо студен, досущ ледената въздишка на Смъртта. Не се виждаше нищо, което би могло да предизвика тътена, вибрациите и строшаването на стъклата на прозорците.

Доминик Корвези също излезе навън.

— Какво беше това, по дяволите?

— Надявах се, че *ти* ще знаеш — отговори Нед.

— Същото се случи и по миналото лято.

— Знам.

— Но това беше само началото. Не мога да си спомня какво стана, *след като* прозорците се строшиха.

— И аз.

Доминик вдигна ръце и погледна дланите си. На синята неонтова светлина от знака на грила Нед видя кръгове от подпухнала плът на дланите на писателя. Светлината беше оскъдна и той не можа да определи цвета им. Но от онова, което Корвези бе разказал, знаеше, че кръговете са яркочервени.

— Какво е това, по дяволите? — повтори Доминик.

Санди застана на прага на ресторанта и Нед се приближи до нея и я прегърна.

— Целият трепериш — каза тя.

Нед Сарвър беше уплашен до смърт. Той образно си представи, че са замесени в нещо от епохално значение и невъобразимо опасно, което ще завърши със смъртта на някои от тях или на всички. Нед притежаваше вроден талант да оправя всичко, но този път беше изправен пред сила, с която не знаеше как да се справи. Ами ако Санди умреше? Той се гордееше с дарбата си, но и най-добрият майстор на света не можеше да поправи злото, сторено от Смъртта.

За пръв път, откакто я познаваше, Нед се почувства безсилен да защити съпругата си.

Луната започна да се издига над хоризонта.

ПЕТА ГЛАВА

ДВАНАЙСЕТИ—ЧЕТИРИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

1.

НЕДЕЛЯ, ДВАНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

Въздухът беше гъст и горещ като разтопено желязо.

В кошмара си Доминик не можеше да си поеме дъх и усещаше огромен натиск. Той се задушаваше и умираше.

Зрението му беше замъглено. После двама мъже се приближиха до него. Бяха в бяло защитно облекло с шлемове с тъмни стъкла като на астронавти. Единият застана вдясно от Доминик и започна трескаво да маха от ръцете му иглите на системата за интравенозно поддържане на живота. Другият стоеше вляво и ругаеше показанията на електрокардиографа. Единият разкопча ремъците и изтръгна електродите, които свързваха Доминик с електрокардиографа, а другият му помогна да стане. Двамата допряха чаша до устните му, но Доминик не беше в състояние да погълне нищо, затова те наведоха назад главата му, отвориха устата му и изляха в гърлото му някаква отвратителна течност.

Мъжете разговаряха с помощта на радиопредаватели, вградени в шлемовете, но се навеждаха толкова близо, че той ясно чуваше гласовете им.

— Колко от задържаните са отровили? — попита единият.

— Още никой не знае — отговори другият. — Изглежда, най-малко шестима.

— Но кой е искал да ги отрови?

— Познай от един път.

— Проклетият полковник Фолкърк.

— Но никога няма да го докажем, ако не разобличим копелето.

В съня на Доминик се появи друга сцена. Мъжете го държаха и бутаха лицето му в мивката. Този път той разбираше какво му говорят. Настояваха да повърне. Проклетият полковник Фолкърк го беше

отровил и мъжете го накараха да изпие някаква противна противоотрова, за да се прочисти от токсините, които го убиваха. Но колкото и да му беше лошо, Доминик не можеше да повърне. Той се давеше и потеше и стомахът му се бъркаше, но не можеше да изхвърли отровата.

— Трябва ни стомашна помпа — каза единият мъж.

— Нямаме такова нещо — отговори другият.

Те продължиха да натискат Доминик, който едва дишаше. Изведнъж през тялото му преминаха вълни на гадене и той най-после успя да повърне.

Сцената отново се смени. Доминик пак лежеше в легло. Нямаше абсолютно никакви сили, но, слава Богу, можеше да диша. Мъжете в защитни облекла го бяха измили и отново го бяха завързали с ремъци. Единият му инжектира нещо, което трябваше да премахне остатъчния ефект на отровата. Другият го свърза със системата за интравенозно поддържане на живота и електрокардиографа.

— Фолкърк е идиот. Можем да потулим нещата, ако ни даде възможност.

— Той се страхува, че блокажът на паметта ще се разруши и някои от тях ще си спомнят какво са видели.

— Е, може би има право. Но ако убие всичките, как ще обясни смъртта им? Това ще привлече вниманието на репортерите и тогава всичко ще се разкрие. Единственото разумно решение е промиването на мозъците им.

— Не е нужно да ме убеждаваш. Кажи го на Фолкърк.

Силуетите избледняха и гласовете заглъхнаха и Доминик започна да сънува друг кошмар. Вече не чувстваше немощ и не му беше лошо, но страхът му изведнъж прерасна в ужас. Той хукна да бяга, но движенията му бяха като на забавен каданс. Доминик не знаеше от какво бяга, но беше сигурен, че го преследва нещо страшно и нечовешко. Усещаше го все по-близо и накрая разбра, че няма да му се изплъзне и ще трябва да се изправи пред него, затова спря, обърна се и изненадано извика:

— *Луната!*

Доминик се събуди от собствения си вик. Беше на пода в стая номер дваисет и размахваше ръце и крака. Доминик стана, седна на леглото и погледна часовника. Беше три и седем минути сутринта.

Треперейки, избърса в чаршафите изпотените си ръце.

Стая номер дваисет наистина му оказваше въздействие. Неприятните вибрации там стимулираха паметта му и правеха кошмарите по-образни и детайлни отвсякога.

Сънищата се различаваха от предишните, защото не бяха фантазии, а поглед в миналото. И всъщност не бяха сънища, а по-скоро забранените спомени, скрити в подсъзнанието му.

Доминик *наистина* беше затворен в тази стая и упоен и мозъкът му бе промит. И по време на това изпитание някой на име полковник Фолкърк го бе отровил, за да не каже какво е видял.

„Фолкърк е имал право — помисли той. — С течение на времето преградите в паметта ни ще рухнат и ще си спомним истината. Той *трябваше* да убие всички ни.“

В неделя сутринта Ърни купи дъски от един приятел в Елко и до обяд тримата с Нед и Доминик заковаха счупените прозорци на грила.

Ърни не искаше да вика стъклар, защото мислеше, че явлението от предишната вечер може да се повтори. Докато не разберяха каква е причината за тътена, свистенето и вибрациите, нямаше смисъл да поставят нови стъкла. И ресторантът щеше да бъде затворен за клиенти.

Мотел „Спокойствие“ също щеше да бъде затворен. Ърни не желаше работата да отвлеча вниманието му от решимостта да помогне на Доминик и останалите да разнищат загадката на „изтичането на токсични вещества“. До края на деня щяха да си заминат и последните гости и мотелът щеше да бъде на разположение само на Ърни, Фей, Доминик и на другите жертви, които — щом се свържеха с тях — можеше да дойдат в Елко Каунти, за да участват в разследването. Известно време мотел „Спокойствие“ щеше да бъде казарма, където щяха да бъдат настанени войници, докато завършеше войната с неизвестния враг.

След като заковаха прозорците, всички се качиха в микробуса и Фей ги закара до мястото край магистралата, към което Ърни и Санди изпитваха странно влечение. Петимата застанаха край предпазния

парапет и се загледаха на юг, опитвайки се да постигнат духовна връзка с природата, която да хвърли светлина върху миналото.

Фей много искаше да почувства нещо, особено към това място, но не усещаше нищо. Това означаваше, че хората, които бяха промили мозъка ѝ, я контролираха напълно.

Нед и Доминик бяха по-развълнувани от нея. Фей забеляза, че Ърни и Санди получават някакви загадъчни послания от панорамата пред тях. Санди се усмихваше блажено, но лицето на Ърни беше бледо и изпито, а очите — напрегнати — същото изражение, каквото се изписваше на лицето му, когато наближеше нощта.

— Хайде да се приближим — предложи Санди. — Да отидем там.

Петимата се прехвърлиха през предпазния парапет и се спуснаха по стръмния склон. На някои места равнината беше скалиста, песъчлива и обрасла с трънливи храсти, а другаде имаше малки тучни ливади, защото в този район се сливаха пустинята от юг и планинските пасбища от север.

— Ето, тук е — каза Ърни, след като извървяха около двеста метра.

— Да. Тук е — усмихна се Санди.

Петимата се разпръснаха и започнаха да се разхождат. Тук-там имаше преспи сняг. Тези следи от зимата и липсата на зелена трева бяха единствените неща, които отличаваха терена от вида му по миналото лято. След една-две минути Нед каза, че усеща необяснима връзка с това място, но не се чувства спокоен. Страхът му стана толкова силен, че изразявайки изненада и смущение от реакцията си, той се обърна и се отдалечи. Санди забърза след него. Доминик Корвези призна, че мястото му влияе по странен начин и изпитва необяснимо страхопочитание и чувство за предстоящо прозрение. Само Фей не чувстваше нищо.

— Какво, по дяволите, е станало тук? — попита Доминик.

Небето бе посивяло.

Вятърът се усили. Фей потрепери.

Тя се надяваше, че един ден ще се срещне с онези, които бяха промили мозъка ѝ. Фей искаше да ги погледне в очите и да ги попита защо не уважават достойнството на другите човешки същества. Тя

знаеше, че е била манипулирана и никога вече няма да се чувства сигурна.

Раздвижени от вятъра, сухите треви зашумоляха. Заледените клонки изтракаха като скелети на малки животни, които отдавна бяха умрели, но внезапно бяха възкръснали.

Петимата се върнаха в мотела и влязоха в апартамента на семейство Блок. Ърни, Санди и Нед седнаха около масата в кухнята, а Фей направи кафе и горещ шоколад.

Доминик се настани на високо столче до телефона на стената, разтвори регистъра на мотела и започна да се обаждат на хората, които се бяха записали да нощуват там в петък, шести юли.

Освен него и Джинджър Вайс, на страницата имаше още осем имена. Единият от гостите, Джералд Салко от Монтерей, Калифорния, беше наел две стаи — за себе си и съпругата си и за двете си дъщери. Той бе написал адрес, но не и телефонен номер. Доминик се опита да го научи от „Справки“, но му отговориха, че на този адрес няма записан телефон.

Разочарован, той се залови да издирва Калвин Шаркъл, шофьорът на камион, редовен посетител на мотел „Спокойствие“. Шаркъл живееше в Евънстън, Илинойс, предградие на Чикаго. Доминик набра номера, но му казаха, че телефонът е прекъснат и не е регистриран друг номер.

— Трябва да проверим по-скорошните му регистрации — каза Ърни. — Може да се е преместил в друг град.

Третия път на Доминик му провървя. Набра номера на Алън Рукоф в Лас Вегас и когато чу женски глас, попита:

— Госпожа Рукоф?

Жената се поколеба.

— Бях госпожа Рукоф. След развода името ми е Монатела.

— А, да, разбирам. Казвам се Доминик Корвези. Обаждам се от мотел „Спокойствие“ в Елко Каунти. Вие, бившият ви съпруг и дъщеря ви сте прекарали тук няколко дни по миналото лято, нали?

— Да.

— Госпожице Монатела, някой от вас тримата има ли проблеми? Нещо обезпокоително и странно?

— Това някаква извратена шега ли е? Очевидно знаете какво се случи с Алън.

— Моля ви, госпожице Монатела, повярвайте ми. Не знам какво се е случило с бившия ви съпруг. Но знам, че има голяма вероятност някой от вас или и тримата да страдате от необясними психични проблеми, да сънувате страшни и повтарящи се кошмари, които не си спомняте и някои от тях да са свързани с луната.

Тя ахна два пъти от изненада и не може да отговори, защото ѝ беше трудно да преглътне сълзите.

— Госпожице Монатела, не знам какво се е случило с вас и семейството ви, но най-лошото свърши. Може би предстоят още неща, но... поне вече не сте сама.

На около четири хиляди километра източно от Елко Каунти, в Манхатън, в неделя следобед, Джак Туист продължаваше да раздава пари.

Откакто вечерта се върна от обира на бронираната кола в Кънектикът, той караше из Ню Йорк и търсеше хора, които се нуждаеха и заслужаваха финансова помощ. До пет часа сутринта Джак още не бе успял да се отърве от всичките пари в багажника на колата. Капнал от умора и емоционално изтощен, той се прибра в апартамента си на Пето Авеню, легна и мигновено заспа.

Джак отново сънува безлюдната магистрала в дивата пустош и непознатия с шлем с тъмно стъкло, който го гонеше. Лунната светлина изведнъж стана кървавочервена и той се стресна и се събуди. Беше един часът в неделя следобед. Джак се запита какво може да означава тази кървавочервена луна.

Той се изкъпа, избърсна се, облече се и набързо закуси с портокал и суха кифла.

Джак отвори дрешника в спалнята, махна двойната стена и прегледа съдържанието на скривалището. Бижутата от удара през октомври бяха успешно продадени, а повечето пари от обира в склада на мафията в началото на декември бяха превърнати в чекове и изпратени на сметките му в три швейцарски банки. Джак имаше само сто двайсет и пет хиляди долара в брой.

Той прехвърли по-голямата част от банкнотите в дипломатическо куфарче. В тайника останаха двайсет и пет хиляди — достатъчно пари, след като Джак вече не се занимаваше с престъпна дейност и нямаше да попада в ситуации, изискващи бързо бягство от щата или от страната.

Той смяташе да раздаде значителна част от придобитото по незаконен начин богатство, но не и да остане без пукнат грош. Това можеше и да е хубаво за душата му, но щеше да е лошо за бъдещето му и несъмнено глупаво. Джак имаше и единайсет сейфа в различни банки в Ню Йорк, които съдържаха четвърт милион долара. Сметките му в швейцарските банки възлизаха на четири милиона. Общата сума беше много по-голяма, отколкото му трябваше. През следващите една-две седмици Джак смяташе да се раздели с половината си състояние и тогава щеше да реши какво иска да прави с бъдещето си.

В три и половина следобед той взе куфарчето и тръгна из града. Лицата на непознатите, които в продължение на осем години му се бяха стрували враждебни, сега приличаха на оживели портрети, изпълнени с обещание и зашеметяващи възможности.

Кухнята на семейство Блок ухаеше на кафе и горещ шоколад, а когато Фей започна да пече кифлички, се разнесе аромат на канела и тесто.

Доминик продължи да издирва хората, които в онази загадъчна юлска нощ се бяха регистрирали в мотел „Спокойствие“.

Той се свърза с Джим Гестрън, фотограф, който през онова лято бе пътувал из Западните щати и бе правил снимки по поръчка на „Сънсет“ и други списания. Отначало Гестрън се държа любезно, но като чу историята на Доминик, охладня. Ако мозъкът на фотографа беше промит, извършителите бяха успели да заличат всичко от паметта му. Гестрън нямаше кошмари и проблеми. Разказът на Доминик за промиване на мозъци, сомнамбулизъм, никтофобия, обсебеност от луната, самоубийства и паранормални явления го поразиха като бръщолевене на човек със сериозно психично заболяване. Гестрън му каза мнението си и затвори.

Доминик се обади на Хариет Белът от Сакраменто, която също нямаше проблеми. Тя беше петдесетгодишна, неомъжена учителка и бе

започнала да проявява интерес към Дивия Запад, когато на млади години се записала в Женския армейски корпус в Аризона. Всяко лято пътувала по старите маршрути на фургоните с първите заселници, посещавала места, където навремето имало фортове и индиански селища и обикновено спяла в малката си каравана, но понякога си позволявала мотелска стая. Когато Доминик заговори за фантастични неща като паранормални явления, Хариет Белът също затвори.

— Сега по-добре ли се чувстваш, Фей? — попита Ърни. — Ти не си единствената, чиито спомени са старателно заличени.

— Съвсем не се чувствам по-добре. Предпочитам да страдам от проблеми като теб или Доминик, отколкото да не чувствам нищо. Имам усещането, че са изрязали и изхвърлили част от мен.

„Може би Фей има право — помисли Доминик. — Вероятно кошмарите, фобиите и ужасите *наистина* са нещо по-добро, отколкото да усещаш абсолютна празнота в съзнанието си, все едно да носиш част от смъртта до края на живота си.“

Когато в четири и половина в неделя следобед Доминик Корвези се обади в пасторското жилище в „Сейнт Бернадет“ и потърси Брендън Кронин, отец Висажик беше в кабинета си и обсъждаше годишния пролетен фестивал с представителите на организацията „Рицарите на Колумб“.

Отец Майкъл Джерано прекъсна съвещанието с новината, че се обажда „братовчедът“ на Стефан Висажик от Елко, Невада. Брендън Кронин бе заминал преди няколко часа със самолет за Рино. Съобщението на Майкъл заинтригува отец Висажик, който мигновено напусна обсъждането, без да казва на посетителите си, че в живота на свещениците в енорията става нещо необикновено.

Стефан забърза към кухнята и грабна телефонната слушалка. Доминик Корвези, писател с вкус към фантастиката, и Стефан Висажик, свещеник, проявяващ интерес към мистериите и мистицизма, изпитваха все по-силно вълнение и ставаха все по-словоохотливи, докато разговаряха. Стефан разказа за проблемите и приключенията на Брендън — загубата на вярата, чудодейното излекуване и странните сънища, а Доминик сподели историите си за

паранормални явления, сомнамбулизъм, никтофобия, обсебване от луната и самоубийства.

Накрая отец Висажик не устоя и попита:

— Господин Корвези, съзирате ли някаква причина стар, невеж, набожен наивник като мен да се надява, че онова, което става с Брендън, има божествен произход?

— Откровено казано, отче, въпреки чудодейното излекуване на онзи полицай и на момиченцето, за което споменахте, не смятам, че това е дело на Божията ръка. В тази странна история има твърде много следи от човешка намеса и заговор, за да подкрепят тълкуванието, което вие искате да й придадете.

Стефан въздъхна.

— Е, предполагам, че е така. Но аз още вярвам, че Брендън е призван в Невада от нещо, което ще го върне в Божиите ръце. Няма да се откажа от тази вероятност.

Писателят тихо се засмя.

— Отче, съдейки по онова, което ми казахте, подозирам, че *никога* няма да се откажете от вероятността да спасите някоя душа. Предполагам, че хвърляте доста усилия и упорство в този си стремеж. Все едно сте ковач, който с пот на челото изковава спасението на човешките души. Моля ви, приемерте думите ми като комплимент.

Стефан също се засмя.

— Как другояче бих могъл да ги приема? Ковач на вярата. Да, тази представа ми харесва.

— Очаквам с нетърпение пристигането на отец Кронин. Ако е като вас, много ще се радваме, че е на наша страна.

— И аз съм на ваша страна. Ако мога да помогна с нещо на разследването, моля ви, обадете ми се. Има ли вероятност тези странни явления да включват Божия намеса, не искам да стоя встрани и да пропусна събитията.

Следващите в списъка на гостите на мотела бяха Брус и Джанет Кейбъл от Филадельфия. Нито един от двамата нямаше проблеми, но и двамата изразиха по-голяма готовност да изслушат Доминик. Накрая обаче те не проявиха интерес към разказа му.

Последното име беше Торнтън Уейнрайт. Той бе записал адрес и телефонен номер в Ню Йорк. Доминик го набра. Обади се някоя госпожа Нийл Карполи, която каза, че номерът е неин от четиринайсет години и не познава Уейнрайт. Доминик я попита дали живее на Лексингтън Авеню — адресът, записан в регистъра на мотела — и тя се засмя.

— Не, господине, не живея там, макар че много би ми се искало. Вашият господин Уейнрайт е излъгал. В онзи квартал няма жилищни блокове. Знам това, защото работех на Лексингтън Авеню. Адресът ми е в Блумингдейл.

— Фалшиво име и адрес? — изненада се Санди. — Какво означава това? Дали наистина този човек е бил гост на мотела онази нощ? Или някой е добавил името в регистъра, за да ни обърка? Или има някаква друга причина?

Джак Туист имаше осем комплекта с фалшиви карти за самоличност, шофьорски книжки, свидетелства за раждане, карти за социално осигуряване, кредитни карти и паспорти, издадени на различни имена, сред които „Торнтън Уейнрайт“, и ги използваше, когато планираше и извършваше обирите. Но в неделя следобед той работеше анонимно, раздавайки други сто хиляди долара на изумени хора в Манхатън. Най-големият подарък от петнайсет хиляди долара получи двойка младоженци — млад моряк и невестата му. Очуканият им стар плимут се беше повредил в Сентръл Парк Уест, близо до статуята на Симон Боливар.

— Купете си нова кола — каза Джак и пхна парите в ръцете им. — И ако сте умни, не казвайте на никого за това, особено на медиите. Ще привлечете към себе си вниманието на данъчната служба. Не е необходимо да знаете името ми, нито да ми благодарите. Само се обичайте и бъдете добри един към друг, защото никой не знае колко време ни остава на този свят.

За по-малко от час Джак раздаде всичките сто хиляди долара, които бе извадил от тайника в дрешника в спалнята си. Той разполагаше с много свободно време, затова купи букет кораловочервени рози и потегли към Уестчестър Каунти, където преди две седмици бе погребана Джени. Джак реши, че единственото

подходящо място за покой за нея е извън града, където има обширни зелени, тревисти склонове и сенчести дървета през лятото и огромни, тихи, заснежени пространства през зимата.

Той пристигна в гробището малко преди здрачаване. Джак седна в снега и без да обръща внимание на студа и влагата, започна да говори на Джени, както бе правил, докато тя беше в кома. Разказа ѝ за обира на бронираната кола и как е раздал парите. Когато се смрачи, пазачът на гробището обиколи парка и предупреди неколцината закъснели посетители, че след малко ще затвори портите. Джак стана и за последен път погледна името на Джени, изписано с бронзови букви върху надгробната плоча.

— Аз се променям, Джени, и още не знам защо. Чувството е приятно и... странно. — Онова, което после каза, го изненада. — Ще се случи нещо голямо, Джени. Не знам какво, но с мен ще стане нещо. И много бих искал да сме заедно, Джени.

Небето над Невада помръкна от черни, буреносни облаци. Доминик отиде на летището в Елко, за да посрещне Джинджър Вайс.

Доктор Вайс беше четвъртият пътник, който слезе от самолета. Тя беше дребна и много красива. Вятърът развя сребристорусите ѝ коси.

Доминик забърза към нея и Джинджър спря и остави на земята пътническите си чанти. Двамата се поколебаха и се вторачиха един в друг със странна смесица от изумление, вълнение, радост и страх. После, с импулсивност, която ги изненада, те се хвърлиха в обятията си, сякаш бяха стари и близки приятели, които не се бяха виждали отдавна. Джинджър и Доминик се притиснаха един в друг. Сърцата им биеха като обезумели.

„Какво става тук, по дяволите?“ — запита се Доминик.

Но той беше твърде развълнуван, за да анализира ситуацията. В момента Доминик можеше само да *чуства*, но не и да *разсъждава*.

Най-после двамата се откъснаха от прегръдките си, но не бяха в състояние да говорят. Джинджър се опита да каже нещо, но гласът ѝ потрепери, а Доминик не можеше да пророни дума. Той взе чантите ѝ и двамата тръгнаха към паркинга.

— Какво беше *това*? — попита тя, когато се качиха в колата.

Още разтреперан, но без да се чувства неудобно от дръзката прегръдка, с която я бе посрещнал, Доминик се прокашля и отговори:

— Не знам. Но мисля, че двамата с теб сме преживели нещо потресаващо, което е създало необикновена и силна връзка между нас, но не сме съзнавали за нея, докато не се видяхме в плът и кръв.

— Снимката ти на корицата на книгата ми оказа много странно въздействие, но съвсем не беше като това. Сега, като те видях, имах чувството, че... сме се познавали цял живот. И по-точно, че се познаваме много добре, сякаш споделяме някаква страховита тайна, която целият свят иска да научи, но я знаем само ние двамата. Не звучи ли налудничаво?

Той поклати глава.

— Не. Съвсем не. Ти изрази с думи онова, което чувствах.

— Ти си се запознал с някои от другите. Същото ли беше, когато ги видях?

— Не. Мигновено почувствах... сърдечност към тях, усещане за съпричастност, но не толкова силно, както когато видях теб. Всички сме преживели нещо необикновено, което е свързало живота и бъдещето ни. Но явно двамата с теб сме преживели нещо още по-странно и въздействащо. По дяволите.

Двамата седяха половин час в колата и разговаряха.

Джинджър му разказа за пристъпите си на пориомания, за сеансите под хипноза с Пабло Джаксън, за метода на контролиране на съзнанието, наречен „блокажът Азраел“, за убийството на илюзиониста и как самата тя се е разминала на косъм от смъртта.

Макар че Джинджър не търсеше нито съчувствие за страданията си, нито похвала за държанието си по време на изпитанията, уважението и възхищението на Доминик нарастваха с всяка изминала минута. Джинджър беше висока само метър петдесет и пет и тежеше петдесет килограма, но физическото ѝ присъствие беше повнушително, отколкото на човек, два пъти по-едър от нея.

Доминик ѝ разказа за събитията през последните двацет и четири часа и когато чу за съня му предишната нощ и за спомените, появили се в паметта му, Джинджър видимо се успокои. В съня на Доминик имаше доказателство за теорията на Пабло Джаксън, че пристъпите на пориомания не са предизвикани от психично разстройство, а се събуждат при вида на предмети, свързани със

затворничеството им в мотела по миналото лято. Черните ръкавици и каската с тъмното стъкло я бяха ужасили, защото подсъзнателно ѝ бяха напомнили за хората в защитно облекло, които бе видяла, докато промиваха мозъка ѝ. Каналът на мивката я хвърли в паника, защото Джинджър явно беше една от „задържаните“, отровени от полковник Фолкърк, а после принудена да повърне токсините. И явно многократно бяха преглеждали очите ѝ, за да проверят дълбочината на предизвикания от психотропните вещества унес и затова при вида на офталмоскопа в кабинета на Джордж Ханаби Джинджър изпадна в ужас и избяга. Ето защо, тя изпита облекчение от това неопровержимо доказателство, че пристъпите ѝ не са симптом на лудост, а отчаян, но рационален опит да избегне потиснатите спомени, които специалистите по контролиране на съзнанието ѝ бяха забранили да си спомня.

— А месинговите копчета на палтото на мъжа, който уби Пабло? И на униформата на полицаия? Защо копчетата ме ужасиха и предизвикаха пристъп на пориомания? — попита Джинджър.

— Знаем, че в потулването на инцидента са участвали военни. Униформите им имат месингови копчета, макар и не с изправен на задните си крака лъв. Мисля, че са орли. Копчетата на палтото на убиеца и на полицаия вероятно са приличали на копчетата на униформите на онези, които са ни затворили в мотела.

— Да, но ти каза, че са били в защитно облекло, а не в униформи.

— Може би в определен момент са решили да махнат защитните облекла.

Джинджър кимна:

— Сигурно е било така. Тогава остава само едно. Лампите зад къщата на Нюбъри Стрийт в деня, когато убиха Пабло. Разказах ти за тях. Бяха от черно ковано желязо с кехлибарени стъкла. Светлината на крушките им трепкаше като пламък на газ. В тях нямаше нищо особено, но въпреки това ме хвърлиха в паника.

— Лампите в стаите на мотел „Спокойствие“ имат кехлибарени стъкла.

— Да ме вземат дяволите. Оказва се, че всеки пристъп на пориомания е бил предизвикан от нещо от онези дни, докато са промивали мозъка ми.

Доминик се поколеба, сетне бръкна в джоба на ризата си, извади моменталната снимка и ѝ я даде.

Джинджър пребледня и потрепери, когато видя безизразните си очи на снимката.

Доминик ѝ даде няколко минути, за да се съвземе от шока.

— Това е безумие — каза тя. — Какво може да ни се е случило, че да оправдае тази заплетена и рискована конспирация? Какво толкова важно сме видели?

— Ще разберем — обеща Доминик.

— Мислиш ли, че ще ни позволят? Те убиха Пабло. Няма ли да направят необходимото, за да ни попречат да разкрием истината?

— Според мен конспираторите са разделени на две групи. От едната страна са коравосърдечните и неотстъпчивите като полковник Фолкърк и хората му, а другите, по-свестните, са представени от човека, който ни е изпратил снимките, и двамата мъже в защитно облекло в съня ми снощи. Лошите са искали да ни убият още от самото начало, за да потулят историята. Но по-свестните са предпочели да заличат спомените ни и да използват методи за контролиране на съзнанието, за да продължим да живеем. И мисля, че вторите са надделели, защото са постигнали своето.

— Убиецът на Пабло трябва да е бил от първите.

— Да. Той сигурно работи за Фолкърк. Полковникът явно *още* иска да убие всеки, който изложи на риск запазването на тайната. И това означава, че никой от нас не е в безопасност. Мисля, че другата група *още* се опитва да ни защити, затова имаме шанс. Но при всички случаи не можем да свием рамене и да се приберем вкъщи само защото врагът е силен.

— Разбира се. Не можем — съгласи се Джинджър и огледа паркинга. — Те сигурно знаят, че се събираме в мотела, имаме проблясъци на спомени и нещата се усложняват. Мислиш ли, че в момента ни наблюдават?

— Вероятно. Но не забелязах някой да ме следи, докато идвах към летището.

— Не е било необходимо да те следят. Знаели са къде отиваш и кого ще посрещнеш.

— Дали не се самозаблуждаваме? И сме само буболечки върху дланта на великан, който може да ни смачка, когато поиска?

— Може би. Но, кълна се в Бога, може поне здравата да го ухапем, преди да ни смачка.

Джинджър говореше непоколебимо и убедително, но думите ѝ прозвучаха забавно в контекста на метафората. Макар че беше възхитен от решителността ѝ пред незначителния шанс за успех, Доминик не можа да не се засмее.

Тя също се засмя.

Докато я гледаше как се смее, той за отново бе поразен от красотата ѝ. Джинджър наистина се различаваше от другите жени.

Доминик пое дълбоко въздух и попита:

— Е, да те заведе ли при останалите?

— Да, разбира се. Изгарям от нетърпение да се запозная с тях. Другите буболечки на дланта на великана.

До настъпването на нощта оставаше по-малко от половин час и сенките по планинските равнини се удължиха, а сивкавата светлина на здрача придаваше странен вид на високите треви, скалните образувания и туфите изсъхнали кафяви тръни.

Преди да я закара в мотела, Доминик Корвези заведе Джинджър на „особеното“ място, което се намиреше на двеста метра южно от магистрала 80. Заледените треви изглеждаха лъскави и черни.

Писателят застана на разстояние от нея. Той ѝ бе казал, че не иска да влияе на реакцията ѝ към това място.

Джинджър бавно се разходи насам-натам и изведнъж усети вибрации. Обзе я странно безпокойство. Тя отстъпи назад от най-тъмните сенки, сякаш там дебнеше нещо враждебно. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Безпокойството ѝ бързо прерасна в страх и тя почувства, че дишането ѝ се учести.

— *Тя е в мен. Тя е в мен.*

Джинджър се обърна по посока на гласа, който се чу зад нея. Но там нямаше никого, само сухи треви и тънка ивица сняг, която блестеше сред сенките.

Изведнъж тя осъзна, че е чула гласа на Доминик. Той произнесе нещо, което ѝ бе казал в онази юлска нощ, когато може би двамата пак бяха стояли на това място. Думите му бяха откъслеци от забравен спомен, ехо от миналото.

Неочаквано я обзе неистов страх. Пейзажът около нея сякаш възпламваше някаква безименна, но чудовищна заплаха. Джинджър забърза към магистралата.

— Какво има? — попита Доминик и тръгна към нея.

Тя не можа да отговори, защото страхът бе парализирал устата и гърлото ѝ. Доминик извика името ѝ и Джинджър побягна.

Тя беше в състояние да говори, едва когато седна в колата и Доминик заключи вратите. Разтреперана, Джинджър му разказа за необяснимата заплаха, която бе почувствала на онова място и за спомена за настойчивия му глас.

— „Тя е в мен“ — замислено повтори той. — Сигурна ли си, че това съм ти казал в онази нощ?

— Да — треперейки отговори тя.

— „Тя е в мен.“ Какво ли може да означава това?

— Не знам, но ме плаши до смърт.

— И мен — след кратко колебание призна Доминик.

След като се запозна с другите, Джинджър Вайс имаше чувството, че са се събрали на семеен празник. Въпреки проблемите, които имаха, всички бяха в добро настроение и черпеха сили един от друг. Шестимата приготвиха заедно вечеря и Джинджър усети, че връзката ѝ с тези хора се засилва и укрепва с всяка изминала минута.

Тъй като беше готвач професионалист, Нед Сарвър приготви основното ястие — пилешко бяло месо в сос от зеленчуци, подправки и крем-сос със сметана. Отначало Нед ѝ се стори навъсен и недружелюбен, но Джинджър скоро промени мнението си. Мълчанието понякога беше признак на уравновесено его, което не се нуждае от постоянно ласкателство, и случаят с Нед беше именно такъв. Пък и Джинджър забеляза, че Нед много обича съпругата си Санди и това ѝ хареса. Любовта му беше очевидна във всяка дума и поглед към Санди. Джинджър уважаваше мъже, които обичат съпругите си.

Санди, единствената от тях, която чувстваше само благотворно въздействие от странното им изпитание, беше изключително мила и доволна от промените в нея. Двете с Джинджър приготвиха салата и

докато работеха, между тях се зароди почти сестринска обич и привързаност.

Фей Блок направи десерта — шоколадов кейк с пълнеж от бананов крем. Джинджър хареса Фей, която ѝ напомняше за Рита Ханаби. Изисканата светска дама се различаваше от Фей в много отношения, но и двете бяха делови, отговорни и решителни и имаха добри сърца.

Ърни Блок и Доминик Корвези наредиха чиниите и приборите на масата. Отначало Ърни ѝ се стори намръщен и заплашителен, но после Джинджър разбра, че той е мил и добър човек. Ърни предизвикваше най-силно съчувствие заради страха си от мрака, който сякаш го превръщаше в дете, въпреки ръста и възрастта му.

От петимата само Доминик Корвези пораждаше чувства, които Джинджър не можеше да разбере. Тя съзнаваше, че между тях има особена връзка, която се дължи на забравените спомени от преживяното заедно. Но Джинджър изпитваше и сексуално влечение към Доминик. Това я изненада, защото дотогава бе чувствала подобно желание само към мъже, с които се бе срещала поне няколко седмици и бе опознала. Тя овладя емоциите си и се опита да си внуши, че Доминик не изпитва същото влечение към нея, което очевидно не беше вярно.

По време на вечерята шестимата продължиха да обсъждат необикновените си проблеми.

Също като Доминик, и Джинджър не си спомняше за изтичане на токсични вещества по миналото лято, но семейство Блок и Сарвър имаха ясен спомен за такъв инцидент. Нямаше съмнение, че магистрала 80 е била затворена и е било обявено извънредно положение, свързано със заплаха за околната среда. Но предишната вечер Доминик бе убедил Ърни и Фей, че спомените им за евакуация в планинското ранчо на Елрой и Нанси Джеймисън, са фалшиви и четиримата сигурно са били задържани в мотела. Според семейство Блок, Джеймисън не бяха споменали да имат кошмари или странни проблеми, затова промиването на мозъците им явно е било успешно, но въпреки това си заслужаваше да разговарят с тях. Нед и Санди с нежелание признаха, че спомените им за престой в караваната по време на кризата са твърде повърхностни и крехки, за да бъдат реални,

а по-скоро са били завързани с ремъци за леглата в мотела и упоени и мозъците им са били промити като на всички останали.

— Но защо не са ни внушили еднакви спомени? — попита Фей.

— Може би фалшивите спомени на вас, местните жители, са свързани предимно с изтичането на токсични вещества на магистралата. Това е било необходимо, защото сетне познатите ви са щели да ви питат къде сте били по време на инцидента и вие е трябвало да знаете какво говорите — отговори Джинджър. — Но Доминик и аз живеем далеч и едва ли някога ще дойдем пак тук и ще срещнем някой, който ще знае, че сме били в зоната на карантината, затова не са си направили труда да включат произшествието във фалшивите ни спомени.

— Но нямаше ли да е по-безопасно и лесно, ако ви бяха накарали да запомните и изтичането на токсични вещества? — попита Санди.

— Откакто Пабло Джаксън ми помогна да разбера, че някой фалшифицирал паметта ми, прочетох много неща за промиването на мозъци — отговори Джинджър. — Мисля, че е много по-лесно да имплантират спомени, които са *изцяло* фалшиви, отколкото да ги преплетат с реалност, каквато е замърсяването на околната среда и затварянето на магистралата. Вероятно създаването на фалшиви спомени, съдържащи реални събития, продължава по-дълго, а те не са имали достатъчно време, за да направят това с всички нас. Ето защо са свършили докрай работата само с вас, местните жители.

— Струва ми се, че това е истината — рече Ърни и останалите се съгласиха с него.

— Но дали наистина е имало изтичане на токсини или това е било измислица, която да им даде оправдание да затворят магистралата и да ни задържат в мотела, за да не кажем какво сме видели в петък вечерта? — попита Фей.

— Предполагам, че *наистина* е имало някакво замърсяване на околната среда — отговори Джинджър. — В кошмара на Доминик, който по-скоро е спомен, а не сън, мъжете са в защитно облекло. Когато са влезли в заразената зона, те може да са били в такива облекла заради репортерите и свидетелите. Но щом са дошли тук, не е било необходимо да запазят облеклата, освен ако не е било крайно наложително.

Ърни неспокойно погледна към прозореца, сякаш бе забелязал, че част от мрака се процежда през щорите, прокашля се и попита:

— Е, какво мислиш, че е било, Джинджър? Нали си лекар. Не ти ли прилича на химично или биологично заразяване? В историята, която са дали на медиите, пишеше, че става дума за химични вещества, пренасяни за изпитателния полигон „Шенкфийлд“.

Джинджър бе мислила по този въпрос, много преди Ърни да ѝ го зададе. Химично или биологично заразяване? Тя бе стигнала до отговор, който силно я обезпокои.

— Облеклото, предназначено за химична зараза, не трябва да е херметическо. Необходимо е само да покрийт човека от главата до петите, за да предпазят кожата от съприкосновение с киселините или токсините и да му сложат респиратор като на водолазите и маска, за да не диша отровните изпарения. Облеклото обикновено е от лек, плътен материал, а шлемът от пластмаса. Но Доминик описва тежък и солиден костюм с външен пласт от дебел винил, ръкавици, съединени с ръкавите и твърд шлем, херметически затворен на врата. Това несъмнено е облекло, предназначено да предпазва от опасна биологична зараза, от микроорганизми.

Никой не каза нищо. Всички се замислиха върху тази обезпокоителна новина.

После Нед отпи голяма глътка от бирата си и рече:

— Тогава трябва да сме били заразени с нещо.

— Някакъв вирус, който са разработили като биологично оръжие — добави Фей.

— Щом са го транспортирали за „Шенкфийлд“, това трябва да е било — каза Ърни. — Някаква гадост.

— Но въпреки всичко сме оцелели — рече Санди.

— Защото са имали възможност мигновено да ни поставят под карантина и да ни лекуват — каза Джинджър. — Не вярвам да са възнамерявали да експериментират с генетично модифициран вирус — нов и смъртоносен микроорганизъм, който са могли да използват като биологично оръжие, освен ако не са разработили и ефективна противоотрова. Ето защо, те са разполагали с нов антибиотик или серум, за да се предпазят от точно такъв инцидент. Ако са ни заразили, те са ни и излекували.

— Звучи правдоподобно, нали? — отбеляза Ърни. — Може би частите на ребуса се подреждат.

— Това все още не обяснява какво ни се е случило в онзи петък вечерта и какво сме видели — каза Доминик. — И защо грилът се разтресе. И какво строши прозорците.

— Не обяснява и другите странни неща — добави Фей. — Например хартиените луни, които са се въртели около Доминик в къщата на Ломак. Нито твърденията на отец Висажик, че младият му помощник извършва чудеса.

Те се вторачиха един в друг. Всеки очакваше някой да предложи обяснение, което да свърже биологичното заразяване с онези паранормални явления, но никой нямаше отговор.

На по-малко от петстотин километра западно от „Спокойствие“, в друг мотел в Рино, Брендън Кронин си бе легнал и бе угасил лампите.

Но сънят не идваше. След като пристигна в мотела и вечеря, той говори по телефона с отец Висажик, който му каза за обаждането на Доминик Корвези. Брендън се развълнува от новината, че не е единственият, въвлечен в тази мистерия. И мисълта за предстоящата среща с другите не му позволяваше да заспи.

Той лежа буден около час. Мислите му се върнаха към странното сияние, което преди две нощи бе изпълнило стаята му в пасторското жилище, когато неочаквано явлението се повтори. Този път нямаше видим източник на светлина. Блясъкът беше над Брендън и от всички страни, сякаш молекулите на въздуха бяха придобили способността да светят. Светлината беше бледа и млечнобяла като на луната и с всяка изминала секунда ставаше по-ярка.

Сиянието се различаваше от успокояващата златиста светлина, която се явяваше в повтарящия се сън и като преди две нощи, и го изпълни с противоречиви чувства — ужас и възторг, страх и трескаво вълнение.

Млечнобялата светлина стана кървавочервена.

„Тя е в мен — помисли Брендън, питайки се какво означава това. — В мен.“ Мисълта отекна в съзнанието му и изведнъж кръвта му се смрази от страх.

Сърцето му биеше толкова силно, че сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Той се вцепени. Кръговете се появиха на дланите му. Пулсираха.

2.

ПОНЕДЕЛНИК, ТРИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

Сутринта всички се събраха на закуска в кухнята на Ърни и Фей и Доминик научи, че изминалата нощ е била изпитание за повечето от тях.

— Като действаме заедно, за да стигнем до истината, ние упражняваме постоянен натиск върху блокажа на паметта, който са ни имплантирали — каза той. — И бариерата започва да се руши по-бързо.

През нощта Доминик, Джинджър, Ърни и Нед бяха сънували изключително образни кошмари, които много си приличаха и несъмнено бяха фрагменти от забравените спомени. Беше им се присънило, че са завързани с ремъци за леглата в мотела и за тях се грижат хора в защитно облекло. Но сънят на Санди беше приятен, макар че му липсваше яснотата и детайлността на кошмарите на другите. Фей беше единствената, която не бе сънувала нищо.

Нед беше много обезпокоен от кошмара си и заяви, че двамата със Санди временно ще се преместят от караваната край Беоуейв в стая в мотел „Спокойствие“.

— Събудих се посред нощ и дълго не можах да заспя. И докато лежах, започнах да мисля колко сме самотни в караваната. Наоколо има само дива пустош... Може би онзи полковник Фолкърк ще реши да ни убие, както отначало е смятал да направи. И ако дойде, не искам двамата със Санди да бъдем сами там.

Доминик изпита съчувствие към него, защото онези мрачни и образни кошмари бяха нещо ново за Нед. През последните няколко седмици Доминик, Джинджър и Ърни се бяха научили да се справят до известна степен с ужасните сънища, но Нед още беше беззащитен и силно потресен.

Но, разбира се, той имаше право да се страхува от Фолкърк. Колкото повече се приближаваха до разкриването на конспирацията и

разбулването на истината, толкова по-голяма беше вероятността да станат жертви на нападение. Но Доминик не смяташе, че полковникът ще пристъпи към действие, докато всички потърпевши не се съберат в мотел „Спокойствие“. И тогава трябваше да бъдат подготвени за неприятности.

Нед Сарвър побутваше храната в чинията си и разказваше за виденията, обезпокоили съня му. Отначало той бе сънувал, че е държан в плен от мъже в защитно облекло. Но после те се появили в лабораторни престилки и във военни униформи — доказателство, че опасността от биологично заразяване е преминала. Единият от униформените мъже бил полковник Фолкърк и Нед го описа подробно — около петдесетгодишен, с черни коси, прошарени на слепоочията, светлосиви очи, досущ кръгове от лъскава стомана, нос като човка и тънки устни.

Ърни потвърди, че това е човекът, който се е появил и в неговия кошмар. Изумителното съвпадение показваше, че образът на Фолкърк не е плод на въображението, а спомен за реален човек, когото Ърни и Нед са видели по миналото лято.

— И в моя кошмар друг военен се обърна към Фолкърк на малкото му име — добави Ърни. — Лийланд. Полковник Лийланд Фолкърк.

— Вероятно базата му е в „Шенкфийлд“ — каза Джинджър.

— После ще се опитаме да разберем дали е така — рече Доминик.

Преградите в паметта им действително се рушаха. Тази перспектива повдигна духа на Доминик.

Джинджър също им разказа кошмара си. В съня ѝ тя не беше единствената, чийто мозък промиваха в стая номер пет на мотел „Спокойствие“, където се бе настанила по миналото лято и сега.

— В ъгъла имаше сгъваемо легло. Там лежеше червенокоса жена на около четирийсет години. Бяха я свързали със система за интравенозно поддържане на живота и с електрокардиограф. Очите ѝ бяха безизразни.

Доминик също бе сънувал сгъваемо легло. От двете страни имаше система за интравенозно поддържане на живота и електрокардиограф. Там лежеше млад мъж на двайсетина години с бледо лице, рошави мустаци и изцъклени очи.

— Какво означава това? — попита Фей Блок. — Толкова много хора ли са имали за промиване на мозъците, че са напълнили всичките двайсет стаи?

— Но в регистъра пише, че са били заети само единайсет стаи — отбеляза Санди.

— По магистралата сигурно са минавали хора, които също са видели какво се е случило. Военните са ги спрели и са ги довели тук. Ето защо, имената им не са в регистъра — каза Джинджър.

— Колко ли са били? — зачуди се Фей.

— Вероятно никога няма да разберем със сигурност — отговори Доминик. — Ние всъщност не ги познаваме. Само сме били в едни и същи стаи с тях, докато сме били упоени. Може да си спомним лицата на онези, които сме видели, но имената и адресите им не са ни известни.

Но поне програмираните спомени се разсейваха и истината прозираше. Доминик беше благодарен и на това. С течение на времето щяха да разберат цялата истина — ако, разбира се, преди това полковник Фолкърк не изкараше срещу тях тежката артилерия.

В понеделник сутринта, докато групата в мотел „Спокойствие“ закусваше, Джак Туист вървеше към трезора си в „Ситибанк“ на Пето Авеню в Ню Йорк. Банковата чиновничка, привлекателна млада жена, го наричаше „господин Фарнам“, защото това беше фалшивата самоличност, под която той бе наел сейфа.

Джак остана сам, отвори сейфа и стъписан се вторачи в съдържанието. Вътре имаше нещо, което не бе слагал там. Но това беше невъзможно, защото само Джак знаеше за съществуването на сейфа и притежаваше единствения ключ.

Двайсет и петте хиляди долара бяха непокътнати. Сутринта Джак бе тръгнал да изтегли сто шейсет и пет хиляди от единайсетте нюйоркски банки, в които държеше парите си, с намерението да ги раздаде. Той преброи банкнотите с треперещи ръце и установи, че нито една не липсва.

Но това съвсем не го успокои. Наличието на другия предмет там показваше, че фалшивата му самоличност е разкрита, личната му неприкосновеност нарушена и свободата му — изложена на риск.

Някой знаеше кой всъщност е „Грегъри Фарнам“ и предметът, оставен в сейфа, беше дръзко известие, че старателно изграденото му прикритие е разобличено.

В сейфа имаше пощенска картичка. На гърба не бе написано нищо, но наличието ѝ беше достатъчно. Снимка на мотел „Спокойствие“.

По миналото лято, след обира на имението на Аврил Макалистър в Марин Каунти, на север от Сан Франциско, и след доходното посещение в Рино, Джак нае кола и потегли на изток, като пренощува в мотел „Спокойствие“, който се намираше край магистрала 80. Оттогава той не бе мислил за онова място, но го позна, веднага щом го видя.

Кой можеше да знае, че Джак е отсядал в онзи мотел? Не беше Бранч Полард. Джак не му бе разказал за Рино, нито за намерението си да се върне в Ню Йорк. Не беше и третият участник в обира на Макалистър, мъжът на име Сол Финроу от Лос Анджелис, защото Джак не го беше виждал, откакто разделиха плячката от неуспешния удар.

В същия миг Джак осъзна, че най-малко три от фалшивите му самоличности са разкрити. Той бе наел сейфа под името „Фарнам“, но се бе регистрирал в мотел „Спокойствие“ като „Торнтън Уейнрайт“. И единственият начин, по който някой би свързал тези две имена, беше като направеше асоциация между Джак и „Филип Делон“ — самоличността, под която живееше в апартамента на Пето Авеню. Ето защо и това име беше разкрито.

Исусе!

Джак се замисли, опитвайки се да реши кой може да е врагът му. Не беше полицията, нито ФБР или други законни власти, защото те щяха да го арестуват, след като бяха събрали толкова много доказателства. Не можеше да са и хората, с които бе извършил ударите, защото Джак внимаваше да не замесва съучастниците си в престъпленията в личния си живот. Никой от тях не знаеше къде живее Джак и когато подготвяха удар, изискващи уменията му да планира и специалните му знания, те можеха да се свържат с него само чрез сложна поредица от съобщения по пощата или система от телефонни номера с псевдоними, на които отговаряха телефонни секретари. Джак

беше убеден в ефективността на тези предпазни мерки. Пък и ако до сейфа се бе добрал престъпник, парите нямаше да са непокътнати.

„Кой ме преследва?“ — запита се той.

Джак се замисли за обира в склада на мафията, който на трети декември бе извършил с Морт Герш и Томи Сънг. Дали не го преследваше мафията? Когато искаха да намерят някого, онези типове имаха повече връзки, източници и постоянство от ФБР. И по всяка вероятност мафията не би взела двайсет и петте хиляди долара и не би оставила зловеща бележка, че искат нещо повече от парите, които е откраднал от тях. Също така в стила на мафията би било да остави нещо изнервящо като пощенска картичка, защото онези главорези обичаха да накарат жертвата им да се поизпоти, преди да натиснат спусъка.

От друга страна, дори ако мафията го бе проследила и по някакъв начин бе разровила престъпната му кариера, за да разбере кого друг е ограбил, те не биха си направили труда да намерят картичка от мотел „Спокойствие“ само за да го уплашат до смърт. Ако искаха да му изпратят предупреждение в сейфа, щяха да оставят снимка на склада, който Джак бе ограбил в Ню Джърси.

Не, не беше мафията. Но кой тогава, по дяволите?

Тясната стаичка изведнъж му се стори още по-малка. Джак изпита чувство за клаустрофобия и уязвимост. Нямаше къде да избяга и да се скрие в банката. Той натъпка двайсет и петте хиляди в джобовете си. Вече нямаше намерение да ги раздава. Това бяха парите за бягството му. Джак сложи картичката в портфейла си, затвори сейфа и натисна звънеца, за да повика банковата чиновничка.

След две минути той отново беше навън, поемаше дълбоко въздух и оглеждаше минувачите по Пето Авеню, търсейки някой, който би могъл да го следи, но не видя съмнителни типове.

За миг Джак застана неподвижно сред потока от хора, които минаваха покрай него. Изведнъж изпита желание да се махне от града и щата, колкото е възможно по-бързо и да избяга в неизвестна посока, където нямаше да го намерят. Които и да бяха „те“. Но въпреки това Джак не беше сигурен дали бягството е необходимо. По време на подготовката му за командос в специалните сили го бяха научили да не пристъпва към действие, докато не разбере защо го прави и какво смята да постигне. Пък и любопитството надделя над страха от

безименния му враг. Джак трябваше да знае с кого има работа, как бяха разкрили фалшивите му самоличности и какво искаха от него.

Той нае такси и отиде на ъгъла на Уол Стрийт и Уилям Стрийт, в сърцето на финансовия район, където имаше сейфове в други банки. От всяка взе по дваисет и пет хиляди долара и картичка от мотел „Спокойствие“.

Той реши да спре, защото в джобовете на палтото му вече имаше сто дваисет и пет хиляди долара — достатъчно опасна сума за носене в брой — и защото вече знаеше без всякакво съмнение, че и другите му фалшиви самоличности и тайни сейфове са разкрити. Джак имаше достатъчно пари, с които да пътува, и не се притесняваше, че ще остави в банките сто и петдесет хиляди долара. Първо, той имаше четири милиона в швейцарските си сметки и второ, разпространителят на картичките едва ли щеше да вземе парите, защото това явно не беше намерението му.

Джак се замисли за онзи мотел в Невада и започна да осъзнава, че във времето, прекарано там, има нещо странно. Той бе останал три дни, почивайки си и наслаждавайки се на тишината и красотата на природата. Но сега за пръв път му се стори, че не би направил такова нещо. Нямаше причина да стои толкова дълго. Тогава в багажника на колата му имаше твърде много пари. Пък и вече две седмици бе отсъствал от Ню Йорк — и далеч от Джени. Джак би трябвало да се прибере направо вкъщи от Рино. Сега, когато беше принуден да разсъждава по този въпрос, в тридневния му престой в мотел „Спокойствие“ нямаше логика.

Той взе друго такси до апартамента си на Пето Авеню и пристигна там малко след единайсет. После веднага се обади на „Ейлийт Флайтс“, компания, която даваше под наем малки реактивни самолети, и с облекчение научи, че има свободен „Лиър“.

Джак извади дваисет и петте хиляди долара от тайника в дрешника в спалнята. Заедно с парите, които изтегли от сейфовете, сега той разполагаше със сто и петдесет хиляди оперативен капитал — достатъчно, за да се справи с всяка извънредна ситуация, която би възникнала.

Джак набързо събра багажа си в три пътнически чанти. Сложи малко дрехи и остави повече място за други неща — два пистолета „Смит и Уесън“, модел 19 „Комбат Магнум“, трийсет и два

милиметров „Берета“, модел 70, пригоден за заглушител, картечен пистолет „Узи“, настроен на автоматична стрелба, и огромно количество боеприпаси.

Чувството за вина, което отскоро измъчваше Джак, го бе преобразило през последните четирийсет и осем часа, но не го бе завладяло в такава степен, че да го направи неспособен да употреби насилие срещу преследвачите му. Решението му да стане порядъчен гражданин не пречеше на инстинкта му за самосъхранение. И като се имаше предвид миналото му, нямаше по-добре подготвен човек за оцеляване от Джак Туист.

Освен това след осем години на отчуждение и самота той бе започнал да се връща към обществото и да храни надежда за нормален живот. Джак нямаше намерение да позволи на никого да унищожи последния му шанс да бъде щастлив.

Той сложи в една от чантите и преносимия компютър със системата за проникване и интервенция ИСИП, който преди две нощи в Кънектикът бе използвал, за да отвори сложната електронна ключалка на бронираната кола.

Джак реши, че ще му трябва и полицейски универсален уред за отключване на всякакви секретни ключалки. Взе и „Стар Трон МК 202А“, малък прибор за нощно виждане, който можеше да се монтира на пушка. И няколко други неща.

Джак нае частен самолет за пътуването си, защото нямаше да го карат да минава през охраната на летището и никой нямаше да преглежда багажа му.

Той излезе от апартамента си и взе такси до „Ла Гуардия“.

Самолетът щеше да го закара в Солт Лейк Сити, Юта, най-близкото голямо летище, откъдето можеше да се отправи към Елко. От „Ейлийт Флайтс“ му бяха казали, че в Рино се очаква силна снежна виелица, която може да ги принуди да затворят летището, но в Солт Лейк Сити нямаше такава опасност. „Ейлийт Флайтс“ вече уреждаше за Джак самолет от Юта до Елко. Той пресметна, че ще пристигне малко преди свечеряване.

Това го устройваше, защото Джак се нуждаеше от мрак за онова, което планираше.

Картичките, оставени в сейфовете му, означаваха, че в Невада има хора, които са научили всичко за престъпния му живот.

Картичките сякаш намекваха, че той може да се добере до онези хора чрез мотел „Спокойствие“. Картичките бяха покана. Или призовка. Но и в двата случая Джак не можеше да ги пренебрегне.

Той не знаеше, че го проследиха до „Ла Гуардия“, защото не си направи труда да провери дали има преследвачи. Ако телефонът в апартамента му се подслушваше, те знаеха, че Джак ще пристигне на летището в момента, в който се бе обадил на „Ейлийт Флайтс“. Той искаше да ги види, без те да го забележат, защото тогава щяха да бъдат непредпазливи, и щом пристигнеше в Елко, да се отърве от тях и да изчезне.

В понеделник сутринта, след като закусиха, Доминик и Джинджър отидоха в Елко, в редакцията на „Сентинел“, единственият местен вестник. Елко беше най-големият град в окръга и имаше население около десет хиляди души, затова редакцията на вестника не се помещаваше в небостъргач с блестящи стъкла, а в скромна едноетажна сграда на тиха улица.

Като повечето вестници, и „Сентинел“ осигуряваше достъп до предишните си броеве на всеки, който искаше да провери нещо, макар че разрешението се даваше по лична преценка на служителите.

Въпреки финансовия успех на първия си роман, Доминик още се чувстваше неудобно да се представи като писател. За него това звучеше претенциозно и лицемерно, макар да разбираше, че смущението му е остатък от дните му на крайно стеснителен, саможив, свит в черупката си охлюв.

Секретарката Бренда Хенерлинг не позна името му, но когато Доминик спомена заглавието на романа, който издателство „Рандъм Хаус“ наскоро бе пуснало по книжарниците, възкликна:

— Но това е романът на месеца. Вие ли сте го написали? Сериозно?

Тя добави, че е поръчала книгата по пощата и току-що я е получила и много се радва да се запознае с истински писател. Ентусиазмът ѝ само засили смущението на Доминик.

— Най-важното е добре разказаната история, а не кой я е написал — рече той.

Старите броеве на „Сентинел“ се намираха в малка стая без прозорци. Някои бяха заснети на микрофилми, а останалите — наредени на купчини в шест високи шкафа. Стените и таванът бяха боядисани в светлосиво, а неоновото осветление хвърляше студени отблясъци. Доминик изпита странното чувство, че се намират в подводница, дълбоко под повърхността на океана.

Бренда Хенерлинг им обясни системата на каталога и излезе.

— Толкова съм вгълбена в проблемите ни и все забравям, че си известен писател — каза Джинджър.

— И аз — отговори Доминик. — Но не съм известен.

— Скоро ще бъдеш. Жалко, че ни се случват толкова много неща и ти нямаш възможност да се радваш на публикуването на първия ти роман.

Той сви рамене.

— На всички ни е трудно. Ти трябваше временно да зарежеш кариерата си в медицината.

— Да, но сега знам, че ще мога да се върна към медицината, след като разнищим тази история — заяви Джинджър, сякаш нямаше съмнение, че ще удържат победа над враговете им. Доминик разбра, че увереността и решителността са неотменни черти от характера ѝ. — Но това е *първата* ти книга.

Доминик още не се беше съвзел от смущението, което изпита, когато секретарката се отнесе с него като със знаменитост. Забележката на Джинджър го накара да се изчерви. Но това не беше реакция на смущение, а се дължеше на удоволствието, което изпита, като чу, че Джинджър е загрижена за него, защото никоя друга жена не го бе вълнувала толкова силно, колкото нея.

Той извади броевете на „Сентинел“ от по миналото лято, започващи от събота, седми юли.

Макар че събитието, на което бяха станали свидетели — евентуалното замърсяване на околната среда и затварянето на магистрала 80 — се бе случило в петък вечерта, на шести юли, в съботния брой нямаше репортаж за изтичане на токсични вещества. Отпечатването на „Сентинел“ явно приключваше рано, а в неделя вестникът не излизаше.

Но на първите страници на броевете от понеделник и вторник имаше огромни заглавия:

ИЗТИЧАНЕ НА ТОКСИЧНИ ВЕЩЕСТВА ЗАТВАРЯ МАГИСТРАЛА 80

ВОЕННИТЕ ВЪВЕЖДАТ КАРАНТИННА ЗОНА

НЕРВНОПАРАЛИТИЧЕН ГАЗ ИЗТИЧА ОТ ПОВРЕДЕНА ЦИСТЕРНА?

ВОЕННИТЕ ТВЪРДЯТ, ЧЕ ВСИЧКИ СА ЕВАКУИРАНИ ОТ ОПАСНАТА ЗОНА

КЪДЕ СА ЕВАКУИРАНИТЕ?

ИЗПИТАТЕЛНИЯТ ПОЛИГОН „ШЕНКФИЙЛД“: КАКВО ВСЪЩНОСТ СТАВА ТАМ?

МАГИСТРАЛА 80 Е ЗАТВОРЕНА ЧЕТВЪРТИ ДЕН

ПОЧИСТВАНЕТО ПРИВЪРШВА

МАГИСТРАЛАТА ЩЕ БЪДЕ ОТВОРЕНА ПО ОБЯД

За Доминик и Джинджър беше странно да четат за тези събития, случили се в дните, за които не си спомняха нищо, освен че са почивали в мотел „Спокойствие“. Докато преглеждаше информацията за кризата, Доминик все повече се убеждаваше, че теорията на Джинджър е правилна. Специалистите по контролиране на съзнанието явно са се нуждаели от още една-две седмици, за да имплантират заплетената история за изтичането на токсини в паметта на жителите на Елко Каунти и на хората, минаващи оттам. Но не бе имало начин да затворят магистралата и да изолират района за толкова дълго време.

Сагата продължаваше в броя от сряда, единайсети юли:

МАГИСТРАЛА 80 ОТВОРЕНА

КАРАНТИНАТА Е СЧЕТА

НЯМА ЗАМЪРСЯВАНЕ С ДЪЛГОТРАЙНИ ПОСЛЕДИЦИ

„Сентинел“ се състоеше от шестнайсет до трийсет и две страници. В онези юлски дни повечето пространство на вестника беше отделено за репортажи за кризата с токсичните вещества, защото събитието бе привлякло интереса на журналисти от цялата страна. Преглеждайки това изобилие от материали, Доминик и Джинджър намериха много неща, свързани с разследването им, които щяха да им помогнат да планират следващия си ход.

Степента на сигурност, наложена от военните, показваше, че не са се спрели пред нищо, за да потулят инцидента. Макар че не бяха упълномощени да го правят, след произшествието военните от „Шенкфийлд“ бяха барикадирали магистралата и бяха затворили петнайсеткилометров участък. Те дори не бяха уведомили шерифа на Елко Каунти или властите в Невада, преди да наложат карантината. Това беше поразително нарушение на стандартната процедура. По време на блокадата шерифът и полицаите все по-настоятелно се оплакваха, че военните не им позволяват да вземат участие в справянето с възникналата криза и узурпират правомощията им. Полицията не беше включена в охраната на карантинната зона, нито им бяха поискали съвет как да постъпят, в случай че ветрове или други фактори разпространят нервнопаралитичния газ извън границите на опасния район. Явно военните се бяха доверили само на своите хора, за да запазят тайната за онова, което всъщност се бе случило.

— Е, поне не трябва да се тревожим, че всички власти са се съюзили срещу нас — каза Джинджър. — Полицията явно не е замесена в тази история. Единственият ни е противник е...

— Армията на Съединените американски щати — довърши мисълта ѝ Доминик и се засмя на несъзнателния елемент на черен хумор в преценката ѝ за врага.

Джинджър също се засмя огорчено.

— Ние срещу армията. Макар полицията да е въвн от играта, силите са достатъчно неравностойни, нали?

Според „Сентинел“ военните поддържаха едноличен и железен контрол на барикадите по магистралата, затворили тринайсет

километра от междуградския път, минаващ в посока север-юг и непрекъснато патрулирали с хеликоптери. Очевидно са били необходими много войници, за да охраняват радиус от сто и трийсет километра, но въпреки разходите и трудностите, военните били твърдо решени да не допускат никого в опасната зона. Хеликоптерите обикаляли денонощно и осветявали района с прожектори. Носели се слухове, че нощем екипи от войници, екипирани с инфрачервени прибори за нощно виждане, също патрулирали, търсейки нарушители, които може да са се промъкнали в охраняемия периметър.

— Нервнопаралитичните газове са едни от най-смъртоносните вещества — каза Джинджър. — Но дори при това положение засилените мерки за сигурност изглеждат крайни. Не съм специалист по бойни химични вещества, но не вярвам, че *който и да е* нервнопаралитичен газ би представлявал заплаха от такова голямо разстояние от точката на изтичане. Според военните става дума само за един контейнер с газ, а не за огромно количество или цистерна, както си спомнят Ърни и Фей. Пък и щом изтече във въздуха, газът се разсейва. Ето защо, докато се разпространи на няколко километра, газът ще бъде разреден до такава степен, че не би застрашил никого.

— Това подкрепя версията за биологично заразяване.

— Може би. Но още е рано да се каже със сигурност. Инцидентът е много по-сериозен, отколкото историята за изтичането на нервнопаралитичен газ.

Един наблюдателен репортер бе забелязал, че освен ранга и стандартните отличителни знаци, на униформите на много от военните, участвали в операцията по налагането на карантина, има странна емблема — черен кръг с изумруденозелена звезда в средата. Символът се различавал от този на хората от „Шенкфийлд“. Сред онези, които имали емблеми със звезди, преобладавали офицерите. Когато ги попитали, военните идентифицирали офицерите със зелени звезди като командоси на малко известна, свръхелитна рота от специалните сили.

Наричаме ги ОСРВК, Организация за спешно реагиране на вътрешни кризи — беше цитиран в „Сентинел“ говорителят на армията. — Хората от ОСРВК

са отлично подготвени и имат богат опит в сражения. И всички имат право на достъп до строго поверителна информация. Това е особено важно, защото може да се наложи да действат в секретни зони и да станат свидетели на деликатни гледки.

Според Доминик това означаваше, че до известна степен хората на ОСРВК са избрани заради способността и готовността да си държат устата затворени.

Те са каймакът на нашите млади военни от кариерата — продължаваше цитатът. — Затова е съвсем естествено, че са стигнали до ранг най-малко сержант, когато са добили правото да станат членове на ОСРВК. Намерението ни е да създадем отлично обучени сили, които да могат да се справят с необикновени кризи като например терористични атаки на военни бази в страната, спешни инциденти, възникнали в складове за ядрени оръжия и други необичайни проблеми. Не че в случая има терористичен акт. Няма и произшествие с атомни бомби. Но в страната са разположени няколко роти на ОСРВК и тъй като едната е близо до мястото, където бе изтекъл нервнопаралитичния газ, стори ни се разумно да извикаме най-добрите, за да осигурим безопасността на населението.

Говорителят на армията бе отказал да съобщи на репортерите къде е разположена ротата на ОСРВК, нито какъв е броят ѝ.

Това е секретна информация.

А командосите от ОСРВК не пожелали да говорят с представителите на медиите.

— Глупости — каза Джинджър. — Излиза, че екипът на ОСРВК случайно е бил наблизно в дивата пустош, точно когато е възникнала кризата. Твърде зле скалъпена история.

Доминик се намръщи.

— Но според репортажите, макар че барикадите на магистралата са били издигнати от хората в „Шенкфийлд“, екипът на ОСРВК е поел нещата в свои ръце след около половин час. Ето защо, те не са били случайно там. Единственият начин да пристигнат толкова бързо е, ако са летели със самолет и са били тръгнали, *преди инцидентът да стане*.

— Точно така.

— Според теб те са знаели предварително, че ще има изтичане на токсични вещества?

Джинджър въздъхна.

— Готова съм да приема, че екипът на ОСРВК може да е бил в една от военните бази наблизно, да речем, в западната част на Юта или в Южен Айдахо. Но дори това не е достатъчно близо, за да съответства на сценария на военните. Дори да са зарязали всичко и да са излетели веднага, щом са чули за изтичането, те не биха могли да застанат на барикадите за един час. Няма начин. Да, предупредили са ги, че в западния край на Елко Каунти ще стане нещо. Но предупреждението е било отправено не преди няколко дни, а може би само преди един-два часа.

— Това означава, че изтичането на токсини не е инцидент. Всъщност може би изобщо не е имало изтичане, нито химично или биологично заразяване. Тогава защо, по дяволите, са били в защитни облекла?

Доминик се отчая от сложния лабиринт на загадката, който се заплиташе още повече. Той изпита непреодолимо желание да накъса вестниците, сякаш така щеше да раздроби лъжите на военните и някъде сред конфетите да намери истината.

— Единствената причина, поради която военните са извикали ротата на ОСРВК, за да подсилят карантината, е била, защото хората, патрулиращи в зоната, са видели нещо свръхсекретно. Военните не са имали доверие на обикновените войници, без право на достъп до секретна информация, и затова са използвали екипа на ОСРВК — каза Джинджър.

— Имали са им доверие, че ще си държат устата затворени.

— Да. Но ако е било само изтичане на токсини, хората на ОСРВК не са били необходими. Какво биха видели, освен може би преобърнатата цистерна и пробит контейнер, от който изтича газ или течност?

Двамата отново насочиха вниманието си към вестниците пред тях и намериха още информация. Военните явно бяха получили предупреждение, че в онази гореща юлски нощ в западната част на Елко Каунти е възникнал някакъв необикновен и зрелищен проблем. Доминик и Джинджър ясно си спомниха, че половин час преди да настъпи пълен мрак грил „Спокойствие“ се бе изпълнил със странен шум и бе разтърсен от вибрации. Слънцето залязваше късно, затова неприятностите трябва да бяха започнали около осем и петнайсет вечерта. Спомените им се губеха след този момент. Освен това в една от статиите в „Сентинел“ пишеше, че барикадите на магистралата са издигнати в осем.

— Искаш да кажеш, че военните са затворили магистралата петдесет минути, преди да стане инцидентът с изтичането на токсини? — попита Джинджър.

— Да. Освен ако не грешим за часа на залеза.

Те прегледаха рубриката за времето на шести юли. Очакваха се горещини с температура трийсет и четири градуса. Влажност — между двайсет и двайсет и пет процента. Ясно небе. Слаб вятър. А слънцето залязваше в седем трийсет и една минута.

— По тези места здрачът продължава само петнайсетина минути — отбеляза Доминик. — Смятам, че в седем четирийсет и пет вече е било тъмно. Дори да грешим, ако мислим, че неприятностите са започнали половин час или петнайсет минути след падането на мрака, военните пак са издигнали барикадите преди това.

— Оказва се, че са знаели какво ще стане.

— Но не са могли да го предотвратят.

— Това означава, че е било някакъв процес, поредица от събития, които те са започнали и не са били в състояние да контролират.

— Може би. А може би не. Възможно е военните да не са били виновни за случилото се. Докато не научим повече, няма смисъл да си губим времето в догадки.

Джинджър прелисти броя от единайсети юни и ахна от изненада, като видя снимка на мъж във военна униформа. Макар че през изминалата нощ полковник Лийланд Фолкърк не се бе появил в сънищата им, двамата го познаха веднага, защото Ърни и Нед го бяха описали много добре. Черни коси, прошарени на слепоочията, странни, сякаш прозрачни очи, нос като човка, тънки устни и четвъртито, грубо изсечено лице.

Под снимката пишеше:

Полковник Лийланд Фолкърк, командир на екипа на ОСРВК, охраняващ поставената под карантина зона, е трудно достъпна фигура за репортерите. Грег Лунд, фотографът на „Сентинел“, единствен успя да го заснеме. Сварен неподготвен, полковник Фолкърк много се ядоса, че го снимат. На всички въпроси той отговори със стандартното: „Нямам какво да кажа.“

Доминик би се засмял на иронията в думите му, но надменното изражение на Фолкърк смрази кръвта му. Корвези мигновено позна лицето му, но не само от описанията на Ърни и Нед, а защото го бе виждал и преди, по миналото лято. Нещо повече, жестокостта в ястребовото изражение и в хищническите очи беше изумителна. Беше ясно, че този човек винаги получава каквото иска. Перспективата да попаднат в ръцете му, беше ужасяваща.

— Какви зли очи — каза Джинджър.

Доминик не можеше да откъсне поглед от снимката.

— Да.

Четвъртитото, грубо изсеченото лице и студените, светлосиви очи на полковник Фолкърк бяха толкова поразителни, че сякаш бяха живи и отвърщаха на изпитателните погледи на Доминик и Джинджър.

Докато Доминик и Джинджър разглеждаха броевете на „Сентинел“, Ърни и Фей Блок се опитваха да се свържат по телефона с хората, които се бяха регистрирали в мотела на шести юли по миналото лято.

Ърни изпрати телеграма на Джералд Салко, който бе наел две стаи за семейството си. Телефонният номер на Салко не беше вписан в указателя на Монтерей, Калифорния. През това време Фей провери ден по ден миналогодишната книга за гости, търсейки последната регистрация на Калвин Шаркъл, шофьорът на камион. Доминик се бе опитал да му се обади, но посоченият от Калвин телефон беше прекъснат. Фей се надяваше да намери друг адрес и телефон.

Ърни си спомни колко много вечери бяха работили заедно, мечтали, тревожили или щастливо планирали бъдещето в различни къщи по всички краища на света. Колко му бе провървяло, че се ожени за Фей. Животът ги бе направил неразделни, сякаш бяха едно същество. Ако полковник Фолкърк или други хора прибегнеха до убийство, за да сложат край на разследването им и с Фей се случеше нещо, Ърни се надяваше, че ще умре заедно с нея.

Фей установи, че Калвин Шаркъл се е регистрирал пет пъти предишната година. Адресът и телефонът в Евънстън, Илинойс, бяха същите, които бе записал и на шести юли по миналата година. Явно не се беше преместил. Но винаги, когато наберяха посочения номер, им отговаряха, че телефонът е прекъснат, а в Евънстън няма друг номер на това име.

За всеки случай Фей се обади на „Справки“ в Чикаго, а Ърни провери във всички предградия, но никъде нямаше регистриран телефон на името на Калвин Шаркъл. Той или бе напуснал околностите на Чикаго, или бе потънал вдън земя.

Нед и Санди Сарвър вече приготвиха вечерята в кухнята на горния етаж на апартамента на семейство Блок. Довечера щяха да пристигнат Брендън Кронин от Чикаго и Джорджа Монатела с момиченцето си от Лас Вегас и Нед не искаше да оставя готвенето за последната минута. Вчера, когато шестимата обединиха сили да приготвят и сервират вечерята, Джинджър Вайс отбеляза, че все едно са се събрали на семеен празник. И наистина, всички чувстваха необикновена близост, макар че се познаваха бегло. Вдъхновени от идеята, че укрепването на странната им привързаност и приятелство може да им даде сили да се изправят пред онова, което им предстои, Нед и Санди бяха решили да приготвят истинско угощение — пуйка,

пълнена с орехи, миди, пържени картофи, варена царевица, моркови с подправки, салата от чушки, пай с тиква и курабии.

Докато режеха зеленчуците, Нед от време на време се питаше дали не приготвят последната вечеря на обречените. Но всеки път, когато му хрумнеше тази мрачна мисъл, той я прогонваше, като поглеждаше Санди. Тя почти непрекъснато се усмихваше, а понякога тихо тананикаше. Не, събитието, което бе довело до тази драстична и прекрасна промяна в нея, не можеше да кулминира в смъртта им. Нямаше за какво да се притесняват.

След като три часа преглеждаха старите броеве на „Сентинел“, Джинджър и Доминик обядваха в ресторант на Айдахо Стрийт и в два и половина се върнаха в мотел „Спокойствие“, Фей и Ърни още бяха в рецепцията, която се бе изпълнила с апетитни ухания, разнасящи се от кухнята в апартамента на горния етаж.

— Вечерята ще е в осем — рече Ърни, — но подозирам, че ароматът ще ни подлуди и ще влезем с взлом в кухнята преди това.

— Научихте ли нещо от „Сентинел“? — попита Фей.

Преди Джинджър да успее да им разкаже какво са открили, външната врата се отвори и заедно със студения вятър, вътре влезе възпълничък мъж. Той бе слязъл набързо от колата си, без да си направи труда да си сложи палто. Макар че не беше с расо и бяла якичка, а със сив панталон, тъмносин пуловер и светлосиня жилетка, никой не се усъмни в самоличността му. Това беше младият свещеник с кестеняви коси, зелени очи и овално лице от моменталната снимка, която неизвестният кореспондент бе изпратил на Доминик.

— Отец Кронин — каза Джинджър, която изведнъж изпита силно привличане към него.

Също като с Доминик Корвези, почувства, че с Брендън Кронин са преживели нещо още по-потресаващо, отколкото със семействата Блок и Сарвър. Всички бяха станали свидетели на събитието, но после бе имало още едно, което бяха преживели само някои от тях. Макар че беше ужасно неприлично да поздрави по този начин мъж, който беше непознат, при това свещеник, Джинджър се втурна към отец Кронин и го прегърна.

Но не беше необходимо да се извинява, защото той явно изпита същото. Без да се колебае, Брендън я притисна в обятията си и за миг двамата се вкопчиха един в друг, сякаш не бяха непознати, а брат и сестра, които се виждат след дълга раздяла.

— Отец Кронин — рече Доминик и също го прегърна.

— Не е нужно да ме наричате „отче“. В момента нито искам, нито заслужавам да бъда свещеник. Викайте ми Брендън.

Ърни повика Нед и Санди. Брендън се ръкува с Ърни и прегърна Фей. Явно чувстваше привързаност към тях, макар и не онзи силен и емоционален магнетизъм, който го привлече към Доминик и Джинджър. Нед и Санди слязоха и Брендън ги поздрави като Ърни и Фей.

— Имам чувството, че съм... сред семейството си — каза Брендън. — И вие изпитвате същото, нали? Сякаш сме споделили най-важния момент в живота си и... сме преживели нещо, което ни различава от другите.

Въпреки настояванията, че не заслужава честта да бъде свещеник, Брендън Кронин излъчваше одухотвореност. Овалното му лице, искрящите очи и широката, сърдечна усмивка внушаваха радост. Той говореше със заразителен ентусиазъм, който повдигна духа на Джинджър.

— Чувствата, които изпитвам, ме уверяват, че постъпих правилно, като дойдох тук — каза Брендън. — *Съдбата* ми е отредила да бъда с вас. Тук ще се случи нещо, което ще ни преобрази. *Усещате* ли го?

Гласът му изпълни Джинджър с приятно вълнение.

— Всички ние сме призовани да дойдем на това място — продължи Брендън.

— Погледнете — каза Доминик и вдигна ръцете си, за да им покаже червените кръгове от възпалена плът, появили се на дланите му.

Изненадан, Брендън също вдигна ръце и видя странните белези. Дватамата се спогледаха и изведнъж въздухът се зареди с непозната, свръхестествена енергия.

— Призовани сме — повтори Брендън.

Джинджър затаи дъх в очакване. Погледна Ърни, който застана зад Фей и сложи ръце на раменете ѝ. Израженията им бяха напрегнати.

Нед и Санди се държаха за ръце. Очите им бяха широко отворени.

Джинджър усети, че кожата ѝ настръхна и помисли: „Нещо ще се случи.“

В същия миг лампите в помещението блеснаха по-ярко. Стаята се изпълни с млечнобяла светлина, която сякаш като по магия се появи от молекулите на въздуха. Сиянието трептеше от всички страни, но най-силно над главите им. Джинджър си спомни, че светлината е същата като в съня ѝ за луната. Тя се завъртя в кръг, не за да потърси източника, а с надеждата да си спомни съня и после случилото се през онова лято.

Санди протегна ръка, сякаш да улови шепа от приказната светлина. Нед се усмихна колебливо. Фей също. А на грубо изсеченото лице на Ърни се изписа изражение на детинска почуда.

— Луната — каза Ърни.

— Луната — като ехо повтори Доминик.

В един вълнуващ миг Джинджър имаше чувството, че ще си спомни всичко. Прозрението настойчиво се опитваше да пробие преградата в паметта ѝ.

После светлината стана кървавочервена и учудването и радостта ѝ се превърнаха в страх. Джинджър вече не търсеше прозрение, а се страхуваше от спомена.

Препъвайки се, отстъпи назад и се блъсна във вратата. Санди Сарвър се вкопчи в Нед, чиято усмивка помръкна и отстъпи място на изумление. Фей и Ърни бяха опрели гърбове в тезгяха.

Тъмночервеното сияние изпълни като течност стаята. Изумителното зрительно явление бе съпроводено от звук. Джинджър подскочи от изненада, когато въздухът потрепери от силен тътен, който започна ритмично да се повтаря по три пъти. Звукът приличаше на ударите на огромно сърце.

ТУП-ТУП-ТУП... ТУП-ТУП-ТУП... ТУП-ТУП-ТУП...

Джинджър веднага се досети, че това е странныят звук, за който отец Висажик бе споменал в телефонния си разговор с Доминик.

Но тя знаеше, че го бе чувала и преди. Явлението — лунната светлина, кървавочервеното сияние и шумът — беше част от нещо, което се бе случило по миналото лято.

Рамките на прозорците и стените се разтресоха. Кървавочервеното сияние и светлината на лампите започнаха да

пулсират в ритъм с тътена.

Джинджър отново бе завладяна от чувството, че е на път да си спомни нещо потресаващо. С всеки удар и пулс светлина отдавна забравените спомени напиреха в съзнанието ѝ.

Но в същото време нарастваше и страхът да си спомни. Обляха я вълни на ужас. „Блокажът Азраел“ вършеше работата си. Вместо да си спомни, Джинджър щеше да изпадне в кома, както по време на сеансите с Пабло Джаксън. Симптомите започнаха да се появяват. Тя си поемаше въздух трудно и се разтрепери от ужас от предчувствие за смъртна опасност. Светът около нея избледня и зрението ѝ се замъгли.

Бягай или ще умреш.

Джинджър се обърна с гръб към феноменалното явление и се хвана с две ръце за рамката на вратата, сякаш искаше да се вкопчи в разсъдъка си и да прогони черната вълна, която заплашваше да я залее. Тя погледна отчаяно огромните равнини на Невада и мрачното зимно небе, опитвайки да се изолира от невероятната светлина и звука, които я тласкаха към пристъп на пориомания. Ужасът и паниката ѝ се засилиха толкова много, че бягството в омразната пориомания ѝ се стори за предпочитане. Но Джинджър продължи да се държи за рамката на вратата, да трепери и да диша учестено, ужасена не толкова от странното явление зад нея, колкото от забравените събития през онова лято, на които случващото се в момента беше само неясно ехо. Най-послед червената светлина избледня и в стаята настъпи тишина.

Джинджър се почувства добре. Вече нямаше опасност да получи пристъп на пориомания.

За пръв път успя да се овладее. Може би изпитанията през последните няколко месеца я бяха направили по-твърда. И присъствието ѝ на това място, където се криеха отговорите на загадката, ѝ бе вдъхнало смелост да устои. А може би черпеше сили от новото си „семейство“. Каквито и да бяха причините, Джинджър бе убедена, че щом веднъж е превъзмогнала пристъпа, ще ѝ бъде по-лесно да се справи с бъдещите атаки. Бариерата пред спомените ѝ се рушеше. А страхът ѝ да разбере какво се бе случило на шести юли по миналото лято беше много по-слаб от опасенията да не научи нищо.

Тя се обърна към останалите.

Залитайки, Брендън Кронин се приближи до канапето и седна, като видимо трепереше. Кръговете на дланите му бяха изчезнали.

— Тази ли светлина изпълва понякога стаята ти нощем? — попита Ърни.

— Да — призна свещеникът. — Два пъти.

— Но ти каза, че светлината е *прекрасна* — рече Фей.

— Да. Донякъде. Но когато стане червена... ме плаши до смърт. Отначало обаче... ме въодушевява и изпълва със странна радост.

Зловещата кървавочервена светлина и страшният, ритмичен тътен бяха предизвикали такъв ужас, че Джинджър забрави за приказното млечнобяло сияние, което ги предшестваше и я бе изпълнило с почуда.

Доминик избърса дланите си в ризата, сякаш изчезналите кръгове бяха оставили нежелани остатъци върху ръцете му и каза:

— Събитията тази вечер имаха и хубави, и лоши страни. Ние жадуваме да си спомним какво се е случило с нас, но в същото време това... ни плаши.

— Плаши ни до смърт — съгласи се Ърни.

Джинджър забеляза, че Санди Сарвър, която дотогава бе възприемала загадката само в благоприятна светлина, се бе намръщила.

Джорджа Монатела отиде на погребението на бившия си съпруг Алън Рукоф. Слънчевите лъчи проникваха между разпръснатите тук-там оловносиви облаци. Свещеникът завърши молитвата и гробарите спуснаха ковчега в ямата.

Освен Джорджа и Пол Рукоф, бащата на Алън, на погребението бяха дошли малко хора. Дори родителите на Джорджа не присъстваха. С егоизма си Алън си бе осигурил раздяла с живота, съпътствана с малко тъга. Пол Рукоф, който в някои отношения приличаше на сина си, винаги бе обвинявал за всичко Джорджа и се държеше хладно с нея. Изражението му беше непроницаемо. И сега, когато единственото му дете бе погребано, Пол пак й обърна гръб. Джорджа знаеше, че ще се срещнат отново само ако твърдоглавието и гневът му евентуално надделеят над желанието да види внучката си.

Джорджа кара километър и половина, после спря и се разрида. Не плачеше нито за страданията на Алън, нито, че го е загубила, а за рухването на мечтите, с които бе започнала връзката им, за

изпепелените надежди за обич, семейство, приятелство и взаимност. Тя не желаше смъртта му. Но сега, когато Алън беше мъртъв, Джорджа знаеше, че ще бъде по-лесно да започне отначало, както мислеше да направи. Тази мисъл не я накара да се почувства жестока или да изпита вина, а само я натъжи.

Предишната вечер Джорджа бе казала на Марси, че баща ѝ е починал. Но не спомена, че се е самоубил. Отначало смяташе да ѝ съобщи новината в присъствието на доктор Къвърли. Но срещата с психолога трябваше да бъде отменена, защото Джорджа и Марси щяха да отидат със самолет в Елко, за да се присъединят към Доминик Корвези, Джинджър Вайс и другите. Марси понесе вестта за смъртта на Алън изненадващо добре. Плака, но нито неудържимо, нито много. На седем години, тя беше достатъчно голяма, за да разбере какво е смърт, но още твърде малка, за да проумее жестоката ѝ необратимост. Освен това, изоставяйки дъщеря си, Алън несъзнателно ѝ бе направил услуга. В известен смисъл, за нея той беше мъртъв от една година и тя го бе прежалила.

И още нещо помогна на Марси да превъзмогне скръбта. Обсебеността ѝ да колекционира изображения на луната. Само час след като научи за смъртта на баща си, тя вече оцветяваше образите на луната. В събота и неделя Марси бе преобразила петдесет от стотиците нарисувани на ръка луни в огненочервени кълба.

Обсебеността ѝ би обезпокоила Джорджа, дори ако не знаеше, че още двама души, страдащи от същото влечение, са се самоубили. Луната още не се бе превърнала във фокус в живота на детето. Но Джорджа разбираше, че ако обсебеността прогресира, Марси ще полудее.

Безпокойството ѝ беше толкова силно, че бързо избърса сълзите и потегли към къщата на родителите си, където чакаше дъщеря ѝ.

Момиченцето седеше до масата в кухнята и оцветяваше в тъмночервено поредната луна в албума си. Вдигна глава, когато Джорджа влезе, усмихна се едва-едва и отново се заложи със заниманието си.

Пит се мръщеше. От време на време той измисляше стратегии, с които да привлече вниманието на внучката си към нещо не толкова странно, колкото оцветяването на луните, но опитите му бяха безуспешни.

Джорджа отиде в спалнята на родителите си, за да се преоблече и майка ѝ я хвана натясно там.

— Кога ще вземеш онзи албум от Марси? Или аз да го направя?

— Майко, вече ти казах. Доктор Къвърли смята, че ако ѝ вземем албума, обсебеността ѝ ще се засили.

— Но в това няма логика.

— Ако направим въпрос от колекцията на този ранен етап, ние ще подчертаем значението на луната и...

— Глупости. Къвърли има ли деца?

— Не знам, мамо.

— Обзалагам се, че няма, инак нямаше да ти дава такива тъпи съвети.

Джорджа беше само по сутиен и бикини и се почувства уязвима. Ситуацията ѝ напомни за времената, когато майка ѝ я наблюдаваше, докато се обличаше за среща. Мери така и не одобри никое от момчетата, с които Джорджа излизаше. Всъщност Джорджа се омъжи за Алън отчасти защото Мери не го хареса. Бракът ѝ беше нещо като бунт. Това беше глупаво и Джорджа плати висока цена. Но Мери с нейната задущаваща и властна обич я бе подтикнала да го стори.

Джорджа грабна джинсите и фланелката си и бързо се облече.

— Марси дори не иска да каже защо колекционира луните — продължи Мери.

— И тя не знае защо. Прави го импулсивно. Необяснима обсебеност. Причината е дълбоко вкоренена в подсъзнанието ѝ. Ако изобщо има причина.

— Трябва да ѝ вземеш албума.

— По-нататък, мамо. Всичко по реда си.

— Ако зависеше от мен, щях да го направя веднага.

Джорджа беше приготвила багажа. Сега, когато беше време да тръгва, Мери се възползваше от възможността да ѝ натяква.

Марси и Джорджа се настаняха на задната седалка, а Пит седна зад волана. По пътя за летището детето мълчаливо прелистваше албума.

Мери изпитваше съмнения към заминаването за Елко и не се поколеба да ги изрази. Не било ли опасно? И защо изобщо отивали там? Дори ако някои хора в Елко страдали от проблеми като на Марси, защо всички щели да нощуват в един мотел?

— Онзи Корвези ме притеснява — каза Пит, докато спираше на червен светофар. — Не искам да се забъркваш с такива като него.

— Какво искаш да кажеш? Ти дори не го познаваш.

— Той е писател. Знаеш ги какви са. Четох, че Норман Мейлър провесил съпругата си през прозореца, като я държал за петите. А Хемингуей непрекъснато е участвал в юмручни схватки.

— Хемингуей е мъртъв, татко.

— Виждаш ли? Вечно се е биел, бил е пиан и е взимал наркотици. Писателите са ексцентрична шайка. Не ми харесва, че ще си имаш работа с писател.

— Това пътуване е голяма грешка — отсече Мери.

Натякванията им нямаха край.

На летището, когато си взимаха довиждане, те ѝ казаха, че я обичат. Джорджа им отвърна със същото и най-странното беше, че всички говореха истината. Човешките същества, изглежда, бяха генетично задължени да извървяват земния си път, обединени в семейства, и тази потребност беше особено силна в Джорджа.

Докато самолетът летеше на северозапад, тя се впусна в неприсъщи за нея момичешки фантазии. В мотел „Спокойствие“ Джорджа може би щеше да се запознае с някой мъж, който се различаваше от останалите и с когото да сподели новото начало. Спомни си нежния, но уверен глас на Доминик Корвези и го включи във фантазиите си. Ако той беше човекът за нея, какво ли щеше да каже баща ѝ, когато научеше, че дъщеря му ще се омъжва за един от онези ексцентрични, вечно пиани писатели, които провесват съпругите си през прозореца?

Но Джинджър прогони тази фантазия, скоро след като самолетът се приземи, защото бързо разбра, че сърцето на Корвези принадлежи на друга.

В четири и трийсет, половин час преди залез слънце, небето беше забулено от тъмни облаци и планините на хоризонта бяха обагрени в пурпурночервено. От запад духаше пронизващ, студен вятър.

На летището ги чакаха Доминик Корвези и Джинджър Вайс и веднага щом ги видя, Джорджа изпита странното, но окуражаващо чувство, че е сред близки роднини.

Дори Марси се оживи и излезе от състоянието си на транс, когато видя писателя и лекарката. Тя се усмихна и отговори на въпросите им с повече ентусиазъм, отколкото проявяваше напоследък. Марси предложи да им покаже албума си и се изкикоти, когато Корвези я взе на ръце, за да я пренесе до паркинга.

„Не сбъркахме, че дойдохме — помисли Джорджа. — Слава Богу, постъпихме правилно.“

— Може и да не си спомняш, но в онзи петък вечерта през юли ти оказа първа помощ на Марси, Джинджър — каза Джорджа.

Джинджър примигна.

— Всъщност бях забравила. Марси ли беше онова дете? Но, да, разбира се.

— Спряхме на осем километра западно от мотела. Гледката на юг беше прекрасна и искахме да си направим снимки.

— И в този миг минах аз. Ти нагласяше фотоапарата, а съпругът ти и Марси се бяха качили на предпазния парапет.

— Не исках да застават толкова близо до насипа. Но Алън настоя, че това е най-хубавото място за снимка. Наумеше ли си нещо, нямаше смисъл да се спори с него.

Но преди Джорджа да натисне копчето на фотоапарата, Марси се подхлъзна и падна назад, като се претърколи в десетметровия насип. Джорджа изпищя, хвърли фотоапарата, прескочи предпазния парапет и се спусна към дъщеря си. Щом стигна до нея, тя чу, че някой вика: „Не я местете! Аз съм лекар!“ Гласът беше на Джинджър Вайс, която бързо слезе по насипа. Марси лежеше неподвижно, но не беше в безсъзнание, а само зашеметена. Джинджър я прегледа и установи, че не си е ударила главата. Марси започна да плаче, защото левият ѝ крак беше прегънат под странен ъгъл и Джорджа беше сигурна, че е счупен. Но Джинджър я успокои. Накрая се оказа, че Марси се е отървала само с няколко драскотини и охлузвания, защото склонът не беше каменист и бе обрасъл с трева.

— Бях възхитена от теб — добави Джорджа.

— От мен? — изненада се Джинджър. — Но аз не направих нищо особено. Само прегледах Марси.

— Ти си млада, красива и женствена и в същото време — лекарка. Способна, делова и съобразителна. А аз винаги съм мислила, че съм родена за сервитьорка и нищо повече, но срещата ни запали

огън в мен. После, когато Алън ни напусна, не се отчаях. Сетих се за теб и реших да постигна нещо повече. В известен смисъл, ти промени живота ми.

Двете сложиха пътническите чанти в багажника на колата и Джинджър даде ключовете на Доминик.

— Поласкана съм, Джорджа. Но ти ми приписваш твърде голяма заслуга. Ти сама си променила живота си.

— Но ти беше примерът, който ми бе необходим.

Джинджър се почувства неудобно.

— Мили Боже! Досега никой не ми беше казвал, че съм пример в живота му. О, миличка, наистина преувеличаваш.

— Не й обръщай внимание — каза Доминик на Джорджа. — Тя наистина е най-добрият пример за подражание, който съм виждал.

В този миг Джорджа се увери, че сърцето на Доминик принадлежи на Джинджър. Джорджа трябваше да прогони писателя от романтичните си фантазии. Погледнеше ли Джинджър, в очите му блясваха искри на желание и силна привързаност. Същият израз се четеше и в очите на лекарката. Но най-странното беше, че Джинджър и Доминик явно не съзнаваха силата на чувствата си един към друг.

Потеглиха към мотел „Спокойствие“, който се намираше на петдесет километра на запад. На изток се стъмняваше. Доминик и Джинджър разказаха на Джорджа какво се бе случило преди пристигането ѝ. Безпокойството ѝ нарасна. Докато пътуваха през дивата пустош и покрай назъбените, черни планини под тъмночервеното небе, Джорджа се запита дали това място ще бъде прагът на новото начало... или подстъпът към гроба.

Самолетът „Лиър“ се приземи в Солт Лейк Сити, Юта, и Джак Туист бързо се прехвърли на „Чесна Турбо Скайлейн РГ“, пилотиран от учтив, но необщителен мъж с големи мустаци. Те пристигнаха в Елко, Невада, в четири петдесет и три следобед.

Джак взе такси, помоли да го закарат в местната агенция за коли под наем и взе джип „Чероки“.

Той не си направи труда да търси преследвачи, докато пътуваха към агенцията. Противниците му явно разполагаха с големи ресурси и

колкото и усилено да се опитваше да им се изплъзне, имаха достатъчно хора и възможности да го проследят навсякъде.

Джак подкара джипа, като този път непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но не забеляза съмнителни превозни средства.

Отиде до супермаркета, който бе видял, докато пътуваше с таксито, спря на тъмния паркинг, слезе от джипа и огледа улицата.

Не забеляза никого.

Но това не означаваше, че преследвачите му не са някъде там.

Джак влезе в супермаркета и купи карта на окръга, фенерче, прясно мляко, два пакета осолено и изсушено говеждо месо, кутия с понички с шоколад и нещо с етикет „шунков пастет“.

Той излезе от магазина и отново огледа тъмната улица, но не видя нищо подозрително.

Джак се приближи до джипа, отвори една от чантите и извади раница, пистолет „Берета“, пълнител, кутия с патрони трийсет и втори калибър и заглушител. Сложи покупките в раницата, монтира заглушителя на пистолета и пхна пълнителя в ръкохватката. Сетне натъпка патроните в джобовете на коженото си яке и затвори задната врата на джипа.

Джак седна зад волана и сложи беретата на седалката до себе си. После запали фенерчето и разучи картата на Елко Каунти. Накрая угаси фенерчето и прибра картата. Беше готов да посрещне врага.

През следващите пет минути кара из Елко, прилагайки всеки номер, който знаеше, за да открие евентуални преследвачи, но не забеляза никого.

Джак спря в края на задънена улица и извади от раницата уред за засичане на проследяващи устройства. Приемникът беше с размера на два пакета цигари, имаше телескопична антена и приемаше всички радиочестоти на ултракъси вълни. Ако към джипа беше прикрепен предавател, докато Джак бе пазарувал в супермаркета, приемникът щеше да улови сигналите и да започне да пиука пронизително. Джак насочи антената към джипа и бавно го обиколи.

Нямаше проследяващо устройство.

Той прибра уреда, седна отново зад волана и се замисли. Не го следяха и не го подслушваха. Имаше ли логика в това? Когато бяха оставили пощенските картички от мотел „Спокойствие“, противниците

му сигурно вече са били наясно, че Джак веднага ще отиде в Невада. Те несъмнено знаеха, че е потенциално опасен и едва ли щяха да му позволят да заговорничи срещу тях на собствената им територия.

Джак се намръщи и включи двигателя.

Докато пътуваше със самолета, той бе обмислил положението и бе стигнал до няколко извода за самоличността и намеренията на враговете си. Но сега реши, че онова, което става в действителност, е много по-странно от теориите му.

Фактът, че никой не го наблюдава, го озадачи.

Необяснимото винаги го смущаваше.

Щом не можеше да проумее ситуацията, той явно пропускаше нещо важно. А това означаваше, че може да му пръснат черепа, когато най-малко очаква.

Предпазливо и бдително, Джак потегли на север по шосе номер 51. След малко зави на запад и мина по няколко черни пътища, приближавайки се крадешком и по заобиколен маршрут към мотел „Спокойствие“. Когато облаците се дръпнаха от луната, той угаси фаровете и продължи да кара, воден единствено от светлината ѝ. Очите му скоро се приспособиха към мрака.

Джипът изкатери поредното възвишение и Джак видя мотел „Спокойствие“ — самотна група светлини в огромната дива пустош, на около два километра на югозапад. Джак не искаше да известява присъствието си, затова щеше да продължи пеша.

Остави беретата в джипа и взе картечния пистолет „Узи“, макар че още не очакваше неприятности. Противниците му — които и да бяха — не го бяха примамили да измине целия този път само за да го убият. Можеха да го очистят в Ню Йорк, ако това беше единственото им желание. Но за всеки случай Джак се подготви да окаже съпротива.

Той взе раницата с провизиите, самонасочващ се микрофон и прибора за нощно виждане „Стар Трон“. После си сложи ръкавици и скиорска шапка.

Вървенето го освежи. Нощта беше студена и вятърът — приятен.

Джак очакваше, че ще се наложи да се крие в дивата пустош, веднага щом пристигне в Невада, затова се бе облякъл подходящо — наполеонки, джинси, пуловер, кожено яке с дебела подплата и високи туристически обувки. Членовете на екипажа на самолета „Лиър“ се изненадаха, като го видяха, но се държаха с него както подобава,

защото дори един грозен, кривоглед човек като него, облечен като обикновен работник, предизвикваше уважение, след като можеше да си позволи да наеме частен самолет.

Хълмовете, голата земя, скалите, и високите, сухи треви бяха осветени от луната и имаха неясен, млечнобял оттенък, но когато облак закриеше небесното светило, се възцаряваше непрогледен мрак.

Най-после Джак стигна до удобна наблюдателна позиция на южния склон на хълм, намиращ се само на около петстотин метра зад мотел „Спокойствие“, седна и сложи до себе си картечния пистолет и раницата.

Приборът за нощно виждане увеличаваше осемдесет и пет хиляди пъти наличната светлина. Джак го взе и се съсредоточи върху мотела. Задната част се виждаше ясно и той реши, че няма наблюдатели.

Джак прибра прибора за нощно виждане в раницата и извади самонасочващия се микрофон, който приличаше на футуристична пушка. Усилвателят долавяше разговор от четиристотин-петстотин метра и много по-отдалеч, ако атмосферните условия бяха добри. Джак си сложи слушалките, насочи микрофона към прозореца със спуснатите завеси на втория етаж и веднага чу развълнувани гласове. Но до него достигаха само откъслечни думи, защото стаята беше затворена, а навън духаше силен вятър.

Джак грабна картечния пистолет и другите си неща и се приближи на сто метра до сградата. И когато този път насочи микрофона към прозореца, той чу всяка дума, произнесена зад стъклата и завесите. Джак различи шест, а може би и повече гласове. Хората там вечеряха и правеха комплименти на готвача, мъж на име Нед, и на помощничката му Санди за пуйката с пълнеж от орехи и другите ястия.

„Това явно не е обикновена вечеря, а истинско угощение“ — със завист помисли Джак.

Той бе ял на борда на самолета „Лиър“, но оттогава не бе хапвал нищо. Вероятно щеше да подслушва още няколко часа, за да реши кои са хората в мотела и дали са му врагове. Но Джак беше гладен, затова подпря микрофона на няколко камъка и извади оскъдните си хранителни запаси, които се оказаха отвратителни, особено шунковият пастет.

Скоро той чу достатъчно от разговора и разбра, че хората в мотела не са му противници. По един или друг начин те бяха привлечени или призовани там, както бе станало и с него. Докато слушаше, му се стори, че гласовете са познати. Джак изпита чувството, че мястото му е при онези хора, сякаш те бяха семейството му.

Жена на име Джинджър и мъж на име Доминик започнаха да разказват на другите за статиите, които са прочели в местния вестник „Сентинел“. Докато слушаше за изтичането на токсични вещества, барикадите на магистралата и отлично обучените командоси от ОСРВК, Джак усети, че апетитът му намалява. Организацията за спешно реагиране на вътрешни кризи! По дяволите! Той беше чувал за тях, макар че ротите бяха сформирани, след като се уволни от специалните сили. Онези типове бяха фанатици и не се страхуваха от нищо. Принуден да избира между бързо и безболезнено самоубийство или ръкопашен бой с някой от ОСРВК, на обикновения човек се препоръчваше да си пръсне черепа и да си спести болката. Джак осъзна, че се е забъркал в нещо много по-голямо и опасно от отмъщение на мафиоти или другите хипотетични вероятности, които бе обмислял по време на полета от Ню Йорк.

Макар в теориите му да имаше множество празни места, той започна да проумява, че хората в мотела са се събрали, за да разберат какво им се бе случило по миналото лято, когато и Джак бе отседнал там. Те бяха отбелязали голям напредък в разследването си и той изтръпна, като ги чу как открито обсъждат наученото. Хората в мотела бяха много наивни и мислеха, че затворените врати и прозорците с дръпнати завеси осигуряват изолираност. Джак изпита желание да извика: „Хей, млъкнете, за Бога! Щом аз ви чувам, и те могат да ви чуят.“

ОСРВК. Догади му се от тази новина. Хората в мотела продължиха да бърбят, разкривайки стратегията си на врага и накрая Джак махна слушалките, грабна нещата си и забърза в мрака към „Спокойствие“.

Доминик и Джинджър изчакаха, докато всички се съберат да вечерят, за да разкажат какво са прочели във вестника в Елко. Докато се хранеха, двамата обясниха, че военните са затворили магистралата

няколко минути *преди* изтичането на токсични вещества в онази петъчна вечер. Това означаваше, че най-малко час по-рано от „Шенкфийлд“ са били изпратени хеликоптери, пълни с войници. Явно военните предварително са знаели, че „инцидентът“ ще се случи.

— Но тогава защо не са го предотвратили? — попита Джорджа Монатела.

— Очевидно *не са могли* — отговори Доминик.

— Може би цистерната е била нападната от терористи и военното разузнаване е научило за това малко преди инцидентът да се случи — предположи Ърни.

— Може би — неуверено каза Доминик. — Но ако е било така, те би трябвало да оповестят случая в медиите. Ето защо, трябва да е било нещо друго, съдържащо свръхсекретна информация от такова значение, че са могли да имат доверие само на командосите от ОСРВК.

Брендън Кронин се хранеше с най-голям апетит от всички, но този факт не намаляваше одухотвореността му. Той преглътна хапката, която дъвчеше, и рече:

— Това обяснява защо когато инцидентът се е случил, на онези петнайсет километра от магистралата не е имало стотици хора, както би се очаквало в този час. Ако са блокирали пътя преди събитието, военните са имали време да не допуснат превозните средства в опасната зона, преди нещо да се случи.

— Но някои хора са останали там, видели са твърде много, били са задържани и мозъците им са били промити заедно с нас, които вече сме били в мотела — каза Доминик.

Другите се включиха в дискусията и стигнаха до същите хипотези и въпроси без отговори, които бяха хрумнали и на Доминик и Джинджър, докато четяха „Сентинел“.

Накрая Доминик им каза за важното откритие, което бяха направили с Джинджър. След като прегледаха броевете от седмицата на кризата, Джинджър бе изказала предположението, че може да попаднат на нещо в другите репортажи, които на пръв поглед нямат нищо общо с инцидента. Двамата извадиха още броеве от шкафовете и скоро намериха онова, за което се надяваха. Имаше едно място, което по всяка вероятност бе свързано със затварянето на магистрала 80.

— Тъндър Хил — каза Доминик. — Мислим, че оттам са дошли неприятностите ни. Базата „Шенкфийлд“ е служила само за

отклоняване на вниманието от *истинския* източник на кризата. Тъндър Хил.

Фей и Ърни изненадано вдигнаха глави.

— Тъндър Хил е на двайсетина километра на североизток оттук, в планините. Военните имат база там. Склад. В онези хълмове има създадени от природата варовикови пещери, където съхраняват копия от служебни документи и други важни материали, за да не ги изгубят, в случай че другите бази в страната бъдат унищожени от някакво бедствие... например ядрена война — обясни Фей.

— Складът съществува от двайсет и няколко години — добави Ърни. — Според слуховете там не съхраняват само документи. Някои хора смятат, че има и огромни запаси от храна, лекарства, оръжия и амуниции. И в това има логика. Ако избухне война, военните няма да искат всичките им оръжия и запаси да са в обикновени бази, защото първо те ще бъдат бомбардирани. Армията със сигурност има резервни хранилища и предполагам, че Тъндър Хил е едно от тях.

— Тогава там може да става *всичко* — неспокойно каза Джорджа Монатела.

— Да, всичко — съгласи се Нед Сарвър.

— А възможно ли е мястото да не е само склад? — попита Санди, — а да извършват някакви експерименти?

— Какви експерименти? — обади се Брендън.

Санди сви рамене.

— Всякакви.

— Възможно е — каза Доминик, защото тази мисъл вече му бе хрумнала.

— Но ако на магистралата не е имало изтичане на токсични вещества и ако в Тъндър Хил нещо се е прецакало, как е могло да ни окаже въздействие, като сме се намирали на двайсетина километра оттам? — рече Джинджър.

Никой не можа да предложи отговор. Марси, която се занимаваше с колекцията си и не бе казала нищо по време на вечерята, остави вилницата си и попита:

— Защо се казва Тъндър Хил?

— Мога да отговоря на този въпрос, миличка — рече Фей. — Тъндър Хил всъщност е една от четирите огромни долини между планините, дълга ивица високопланинско пасбище. Заобиколена е от

множество високи върхове и по време на буря се превръща в нещо като фуния за звука. Преди стотици години индианците са я нарекли Тъндър Хил^[1], защото тътенът отеква между върховете и се разпространява надолу по планинските склонове. Шумът се стича в онази долина по много странен начин, сякаш гръмотевиците не идват от небето, а от земята около теб.

— Брей — тихо възкликна Марси. — Сигурно ще се напишкам от страх.

— Марси! — сгълча я Джорджа, а останалите избухнаха в смях.

— Ами, да — продължи детето. — Веднъж баба и дядо дойдоха на вечеря и имаше буря. Една светкавица удари дървото в двора ни и се чу силен гръм. И аз се написках. Стана ми *много* неудобно.

Всички се засмяха отново.

— Това беше преди повече от две години — рече Джорджа. — Сега си голяма.

— Още не сте ни казали защо смятате, че Тъндър Хил е мястото, а не „Шенкфийлд“. Какво прочетохте във вестниците? — попита Ърни.

— В броя на „Сентинел“ от петък, тринайсети юли, седмица след затварянето на магистрала 80 и три дни след отварянето ѝ, имаше репортаж за двама местни фермери — Норвил Бруст и Джейк Дирксън, които имали неприятности с Дирекцията за регулация на земята. Спорът е необикновен. Правителството притежава половината Невада — не само пустините, но и голяма част от най-хубавите пасбища, някои от които са дадени под аренда на животновъди, за да отглеждат добитъка си. Фермерите се оплаквали, че Дирекцията запазва хубавите земи и правителството трябва да продаде ливадите на частници, и наемът е твърде висок. Но Бруст и Дирксън имали други възражения. От много години те ползвали земите около военния склад на Тъндър Хил. Бруст имал осемстотин акра на запад и юг, а Дирксън — седемстотин от източната страна. И неочаквано в събота сутринта, на седми юли, въпреки че арендата изтичала след четири години, Дирекцията взела петстотин акра от Бруст и триста акра от Дирксън и по молба на военните тези осемстотин акра били включени в границите на Тъндър Хил.

— Това е станало на другата сутрин след изтичането на токсични вещества и затварянето на магистралата — отбеляза Фей.

— В събота сутринта Бруст и Дирксън отишли да видят стадата си — продължи Доминик. — И двамата установили, че добитъкът им е изгонен от по-голямата част на пасбището и около новия периметър на военния склад има ограда от бодлива тел.

— Хората от Дирекцията казали на Бруст и Дирксън, че прекъсват едностранно договорите с тях, без да им дадат компенсация. Но фермерите получили официално предизвестие чак в сряда, което е много необичайно. Обикновено съобщението за прекратяването на договора за аренда пристига шейсет дни по-рано — добави Джинджър.

— Всичко законно ли е било? — попита Брендън Кронин.

— Точно в това се състои проблемът да имаш работа с правителството — отговори Ърни. — Те решават кое е законно и кое не. Все едно играеш покер с Господ.

— Местните хора ненавиждат Дирекцията за регулация на земята — каза Фей. — Смятат ги за шайка своеволни бюрократи.

— И ние стигнахме до този извод, докато четяхме „Сентинел“ — рече Доминик. — Джинджър и аз щяхме да помислим, че всичко това е случайно. Но начинът, по който правителството се е отнесло с Бруст и Дирксън, *след като* е взело земите им, е толкова необичаен, че привлече подозренията ни. Фермерите наели адвокати и в „Сентинел“ започнаха да се появяват репортажи за прекратяването на договорите им. Дирекцията неочаквано променила решението си и в края на краищата им предложила компенсация.

— Но това не е присъщо за Дирекцията за регулация на земята — заяви Ърни. — Винаги те карат да се влачиш по съдилищата, надявайки се, че ще се изтощиш и ще се откажеш.

— И колко са платили на Бруст и Дирксън? — попита Фей.

— Сумата не е спомената, но явно е била достатъчно голяма, защото двамата фермери са я приели веднага — отговори Джинджър.

— Тогава Дирекцията е купила мълчанието им — отбеляза Джорджа.

— Мисля, че военните са действали тайно чрез Дирекцията за регулация на земята — рече Доминик. — Осъзнали са, че колкото по-дълго историята е в новините, толкова по-голям шанс има някой да се запита дали няма връзка между кризата на магистралата в онази петъчна нощ и необичайното отнемане на земите още на другата

сутрин, макар двете събития да са се случили на разстояние двайсетина километра.

— Изненадана съм, че *никой* не е направил връзката — каза Джорджа. — Щом ти и Джинджър сте я разбрали много по-късно, защо *никой* не се е досетил още тогава?

— Първо, Доминик и аз имаме огромното предимство на дистанцията на времето — отговори Джинджър. — Ние знаем, че в дните на кризата са станали много повече неща, отколкото хората са подозирали тогава. Ето защо, ние целенасочено *търсехме* връзка. Но в онзи юли целият шум за изтичане на токсини е отвлякъл вниманието от Тъндър Хил. Пък и не е имало нищо необичайно в споровете на двама фермери с Дирекцията за регулация на земята. Затова *никой* не е свързал случая с карантината на магистралата. Всъщност, когато Дирекцията е направила онова абсолютно нехарактерно за нея предложение на Бруст и Дирксън, уводната статия в „Сентинел“ хвали разкаянието на правителството и предрича нова епоха на разума.

— Но тогава за пръв и последен път Дирекцията се е отнесла сравнително добре с фермери — каза Доминик. — Ето защо, това не е било нова политика, а само еднократна реакция по време на криза. И случайните съвпадения са твърде много, за да не са свързани.

— Освен това — добави Джинджър, — след като се усъмнихме, ние започнахме да мислим, че ако проблемът онази вечер *наистина* е бил свързан с „Шенкфийлд“, тогава не е било необходимо военните да използват командосите от ОСРВК за осигуряване на охраната. Войниците в „Шенкфийлд“ са имали пълен достъп до всички въпроси, свързани с базата и едва ли са щели да видят нещо, който знае колко секретно във възникналата ситуация. Единствената причина да извикат ОСРВК е била, че кризата е включвала информация, до която войниците в базата не са имали достъп.

— Затова, ако има отговор на проблемите ни, по всяка вероятност ще ги намерим в склада на Тъндър Хил — заяви Брендън.

— Може би историята с изтичането на токсини изобщо не е вярна — предположи Доминик. — Вероятно кризата не е свързана с „Шенкфийлд“. Ако истинският източник на проблема е бил Тъндър Хил, останалото е било само прах, който са хвърлили в очите на хората.

— Да, звучи логично — съгласи се Ърни, който се бе нахранил и бе подредил приборите си в чинията. Това беше доказателство, че още не се бе разделил с военната дисциплина и ред. — Вижте какво, служил съм във военноморското разузнаване, затова говоря от личен опит и ви казвам, че тази работа в „Шенкфийлд“ наистина мирише на сложна история за потуляване на някаква тайна.

Нед се намръщи и рече:

— Не разбирам някои неща. Карантинната зона не е била от Тъндър Хил дотук. Има огромна територия, която не е била изолирана. Как тогава последиците от инцидента в Тъндър Хил са прескочили това разстояние и са се отразили на нас, без да причинят поражения другаде?

— Логичен въпрос — каза Доминик. — И аз не мога да си го обясня.

— И още нещо. На военния склад не му трябва голяма площ, нали? Чувал съм, че се намира под земята. В склона на хълма има две огромни противобомбени врати, път, водещ към тях и може би постове и това е всичко. Тристата акра около входа са достатъчни. Защо са взели още земя? — добави Нед.

Доминик сви рамене.

— Нямам представа. Но каквото и да се е случило на шести юли, е предизвикало спешни акции от страна на военните. Първо, временна карантина тук, докато се справят с нас, свидетелите, и второ, незабавно разширяване на охраняемата зона около склада в планините. Имам чувството, че... ако искаме да разберем какво става с нас, трябва да научим с какво се занимават в Тъндър Хил.

Всички се умълчаха. Бяха приключили с вечерята, но никой не бе готов за десерта. Марси рисувахе кръгове с лъжицата си в мазнината от пуйката в чинията си. Никой не стана да прибере мръсните съдове и прибори, защото не искаше да пропусне нещо от дискусията. Бяха стигнали до кулминационната точка в дилемата си. Какъв ход да предприемат срещу такива силни противници като американското правителство и военните? Как да проникнат през желязната стена от тайнственост, издигната в името на националната сигурност и укрепена с пълната власт на държавата и закона?

— Разполагаме с достатъчно информация, за да направим изявление в медиите и да осведомим обществеността — предложи

Джорджа Монатела. — Смъртта на Зебедея Ломак и Алън и убийството на Пабло Джаксън. Еднаквите ви кошмари. Моменталните снимки. Медиите обожават такива сензации. Ако светът научи какво се е случило с нас, пресата и обществеността ще бъдат на наша страна. Няма да бъдем сами.

— Няма да стане — възрази Ърни. — Натискът ще сплоти военните. Те ще съчинят още по-объркана и неразбираема история за прикритие. Военните не се огъват пред обществения натиск, както правят политиците. От друга страна, докато ни гледат как се мъчим да търсим обяснение, те ще имат излишно самочувствие и това може да ни даде време да намерим слабите им места.

— Но нека да не забравяме, че полковник Фолкърк е искал да ни убият, вместо да промиват мозъците ни. Нямаме причина да смятаме, че той е омекнал. Другите явно са надделели, но ако се опитаме да направим публично изявление, Фолкърк може да убеди шефовете си, че крайното решение е наложително — предупреди ги Джинджър.

— Но дори да е опасно, може би трябва да направим публично изявление — каза Санди. — Джорджа има право. Няма начин да проникнем в склада на Тъндър Хил, за да видим какво правят там. Базата сигурно се охранява строго, пък и има противобомбени врати срещу ядрени атаки.

— Съгласен съм с Ърни — рече Доминик. — Ще трябва да чакаме и да търсим слабите им места, докато измислим как да действваме.

— Струва ми се, че *нямат* слаби места — отбеляза Санди.

— Запазването на тайната става все по-невъзможно, откакто са промили мозъците ни и са ни пуснали да си вървим — каза Джинджър. — Всеки път, когато някой от нас си спомни нещо, в историята им за прикритие зейва дупка.

— Да — съгласи се Нед, — но мисля, че те са в по-изгодна позиция от нас да запушват пролуките, които ние отваряме.

— Хайде да зарежем проклетото негативно мислене — предложи Ърни.

— Имаш право — усмихна се Брендън. — Не трябва да гледаме негативно, защото съдбата ни е предопределила да победим.

Гласът му отново беше наситен със странно спокойствие и увереност, произлизащи от убедеността, че непременно ще научат

каква е причината за необикновената им съдба. Но в такива моменти тонът и държанието на свещеника не успокояваха Доминик, а неизвестно защо, предизвикваха в него страх и безпокойство.

— Колко човека има в Тъндър Хил? — попита Джорджа.

Преди Доминик или Джинджър да отговорят, цитирайки информацията, която бяха прочели в „Сентинел“, вратата се отвори и на прага застана непознат мъж — около четирийсетгодишен, слаб, строен, неотстъпчив на вид, чернокос, смугъл и с кривогледо ляво око. Макар че вратата на първия етаж беше заключена и стълбите скърцаха, непознатият се бе появил безшумно, сякаш не беше човешко същество, а ектоплазма.

— Млъкнете, за Бога — каза той. — Ако мислите, че можете спокойно да заговорничите тук, жестоко се лъжете.

На трийсет километра югозападно от мотел „Спокойствие“, във военния изпитателен полигон „Шенкфийлд“, всички сгради — лабораториите, административните канцеларии, командният център, кафенетата, спортните съоръжения и жилищата — се намираха под земята. По време на знойните лета и мразовитите зими в пустинята беше по-лесно и икономично да се поддържа необходимата температура и влажност в подземните нива, отколкото в небостъргачи, издигнати в негостоприемната дива пустош на Невада. Но най-важните съображения бяха честите изпитания на химични и понякога дори на биологични оръжия. Експериментите се извършваха, за да се изучи ефектът на слънчевата светлина, вятъра и другите природни фактори върху начина на разпространение и мощта на онези смъртоносни газове, прахове и свръхбързо разсейващи се мъгли. Ако съоръженията бяха над земята, всяка неочаквана промяна в посоката на вятъра щеше да зарази членовете на персонала и по неволя да ги превърне в опитни мишки.

Колкото и да бяха погълнати в работа или спортна дейност, служителите в „Шенкфийлд“ нито за миг не забравяха, че са под земята, защото в помещенията нямаше прозорци и вътре постоянно отекуваше бръмченето на климатичната инсталация.

Полковник Лийланд Фолкърк седеше зад металното бюро във временно определения му кабинет и нетърпеливо и загрижено чакаше

телефонът да иззвъни. „Господи, колко мразя това място!“ — помисли той.

Непрекъснатото бръмчене и съскане на системата за осигуряване на кислород му причиняваше главоболие. От пристигането си в събота той гълташе аспирин все едно ядеше бонбони. Фолкърк извади още две таблетки от шишенцето. Напълни чаша леденостудена вода от термоса на бюрото, но не я използва, за да преглътне хапчетата, а ги сложи в устата си и ги сдъвка.

Аспиринът беше горчив и отвратителен и Фолкърк едва не се задави.

Но не посегна към водата.

Нито изплю аспирина.

Упорстваше.

Самотното, нещастно детство, изпълнено с несигурност и болка и последвано от още по-окаян пубертет, бе научило Лийланд Фолкърк, че животът е тежък, жесток и крайно несправедлив и само глупаците вярват в надеждата или избавлението, и единствено най-коравите оцеляват. От ранна възраст той полагаше усилия да върши неща, които са емоционално, душевно и физически болезнени, защото бе решил, че самоналожената болка ще го направи по-издръжлив и не толкова уязвим. Фолкърк каляваше волята си с предизвикателства, които варираха от дъвчене на таблетки аспирин до сериозни изпитания като екскурзиите, които наричаше „дълги и мъчителни пътувания на отчаяно оцеляване“. Тези експедиции продължаваха две седмици или по-дълго и го изправяха лице в лице със смъртта. Той скачаше с парашут в гората или в джунглата, далеч от най-близкия пост, без храна и само с дрехите на гърба си. Не носеше нито компас, нито кибрит. Единствените му оръжия бяха двете му ръце и онова, което можеше да прави с тях. Целта беше да стигне жив до цивилизацията. Фолкърк бе прекарал много отпуски, подлагайки се на това самоналожено страдание, което смяташе, че си заслужава, защото се връщаше по-твърд и самостоятелен, отколкото беше в началото на всяко приключение.

Лийланд сдъвка аспирина и прахът превърна слюнката му в кисела паста.

— Звънни, да те вземат дяволите — викна Фолкърк на телефона, защото се надяваше да чуе вест, която да го измъкне от тази дупка под

земята.

В Организацията за спешно реагиране на вътрешни кризи полковникът се занимаваше повече с полева работа, отколкото с административна дейност, както беше във всички други подразделения на армията. Базата на Фолкърк беше в Гранд Джънкшън, а не в „Шенкфийлд“. Но той прекарваше малко време зад бюрото, дори когато беше в Колорадо. Лийланд обичаше физическите изисквания на професията си, затова ниските тавани и стаите без прозорци в „Шенкфийлд“ го потискаха, все едно се намираше в ковчег под земята.

Ако не беше зает с тази мисия, той можеше временно да е настанен в склада на Тъндър Хил. Хранилището също беше под земята, но пещерите там бяха огромни и с високи тавани.

Но имаше две причини, поради които Фолкърк трябваше да държи хората си настрана от Тъндър Хил. Първо, той не искаше да привлича внимание към онова място заради тайната, която се пазеше там. На хълмовете край пътя, водещ към Тъндър Хил, живееха фермери. Ако забележеха командосите на ОСРВК да влизат във военния склад, щяха да се замислят за това. Местните жители не трябваше да започват да си задават въпроси за Тъндър Хил. По миналото лято Фолкърк бе използвал „Шенкфийлд“ като заблуда за отклоняване на вниманието от подземния военен склад. И сега, когато назряваше нова криза, той отново щеше да стои в „Шенкфийлд“, за да бъде в позиция да разпространи същата информация на медиите и обществеността, както бе направил тогава. А втората причина, поради която бе установил щаба си в „Шенкфийлд“, беше, защото изпитваше подозрения към всички в Тъндър Хил. Нямаше доверие на никого и не се чувстваше в безопасност там. Те можеше да... са се променили.

Кашата от разтопения аспирин остана в устата му толкова дълго, че Фолкърк свикна със стипчивия вкус. Вече не му се гадеше, затова сега можеше да пийне вода. Той пресуши чашата на четири глътки.

Лийланд Фолкърк изведнъж се запита дали не е прекрачил границата между конструктивната употреба на болката и удоволствието от нея. И веднага щом си зададе този въпрос, разбра отговора. Да, до известна степен Фолкърк бе станал мазохист. Преди години. Той беше много дисциплиниран мазохист и извличаше полза от болката, която сам си причиняваше, и я контролираше. Отначало

Лийланд се подлагаше на страдания само за да стане по-издръжлив. Но постепенно болката започна да му доставя удоволствие.

В съзнанието му се появи възмутителен образ — как след едно десетилетие ще бъде шейсетгодишен перверзен тип, който всяка сутрин ще пъха бамбукови трески под ноктите си за развлечение. Гротескната представа беше мрачна, но и забавна и Фолкърк се засмя.

Допреди година Лийланд не бе способен на самокритични анализи от подобно естество. Но вече не беше така. Напоследък той не само забелязваше, но и се забавляваше с чертите, които откриваше в себе си. Но, от друга страна, съзнаваше, че трябва да промени някои от аспектите на манталитета и навиците си. Лийланд разбра, че може да стане по-добър и удовлетворен човек, без да загуби издръжливостта си. Това беше странен начин на мислене за него, но той знаеше каква е причината. След всичко, което му се случи и видя по миналото лято, и като имаше предвид какво става в момента в Тъндър Хил, Фолкърк не можеше да продължава да живее както преди.

Телефонът иззвъня. Той грабна слушалката. Надяваше се, че има новини за ситуацията в Чикаго. Но се обади Хендерсън от Монтерей, Калифорния, за да докладва, че операцията в къщата на Салко върви гладко.

По миналото лято Джералд Салко, съпругата и двете му дъщери бяха наели две стаи в мотел „Спокойствие“. В неподходящата нощ. И напоследък при всички членове на семейството се наблюдаваше рушене на блокажа на паметта.

Специалистите по промиване на мозъци от ЦРУ, които обикновено се използват само за тайни мисии в чужбина, бяха наети за работата в мотела в онази юлска нощ и бяха обещаваха безпроблемно да потиснат спомените на свидетелите. Сега обаче те бяха притеснени от броя на обектите, чиито прегради в паметта се разпадаха. Преживяването на свидетелите беше толкова силно и потресаващо, че не можеше да се потисне лесно. Забранените спомени притежаваха митична сила и упражняваха безмилостен натиск върху блокажа на паметта. Специалистите по контролиране на съзнанието твърдяха, че *още* един тридневен сеанс с обектите ще гарантира доживотното им мълчание.

Всъщност ФБР и ЦРУ, действайки съвместно, в момента незаконно държаха в изолация семейство Салко в Монтерей и ги бяха

подложили на друга сложна програма за потискане на спомените и промяна. Макар Кори Хендерсън, агентът на ФБР, който се обади по телефона, да твърдеше, че всичко е наред, за Лийланд каузата беше изгубена. Тайната не можеше да бъде запазена.

Пък и бяха замесени твърде много агенции — ФБР, ЦРУ, рота на ОСРВК и други. А това означаваше твърде много вождове и малко индианци.

Но Лийланд беше добър войник. Отговаряше ли за военния аспект на някоя операция, той изпълняваше мисията си, дори да беше безнадеждна.

— Кога ще доведете свидетелите от мотела? — попита Хендерсън.

„Свидетели“ беше думата, която употребяваха за всички, чиито мозъци бяха промити в онзи юли. Лийланд я смяташе за подходяща. Освен основното ѝ значение, думата имаше и мистични, и религиозни нюанси. Той си спомни как като дете го заведоха в църквата на поклонниците на Петдесетница, където десетки религиозни фанатици се гърчеха на пода, а изпадналият в екстаз проповедник им крещеше да станат „свидетели на чудото Господне“. Е, онова, което свидетелите в мотел „Спокойствие“ бяха видели, беше също толкова парализиращо, изумително, ужасяващо и всяващо страхопочитание.

— Готови сме да запечатаме мотела след предизвестие от половин час — отговори Фолкърк. — Но няма да издам заповед, докато някой не оправи бъркотията в Чикаго с Калвин Шаркъл. И докато не знам със сигурност какво става в Илинойс.

— Какъв провал! Защо се допусна ситуацията с Шаркъл да се влоши толкова много? Той трябваше да бъде заловен и подложен на програмата за потискане на спомените преди няколко дни, както направихме тук със семейство Салко.

— Вината не е моя. Вашето Бюро има задачата да наблюдава свидетелите. Аз само идвам и почиствам след вас.

Хендерсън въздъхна.

— Не се опитвах да прехвърля вината върху вас, полковник. Но не можете да обвините и нас, по дяволите. Бедата е там, че дори когато извършваме визуално наблюдение на всеки свидетел четири дни в месеца и прослушваме само около половината от записите на телефонните им разговори, ни трябва двайсет и пет агенти. А ние

имаме само двайсет. Пък и проклетият случай е толкова строго засекретен, че само трима от двайсетте знаят защо трябва да наблюдаваме свидетелите. А добрият агент не обича да го държат в неведение. Има чувството, че не му вярват. Това го прави немарлив. И така възникват ситуациите като с Шаркъл. Преградата в паметта започва да се руши и никой не забелязва, докато не се стигне до кризисно положение. Защо решихме, че можем да поддържаме такава сложна заблуда за неограничен период от време? Истинско безумие. Ще ви кажа какъв беше проблемът ни. Ние повярвахме, че специалистите по промиване на мозъци от ЦРУ ще си свършат работата, както обещаха. Това беше грешката ни, полковник.

— Винаги съм казвал, че има много по-лесно решение — напомни му Лийланд.

— Да ги убием ли? Да ликвидираме трийсет и един наши съграждани само защото са били на неподходящото място в неподходящ момент?

— Не го предложих сериозно. Искях да кажа, че след като бяхме лишени от възможността да припомним до варварство, не можехме да запазим тайната и не биваше да се опитваме да го правим.

Мълчанието от другия край на линията показва, че Хендерсън не вярва на думите на Фолкърк.

— Довечера ще проведем ли операцията в мотела?

— Ако положението в Чикаго се изясни и разбере какво става там, довечера ще действаме. Но има въпроси, които чакат отговор. Онези странни... психични явления. Какво ли означават? И двамата имаме идеи, нали? И сме уплашени до смърт. Не, няма да атакувам мотела и да изложя на риск хората си, докато не разбере каква е ситуацията — отговори Лийланд и затвори.

Искаше му се да вярва, че онова, което става горе в планината, ще доведе до по-добро бъдеще, отколкото човечеството заслужава. Но дълбоко в душата си Фолкърк се опасяваше, че това ще бъде краят на света.

Когато Джак влезе в хола и заговори на групата, някои ахнаха от изненада и понечиха да станат, блъскайки се в масата в нетърпението си да се обърнат да го видят. Други подскочиха от столовете си, сякаш

помислиха, че той е изпратен да ги убие. Джак бе оставил на долния етаж картечния пистолет, за да не предизвика паника, но неочакваната му поява пак ги изплаши. Това беше хубаво. Те се нуждаеха от стъписване, за да бъдат по-предпазливи. Само момиченцето не реагира на пристигането му.

— Всичко е наред. Успокойте се. Седнете — каза Джак. — Аз съм един от вас. В онази юлска нощ се регистрирах в мотела като Торнтън Уейнрайт. Вероятно сте ме търсили под това име. Но то е фалшиво. После ще ви разкажа всичко. А сега...

Изведнъж всички развълнувано започнаха да му задават въпроси.

— Откъде се взе?

— Уплаши ни до смърт.

— Как разбра...

— Кажи ни, ако...

— Тук не е мястото да обсъждаме тези неща — надвика ги Джак. — Може да ни чуят, за Бога. Щом аз мога да подслушвам всяка ваша дума, същото могат да правят и хората, срещу които заговорничите.

Всички се вторачиха в него, стреснати от твърдението му, че изолацията им е илюзия.

— Искаш да кажеш, че стаите се подслушват? — попита едър, набит мъж с прошарена, късо подстригана коса. — Трудно ми е да го повярвам, защото съм ги претърсвал и не намерих нищо. И аз имам опит в тези неща.

— Ти трябва да си Ърни — рече Джак, говорейки със строг, студен тон, за да ги държи нащрек, да ги накара да проумеят посланието му и незабавно да разберат, че е задължително да мерят приказките си и да не забравят този урок. — Чух те да споменаваш, че си служил в морската пехота, Ърни. Господи, колко време е минало оттогава? Обзалагам се, че най-малко десет години. Нещата се промениха, човече. Не си ли чул за техническата революция? По дяволите, не е необходимо да идват тук и да поставят подслушвателни устройства. Самонасочващите се микрофони са страхотно усъвършенствани. А може и само да монтират всеобхватен предавател към техния телефон и да наберат номера ти. Знаеш ли какво е всеобхватен предавател, Ърни? Достатъчно е само едно обаждане, за да остане включен телефонът ти, независимо че слушалката е затворена. Всеобхватният предавател се активира с телефонно

позвъняване, при което с помощта на ултразвук, с неуловим за човешкото ухо тон се включва прекъсвач и микрофонът в слушалката ти. Ти не чуваш звън и не разбираш, че ти се обаждат и линията ти е отворена. Но те подслушват какво става във всяка твоя стая, където имаш дериват, защото връзката остава, докато не бъде изключен прекъсвачът.

Джак грабна телефонната слушалка и им я показа, като нарочно ги изгледа презрително.

— Ето го подслушвателното ти устройство. Сам си го инсталирал. Можеш да се обзаложиш на каквото искаш, че напоследък са чули много неща. Ако продължавате така, сами ще прережете гърлата си и ще спестите на всички много неприятности — добави той.

Язвителното му държане оказа въздействие. Всички останаха стъписани.

— А сега, кажете ми дали тук има стая без прозорци, където да проведем военен съвет? Няма значение дали има телефон. Ще го изключим.

Привлекателна жена на средна възраст, очевидно съпругата на Ърни, която Джак бегло си спомняше от по миналото лято, се замисли за миг и каза:

— Ресторантът.

— Ресторантът ви няма прозорци? — учуди се Джак.

— Бяха... счупени — отговори Ърни. — Заковали сме дъски.

— Тогава да отидем там. Ще разработим стратегията си, после ще се върнем да хапнем от онзи пай с тиква, за който ви чух да говорите. Аз ядох някакви скапани боклуци, докато вие тук се угощавахте.

Джак безшумно слезе по стълбите, убеден, че останалите ще го последват.

Първите пет минути Ърни изпита неприязън към кривогледото копеле, но сетне, макар и неволно, омразата му постепенно се превърна в уважение.

Ърни се възхити на предпазливостта и безшумността, с които новодошлият се появи в мотел „Спокойствие“. Той не пристигна като

другите. Дори носеше картечен пистолет.

Но Ърни още беше жегнат от критиката му. Всъщност беше толкова ядосан, че не спря да вземе палтото си, както направиха другите, а хукна след непознатия.

— Виж какво, защо се правиш на голям умник? Можеше да ни убедиш в правотата си, без да се държиш толкова подигравателно, по дяволите.

— Да, но нямаше да стане толкова бързо — отговори новодошлият.

Ърни отвори уста да добави още нещо, но в същия миг осъзна, че е навън в *мрака*. На половината път между мотела и грила. Белите му дробове сякаш престанаха да функционират. Ърни не можеше да си поеме въздух и издаде окаяно стенание.

За негова изненада непознатият веднага го хвана под ръка, без никаква следа от презрението, което бе демонстрирал преди малко.

— Хайде, Ърни. Още малко. Облегни се на мен и ще успееш.

Ядосан на себе си, че е допуснал кучият син да го види немощен, безсилен, унижен и завладян от детински страх, Ърни дръпна ръката си.

— Виж какво — рече новодошлият, — докато подслушвах, чух за проблема ти, Ърни. Не те съжалявам и не намирам, че състоянието ти е забавно. Ако страхът ти от мрака има нещо общо със ситуацията, в която сме се озовали, вината не е твоя. Виновни са копелетата, които са объркали съзнанието ни. Ние се нуждаем един от друг, ако искаме да останем живи след тези преमेждия. Облегни се на мен. Позволи ми да ти помогна да стигнеш до ресторанта, където ще запалим лампите. Хайде.

Ърни се задушаваше. Сякаш привлечен от магнетична сила, той се обърна и погледна на югоизток към ужасяващата тъма в дивата пустош. И изведнъж *осъзна*, че не се страхува от самия мрак, а от нещо, което е било там в нощта на шести юли по миналото лято. Той гледаше към онова място край магистралата, където бяха ходили предишния ден, за да общуват със земята, търсейки улики. Онова странно място.

Фей се бе приближила до тях. Ърни не се дръпна, когато тя го хвана за ръката. Кривогледият мъж отново се опита да му помогне, но Ърни още беше ядосан и го отблъсна.

— Добре, добре — рече непознатият. — Много си твърдоглав и ще ти трябва време да излекуваш наранената си гордост. Щом искаш да си упорито магаре, хубаво, сърди ми се. Само гневът ти те накара да изминеш толкова голямо разстояние в мрака. Със сигурност не беше опитът ти на морски пехотинец. Затова, продължавай да ми се ядосваш и може би ще успееш да стигнеш до ресторанта.

Ърни знаеше, че кривогледият мъж хитро го предизвиква и съвсем не е жесток към него. „Мрази ме — казваше непознатият, — и ще се страхуваш по-малко от мрака. Съсредоточи гнева си върху мен, Ърни, и пристъпвай крачка след крачка.“ Ако не се боеше до смърт от нощта, Ърни би се разсмял, че го увещават по този начин. Но той се вкопчи в гнева си и тръгна към грила. Влезе вътре и въздъхна с облекчение, когато лампите светнаха.

— Тук е много студено — каза Фей и пусна парното.

Ърни седна с гръб към вратата и започна да се съвзема. Останалите също дойдоха. Кривогледият сновеше от прозорец на прозорец и проверяваше закованите дъски. И в този миг Ърни осъзна, че вече не го мрази, а започва да го харесва.

Новодошлият изключи телефоните, после каза на Брендън и Джинджър да доближат три маси и да наредят столове за всички.

Ърни го наблюдаваше с неподправено любопитство.

Непознатият изпрати Нед и Доминик да донесат още дъски и да затиснат остъклената врата, която не се беше строшила по време на странното явление в събота. После отиде да разгледа склада и каза на Санди да включи грамофона-автомат.

— Когато има музика, подслушването е по-трудно.

Всички се подчиняваха безпрекословно на заповедите му.

Изведнъж Ърни разбра защо кривогледият привлича интереса му. Мъжът разсъждаваше бързо, действаше прецизно и притежаваше талант да командва. Всичко това показваше, че е бил командос от специалните сили, при това адски добър.

„По дяволите. Той е обаятелен, защото прилича на мен. Ама че съм загубен!“ — помисли Ърни и се засмя.

Непознатият се върна и се усмихна доволно, когато видя, че всички са седнали около масата, после се приближи до Ърни и попита:

— Не се сърдиш, нали?

— Не, по дяволите. И... много ти благодаря.

Новодошлият седна начело на масата и каза:

— Казвам се Джак Туист и също като вас не знам какво става, по дяволите. Цялата тази история ме плаши до смърт, но трябва да ви кажа, че за пръв път от осем години наистина съм на страната на справедливостта и се чувствам един от добрите. И, мили Боже, нямате представа колко много се нуждаех от *това*!

Лейтенант Том Хорнър, адютантът на полковник Фолкърк, имаше огромни ръце, но беше забележително сръчен. Той извади малък касетофон, сложи го на бюрото и го включи.

Лентата съдържаеше записи на подслушаните разговори в мотел „Спокойствие“. В началото свидетелите говореха за откритието си, че източникът на неприятностите им не е „Шенкфийлд“, а Тъндър Хил. Лийланд слушаше изумен, защото не бе очаквал, че разследването им ще се насочи в правилната посока толкова бързо. Умните им разсъждения го разтревожиха и ядосаха.

„Млъкнете, за Бога. Ако мислите, че можете спокойно да заговорничите тук, жестоко се лъжете.“

— Това е Туист — каза лейтенант Хорнър. — Знаехме, че ще дойде тук. Туист е опасен. Предполагахме, че ще е по-предпазлив от другите, но не очаквахме да действа като на война.

Доколкото знаеха, блокажът на паметта на Джак Туист не беше сериозно увреден. Той не страдаше от пристъпи на пориомания, сомнамбулизъм, фобии или обсебеност. Следователно единственото, което би могло да го мотивира внезапно да пристигне в Елко, беше послание, изпратено от същия предател, снабдил с моменталните снимки Корвези и семейство Блок.

Лийланд Фолкърк беше бесен, че някой, участващ в потулването на тайната, вероятно човек от Тъндър Хил, саботира операцията. Той бе научил това едва в събота вечерта, когато Доминик Корвези и семейство Блок седнаха в кухнята и започнаха да обсъждат странните моментални снимки, които бяха получили. Лийланд мигновено нареди разследване и строга проверка на всеки във военния склад, но нещата вървяха много по-бавно, отколкото очакваше.

— Има и по-лошо — рече Хорнър.

Фолкърк чу как Туист разказва на останалите за самонасочващите се микрофони и всеобхватните предаватели. Стъписани, те отидоха в грила, за да обсъждат стратегията си, без да ги подслушват.

— Сега са в ресторанта — добави Хорнър и изключи касетофона. — Прекъснаха телефоните. Говорих с наблюдателните постове, които сме разположили на магистрала 80. Видели са, че свидетелите отиват в грила, но не са могли да ги подслушат със самонасочващ се микрофон.

— Няма да им провърви. Туист знае какво прави.

— И сега, когато са се досетили за Тъндър Хил, трябва да ги хванем колкото е възможно по-скоро.

— Чакам новини от Чикаго.

— Шаркъл още ли се е барикадирал в къщата си?

— Да. Искам да знам дали блокажът на паметта му се е разрушил напълно. Ако е така и той каже на някого какво е видял по миналото лято, операцията ще се провали. И тогава би било грешка да заловим свидетелите в мотела. Ще трябва да прибегнем до друг план.

Марси заспа в скута на майка си, още докато Джак Туист се представяше.

И Джорджа беше уморена, но театралната поява на Туист беше ефективна противоотрова срещу приспивното въздействие на вечерята. Тя се разсъни и с нетърпение се приготви да чуе какво ще сподели той за преमेждията си.

Джак им разказа накратко за пленничеството си в Централна Америка, с което бе приключила кариерата му в специалните сили. Той говореше така, сякаш преживяванията му бяха скучни и досадни, но Джорджа разбра, че е изпитал жестоки страдания. Съдейки по деловия му тон, тя остана с убеждението, че Джак е сигурен в представата за себе си и във физическите и интелектуалните си способности и не е необходимо да се изтъква, нито да слуша хвалбите на другите.

Но когато заговори за покойната си съпруга Джени, той не можа да прикрие чувствата си. Под привидната му невъзмутимост се долови искрена тъга и обич. Духовното единство между Джак и Джени сигурно е било изключително, защото само една необикновена и

вълшебна връзка можеше да гарантира неуморната му всеотдайност, докато съпругата му е била в кома. Джорджа се опита да си представи какво би представлявал подобен брак, после осъзна, че колкото и приказен да е бил съюзът им, Джак не би се посветил толкова безрезервно на болната Джени, ако не беше истински мъж. Връзката им е била специална, защото и Джак не беше като другите мъже. Това прозрение засили интереса ѝ към него и историята му.

Той спомена бегло и уклончиво начините, по които бе финансирал дългия престой на Джени в санаториума. Само даде да се разбере, че се е занимавал с незаконна дейност и не се гордее с това, но онзи период в живота му е приключил.

— Поне не съм убивал невинни минувачи, слава Богу. Но не искам да знаете подробности, които биха ви направили съучастници пост фактум.

Общото им, забравено изпитание му бе оказало въздействие. Но както и при Санди, загадъчните събития в онази юлска нощ бяха предизвикали само благоприятни промени в него.

— Намекваш, че си бил крадец професионалист — рече Ърни Блок и след като Джак Туист не отговори, добави: — Струва ми се, че си бил принуден да разкриеш престъпния си живот на хората, които са промили мозъците ни. Сейфовете, където са се появили пощенските картички, са били на фалшивите имена, които си използвал и когато си извършвал обирите. Следователно от юли по миналата година военните и правителството трябва да са знаели за нелегалната ти дейност.

Мълчанието на Джак беше потвърждение, че наистина е бил крадец.

— Да. След като са заличили спомените ти за случилото се преди осемнайсет месеца, те са те пуснали на свобода и са те оставили да продължиш със заниманията си — добави Ърни. — Защо са го сторили, по дяволите? Разбирам, ако военните и правителството са нарушили законите, за да скрият какво се е случило на Тъндър Хил, ако е имало заплаха за националната сигурност. Но иначе би се очаквало да ги спазват, нали? Затова, защо не са информирали поне анонимно нюйоркската полиция или не са уредили нещата така, че да бъдеш заловен на местопрестъплението?

— Защото от самото начало не са били сигурни дали блокажът на паметта ще издържи — каза Джорджа. — Наблюдавали са ни или поне от време на време са ни проверявали, за да бъдат сигурни, че не се нуждаем от опреснителен курс по забравяне. Случилото се с Джинджър и Пабло Джаксън потвърждава, че ни наблюдават. И ако решат, че е необходимо да хванат Джак или някой друг от нас и да го подложат на още един сеанс със специалистите по контролиране на съзнанието, те ще искат да го спипат, без да полагат усилия. Много по-лесно би било да отвлекат Джак от апартамента или от колата му, отколкото да го освободят от затвора.

— Мили Боже, мисля, че позна. Да, точно така — усмихна се Джак. — Тайната, която крият, е толкова важна, че са ме оставили да върша престъпления.

Джинджър Вайс поклати глава.

— Може да са ти внушили изкуствено чувството за вина и да са предизвикали промяната в теб.

— Не — възрази Джак. — Щом не са имали време да включат историята за изтичането на токсини във фалшивите спомени на всички, те не са могли и да ме насочат към правия път. Пък и... Трудно ми е да го обясня, но откакто дойдох тук, усещам, че започнах да изпитвам чувство за вина и намерих пътя към обществото, защото по миналото лято ни се е случило нещо изключително важно. Това ме е накарало да преосмисля прежеждията си и да разбера, че никое от преживяванията ми не е *толкова* неприятно, за да оправдае опропастването на целия ми живот.

— Да! — възкликна Санди. — И аз имам същото чувство. Адът, който преживях като дете, няма значение след случилото се в онази юлска нощ.

Всички се умълчаха, опитвайки се да си представят какво толкова разтърсващо са преживели, че дори най-болезнените удари на живота изглеждат незначителни.

Джак зададе много въпроси на останалите, за да запълни празнотите в онова, което знаеше за изпитанията им и да си състави пълна представа за откритията им досега. После ги насочи към обсъждане на стратегията им, формулирайки задачите за другия ден.

Джорджа отново бе заинтригувана от водаческите му умения. Всички се съгласиха единодушно да поемат мисиите, които Джак

смяташе, че трябва да бъдат изпълнени. Никой нямаше чувството, че е командван или манипулиран. Още когато се появи в апартамента на семейство Блок, Джак доказа, че може да поеме контрола в момент на кризисна ситуация. Обаятелната му личност караше хората да му се подчиняват. Бързината, с която всички приемаха предложенията му, беше доказателство, че тактиката му е правилна.

Джорджа осъзна, че Джак привлича интереса ѝ поради същите причини както и Джинджър. Тя виждаше в него човека, който се опитваше да стане след развода и мъжа, какъвто Алън не беше.

Последният проблем, който групата обсъди, беше опасността от атака на хората на Фолкърк. Сега, когато съществуваше реална вероятност блокажът на паметта им да се разпадне, те представляваха по-голяма заплаха за враговете си, отколкото преди осемнайсет месеца. На другия ден щяха да се разделят на групи, за да изпълнят различни задачи, но тази вечер, ако останеха заедно в мотела, щяха да бъдат лесна плячка. Ето защо решиха двама-трима да отидат в Елко и да прекарат половината нощ, обикаляйки из града. Ако мотел „Спокойствие“ беше под наблюдение, враговете им веднага щяха да разберат, че няма да могат да хванат всички наведнъж. В четири сутринта втора група щеше да се срещне с първия екип в Елко и да ги смени, за да могат да се върнат в мотела и да поспят.

— Аз ще тръгна с първата група — каза Джак. — Само ще докарам джипа си от хълмовете, където го оставих. Кой ще дойде с мен?

— Аз — веднага отговори Джорджа, после се сети за дъщеря си. — Ако, разбира се, някой вземе Марси в стаята си.

— Няма проблем — рече Фей. — Тя може да спи при Ърни и мен.

Брендън Кронин също изяви желание да се включи в първата група. Реакцията на свещеника предизвика в Джорджа странно чувство — недоволство, което по-късно тя идентифицира като разочарование.

Вторият екип се състоеше само от Нед и Санди. Двете групи се уговориха да се срещнат в четири сутринта пред магазин „Арко“ в Елко.

— Е, да тръгваме — предложи Джак.

— Чакайте малко — каза Джинджър. — Откакто кръговете се появиха на ръцете на Доминик и мотелът се изпълни с онзи странен

шум и сияние, обмислям всичко, което успяхме да научим, опитвайки се да си обясня тези необикновени явления. И стигнах до някои предположения.

Всички изразиха желание да чуят теорията ѝ.

— Колкото и различни да са сънищата ни, свързва ги един елемент — луната — започна да обяснява Джинджър. — Оказа се, че другите ни сънища — защитни облека, игли на системи за интравенозно поддържане на живота и легла с ремъци — се основават на реални преживявания и заплахи. Всъщност това са спомени, опитващи се да проникнат в съзнанието ни под формата на сънища. Ето защо, луната също е играла голяма роля в случилото се с нас и е спомен, който се стреми да изплава на повърхността. Обсебеността на Марси е прераснала в интерес към *тъмночервена* луна. А Джак ни каза, че преди две нощи обикновената лунна светлина в кошмара му се е превърнала в кървавочервен блясък. Никой от останалите още не е сънувал червена луна, но смятам, че този образ също е спомен. С други думи, в нощта на шести юли сме видели нещо, което е направило луната червена. А призрачната светлина, която понякога изпълва стаята на Брендън, е странно пресъздаване на случилото се с истинската луна в онази юлска нощ. Мисля, че призрачната светлина е послание, изпратено да събуди спомените ни.

— Послание — повтори Джак. — Да. Но кой го *изпраща*, по дяволите? Откъде идва светлината? Какъв е източникът ѝ?

— Имам известна представа — отговори Джинджър. — Но всичко по реда си. Първо, нека да помислим какво би могло да направи луната червена.

Джорджа и останалите отначало слушаха с интерес, а после с нарастваща тревога, докато Джинджър крачеше из помещението и описваше в общи линии едно обезпокоително обяснение.

Джинджър Вайс вярваше в науката. За нея вселената се ръководеше от правилата на логиката и разума и за всяка загадка имаше научно обяснение. Но за разлика от мнозина учени тя не смяташе, че буйното въображение е пречка за логиката и разума. В противен случай Джинджър нямаше да измисли теорията, която разказа на останалите в ресторант „Спокойствие“.

Хипотезата ѝ беше странна и Джинджър нервно очакваше реакцията на другите.

— Хората, които са се занимавали с нас, през първите един-два дни на затворничеството ни, са били в защитно облекло, предназначено за биологичен риск. Сигурно са били разтревожени, че сме се заразили с нещо. Ето защо, може би сме видели тъмночервен облак от биологична зараза. И когато е минал над главите ни, облакът е оцветил в червено луната.

— И всички сме били заразени с някаква инфекциозна болест — предположи Джорджа.

— Може би затова вчера на онова особено място край магистралата, аз си спомних, че Доминик извика: „Тя е в мен. Тя е в мен.“ Логично е да изкрещи така, ако в онази нощ червеният облак го е обвил и Доминик е осъзнал, че вдишва заразата. А Брендън ни каза, че е изрекъл същите думи снощи в Рино, когато стаята му се е изпълнила с призрачната червена светлина.

— Бактерия? Микроорганизъм? Но тогава защо не сме болни? — попита Брендън.

— Защото веднага са ни излекували — отговори Доминик. — Вчера, преди ти да дойдеш, говорихме по този въпрос. Но, Джинджър, сиянието, което днес следобед изпълни рецепцията, беше твърде ярко, за да е лунна светлина, процеждаща се през червен облак.

— Знам — каза Джинджър. — Идеята ми не обяснява всичко. Например кръговете на дланите ти. Затова може би не е правилна. Но, от друга страна, хипотезата ми обяснява някои неща и ако разсъждаваме достатъчно дълго и задълбочено, ще намерим отговор и на другите загадки. Освен това теорията ми има едно предимство.

— Какво?

— Теорията може да обясни защо Брендън е излекувал двама човека в Чикаго. И въртящите се луни в къщата на Зебедея Ломак. И странното явление тук, в грила, в събота вечерта, когато Доминик се опитваше да си спомни какво се е случило по миналото лято. Както и какъв е източникът на призрачната светлина. Дотук теорията е съвсем прозаична. Червен облак на зараза. Не е трудно за вярване. Но сега... трябва да дадете воля на въображението си заедно с мен. Нека да предположим, че чудодейното излекуване и явлението в рецепцията имат някакъв загадъчен външен източник. Отец Висажик смята, че

този външен източник е Господ. Ние, останалите, не мислим, че източникът има божествен произход. Нямаме представа какъв е, но всички предполагахме, че е външна сила, нещо, което ни привлича или се опитва да стигне до нас с послание, или ни заплашва. Но ако тези чудеса имат *вътрешен* източник? Да допуснем, че Брендън и Доминик притежават някакви способности, *които се дължат на случилото се в нощта на червената луна*. Ами ако става дума за телекинеза — способността да преместваш предмети, без да ги докосваш? Това би обяснило въртящите се хартиени луни и опустошението в грила.

Всички погледнаха изумено Доминик и Брендън, но никой не беше по-стъписан от самите тях. Те се бяха вторачили потресени в Джинджър.

— Но това е абсурдно! — каза Доминик. — Аз не съм екстрасенс, нито магьосник.

— И аз — рече Брендън.

Джинджър поклати глава.

— Това е несъзнателно. Силата е във вас, но вие не съзнавате това. Замислете се. Първият път, когато Брендън е упражнил лечителските си умения и кръговете са се появили на дланите му, е било, докато е сресвал косите на момиченцето в болницата. Той бил завладян от силно състрадание към нея и изпълнен с отчаяние и гняв, че не може да ѝ помогне. Може би тези чувства са освободили дарбата в него, макар че не го е съзнавал, защото придобиването ѝ е част от онова, което са го принудили да забрави. Втория път Брендън се е оказал в необикновена криза, която може да е задействала тези способности. А сега нека да разсъждаваме върху преживяванията на Доминик. Първото е в Рино, в къщата на Ломак. Докато се е разхождал из стаите, Доминик се е разстроил толкова много от задълбочаващата се загадка, че е изпитал желание да *откъсне от стените плакатите с луната*. И така е станало. Доминик наистина ги е откъснал от стените, но не с ръцете си, а с помощта на способността си. И не забравяйте, че плакатите са паднали на пода, едва когато той е извикал: „Престанете! Спрете!“ Самият Доминик е спрял явлението.

Брендън, Доминик и още един-двама от присъстващите изглеждаха скептично настроени, но Джинджър завладя въображението на Санди Сарвър.

— Да, има логика! Замислете се какво стана тук в събота вечерта. Доминик се опитваше да си спомни какво ни се е случило в онази юлска нощ и изведнъж се разнесе онзи странен шум и тътен и всичко се разтресе. Може би Доминик несъзнателно е използвал способността си, за да пресъздаде *ефекта* от случилото се тогава.

— А странната светлина? — попита Доминик. — Твърдиш, че Брендън и аз я произвеждаме по някакъв начин?

— Да — отговори Джинджър. — Пирокинеза. Способността спонтанно да произвеждаш топлина или огън само със силата на мисълта си.

— Но онова не беше огън, а светлина — рече Доминик.

— Тогава е фотокинеза. Мисля, че когато се срещнахте, ти и Брендън подсъзнателно разпознахте силата един в друг. Някъде дълбоко в паметта ви се е пробудил споменът за случилото се в онази юлска нощ, онова, което сте били принудени да забравите. И двамата сте искали да взривите бариерата пред спомените. И затова несъзнателно сте създали онази странна светлина, която всъщност е била пресъздаване на промяната на луната от бяла в червена в нощта на шести юли. Подсъзнанието ви се опитваше да изтласка спомена през преградата в паметта.

— Чакай малко — каза Ърни Блок и поклати глава. — Загубих нишката на мисълта ти. Ти започна с предположението, че луната е станала червена от минаващ облак от биологична зараза. После заговори за необикновените способности на Доминик и Брендън, в резултат на случилото се с нас. Къде е връзката? Какво общо има между биологичната зараза и всички тези паранормални явления?

Джинджър пое дълбоко въздух, защото бе стигнала до същината на теорията си, до най-невероятната част.

— Може да сме били заразени с някакъв вирус или бактерия, която като страничен ефект предизвиква драстични химични, генетични или хормонални промени в гостоприемника и дори преобразява мозъка. И след като се излекува от инфекцията, е възможно гостоприемникът да придобие свръхестествени способности.

Израженията, изписани на лицата на останалите, бяха различни. Но никой не мислеше Джинджър за луда или с твърде развихрено

въображение, а по-скоро бяха смаяни от сложната последователност в логиката ѝ.

— Мили Боже — възкликна Доминик. — Съмнявам се дали това е правилният отговор, но със сигурност е най-хубавата и стройно изградена теория, която съм чувал. Какъв сюжет за роман! Генетично създаден вирус, който като неочакван страничен ефект предизвиква принудителна еволюция на човешкия мозък, завършваща с придобиване на паранормални способности. За пръв път от няколко седмици изпитвам непреодолимо желание да хукна към пишещата машина. Джинджър, ако се измъкнем живи от тази бъркотия, ще трябва да ти дам част от хонорара си за книгата, която със сигурност ще се роди от хипотезата ти.

— Но защо това да не е правилният отговор? — попита Джорджа Монатела. — Защо да е само страхотен сюжет за роман?

— Първо — отговори Джак Туист, — ако беше истина и сме били заразени с един и същ вирус, тогава всички щяхме да имаме паранормални способности, нали?

— Може би не всички сме били заразени — рече Джинджър. — Или вирусът е подействал различно.

— Или този определен страничен ефект не се е проявил във всеки, който е бил заразен — предположи Фей.

— Логично — отбеляза Джинджър и отново започна да крачи из помещението, но този път не от нервно напрежение, а от вълнение.

Нед Сарвър прокара пръсти през оределите си коси и попита:

— Искаш да кажеш, че военните са знаели за страничния ефект? И че е можело да предизвика тези промени в някои от нас?

— Нямам представа — отговори Джинджър. — Може би са знаели, а може би не.

— Мисля, че не са знаели — каза Ърни. — Трудно е да се повярва, че нашите военни умишлено ще ни заразят с биологично оръжие, за да експериментират въздействието му. Но дори такава жестокост да е възможна, те не биха ни инфектирали с вирус, който може да ни преобрази така, както Джинджър описва. Защото, приятели мои, хората с необикновени способности ще бъдат нов вид, *по-висши* човешки същества. Свръхестествената дарба би означавала военна, икономическа и политическа власт. Затова, ако е знаело, че разполага с вирус, предизвикващ такива способности, правителството не би

заразило група обикновени хора като нас. Никога. Тази благословия ще бъде запазена за управляващите, за елита. Съгласен съм с Доминик. Теорията за червения облак от зараза е интересна, но малко вероятна. Ако *наистина* сме били заразени с такова нещо, правителството не е знаело за страничния ефект.

Всички погледнаха Брендън и Доминик със смесица от страхопочитание, безпокойство, учудване, уважение и боязън. Свещеникът и писателят трепнаха от въодушевяващата, но същевременно страшна мисъл, че може би притежават потенциал на свръхчовешка сила, който завинаги ще ги разграничи от останалите хора.

— Не — каза Доминик и стана, за да възрази, но отново седна, сякаш мислеше, че краката няма да го издържат. — Не, не. Не си права, Джинджър. Аз не съм супермен или магьосник. Не съм проклет... урод. Бих го почувствал. *Сигурен* съм.

— Предполагах, че по някакъв начин съм бил *способът* за излекуването на Емелийн и Уинтън — каза Брендън. — Смятах, че някаква сила действа чрез мен. Никога не съм мислил, че съм действителният лечител. Вижте какво, нали решихме, че историята с изтичането на токсични вещества е измислица и случилото се с нас не е инцидент и не се дължи нито на химично, нито на биологично заразяване, а е нещо съвсем различно.

Джак, Джорджа, Фей и Нед заговориха в един глас.

— Чакайте малко — надвика ги Джинджър. — Няма смисъл да обсъждаме това, защото не можем да докажем дали е имало вирус или не. Но може би ще успеем да докажем другото.

— Какво имаш предвид? — попита Санди.

— Може би ще успеем да докажем, че Доминик и Брендън притежават необикновени способности.

— Как? — попита Корвези.

— Ще направим експеримент — отговори Джинджър.

Доминик беше абсолютно убеден, че няма да излезе нищо и само ще си загубят времето. Идеята му се струваше безсмислена.

Но, от друга страна, се страхуваше, че ще стане нещо и доказателството за способностите му ще го осъди до края на живота си

да бъде различен от другите. Ако притежаваше свръхестествени умения, всички щяха да го гледат с почуда и страх. Това щеше да пречи на взаимоотношенията му с приятелите и с жените, а останалите, вероятно повечето, щяха да му завиждат или дори мразят.

Тази несправедливост го измъчваше. През по-голямата част на трийсет и петте си години той беше стеснителен и саможив, обречен на невзрачно съществуване от плахостта си. После се бе променил и докато през октомври не започна сомнамбулизмът, всичко беше наред. И сега този кратък и прекрасен период на нормалност можеше да свърши. Ако експериментът докажеше, че по някакъв начин е придобил паранормални способности, Доминик отново щеше да бъде изолиран — не от чувството си за малоценност като преди, а от неловкото съзнание за превъзходството си.

Той се молеше на Бога експериментът да се провали.

Двамата с Брендън Кронин седнаха един срещу друг в двата противоположни края на дългата маса, а останалите се наредиха на няколко крачки зад тях, за да не ги разсейват.

На масата пред Доминик имаше солница, а пред Брендън — пиперница. Двамата трябваше да преместят предметите, без да ги докосват.

Брендън гледаше съсредоточено пиперницата. Той бе отрекъл, че в чудотворното излекуване на Емелийн и Уинтън и в призрачната светлина има Божия намеса. Но по изражението му личеше, че всъщност се надява да е така. Свещеникът явно искаше да възвърне вярата си в Господ.

Доминик също се вторачи в солницата и се опита да прогони от съзнанието си всички други мисли, освен твърдото намерение да я премести. Макар че не желаше да притежава тази необикновена дарба, трябваше да направи опит да я демонстрира, защото искаше да разбере дали хипотезата на Джинджър е вярна.

— Щом способността ти се появява спонтанно и зрелищно в моменти на напрежение, ти може да се научиш да я извикваш, да я контролираш и използваш — бе казала тя.

Солницата не помръдваше.

Доминик съсредоточи вниманието си, докато стъкленият предмет остана единственото нещо във вселената. Той насочи мислите

си към солницата, внушавайки ѝ да се премести и осъзна, че е стиснал зъби и е свил пръсти в юмруци.

Нищо.

Доминик смени тактиката. Той се отпусна и се вторачи изпитателно в предмета, опитвайки се да добие подробна представа за размера, формата и структурата. Вероятно трябваше да изпита съпричастност към солницата. „Съпричастност“ му се стори подходяща дума, макар че в случая се отнасяше за неодушевен и неорганичен предмет. Може би по този начин Доминик щеше да внуши на солницата да помръдне. Наведе се към нея, за да разгледа по-добре простотата на функционалния ѝ дизайн.

Нищо. Солницата приличаше на митичен сфинкс, обречен вечно да стои на мястото си.

Но, разбира се, като всички други форми на материята във вселената, и солницата не беше неподвижна. В края на краищата тя се състоеше от милиарди непрестанно движещи се атоми.

Доминик изведнъж почувства прилив на сила и най-после солницата помръдна. Той се бе вгълбил толкова силно в този обикновен предмет, че усети присъствието на хората около себе си, едва когато всички ахнаха и възкликнаха в един глас. Солницата литна нагоре, предизвиквайки законите на земното притегляне, и застана неподвижно над масата.

Пиперницата също се издигна във въздуха. Брендън я гледаше с широко отворени очи, сетне погледна Доминик. В очите на свещеника се четяха няколко чувства — почуда, изумление, озадаченост, страх и емоционално потвърждение на силната връзка, съществуваща между Доминик и него заради необикновените способности, които двамата притежаваха.

Доминик установи, че не е необходимо да полага усилия, за да държи солницата във въздуха. Всъщност му беше трудно да повярва, че тази магия се дължи именно на него. Той нямаше усещането, че притежава или упражнява контрол над предмета. Доминик не чувстваше, че в него приижда някаква сила. Очевидно телекинетичните му способности действаха автоматично, също като дишането и ударите на сърцето.

Брендън вдигна ръце. Червените кръгове пламтяха на дланите му.

Доминик погледна ръцете си и видя същите неразгадаеми белези. Какво означаваха кръговете?

— Невероятно — задъхано каза Джинджър. — Покажете ни вертикално движение. А можете ли да преместите предметите хоризонтално?

— Можете ли да вдигнете нещо по-тежко? — попита Санди.

— А можете ли да създадете червената светлина? — добави Ърни.

Доминик си помисли леко да завърти солницата и предметът мигновено започна да се върти във въздуха. След секунда и пиперницата направи същото. По металните им капачки пробягваха отблясъци отразена светлина.

Изведнъж двата предмета се понесоха един срещу друг, макар Доминик да нямаше чувството, че съзнателно направлява движението на солницата. Той стигна до извода, че предложението на Джинджър е било прието от подсъзнанието му, което сега използва психична енергия, за да изпълни задачата, без да чака Доминик да извърши съзнателно усилие.

Солницата и пиперницата спряха на разстояние петнайсет сантиметра една от друга и започнаха да се въртят малко по-бързо отпреди, хвърляйки отблясъци от отразена светлина. После се завъртяха една около друга в съвършено синхронизирани орбити. Но това продължи само няколко секунди. Неочаквано двата предмета започнаха да кръжат много по-бързо, извършвайки сложни параболични движения.

Всички в стаята се засмяха и изръкопляскаха. Доминик погледна Джинджър. Лицето ѝ сияеше от неподправен възторг, който я правеше още по-красива. Ърни Блок и Джак Туист с изумление наблюдаваха въздушната акробатика. Двамата приличаха на деца, които за пръв път в живота си виждат фойерверки. Смеейки се, Фей протегна ръце към солницата и пиперницата, сякаш се опитваше да усети чудодейното силово поле, в което се въртят. Нед също се смееше, но Санди плачеше. Отначало Доминик се стресна, като я видя, но после разбра, че и тя се усмихва, а сълзите ѝ са от радост.

— Не е ли прекрасно? — възкликна Санди. — Каквото и да означава, това е чудесно. Каква свобода... Разчупване на всякакви окови...

Доминик знаеше какво точно чувства тя, защото изпитваше същото. За миг забрави опасенията си, че необикновените му способности завинаги ще го отчуждят от хората, които не притежават таланта му. Изпълни го възторжено чувство за превъзходство. Той се замисли какъв гигантски скок е това в човешката еволюция и откъсване от оковите на човешката ограниченост. Всички усетиха, че светът ще се промени необратимо.

— Направете нещо друго — предложи Джинджър.

— Да — подкрепи я Санди. — Покажете ни още нещо.

И в следващия миг солниците и пиперниците от другите маси полетяха във въздуха и също започнаха да се въртят.

Доминик още не проумяваше как прави тези неща. Той не полагаше никакви усилия. Просто мислите му се превръщаха в реалност, сякаш желанията можеха да се сбъдват. Доминик видя, че и Брендън е озадачен като него.

— Мили Боже, толкова съм развълнувана, че ще се пръсна! — заяви Джинджър.

Солниците и пиперниците кръжаха една около друга, като леко свистяха и разпръскваха искри отразена светлина.

Изведнъж столовете се вдигнаха във въздуха, но не контролирано и игриво като солниците и пиперниците, а с такава сила и скорост, че с оглушителен трясък се блъснаха в тавана. Столовете останаха там и започнаха да вибрират, досущ ято огромни прилепи, размахващи крила. Повечето солници и пиперници продължиха да се въртят лудешки във въздуха, но някои бяха повалени от устремилите се нагоре столове. После още няколко излетяха от орбитите си и стремглаво се спуснаха към пода. Едната удари Ърни по рамото и той извика от болка.

Доминик и Брендън бяха изгубили контрол над движещите се предмети. И тъй като не знаеха как са го установили, нямаха представа и как да си го възвърнат.

Празничното настроение се превърна в паника. Всички се хвърлиха на пода, за да се скрият под масите. Шумът събуди Марси. Джорджа я измъкна от сепарето, където я бе сложила да спи и двете се скриха под най-близката маса.

Само Брендън и Доминик не помръднаха.

Корвези имаше чувството, че психичната сила е експлозив, прикрепен към ръката му.

Още три-четири солници и пиперници загубиха инерция и като куршуми се стрелнаха към пода. Десетината вибриращи стола започнаха да подскочат по-агресивно и от тях се разпръснаха трески.

Доминик не знаеше дали да се скрие, или да се опита да възвърне контрол. Погледна Брендън, който също се бе вцепенил.

Една от лампите на тавана се счупи, а останалите три лудешки се залюляха на веригите си.

Блъскащите се столове издълбаха дупки в тавана.

Пред Доминик падна солница, която се заби в масата като малък метеорит. Стъклото беше дебело и не се строши, но се напука на три-четири места, разпръсквайки сол.

Доминик си спомни за въртележката от хартиени луни в къщата на Ломак, вдигна ръце, сви пръсти в юмруци и извика:

— Престанете! Веднага спрете!

Столовете престанаха да вибрират, а солниците и пиперниците застанаха неподвижно във въздуха. В ресторанта настъпи пълна тишина. Времето сякаш спря.

После столовете, солниците и пиперниците паднаха на пода и върху масите. Когато най-после всичко се успокои, Доминик и Брендън нямаха нито една драскотина.

Ърни още масажираше рамото си, където го бе ударила една от солниците, но не беше сериозно ранен. Никой друг не беше засегнат от движещите се предмети, но всички бяха потресени.

Доминик видя как го гледат останалите. Предпазливо. Точно както предполагаше. Точно както се опасяваше, че ще го гледат. По дяволите.

Джинджър изглеждаше единствената, която не беше отблъсната от дарбата му. Тя го прегърна ентусиазирано и каза:

— Най-важното е, че притежаваш силата. Постепенно ще се научиш да я използваш и това е чудесно.

— Не съм толкова сигурен — рече Доминик, поглеждайки счупените столове и лампи.

Джак Туист изтръскваше сол и прахоляк от мазилка от раменете си. Джорджа още успокояваше уплашеното си дете. Фей и Санди

вадеха тресчици от косите си, а Нед разглеждаше оголените жици, висящи от тавана.

— Джинджър, дори когато използвах силата, аз не знаех как го правя — добави Доминик. — И когато излезе извън контрол, няха представа как да я спра.

— Но ти я спря, Доминик.

— Може би следващия път няма да успея. — Доминик осъзна, че трепери. — Погледни тази бъркотия. Господи, някой може да бъде сериозно ранен. Или убит.

— Следващия път ще бъде по-добре.

— Той ще започне да мисли другояче, Джинджър — каза Брендън. — Дай му време. Аз съм сигурен, че ще опитам отново. След няколко дни, когато съм имал време да обмисля нещата. Ще отида някъде на открито, далеч от хората, където никой освен мен няма да бъде наранен, и ще опитам отново. Мисля, че ще бъде трудно да контролирам... енергията. Ще ми бъде необходимо много време, вероятно години. Но аз ще я изучавам и ще практикувам. Смятам, че Доминик ще направи същото. Той ще осъзнае това, след като размисли няколко минути.

Доминик поклати глава.

— Не. Не искам да бъда различен от другите хора.

— Но ти вече си различен — каза Брендън.

— Това е адски фаталистично.

Кронин се усмихна.

— Макар че временно съм загубил вярата си в Бога, аз още съм свещеник и вярвам в предопределението и съдбата. Но ние, свещениците, сме умни, затова може и да сме фаталисти и в същото време да вярваме в свободната воля. И двете са част от вярата.

За Брендън психическият ефект от случилото се беше съвсем различен от страха, който бе обзел Доминик. Докато говореше, свещеникът се повдигаше на пръсти и беше толкова развълнуван и възторжен, че сякаш всеки миг щеше да полети.

Доминик не разбираше приповдигнатото му настроение и реши да смени темата на разговора.

— Е, Джинджър, доказахме половината от налудничавата ти теория, но поне отхвърлихме другата половина.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато отново видях червените кръгове на дланите ми, реших, че паранормалната ми способност не е страничен ефект от странна вирусна инфекция. Осъзнах, че източникът ѝ е нещо друго, още по-необикновено, но нямам представа какво.

— Така ли реши или си сигурен? — попита Джинджър.

— Сигурен съм. Дълбоко в душата си го знам.

— Аз също — щастливо заяви Брендън. — Ти имаше право, Джинджър, когато предположи, че Доминик и аз притежаваме тази дарба. И силата е в мен от онази юлска нощ по миналото лято. Но не беше права за начина, по който сме придобили този дар. И аз имам чувството, че биологичната зараза не е обяснението. Нямам представа какъв е отговорът, но можем да отхвърлим тази част от теорията ти.

Едва тогава Доминик разбра защо Брендън е в приповдигнато настроение, въпреки потресаващото представление, в което двамата току-що бяха участвали. Макар да отричаше Божията намеса, дълбоко в душата си свещеникът бе съхранил надеждата, че чудодейното излекуване на момиченцето и полицаия и призрачната светлина имат божествен произход. Брендън беше потиснат от недопустимата светска мисъл, че този дар може да не му е даден от Бога, а да е страничен ефект от някаква необикновена зараза, *създаден от човешка ръка* вирус. И сега свещеникът с облекчение отхвърли тази вероятност. Въодушевляването и доброто му настроение произлизаха от факта, че поне за него Божията намеса е приемливо, макар и малко вероятно обяснение.

Доминик искаше също да намери смелост и сила в мисълта, че неприятностите им са част от Божия замисъл. Но в момента вярваше единствено в опасността и смъртта. Промените от по миналото лято насам бяха незначителни и смешни в сравнение с промените, които започваха да стават тази вечер, след откритието на нежеланата дарба. Доминик имаше чувството, че силата е *жива* в него и е нещо като паразит, който с течение на времето ще погълне всичко и след като приеме самоличността му, ще се разхожда по света в тялото му, маскиран като човешко същество.

Не, тази мисъл беше безумна.

Но въпреки това той беше разтревожен и уплашен.

Доминик огледа хората около себе си. Някои го погледнаха в очите и после бързо се извърнаха, все едно той беше опасен човек. Други — най-вече Джак Туист, Ърни и Джорджа — посрещнаха смело погледа му, но не можаха да прикрият безпокойството и дори страха, с който го гледаха сега. Само Джинджър и Брендън не бяха променили отношението си към него.

— Е, да си лягаме — наруши мълчанието Джак. — Утре имаме много работа.

— Утре ще разгадаем още мистерии — каза Джинджър. — Бележим напредък всеки ден.

— Утре ще бъде ден на велико прозрение — заяви Брендън. — Чувствам го.

„Утре може всички да сме мъртви — помисли Доминик. — Или да ни се иска да сме мъртви.“

Полковник Лийланд Фолкърк още бе измъчван от непоносимо главоболие. С помощта на новооткрития си талант за самоанализ, придобит постепенно след емоционалното и интелектуалното му въвличане в потресаващите събития по миналото лято, той, от една страна, се радваше, че аспиринът не му е оказал въздействие. Фолкърк заякваше и укрепваше от главоболието като от всяка друга болка и извличаше перверзна сила и енергия от безмилостното пулсиране в челото и слепоочията си.

Лейтенант Хорнър бе излязъл. Лийланд остана сам във временния си кабинет без прозорци под полигона в „Шенкфийлд“, но вече не чакаше обаждането от Чикаго. Оттам се бяха свързали с него, след като Хорнър си тръгна, и новините бяха лоши.

Къщата на Калвин Шаркъл в Евънстън още беше обсадена и тази несигурна ситуация вероятно нямаше да приключи през следващите дванайсет часа. Ако беше възможно, полковникът не искаше отново да изпраща хората си да затворят магистрала 80 и да наложат карантина на мотел „Спокойствие“, докато не се увереше, че Шаркъл няма да се добере нито до властите в Илинойс, нито до медиите. Чакането изнервяше Фолкърк особено сега, когато свидетелите в мотела се бяха съсредоточили върху Тъндър Хил и планираха ходовете си извън обсега на самонасочващите се микрофони и всеобхватни предаватели.

Той можеше да чака, но само още един ден. Но ако опасната засада в Илинойс продължеше до залез слънце на другия ден, Фолкърк щеше да издаде заповед да нападнат мотел „Спокойствие“, въпреки рисковете.

Другата новина от Чикаго беше, че оперативните работници дискретно бяха разследвали Емелийн Холбърг и Уинтън Толк и бяха намерили основания да смятат, че съвременната наука не може да даде задоволително обяснение на изумителното им излекуване. А проверката на действията на отец Стефан Висажик на Коледа — посещенията му при семейства Холбърг и Толк и в полицейската лаборатория, за да се консултира с експерт по балистика — потвърждаваха, че според свещеника помощникът му Брентън Кронин е факторът за невероятните излекувания.

Лийланд разбра за дарбата на Кронин едва предишния ден, в неделя, когато чу телефонния разговор между Доминик Корвези в мотел „Спокойствие“ и отец Висажик в Чикаго. Този разговор би го шокирал, ако събитията в събота вечерта не го бяха подготвили за неочакваното.

В събота вечерта, когато Корвези пристигна в мотела, Лийланд и хората му подслушаха първите разговори между семейство Блок и писателя. И отначало не повярваха на ушите си. Странният разказ за снимките на луната, оживели в къщата на Зебедея Ломак в Рино, прозвуча като плод на твърде буйно въображение, което вече не прави разлика между фантазия и реалност.

После Корвези се бе опитал да пресъздаде минутите, преди да започнат неприятностите в нощта на шести юли. И онова, което се случи, беше потресаващо. Потвърди го както екипът, наблюдаващ мотела от южната страна на магистралата, така и всеобхватният предавател в слушалката на обществения телефон в грила. Всичко в ресторанта бе започнало да се тресе и се бе разнесъл странен тътен. Сетне заведението се бе изпълнило със загадъчно електронно свистене и вибрации, кулминирали в строшаване на стъклата на прозорците.

Тези явления изненадаха неприятно Лийланд и всички участници в потушаването на тайната, особено учените, които изпаднаха в ужас. А информацията за лечителските способности на Кронин на другия ден засили още повече вълнението им. Отначало това развитие на нещата изглеждаше необяснимо. Но след известен размисъл

Фолкърк стигна до извод, от който кръвта му се смрази. Учените бяха стигнали до подобни заключения. Някои от тях бяха уплашени колкото Лийланд.

Изведнъж никой не знаеше какво да очаква. Сега можеше да се случи всичко.

„Смятахме, че в онази нощ сме овладели положението — мрачно помисли Фолкърк. — Но вероятно нещата са били ескалирали извън контрола ни, още преди да пристигнем на сцената.“

Единствената утеха беше, че засега само Корвези и свещеникът, изглежда, бяха... заразени. Може би „заразени“ не беше най-подходящата дума, а по-скоро „обладани“. А може би изобщо не съществуваше дума за онова, което бе станало с тях, защото това не се беше случвало на никой друг в историята на човечеството.

Дори ако обсадата на къщата на Шаркъл свършеше утре и вероятността от медийно изобличаване бъдеше елиминирана, Фолкърк нямаше да може уверено да нанесе удар върху групата в мотела. Можеше да се окаже по-трудно да хванат и да затворят Корвези и Кронин, отколкото по миналото лято. Ако Корвези и Кронин вече не бяха същите и се бяха превърнали в *нещо* друго, справянето с тях можеше да се окаже невъзможно.

Главоболието на Лийланд се засили.

„Черпи сили от болката — помисли той и стана от стола зад бюрото. — Правиш го от години, тъпо копеле, затова можеш да черпиш сили още ден-два, докато оправиш тази бъркотия или умреш.“

Фолкърк излезе от кабинета без прозорци, тръгна по коридора и влезе в комуникационния център, където бяха лейтенант Хорнър и сержант Фикс.

— Кажи на хората да си лягат — рече Лийланд. — За тази вечер приключихме. Ще рискувам още един ден, за да видя дали проблемът в къщата на Шаркъл ще се реши.

— Тъкмо щях да дойда при теб — каза Хорнър. — В мотела има ново развитие. Те най-после излязоха от сградата. Туист докара джипа си. Той, Джорджа Монатела и свещеникът се качиха и потеглиха към Елко.

— Къде отиват по това време, по дяволите?

Полковникът се притесни, че тримата може да му се изплъзнат.

Хорнър посочи Фикс, който си бе сложил слушалки и подслушваше какво става в мотел „Спокойствие“.

— Съдейки по онова, което чухме, другите ще си лягат. Туист, Монатела и Кронин излизат, за да не ги хванем всички заедно с един удар. Тази идея трябва да е била на Туист.

— По дяволите. — Масажирайки пулсиращите си слепоочия с върха на пръстите си, Фолкърк въздъхна. — Добре. И без това няма да атакуваме тази нощ.

— А утре? Ами ако през целия ден са разделени на групи?

— Ще следим всичките.

Дотогава Лийланд не смяташе за необходимо следенето на всички свидетели, където и да отидат, защото знаеше, че накрая всички ще се съберат в мотела, улеснявайки го да се справи с тях. Но сега, ако се разпръснаха, когато дойдеше време да ги заловят, той трябваше да знае къде са по всяко време на денонощието.

— Възможно е да забележат преследвачите — отбеляза Хорнър. — В тези огромни открити пространства не е лесно да си дискретен.

— Знам — каза Фолкърк. — Нека да ни видят. Може би това ще ги изкара от равновесие, докато стане късно. Ако се уплашат, може да се съберат, за да се отбраняват и да улеснят задачата ни.

— Ще бъде трудно, ако се наложи да ги хванем на друго място, освен в мотела — разтревожено каза Хорнър.

— Ако не можем да ги хванем, ще ги убием — заяви Лийланд, придърпа стол и седна. — А сега да уточним детайлите по следенето, за да разположим постове преди зазоряване.

3.

ВТОРНИК, ЧЕТИРИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

В седем и половина във вторник сутринта, в отговор на телефонно обаждане на Брендън Кронин късно през нощта, отец Висажик се приготви за пътуване до Евънстън, до последния известен адрес на Калвин Шаркъл, шофьорът на камион, който се бе регистрирал в мотел „Спокойствие“ на шести юли по миналото лято, но чийто телефон бе прекъснат. В светлината на невероятните събития от предишната вечер в Невада всички се бяха съгласили, че на всяка

цена трябва да се свържат с другите жертви, с които дотогава не бяха установили контакт. Стефан закопча палтото си и сложи шапката си.

— Може би трябва да знам повече за цялата ситуация и какво, за Бога, става с Брендън, в случай че... нещо ще случи с теб — каза отец Джерано, който седеше и закусваше.

— Нищо няма да ми се случи. Господ не ми е позволил пет десетилетия да изучавам движещите сили на света, за да ме убие точно сега, когато мога най-добре да служа на църквата.

Майкъл поклати глава.

— Винаги си бил толкова...

— Сигурен във вярата си? Разбира се. Разчитай на Господ и Той никога няма да те изостави, Майкъл.

— Всъщност щях да кажа, че си твърдоглав — усмихна се отец Джерано.

— Каква наглост от страна на един помощник на пастора! — рече Стефан, увивайки дебел, бял шал около врата си. — От теб се иска да бъдеш смирен, покорен, издръжлив, жизнен и да благоговееш пред пастора си.

Майкъл се ухили.

— Да, но ако пасторът е станал суетен от хвалбите на енориашите си...

Телефонът иззвъня.

— Ако е за мен, излязъл съм — каза отец Висажик, сложи си ръкавици, но не можа да стигне до вратата, защото Майкъл му подаде слушалката.

— Обажда се Уинтън Толк, полицаят, чийто живот Брендън спаси. Струва ми се, че е изпаднал в истерия. Исква да говори с Брендън.

Стефан взе слушалката и се представи.

Гласът на полия бе уплашен и настойчив.

— Отче, трябва незабавно да говоря с Брендън Кронин. Случаят не търпи отлагане.

— Боя се, че той замина. Защо? Какво има? Мога ли да ти помогна?

— Случи се нещо странно. Не го разбирам, но е свързано с Брендън.

— Сигурен съм, че мога да ти помогна. Къде си, Уинтън?

— Дежурен съм. Смяната ми скоро ще свърши. Имаше наръгване с нож и стрелба. Ужас. И после... Искам Брендън да дойде тук и да ми го обясни. Веднага.

Отец Висажик успя да изтръгне адреса от Толк, хукна навън и подкара колата си твърде бързо. След половин час той пристигна на улица с еднакви, шестетажни, тухлени жилищни сгради. Стефан не можа да паркира пред къщата, чийто адрес му бяха казали, защото по-голямата част от пространството беше заета от полицейски коли. Радиопредавателите им изпълваха студения въздух с металически хор от диспечерски кодове и жаргон. Две ченгета наблюдаваха превозните средства, за да предотвратят евентуален вандализъм. В отговор на въпроса на отец Висажик, те му казаха, че действието се развива на третия етаж в апартамент 3-Б на семейство Мендоса.

Стефан влезе в апартамента и видя бежово канапе, опръскано с кръв. На светложълтата стена бе описана дъга от капки кръв. Там явно някой бе прострелян с куршуми голям калибър, които бяха минали през тялото му. В мазилката зееха четири дупки от куршуми. Абажурът на лампата, масичката за кафе, лавицата с книги и част от килима също бяха изпръскани с кръв.

Холът и кухнята бяха пълни с детективи, униформени полицаи и лаборанти. Държанието им озадачи отец Висажик. Те очевидно си бяха свършили работата, но никой не си тръгваше. Служителите на реда стояха на групи по двама-трима и тихо разговаряха, сякаш бяха на погребение или в църква.

Работеше само един детектив. Той седеше до масата, задаваше въпроси на жена от латиноамерикански произход с лице на Мадона и записваше отговорите ѝ в тефтерче. Стефан чу, че детективът я нарече госпожа Мендоса. Тя се опитваше да сътрудничи, но беше разсеяна и често поглеждаше към мъж на нейните години, вероятно съпругът ѝ, който държеше дете в ръцете си и крачеше напред-назад. Детето беше симпатично момченце на около шест години. Господин Мендоса непрекъснато му говореше и милваше гъстите му коси. Този човек очевидно едва не бе загубил сина си в инцидента в апартамента и искаше да го притиска в прегръдките си, за да се увери, че най-лошото всъщност не се е случило.

Един от полицаите забеляза Стефан и попита:

— Отец Висажик?

Гласът му беше тих, но при споменаването на името на Стефан, всички млъкнаха. Отец Висажик не си спомняше да е виждал изражения като тези, които се появиха на лицата на присъстващите. Сякаш всички го очакваха да каже едно-единствено изречение, което ще хвърли светлина върху загатката на битието и кратко и ясно ще обясни смисъла на живота.

„Какво става тук, за Бога?“ — неспокойно се запита Стефан.

— Насам, отче — каза полицаят.

Отец Висажик махна ръкавиците си и го последва. Останалите се дръпнаха, за да им сторят път. Двамата влязоха в безупречно чиста спалня, където седеше Уинтън Толк.

— Отец Висажик е тук — рече придружителят на Стефан и излезе.

Толк бе сложил лакти на коленете си и бе закрил с ръце лицето си и не вдигна глава.

Полицаят до него стана и се представи като Пол Армс, партньорът на Толк.

— Мисля, че е по-добре да го чуете от Уинтън — каза Армс. — Ще ви оставя насаме.

Той излезе и затвори вратата.

Отец Висажик придърпа стол и седна срещу Толк, за да го гледа в очите.

— Какво се е случило, Уинтън?

Толк вдигна глава и Стефан се изуми, като видя изражението му. Пасторът мислеше, че полицаят е разстроен от случилото се в хола. Но лицето му показва, че Уинтън е въодушевен и изпълнен с вълнение, което едва сдържа. В същото време, изглежда, изпитваше страх и беше силно обезпокоен от нещо, което не му позволяваше да се отдаде изцяло на емоциите си.

— Какъв е Брендън Кронин, отче? — Гласът на Толк трепереше като на човек, който преживява или голяма радост, или ужас.

Отец Висажик се поколеба, сетне реши да каже истината:

— Той е свещеник.

Ченгето поклати глава.

— Казаха ми друго.

Стефан въздъхна и кимна, после обясни как Брендън е загубил вярата си в Бога и му разказа за нетрадиционната терапия, включваща

седмица в патрулна полицейска кола.

— Не ви казахме, че е свещеник, за да не се държите по различен начин с него... и защото искахме да му спестим неудобството.

— Свещеник, загубил вярата си в Бога? — озадачено попита Уинтън.

— С течение на времето ще си я възвърне.

— Как ме излекува Брендън, когато ме простреляха? Как извърши онова... чудо? *Как?*

— Защо реши, че е чудо?

— Бях прострелян два пъти в гърдите от упор. След три дни ме изписаха от болницата. Три дни! А след десет бях готов да се върна на работа, но ме накараха да остана вкъщи още две седмици. Лекарите непрекъснато говореха за тежкото ми състояние и за необикновеното излекуване. Започнах да мисля, че те се опитват да обяснят възстановяването ми не на мен, а на себе си. Но още смятах, че съм извадил невероятен късмет. Преди седмица се върнах на работа и тогава... се случи нещо друго. — Толк разкопча ризата си и вдигна фланелката, за да покаже гърдите си. — Белезите.

Отец Висажик потрепери и се вторачи в гърдите му. Входните рани от куршумите бяха зараснали. Бяха останали белезникави петна. Хирургичните шевове се виждаха само ако се вгледаш отблизо. Нямаше подпухване и зачервяване. Кожата беше гладка.

— Виждал съм рани от куршуми — продължи Уинтън. Страхът още потискаше вълнението му. — Кожата е загрубяла, набръчкана и удебелена. Грозна картина. Човек не може да бъде прострелян с два патрона трийсет и осми калибър в гърдите и след три седмици да изглежда *така*.

— Кога за последен път ходи на лекар? Той видя ли това?

Полицаят закопча ризата си с треперещи ръце.

— Преди седмица ходих при доктор Сонърфорд. Тогава раните още бяха на гърдите ми. Белезите изчезнаха през последните четири дни. Кълна се, отче, че ако стоя достатъчно дълго пред огледалото, ще ги видя как нарастват. Напоследък мисля за посещението ти в болницата на Коледа. Струва ми се, че държанието ти беше странно. Спомням си въпросите, които зададе за Брендън и се запитах... Искам да знам дали Брендън е излекувал и някой друг.

— Да. Но... не мога да кажа кого. Но ти не се обади за това, Уинтън. Не беше, за да покажеш на Брендън, че раните ти са заздравели. Гласът ти беше настойчив, дори граничеше с паника. И защо са всички тези полицаи тук? Какво се е случило?

Толк се усмихна едва-едва, после на лицето му се изписа страх. Гласът му беше развълнуван.

— Пол и аз патрулирахме с колата. Обадиха се и ни казаха този адрес. Заварихме тук шестнайсетгодишно дрогирано момче. Беше обезумял. Същински звяр. Проклетият наркотик унищожава мозъчните клетки. После, когато всичко свърши, разбрахме, че името му е Ернесто, синът на сестрата на госпожа Мендоса. Преди седмица дошъл да живее тук, защото родителите му вдигнали ръце от него. Семейство Мендоса... са добри хора. Виждаш колко е чист и подреден апартаментът им.

Стефан кимна.

— Опитали се да вкарат в пътя племенника си. Но това е адски трудно, почти невъзможно. Сърцето ти се къса, като го гледаш, отче. Ернесто е арестуван шест пъти. Две от нарушенията му са доста сериозни. Когато дойдохме тук, той се бе съблякъл гол и крещеше като луд. Очите му бяха изхвъркнали от очните ябълки, сякаш налягането в мозъка всеки момент щеше да пръсне черепа му. Ернесто бе хванал Хектор, момченцето, което вероятно си видял, когато си влязъл. Държеше го на дивана и бе опрял нож в гърлото му. Господин Мендоса беше обезумял. Искаше да се хвърли върху Ернесто и да му вземе ножа, но се страхуваше, че младежът ще пререже гърлото на Хектор. Ернесто крещеше и не искаше да чуе какво му говорим. Извадихме пистолетите си, защото не можеш да се приближиш до дрогирал се откаченяк с нож и да се ръкуваш. Но нямахме намерение да стреляме. Хектор плачеше и Ернесто можеше да го убие, ако направехме погрешен ход. Затова се опитахме да го вразумим и убедим да пусне детето. И сетне изведнъж Ернесто преряза гърлото му... Дълбоко... — Уинтън потрепери. — После вдигна ножа над главата си и ние го простреляхме. Не знам колко пъти. Тялото му политна назад и той падна върху Хектор. Детето държеше ръка на раната в гърлото си. Кръвта шуртеше между пръстите му. Очите му започнаха да се изцъклят...

Полицаят пое дълбоко въздух и отново потрепери.

Сърцето на Стефан учести ударите си, но не заради кървавата драма, която Толк описваше. Отец Висажик разбра накъде води разказът на полицаия и изгаряше от нетърпение да чуе подробности за чудото.

— За такава рана няма първа помощ, отче — с разтреперан глас продължи Уинтън. — Прерязани артерии и вени. На врата. Кръвта извира като гейзер. Колкото и да натискаш, не можеш да запушиш сънната артерия. Не. Коленичих на пода и видях, че Хектор бързо умира. Той е толкова малък, отче. Знаех, че е безполезно, но сложих ръце на врата му, сякаш да задържа живота в него. Бях възмутен, ядосан и уплашен, защото не беше справедливо едно толкова малко момче да умре... И тогава...

— Раната заздравя — прошепна Стефан.

— Да, отче. Заздравя. Хектор беше обял в собствената си кръв и го делиха няколко секунди от смъртта, но оздравя. Дори не разбрах какво става. Не усетих нищо. Но после осъзнах, че се случва нещо невероятно. Кръвта спря да шурти през пръстите ми и детето затвори очи. Помислих, че е умряло и... изкресях: „Не! Господи, не!“ Вдигнах ръце от шията му и видях, че... раната се е затворила. Още беше прясна и страшна, но плътта се бе сраснала и бе останал само яркочервен белег.

Едрият чернокож полицаи спря да говори, защото очите му се замъглиха от сълзи. Той отново бе завладян от силни чувства. Ако изпитваше тъга, Уинтън вероятно щеше да я потисне. Но той явно чувстваше нещо много по-силно — радост. Тялото му се разтърси от ридания.

Отец Висажик протегна ръце. Уинтън ги стисна и продължи да разказва:

— Партньорът ми Пол видя всичко. И семейство Мендоса. И двамата други униформени полицаи, които пристигнаха точно след като застреляхме Ернесто. Сетне погледнах червената резка на гърлото на Хектор. И неизвестно как разбрах, че трябва отново да сложа ръце на раната и да желая силно детето да оживее. Мислите ми трескаво препускаха в главата ми и аз направих връзката между Брендън и мен в магазина за сандвичи. Затова сложих ръце на гърлото на момченцето. След минута Хектор отвори очи и ми се усмихна. Трябваше да *видиш* усмивката му. Махнах ръцете си и белегът бе избледнял. Детето стана

и попита за майка си и тогава... не издържах и се разридах. — Уинтън млъкна и пое въздух. — Госпожа Мендоса заведе Хектор в банята, съблече го и го изкъпа. През това време мълвата се разпространи и тук започнаха да пристигат все повече ченгета от участъка. Слава Богу, че репортерите още не са довтасали.

Известно време двамата мълчаха, сетне Стефан попита:

— А опита ли се да съживиш Ернесто?

— Да. Въпреки онова, което той направи, аз сложих ръце на раните му. Но при него нямаше ефект, отче. Може би, защото Ернесто вече беше мъртъв. Хектор умираше, но с Ернесто беше свършено.

— Забеляза ли някакви странни белези на дланите си? Червени кръгове от подпухнала плът?

— Не. Какво би означавало това?

— Не знам. Но кръговете се появяват на дланите на Брендън, когато... стават тези неща.

— Да не би отец Кронин да е... светец?

Отец Висажик се усмихна.

— Той е добър човек. Но не е светец.

— Тогава как ме излекува?

— Не знам. Но съм убеден, че има Божия намеса.

— Но как Брендън ми е предал способността да лекувам?

— Не знам. Ако *наистина* ти я е предал. Може би дарбата не е твоя, а Господ действа чрез Брендън и теб.

Уинтън най-последно пусна ръцете на Стефан и се вторачи в дланите си.

— Не. Силата още е в мен. Сигурен съм. Чувствам я. И не е само способността да лекувам, но и още нещо.

Отец Висажик вдигна вежди в недоумение.

— Какво?

Толк се намръщи.

— Не знам. Всичко това е ново за мен. Странно. Но усещам... нещо повече. Ще му трябва време да се развие. Какъв е отец Кронин и какво направи с мен?

— Уинтън, прогони мисълта, че това е нещо лошо и опасно. Случилото се е чудо. Замисли се за Хектор, детето, което си спасил. Спомни си как животът се е върнал в малкото му телце. Ние сме

участници в божествена мистерия и няма да разберам значението ѝ, докато Господ не ни позволи — каза Стефан и поиска да види Хектор.

— Още не съм готов да изляза и да се изправа пред тълпата, макар че повечето са ми колеги. Ще остана тук. Ще се върнеш ли?

— Имам неотложна работа. Но ще ти се обадя. Бъди сигурен! И ако се нуждаеш от мен, потърси ме в „Сейнт Бернадет“.

Полицайте и лаборантите още мълчаха. Отец Висажик се приближи до малкия Хектор, който седеше на коленете на майка си и щастливо ядеше шоколадов десерт.

Момченцето беше дребно за възрастта си и имаше изящни черти. Очите му бяха ясни и будни — доказателство, че не е пострадало от мозъчно увреждане, въпреки загубата на много кръв. Но още по-изумителен беше фактът, че изтеклата кръв явно се бе възстановила. Оздравяването му беше още по-невероятно от излекуването на Уинтън. Силата в ръцете на Толк беше по-голяма от тази на Брендън.

Стефан се наведе и Хектор му се усмихна.

— Как се чувстваш, момчето ми?

— Добре — срамежливо отговори детето.

— Спомняш ли си какво ти се случи?

Хектор облиза шоколада от устните си и поклати глава. Отец Висажик погледна госпожа Мендоса.

— Наистина ли не си спомня...

— Не — прекъсна го тя. — Господ е взел спомена му, отче.

— Католичка ли сте?

— Да, отче — отговори госпожа Мендоса и се прекръсти със свободната си ръка.

— Повикайте отец Найло и му обяснете какво се е случило. Кажете му, че се е наложило да тръгна, но после ще разговарям с него. Предайте му, че имам да му казвам много неща и това, което вижда тук, не е всичко.

Господин Мендоса забърза към телефона.

— Направихте ли снимки на прерязаното гърло на момченцето?
— обърна се Стефан към един от детективите.

— Да. Обичайната процедура — отговори детективът, после нервно се засмя. — Но какви ги говоря? В случая няма нищо обичайно.

— Бих искал да имате доказателства, че това наистина е станало. Защото мисля, че белегът скоро ще изчезне. Може ли да докосна гърлото ти, Хектор?

Детето кимна.

Отец Висажик докосна с треперещи пръсти зачервената тъкан. Пулсът в сънната артерия беше силен и сърцето на Стефан подскочи, когато почувства чудото на живота. Смъртта бе претърпяла поражение и отец Висажик вярваше, че е бил привилегирован да стане свидетел на изпълнението на обещанието, коренящо се в съществуването на църквата — смъртта няма да пребъде и ще ти бъде даден вечен живот. В очите му бликнаха сълзи.

— Какво означават тези неща, отче? — попита един от полицаите. — Чух ви да казвате на госпожа Мендоса, че това не е всичко. Какво става?

Отец Висажик се обърна към присъстващите и в лицата им видя копнеж да вярват — не точно в католицизма или християнството, а в *нещо* по-голямо, хубаво и чисто от човешката раса, силно стремление за духовно извисяване.

— Какво означава всичко това, отче? — повтори друг полицай.

— Нещо става — отговори Стефан. — Тук и другаде. Нещо велико и прекрасно. Не мога да ви кажа какво точно означава оздравяването на детето, но мисля, че станахме свидетели на Божия намеса. Погледнете Хектор и си спомнете обещанието на Господ. „И смърт не ще има вече; нито ще има вече жалене, ни плач, ни болка: защото тези неща преминаха.“^[2] Дълбоко в душата си вярвам в това. А сега, трябва да тръгвам. Имам неотложна работа.

За негова изненада, макар че обяснението му беше мъгляво, полицаите му направиха път да мине и не го задържаха, вероятно защото чудото с Хектор не беше неясно, а факт, който бяха видели с очите си. Но докато отец Висажик вървеше, някои протегнаха ръце да го докоснат — не от религиозно чувство, а от емоционална съпричастност. Той също изпита желание да ги докосне, за да сподели чувството си за човешка общност и убедеността си, че са предопределени за величава съдба.

В Бостън беше десет часът сутринта. Александър Кристофсън, бивш сенатор в Конгреса на Съединените щати, посланик във Великобритания и директор на ЦРУ, четеше сутрешния вестник, когато се обади брат му Филип, продавач на антики в Гринич, Кънектикът. В продължение на пет минути двамата бърбиха за дребни неща.

— О, между другото, сутринта говорих с Диана — каза Филип.
— Спомняш ли си я?

— Да — отговори Алекс. — Как е тя?

— Ами, има си грижи. Твърде са досадни, за да ги обсъждаме. Каза да ти предам поздрави.

После Филип смени темата, препоръчвайки на Алекс две нови книги.

Диана беше парола, която означаваше, че Джинджър Вайс се е обадила на Филип и иска да разговаря с Алекс. Когато Кристофсън я видя на погребението на Пабло, сребристорусите ѝ коси предизвикаха асоциации с Диана, богинята на луната.

Александър каза на съпругата си, че смята да отиде в търговския център.

— Искам да се отбия в книжарницата и да взема две книги, които Филип ми препоръча.

Той наистина отиде в търговския център, но преди да купи книгите, намери телефон и използвайки кредитната си карта, се обади на Филип, за да научи номера, който Джинджър Вайс бе оставила.

— Тя каза, че номерът е на обществен телефон в Елко, Невада — рече Филип.

Джинджър Вайс отговори на петото позвъняване.

— Съжалявам. Бях в колата пред телефонната будка, защото е много студено.

— Какво правите в Невада? — попита Алекс.

— Ако съм ви разбрала правилно на погребението на Пабло, вие всъщност не искате да отговарям на такива въпроси.

— Точно така. Колкото по-малко знам, толкова по-добре. Какво желаете да ме питате?

Тя му обясни, колкото можа по-накратко, че е намерила други хора, които страдат от блокиране на паметта и имат различни фалшиви спомени за един и същ период от време. Тъй като Кристофсън беше специалист по промиване на мозъци, Джинджър искаше да знае дали

имплантирането на фалшиви спомени, съдържащи мигове на реалност, е по-трудно от присаждането на изцяло фалшиви спомени. Александър потвърди предположенията й.

— И ние така решихме — продължи тя. — Но е хубаво да чуя, че и вие сте на същото мнение. Това показва, че сме на правилния път. Има и още нещо. Искам информация. Трябва да знаем колкото е възможно повече за полковник Лийланд Фолкърк, офицер в една от елитните военни роти на ОСРВК. Също така...

— Чакайте малко — прекъсна я Кристофсън, нервно поглеждайки към посетителите на търговския център, сякаш беше под наблюдение или набелязана мишена за елиминиране. — На гробището казах, че мога да ви помогна само със съвет или с познания за методите за контролиране на съзнанието. Но ви предупредих, че няма да търся информация. *Обясних* ви каква е ситуацията с мен.

— Но макар да сте се оттеглили от години, сигурно познавате някои хора в...

— Не ме ли чухте, докторе? Няма да се включа активно в проблемите ви. Не мога да си го позволя. Ще загубя твърде много.

— Не се тревожете, че ще попаднете на нещо необикновено или строго поверително. Не очакваме това — каза Джинджър, сякаш не го чу. — Детайлите в служебното досие на Фолкърк може да ни помогнат да разберем що за човек е той и да добием представа какво да очакваме от него.

— Моля ви, аз...

— Освен това искам да знам какво представлява военният склад на Тъндър Хил в Елко.

— Не.

— Предполага се, че е подземно хранилище. Но аз знам, че напоследък не е само това.

— Няма да го направя, докторе.

— Полковник Лийланд Фолкърк и военния склад на Тъндър Хил. Не искам много. Само каквото намерите. Говорете със старите си приятели, които още са в играта. После докладвайте или на доктор Джордж Ханаби в Бостън, или на отец Стефан Висажик в Чикаго. — Джинджър му каза телефонните им номера. — Аз ще се свържа с тях и те няма да споменат името ви, когато ми кажат какво сте им съобщили. Така няма да ми се обаждате директно и ще останете чист.

Кристофсън се опита да контролира треперещите си ръце, но не успя.

— Докторе, съжалявам, че ви предложих макар и малка помощ. Аз съм възрастен човек, който се страхува да умре.

— Освен това се притеснявате за греховете, които може да сте извършили в името на дълга. И вероятно искате да направите нещо, за да изкупите някои от онези грехове, независимо дали се реални или въображаеми. Ето, това ще бъде нещо като изкупление, господин Кристофсън.

— Не. Ако ви разпитват, запомнете, че съм отказал.

— Много ще ми помогнете, ако ми съобщите нещо до шест-седем часа. Знам, че времето е малко. Но пак повтарям — искам само основна информация, онова, което не е в засекретените досиета.

— Сбогом, докторе.

— Очаквам с нетърпение да ви чуя отново.

— Няма да ме чуете.

— Чао — каза Джинджър и затвори.

— Господи!

Тя беше привлекателна, очарователна и интелигентна жена. Но абсолютната ѝ убеденост, че винаги ще постигне своето, беше черта, която Алекс понякога харесваше в мъжете, не в жените. Джинджър Вайс го разочарова. Този път тя нямаше да получи онова, което искаше.

Но... въпреки това Александър Кристофсън записа телефонните номера на Ханаби и Висажик, които Вайс му каза.

Доминик и Ърни тръгнаха рано във вторник сутринта, за да разузнаят поне част от периметъра на военния склад на Тъндър Хил. Те потеглиха с новия джип „Чероки“ на Джак Туист. Джак спеше в мотела. Беше си легнал само преди няколко часа, след като почти цяла нощ шофира из Елко заедно с Брендън Кронин и Джорджа Монатела. Джипът беше по-маневрен от пикапа „Додж“ на мотела и тъй като пътят към Тъндър Хил можеше да е заледен и се очакваше да вали още сняг, те се нуждаеха от надежден транспорт.

Небето предвещаваеше буря. Над равнините, хълмовете и планинските върхове бяха надвиснали гъсти, черни облаци.

Метереологичната прогноза предвиждаше първата виелица за годината и трийсет и пет сантиметра сняг по високите места. Но още не бе паднала нито една снежинка.

Но заплахата на настъпващата зима не предизвикваше мрачни чувства в Доминик и Ърни. Те бяха в добро настроение, защото най-после бяха *пристъпили към действие*. Освен това между тях съществуваше чудесното приятелство, което свързва двама мъже, отправили се на приключение — риболов или футбол в парка. Или разузнавателна мисия да проучат отбранителния периметър на военната база.

Отличното им настроение се дължеше и на неочакваното спокойствие през изминалата нощ. За пръв път от няколко седмици сънят на Доминик не бе обезпокоен от кошмари или сомнамбулизъм. Той сънува само помещение, изпълнено със златиста светлина, очевидно същото като в сънищата на Брендън. А вместо да лежи буден и уплашен от мрака навън, Ърни бе заспал веднага. Останалите също казаха, че нощта е била най-спокойната напоследък. Според Джинджър най-лошите им кошмари не бяха свързани със загадъчните събития, на които бяха станали свидетели в нощта на шести юли, а с последвалото промиване на мозъците им. Ето защо, сега, когато имаха представа какво бяха изстрадали в ръцете на специалистите по контролиране на съзнанието, подсъзнателното напрежение, дължащо се на онези преживявания, бе намаляло драстично, премахвайки източника на кошмарите.

А Доминик имаше и лична причина да се чувства добре. Сутринта никой не го погледна предпазливо или със страхопочитание заради телекинетичните му способности. Отначало той беше озадачен от бързото им приспособяване към новопридобития му талант, но после осъзна какви мисли може би преминават през главите им. След като преживяванията им по миналото лято бяха еднакви, беше логично и те да притежават странната дарба, която рано или късно щеше да се прояви. Другите явно мислеха, че развитието на паранормалните им способности е по-бавно, отколкото при него. Но ако установяха, че не притежават силата, щяха да издигнат емоционални, интелектуални и психологически стени между тях и Доминик и да го изолират, както той се опасяваше. Но поне за момента останалите се държаха така, сякаш не ги разделяше бездна, и Доминик беше благодарен за това.

Тананикайки тихо, Ърни караше на север по двулентовото шосе, виещо се нагоре по хълмовете, а Доминик с интерес разглеждаше терена. Наклонът ставаше все по-стръмен и скалист. Сякаш да се предпази от по-студения въздух, земята се бе покрила с повече трева, храсти и дървета — високи борове, кедри, трепетлики и тук-там смърчове и ели.

Само след пет километра стигнаха до ивица, засипана със сняг. Но шосето беше разчистено. Джипът бързо измина петнайсет километра. Покрай пътя имаше няколко чакълени алеи, водещи към усамотени къщи и ферми, намиращи се на източния склон. Накрая се озоваха пред отклонението за военния склад на Тъндър Хил.

Ърни намали, но не пое натам.

— Отдавна не съм идвал тук. Направили са промени. По-рано мястото не изглеждаше толкова страховито.

От дясната страна на шосето имаше знак за склада, а на четири-пет метра след него пътят беше блокиран от дълги метални шипове, забити в асфалта и предназначени да спукат гумите на всяко превозно средство, което се осмели да продължи по-нататък, и да го спрат. На пет-шест метра зад шиповете имаше масивна стоманена порта, боядисана в червено и увенчана с остри желяза. В портата беше вградена бетонна будка за пазач. Черната метална врата би устояла на изстрели от базука.

Джипът бавно мина покрай отклонението за Тъндър Хил.

— Прилича на вътрешен телефон — каза Ърни, посочвайки ниския стълб в началото на алеята. — Но, изглежда, има и камера, свързана с монитор. Пазачът одобрява посетителя, спуска шиповете и отваря портата. Но сигурно има и насочени картечници, които ще те очистят, ако пазачът реши, че са го измамили, след като вече е отворил.

От двете страни на входа имаше стоманена мрежа с бодлива тел отгоре, висока два метра и половина, която изчезваше в гората. Доминик забеляза бяла табела с червени букви, която предупреждаваше:

ОПАСНО — ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ТОК

Хубавото му настроение се изпари. Той мислеше, че охраната по периметъра на военния склад ще е минимална. В края на краищата същинският вход за Тъндър Хил беше през дебелия два-три метра противобомбени врати, вградени в склона на хълма. Тази бариера

изглеждаше толкова непревземаема, че нямаше смисъл да инсталират максимални мерки за сигурност по външния периметър на територията. Но явно тайната, която криеха там, беше толкова важна, че не се бяха доверили дори на противобомбените врати и подземните пещери.

— Шиповете на пътя са отскоро — добави Ърни. — И преди две години портата не беше толкова яка. Оградата винаги е била тук, но по-рано по нея не минаваше електрически ток.

— Няма начин да погледнем отвътре.

Макар че никой не го бе споменал, за да не изглежда глупак в очите на другия, всеки се надяваше, че ще стигнат до противобомбените порти на хранилището и ще огледат земите, които военните бяха отнели от фермерите Бруст и Дирксън. А може би дори да им провърви да попаднат на още някое парче от ребуса, който се бяха заловили да подреждат. Доминик не хранеше надежди, че ще проникнат в подземията. Но влизането на територията на Тъндър Хил и разузнаването там не изглеждаха неосъществима мечта.

Той се запита дали телекинетичните му способности може да помогнат да преодолеят укрепления на склада, но веднага отхвърли тази мисъл. Едва ли щеше да може да използва дарбата си, докато не започнеше да я контролира. Тази вътрешна сила го плашеше. Доминик усещаше, че способностите му могат да причинят огромни разрушения и смърт, ако не съумее да ги овладее, и не искаше отново да рискува, освен ако не беше крайно наложително.

— Е, и без това смятаме да влезем през официалния вход. Хайде, да разгледаме още от оградата — каза Ърни, настъпи педала за газта, погледна в огледалото за обратно виждане и добави. — О, между другото, следят ни.

Доминик се стресна и също погледна в огледалото. На стотина метра зад тях имаше пикап с двойно по-широки гуми от обикновените. На покрива бяха монтирани прожектори, а отпред имаше гребло за сняг. Доминик беше убеден, че хората, които живееха в планината, имаха подобни пикапи, но този приличаше на военен. Стъклата бяха тъмни и шофьорът и пътниците не се виждаха.

— Сигурен ли си, че ни следят? Кога се появиха? — попита той.

— Забелязах ги на около осемстотин метра, след като тръгнахме от мотела — отговори Ърни. — Щом намалим или увеличим

скоростта, те правят същото.

— Мислиш ли, че ще имаме неприятности?

— Да. Ако те поискат.

— Вярвам ти.

Пътят стана по-стръмен, а тъмнопепелявото небе сякаш надвисна още по-близо над земята. Дърветата от двете страни на шосето се сгъстиха. Пикапът ги следваше неотлъчно.

Госпожа Холбърг, майката на Емили, отвори вратата.

— Съжалявам, че идвам, без да ви се обадя предварително, но се случи нещо изключително странно и трябва да разбера дали Емелийн... — започна отец Висажик и млъкна по средата на изречението, защото видя, че госпожа Холбърг е силно обезпокоена. Очите ѝ бяха широко отворени от изумление и страх.

— Слава Богу, че сте вие, отче. Помня ви от болницата. Но как разбрахте, че трябва да дойдете? Още не сме се обадили на никого.

— Защо? Какво се е случило?

Вместо да отговори, тя го хвана под ръка, затвори вратата и го поведе нагоре по стълбите. Господин Холбърг и една от сестрите на Емелийн стояха в коридора на втория етаж и се бяха вторачили в нещо, което, изглежда, ги привличаше и едновременно отблъскваше. От стаята, пред която бяха застанали, се чуваше тупкане, дрънчене и мелодичен момичешки смях.

— Слава Богу, че сте тук, отче — каза господин Холбърг. — Не знаехме какво да правим. Не смеехме да повикаме помощ, за да не станем за смях. Но сега, след като дойдохте, съм по-спокоен.

Стефан предпазливо погледна през отворената врата и видя детска стая, пълна с плюшени мечета, големи плакати на младежки идоли, закачалка с колекция от причудливи шапки, ролкови кънки, касетофон и флейта. Другата сестра на Емелийн стоеше втрещена. Лицето ѝ беше бледо. Емелийн изглеждаше още по-добре, отколкото в болницата на Коледа. Бе прегърнала една от възглавниците и се смееше на невероятните си изпълнения, които бяха хипнотизирали и уплашили останалите членове на семейството.

Отец Висажик влезе в стаята. Емелийн се изкикоти на лудориите на две малки плюшени мечета, които танцуваха във въздуха.

Движенията им бяха прецизни и отмерени като на истински балетисти.

Но мечетата не бяха единствените неодушевени предмети, оживели като по магия. Ролковите кънки препускаха насам-натам. Шапките се люлееха на закачалката. Играчките на лавицата подскачаха.

— Емелийн? — попита Стефан.

Момиченцето го погледна.

— Приятелят на Дундьо. Здравейте, отче. Не е ли страхотно?

— Ти ли го правиш, Емелийн?

— Аз? — искрено се учуди тя. — Не. Не съм аз.

Но отец Висажик забеляза, че танцуващите във въздуха мечета започнаха да се движат хаотично, когато Емелийн отклони вниманието си от тях. Играчките не паднаха на пода, но объркаха посоката и се сблъскаха. Движенията им станаха тромави.

Освен това Стефан видя, че предишните явления не са били безобидни. На пода се бе счупила керамична лампа. Един от плакатите беше скъсан. Огледалото на тоалетката беше напукано.

— Отначало беше малко страшно — каза Емелийн, която проследи погледа му. — Но после всичко се успокои и стана... забавно.

Докато Емелийн говореше, флейтата излетя от калъфа и застана във въздуха на няколко сантиметра от мечетата. Момиченцето я видя и се обърна към нея. Щом я погледна, от флейтата се разнесе приятна мелодия.

— Това е „Песента на Ани“! — развълнувано извика Емелийн, подскачайки на леглото. — По-рано я свирех.

— Ти я свириш и сега — рече отец Висажик.

— О, не. Кокалчетата ми се схванаха и преди година спрях да свиря на флейта. Сега съм излекувана, но още не мога да свиря.

— Но ти не използваш ръцете си, за да свириш, Емелийн.

— Мислите, че свиря аз?

Детето го погледна учудено, отклонявайки вниманието си от музикалния инструмент, и флейтата издаде няколко фалшиви звуци и млъкна. Още стоеше във въздуха, но лудешки се клатеше. Емили отново се съсредоточи върху инструмента и флейтата започна да свири мелодично.

— Аз? — изумено повтори момиченцето и погледна сестрите и родителите си. — Аз!

Стефан разбра какви чувства я вълнуват и преглътна с усилие. Преди месец Емелийн беше почти парализирана, не можеше да се облича и не очакваше нищо, освен влошаване на състоянието си, болка и накрая смърт. А сега тя беше не само излекувана, но и притежаваше зрелищна дарба.

Отец Висажик искаше да ѝ каже, че по някакъв начин тази способност несъзнателно ѝ е предадена от Брендън, нейният Дундьо, но сетне щеше да се наложи да обясни откъде Кронин притежава дарбата си, а не можеше да го направи. Пък и нямаше време дори да им каже какво знае със сигурност. Беше девет и петнайсет. Вече трябваше да е в Евънстън. Времето беше от критично значение, защото Стефан започваше да подозира, че ще вземе самолет за Невада. Онова, което ставаше в Елко Каунти, несъмнено беше по-невероятно от случващото се в Чикаго и той реши да вземе участие в събитията.

Емелийн погледна реещите се във въздуха плюшени мечета, които мигновено възобновиха танца си.

Отец Висажик се замисли върху думите на Уинтън Толк. „Силата още е в мен. Сигурен съм. Чувствам я. И не е само способността да лекувам, но и още нещо.“ Полицаят не знаеше какви способности притежава освен лечителските, но Стефан подозираше, че на Уинтън му предстоят изненади, подобни на онези, които бяха развълнували семейство Холбърг.

— Отче, ще го направите ли? — попита господин Холбърг.

— Моля ви, искаме да го сторите колкото е възможно по-скоро. Незабавно. Може ли да започнете веднага? — добави госпожа Холбърг.

— Съжалявам, но... какво искате да направя? — озадачено попита отец Висажик.

— Да прогоните злите духове, разбира се — отговори господин Холбърг.

Стефан се вторачи недоверчиво в тях и едва тогава разбра защо се бяха разтревожили и се успокоиха, когато го видяха.

— Не е необходимо да прогонвам зли духове — засмя се той. — Това не е дело на Сатаната. О, съвсем не!

С периферното си зрение отец Висажик съзря движение на пода. Едно от плюшените мечета мина покрай него, клатушкайки се на

малките си крачета.

Уинтън Толк бе казал, че ще му трябва време, докато научи какви сили притежава и започне да ги контролира. Или той грешеше, или задачата беше много по-лесна за Емелийн, отколкото за него. Децата бяха много по-възприемчиви от възрастните.

Родителите и другата сестра на Емелийн предпазливо влязоха в стаята.

Стефан разбираше опасенията им. Всичко *изглеждаше* наред. Силата беше добра. Но ситуацията беше толкова невероятна и силно въздействаща на примитивно ниво, че дори непоколебим оптимист като отец Висажик изпита страх.

След като разговаря по телефона с Александър Кристофсън, Джинджър отиде с Фей в ранчото на Елрой и Нанси Джеймисън в Лимой Вали, което се намираше на трийсет километра от Елко. Двете искаха да ги посетят, не за да им разкажат какво е случило на шести юли вечерта по миналото лято, а да проверят дали семейство Джеймисън имат проблеми като на Джинджър, Ърни или Доминик. Ако Елрой и Нанси страдаха от нещо, Джинджър и Фей щяха да ги заведат при останалите в мотела, за да се поддържат един друг и да ги включат в търсенето на истината.

Но ако промиването на мозъците им беше успешно, те нямаше да кажат нищо на семейство Джеймисън, за да не ги изложат на риск. Пък и ако с Елрой и Нанси всичко беше наред, нямаше смисъл да ги убеждават, че са заличили спомените им. Времето беше скъпоценно и с всеки изминал час опасността за хората в мотел „Спокойствие“ се увеличаваше. Джак смяташе, че враговете им скоро ще ги нападнат.

Пътуването беше кратко. Живописната Лимой Вали се намираше в подножието на планината Руби. Долината беше осеяна с ферми, където отглеждаха пшеница, ечемик и картофи. Между нивите и планината имаше тучни пасища. Там беше и ранчото на семейство Джеймисън. В миналото те притежаваха стотици акри, на които отглеждаха добитък, но постепенно бяха разпродали почти цялата си земя и се бяха отказали от животновъдството. Сега те бяха на шейсет и няколко години и притежаваха петдесет акра в подножието на хълмовете и само три коня и десетина кокошки.

— Мисля, че някой ни следи — каза Фей, завивайки по пътя, водещ към планината.

Джинджър погледна в страничното огледало. На стотина метра зад тях се движеше плимут без опознавателни знаци.

— Как разбра?

— Карат след нас, откакто излязохме от града.

— Може да е случайно.

След около осемстотин метра стигнаха до дългата алея, водеща към ранчото на семейство Джеймисън. От двете страни растяха високи борове. Фей пое по алеята и намали, за да види какво ще направи другата кола. Плимутът спря пред пътя за ранчото на Джеймисън.

— Кафяво-зелен. Автомобилът явно е правителствен — отбеляза Фей.

— Много са дръзки, а?

— Ако са ни подслушвали със самонасочващи се микрофони, както каза Джак, и чрез телефоните, може да са решили, че няма смисъл да са предпазливи с нас.

— А може би се готвят да ни задържат. Вероятно следят всеки от нас и чакат заповед да ни хванат едновременно.

Сенките под преплетените клони на боровете бяха тъмни като нощен мрак.

Докато се движеха по двулентовото шосе, минаващо през голямата, покрита със сняг поляна и водещо към масивните, противобомбени врати, полковник Фолкърк мислеше за катастрофата, която би последвала, ако тайната на Тъндър Хил се разкриеше.

Политическото сътресение щеше да бъде безпрецедентно. В потулването на истината бяха замесени множество конкуриращи се правителствени институции — ФБР, ЦРУ, Агенцията за национална сигурност, армията, военновъздушните сили и други. Фактът, че тези организации можеха да работят заедно без засечка и изтичане на информация в продължение на осемнайсет месеца, беше доказателство за степента на потенциалната опасност. Но ако тайната излезеше наяве, скандалът щеше да разклати вярата на американския народ в управниците му. Разбира се, истината знаеха малцина — не повече от шест човека във ФБР и още по-малко в ЦРУ — и повечето участници в

конспирацията не подозираха какво всъщност крият. Ето защо, нямаше изтичане на информация. Но шефовете на тези организации — директорите на ФБР и на ЦРУ и главнокомандващият армията — знаеха всичко. И началникът на генералния щаб. И държавният секретар. И президентът, и най-близките му съветници, и вицепрезидентът. И множество видни личности щяха да изпаднат в немилост, ако историята се разчуеше.

Политическият срыв щеше да бъде само малка част от катастрофата. ГИПК — мозъчен тръст, състоящ се от физици, биолози, антрополози, социолози, теолози, икономисти и други учени — бе обмислил задълбочено такава криза, години преди да възникне ситуацията в Невада. ГИПК бяха написали строго секретен доклад от хиляда двеста и двацет страници за изводите си. Документът представляваше обезпокоително четиво. Лийланд го знаеше наизуст, защото беше представителят на военните в ГИПК и бе помогнал в написването на няколко мнения и заключителния текст. Членовете на ГИПК бяха единодушни, че светът никога вече няма да бъде същият, ако се случи такова събитие. Всички общества и култури щяха драстично да се променят, а смъртните случаи през първите две години щяха да наброяват милиони.

Лейтенант Хорнър, който караше военната кола, удари спирачки на пет-шест метра от гигантските противобомбени врати, вградени в стръмния склон на хълма. Той не изчака огромните бариери да се вдигнат, защото не отиваше направо в Тъндър Хил. Хорнър зави надясно и влезе в малък паркинг, където имаше три микробуса, четири джипа, един ландроувър и още няколко превозни средства.

Двойните противобомбени врати бяха високи три, широки два метра и половина и толкова дебели, че се отваряха бавно и издавайки грохот, който се чуваше на километър и половина и се усещаше във въздуха и в земята поне на половината от това разстояние. Когато пред тях спреше камион, натоварен с амуниции, оръжия или припаси, вратите се отместваха за пет минути. Отварянето им за един-единствен човек беше немислимо, затова на десетина метра вдясно от главния вход имаше малка врата.

Нямаше по-добро подземие от Тъндър Хил, където да бъде скрита тайната от шести юли. Военният склад беше непревземаема крепост.

Фолкърк и лейтенант Хорнър забързаха към малката стоманена врата, която имаше електронна ключалка, отваряща се само ако се наберяха правилните четири цифри. Кодът се сменяше на всеки две седмици и посветените трябваше да го запаметят. Лийланд натисна кода и вратата се плъзна встрани.

Двамата влязоха в ярко осветен, бетонен тунел, дълъг четири метра и с диаметър три метра. Проходът завиваше наляво. В дъното имаше друга врата, която се отваряше, едва когато първата се затвореше. Фолкърк докосна копчето на топлинния сензор до входа на тунела и външната врата се затвори зад него и лейтенант Хорнър.

В същия миг се включиха две видеокамери, монтирани на тавана в двата противоположни края на тунела. Камерите проследиха двамата мъже, които се приближиха до вътрешната врата.

Полковникът и лейтенантът не бяха следени от човешки очи, защото системата действаше изцяло с помощта на компютъра „Бдителност“ като предпазна мярка срещу вероятността предател в Тъндър Хил да отвори базата на вражески сили. „Бдителност“ не беше свързан с главния компютър, нито с външния свят, затова беше неуязвим за саботьори, които биха поискали да поемат контрола над склада с помощта на модем или на други електронни устройства.

Пазачът по периметъра на оградата бе уведомил „Бдителност“, че полковник Лийланд Фолкърк и лейтенант Томас Хорнър ще дойдат. И сега, докато те се приближаваха към вътрешната врата под зоркия поглед на обективите на двете видеокамери, компютърът бързо сравни лицата им със запаметените в базата данни холографични образи. Беше невъзможно да излъжеш „Бдителност“ с грим или прилика с вече одобрен посетител. Ако Фолкърк или Хорнър бяха неканени гости, „Бдителност“ щеше да вдигне тревога и в същото време да напълни входния тунел с упойващ газ.

На стената до вратата беше монтирано квадратно стъкло с размери трийсет на трийсет сантиметра. Лийланд вдигна дясната си ръка, после се поколеба и долепи до него дланта на лявата. Стъклото светна и се чу приглушено бръмчене. „Бдителност“ сканира отпечатъците му и ги сравни с онези във файловете си.

— Все едно влизаме в рая — подхвърли Хорнър.

— Тук се влиза още по-трудно — отговори Фолкърк.

Светлината зад млечнобялото стъкло угасна и Лийланд махна ръката си. Вътрешната врата се отвори.

Двамата влязоха в огромен, създаден от природата тунел, модернизирани от човешки ръце. Скалният свод чезнеше в мрака. Лампите бяха окачени на метално скеле и създаваха илюзията, че таванът е само на шест-седем метра. Тунелът беше широк осемнайсет метра и водеше сто и двайсет метра навътре в планината. Тук-там скалните стени бяха запазили естествените си контури, но другаде носеха отпечатъка на взривове с динамит, пневматични чукове и други инструменти, използвани за разширяване на по-тесните участъци. По бетонния под можеха да минават камиони, които разтоварваха стоката си пред огромните асансьори в дълбините на подземния склад.

От другата страна на вратата, през която Лийланд и Хорнър влязоха, седеше пазач. Като се имаше предвид отдалечеността на Тъндър Хил, свръхмодерните охранителни системи и усърдността, с която „Бдителност“ проверяваше всеки посетител, Фолкърк смяташе, че един пост е достатъчен.

Пазачът явно беше на същото мнение, защото не бе подготвен за неприятности. Револверът му беше в кобура. Мъжът ядеше шоколадов десерт и с нежелание вдигна глава от книгата, която четеше.

Беше облечен с палто, защото отворените пространства в склада не се отопляваха. Парно имаше само в жилищните помещения и работните кабинети. Енергията се осигуряваше от малка хидроелектрическа централа, която използваше водите на подземна река, и от два резервни генератора. Пазачът козирува и рече:

— Полковник Фолкърк, лейтенант Хорнър, можете да се срещнете с доктор Бенел. Знаете как да го намерите, нали?

— Разбира се — отговори Фолкърк.

На три метра вляво, на светлината на флуоресцентните лампи, блестяха лъскави стоманени, противобомбени врати. Лийланд и Томас завиха надясно и тръгнаха към асансьорите.

Военният склад на Тъндър Хил имаше хидравлични товарни асансьори, които наред с другите неща, можеха да пренасят самолети. Освен снаряжението и материалите на стойност два и половина милиарда долара — дълбоко замразена суха храна, лекарства, преносими полеви лазарети, дрехи, одеяла, палатки, пистолети, пушки, минохвъргачки, артилерия, амуниции, военни превозни средства като

джипове и бронирани коли за личния състав и двайсет ядрени бомби — в огромния склад имаше и множество полезни летателни апарати. На първо място бяха хеликоптерите — трийсет „Блекхоук“, двайсет „Бел Кинг-Кобра“, осем англо-френски „Пума“ и три големи „Медевак“. В Тъндър Хил не се съхраняваха обикновени летателни средства. Там имаше и дванайсет вертикално излитащи реактивни самолети „Хариър“, които не се нуждаеха от писта. По време на сериозна криза — например ядрен удар или сухопътно нападение на вражески войски — хеликоптерите и самолетите можеше да бъдат транспортирани на най-горното ниво, изкарани през масивните противобомбени врати и изпратени в небето.

Но настоящата криза не включваше война и не изискваше пускането на летателните апарати, затова полковникът и лейтенантът подминаха огромните товарни асансьори и се качиха на един по-малък, който се спусна към недрата на Тъндър Хил.

На третото, най-долното, ниво бяха складирани медицинските запаси, храната, оръжията и амунициите, а на второто — превозните средства, самолетите и хеликоптерите. Там живееше и работеше и персоналът.

Фолкърк и Хорнър слязоха на второто, средното, ниво и се озоваха в осветено, кръгло помещение със скални стени, стотина метра в диаметър. Служителите го наричаха Пъпа и това наистина беше центърът на Тъндър Хил. От Пъпа се отваряха четири други пещери и още подземни помещения. В най-голямото се намираха самолетите, джиповете и бронираните коли за персонала.

Три от четирите пещери нямаха врати, защото на това ниво не съществуваше сериозна опасност от пожар или експлозия. Но четвъртата имаше врати, защото там беше тайната от шести юли, която Фолкърк и мнозина други бяха заговорничили да скрият. Той спря и се вторачи в портите, високи осем и широки двайсет метра. Вратите не бяха стоманени, а дървени, защото нямаше време и трябваше да се реагира бързо на извънредната ситуация. Лийланд потрепери, като си представи какво има зад тях.

— Още ти се изправят косите, а? — попита лейтенант Хорнър.

— Искаш да кажеш, че ти се чувстваш спокоен?

— Съвсем не, по дяволите.

В огромните порти беше вградена много по-малка врата, осигуряваща достъп на учените. На входа стоеше въоръжен пазач, който пускаше само онези със съответните пропуски. Дейността в онова забранено помещение нямаше нищо общо с основните функции на склада и на деветдесет процента от членовете на персонала не се позволяваше да влизат там. Те не знаеха какво има в онази пещера.

По периферията на Пъпа имаше сгради, датиращи от първите месеци на изграждането на склада в началото на шейсетте години. Постройките бяха служили за кабинети на инженери, пазачи и военни, участващи в тайния проект. С течение на годините бе построен цял подземен град — жилищни помещения, кафенета, спортни салони, лаборатории, машинни цехове, автосервиси и компютърни зали. Сега сградите се ползваха от военни и правителствени служители, които работеха по една-две години в Тъндър Хил. Вътре имаше отопление, осветление, телефони, кухни, бани и всякакви удобства. Сградите бяха направени от метални панели, покрити със синкав, бял или сив емайл и имаха малки прозорци и тесни стоманени врати.

Фолкърк тръгна към кабинета на доктор Майлс Бенел. Лейтенант Хорнър послушно го последва.

По миналото лято Майлс Бенел, когото Лийланд ненавиждаше, бе дошъл в Тъндър Хил, за да оглави научното разследване на събитията в онази съдбова юлска нощ и оттогава бе излизал от склада само три пъти и нито веднъж за повече от две седмици. Бенел беше обсебен от задачата си. Дори нещо по-лошо от обсебен.

Фолкърк погледна хората, минаващи покрай него и се запита що за човек трябва да е онзи, който би изявил доброволно желание да работи в продължение на седмици и месеци под земята. Вярно, плащаха им трийсетпроцентни премии върху заплатите, но според Лийланд компенсацията не беше достатъчна. Складът беше по-малко потискащ от тесните дупки без прозорци в „Шенкфийлд“, но не много.

Фолкърк предположи, че го измъчва клаустрофобия. Когато се намираше под земята, имаше чувството, че е погребан жив. Като доказан мазохист, Лийланд би трябвало да се радва на това тягостно усещане, но този вид болка не му доставяше удоволствие.

Доктор Майлс Бенел изглеждаше болен. Като всеки в Тъндър Хил, и той беше блед от липсата на слънчева светлина. Къдравите му черни коси и брада подчертаваха бледността му. На яркото

флуоресцентно осветление Бенел приличаше на призрак. Той поздрави сдържано Фолкърк и Хорнър и не понечи да се ръкува с нито един от тях.

Това се понрави на полковника. Той не беше приятел на Бенел. Ръкуването би било чисто лицемерие. Пък и Лийланд се страхуваше, че Майлс Бенел вече не е... човешко същество. И ако тази налудничавя, параноична вероятност беше истина, Фолкърк не искаше да има физически контакт с него.

— Доктор Бенел — хладно каза Лийланд, използвайки твърдия тон и леденостуденото държание, които винаги предизвикваха разтреперване и подчинение, — работата ви по това нарушение на правилата за сигурност е или престъпно некомпетентна, или *вие сте* предателят, когото търсим. Този път ще намерим кучия син, който е изпратил онези моментални снимки и е подсказал на Джек Туист да дойде в Елко Каунти, и ще го накажем толкова жестоко, че ще му се иска да се е родил муха и да е прекарал остатъка от живота си в конюшня, ближейки конски фъшкии.

— Полковник — невъзмутимо се усмихна Майлс Бенел, — демонстрирахте завидно актьорско майсторство, но съвсем не беше необходимо. И аз изгарям от нетърпение да разбера откъде изтича информация и да запуша дупката.

Лийланд изпита желание да го удари. Това беше една от причините, поради които мразеше Бенел. Копелето не се плашеше от нищо.

Калвин Шаркъл живееше на О'Банън Лейн в приятен, дребнобуржоазен квартал в Евънстън. Отец Висажик трябваше да спре два пъти на бензиностанции, за да попита как да намери адреса. Когато стигна до ъгъла на О'Банън Лейн и Скот Авеню, на две пресечки от къщата на Шаркъл, той беше върнат от полицаи, които стояха пред барикада, направена от две патрулни коли и една линейка. Имаше и телевизионни екипи с малки камери.

Стефан веднага разбра, че неприятностите на О'Банън Лейн не са случайни. В къщата на Шаркъл ставаше нещо.

Въпреки ниската температура от минус четири градуса и силния вятър, пред полицейската барикада се бе събрала тълпа от стотина

човека. Отец Висажик трябваше да обиколи с изнервящо бавна скорост две пресечки, докато намери място за паркиране.

Стефан се присъедини към тълпата и установи, че зяпачите са дружелюбни и развълнувани. Всъщност те бяха обикновени хора, с изключение на нездравия им интерес към трагедията, развиваща се пред очите им, сякаш гледаха футболен мач.

Минута след като се присъедини към тълпата и започна да задава въпроси, Стефан разбра, че това наистина е трагедия.

— Господи, човече, не гледаш ли проклетата телевизия? — попита мъж с червендалесто лице, мустаци, карирано ловджийско яке и шапка за бейзбол. Той не се въздържаше в приказките си, защото не знаеше, че разговаря със свещеник. — Там е Шаркъл. Той е опасен психопат. От вчера се е затворил в къщата си. Вече застреля двама от съседите си и едно ченге и взе двама заложници, по дяволите. Ако питаш мен, те имат шанс колкото шибана котка на състезание на добермани.

Във вторник сутринта Паркър Фейн отиде със самолет до Монтерей. Пътуването продължи час и трийсет и пет минути, но му се стори много по-кратко, защото се оказа, че една красива млада жена знае името му, харесва картините му и е в настроение да бъде запленена от чара му.

В Монтерей той нае форд, боядисан в отвратително зелено, което беше обидно за изтънчения му нюх към цветовете.

Колата се движеше сравнително бързо на равните участъци, но с мъка изкачваше хълмовете. Но след половин час Паркър намери адреса, който Доминик му бе казал, на Джералд Салко, мъжът, отседнал в мотел „Спокойствие“ със съпругата и двете си дъщери в нощта на шести юли по миналото лято. Къщата беше построена в Южняшки стил от периода преди войната за независимост с Англия, който се отличаваше от архитектурата, характерна за калифорнийското крайбрежие, и се намираше в двор с площ два декара, под сянката на огромни борове.

Паркър подкара по великолепната алея за коли и спря пред широките, оградени с цветя стъпала, водещи към голямата веранда с

колони. Завесите на прозорците бяха дръпнати и къщата изглеждаше необитаема.

Той слезе от форда, бързо изкачи стъпалата и прекоси верандата, като потрепери от студ. Обичайната за тези места утринна мъгла още се стелеше между стволовете на дърветата. Зимата в Северна Калифорния беше по-студена, отколкото в Лагуна Бийч и с допълнителната влага и хлад на мъглата съвсем не беше по вкуса на Паркър. Но той се бе подготвил и бе облякъл дебел кадифен панталон, зелена риза и пуловер и морскосин шинел със сержантски нашивки на единия ръкав — причудлив екип, като се имаха предвид и оранжевите му маратонки. Паркър натисна звънеца, огледа се и реши, че може би понякога се облича твърде ексцентрично дори за художник.

Той позвъни шест пъти, като правеше паузи по половин минута, но никой не отвори.

Предишната вечер в единайсет му се бе обадил човек на име Джак Туист. Непознатият твърдеше, че има съобщение от Доминик. Паркър работеше върху нова и вълнуваща картина, която бе започнал в три следобед. Джак Туист му каза да отиде до определен обществен телефон в Лагуна Бийч и да чака да го потърсят след двамайсет минути. Колкото и да бе увлечен в картината, Паркър я заряза и забърза към телефона. И без колебание се съгласи да отиде в Монтерей. Всъщност Фейн се бе заловил да рисува, за да не мисли за Доминик и за събитията в Елко Каунти, защото искаше да бъде точно там и да участва в разкриването на загатката. Когато Туист му разказа за демонстрацията на паранормалните способности на Доминик и на свещеника — летящи солници и столове, дори трета световна война не можеше да попречи на Паркър да отиде в Монтерей. И сега той нямаше намерение да претърпи поражение. Фейн щеше да намери семейство Салко, където и да бяха, и реши да започне със съседите.

Качи се във форда, включи на скорост и отново погледна къщата. Отначало му се стори, че забеляза движение на един от прозорците на първия етаж. Завесата сякаш помръдна. Паркър се вторачи в прозореца, сетне помисли, че движението е било игра на мъглата и светлосенките. Подкара по алеята за коли и излезе на улицата. Беше доволен, че отново играе ролята на шпионин.

Ърни и Доминик спряха в края на черния път. Пикапът с тъмните стъкла спря на двеста метра зад тях. С прожекторите на покрива превозното средство приличаше на огромно насекомо, застанало нащрек и готово да хукне към дупката си, ако види флакон „Райд“. От пикапа не слезе никой.

— Мислиш ли, че ще имаме неприятности? — попита Доминик, когато двамата с Ърни излязоха от джипа.

— Ако са искали неприятности, вече да са ги създали.

Те извадиха ловните карабини „Уинчестър“ и „Спрингфийлд“. Може би хората в пикапа нямаше да пристъпят към действие, като видяха, че мишените им имат намерение да оказат съпротива.

Вятърът се усили. Доминик се зарадва на зимните дрехи, които си бе купил от Рино, но му се искаше да има скиорски екип като на Ърни. И ботуши. По-късно през деня Джинджър и Фей щяха да отидат в спортния магазин в Елко и да купят нещата, които бяха необходими за операцията довечера, включително подходящи дрехи за Доминик и останалите.

Двамата с Ърни тръгнаха надолу по склона, за да разгледат периметъра на Тъндър Хил. Високата ограда от стоманена мрежа и бодлива тел завиваше на изток и продължаваше надолу към долината. Снегът там беше дълбок дваисет сантиметра. Двамата изминаха двеста метра и видяха огромните стоманени противобомбени порти в хълма.

Доминик не забеляза охрана или кучета. В снега от другата страна на оградата нямаше стъпки. Това означаваше, че никой не патрулира по периметъра на Тъндър Хил.

— Служителите на такова място не биха проявили немарливост — каза Ърни. — Затова, щом няма патрули, електронната охрана от другата страна на оградата трябва да е страхотна.

Доминик често поглеждаше към пътя, защото се притесняваше, че хората в пикапа може да направят нещо на джипа. И когато отново погледна, видя мъж в черни дрехи. Силуетът му се открояваше на белия сняг. Мъжът не се въртеше край джипа и, изглежда, не проявяваше интерес към превозното средство, но беше слязъл няколко метра надолу по склона, стоеше неподвижно на около сто и осемдесет метра от Доминик и Ърни и ги наблюдаваше.

Ърни също го забеляза. Той пхна под мишница ловната карабина „Уинчестър“ и вдигна бинокъла, който носеше на ремък

около врата си.

— Военен е. Поне такава изглежда униформата му. Само ни наблюдава.

— Човек би предположил, че ще са по-дискретни.

— В тези открити пространства не може да следиш никого дискретно. Пък и той иска да видим какво носи, за да разберем, че ловните ни карабини не го притесняват.

— Какво носи?

— Универсална картечница „МАГ“ на белгийската фирма „ФН“. Чудесно оръжие. Изстрелва шестстотин куршума в минута.

Ако предишната вечер бе гледал телевизия, отец Висажик щеше да чуе за Калвин Шаркъл, защото от двайсет и четири часа този човек се бе превърнал в най-сензационната новина. Но Стефан бе престанал да гледа телевизия преди години, защото реши, че безпощадното ѝ отразяване на всяка история в черно-бели образи е поквара за интелекта, а злорадото ѝ съсредоточаване върху мрачните аспекти на живота и отчаянието са морално отблъскващи. Можеше да прочете за трагедията и на първите страници на „Трибюн“ и „Сън-Таймс“, но бе излязъл от дома си толкова бързо, че не му остана време да прегледа вестниците. И сега отец Висажик си съставяше цялостна представа за историята от откъслечната информация, която чу от хората пред полицейската барикада на О’Банън Лейн.

От няколко месеца Калвин Шаркъл се държал... странно. Бил ерген и живеел сам. Обикновено бил весел и приятен и всички го харесвали. Но после изведнъж станал навъсен, сприхав и мрачен. Казал на съседите си, че има „Лоши предчувствия за някои неща“. Смятал, че ще се случи „нещо важно и ужасно“. Калвин четял книги за оцеляване и за Армагедон — последната битка между доброто и злото. И бил измъчван от образни кошмари.

На първи декември Шаркъл се отказал от шофирането, продал камиона си и казал на съседите и приятели, че краят е неизбежен. Искал да продаде и къщата си, да купи усамотено парче земя в планината и да започне отшелнически живот. „Но няма време — обяснил той на сестра си Нан Гилкрайст. — Затова само ще подготвя тази къща за обсадата.“ Калвин не знаел какво ще се случи и не разбирал откъде

произлизат страховете му, макар да споделил, че не се притеснява от ядрена война, руско нападение, икономически срив или нещо друго, което тревожи повечето манияци на тема оцеляване. „Не знам какво... но ще се случи нещо странно и ужасно.“

Госпожа Гилкрайст го накарала да отиде на лекар. Докторът заявил, че Калвин е здрав и страда само от свързан с работата стрес. Но след Коледа раздразнителността на Шаркъл се превърнала в мълчалива подозрителност. В първата седмица на януари той изключил телефона си, като обяснил: „Никой не знае как ще ни завладеят, когато дойдат. Може да го направят по телефона.“ Калвин не можел или не искал да каже кои са „те“.

Дотогава обаче никой не го смятал за опасен. Бил спокоен и добросърдечен през целия си живот. Въпреки ексцентричното му държание напоследък, немало причина да смятат, че Калвин ще прояви насилие.

После, предишната сутрин в осем и половина, Шаркъл отишъл при семейство Уилкърсън, негови приятели, които живеели на отсрещната страна на улицата. Бил близък с тях, но от известно време се държал настрана. Едуард Уилкърсън разказал на репортерите какви били думите му. „Вижте какво, не искам да бъда егоист. Аз съм подготвен, но вие сте беззащитни. Затова, когато те дойдат, ела със семейството си да се скриеш при мен.“ Когато Уилкърсън попитал кои са „те“, Калвин отговорил: „Не знам как изглеждат, нито как се наричат. Но те ще ни сторят нещо лошо. Може би ще ни превърнат в зомбита.“ Шаркъл уверил Едуард, че има много оръжия и амуниции и е превърнал в крепост къщата си.

Разтревожен от приказките за оръжия, Уилкърсън шеговито отклонил предложението на Калвин и след като го изпратил, се обадил на сестра му. Нан Гилкрайст пристигнала в десет и половина със съпруга си и казала на обезпокоения Едуард, че ще убеди Калвин да постъпи в болница, за да му направят изследвания. Но след като тя и господин Гилкрайст отишли в къщата на Калвин, Уилкърсън решил, че може да им трябват подкрепления и заедно със съседа си Франк Крелки също тръгнали натам.

Калвин отворил вратата. Бил обезумял и почти изпаднал в истерия и въоръжен с полуавтоматична пушка дванайсети калибър. Шаркъл обвинил съседите си, че вече са се превърнали в зомбита.

„Променили сте се — изкрещял на Едуард и Франк. — О, Господи, трябваше да го забележа. Трябваше да се досетя. Кога престаняхте да бъдете човешки същества? Мили Боже, дошли сте да ни завладеете с един удар.“ После надал вой на ужас и открил огън. Първият куршум уцелил Крелки в гърлото и го обезглавил. Уилкърсън хукнал да бяга, бил улучен в краката, паднал, претърколил се и се престорил на умрял — номер, който спасил живота му.

И сега Франк бил в моргата, а Едуард — в болницата. Състоянието му било достатъчно добро, за да разговаря с репортери.

Отец Висажик чу цялата тази история от устата на един млад мъж, който изгаряше от нетърпение да му разкаже всичко. Мъжът се казваше Роджър Хастъруик, безработен барман. В очите му имаше обезпокоителен блясък, който може би се дължеше на пиянство, употреба на наркотици, безсъние, психопатия или и четирите заедно, но информацията му беше подробна и очевидно точна.

— И ченгетата затвориха улицата, евакуираха хората от къщите им и се опитаха да преговарят с Шаркъл. Но той няма телефон, а когато използваха мегафон, не им отговори. Ченгетата предполагат, че сестра му и зет му са живи там, вътре. Те са заложници, затова никой не иска да действа прибързано.

— Умно — мрачно отбеляза Стефан и изведнъж му стана много студено.

— Да, умно — нетърпеливо каза Роджър Хастъруик, давайки да се разбере, че предпочита да не го прекъсват. — Накрая, когато остана половин час до мръкване, решиха да доведат момчетата от специалните сили, за да го изкарат навън и може би да спасят сестрата и зетя. Изстреляха гранати със сълзотворен газ, но когато влязоха в къщата, здравата загазиха. Хитрата лисица Шаркъл трябва да е работил седмици наред върху къщата си, поставяйки капани. Ченгетата започнаха да падат, препъвайки се в тънките жици, които той бе опънал навсякъде. Единият си удари главата. Не умря, но сигурно е получил сериозно увреждане. После Калвин откри огън по тях. И той имаше противогаз и ги дебнеше като хищник. Копелето се беше *подготвило*. Шаркъл очисти едно ченге, рани друго, сетне отиде в мазето и се заключи. Никой не можа да влезе след него, защото вратата не е обикновена, а *стоманена*. И не само това. От вътрешната страна на прозорците има тежки метални капаци. Ченгетата се изнесоха бързо

оттам и решиха да чакат. Сутринта пустият му Шаркъл откряна един от металните капаци и изкрещя нещо налудничаво, после го затвори и оттогава не се е случило нищо. Искрено се надявам Калвин скоро да направи нещо, защото е студено и започвам да се отегчавам.

— Какво изкрещя Калвин? — попита Стефан.

— Ами, той каза...

Роджър Хастъруик млъкна, защото разбра, че някаква новина, която се предава от уста на уста, е развълнувала всички. Хората тръгнаха на юг по Скот Авеню. Някои вървяха бързо, други бягаха. Уплашен от мисълта, че ще изпусне поредното кръвопролитие, Хастъруик сграбчи като обезумял един човек с петна на лицето и ушанка и попита:

— Какво става?

— Един тип там има микробус с радио — отговори мъжът, опитвайки се да се отскубне от Роджър. — Настроил го е на честотата на ченгетата от специалните сили. Те се готвят да очистят проклетия Шаркъл!

Човекът хукна и Хастъруик забърза след него.

Отец Висажик се вторачи за миг в отминаващата тълпа, сетне погледна десетината зяпачи, които бяха останали, и полицаите на барикадата. Стефан предчувстваше, че ще има още убийства и смърт. Трябваше да направи нещо, за да ги предотврати, но не можеше да разсъждава трезво, защото беше скован от страх. Дотогава виждаше само положителната страна на загадката. Чудодейното излекуване и другите явления предизвикаха в него единствено радост и очакване за Божия поява. Но сега Стефан съзря тъмната половина на мистерията и остана потресен.

Накрая, надявайки се, че няма да го помислят за поредния дявол в кръвожадната тълпа, отец Висажик забърза след Роджър Хастъруик и другите. Хората се бяха събрали на една пресечка от О'Банън Лейн около микробус, металносив шевролет с рисунка на калифорнийски плаж от едната страна. Собственикът, огромен мъж с дълга брада, седеше зад волана. Той беше отворил вратите и бе усилил звука на радиото с полицейските честоти, за да могат всички да чуят какво си говорят ченгетата.

След минута-две се изясниха основните линии на плана им за атака. Екипът на специалните сили бе влязъл в къщата и бе стигнал до

първия етаж. Командосите щяха да използват малък, прецизно оформен пластичен експлозив, за да изкъртят вътрешната стоманена врата на мазето. В същото време друга група щеше да взриви с подобен експлозив външната врата на мазето. Двата екипа щяха да атакуват и да заловят Калвин Шаркъл. Тази стратегия беше ужасно опасна за командосите, но шефовете решиха, че ще бъде още по-рисковано, ако обсадата продължи.

Докато слушаше гласовете им, отец Висажик изведнъж осъзна, че трябва да спре атаката, защото кръвопролитие то ще бъде невъобразимо. Трябваше да намери начин да мине през барикадата и да разговаря с Калвин Шаркъл. Стефан се обърна и хукна към обсадената къща. Не беше сигурен какво ще каже, за да изтръгне Шаркъл от параноята. Може би: „Ти не си сам, Калвин.“ Все щеше да измисли нещо.

Внезапното му отдалечаване от микробуса очевидно накара другите да решат, че на барикадата става нещо. Отец Висажик беше преполовил разстоянието до къщата на Шаркъл, когато по-младите и бързи зяпачи започнаха да го изпреварват, като развълнувано крещяха. Тълпата отново побягна по Скот Авеню. Чуха се клаксони, свирене на спирачки и трясъци. Хората се блъскаха и Стефан падна на колена на асфалта. Никой не спря да му помогне. Той стана и продължи да бяга. Въздухът сякаш се сгъсти от животинското безумие и жаждата за кървави зрелища. Отец Висажик се ужаси от държанието на събратята си и с разтуптяно сърце си помисли: „Сигурно е така в ада. Непрестанно тичаш сред обезумяла и бръщолевеща нечленоразделно тълпа.“

Когато Стефан стигна до барикадата, повечето хора вече бяха там. Те се бяха струпали пред полицейските коли и линейката и протягаха вратове, за да видят какво става в къщата на Шаркъл. Отец Висажик отчаяно се опитваше да си проправи път и да се добере до полицаите, за да разговаря с тях. Той блъскаше другите и им повтаряше, че е свещеник, но никой не му обръщаше внимание. Шапката падна от главата му, но Стефан не си направи труда да я вземе, не се отказа и най-после мина през развълнуваното множество.

Полицаите сърдито заповядаха на тълпата да се дръпне назад, заплашиха с арести, извадиха палките и спуснаха стъклата на шлемовете си. Отец Висажик беше готов да лъже, да им каже всичко,

което би ги накарало да забавят атаката, да ги заблуди, че е свещеникът на Шаркъл и знае как да го убеди да се предаде. Разбира се, той нямаше представа как да стори това, но поне можеше да спечели време, да разговаря с Калвин и да измисли нещо.

— Аз съм свещеник! — извика Стефан, но ченгетата гневно го блъснаха назад. Не бяха в настроение да го изслушат.

След миг въздухът се разтърси от две малки експлозии. Всички ахнаха едновременно и застинаха по местата си, защото знаеха какво са чули — екипът на специалните сили взривяваше стоманените врати на мазето. Последва трета експлозия — силен и разрушителен взрив, който разтърси асфалта, оглуши хората, отека в костите и зъбите им и разпръсна в небето парчета от тухли и трески от къщата на Шаркъл. Тълпата отново извика в един глас. И този път, вместо да напират към барикадата, хората уплашено се дръпнаха назад, изведнъж осъзнавайки, че смъртта може да не е само интересен за гледане спорт, но и дейност, в която всички участват.

— Той е имал бомба! — извика един от полицаите на барикадата. — Господи, Шаркъл е имал бомба!

Линейката запали сигналните си светлини и се отправи към къщата на Шаркъл.

Треперейки от ужас, отец Висажик хукна след нея, но едно от ченгетата го спря и каза:

— Хей, изчезвай оттук.

— Аз съм свещеник. Някой може да се нуждае от утеха и последно причастие.

— Не ме интересува, дори да си папата, отче. Още не сме сигурни дали Шаркъл е мъртъв.

Стефан се подчини, макар силната експлозия да не оставяше съмнение, че Калвин е, мъртъв. И сестра му. И зет му. И повечето членове на екипа на специалните сили. Колко ли бяха жертвите? Пет? Шест? Десет?

Изпаднал в шок и движейки се безцелно из тълпата, отец Висажик видя Роджър Хастъруик, безработния барман със странния блясък в очите. Стефан сложи ръка на рамото му и попита:

— Какво е извикал Шаркъл сутринта на полицаите?

Хастъруик примига учудено.

— Какво?

— Преди да се разделим, ти ми каза, че сутринта Калвин открянал металния капак на един от прозорците в мазето и извикал нещо много странно. Какви бяха думите му?

— А, да. Той изкрещя нещо много шантаво.

Хастъруик се намръщи, докато се опитваше да си спомни точните думи на Шаркъл. Когато се сети, той се ухили и ги повтори пред Стефан.

Отец Висажик не се засмя. Убедеността му, че Калвин Шаркъл не е бил луд, се засилваше с всяка изминала секунда. Озадачен, объркан и уплашен от огромното напрежение, предизвикано от промиването на мозъка му и от рухването на преградите в паметта му, но не и луд. Роджър Хастъруик и всички останали мислеха, че твърденията на Шаркъл са налудничави фантазии на болно съзнание. Но Стефан имаше предимство пред другите. Той изтълкува думите на Калвин в контекста на събитията в мотел „Спокойствие“, чудотворните излекувания и телекинетични явления и се запита дали в твърденията на горкия, уплашен човек има зрънце истина. Косите му се изправиха от страх и той потрепери.

Хастъруик видя реакцията му и каза:

— Хей, не ги взимай навътре, за Бога. Нали не мислиш, че онова, което Калвин каза, е истина? Той беше побъркан. Не забравяй, че сам се взриви.

Отец Висажик хукна към колата на енорията.

Още преди да отиде в Евънстън и да разбере за трагедията в къщата на Калвин Шаркъл, Стефан очакваше, че преди денят да свърши, ще лети за Невада. Събитията в апартамента на семейство Мендоса и в дома на Холбърг бяха разпалили любопитството му и копнежът му нямаше да бъде утолен, докато не се включеше в действията на обезпокоената група в Елко Каунти.

Онова, което Стефан научи от Роджър Хастъруик, превърна силното му желание да отиде в Невада в изгаряща потребност. Ако дори половината от думите на Шаркъл бяха истина, отец Висажик *трябваше* на всяка цена да отиде в Невада, не само да стане свидетел на чудото, но и да направи каквото може, за да защити хората, събрали се в мотел „Спокойствие“. През целия си живот той беше спасител на объркани свещеници и пастир, който връщаше заблудените души в лоното на вярата. Този път обаче Стефан може би беше призван да

спаси и човешко съзнание и живот. Заплахата, за която Калвин Шаркъл бе говорил, застрашаваше тялото, ума и духа.

Отец Висажик включи на скорост и потегли.

Реши да не се връща в пасторското си жилище, за да събере багажа си. Нямаше време. Отец Висажик щеше да отиде направо на летище „О’Хеър“ и да се качи на първия самолет за Невада.

„Мили Боже — помисли Стефан. — Какво ни изпрати? Най-големият дар, за който сме се молили? Или напаст, пред която Библейските чуми бледнеят?“

Джинджър и Фей прекараха почти цялата сутрин с Елрой и Нанси Джеймисън. Джинджър излъга, че е дъщеря на стара приятелка на Фей, иска да живее на запад поради неуточнени здравословни причини и се интересува от Елко Каунти. Семейство Джеймисън бяха любители на местната история и изгаряха от нетърпение да разкажат за околността, особено за красотата на долина Лимой.

Джинджър и Фей търсеха преки или косвени доказателства, че Елрой и Нанси страдат от последиците на рухващ блокаж на паметта, но не откриха нищо. Джеймисън бяха щастливи и спокойни. Промиването на мозъците им явно беше успешно като при Фей и фалшивите им спомени бяха дълбоко вкоренени. Завеждането им в мотел „Спокойствие“ щеше да ги изложи на риск и беше безсмислено.

— Добри хора — каза Джинджър, докато се връщаха.

— Да. Можеш да разчиташ на тях. Бих искала да са заедно с нас в момента. Но, от друга страна, се радвам, че не се налага да ги забъркваме в тази история.

Двете се умълчаха и Джинджър реши, че Фей мисли за същото като нея. И двете се питаха дали правителствената кола още стои пред отклонението на пътя за ранчото на Джеймисън и дали хората в нея ще се задоволят само да ги следят. Ърни и Доминик се бяха въоръжили за експедицията около военния склад на Тъндър Хил. Но като се имаше предвид безобидното естество на задачата на Фей и Джинджър, никой не бе помислил, че може да ги грози опасност. Джинджър, подобно на множество привлекателни жени, живеещи сами в голям град, знаеше да борава с пистолет, а Фей бе съпруга на морски пехотинец и беше

почти специалист в тази област, но знанията и уменията им бяха безполезни, ако нямаха оръжия.

След като изминаха около петстотин метра, Фей спря под сенките на боровете.

— Вероятно се държа мелодраматично и тези неща няма да ни послужат, ако онези типове насочат пистолети към главите ни.

Тя разкопча палтото си, извади два готварски ножа и ги сложи на седалката между себе си и Джинджър.

— Откъде ги взе? — изненада се Джинджър.

— Затова настоях да избърша съдовете след закуската. Взех ножовете, докато Нанси разтребваше масата. Не можех да поискам оръжие. Това би означавало да въвлечем Нанси и Елрой в цялата бъркотия, а вече беше ясно, че не трябва да го правим. После, когато всичко свърши, може да им кажа. — Фей взе единия нож. — Остър е. Ако онези типове се опитат да ни вкарат насила в колата им, скрий го и изчакай удобна възможност да наръгаш някого от тях.

— Ясно — каза Джинджър, засмя се и поклати глава. — Надявам се, че един ден ще имаш възможността да се запознаеш с Рита Ханаби.

— Приятелката ти в Бостън?

— Да. Мисля, че двете много си приличате.

— Аз и една изискана, светска дама? — недоверчиво попита Фей. — Не мога да си представя какво общо би могло да има между нас.

— Ами, първо, и двете умеете да запазвате хладнокръвие, каквото и да се случи.

— Когато си съпруга на морски пехотинец, или се научаваш да бъдеш като него, или се побъркваш.

— И двете с Рита на външен вид изглеждате много женствени, нежни и зависими, но всъщност сте корави и непреклонни.

— И ти си такава, миличка — усмихна се Фей и потегли.

Кафяво-зелената правителствена кола още беше на пътя. Вътре имаше двама мъже, които погледнаха безучастно Джинджър. Тя им махна, но те не реагираха.

Фей продължи да кара.

Плимутът тръгна след тях.

Майлс Бенел се бе прегърбил на големия стол зад металното, сиво бюро и изглеждаше отегчен. Той стана и започна да крачи насам-натам, докато отговаряше на въпросите с безразличен и от време на време ироничен тон, но не се суетеше и не се ядосваше, както би направил всеки в дадените обстоятелства.

Полковник Лийланд Фолкърк го мразеше.

Лийланд седеше до очукана маса в ъгъла на помещението и бавно прелистваше личните досиета на цивилните учени, които извършваха изследвания и експерименти в пещерата с огромните дървени врати, където се пазеше тайната от шести юли. Надяваше се да стесни кръга на вероятните предатели, като се опитваше да реши кои от тях може да са били в Ню Йорк, когато на Доминик Корвези в Лагуна Бийч бяха изпратени двете бележки и моменталните снимки. Фолкърк бе казал на военната охрана на Тъндър Хил да свърши тази работа в неделя и те признаха, че са прегледали всичко, но не са открили следи, водещи към изтичането на информацията. Но като се имаха предвид провалите им дотогава — включително два саботажа на детектори на лъжата, Лийланд не им вярваше повече, отколкото на Бенел и на другите учени. Затова реши сам да се заложи с разследването.

Но веднага се натъкна на проблеми. Първо, през последните осемнайсет месеца адски много цивилни лица бяха въввлечени в конспирацията. Трийсет и седем мъже и жени, представляващи широк спектър от научни дисциплини, имаха както достъп до свръхсекретна информация, така и специализирани познания, за да участват в програмата, която Бенел бе измислил. Заедно с него ставаха трийсет и осем. Беше истинско чудо, че толкова много хора, на които им липсва военна дисциплина, могат да пазят тайна толкова дълго.

Нещо по-лошо, само Бенел и още седмина работеха върху изследването през цялото време и всъщност живееха в Тъндър Хил. Останалите трийсет имаха семейства и университетски длъжности, които не можеха да оставят дълго време, затова идваха и си заминаваха, както им позволяваше графикът и понякога оставаха няколко дни или седмици, но рядко месеци. Ето защо, беше много трудно да се установи дали и кога някой от тях е бил в Ню Йорк.

И нещо още по-лошо. От осемте членове на постоянно работещия екип трима бяха ходили в Ню Йорк през декември,

включително доктор Майлс Бенел. Или с други думи, в момента списъкът на заподозрените наброяваше най-малко трийсет и трима, при това само от постоянния научен персонал.

Освен тях, Фолкърк се съмняваше и в цялата охрана на военния склад, макар че майор Фугата и лейтенант Хелмс, шефът на охраната и дясната му ръка, бяха единствените, които знаеха какво става в забранената пещера. В неделя, когато започна да разпитва учените, Фугата установи, че детекторът на лъжата е повреден и не дава надеждни показания. Предишния ден, когато от „Шенкфийлд“ изпратиха друг детектор, се оказа, че и той не работи. Фугата каза, че вторият детектор е бил повреден, когато е пристигнал, но това бяха глупости.

Някой от участниците в проекта бе видял докладите, че преградите в паметта на свидетелите се рушат. Този човек бе решил да се възползва от възможността и бе подсказал идеи на някои от тях, изпращайки им загадъчни бележки и моментални снимки, откраднати от досиетата им. Копелето едва не се бе измъкнало безнаказано и сега, когато положението стана напечено, бе повредило детекторите на лъжата.

Лийланд вдигна глава и погледна Майлс Бенел, който стоеше до малкия прозорец.

— Докторе, нека да се възползвам от проникателността и ума ви на учен.

— Разбира се, полковник.

— Всички, които работят с вас, знаят за поверителния доклад на ГИПК, който бе написан преди седем години. И са наясно с ужасните последици, ако съобщим публично за откритията ни. Тогава защо някои от тях са проявили безотговорност и са подронили сигурността на проекта?

В тона на доктор Бенел прозвуча искрено желание да помогне, но Фолкърк долови язвителност и презрение.

— Някои не са съгласни с изводите на ГИПК и мислят, че ако оповестим публично откритията, няма да стане катастрофа. Те смятат, че ГИПК греша и е твърде елитарна във възгледите си.

— Е, аз пък мисля, че ГИПК има право. А ти, лейтенант Хорнър? Хорнър седеше до вратата.

— Съгласен съм с теб, полковник. Ако ще съобщаваме новината, хората трябва да бъдат подготвени бавно, може би десетина години.

Лийланд кимна.

— Имам лошо, но реалистично мнение за събратята ми, докторе, и знам колко трудно повечето ще се оправят в новия свят, който ще настъпи след оповестяването на откритията. Хаос. Политически и социален катаклизъм. Точно както пише в доклада на ГИПК.

Бенел сви рамене.

— Имате право на мнение.

Но полковникът разбра, че тонът му загатва: „Макар да си невеж, арогантен и тесногръд.“

— А вие, докторе? — попита Фолкърк. — Мислите ли, че ГИПК има право?

— Защо питате мен, полковник? — уклончиво отговори Бенел. — Аз не съм изпратил онези бележки и моментални снимки на Корвези и семейство Блок.

— Тогава подкрепяте инициативата ми всички учени, които участват в проекта, да бъдат разпитани с помощта на психотропни вещества? Дори да поправим детектора на лъжата, отговорите няма да са толкова достоверни, колкото, ако употребим натриев пентотал и някои други съединения?

Бенел се намръщи.

— Ами, има хора, които силно биха възразили, полковник. Учените тук са страхотно интелигентни. Интелектуалният им живот е на *първо място* за тях и те не биха рискували да приемат вещества, които може, като страничен ефект, да се отразят, макар и минимално, пагубно на умствените им способности.

— Психотропните вещества нямат такъв ефект. Те са безвредни.

— Но може би има изключения. Някои от учените ще имат морални възражения са употребят психотропни вещества поради *каквато и да е причина*, дори да си заслужава.

— Докторе, ще настоявам всички в Тъндър Хил да бъдат подложени на разпит с помощта на психотропни вещества. Ще искам разрешение от генерал Алварадо.

Генерал Алварадо беше командирът на военния склад в Тъндър Хил, книжен червей, който бе изкарал кариерата си, лежейки по гръб. Лийланд не харесваше и него.

— Ако генералът одобри тази идея и ако тогава някой от хората ви откажат, ще ги притисна и ще ги пречупя — продължи Фолкърк. — И вас също, ако откажете. Разбирате ли?

— О, напълно — невъзмутимо отговори Бенел.

Ядосан, полковникът отмести настрана останалите лични досиета.

— По този начин става много бавно. Трябва да намеря предателя бързо, до един месец. По-добре да поправим детектора на лъжата. Между другото, докторе, какво мислите за развитието на историята с Кронин и Корвези? Онези невероятни излекувания и другите странни явления? Как бихте ги изтъквали?

Най-сетне Бенел показва силни и неподправени чувства.

— Сигурен съм, че тези неща ви плашат до смърт, полковник. Но може би има друго, не толкова апокалиптично обяснение от онова, което ви е обсебило. Страхът е единствената ви реакция, докато аз мисля, че това вероятно е най-великият момент в историята на човечеството. Какъвто и да е случаят, на всяка цена трябва да говорим с Кронин и Корвези. Да им разкажем всичко и да поискаме съдействието им, за да разберем как точно са получили тези чудесни способности. Не можем да ги елиминираме или отново да промием мозъците им, без да сме научили всички отговори.

— Ако им кажем истината и после отново изтрием спомените им, тайната ще бъде разкрита.

— Може би. И в такъв случай... трябва да кажем на обществеността. По дяволите, полковник, именно заради новото развитие на нещата, изследването на Кронин и Корвези става по-важно от *всичко* друго, включително укриването на тайната. Пък и трябва да им дадем шанс да развият необикновените си способности. Всъщност кога ще ги хванете?

— Най-късно днес следобед.

— Тогава да очакваме ли, че ще ги доведете довечера?

— Да. — Фолкърк стана, взе палтото си, приближи се до вратата и спря. — Докторе, как ще разберете дали Кронин и Корвези са се променили или не? Вие мислите, че няма реална вероятност от... обладаване. Но ако грешите и те вече не са човешки същества, и ако не искат да знаете истината, как ще я разберете? Те очевидно ще заблудят

детектора на лъжата и всички серуми на истината, с които разполагаме.

— Да, това наистина е озадачаващо. — Бенел стана, пхна ръце в джобовете на лабораторната си престилка и започна енергично да крачи из помещението. — Мили Боже, страхотно предизвикателство, нали? Работим по въпроса, откакто в неделя научихме за новопридобитите им способности. Имахме успехи, провали и разочарования, но сега смятаме, че можем да се справим с проблема. Разработихме надеждни медицински и психологични тестове, с които прецизно ще определим дали са заразени и още са... човешки същества. Мисля, че страховете ви са напълно неоснователни. Отначало смятахме, че инфекцията... *обладаването* представлява опасност. Но преди година разбрахме, че сме сгрешили. Те може да са човешки същества и пак да притежават тези свръхестествени способности.

— Не съм съгласен. Страховете ми са основателни. И ако Корвези, Кронин и другите са се променили и ако мислите, че ще разберете истината от тях, жестоко се лъжете. Ако са се променили, те ще са толкова по-висши от вас, че да ви излъжат, ще бъде детска игра.

— Ако не сте чули какво сме...

— И още нещо, докторе. Може би това ще ви помогне да оцените позицията ми, към която засега не проявявате разбиране. Не съзнавате ли, че се налага да бъда подозрителен и да се страхувам от нещо повече, отколкото само от хората в мотел „Спокойствие“? Откакто научихме за необикновените им способности и за паранормалните явления, аз се боя и от *вас*.

Бенел се втрещи.

— От *мен*?

— Вие работите тук с материала, докторе. Влизате в онази пещера почти всеки ден и от осемнайсет месеца правите лабораторни изследвания. Щом Корвези и Кронин са се променили за няколко часа по време на контакта, защо да не се съмнявам, че и с вас не е станало същото?

За миг Бенел беше твърде стъписан, за да говори, после каза:

— Но това е съвсем различно. Изследванията тук са извършени *пост фактум*. Само в първите часове е съществувала вероятност от зараза...

— Откъде сте толкова сигурен?

— Но в тези лабораторни условия и предпазни мерки...

— Имаме работа с неизвестността, докторе. Не можем да предвидим всички проблеми, които може да възникнат. Това е същината на неизвестността. Човек не може да вземе предпазни мерки срещу нещо, което не може да предвиди.

Бенел поклати глава.

— Не, не, не. О, не.

— Ако мислите, че прекалявам със загрижеността си само за да ви ядосам, тогава се запитайте защо лейтенант Хорнър седи нащрек по време на дългия ни разговор. Той е специалист по детекторите на лъжата и можеше да поправя уреда, докато разговаряме. Но аз не искам да бъда сам в една стая с вас, докторе. За нищо на света.

Бенел примигна учудено.

— Искате да кажете, защото може по някакъв начин да съм...

Лийланд кимна.

— Защото, ако сте се променили, вероятно ще можете да промените и мен чрез някакъв процес, който дори не мога да си представя. И докато сме сами, може да се възползвате от възможността и да ме нападнете, заразите, да ми отнемете човешкия дух и да влеете нещо друго. — Фолкърк потрепери. — По дяволите, не знам как да се изразя по-добре, но и двамата знаем какво имам предвид.

— Дори се питахме дали двамата ще сме достатъчни, за да бъдем в безопасност — обади се лейтенант Хорнър. Гласът му прогърмя в помещението с нисък таван и глухо отекна в металните стени. — Не откъсвам поглед от вас, докторе. Може и да не сте забелязали, но ръката ми винаги е близо до револвера.

Бенел беше твърде изумен, за да каже нещо.

— Докторе — добави Лийланд, — може да мислите, че съм подозрително копеле, което бърза да натисне спусъка, невеж, ксенофоб и фашист. Но аз съм определен да отговарям за цялата тази история и не само за да крия тайната от гражданите, но и да ги пазя. И съм длъжен да мисля най-лошото и после да действам така, че все едно неизбежно ще се случи.

— Господи! — възкликна Бенел. — И двамата сте абсолютно откачени параноици!

— Очаквах, че ще реагирате така, независимо дали още сте нормален член на човешката раса или не — каза Фолкърк, после се обърна към Хорнър. — Хайде. Да вървим. Трябва да поправиш детектора на лъжата.

— Чакайте. Моля ви — извика Бенел.

Лийланд погледна бледия мъж с черна брада.

— Добре, полковник. Добре. Може би разбирам защо трябва да сте подозрителни и защо това е част от работата ви, макар да е безумно. Но няма начин аз или някой от хората ми да... сме завладени от нещо. Сигурен съм. Но ще убиете ли мен и всички останали от екипа ми, ако решите, че сме обладани?

— Без колебание — заяви Фолкърк.

— Но ако аз и хората ми сме могли да се променим — а това е *невъзможно*, тогава не съзнавате ли, че и целият персонал в Тъндър Хил може да се е променил? Не само хората, които знаят какво има в онази пещера, а всички — военни и цивилни, включително генерал Алварадо?

— Да, съзнавам това.

— И сте готов да убиете всички в базата?

— Да.

— *Господи!*

— Ако сте решили да избягате, по-добре се откажете. Преди осемнайсет месеца, предвиждайки тази вероятност, тайно наредих да инсталират специална програма в охранителната система „Бдителност“. По моя заповед „Бдителност“ може да направи невъзможно излизането от Тъндър Хил без специален код. И, разбира се, аз съм единственият, който го знае.

Позата на Бенел беше въплъщение на искрено възмущение и справедлив гняв.

— Искате да кажете, че сте ни превърнали в затворници заради някаква погрешно изтълкувана... — Ученият млъкна, защото изведнъж разбра истината. — Божичко, вие нямаше да ми го кажете, ако вече не сте активирали новата програма на „Бдителност“.

— Точно така. Когато влизах, аз се идентифицирах не с дясната, а с лявата си ръка. Това беше сигналът за „Бдителност“ да започне изпълнението на новата заповед. Никой освен мен и лейтенант Хорнър не може да напусне Тъндър Хил, докато аз не реша, че е безопасно.

Лийланд Фолкърк излезе. Беше доволен от себе си, колкото бе възможно при дадените обстоятелства. След осемнайсет месеца полковникът най-после бе разклатил вбесяващото спокойствие на Майлс Бенел.

Ако бе решил да направи още едно разкритие, Фолкърк можеше да накара учения да падне на колене. Но Лийланд трябваше да запази за себе си тази тайна. Вече бе измислил план да убие всички и всичко в Тъндър Хил, ако преценеше, че са заразени и само се представят за човешки същества. Фолкърк разполагаше с метод да превърне базата в разтопена лава и да погребее там чумата. Проблемът беше, че трябваше да убие и себе си заедно с останалите. Но той беше готов за тази саможертва.

След като спа само пет часа и половина, Джорджа се изкъпа, облече се и тръгна към кухнята в апартамента на семейство Блок. Марси седеше на масата с Джак Туист. Джорджа спря на прага, встрани от вратата, без да я видят.

В четири и четирийсет сутринта, след като Джорджа, Джак и Брендън се бяха срещнали с втория екип и се бяха върнали в мотела, Джак спа на пода в хола на семейство Блок, за да не бъде Марси сама, когато Фей и Ърни излязат. Джорджа искаше да пренесат детето при нея, но Джак настоя, че ще събудят всички, а сънят им е необходим.

— Но Марси спи отдавна и скоро ще стане и ще те събуди — възрази Джорджа.

— По-добре да събуди мен, отколкото теб. Пък и аз не се нуждая от много сън.

— Ти си добър човек, Джак.

— Да, аз съм светец — подигравателно отговори той.

— Ти си най-свестният човек, когото познавам — настоя тя.

Джорджа бе стигнала до това твърдо убеждение, докато обикаляха с джипа по улиците на Елко. Джак беше умен, проникателен, мил, добър слушател и имаше чувство за хумор. В един и половина сутринта Брендън заяви, че е капнал от умора и заспа на задната седалка. Отначало на Джорджа не ѝ бе станало приятно, че свещеникът поиска да тръгне с тях. После обаче осъзна, че чувствата ѝ нямат нищо общо с Брендън, а са резултат от желанието ѝ да бъде сама

с Джак. Беше очарована от него и му разказа за себе си повече, отколкото възнамеряваше. През седемте години брак Джорджа не бе разговаряла толкова сериозно с Алън, колкото сега с Джак Туист, когото познаваше едва от около дванайсет часа.

Докато крадешком наблюдаваше Джак и Марси, тя видя още едно хубаво качество в него. Той можеше да говори спокойно с деца, без да показва снизходителност или отегчение — нещо, което малцина възрастни умееха. Джак се шегуваше с Марси, питаше я кои са любимите ѝ песни, ястия и филми и ѝ помагаше да оцветява луните в албума. Но детето беше в по-дълбок и страшен унес от предишния ден. Марси не отговаряше на въпросите на Джак и възнаграждаваше вниманието му само с примигване или озадачен поглед. Но той не се отчайваше. Джорджа осъзна, че след като осем години бе говорил на съпругата си, която бе изпаднала в кома, Джак няма лесно да изгуби търпение. Тя стоя няколко минути в сенките, като се раздвояваше между удоволствието да наблюдава Джак Туист и агонията да гледа как дъщеря ѝ изпада в състояние, подобно на аутизъм.

— Добро утро — каза Джак, който вдигна глава и забеляза Джорджа. — Добре ли спа? Откога стоиш там?

— Отскоро — отговори тя и влезе в кухнята.

— Марси, кажи добро утро на майка си.

Но детето не отмести поглед от луната, която оцветяваше.

Джорджа видя съчувствие и загриженост в очите на Джак.

Тя се приближи до Марси, сложи пръст под брадичката ѝ и вдигна главата ѝ. Момиченцето обърна внимание на майка си, но само за миг. Погледът ѝ беше ужасяващо безизразен. Сетне веднага се залови с рисунката на луната, като драскаше ожесточено с последния червен молив, който ѝ бе останал.

Джак стана и се приближи до хладилника.

— Гладна ли си, Джорджа? Аз умирам от глад. Марси вече яде. Но аз те чакам да закусим заедно. Искаш ли яйца с бекон и препечена филия? А може да направя омлет със сирене, подправки, малко лук и зелени чушки.

— Умееш и да готвиш.

— Е, не съм печелил награди, но поне ястието става за ядене и понякога дори можеш да разбереш какво е, като го сложи в чинията ти.

— Ще хапна, каквото ти ще ядеш.

Джорджа не беше в състояние да откъсне очи от Марси и апетитът ѝ изчезна.

Джак извади от хладилника кутия прясно мляко, яйца, сирене, зелена чушка и малка глава лук и занесе всичко на плота до мивката.

Джорджа се приближи до него и тихо попита:

— Марси наистина ли закуси?

— Да — прошепна той. — Овесени ядки. Препечена филия с конфитюр и фъстъчено масло. Трябваше да ѝ помогна малко, това е всичко.

Джорджа се опита да не мисли за онова, което Доминик ѝ бе разказал за Зебедея Ломак и за връзката със самоубийството на Алън. Но щом двама възрастни мъже не бяха успели да се справят с нездравата си обсебеност от видяното на шести юли и от последвалото промиване на мозъците, какъв шанс имаше едно дете?

— Хей, хей — тихо каза Джак и я прегърна. — Не плачи, Джорджа. Това няма да помогне. Марси ще се оправи. Обещавам. Слушай, сутринта другите казаха, че са прекарали страхотна нощ. Не са имали кошмари. Доминик не е ходил насън. А Ърни вече не се страхува толкова много от мрака. И знаеш ли защо? Защото се събрахме тук като семейство и близостта между нас руши преградите в паметта ни и освобождава напрежението. Да, вярно, тази сутрин Марси не е добре, но това не означава, че всичко е свършило за нея. Тя ще се оправи. Сигурен съм.

Джорджа не очакваше прегръдката, но много ѝ се зарадва. Господи, колко ѝ беше приятно! Тя се облегна на Джак и почувства, че в тялото ѝ се вливат свежи сили. Джорджа изпита усещането, че е закриляна и защитена. Спомни си какво си мислеше предишния ден, докато пътуваше в самолета. „Човешките същества не са създадени да живеят и да се борят в самота. Присъща им е потребността да дават и да получават приятелство, привързаност и обич.“ И в момента и Джорджа, и Джак изпитваха точно тези чувства и това им вдъхна надежда и решителност.

— Омлет със сирене, подправки, лук и зелена чушка — прошепна той. Устните му нежно докоснаха ухото ѝ. — Как ти се струва?

— Много вкусно — отговори тя и с нежелание се освободи от обятията му.

— Ще има и още една подправка. Колкото и да внимавам, винаги пускам парченца от черупките на яйцата.

— О, точно това е тайната на хубавия омлет. Така ги правят в най-изисканите ресторанти.

Двамата се заловиха да приготвят закуската. Марси седеше на масата, оцветяваше рисунките и монотонно и ритмично повтаряше думата „луната“.

В Монтерей, Калифорния, Паркър Фейн едва се отърва от съседката на семейство Салко, жена на име Еси Кроу. Къщата ѝ беше прекрасна и имаше изящни сводове, прозорци със златисти стъкла и разцъфнали цветя в огромни керамични саксии на верандата. Щом видя къщата и градината, Паркър се приготви за среща с очарователни и изискани хора. Но когато Еси Кроу отвори вратата, той разбра, че му предстоят неприятности. Щом разбра, че Фейн иска информация за семейство Салко, тя го сграбчи за ръкава, помъкна го вътре и затвори вратата. Онези, които искаха информация, обикновено също можеха да предложат нещо в замяна, а Еси Кроу живееше от клюки.

Приличаше на птица — охранена чайка. Припкаше бързо, държеше главата си леко наклонена на една страна и имаше малки, кръгли, светещи, птичи очи.

Еси Кроу^[3] го заведе в хола и му предложи кафе. Паркър отказа, но тя настоя. Той възрази, че не иска да я притеснява. Еси обаче донесе кафе и маслени курабии.

Тя се разочарова, когато разбра, че Фейн не знае никакви клюки за семейство Салко. Но след като той не им беше приятел, Еси Кроу се разприказва без задръжки. Дори не беше необходимо да ѝ задава въпроси, за да научи повече, отколкото искаше да знае. Дона Салко, съпругата на Джералд, била безочлива, твърде руса и престорено сладникава и се обличала безвкусно. Била толкова слаба, че сигурно имала проблеми с алкохола и живеела на течна диета. Джералд бил вторият ѝ съпруг и макар да били женени от осемнайсет години, Еси Кроу не мислеше, че бракът им ще бъде траен. Съседката описа шестнайсетгодишните им близначки като толкова необуздани, невъздържани, безнравствени и разпуснати, че Паркър си представи глутници от млади мъже, които душат като кучета около къщата на

семейство Салко и търсят разгонени кучки. Джералд бил собственик на три печеливши магазина — един антикварен и две художествени галерии. Но Еси не проумяваше как е възможно му да носят печалба, след като Джералд е пияница, развратник и тъпанар, който няма нюх към бизнеса.

Фейн изпи само две глътки кафе и не докосна маслените курабии, защото ентусиазмът за зловни клюки на Еси преминаваше границите на допустимия интерес и навлизаше в територията на извратеното любопитство и това го накара да се почувства неудобно.

Но той научи и някои полезни неща. Семейство Салко неочаквано заминали на ваканция — седмица във винарските региони Напа и Сонома — и толкова отчаяно искали да избягат от напрежението на разнообразните им начинания, че дори не казали името на хотела, в който ще отседнат. Явно се нуждаели от почивка от деловите си партньори.

— Джералд ми се обади в неделя и ми каза, че заминават и ще се върнат в понеделник, на дванайсети — добави Еси. — Както обикновено, ме помоли да наглеждам къщата им. Те често отсъстват и е много досадно да очакват от теб да дебнеш за крадци и един Господ знае още какво. Аз имам собствен живот, който, разбира се, съвсем не ги засяга.

— Не разговаряхте ли лично с някого от тях?

— Не. Предполагам, че бързаха да заминат.

— Видяхте ли ги да тръгват?

— Не. Ами... погледнах няколко пъти, но явно съм ги изпуснала.

— А близначките заминаха ли с тях? Не трябва ли да са на училище?

— Сегашните училища са твърде прогресивни. Пътуването се смята за образователно занимание като учебните часове. Чували ли сте такава...

— Как звучеше гласът на господин Салко, когато говорихте по телефона?

— Ами... както обикновено. Какво имате предвид?

— Беше ли напрегнат? Нервен?

Еси Кроу стисна тънките си устни, наклони глава на една страна и светещите ѝ като на птица очи блеснаха в очакване на вероятността от скандално разкритие.

— Ами, да, сега, като го споменахте, гласът му *наистина* звучеше странно. На няколко пъти преплете език, но вероятно е бил пиян. Мислите ли, че... се е наложило да отиде в клиника, за да се лекува?

Паркър бе чул достатъчно. Изправи се и тръгна, но Еси застана на прага, опитвайки се да го задържи, като го накара да се почувства виновен, че не е изпил кафето си и не е изял нито една курабия. Предложи му чай, щрудел и кифлички с бадеми. Явно имаше готови запаси, в случай че някой се отбие да обменят клюки. С помощта на непреклонната си воля, която го бе направила велик художник, Фейн успя да се добере до външната врата и да излезе от къщата.

Еси Кроу вървя с него чак до взетата под наем кола. Малкият, отровнозелен форд му се видя като ролс-ройс, защото предлагаше спасение от Еси Кроу. Докато се отдалечаваше от къщата ѝ, Паркър изрецитира на глас подходящ стих от Коулридж:

*— Досущ странник по път самотен и прашен,
той не върви ужасен и уплашен,
а смело напред продължава,
без крачка да намалява,
нито да се обръща назад,
защото по петите следва го зъл враг.*

Той кара половин час и събира смелост да направи онова, което трябваше да бъде сторено. Най-сетне Паркър се върна при къщата на семейство Салко и спря в сенките на огромните борове в началото на алеята за коли. Отново се приближи до главния вход и настойчиво натисна звънеца в продължение на три минути. Ако вътре имаше някой и не искаше да посреща гости, този човек трябваше да реагира от чисто отчаяние на безмилостния звън. Но никой не отвори.

Фейн тръгна покрай верандата, небрежно поглеждайки към прозорците, но завесите бяха спуснати. Очакваше да види издайническа електрическа жичка на алармена система на стъклата, но не забеляза следи от електронна охрана.

Паркър заобиколи западната част на къщата и се опита да отвори два от прозорците, но безуспешно.

В задния двор имаше храсти, цветя, барче и скъпи градински мебели.

Фейн счупи с лакът част от стъклото на френските прозорци, отвори ги, влезе вътре и застана неподвижно. Къщата беше тиха.

Той мина покрай камината и масата за бiliarд и се вцепени, когато забеляза на стената детектор за движение. Паркър се приготви да избяга, но си спомни, че ако устройството работи, трябва да свети малка червена лампа. Крушката беше там, но не светеше. Когато бяха заминали, семейство Салко явно не бяха активирали алармената система.

Кухнята беше просторна и модерно обзаведена. По-нататък имаше трапезария. Паркър реши да рискува и да запали лампите.

Отново застана неподвижно и се заслуша.

Нищо. Къщата беше тиха като гробница.

Брендън Кронин стана късно, изкъпа се, влезе в кухнята на семейство Блок и видя малката Марси, която оцветяваше луни и си мърмореше нещо странно. Той се замисли как бе излекувал Емелийн Холбърг и се запита дали не може да помогне и на Марси да се отърве от психическото си обсебване. Но не смееше да опита. Първо трябваше да се научи да контролира таланта си, защото инак можеше да нанесе непоправими увреждания на момиченцето.

Джак и Джорджа ядяха омлет и препечени филии и го поздравиха сърдечно. Джорджа искаше да приготви закуска и за него, но Брендън отказа и пожела само кафе — силно и без захар и сметана.

Докато се хранеха, Джак разглеждаше четирите пистолета, които бяха сложени на масата до чинията му. Два от тях бяха на Ърни, а другите — на Джак. Никой не каза нищо за тях, защото всички знаеха, че в момента врагът може би ги подслушва.

Оръжията изнервяха Брендън. Вероятно защото знаеше, че до края на деня може да се наложи да ги използват.

Характерният оптимизъм го бе напуснал, предимно защото през нощта не бе сънувал нищо. От няколко седмици Брендън за пръв път спа непробудно, но за него това не беше подобрение. За разлика от другите, той сънуваше хубави сънища и този факт му вдъхваше надежда. Но тази нощ не сънува нищо и беше нервен.

— Мислех, че ще вали сняг — каза Брендън.

— Скоро ще завали — отговори Джак.

Небето приличаше на огромна плоча от тъмносив гранит.

Нед и Санди Сарвър бяха отишли в Елко и след като се срещнаха с Джак, Джорджа и Брендън, обикаляха града до седем и половина сутринта. Върнаха се в мотела в осем, закусиха набързо и легнаха да поспят, преди да се заловят със задачите за деня.

Нед се събуди след два часа, но не стана от леглото, а се загледа в Санди. Любовта му към нея беше като дълбока и спокойна, голяма река, която можеше да ги отнесе към по-хубави места и времена отвъд тревогите на този свят.

Понякога Нед се безпокоеше, че никога няма да намери думи да изрази чувствата си към нея. Когато се опитаеше да го направи, той или започваше да пелтечи, или се чуваше да произнася безнадеждно несвързани изречения. Нед умееше да поправя всичко и да лекува човешки души, но би заменил таланта си със способността да измисли едно безупречно изречение, с което да изрази чувствата си към Санди.

Докато я наблюдаваше, осъзна, че тя вече се е събудила, и попита:

— Правиш се на заспала, а?

Санди отвори очи и се усмихна.

— Както ме гледаше, се уплаших, че ще ме изядеш, затова се престорих на заспала.

— Да, наистина изглеждаш много апетитна.

Тя отметна завивките и протегна ръце към него. Двамата скоро се унесоха в познатия плавен ритъм на любенето, на който бяха станали толкова чувствено вещи през последната година на сексуалното пробуждане на Санди.

После легнаха един до друг и се хванаха за ръце.

— О, Нед, сигурно съм най-щастливата жена на света. Откакто те срещнах, ти непрекъснато ме закриляш и правиш всичко за мен. Всъщност съм толкова обезумяла от щастие, че ако Господ реши да умра в този миг, не бих възразила.

— Не говори така — сгълча я той, надигна се на лакът и се наведе над нея. — Тези приказки не ми харесват. Карат ме да се

чувствам... суеверен. В каквата каша сме се забъркали, твърде възможно е някой от нас да умре. Затова, не искам да предизвикваш съдбата.

— Нед, но ти изобщо не си суеверен.

— Да, но този път не е така. Не искам да говориш, че нямаш нищо против да умреш. Разбра ли? Дори не си го *помисляй*.

Той я прегърна и я притисна до себе си, изпитвайки желание да усети пулса на живот в нея, и след миг сърцата им започнаха да бият в синхрон.

Паркър Фейн търсеше в къщата на семейство Салко две неща, с които би изпълнил задължението си към Доминик. Първо, той се надяваше да намери доказателство, че те наистина са заминали за Напа и Сонома — брошура или тефтерче с адреса и телефонния номер на хотела, в който са отседнали. Но Паркър очакваше по-скоро да види второто — преобърнати мебели, петна от кръв или друго свидетелство, че Салко са били отвлечени.

Разбира се, Доминик го бе помолил само да отиде там и да разговаря с тях. Той щеше да се притесни, ако разбереше, че Паркър е прибягнал до тези незаконни мерки, когато не е намерил семейство Салко. Но Фейн никога не вършеше нищо наполовина и дори се забавляваше, макар че сърцето му биеше като обезумяло и в гърлото му бе заседнала буца.

След хола имаше библиотека, а по-нататък — малка стая с пиано, музикални стативи, столчета, две калъфки за кларинети и реквизит за балет. Близначките очевидно обичаха музиката и танците.

Паркър не забеляза нищо нередно на първия етаж, затова бавно изкачи стълбите и спря на площадката.

Тишина.

Ръцете му станаха лепкави от потта.

Той не разбираше защо бе свил пръсти в юмруци. Може би инстинктивно. Вероятно трябваше да обърне внимание на по-примитивните си възприятия. Но ако някой бе искал да му устрои засада, на първия етаж имаше много места, идеални за целта, но стаите там бяха необитаеми.

Паркър продължи да върви нагоре и когато стигна до коридора, най-после чу нещо — пиукане, което се разнасяше от всички стаи. За миг помисли, че в края на краищата алармената система се е включила, но звукът трябваше да бъде много по-силен. Пиукането беше тихо и ритмично.

Фейн намери електрическия ключ и запали лампите в коридора, после отново застана неподвижно и се послуша, но не чу нищо друго, освен странното пиукане. Звукът беше познат, но той не можеше да си спомни къде го е чувал.

Любопитството надделя над страха. Тази характерна черта беше същината на творчеството и ако не я притежаваше, Паркър никога нямаше да стане добър художник. Той се огледа и предпазливо тръгна надясно към единия от източниците на пиукането.

В дъното на коридора се чува две различни по ритъм пиукания, разнасящи се от тъмна стая. Вратата беше открената. Паркър я отвори. Нищо не връхлетя върху него от мрака. Пиукането се усили. Той видя, че през завесите на прозореца на отсрещната стена се процежда бледосива светлина. Освен това в ъгъла от страната на вратата имаше два източника на странна, мека, зелена светлина.

Паркър се промъкна напред, запали лампата и видя близначките Салко. За миг му се стори, че са мъртви. Те лежаха по гръб на голямото легло, без да помръдват. Очите им бяха отворени, а завивките — дръпнати до брадичките им. Сетне Паркър осъзна, че пиукането идва от мониторите на енцефалографа и електрокардиографа, с които бяха свързани двете момичета, видя системите за интравенозно поддържане на живота и иглите, забити в ръцете им, и разбра, че не са умрели, а са в процес на промиване на мозъците.

Но кои бяха похитителите и инквизиторите им? Толкова ли бяха сигурни в ефективността на психотропните вещества и другите си методи, че бяха оставили близначките сами и бяха отишли да ядат хамбургери и пържени картофи в „Макдоналдс“? Нямаше ли опасност някой от семейство Салко да се свести, да скъса тръбичките на системата за интравенозно поддържане на живота, да стане и да избяга?

Паркър се приближи до едното момиче и погледна безизразните ѝ очи. Тя не го виждаше. Той размаха ръка, но момичето не реагира.

Фейн забеляза, че на главите им има слушалки, свързани с касетофон, сложен на възглавницата. Наведе се, вдигна едната слушалка и чу тих, мелодичен и много успокояващ женски глас:

В понеделник сутринта спях до късно. Хотелът е чудесен за спане, защото персоналът е много тих и проявява уважение към гостите. Не е като в другите хотели, където прислужниците вдигат шум в коридорите, веднага щом слънцето изгрее. Лозята са прекрасни! Бих искала да живея тук. След като най-после станахме, двете с Криси дълго се разхождахме в околността. Надявахме се да срещнем хубави момчета, но не ни провървя...

Хипнотичният ритъм на женския глас уплаши Паркър.

Очевидно някои от членовете на семейство Салко си бяха спомнили какво са преживели в мотел „Спокойствие“ по миналото лято. Ето защо онези спомени трябваше отново да бъдат потиснати. И за да се покрие периодът от време на сегашното промиване на мозъците им, трябваше да бъдат имплантирани нови фалшиви спомени — процес, включващ непрекъснато повторение на записа, който несъмнено съдържаеше слухови послания към подсъзнанието.

В събота и неделя Доминик бе обяснил по телефона някои от тези неща на Паркър. Но художникът проумя жестокостта на конспирацията, едва когато чу омайващия, коварен шепот в ухото на момичето.

Паркър заобиколи леглото и се вторачи в другата близначка. Очите ѝ гледаха безизразно, а клепачите мигаха рязко и бързо. Запита се дали няма да им причини физическо или психично увреждане, ако изтръгне от ръцете им иглите на системата за интравенозно поддържане на живота и жичките на другите уреди и ги изведе от къщата, преди да се върнат похитителите им. Или беше по-добре да намери телефон и да извика полицията...

Паркър не разбра откога го наблюдават, но изведнъж осъзна, че не е сам в стаята с близначките. Той подскочи като ужилен и хукна към вратата, през която бяха влезли двама мъже. Те бяха в черни панталони, бели ризи с навити ръкави, с разкопчани яки и вратовръзки

с разхлабени възли и кривнати на една страна. На прага застана трети мъж — в костюм и с очила. Сигурно бяха правителствени агенти, защото никой друг не би си направил труда да си облече официални дрехи, докато се занимава с дейност от такова съмнително естество.

— Ти пък кой си, по дяволите? — попита единият.

Паркър не се опита да ги заблуди, не заяви глупаво правата си на гражданин на Съединените щати и не пророни дума. Хукна към завесите, надявайки се, че ще го предпазят от сериозни наранявания и ще избяга, преди мъжете да разберат какво става. Те ахнаха от изненада, защото очевидно мислеха, че са го хванали натясно. Паркър мина през завесите с неудържимата мощ на локомотив.

Разнесе се трясък и звън от счупени стъкла, ключалката поддаде и френските прозорци се отвориха.

Фейн се озова на балкона на втория етаж и падна върху масата и шезлонгите, но веднага стана, прехвърли се през парапета и скочи, като се молеше на Бога да не се приземи в някой храст с големи, остри бодли, които да го кастрират. Тупна на тревата и охлузи рамото си, но не счупи кости. Претърколи се, изправи се и побягна.

Изведнъж листата на храстите пред очите му се разлюляха и се накъсаха. Отначало Паркър не разбра какво става, но когато кората на дървото отпред се разпръсна на парчета, осъзна, че стрелят по него. Той не чу изстрели. Явно онези типове използваха заглушители. Фейн започна да криволичи между растенията, стигна до живия плет, прехвърли се и продължи да бяга.

Те бяха готови да го убият, за да не каже какво е видял в къщата на Салко. И в момента вероятно вече преместваха другаде или убиваха членовете на семейството. Ако Паркър намереше телефон и се обади на полицията и ако убийците бяха агенти на американското правителство, на чия страна щяха да бъдат ченгетата? И на кого щяха да повярват? На един ексцентричен и чудато облечен художник с разрошена коса и брада? Или на трима издокарани мъже от ФБР, които щяха да кажат, че са били в къщата на Салко на законна акция и Паркър Фейн е бил престъпникът, когото са се опитвали да арестуват. Ако поискаха да го задържат, полицията щеше ли да им сътрудничи?

Господи!

Той заряза форда и хукна надолу по склона на скалистото дърво на тесен поток, шмугна се в храстите, изкачи се от другата страна, мина

през два двора и излезе на улицата. Едва тогава забави крачка, за да не привлече внимание към себе си, но продължи да се отдалечава от къщата на Салко.

Паркър вече знаеше какво да направи. Ужасът, на който току-що бе станал свидетел, му изясни напълно тежкото положение на Доминик. Паркър съзнаваше, че приятелят му е в опасност и е въвлечен в конспирация с грандиозни пропорции, но едва сега изпита на гърба си риска. Не му оставаше нищо друго, освен да отиде в Елко Каунти. Доминик Корвези беше най-добрият му приятел. Фейн трябваше да сподели неприятностите му и да му помогне да се справи със ситуацията. Паркър можеше да се върне в Лагуна Бийч и да продължи работата върху картината. Но ако избере този ход на действие, той вече никога нямаше да се харесва. А това щеше да бъде непоносимо, защото Паркър беше много себелюбив.

Трябваше да намери транспорт до летището в Монтерей, да вземе самолет до Сан Франциско и оттам да се отправи на изток към Невада. Хората в къщата на Салко едва ли щяха да го търсят на летището. Те не знаеха кой е и вероятно щяха да решат, че е местен жител. Разбира се, след един-два часа агентите щяха да разберат, че е наел форда на летището, но дотогава той щеше да е излетял за Сан Франциско.

Паркър продължи да върви. На една тиха улица видя млад мъж, който чистеше стар плимут. Фейн се приближи до него и попита:

— Колата ми се повреди, а трябва да отида на летището. Много бързам. Би ли ме закарал срещу петдесет долара?

Младежът умееше да шофира, при това бързо. Когато останаха живи след третия остър завой, Паркър разбра, че е в добри ръце и най-после малко се отпусна.

На летището си купи билет за едно от останалите две места в самолета за Сан Франциско, който тръгваше след десет минути. Когато излетяха, единствената му тревога беше дали ще успее да стигне до Рино, без да го проследят.

Джак Туист обиколи апартамента на семейство Блок, като се взираше през прозорците и оглеждаше пейзажа навън, търсейки вражески постове. Най-малко един екип наблюдаваше мотела и грила

и колкото и добре да се бяха скрили, той имаше устройство, което щеше да му покаже местоположението им.

Джак бе донесъл уред, който беше известен сред военните като „топлинен анализатор“. Устройството приличаше на тънка, футуристична, лъскава пушка от филмите, но вместо цев имаше окуляр с диаметър пет сантиметра. Използвайки го като телескоп, човек виждаше едновременно две неща — увеличено изображение на терена и местоположението на източниците на топлина. Растенията, животните и нагретите от слънцето скали излъчваха топлина, но благодарение на специален микрочип, компютърът на топлинния анализатор показваше само топлината на живи същества, по-големи от двайсет и пет килограма — животни и хора.

Джак дълго оглежда земята на север от мотела, после на запад и на юг.

Марси бе оцветила и последната луна в албума си и стоеше до него. Може би бе започнала да го харесва, защото той няколко часа бе разговарял с нея, въпреки че тя не реагира. А може би се страхуваше от нещо и се чувстваше в по-голяма безопасност до него. Джак не можеше да направи нищо друго, освен тихо да ѝ говори, докато Марси го придружаваше.

Джорджа също вървеше с тях и макар да не задаваше въпроси, го разсейваше много повече от дъщеря си. Тя беше поразително красива жена, но по-важното беше, че Джак я харесваше като човек. Струваше му се, че и тя го харесва. Е, сигурно той не я привличаше като мъж. Какво би намерила една жена в него? Джак беше престъпник и не беше красавец, да не говорим за кривогледото му око. Но поне можеше да бъдат приятели и това беше хубаво.

Той най-после съзря онова, което търсеше — точки на телесна топлина в студените, безплодни равнини. Дигиталният сензор отчете два източника на топлина, намиращи се на около шейсет и пет метра южно от мотела. Тази информация бе последвана от цифри, показващи размера на източниците и Джак разбра, че това са двама човека. Той изключи функцията за анализиране на топлината, използвайки уреда като обикновен телескоп, огледа района, забеляза двама души в камуфлажно облекло и каза:

— Бинго.

Джорджа не го попита какво е видял, защото бе научила добре урока, който Джак им бе предал предишната вечер — всичко, казано в апартамента, отива право в електронните подслушватели на врага.

Двамата наблюдатели лежаха на земята. Единият имаше бинокъл, но в момента не го използваше, затова не знаеше, че Джак го гледа.

Той се премести до прозорците в източната страна и огледа района, но не видя никого. Наблюдаваха ги само от юг, защото оттам се виждаше предната част на мотела и единственият път, водещ към него.

Противниците подценяваха Джак. Те знаеха биографията му и бяха наясно, че го бива, но не съзнаваха колко е добър.

В един и четирийсет започнаха да падат първите снежинки.

В два часа Доминик и Ърни се върнаха от разузнаването на периметъра на военния склад в Тъндър Хил.

— Виж какво, Ърни — рече Джак. — Когато виелицата се разбушува, някои от шофьорите по магистралата може да видят колите отпред и да потърсят подслон, макар да сме угасили знака и лампите. По-добре да преместим превозните средства отзад.

Всъщност Джак бе убеден, че врагът ги подслушва и искаше да скрият колите от погледа на наблюдателите. И по-късно, когато започнеше снежната буря, всички от мотела щяха тайно да се измъкнат през задната врата и да поемат на път с джипа и пикапа.

Ърни разбра целта му и двамата с Доминик отново излязоха, за да преместят отзад превозните средства.

Нед и Санди бяха направили сандвичи за вечеря.

Сега само оставаше да чакат Фей и Джинджър.

Снегът се засили. Дневната светлина помръкна. В два и четирийсет видимостта намаля на около петдесет метра. Наблюдателите в камуфлажно облекло вероятно прибираха екипировката си и се преместваха по-близо до мотела.

Джак все по-често поглеждаше часовника си, защото знаеше, че времето лети.

Лейтенант Хорнър поправяше умишлено повредения детектор на лъжата, а Фолкърк хокеше шефа на охраната и помощника му, майор Фугата и лейтенант Хелмс, уведомявайки ги, че са в списъка на

вероятните предатели. Лийланд си създаде двама врагове, но това нямаше значение. Той не искаше да го харесват, а да го уважават и да се страхуват от него.

Фолкърк още не беше свършил да се кара на Фугата и Хелмс, когато пристигна генерал Алварадо. Той беше дебел шопар с голям търбух, пръсти като кренвирши и увиснала брадичка. Алварадо нахлу гневно в кабинета на охраната. Лицето му беше зачервено, защото току-що бе чул лошата новина от доктор Майлс Бенел.

— Вярно ли е, полковник Фолкърк? Наистина ли сте поели контрола върху „Бдителност“ и сте направили затворници тук?

Строго, но с тон, който не можеше да се изтълкува като неуважение, Лийланд го информира, че е упълномощен да задейства секретната програма в компютъра на охраната и да я активира по своя преценка. Алварадо поиска да знае кой го е упълномощил за това.

— Генерал Максвел Риденуър, началникът на генералния щаб на армията — отговори Фолкърк.

Алварадо отлично знаеше кой е Риденуър, но не повярва, че наставникът на полковника по този въпрос е самият началник на генералния щаб на армията.

— Защо не му се обадите и не го попитате? — предложи Лийланд, извади от портфейла си визитна картичка и я даде на Алварадо. — Това е номерът на генерал Риденуър.

— Имам номера му — презрително каза Алварадо.

— Това не е служебният, а домашният му номер, който не е вписан в указателя. Ако не е в щаба, той би искал да му се обадите вкъщи. В края на краищата въпросът е адски сериозен, сър.

Лицето на Алварадо стана аленочервено. Грабна визитката между палеца и показалеца си, сякаш беше нещо гадно, излезе и се върна след петнайсет минути. Вече не беше зачервен, а пребледнял.

— Добре, полковник, имате пълномощията, за които твърдите. И така... предполагам, че сега вие сте командир на Тъндър Хил.

— Съвсем не, сър — възрази Фолкърк. — Вие още сте главнокомандващият.

— Но щом съм затворник...

— Сър, вашите заповеди имат предимство, стига да не противоречат на пълномощията ми да гарантирам, че нито един опасен

човек или същество няма да избяга от Тъндър Хил — прекъсна го Лийланд.

Алварадо учудено поклати глава.

— Според Майлс Бенел вие имате налудничавата идея, че всички ние сме... чудовища.

Генералът употреби най-мелодраматичната дума, за която се сети, с намерението да омаловажи мнението на Фолкърк.

— Сър, както знаете, един или двама човека в тази база се опитаха да върнат в мотел „Спокойствие“ някои от свидетелите, очевидно, надявайки се, че те ще си спомнят онова, което бяха накарани да забравят, ще предизвикат медийна сензация и това ще ни принуди да разкрием тайната. Предателите може би имат добри намерения и сигурно са от екипа на Бенел. Те искат само обществеността да бъде информирана. Но е твърде вероятно да имат и други, по-тъмни мотиви.

— Чудовища — намусено повтори Алварадо.

Когато детекторът на лъжата беше поправен, Лийланд заповяда на Фугата и Хелмс да разпитат всички в Тъндър Хил, които знаят за тайната, скрита там от осемнайсет месеца.

— И ако отново се провалите — предупреди ги той, — ще ви откъсна главите.

Ако те отново не успееш да намерят човека, който бе изпратил моменталните снимки на свидетелите, Фолкърк щеше да приеме това като доказателство, че промяната се е разпространила широко сред персонала на Тъндър Хил и е резултат от необикновена и ужасяваща зараза. Провалът щеше да им коства главите.

В един и четирийсет и пет Фолкърк и Хорнър се върнаха в „Шенкфийлд“, оставяйки целия персонал на военния склад заключен в недрата на земята. Щом влезе в подземната база, полковникът получи още няколко лоши новини — всички благодарение на Фостър Полничев, шефът на чикагския клон на ФБР.

Първо, Калвин Шаркъл беше мъртъв. Това би трябвало да е добра новина, но заедно със себе си кучият син бе убил сестра си, зет си и целия екип на специалните сили. Обсадата на къщата му бе станала национална новина заради изключителното насилие, с което бе приключила. Жадните за кръвопролития репортери щяха да останат съсредоточени върху О'Банън Лейн, докато безкрайното преповтаряне

на историята не я лишеше от сензационността ѝ. Нещо по-лошо, в налудничавите брътвежи на Шаркъл имаше достатъчно истина, която да заведе някой проникателен журналист в Невада, в мотел „Спокойствие“ и дори на Тъндър Хил.

Но най-лошото беше, че Фостър Полничев докладва: „Тук става нещо... свръхестествено.“ Наръгването с нож и стрелбата в апартамента на семейство Мендоса бяха предизвикали такова вълнение сред полицаите в града, че преди няколко часа репортерите от вестниците и телевизионните екипи бяха обсадили жилищната сграда. Очевидно Уинтън Толк, полицаят, чийто живот бе спасен от Брендън Кронин, бе съживил наръгано с нож дете.

Не беше за вярване, но Брендън Кронин бе предал изумителните си способности на Толк. Но какво друго бе предал на чернокожото ченге? Уинтън Толк можеше да притежава само приказна нова сила... или нещо тъмно и опасно, живо и нечовешко.

В края на краищата осъществяваше се най-лошият сценарий. На Лийланд му се догади, докато слушаше разказа.

Според Полничев Толк не давал интервюта на медиите и се бил усамотил в къщата си, пред която се била събрала още една тълпа репортери. Но рано или късно Толк щеше да се съгласи да говори пред журналистите и щеше да спомене Брендън Кронин, а оттам те щяха да направят връзката с момичето Холбърг.

Тя беше поредният кошмар. След като бе научил новината за неподозираните лечителски способности на Толк, Полничев бе отишъл в дома на Холбърг, за да разбере дали след чудодейното си оздравяване и Емелийн е придобила необикновената дарба. Онова, което бе видял там, не подлежеше на описание и той незабавно бе изолирал семейството от медиите и обществеността, преди тайната да бъде разкрита. Петимата Холбърг бяха настанени в тайна квартира на ФБР под зорките погледи на шестима агенти, на които беше казано само, че трябва да се страхуват и същевременно да пазят това семейство и никой да не остава сам с тях. Ако направеха нещо заплашително или странно, Холбърг трябваше мигновено да бъдат убити.

— Но аз смятам, че това вече е безсмислено — добави Полничев. — Мисля, че загубихме контрол над ситуацията. Историята се разпространи и няма надежда да овладеем положението. Затова е най-добре да направим изявление пред медиите.

— Да не си се побъркал? — попита Фолкърк.

— Щом се е стигнало дотам, че трябва да убиваме хора като например семейство Холбърг и Толк и свидетелите в Невада, за да запазим тайната, тогава цената е твърде висока.

Лийланд се ядоса.

— Забравил си какъв е залогът. Господи, ние вече не се опитваме само да скрием новината от обществеността. Това сега е почти без значение. Сега се опитваме да предпазим човешкия вид от изчезване. Ако направим изявление пред медиите и после решим да прибегнем до насилие, за да ограничим инфекцията, проклетите политици и всички милозливци ще ни засипят с критики и ще се намесят, и преди да се усетиш, ще сме загубили войната!

— Но според мен съществуват доказателства, че опасността не е толкова голяма. Разбира се, казах на хората ми да смятат семейство Холбърг за заплаха, но всъщност не смятам, че те са опасни. Малката Емелийн е много симпатична, а не... чудовище. Не знам как силата е попаднала в Кронин, нито как той я е предал на момиченцето, но съм готов да заложа живота си, че дарбата е *единственото* нещо в детето. И във всеки от свидетелите. Само да можеше да видиш Емелийн, полковник! Тя е истинска наслада за очите. Всички доказателства водят към извода, че трябва да гледаме на случващото се като на най-великото събитие в историята на човечеството.

— Естествено, така искат да мислим враговете ни — студено отбеляза Фолкърк. — Ако сме убедени, че примирението и капитулацията са най-голямата благословия, ще бъдем завладени, без да окажем съпротива.

— Но, полковник, ако са заразени и вече не са човешки същества, Кронин, Корвези, Толк и Емелийн нямаше да показват дарбата си, вършейки чудеса в лечението и телекинезата. Те биха пазили в тайна изумителните си способности, за да заразят незабелязано колкото е възможно повече хора.

Лийланд остана невъзмутим от този довод.

— Не знаем точно как действа механизмът. Може би след като се зарази, човек се предава на паразита и става роб. Или гостоприемникът и паразитът взаимно се поддържат. А вероятно гостоприемникът дори не знае, че паразитът е в него. И това би обяснило защо Емелийн Холбърг и другите нямат представа откъде идват способностите им.

Но при *всички* случаи заразеният вече не е човешко същество. И не може да му се има доверие. А сега, незабавно изолирайте и семейство Толк.

— Вече ти казах, че журналистите са обсадили къщата на Толк. Ако отида там с агенти и арестувам семейство Толк, всичко ще се разчуе. Но макар че вече не вярвам в потулването на тайната, няма да извърша саботаж. Знам си задълженията.

— Поставил ли си поне агенти да наблюдават къщата?

— Да.

— А семейство Мендоса? Ако Толк е заразил момчето, както Кронин очевидно е заразил него...

— Наблюдаваме семейство Мендоса — прекъсна го Полничев.

— И пак ти казвам, няма да пристъпя към дръзки действия заради репортерите.

Единственият проблем беше отец Стефан Висажик. Свещеникът бе ходил в апартамента на Мендоса и после при Холбърг, преди Полничев да разбере какво става в двете жилища. По-късно агент на ФБР бе видял Висажик на барикадите около къщата на Шаркъл в Евънстън в момента, когато Шаркъл бе взривил бомбата. Но никой не знаеше къде е отишъл свещеникът. Преди шест часа го бяха изпуснали.

— Очевидно той сглобява парчетата на ребуса. Това е още една причина да разкрием тайната и да направим изявление пред медиите, преди да бъдем разобличени — настоя Полничев.

Лийланд Фолкърк изведнъж усети, че всичко се разпада и излиза от контрол. Дишането му се затрудни. Той бе посветил живота си на философията и принципите на постоянния, железен контрол във всичко. Най-важното беше контролът. Човек трябваше да се научи да упражнява непоколебим контрол върху желанията и низшите си инстинкти, инак рискуваше да бъде погубен от един или друг порок — алкохол, наркотици и секс. Лийланд бе научил поне това от свръхрелигиозните си родители, които бяха започнали да му внушават този урок, преди да бъде достатъчно голям, за да разбере какво му говорят. Човек трябваше да контролира и интелектуалните си процеси и да полага усилия да разчита на логиката и разума, защото на човешката природа бе присъщо да се увлича в суеверия и схеми на поведение, основаващи се на ирационални предположения. Това беше урок, който Фолкърк бе научил *въпреки* родителите си, докато ходеше

с тях на литургиите в църквата на Петдесетница и потресен и уплашен ги гледаше как се хвърлят на пода, крещят и се мятат, изпаднали в религиозен екстаз при вида на Божия дух, както твърдяха, макар че всъщност това беше истеричен фанатизъм. Човек трябваше да контролира и страха си, инак щеше да загуби разсъдъка си. Лийланд се бе научил да овладява страха от родителите си, които редовно го биеха и наказваха, твърдейки, че е за доброто му, защото дяволът в него трябва да бъде изгонен. Един от начините да контролираш страха беше, като се подлагаш на болка и увеличаваш поносимостта си, защото нищо не може да те уплаши, ако си сигурен, че ще издържиш. Контрол. Лийланд Фолкърк контролираше себе си, живота си, хората си и всяка заповед, която получаваше. Но сега усещаше, че контролът върху тази ситуация бързо се изплъзва от ръцете му и за пръв път от четирийсет години изпадаше в паника.

— Полничев, ще затворя, но ти остани на мястото си. Хората ми ще уредят конференция по телефона между теб, шефа ти, Риденануър и връзката ни в Белия дом. Ще постигнем споразумение за твърда политика и кой е най-добрият начин да я осъществим. Проклет да съм, ако ви оставя да се огънете. Ще запазим контрола. Ще ликвидираме заразените хора, ако е необходимо, макар някои от тях да са симпатични момиченца и свещеници, и ще си спасим задниците. Кълна се в Бога, че ще го направим!

Зелено-кафявата кола проследи Фей и Джинджър до отклонението от магистрала 80. Джинджър беше убедена, че ще завият след тях, но плимутът спря пред черния път, на триста метра от мотел „Спокойствие“ и остана там.

Доминик и Ърни излязоха да им помогнат да разтоварят покупките, които бяха донесли от Елко — скиорски екипи и маски, ботуши и дебели ръкавици за всички, две полуавтоматични ловни карабини, дванайсети калибър, боеприпаси, раници, фенерчета, два компаса, малка ацетиленова горелка с две бутилки газ и някои други неща.

Ърни прегърна Фей, а Доминик — Джинджър.

— Разтревожих се за теб — едновременно казаха двамата мъже.

Ърни и Фей се целунаха. След кратко колебание Доминик се наведе и също целуна Джинджър.

Десетте членове на семейството от мотел „Спокойствие“ се събраха да се хранят. Джак, Ърни, Доминик, Нед и Фей донесоха пушките и пистолетите.

Джинджър забеляза, че Брендън гледа оръжията със смесица от удоволствие и страх и не изглежда толкова оптимистично настроен, колкото предишния ден, когато откриването на изумителната му дарба го бе въодушевило.

— Снощи не сънувах нищо — обясни той, когато тя го попита каква е причината за мрачното му настроение. — Нямаше златиста светлина, нито глас, който ме вика. Знаеш ли, Джинджър, непрекъснато си повтарях, че не вярвам Господ да ме е призовал тук. Но дълбоко в душата си се надявах да е така. Отец Висажик има право. В мен винаги е имало вяра в Бога. И напоследък си я възвръщам. Отново се *нуждая* от Него. Но сега... щом не сънувам златистата светлина... Господ може би ме е изоставил.

— Не. Гресиш — каза Джинджър и хвана ръката му, за да го успокои и накара да се почувства по-добре. — Ако вярваш, Господ никога не те изоставя. Той винаги прощава и ни обича. Нали така казваш на енорияшите?

Брендън се усмихна едва-едва.

— Говориш така, сякаш си учила в семинария.

— Сънят вероятно е бил спомен, който се е опитвал да преодолее преградата в паметта ти. Но ако наистина Господ те е призовал тук, сънят вече не ти се явява, защото... си пристигнал. Ти дойде тук, както Той искаше, затова вече не е необходимо да ти изпраща съня. Разбираш ли?

Лицето на свещеника леко засия.

Всички седнаха около масата.

Изумена, Джинджър забеляза, че състоянието на Марси се е влошило. Детето беше навело глава, отпуснало ръце на коленете си и шепнеше:

— Луната, луната, луната...

Марси се опитваше да си спомни какво се бе случило на шести юли, но не можеше, и това я измъчваше.

— Тя ще се оправи — обърна се Джинджър към Джорджа и в същия миг разбра колко безсъдържателно и глупаво е твърдението ѝ, но не можа да измисли какво друго да каже.

— Да — съгласи се Джорджа, която възприе думите ѝ като окуражителни. — Трябва да се оправи.

Джак и Нед отново подпряха с дъски вратата и я затиснаха с една от масите, за да не могат да ги подслушват.

Фей и Джинджър разказаха набързо за посещенията си в ранчото на Джеймисън и че са били проследени от двама мъже в плимут. Ърни и Доминик също бяха проследени.

Новините обезпокоиха Джак.

— Щом не се крият, това означава, че се готвят отново да ни хванат.

— Може би трябва да застана на пост, за да гледам дали не се промъкват насам — каза Нед.

Джак одобри предложението му. Нед се приближи до вратата и се вторачи през тясната пролука между дъските, оглеждайки паркинга.

Доминик и Ърни обясниха какво са видели по време на обиколката покрай оградата на военния склад на Тъндър Хил.

Джак слушаше внимателно и зададе няколко въпроса, чиято цел Джинджър не можа да разбере. Имало ли оголени жици, преплетени в оградата от стоманена мрежа? Как изглеждали стълбовете на оградата?

— Имаше ли кучета или патрули?

— Не — отговори Доминик. — Не видяхме стъпки в снега.

— Ще минем през оградата — заяви Джак. — Но най-трудното ще бъде да влезем в самия склад.

— Ще влизаме *там*? — учуди се Доминик.

— Няма да стане — възрази Ърни.

— Щом няма постове и кучета, периметърът и главният вход се охраняват от електронни системи — обясни Джак. — Разбира се, на вратата на склада ще има пазач. Но той ще е свикнал толкова много със зависимостта си от компютрите, видеокамерите и другите устройства, че няма да е нащрек. Ето защо, вероятно ще успеем да го изненадаме. Но щом влезем, не знам докъде ще можем да стигнем и какво ще видим, преди да ни хванат.

— Но откъде си толкова сигурен, че... — започна Джинджър.

— От осем години работата ми е да влизам и излизам от места, охранявани със свръхмодерни технически средства. Правителството ме е обучило, затова съм наясно с всичките им номера. — Джак намигна с кривогледото си око. — Пък и аз знам едно-друго.

— Но ти каза, че там ще ни хванат — рече Джорджа.

— Да.

— Тогава какъв е смисълът да влизаме?

Джак бе планирал всичко и Джорджа слушаше с нарастващо възхищение към нюха му за стратегия.

Джак изреди детайлите на плана си, сякаш предварително бе решил, че останалите членове на групата ще се съгласят да направят каквото им каже, независимо от съществуващия риск. Той прибегна до всеки номер на убеждаване, който знаеше, но не защото не искаше да обмисля алтернативи или промени в стратегията си, а защото нямаше време да анализира други ходове на действие. Разумът и инстинктът му подсказваха, че трябва да бърза.

Според плана му до един час всички, с изключение на Доминик, Нед и Джак, щяха да се качат в джипа „Чероки“ и по заобиколен маршрут да отидат в Елко и там да се разделят на групи. Ърни, Фей и Джинджър щяха да поемат на север, към Туин Фолс, Айдахо, и после към Покатело. Оттам щяха да се качат на самолет за Бостън и да отседнат при семейство Ханаби. Веднага щом пристигнеха, трябваше да разкажат на хирурга и на съпругата му всичко, което бяха научили. После, след един-два часа, Джинджър щеше да събере колегите си в болница „Мемориъл“ и да им обясни какво е било сторено на мнозина невинни граждани по миналото лято. В това време Джордж и Рита Ханаби щяха да се свържат с влиятелни приятели и да уредят срещи, на които Джинджър и семейство Блок да разкажат историята си. Едва тогава Джинджър, Фей и Ърни щяха да направят изявление пред медиите. И накрая щяха да отидат в полицията, за да съобщят, че преди осем дни Пабло Джаксън не е бил убит от обикновен крадец.

— Номерът е историята да се разпространи сред влиятелни хора, защото ако, не дай Боже, претърпите „нещастен случай“, преди да сте убедили медиите да подкрепят каузата ви, трябва да има множество известни личности, които ще поискат да знаят кой ви е убил и защо. Ти

си особено ценна за нас, Джинджър, заради познанствата ти в един от най-големите градове в страната. Ако съумееш да ги развълнуваш с разказа си, ще ни създадеш внушителна група адвокати. Само не забравяй, че когато отидеш в Бостън, трябва да действаш *бързо*, преди конспираторите да са разбрали къде си и да са решили да те заловят или да ти пръснат черепа.

Вятърът навън изведнъж се усили и започна да свисти по дъските и прозорците. Това беше хубаво, защото, ако се разразеше силна буря, видимостта щеше да намалее още и да имат по-добра възможност да се измъкнат незабелязано от мотела.

— Останалите четирима — продължи Джак с тон, намекващ, че тези ходове не са предложения, а необходимост, — Брендън, Санди, Джорджа и Марси, ще отидат в местното представителство за коли под наем и ще купят още един джип с парите, които ще ви дам, преди да тръгнете. После ще поемете на изток към Солт Лейк Сити, Юта. Снегът, разбира се, ще ви забави, но би трябвало да стигнете дотам и да вземете самолет, веднага щом вилицата утихне и да бъдете в Чикаго в четвъртък следобед или вечерта. Брендън веднага ще се свърже с отец Висажик, за когото ни разказа. Той трябва да използва връзките си, за да уреди незабавна среща с главата на чикагската епархия.

— Епископ Ричард О'Калахан — каза Брендън. — Но не знам дали отец Висажик ще може *незабавно* да уреди среща с него.

— Трябва да го направи — настоя Джак. — Много е важно да действаш *бързо*, Брендън. Враговете скоро ще те забележат, щом пристигнеш в Чикаго. На срещата с епископ О'Калахан ти, Джорджа и Санди ще обясните какво се е случило в Елко Каунти. А ти, Брендън, ще демонстрираш телекинетичните си способности. Искам да смаеш и уплашиш О'Калахан. Убеди го, че е свидетел на най-голямото събитие след раждането на Исус.

— Наистина е така.

Макар че цяла сутрин беше потиснат, Брендън сякаш се окуражи от авторитетния тон и вълнението на Джак.

Вятърът навън се усили толкова много, че дъските на прозорците и вратата започнаха да тракат.

Джак не искаше времето да се разваля *твърде* бързо, защото, ако смятаха да ги нападнат през следващите няколко часа, враговете им

можеше да ускорят атаката, за да избегнат виелицата, която щеше да усложни нещата.

— И така, Брендън — продължи Джак, — убеди епископ О'Калахан и го накарай бързо да уреди срещи с кмета, градските съветници и видни социални и финансови личности. Може да имаш на разположение само двацет и четири часа, за да разпространиш историята си, после животът ти ще бъде в опасност. Колкото по-бързо я разпространиш, толкова по-малка ще бъде опасността за теб. Но, при всички случаи, не рискувай повече от дванайсет часа, за да създадеш мрежа от влиятелни защитници и да ги помолиш да организират пресконференция. Само си представи! Подкрепят те най-знатните граждани на града, репортерите се чудят какво става и ти демонстрираш телекинетичните си способности, като вдигнеш във въздуха стол и го накараш бавно да прелети над главите им.

Брендън се засмя.

— Това със сигурност ще бъде убедително доказателство. Тайната ще бъде разкрита. Ще бъдат принудени да признаят всичко.

— Дано — каза Джак, — защото, докато вие изпълнявате задачите си, Доминик, Нед и аз ще бъдем в Тъндър Хил. Може да ни арестуват и единственият ни шанс да излезем оттам ще бъде, ако вие разпространите историята.

— Това не ми харесва — заяви Джорджа. — Защо е необходимо вие тримата да отивате в Тъндър Хил? Преди петнайсет минути ти зададох същия въпрос, а ти още не си ми отговорил. Щом направим публично изявление, военните и другите правителствени агенции, замесени в потулването на тайната, ще трябва да дадат обяснение. Те ще трябва да ни кажат какво се е случило по миналото лято и с какво се занимават в Тъндър Хил.

Джак пое дълбоко въздух, защото това беше онази част от плана, срещу която можеше да има възражения, особено от страна на Нед и Доминик.

— Съжалявам, Джорджа, но разсъжденията ти са наивни. Ако всички се разделим на групи и разкажем историите си, ще има голям натиск върху правителството и военните да кажат истината, но те ще протакат и месеци наред ще разпространяват противоречиви версии. Това ще им даде възможност да спечелят време, докато съчинят убедителна лъжа, с която да обяснят всичко, без да разкрият нищо. За

да ускорите нещата, вие ще кажете на света, че трима ваши приятели са задържани насилно в планината. Елементът на драма със заложници и представянето на правителството в ролята на терорист, ще бъде важен елемент, който вероятно няма да позволи на военните да протакат повече от ден-два.

Джак видя, че думите му стъписаха всички. Ърни и Фей го гледаха със смесица от изумление и тъга, сякаш вече беше мъртъв или обезумял.

На лицето на Джорджа се изписа страх.

— Не, не може да се жертвате...

— Ако вие, останалите, си свършите добре работата, няма да се жертваме — побърза да я прекъсне Джак. — Вие ще ни измъкнете от Тъндър Хил с помощта на публичните протести, които ще предизвикате. Ето защо е много важно всички да изпълните прецизно задачите си.

— Ами, ако влезете в склада и успеете да видите нещо, което обяснява какво се е случило с нас в онази юлска нощ? — попита Джорджа. — Ако направите няколко снимки и се измъкнете живи? В такъв случай ще се опитате да избягате. Не искаш да кажеш, че драмата със заложниците е задължителна, нали?

— Не, разбира се, не — отговори Джак.

Но той лъжеше. Макар да имаше съвсем малка вероятност да влязат във военния склад, Джак знаеше, че едва ли ще се измъкнат незабелязано. Още по-малък беше шансът да намерят нещо, което веднага би обяснило на какво са станали свидетели по миналото лято. Първо, те нямаха представа какво търсят. Можеше да го подминат, без да разберат, че са го видели. Освен това, ако в Тъндър Хил извършваха опасни експерименти, които се бяха изплъзнали от контрол в онази юлска нощ, отговорът на загадката можеше да е записан в документи, микрофилми или лабораторни доклади. Дори да получеха достъп до тях, Джак, Доминик и Нед нямаше да имат време да ги разгледат, за да намерят нещо, което ще хвърли светлина върху преживяванията им. Джак не сподели всичко това с останалите. Той не можеше да допусне обсъждането на плана да се превърне в спор за потенциалния риск и други възможности за избор.

— И ако категорично настояваш да влезете там, защо не може ние, останалите, да бъдем колкото е възможно по-близо до вас? —

продължи Джорджа. — Може да отидем само до Елко, в редакцията на „Сентинел“ и Брендън ще демонстрира способностите си пред местните репортери. Ще разобличим конспираторите тук, вместо да ходим чак до Чикаго и Бостън.

— Не. — Джак беше трогнат, но и разстроен от загрижеността ѝ за него. — Националните медии няма бързо да обърнат внимание на репортаж във вестник в малък град за грандиозна правителствена конспирация и за човек с телекинетични способности. Ще го приемат като поредната фантасмагория за снежния човек или летящи чинии. Враговете ни ще ви намерят, много преди националните медии да изпратят представител да провери достоверността на разказа. Трябва да отидете в Чикаго и Бостън. Планът, който очертах, е най-голямата ни надежда.

Джорджа прегърби рамене. На лицето ѝ се изписа пораженско изражение.

— Доминик, ще дойдеш ли с мен? — попита Джак.

— Да. — Корвези беше сериозен човек, на когото можеше да се разчита, макар че вероятно не се възприемаше като такъв. Той се усмихна иронично и попита: — Но би ли ми казал защо ми се падна тази чест, Джак?

— Разбира се. Ърни още не е преодолял напълно никтофобията си, затова не е готов за нощна атака в Тъндър Хил. Оставате ти и Нед. И откровено казано, Доминик, няма да навреди на каузата ни, ако единият от зложниците е писател, при това известен. Този факт ще добави още малко сензационност, каквато медиите обожават.

Джинджър Вайс се намръщи.

— Ти си голям стратег, Джак, но си и женомразец. Запланувал си само мъже за експедицията в Тъндър Хил. Мисля, че тримата, които трябва да отидат, са ти, Доминик и аз.

— Но...

— Изслушай ме — прекъсна го Джинджър и стана, привличайки вниманието на всички. Тя съсредоточи интелекта и волята си върху Джак, защото методите ѝ на убеждение приличаха на неговите. — Нед и Санди може да отидат в Чикаго. Така Брендън ще разчита на двама възрастни, които да подкрепят историята му. Джорджа и Марси може да заминат с Фей и Ърни при семейство Ханаби в Бостън. Аз ще им дам бележка. Джордж и Рита ще им повярват и ще им осигурят

публика. Бележката ще бъде гаранция, че ще ги изслушат. Нещо повече, за десет минути Рита ще разбере, че двете с Фей си приличат като сестри и ще направи всичко за нея. Присъствието ми там не е наложително. Тук ще съм по-необходима. Първо, проникването в Тъндър Хил ще бъде опасно. Доминик или ти може да бъдете ранени и да се нуждаете от спешна медицинска помощ. Не сме сигурни дали Доминик има лечителските способности на Брендън. И дори да ги притежава, може да не е в състояние да ги контролира, затова ще им трябва лекар. И второ, медиите ще ни обърнат по-голямо внимание, ако освен известен писател като Доминик, сред заложниците има и жена. Джак, ти се *нуждаеш* от мен, по дяволите!

— Имаш право — каза той, стъписвайки я с бързото си съгласие. В думите ѝ имаше логика, пък и нямаше смисъл да губят време да ги обсъждат. — Нед, ти ще отидеш със Санди и Брендън в Чикаго.

— Нямам нищо против да дойда с теб в Тъндър Хил, щом мислиш, че така ще е най-добре — рече Нед.

— Знам — отговори Джак. — Мислех, че така ще е най-добре, но сега смятам Джорджа, ти и Марси заедно с Ърни и Фей да отидете в Бостън. И ако скоро не се измъкнем оттук, въпросът кой къде ще отиде може да няма значение, защото ще бъдем в ръцете на хората, които по миналото лято са ни упоили.

Ърни стана и отмести дъските от вратата. Светът зад стъклото представляваше вихрушка от вятър и сняг.

— Чудесно — каза Джак. — Хубаво прикритие.

Всички излязоха. Видимостта бе намаляла. Зелено-кафявият правителствен плимут бе изчезнал. Това предизвика безпокойството на Джак. Предпочиташе преследвачите да са на открито, където да ги вижда.

Конференцията по телефона не протече така, както очакваше полковник Лийланд Фолкърк. Той искаше да постигне съгласие по въпроса, че свидетелите в мотела трябва незабавно да бъдат заловени и отведени в Тъндър Хил. Фолкърк очакваше, че двамата с генерал Риденауър ще съумеят да убедят другите в реалността на заплахата от разпространение на инфекцията и да получи разрешение да убие всички от групата в „Спокойствие“. Но щом вдигна телефонната

слушалка, нищо не стана така, както искаше. Положението се влошаваше с всяка изминала минута.

Емил Фоксуърт, директорът на федералното бюро за разследване, събщи още една неприятна новина. Членовете на екипа, който променяше спомените на семейство Салко в Монтерей, Калифорния, бяха посетени от нагъл натрапник — мъж с рошава коса и брада. Те бяха помислили, че са го хванали натясно, но той бе избягал по зрелищен начин. Четиримата членове на семейство Салко веднага бяха преместени в тайна квартира, където специалистите по контролиране на съзнанието продължиха да заличават спомените им. Проверката на регистрационния номер на колата на непознатия бе показала, че е наета на местното летище. Оказа се, че човекът не е крадец, а Паркър Фейн, приятелят на Корвези.

— Проследихме Фейн до самолета за Сан Франциско, но на летището го изпуснахме. Нямаме представа къде е, нито какво е намислил.

Фостър Полничев, шефът на чикагския клон на ФБР, вече смяташе, че запазването на тайната е невъзможно и новината за бягството на Фейн затвърди мнението му. Фоксуърт и Джеймс Хъртън, съветник на президента по въпросите на националната сигурност, се съгласиха с него.

Нещо повече, много хитро и изкусно Фостър Полничев убеди останалите, че ефектът от събитията на шести юли ще бъде благоприятен за човечеството, като се аргументира с чудотворните лечителски способности на Кронин и Толк и телекинетичната дарба на Корвези и Емелийн Холбърг.

— Доктор Бенел и повечето членове на екипа му са на мнение, че няма и никога не е имало заплахата. Минаха осемнайсет месеца и те са сигурни в това. Доводите им са много убедителни.

Лийланд се опита да ги накара да разберат, че Бенел и хората му може да са заразени и следователно, ненадеждни, и вече не може да се вярва на никого от Тъндър Хил. Но Фолкърк беше военен командир, а не оратор, и в надпреварата с Фостър Полничев осъзна, че говори като бръщолевещ несвързано параноик.

Лийланд не получи голяма подкрепа и от единствения източник, на който разчиташе — генерал Риденауър. Отначало началникът на генералния щаб на армията се държа безпристрастно, изслушваше

всяко мнение и играеше ролята на посредник, защото постът му беше нещо средно между политическо назначение и военен от кариерата. Но скоро стана ясно, че Риденауър е съгласен повече с Полничев, Фоксуърт и Хъртън, отколкото с Фолкърк.

— Разбирам инстинктите ви в тази ситуация, полковник, и им се възхищавам — каза генерал Риденауър, — но мисля, че проблемът излезе извън границите на пълномощията ви. Случаят изисква включването не само на военни, но и на невропатолози, биолози, философи и други учени. Едва тогава може да предприемем нещо. Ако, разбира се, бъде открито доказателство за непосредствена заплаха, ще променя решението си. Ще подкрепя залавянето на свидетелите от мотела, ще заповядам карантина на Тъндър Хил за неопределен период от време и ще взема мерките, които вие препоръчвате. Но засега, щом няма сериозна и очевидна заплаха, смятам, че трябва да действаме предпазливо и да запазим тайната.

— Моите уважения — каза Лийланд, като едва сдържаше гнева си, — но заплахата ми се струва и сериозна, и очевидна. Мисля, че няма време за невропатолози, философи и безгръбначни, съмнителни, безмозъчни политици.

Тази откровена оценка предизвика бурната реакция на Фоксуърт и Хъртън, чиито назначения бяха политически. Те се развикаха и Лийланд изгуби обичайното си хладнокръвие и също се разкрещя. В миг конференцията се изроди в шумна кавга, която завърши едва когато Риденауър упражни контрол. Той бързо наложи съгласие да не се пристъпва към действие срещу свидетелите и да не се взимат мерки нито да се укрепва, нито да се разкрива тайната.

— Ще поискам спешна среща с президента, веднага щом приключим това обсъждане — каза Риденауър. — След двайсет и четири или най-малко четирийсет и осем часа ще се опитаме да представим план, който ще удовлетвори всички.

„Това е невъзможно“ — мрачно помисли Фолкърк и затвори телефона. Злополучната конференция бе завършила с неочакваното му унижение. Той кипеше от гняв. Лейтенант Хорнър не трябваше да разбира, че нещата са се обърнали срещу Лийланд. Хорнър не биваше да има причина да подозира, че операцията, която Фолкърк ще предприеме, е в абсолютно противоречие със заповедите на генерал Риденауър.

Полковникът щеше да нареди магистрала 80 да бъде затворена под претекст, че има изтичане на токсични вещества, за да изолира мотел „Спокойствие“. После щеше да задържи свидетелите и да ги закара в Тъндър Хил. И когато всички бъдеха под земята, затворени зад масивните противобомбени врати, Лийланд щеше да ликвидира тях — и себе си — с помощта на двете петмегатонни ядрени бомби, които се съхраняваха във военния склад. Взривът щеше да унищожи всичко и всички в хълма, да ги превърне в пепел и да елиминира първоизточника на ужасната зараза — гнездото на врага. Разбира се, щяха да останат други потенциални източници на зараза — семействата Толк и Холбърг и всички останали свидетели, чиито прегради в паметта не бяха започнали да се рушат. Но Фолкърк беше убеден, че след като предприемеше смелата акция да елиминира най-големия и първичен източник на инфекцията, Риденауър ще бъде засрамен от примера му на саможертва и ще събере мъжество да направи необходимото, за да довърши работата и да изтрие всяка следа от заразата от лицето на земята.

Лийланд Фолкърк се разтрепери — но не от страх, а от гордост. Той бе избран да води и да спечели най-голямата битка на всички времена и да спаси не един народ, а целия свят от безпрецедентна заплаха в историята на човечеството. Фолкърк знаеше, че е способен да извърши саможертвата, която се изискваше. Той не се страхуваше. Лийланд се запита какво ще почувства в секундата, в която умира. През тялото му премина тръпка, като си представи как ще изпита най-силната въобразима болка — жестока и пронизваща, но в същото време краткотрайна. Нямаше съмнение, че Фолкърк щеше да издържи.

Сега вече беше абсолютно спокоен.

Лийланд предвкуси приятното очакване на предстоящата болка. Мимолетната ядрена агония щеше да бъде интензивна и неподправена. Издръжливостта щеше да му осигури наградата да бъде в рая, където фанатично набожните му родители, които виждаха дявола в него, се кълняха, че той няма да отиде.

Доминик Корвези се вторачи в снежната виелица и спомените започнаха да нахлуват в съзнанието му.

Зад него се разнесе мелодичен звън на строшени стъкла от счупване на прозорци. Отпред бяха светлините на паркинга, а по-нататък — мракът на знойното лято. Отвсякъде се чуваше тътен и земята се тресеше от вибрации от загадъчен източник.

Сърцето му биеше като обезумяло. Дъхът му секна. В гърлото му заседна буца. Той изскочи от грила, огледа се и после вдигна глава към небето...

— Какво има? — попита Джинджър.

Доминик осъзна, че залита, но не защото е заледено, а заради спомена, който се изплъзна от блокираната му памет.

— Видях... Сякаш отново бях тук... в онази юлска нощ...

Той отново се вгледа в падащия сняг и...

Тътенът беше толкова силен, че го оглуши, а вибрациите отекнаха в костите и зъбите му. Доминик погледна нощното небе и видя... самолет, който летеше само на неколкостотин метра над земята. В мрака проблясваха червени и бели светлини. Пилотската кабина светеше. Съдейки по скоростта и силното свистене на двигателите, той реши, че това е изтребител. Появи се още един. Самолетът прелетя ниско и се издигна към звездите, които бяха осеели ясното черно небе. Но тътенът и вибрациите се засилиха, макар че двата реактивни самолета се отдалечиха. Затова, търсейки източника на звука, Доминик се обърна и извика от ужас, когато трети самолет се стрелна на не повече от десетина метра над грила. В долната част на едното крило имаше отличителни знаци — серийният номер и американското знаме. Доминик се хвърли на земята, защото беше убеден, че изтребителят се разбива и ще го обсипят отломки и вероятно дъжд от запалено гориво...

— Доминик!

Той осъзна, че е легнал в снега и се притиска до земята, преживявайки отново ужаса, който бе изпитал в нощта на шести юли, когато помисли, че самолетът ще падне върху него.

— Какво има, Доминик? — попита Санди Сарвър, която бе коленичила до него и сложила ръка на рамото му.

Джинджър прилекна от другата му страна.

— Добре ли си, Доминик?

Той се изправи.

— Преградата в паметта ми се руши.

Доминик отново погледна към небето, надявайки се, че ще си спомни още нещо, но видя само сипец се върху лицето му сняг и чу свистенето на вятъра. Другите го гледаха с интерес.

— Спомних си реактивни военни изстребители... Отначало два... Прелетяха на неколкостотин метра над главата ми... И после трети... Мина толкова ниско, че едва не отнесе покрива на грила.

— *Самолети!* — възкликна Марси.

Всички я погледнаха изненадано, защото освен „луната“, това беше първата дума, която бе произнесла от предишната вечер. Майка ѝ я бе прегърнала, за да я пази от студения вятър и снега. Момиченцето гледаше към небето и в отговор на думите на Доминик сякаш търсеше следи от самолетите, прелетели в онази юлска нощ.

— Самолети — рече Ърни. — Не... не си спомням такова нещо.

— Самолети! Самолети! — извика Марси и посочи към небето.

Доминик осъзна, че прави същото. Но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни нищо повече.

Останалите нямаха спомен за онова, което той описа, и трепетното им очакване се превърна в отчаяние.

Марси наведе глава, пъхна палец в устата си, засмука го жадно и отново се затвори в себе си.

— Да вървим — каза Джак. — Трябва да се измъкнем оттук, по дяволите.

Те забързаха към мотела, за да се облекат и въоръжат за предстоящото пътуване и битки. Доминик Корвези ги последва. Грохотът на реактивните двигатели още отекваше в ушите му.

[1] Хълм Гръм (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Откровението на Йоана 21:4. — Б.пр. ↑

[3] Гарван, гарга, врана (англ.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

НОЩ В ТЪНДЪР ХИЛ

*Смелостта, любовта, приятелството,
състраданието и съпричастността ни
извисяват над зверовете и са отличителни черти
на човека.*

Книга на
преброените тъги

*В чужди земи е гробът ти
студен
от непознати оплакван и с
цветя украсен.*

Александър Поуп

ШЕСТА ГЛАВА

ВТОРНИК ВЕЧЕРТА, ЧЕТИРИНАЙСЕТИ ЯНУАРИ

1. КОНФЛИКТ

Отец Стефан Висажик отиде със самолет до Солт Лейк Сити и оттам — до летището на Елко Каунти. Той пристигна, след като започна да вали сняг, но преди бързо намаляващата видимост и спускащият се мрак да спрат уличното движение.

Стефан се приближи до обществен телефон и набра номера на мотел „Спокойствие“, но чу само съскане. Телефонистката каза, че също не може да се свърже.

— Съжалявам, но, изглежда, има проблем с линията, господине.

— Какъв проблем? Какво има? — разтревожи се отец Висажик.

— Предполагам, че е заради снежната буря. Вятърът е много силен.

Но Стефан не беше убеден, че това е причината телефонът да не работи. Виелицата едва бе започнала. Той не вярваше, че телефонните линии са отстъпили пред първите предпазливи пориви на вятъра. Изолацията на мотел „Спокойствие“ беше зловеща перспектива и по-скоро бе дело на човешка ръка, отколкото на задаващата се буря.

Стефан се обади в „Сейнт Бернадет“ в Чикаго. Отец Джерано отговори на второто извъняване.

— Майкъл, пристигнах благополучно в Елко. Но не мога да се свържа с Брендън. Телефонът им не работи.

— Да, знам.

— Но как разбра?

— Преди няколко минути се обади един човек, който отказа да се представи, но каза, че е приятел на Джинджър Вайс. Тя му се обадила сутринта и поискала информация. Той намерил каквото й трябвало, но не могъл да се свърже с мотел „Спокойствие“. Джинджър Вайс явно се е досетила, че ще има проблем и му дала номера на нейни приятели в

Бостън. Човекът им разказал какво е научил, а Джинджър Вайс ще ни се обади, когато има възможност.

— Отказал да се представи? — учуди се отец Висажик. — И каква информация е поискала Вайс?

— За две неща. Първо, за някакво място на име Тъндър Хил. Човекът каза, че това е огромен, военен склад, намиращ се под земята. И второ, за полковник Лийланд Фолкърк, който е командир на нещо, наречено Организация за спешно реагиране на вътрешни кризи.

Стефан се вторачи във вилицата навън, заслуша се в биографията на полковника и започна да се поти от напрежение, опитвайки се да запомни всички подробности.

— Господин Хикс, изглежда, смята, че само част от биографията на полковник Фолкърк може да е свързана със случилото се с хората в мотел „Спокойствие“ — добави Майкъл.

— Господин Хикс?

— След като не ми каза името си, нека да го наричаме така.

— Продължавай.

— Ами, според господин Хикс ключовият факт е, че полковник Фолкърк е военният представител в една правителствена комисия, ГИПК, която преди девет години е започнала важно научно проучване. Господин Хикс открил три неща. Първо, много от учените в комисията сега са в дълги и необичайни отпуски или неизвестно защо са временно отстранени от работа. Второ, на осми юли по миналата година, точно два дни след неприятностите на Брендън и другите в Невада, било наложено ново ниво на секретност върху докладите на ГИПК.

— Но какво означава ГИПК?

Майкъл Джерано му каза.

— Мили Боже, помислих си, че може да е това! — възкликна Стефан.

— Сериозно? Трудно е да те изненада човек, отче. Но не може да си се досетил каква е причината за проблемите на Брендън. Наистина ли мислиш, че там се е случило... точно това?

— Трябва да призная, че не стигнах до този извод само благодарение на гигантския си интелект. Сутринта Калвин Шаркъл изкрещял нещо подобно на полицаите.

— Господи!

— Може би сме пред прага на един нов свят, Майкъл. Готов ли си за него?

— Ами... не знам. А ти, отче?

— О, да! Напълно съм готов. Но пътят към този свят може да е изпълнен с опасности.

Джинджър долавяше нарастващото безпокойство на Джак Туист. Той действаше, разчитайки на инстинкта си, който му подсказваше; че времето изтича. Джак непрекъснато поглеждаше през прозорците и вратите, сякаш очакваше да види вражески лица.

Беше им необходим половин час, за да се облекат за лютата зима навън, да заредят оръжията и да пренесат всичко в пикапа на семейство Сарвър и в джипа на Джак. Те не работеха мълчаливо, защото това щеше да предупреди врага за предстоящото им заминаване, а бърбеха за дребни неща, докато бързо се приготвяха.

Накрая, в четири и десет, пуснаха силно радиото, надявайки се звукът да прикрие за известно време отсъствието им, и излязоха през задната врата. Прегърнаха се, казаха си довиждане и си пожелаха да се видят отново. Джинджър забеляза, че Джак и Джорджа дълго се сбогуват и прегръщат. Джак прегърна и целуна Марси, сякаш беше негово дете. Раздялата беше мъчителна за всички, защото членовете на семейството от мотел „Спокойствие“ подозираха, че някои от тях няма да оцелеят, за да се срещнат пак.

— Добре, достатъчно — каза Джинджър, преглъщайки сълзите.
— Да се махаме оттук, по дяволите.

Седмина щяха да заминат за Чикаго и Бостън с джипа „Чероки“, шофиран от Нед. Те не се отправиха направо към хълмовете, за да не ги забележат преследвачите. Нед щеше да кара колкото е възможно по-дълго в долините, валозите и падините. Воят на вятъра заглуши бръмченето на двигателя и джипът изчезна в снега.

Джинджър, Доминик и Джак се качиха в пикапа на Сарвър и поеха след джипа. Джинджър седеше между Джак и Доминик, гледаше пред предното стъкло и се питаше дали някога отново ще види останалите. За няколко дни тя бе започнала да ги обича и се страхуваше за тях.

Ние не сме безразлични. Това ни различава от дивите зверове. И Джейкъб казваше така. Той често повтаряше, че интелектът, смелостта, любовта, приятелството, състраданието и съпричастността са най-важните качества на човека и допринасят за превъзходството на човешката раса.

Ние не сме безразлични. Това е нашето проклятие. И благословия.

Паркър Фейн се уплаши, че пилотът на десетместния самолет няма да може да се приземи заради виелицата и ще се опита да кацне другаде, далеч от Невада. Но всичко мина благополучно.

Паркър слезе и забърза към изхода на малкото летище.

Когато пристигна в Сан Франциско, той си купи електрическа самобръсначка от един от магазините за сувенири на летището, отиде в тоалетната и обръсна брадата си. От десет години не бе виждал лицето си без тази украса. Всъщност изглеждаше много по-добре, отколкото очакваше. Докато се преобразяваше, в тоалетната влезе друг мъж и шеговито попита:

— От ченгетата ли бягаш?

— Не. От съпругата ми — отговори Фейн.

— И аз — рече мъжът, който обаче говореше сериозно.

Паркър плати в брой билета си до Рино, за да не проследят местонахождението му, ако използва кредитната си карта. След четирийсет и пет минутно пътуване над Сиера Невада той извади късмет и намери едно-единствено свободно място в самолета за Елко, излитащ след дванайсет минути. Паркър отново плати в брой и остана с дващест и един долара в джоба. В продължение на два часа и петнайсет минути геройски издържа на клатушкането на самолета и когато слезе на летището, смяташе, че ще бъде изтощен. Но, макар и да беше странно, Паркър се чувстваше жизнен, енергичен и изпълнен с решителност. Имаше усещането, че е бик, хукнал в полето, за да се справи с лисица, която плаши стадото.

Фейн намери обществен телефон и се опита да се обади на Доминик, но телефоните в мотел „Спокойствие“ не работеха. Той предположи, че виелицата има нещо общо с това, но не изпита

подозрения и не се разтревожи. Трябваше да отиде там, където се нуждаеха от него, при това бързо.

За две минути Паркър установи, че на летището няма коли под наем, а фирмата за таксите разполагаше само с три коли, и трябваше да чака час и половина. Той помоли за превоз неколцината останали пътници от самолета, но безуспешно. Докато се обръщаше ту към един, ту към друг, Паркър забеляза мъж с прошарени коси, който също изглеждаше отчаян.

— Извинете — обърна се непознатият към Фейн. — Аз съм свещеник и имам спешна работа. Въпрос на живот и смърт. Трябва на всяка цена да отида в мотел „Спокойствие“. Имате ли кола?

Доминик Корвези присвиваше очи и се взираше навън през предното стъкло на пикапа. Светът приличаше на бяла тюлена завеса.

След малко осъзна на какво се дължи напрежението му. Доминик очакваше да си спомни още нещо. Самолети... Какво се бе случило, след като третият изстребител прелетя толкова ниско, че го накара да се хвърли на земята?

Но сипещите се бели снежинки не хвърлиха светлина в мрака. От време на време неочаквано се появяваха криви и назъбени скални образувания, досущ праисторически зверове, забулени в мъгла. Доминик знаеше, че Джак не смее да рискува да запали фаровете. Макар че пикапът беше скрит от снега и стръмните склонове на долината, през която минаваха, светлината щеше да се отрази в безбройните ледени кристалчета и да издаде местонахождението им. Джак караше на север, разчитайки на показанията на компаса, които Доминик му съобщаваше.

След стотина метра стигнаха до края на долината и поеха нагоре. Джак смени скоростите, настъпи педала за газта и пикапът започна да се изкачва по неравния, скалист склон.

Джинджър изглеждаше по-красива отвсякога на оскъдната сивкава светлина на превалящия ден. В сравнение с лъскавите й, сребристоруси коси, белият сняг изглеждаше мръсен.

Пикапът се изкачи на върха на хълма, спусна се надолу и пое по равна отсечка от пътя. Когато започнаха да се изкачват по друг склон, Джак изведнъж удари спирачки и извика:

— Самолети!

Той явно бе осенен от същия спомен като Доминик.

— Самолети — повтори Джак и се вторачи в снега, опитвайки да се върне назад във времето. — Един, два, издигащи се високо, както ти каза, Доминик. И после още един, който прелетя ниско над грила. И веднага след него... четвърти.

— Не си спомням четвърти — развълнувано каза Доминик.

— Четвъртият самолет мина, точно когато изскочих от мотела. Аз не бях в грила заедно с вас. Разнесе се силен шум и всичко започна да се тресе. Изтърчах навън и видях третия изстребител. Мисля, че беше „F-16“. Самолетът се появи изневиделица от мрака и прелетя на не повече от десет-петнайсет метра над покрива на грила. После мина четвърти, още по-ниско. Прозорецът зад мен се строши и...

— И после? — прошепна Джинджър, сякаш ако говореше високо, споменът отново щеше да се скрие в подсъзнанието на Джак.

— Третият и четвъртият изстребител се насочиха към магистралата. После единият зави на изток, а другият на запад, направиха кръг и се върнаха... Хукнах към теб... към групата, която бе излязла от грила, защото мислех, че може би знаете какво става...

Вятърът свистеше по предното стъкло. Джак Туист дълго мълча, сетне каза:

— Това е всичко. Не мога да си спомня повече.

— Ще си спомниш — успокои го Доминик. — Всички ще си спомним. Преградите в паметта ни се рушат.

Джак включи на скорост и продължи да кара към Тъндър Хил.

Полковник Лийланд Фолкърк и лейтенант Хорнър, придружени от двама тежко въоръжени ефрейтори от ОСРВК, закараха единия от джиповете на „Шенкфийлд“ на барикадата в западния край на карантинната зона. В източната страна на магистрала 80 вече бяха паркирани два големи военни камиона. На загражденията проблясваха сигнални светлини. Там патрулираха шестима човека от ОСРВК. Трима от тях се навеждаха през прозорците на автомобилите, разговаряха с шофьорите и любезно обясняваха какво е положението.

Лийланд каза на Хорнър и на ефрейторите да чакат в джипа, слезе и тръгна към барикадата, за да разговаря със сержант Винс

Бидакян, който отговаряше за този аспект на операцията.

— Как върви? — попита Фолкърк.

— Добре, сър. По магистралата няма много коли. По-умните шофьори са спрели преди Батъл Маунтин, за да изчакат снежната буря да премине. Казваме на всички, че пътят ще бъде затворен само един час.

По-дългата блокада би означавала струпване на много превозни средства. Лийланд трябваше да уведоми щатската полиция в Невада и шерифа. Но полковникът не искаше да намесва ченгетата, докато не станеше неизбежно, защото те веднага щяха да поискат потвърждение на пълномощията му от висшите военни власти и да разберат, че ги е излъгал. Ако успееше да ги държи в неведение само половин час и още пет минути, след като научеха за блокадата, измамата на Фолкърк щеше да бъде разкрита, едва когато станеше късно. Той се нуждаеше от около час, за да хване свидетелите в мотела и да ги закара в подземията на Тъндър Хил.

— Сержант, проверете дали шофьорите имат достатъчно бензин и ако резервоарите им не са пълни, налейте им от запасите, които сте докарали.

— Слушам, сър.

— Мярат ли се ченгета или снегорини?

— Още не, сър. Но до десетина минути може би ще видим едното или другото.

— Нали знаете какво да им кажете?

— Да, сър. От цистерна, пътуваща за „Шенкфийлд“, са изтекли токсични вещества, но не...

— Полковник! — извика лейтенант Хорнър, който бе слязъл от джипа и бързаше към тях. — Съобщение от сержант Фикс от „Шенкфийлд“. В мотела нещо не е наред. Не е чул глас от петнайсет минути. Само радио, което свири силно. Той мисли, че там вече няма никой.

— Да не са в проклетия грил?

— Не, сър. Фикс смята, че са... заминали.

— Заминали? Къде?

Но Лийланд не очакваше отговор. С разтуптяно сърце побягна към джипа.

Тя се казваше Талиа Ърви и приличаше на актриса от чудесните стари филми. Талиа беше едра и кокалеста и имаше широко лице, голяма уста и волева брадичка. Но тя беше най-красивата жена, която Паркър Фейн бе виждал от няколко дни, защото не само им предложи превоз до мотел „Спокойствие“, но и отказа да вземе пари.

— И без това не отивам никъде — каза Талиа. — Прибирам се вкъщи да си готвя вечеря. Никак не ме бива в готвенето, затова пътуването ще отложи малко това наказание. Всъщност, като се замисля за кюфтетата ми, смятам, че дори ми правите голяма услуга.

Тя имаше десетгодишен кадилак със зимни гуми и вериги и твърдеше, че ще я закара навсякъде, където иска да отиде, независимо от времето. Паркър седна отпред, а отец Висажик — на задната седалка.

Изминаха по-малко от километър и половина, когато по местното радио съобщиха за изтичане на токсични вещества и затварянето на магистрала 80 западно от Елко.

— Проклети непохватни тъпацы! — заяви Талиа, усили звука на радиото и повиши тон: — Трябва да внимават с такива опасни материали. За две години това е вторият случай.

Паркър и отец Висажик не бяха в състояние да говорят. И двамата знаеха, че най-лошите им опасения за приятелите им се сбъдват.

— Е, господа, какво ще правим сега? — попита Талиа Ърви.

— Има ли някъде наблизко агенция за коли под наем? Трябва ни джип — рече Паркър.

— Да.

— Ще ни закарате ли там?

— Разбира се.

Феликс Шеленхоф, служителят в агенцията за коли под наем, съвсем не беше толкова колоритен, колкото Талиа Ърви. Костюмът, вратовръзката, ризата и гласът му бяха безлични и невзрачни. Шеленхоф каза, че за деня са приключили да дават превозни средства под наем, но имат много за продан. Не, не можело да сключат сделка само за двацет минути. Ако смятал да плаща, Паркър трябвало да чака до утре.

— Ще платя със златната си кредитна карта „Американ Експрес“ — каза художникът.

Шеленхоф отвърна, че приемали разплащания с кредитни карти „Американ Експрес“, но само за ремонтни услуги. Никой не бил купувал кола по този начин.

— За тази кредитна карта няма ограничение на сумата за покупки. Бях в Париж и видях великолепна картина на Дали. *Трийсет хиляди долара!* И я платих с „Американ Експрес“.

Но Шеленхоф дипломатично отказа.

— За Бога, човече, размърдай уморения си задник! — изрева отец Висажик и тресна с юмрук по бюрото. Лицето му беше зачервено. — За нас това е въпрос на живот и смърт. Обади се на „Американ Експрес“ и провери дали ще одобрят покупката. И побързай!

Гневът на свещеника най-после накара Шеленхоф да пристъпи към действие. Той взе кредитната карта на Паркър и хукна към кабинета на управителя.

— Божичко — рече Фейн. — Ако бяхте протестант, щяхте да сте прочут евангелист, сипещ огън и жупел.

— Католик или не, накарал съм неколцина грешници да се разтреперят и изпотят.

— Не се и съмнявам.

От „Американ Експрес“ одобриха покупката. С разкаяно изражение Шеленхоф даде на Паркър купчина документи и му каза къде да се подпише.

— Каква седмица! — възкликна той. — В понеделник един клиент купи джип „Чероки“, като плати в брой. Сигурно беше спечелил голяма сума в някое казино. А сега това. А седмицата едва започва. Страхотно, а?

— Изумително — съгласи се Фейн.

Отец Висажик използва телефона на бюрото на Шеленхоф, обади се на Майкъл Джерано в Чикаго и му разказа за Паркър и за затварянето на магистрала 80. После, когато Шеленхоф отново излезе от стаята, Стефан добави нещо, което стресна Паркър.

— Майкъл, може би ще имаме неприятности, затова веднага се обади на Саймън Зодерман от „Трибюн“. Разкажи му всичко. Каква е връзката между Брендън, Толк, Емелийн Холбърг и Калвин Шаркъл. Обясни му какво се е случило тук, в Невада, по миналото лято и какво

са видели. Ако изрази съмнения, кажи му, че аз вярвам на тази история. Той знае колко съм твърдоглав.

— Правилно ли чух? — попита Паркър, след като Стефан затвори. — Наистина ли знаете какво се е случило в онази юлска нощ?

— Да.

Преди отец Висажик да успее да добави нещо, Шеленхоф се върна.

— Трябва да ми кажете — настоя Паркър.

— Веднага щом тръгнем — обеща Стефан.

Нед караше джипа „Чероки“ на изток по заснежените склонове. Движеха се бавно. Санди и Фей седяха на предната седалка и тревожно се взираха през стъклото, помагайки на Нед да забележи препятствията във виелицата.

Ърни се опитваше да не изпадне в паника, когато здрачът помръкна и се стъмни. Миналата нощ, докато лежеше и гледаше мрака, той изпитваше съвсем леко безпокойство. Състоянието му се подобряваше.

Освен това пробудилият се спомен на Доминик му даваше надежда. Ърни също можеше да си спомни нещо. И когато преградата в паметта му рухнеше и най-после си спомнеше какво е видял в онази юлска нощ, той щеше да престане да се страхува от мрака.

Тъндър Хил се намирал на дванайсет километра на север. Пътят вече беше почистен, защото правителството плащаше на окръга да поддържа достъпа до военния склад по всяко време на денонощието.

— По-бързо — каза Санди.

Ърни знаеше какви са мислите й. Някой от Тъндър Хил можеше да се появи и да ги види.

Нед настъпи педала за газта, бързо мина през откритото пространство и подкара между хълмовете. Трябваше да стигнат до Виста Вали Роуд, до който оставаха десетина километра, и после да завият на юг и да поемат по успоредния на магистрала 80 път, водещ към Елко.

Ърни изведнъж осъзна, че мракът ги обгражда от всички страни. Стори му се, че тъмата наднича между милиардите снежинки и се

приближава да го сграбчи...

Не. Имаше твърде много неща, от които си заслужаваше да се страхува, вместо да губи енергия за една глупава фобия. Макар да имаха компас, пак можеше да се изгубят във виелицата. Видимостта бе намаляла на няколко метра и можеше да излязат от пътя и да паднат в някоя скалиста пропаст.

„Страхувай се от онова, което си заслужава — помисли Ърни. — Не се боя от теб, мрак.“

Фей го погледна през рамо и той й се усмихна.

В същия миг Марси изпищя.

Доктор Майлс Бенел седеше на тъмно в кабинета си, размишляваше и се притесняваше.

На бюрото пред него имаше шест листа. През последните петнайсет месеца Бенел ги бе чел двайсет-трийсет пъти и помнеше дума по дума какво беше напечатано там. Това беше незаконно придобита разпечатка на психологическия портрет на Лийланд Фолкърк, открадната от компютърните досиета на персонала на ОСРВК.

Майлс Бенел, доктор по биология и химия, любител на физиката и антропологията, талантлив изпълнител на китара и пиано, автор на книги, вариращи от неврохистология до литературни анализи на поезия, познавач на хубави вина, почитател на филмите на Клинт Истуд и нещо като ренесансова личност от края на двайсети век, беше и компютърен запаянко със завидни умения. Той бе започнал да странства в сложната световна мрежа на електронната информация, още докато учеше в колежа. Преди осемнайсет месеца, когато работата му в проекта в Тъндър Хил го принуди често да контактува с Лийланд Фолкърк, Майлс Бенел реши, че полковникът е психично болен и би трябвало да бъде обявен за негоден за военна служба още като редник, ако не беше едно нещо. Фолкърк явно беше рядко срещан тип параноик и се бе научил да използва този особен вид лудост, за да се превърне в безотказно функциониращ робот, който изглеждаше и се държеше нормално. Майлс бе поискал да научи повече. Какво мотивираше Фолкърк? Какъв стимул би го накарал да избухне неочаквано? Отговорите можеше да бъдат намерени само в щаб на

ОСРВК. Ето защо, преди шестнайсет месеца Бенел започна да използва компютъра, за да си проправи път към досието му във Вашингтон.

Първия път, когато прочете психологическия портрет, Майлс се уплаши, макар да си даваше сметка, че в Тъндър Хил може да му се наложи да работи с опасни и склонни към насилие хора като полковника. Имаше по-малка вероятност от неприятности, ако Бенел проявяваше към Фолкърк резервираност и пренебрежително уважение, каквито един параноик и маниак по контрола би разбрал. Майлс не се осмеляваше да се държи приятелски с този човек, нито да го ласкае, защото Фолкърк щеше да помисли, че крие нещо от него. Уचितото презрение беше най-разумната политика.

Но сега Бенел беше в ръцете на полковника. Майлс бе затворен под земята и щеше да бъде съден според пълните с предразсъдъци възгледи за вина и невинност на Фолкърк. Бенел беше уплашен до смърт.

Военният психолог, който бе написал портрета, не беше нито добре образован, нито твърде проникателен. Но въпреки че бе обявил полковника за повече от подходящ за елитните роти на ОСРВК, той бе забелязал особеностите в личността му. Ето защо, докладът беше обезпокоително четиво за Майлс, който умееше да чете между редовете.

Първо, Лийланд Фолкърк се страхуваше и мразеше всякакви видове религии. Тъй като любовта към Бога и родината се ценяха във военните от кариерата, Фолкърк се опитваше да прикрие антирелигиозните си настроения. Това отношение явно се дължеше на трудно детство и родители религиозни фанатици.

Бенел реши, че този недостатък на Фолкърк е особено обезпокоителен, защото настоящият случай, в който и двамата бяха замесени, имаше загадъчен контекст. Някои аспекти несъмнено притежаваха религиозни нюанси и асоциации, които със сигурност предизвикваха бурна негативна реакция от страна на полковника.

Второ, Лийланд Фолкърк беше обсебен от контрола. Той *изпитваше* *потребност* да властва над заобикалящата го среда и всички, с които общуваше. Тази непреодолима необходимост да контролира външния свят беше отражение на постоянната душевна борба да овладее агресивността и параноичните си страхове.

Майлс Бенел потрепери, като си помисли какво ужасно напрежение оказва върху полковника сегашната му задача, защото онова, което бе скрито в Тъндър Хил, не можеше да бъде контролирано вечно. Това прозрение можеше да доведе Фолкърк до безобидна нервна криза или до изблик на психопатичен гняв.

Трето, Лийланд Фолкърк страдаше от лека, но упорита клаустрофобия, която беше най-силна в подземия. Този страх вероятно бе възникнал в детството, в резултат на безмилостните твърдения на родителите му, че един ден Лийланд ще гори в ада.

Фолкърк се чувстваше зле под земята и явно затова подозираше всички в Тъндър Хил.

Четвърто и най-лошото, полковникът беше мазохист. Той се подлагаше на експерименти за физическа издръжливост на болката, като се преструваше, че тези изпитания са необходими, за да поддържа високо ниво на годност и отлични рефлексии, изискващи се от всеки член на ОСРВК. Но мръсната му малка тайна беше, че Фолкърк изпитва удоволствие от страданието.

Майлс Бенел беше по-обезпокоен от този аспект в характера на полковника, отколкото от всичко останало в психологичния портрет. Фолкърк обичаше болката и нямаше нищо против да се измъчва заедно с всички в Тъндър Хил, ако решеше, че страданията са необходими, за да пречистят света. Фолкърк може би дори *изпитваше удоволствие* от перспективата да умре.

Майлс Бенел седеше в мрака и се тревожеше. Мислите му бяха нерадостни.

Но дори смъртта не го плашеше толкова много, колкото опасенията, че докато убива всички в Тъндър Хил, Фолкърк ще унищожи и самия проект. Направеше ли го, полковникът щеше да лиши човечеството от най-голямата новина в историята и вероятно от единствения шанс за мир, безсмъртие, благополучие и превъзходство.

Лийланд Фолкърк стоеше в кухнята на семейство Блок и гледаше албума на масата. Отвори го и видя снимки и рисунки на луната, всички оцветени в червено.

Шестима командоси от ОСРВК претърсваха мотела и двора.

Дишайки дълбоко, за да освободи част от напрежението, Лийланд разгледа странната колекция на детето. Той беше спокоен и се владееше, независимо от поредицата провали. Фолкърк се гордееше с контрола си. Нищо не беше в състояние да го изкара от равновесие.

По стълбите отекнаха забързаните, тежки стъпки на лейтенант Хорнър, който след миг влезе в кухнята.

— Сър, проверихме всички стаи в мотела. Тук няма никой. Излезли са през задната врата. В снега има следи от гуми от две превозни средства. Не може да са отишли далеч в тази буря.

— Изпрати ли хора да ги проследят?

— Не. Но са готови да тръгнат. Не се тревожи. Ще ги хванем.

— Разбира се. Сигурен съм. — Лийланд се контролираше отлично и демонстрираше пред адютанта си непоколебимо чувство за контрол. — Щом изпратиш хората си, ще се срещнем долу, за да разгледаме картата на окръга. Те трябва да излязат на главен път някъде. Ще предвидим следващия им ход и ще ги чакаме.

— Слушам, сър.

Лейтенантът излезе, а Фолкърк спокойно продължи да прелиства рисунките. Червени луни.

Взе албума и го хвърли. Тетрадката се блъсна в бюфета и рикошира в хладилника. На пода се разпиляха десетина тъмночервени луни. Фолкърк видя керамична чаша с усмихнат мечок, който се потупва по корема, грабна я и също я запокити на пода. Чашата се пръсна на стотици парченца. Сетне Лийланд събори радиото. Захарницата. Брашното. И машината за кафе.

Той застана за миг неподвижно, дишайки дълбоко и равномерно. После се обърна, спокойно излезе от кухнята, слезе по стълбите и отиде в рецепцията да обсъди положението с лейтенант Хорнър.

— Луната! — извика Марси. — Мамо, погледни! Луната! Защо, мамо, защо? Виж луната!

Стреснат от писъците ѝ, Нед удари спирачки.

Марси отново извика, отскубна се от прегръдките на майка си и запълзя върху Ърни с намерението да избяга от онова, което бе видяла в спомените си. Момиченцето очевидно не съзнаваше, че е в джипа, а се бе пренесло на друго, странно място.

Ърни я притисна до гърдите си и започна да я успокоява.

Ужасът на Марси постепенно намаля. Тя престана да се съпротивлява и се отпусна в ръцете му. Детето спря да пищи, но тихо и уплашено повтаряше:

— Луната, луната, луната... Не ѝ позволявайте да ме вземе.

— Успокой се, миличка — каза Ърни, галейки косите ѝ. — Ти си в безопасност. Няма да те дам на никого.

— Тя си спомни нещо — рече Брендън.

Нед отново подкара джиपा.

— Какво видя, детето ми? — попита Джорджа.

Марси отново бе изпаднала в транс и не чуваше какво ѝ говорят. Но след малко, без да пророни дума, прегърна Ърни и се притисна до него. Детето още беше вгълбено в себе си и обсебено от спомена, но явно вече се чувстваше в безопасност в мечешката прегръдка на Ърни.

След месеци на страх от всяка сянка и отчаяно очакване на нощта, той се почувства неопишимо добре и изпита удоволствие, че някой се нуждае от силата му. Докато притискаше Марси до гърдите си, шепнеше и галювно милваше гъстите ѝ, черни коси, Ърни забрави факта, че навън се спуска мрак.

Джак зави на изток и излезе на пътя за Тъндър Хил.

Той не бе виждал такава силна снежна буря. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-силно валеше.

— Отклонението за военния склад е на около километър и половина — каза Доминик.

Джак угаси фаровете и намали скоростта. Светът изглеждаше съставен само от въртящи се бели снежинки и мрак.

Той не винаги беше сигурен, че кара в дясното платно и очакваше от тъмата да изскочи друго превозно средство и да го блъсне.

Джинджър очевидно мислеше за същото, защото се беше свила на седалката и нервно хапеше устни.

— Ето, онези светлини — каза Доминик. — Там е входът за склада.

От двете страни на портата имаше живачни лампи, а прозорчетата на будката на пазача светеха с кехлибарен блясък.

Джак видя само неясните очертания на малката сграда, защото снегът скриваше всички детайли. Той беше убеден, че ако погледне случайно през прозорчето, пазачът няма да види пикапа през снежната завеса. А вятърът щеше да заглуши бръмченето на двигателя.

Пикапът се движеше бавно нагоре по стръмния склон, навлизайки навътре в планината. Чистачките не можеха да се справят със снега, който полепваше по предното стъкло и се превръщаше в лед.

— Да запалим фаровете, а? — предложи Джинджър, когато се отдалечиха на километър и половина от входа за Тъндър Хил.

— Не. До края ще пътуваме на тъмно — отговори Джак, който се бе навел над волана и присвивайки очи, се взираше в мрака.

Лийланд Фолкърк и лейтенант Хорнър разгърнаха картата на окръга на плота на рецепцията на мотел „Спокойствие“. Дватама я изучаваха, когато само няколко минути, след като бяха тръгнали, хората им се върнаха, без да са успели да открият избягалите свидетели. Бяха проследили следите от гуми на неколкостотин метра, до една долчинка от северната страна на хълмовете и там снегът и вятърът бяха заличили дирите. Но имаше доказателства, че поне едното превозно средство е завило на изток и тъй като според тях нямаше причина свидетелите да се разделят, те стигнаха до извода, че и джипът, и пикапът се движат в тази посока.

— В това има логика — каза Лийланд. — Не биха тръгнали на запад. Там няма нищо, освен Батъл Маунтин, който е на шейсет и пет километра, и Уинимака, на осемдесет. Нито един от двата града не е достатъчно голям, за да се скрият за дълго. И до тях води само един път. Ето защо, са отишли на изток, към Елко.

— Това е пътят, който минава покрай мотела и води към Тъндър Хил — рече Хорнър и сложи на картата пръста си с размер на пура. — Вече трябва да са го пресекли и да продължават на изток.

— Кое е следващото шосе, което ще прекосят?

Лейтенантът се наведе, за да прочете дребния шрифт на картата.

— Виста Вали Роуд. На десетина километра източно от пътя за Тъндър Хил.

На вратата се потропа и Майлс Бенел каза:

— Отворено е.

В тъмния кабинет влезе генерал Робърт Алварадо, командирът на Тъндър Хил.

— Седиш сам в мрака, а? — попита той. — Само си помисли колко подозрително би се сторило това на полковник Фолкърк.

— Той е луд, Боб.

— Доскоро спорех, че Фолкърк е добър офицер, макар и малко педантичен и много фанатизиран. Но тази вечер трябва да се съглася с теб. Преди няколко минути Фолкърк ми се обади по телефона. Беше молба, но прозвуча като заповед. Иска целият персонал — и военните, и цивилните — да се приберат в жилищните помещения и да останат там до второ нареждане. След малко ще чуеш заповедта ми по радиоуредбата.

— Но защо?

Алварадо седна на стола до отворената врата. Лицето му остана в сянка.

— Фолкърк ще доведе свидетелите и не желае хората ни да ги видят. Или поне така твърди.

— Но ако е дошло време отново да заличи спомените им, по-добре е да го направи в мотела. Макар че доколкото си спомням, не е повикал проклетите специалисти по промиване на мозъци.

— Не е — потвърди Боб Алварадо. — Фолкърк каза, че може би няма да е необходимо повече да крием тайната. Той иска да изследваме свидетелите, особено Кронин и Корвези. Лийланд смята, че те може би вече не са човешки същества. Но мислел за разговора си с теб и се питал дали нямаш право и той не приема твърде параноично всичко това. Ако ти си преценял, че те са човешки същества и необикновените им способности не са доказателство за нечовешко присъствие в тях, Фолкърк щял да се съгласи с теб и да ги пощади. И сетне можело да реши да отмени повторното промиване на мозъците им и дори да препоръча на шефовете си да съобщят цялата история на обществеността.

Майлс се умълча за миг, после неспокойно се размърда на стола.

— Изглежда, Фолкърк най-сетне се е вразумил. Но защо ми е толкова трудно да го повярвам? Мислиш ли, че е истина?

Алварадо протегна ръка и затвори вратата.

— Може би ще е по-лесно да бъдем откровени един с друг, ако не виждаме лицата си. Кажи ми, Майлс, ти ли изпрати снимките на Корвези и на семейство Блок?

Бенел не отговори.

— Ние с теб сме приятели — продължи генералът. — Поне аз имам такова чувство. С никой друг не ми е било толкова приятно да играя шах и покер. Затова ще ти кажа, че... аз направих така, че Джак Туист да дойде тук.

— Как? Защо? — стресна се Майлс.

— Ами, също като теб, и аз знаех, че преградата в паметта на някои от свидетелите се руши и това им създава психологични проблеми. Ето защо, преди отново да промият мозъците им, реших да направя нещо, за да насоча вниманието им към мотела. Надявах се да предизвикам неприятности и укриването на тайната да стане невъзможно.

— Защо? — повтори Майлс.

— Защото в края на краищата реших, че не постъпваме правилно.

— Но защо прибегна до такъв метод на саботаж?

— Защото, ако бях направил публично изявление, щях да наруша заповедите. Това означаваше да зарежа кариерата си. Пък и... мислех, че Фолкърк ще ме убие.

Бенел се бе притеснявал за същото.

— Започнах с Туист, защото смятах, че подготовката му на командос от специалните сили и склонността му да предизвиква властите, биха го направили добър кандидат за организатор и водач на другите свидетели. От информацията, която излезе наяве по време на сеанса за изтриването на спомените му по миналото лято, научих за сейфовете му. Затова потърсих досието му и намерих имената на банките и кодовете. В досието имаше и копия на ключовете за сейфовете му. Фолкърк ги бе направил, в случай че се наложи да извади доказателства за престъпната дейност на Туист, за да го изнудва или да го изпрати в затвора. И аз направих копия. После, когато през декември бях в десетдневен отпуск, отидох в Ню Йорк с купчина пощенски картички на мотел „Спокойствие“ и сложих по една във всеки сейф. Той не ходи често в банките, само няколко пъти годишно,

пък и хиляди хора имат сейфове там, затова никой не помнеше как изглежда Джек Туист и дали приличам на него. Беше много лесно.

— И гениално — каза Майлс и с възхищение и обич се вторачи в тъмния силует на приятеля си. — Туист трябва да се е шашнал, когато е видял картичките. А ако Фолкърк е надушил нещо, не е имало начин да разбере кой го е сторил.

— Особено след като пипах картичките с ръкавици. Не оставих отпечатащи. Смятах да се върна тук и да дам време на Туист да ги намери. После щях да отида в Елко и от обществен телефон анонимно да се обадя на други свидетели, да им дам нерегистрирания номер на Туист и да им кажа, че той знае отговора на психичните им проблеми. Това щеше да задвижи нещата. Но преди да стигна толкова далеч, някой друг изпрати бележки и моментални снимки на Корвези и на семейство Блок и започна нова криза. И аз като Фолкърк знаех, че онзи, който е изпратил снимките, трябва да е тук, в Тъндър Хил. Ще признаеш ли или аз съм единственият, изпаднал в настроение за изповед?

Майлс се колебаеше. Погледът му се спря на доклада за психологичния портрет на Фолкърк. Бенел потрепери и каза:

— Да, Боб. Аз изпратих снимките. Великите умове мислят еднакво, нали?

— Казах ти защо избрах Туист. И смятам, че знам защо си искал да въздействаш на семейство Блок. Те са местни жители и са в центъра на събитията. Но защо избра Корвези, а не друг?

— Той е писател и се предполага, че има буйно въображение. Анонимните бележки и странните снимки в пощенската му кутия вероятно биха привлекли интереса му по-бързо и по-силно, отколкото на всеки друг. Пък и първият му роман беше широко рекламиран, преди да излезе. Затова реших, че ако Корвези започне да търси истината, репортерите ще го изслушат.

— Много сме умни.

— Да, твърде умни. Но всичко стана много бавно. Трябваше просто да нарушим клетвата за запазването на тайната и да направим публично изявление, дори и това да означаваше да си навлечем гнева на Фолкърк и преследване от страна на правителството.

— Защо мислиш, че дойдох тук и се изповядах, Майлс?

— Нужен ти е съюзник срещу полковника. Защото не вярваш на онова, което е казал по телефона. Не мислиш, че той изведнъж се е вразумил. И едва ли ще доведе тук свидетелите, за да ги изследва.

— Фолкърк ще ги убие. И всички нас.

— Защото мисли, че сме обладани. Проклет глупак.

Радиоуредбата изпраща и изсъска. Последва съобщение. Целият персонал — и военните, и цивилните — трябваше първо да отидат в склада за оръжие, където щяха да им бъдат раздадени револвери, и после в жилищните си помещения и да чакат понататъшни инструкции.

— Когато всички се приберат в жилищните си помещения, ще им кажа, че Фолкърк е заповядал да стоят там, но идеята да бъдат въоръжени е моя. Ще ги предупредя, че поради причини, които ще са ясни за някои и загадка за други, всички сме в опасност от Фолкърк и командосите му от ОСРВК. После, ако полковникът изпрати подчинените си да обсадят персонала и да ги разстрелят, моите хора ще могат да отвърнат на стрелбата. Надявам се, че ще го спрем, преди да е отишъл твърде далеч.

— И аз ли ще получа оръжие?

Алварадо стана и се приближи до вратата, но не я отвори.

— Най-вече ти. Сложи си лабораторната престилка, за да не се вижда револверът. Ако Фолкърк заповяда елиминирането ни, смятам да го застрелям. Но преди това ще ти дам знак с кодова дума да убиеш Хорнър. Трябва да премахнем и двамата, защото, ако му се предостави възможност, Хорнър ще ме убие, когато открия огън по Фолкърк. А е необходимо да оцелея, не само защото твърде много обичам кожата си, но и защото съм *генерал* и трябва да съумея да накарам хората на Фолкърк да ми се подчинят, след като командирът им умре. Ще го направиш ли, Майлс? Можеш ли да убиеш човек?

— Да. Мога да натисна спусъка, ако това означава да спра Хорнър. И аз те смятам за добър приятел, Боб. Но не само заради шаха и покера, а и защото си чел Т.С. Елиът.

— „Мисля, че сме на улицата на плъховете, където мъртвите са загубили костите си“ — изрецитира Боб Алварадо, тихо се засмя, отвори вратата и застана на прага. — Каква ирония! Много отдавна баща ми се притесняваше, че интересът ми към поезията ще ме направи женствен. Но аз станах генерал и в критични моменти

поезията ми помага да спасявам задника си. Ще дойдеш ли в склада за оръжия?

Бенел стана и се приближи до Алварадо.

— Нали съзнаваш, че Фолкърк действа от името на самия началник на генералния щаб на армията и дори на по-висши власти? Затова, след като го убиеш, ще имаш огромни неприятности с генерал Риденауър и може би дори с президента.

— Да му го начукам на Риденауър. И на политиците, и на блюдолизците генерали като него. Фолкърк ще отнесе със себе си в гроба новите кодове на компютъра на охраната, но въпреки това след няколко дни ще успеем да се измъкнем оттук, дори ако се наложи да демонтираме проклетия изход. И после... Съзнаваш ли, че ще станем двете най-известни личности на тази окаяна планета? Може би дори в цялата история на човечеството. Всъщност не се сещам за някой, съобщил такава важна новина на света... освен Мария Магдалина на Великден сутринта.

Отец Висажик караше джипа, защото имаше опит от Виетнам с такива превозни средства. Разбира се, той бе извършил онези подвизи в блата и джунгли, а не в снежна виелица. Но Стефан установи, че джипът се управлява еднакво и в двата вида условия. Отец Висажик контролираше волана със същата безразсъдност, незачитане на опасността, увереност и майсторство като в онези дни, когато беше под обстрел. Той знаеше, че Господ го е призвал да стане свещеник, защото от време на време църквата се нуждаеше от човек, който носи в душата си дух за приключения.

Магистрала 80 беше затворена и те се отправиха на север по шосе 51. Макар че пътят лъкатушеше насам-натам, джипът бавно се приближаваше до крайната цел — мотел „Спокойствие“.

Стефан разказа на Паркър за ГИПК и онова, което бе научил от Майкъл Джерано, с когото се бе свързал господин Хикс, приятелят на Джинджър Вайс.

— Полковник Фолкърк е единственият военен в тази комисия. ГИПК явно само прахосва парите на данъкоплатците. Това е научна група, която изследва въздействието на проблем, който по всяка вероятност никога няма да възникне. Комисията се състои от биолози,

физици, антрополози, лекари, социолози и психолози. ГИПК означава Група за изучаване последиците от контакта. Опитват се да преценят какво ще бъде положителното и отрицателното въздействие върху хората от първия контакт с интелигентни същества от друг свят.

Дъхът на Паркър секна.

— Нима искаш да кажеш, че...

— Да — прекъсна го отец Висажик.

— Нещо е дошло... Нещо...

За пръв път, откакто се запознаха, Паркър не можеше да намери думи да се изрази.

— Да — рече Стефан. Макар че изумителната вест вече не беше новина за него, той разбираше какво изпитва художникът. — В онази нощ на шести юли нещо е слязло от небето.

— Господи! — възкликна Фейн. — Мамка му! Извинявай, отче. Не исках да богохулствам. *Божичко!*

— В дадените обстоятелства мисля, че Господ няма да ти се разсърди. Главната цел на ГИПК е да постигне единодушно мнение какво ще бъде въздействието на прекия контакт на хората с извънземни.

— Но отговорът на този въпрос е лесен. Би било чудесно да разберем, че не сме сами във вселената. Аз и ти знаем как ще реагират хората. Те проявяват силен интерес към филмите за други светове и извънземни.

— Да, но има разлика между научната фантастика и реалността. Поне такава е мнението на мнозина учени, особено в областта на социологията и психологията. А антрополозите твърдят, че една не толкова напреднала култура ще изпита комплекс за малоценност при контакт с по-напредналата. Може да има срыв на традициите и институциите. Примитивната култура ще загуби доверие в религиите и системите на управление. Сексуалните традиции, социалните ценности и семейните структури ще се разпаднат. Погледни какво стана с ескимосите след сблъсъка им със Западната цивилизация. Алкохолизъм, разрушаване на семейството, конфликт между поколенията и висок процент самоубийства... Не че Западната култура е опасна или лоша. Но е много по-изтънчена, усъвършенствана и богато структурирана от тази на ескимосите. И съприкосновението с

нея доведе до сериозна загуба на самочувствието на ескимосите, което никога няма да си възвърнат.

Джипът спря в края на чакъления път, по който се движеха.

Паркър се вторачи в картата, сетне погледна компаса на таблото.

— Трябва да завием наляво. Ще изминем още пет километра на запад и ще стигнем до шосе на име Виста Вали Роуд. Ще го пресечем и след около петнайсет километра може да излезем зад мотел „Спокойствие“.

— Добре. Наблюдавай компаса, за да сме сигурни, че се движим на запад — каза Стефан и отново подкара джипа.

— Господин Хикс ли е казал на отец Джерано всички тези неща за ескимосите и за мнението на ГИПК?

— Не всичко.

— Тогава си мислил и преди по въпроса.

— Е, не точно за контакт с извънземни. Но част от йезуитското образование включва безпристрастен поглед върху добрите и лошите резултати от усилията на църквата да разпространява вярата сред изостаналите култури през вековете. Общото мнение е, че сме причинили обезпокоителен брой щети, макар да сме донесли просвещение. Както и да е, ние учим и антропология, затова разбирам притесненията на ГИПК.

— Но аз още не съм убеден за какво точно се тревожи ГИПК.

— Замисли се за американските индианци. В края на краищата те не са били унищожени от оръжията на белите, а от сблъсъка между културите. Нашествието на нови идеи принудило индианците да видят сравнително примитивното си общество в нова светлина. И това е довело до загуба на самочувствието, на културната идентичност и социалната ориентация. ГИПК смята, че контактът между човечеството и една *много* напреднала извънземна цивилизация би имал същия ефект върху нас. Ще има загуба на религиозната вяра, на доверието в правителството, в ценностните системи, засилен комплекс за малоценност и самоубийства.

— А ти би ли загубил вярата си, отче?

— Не. Напротив — развълнувано заяви Стефан. — Ако в тази огромна вселена няма други форми на живот, *това* може да ме накара да помисля, че няма и Господ и еволюцията на нашия вид е

случайност. Защото, ако има Господ, Той обича живота и всички същества, които е създал и никога не би оставил вселената пуста.

— Много хора са на същото мнение.

— И дори ако създанията, с които се срещнем, да са драстично различни от нас на външен вид, вярата ми пак няма да се разклати. Когато е казал, че ни е сътворил по Свое подобие, Господ не е имал предвид външността ни, а душите, съзнанието и способността ни да разсъждаваме, да обичаме и да изпитваме състрадание. Тези са характерните черти на човечеството, подобни Нему. И това е посланието, което нося на Брендън. Мисля, че кризата във вярата му е предизвикана от спомен за среща с раса, драстично различна и невъобразимо по-висша от нас. И подсъзнателно той е започнал да вярва, че църквата лъже и Господ не ни е създал по свой образ и подобие. Искам да кажа на Брендън, че няма значение как изглеждат другите, нито колко са напреднали. Доказателството за Божието сътворение в тях е способността им да обичат и да използват дадения им от Бога интелект, за да тържествуват над предизвикателствата на вселената, която Той им е дал.

— Явно такова е било намерението им, за да дойдат чак дотук.

— Точно така! Сигурен съм, че когато възвърне паметта си, Брендън ще стигне до същия извод. Но за всеки случай искам да бъда до него, за да му помагам и напътствам.

— Очевидно много го обичаш.

Няколко секунди отец Висажик се взира в еднообразния бял свят отпред, като караше по-предпазливо от преди, после тихо каза:

— Знаеш ли, понякога съжалявам, че станах свещеник. Господ да ми е на помощ, но това е истина. Защото от време на време се замислям, че можех да имам семейство, с което да споделям всичко... Липсва ми семейство. Нищо друго. Брендън ми е като син, какъвто никога няма да имам. И много го обичам.

Паркър въздъхна и рече:

— Лично аз мисля, че ГИПК е пълна глупост. Първият контакт с други цивилизации няма да ни унищожи.

— Съгласен съм с теб. Грешката им е, че сравняват сегашната ситуация с контакта с примитивни култури. Разликата е, че ние не сме примитивни. Този контакт ще бъде между напреднала и свръхнапреднала цивилизация. Учените от ГИПК смятат, че ако някога

се осъществи такъв контакт, новината трябва да бъде пазена в тайна и оповестена едва след десет, дори двайсет години. Но те дълбоко грешат, Паркър. Ние можем да се справим с шока. Защото сме готови за срещата.

— Да — прошепна художникът.

Двамата се умълчаха, защото не бяха в състояние да говорят и да изразят с думи чувствата си при мисълта, че човечеството не е само във вселената.

Накрая Паркър се прокашля, погледна компаса и каза:

— Движиш се в правилната посока, Стефан. До Виста Вали Роуд трябва да има още километър и половина. А онзи човек в Чикаго, за когото спомена преди малко... Калвин Шаркъл... Какво е изкрещял на ченгетата?

— Твърдял е, че е видял извънземни и са били враждебно настроени. Страхувал се, че ще ни завладеят и повечето от съседите му са обладани. Казал, че извънземните се опитали да го контролират, като го завързали с ремъци за леглото и са се влели във вените му. Отначало се опасявах, че Шаркъл може би има право и онова, което се е спуснало в Невада, е било заплаха. Но докато пътувах, имах време да размишлявам. Шаркъл е объркал пленничеството си и промиването на мозъка му с приземяването на космическия кораб, който е видял. Мислел е за извънземни хората в защитно облекло, които са го затворили и надупчили с игли. Той е станал свидетел на приземяването на космически кораб и после е видял хората в защитно облекло, изпратени от правителството. И след като са промили мозъка му и са наблъскали в подсъзнанието му разни други неща, Шаркъл се е объркал напълно. Той не е бил заловен от извънземни, а изтезаван от събратята си човеците.

— Искаш да кажеш, че агентите на правителството са били в защитно облекло, докато разберат дали контактът с извънземните не съдържа риск от биологична зараза.

— Точно така. Някои от гостите на мотел „Спокойствие“ сигурно са се приближили до космическия кораб, затова е трябвало да ги смятат за заразени, докато не се появят доказателства за обратното. Знаем, че някои от посетителите в мотела ясно си спомнят, че са видели хора в защитните облекла — неколцина военни и специалистите по промиване на мозъци. Ето защо, горкият Калвин е

полудял от погрешната представа, възникнала от невъзможността да си спомни всичко ясно.

— До Виста Вали Роуд трябва да има още около осемстотин метра — каза Паркър, взирайки се в картата.

Снегът се сипеше безпощадно на жълтата светлина на фаровете. Снежинките танцуваха насам-натам, но щом вятърът се усилише, се разпръсваха и изчезваха, досущ призрачни балерини.

— Нещо се е приземило... — прошепна Паркър. — И щом е знаело достатъчно, за да затвори магистрала 80 заради събитието, правителството трябва отдавна да е следило космическия кораб. Но още не ми е ясно как са разбрали, че ще кацне тук. Екипажът е можел да промени курса, когато поиска.

— Освен ако не е катастрофирал. Може би някой сателит го е засякъл преди няколко дни или седмици. Ако космическият кораб не е променял посоката на движение, това би означавало, че нещо не е наред. И са имали време да изчислят точката, където ще падне.

— Не. Не мисля, че се е разбил.

— И аз.

— Иска ми се да вярвам, че са дошли живи дотук. И Доминик, и останалите не само са видели космическия кораб, но и... са се запознали с пришълците. Представяш ли си...

— Онова, което им се е случило в онази нощ, наистина е било странно, много по-необикновено, отколкото само да видят космически кораб от друга планета.

— Имаш предвид... способностите на Брендън и Доминик?

— Да. Случило се е нещо повече, отколкото само обикновен контакт.

Джипът стигна до върха на поредния хълм и започна да се спуска по склона. Въпреки завесата от сняг, Стефан видя фаровете на четири превозни средства, които бяха спрели напреки на Виста Вали Роуд.

Докато караше към тях, отец Висажик бързо разбра, че ще има неприятности.

— Картечни пистолети! — извика Паркър.

Стефан видя, че двама от мъжете пред тях държат на прицел седем човека — шестима възрастни и едно дете, които се бяха наредили до джип „Чероки“. Около тях стояха още десет мъже. Явно бяха военни, защото бяха облечени в еднакви бели, зимни униформи.

Отец Висажик разбра, че това са същите хора, които са замесени в затварянето на магистрала 80 тази вечер и преди осемнайсет месеца.

Те се обърнаха към него и Паркър, изненадани, че са ги прекъснали.

Стефан изпита желание да направи обратен завой, да настъпи до пода педала за газта и да избяга, но знаеше, че няма смисъл. Щяха да тръгнат след него.

Той изведнъж позна единия от хората, изправени пред джипа.

— Това е той, Паркър! Брендън!

— Другите трябва да са хората от мотела — рече Фейн, наведе се и разтревожено се вторачи през предното стъкло. — Но не виждам Доминик.

Сега, след като бе забелязал Брендън, отец Висажик се отказа от идеята да избяга. Но за съжаление не беше въоръжен. От друга страна, тъй като беше свещеник, той едва ли би използвал оръжие, дори да го имаше. Без да изпитва желание да атакува, но и без да е в състояние да се върне, Стефан продължи да кара бавно надолу, като трескаво се опитваше да измисли някакъв ход на действие, който би променил нещата.

— Какво ще правим сега? — попита Паркър, който явно се тревожеше за същото.

Дилемата им беше решена от военните. За изумление на отец Висажик, единият от хората с картечни пистолети откри огън по тях.

Джак Туист насочи лъча на фенерчето към оградата от стоманена мрежа и бодлива тел по перилата на Тъндър Хил.

— По стоманената мрежа не минава електрически ток — каза той.

— Тогава защо са предупредителните табели? — попита Джинджър.

— Да плашат аматьорите. Но в бодливата тел са преплетени жици и ако опиташ да се прехвърлиш отгоре, ще станеш на пепел. Ще прережем мрежата в долната част.

Доминик бръкна в една от брезентовите раници, извади ацетиленовата горелка и я даде на Джак, който я запали и започна да пробива дупка в стоманената мрежа. Съскането на горящата газ беше

по-силно от стенанията на вятъра. Синкавобелият пламък хвърляше странни отблясъци върху снега.

Нямаше опасност да ги видят от главния вход на военния склад, който се намираше нагоре по склона на хълма от другата страна на оградата. Ако Джак имаше право и охраната на склада беше предимно електронна, по периметъра не се разхождаха патрули. А в такова време и видеокамерите едва ли вършеха много работа, защото обективите им сигурно бяха заскрежени.

Разбира се, макар че искаха да влязат в склада и набързо да го огледат, нямаше да е трагедия, ако ги заловяха. В края на краищата това беше част от плана на Джак за привличане на вниманието към Тъндър Хил.

Доминик, Джинджър и Джак не бяха въоръжени. Оръжията бяха при другите в джипа, защото тяхното бягство беше особено важно. Ако противникът ги спре, всичко щеше да се провали. Доминик се надяваше, че оръжията няма да им потръбват и вече благополучно са пристигнали в Елко.

Докато Джак прерязваше дупка в мрежата, призрачната светлина на ацетиленовата горелка привличаше все по-силно вниманието на Доминик и изведнъж свърза настоящето с миналото. Той отново започна да си спомня.

Третият реактивен самолет прелетя толкова ниско над покрива на грила, че Доминик се хвърли на земята. Беше убеден, че ще падне върху него, но изстребителят отново се издигна нагоре. Доминик понечи да се изправи, но над покрива на мотела изрева четвърти самолет, който се насочи към дивата пустош отвъд магистрала 80, накъдето се бяха насочили и другите. Но макар че самолетите отминаха, земята продължаваше да се тресе, а нощта се изпълни с непрестанна експлозия. Доминик помисли, че сигурно идват още изстребители, макар странното електронно свистене да ставаше все по-силно и пронизително. Звукът не приличаше на рев на реактивни двигатели. Доминик стана, обърна се и видя Джинджър Вайс, Джорджа и Марси. Джак бягаше към тях, а Ърни и Фей излизаха от рецепцията. И Нед, и Санди. И всички останали. Тътенът започна да звучи като падането на водата в Ниагарския водопад, но съчетан с трясъка на хиляди тимпани. Електронното свистене предизвиква усещането, че режат с трион темето му. Появи се странна

сребристобяла светлина. Доминик погледна към небето и извика: „Луната! Луната!“ Изведнъж го обзе ужас и той залитна от изненада и страх...

— Луната! — изстена Доминик и осъзна, че е коленичил в снега, а Джинджър се е навела над него и го държи за раменете.

— Доминик? Добре ли си?

— Спомних си... нещо... Луната... Но не достатъчно.

Джак бе прерязал пролука в оградата и угаси ацетиленовата горелка. Мракът ги обви като криле на огромен прилеп.

— Хайде — каза Джак. — Да тръгваме. Бързо.

— Можеш ли да вървиш? — попита Джинджър.

— Да — отговори Доминик, макар че нещо бе стегнало като обръч гърдите му. — Но изведнъж... се уплаших.

— Всички се страхуваме.

— Нямам предвид, че може да ме хванат. Не. Страхувам се от нещо друго, което бях на път да си спомня... Божичко, треперя като лист.

Брендън ахна от изумление, когато полковник Фолкърк заповяда на един от хората си да открие огън по приближаващия се джип. Този откачен тип нямаше представа кой може да е в превозното средство. Военният, който получи заповедта, явно си помисли същото, защото не вдигна веднага оръжието. Но Фолкърк тръгна заплашително към него и изкрещя:

— Казах ти да откриеш огън, ефрейтор! Това е неотложен въпрос на националната сигурност. Онзи, който е в джипа, не е приятел на страната ни. Мислиш ли, че невинни цивилни лица ще се движат в планината в такава виелица? Стреляй! Убий ги!

Този път ефрейторът се подчини и в нощта отекна автоматичен откос. Фаровете на джипа угаснаха. Смъртоносният поток от куршуми проби металната обшивка и се заби в по-плътни прегради. Предното стъкло се строши на хиляди парченца. Джипът изведнъж набра скорост и се устреми към военните, после кривна наляво, блъсна се в една-две неравности и едва не се преобърна, но накрая спря на десетина метра от тях.

Преди пет минути, когато Нед премина хълма и излезе на Виста Вали Роуд само за да попадне на полковника и хората му, мигновено стана ясно, че пушките и пистолетите няма да им помогнат. Фолкърк бе придружен от много военни, всички въоръжени до зъби. Съпротивата би била чисто безумие.

Брендън се отчая, защото не използва необикновената си дарба, за да направи възможно бягството им. Той се чувстваше задължен да приложи телекинетичните си способности. Ако се съсредоточеше, вероятно щеше да направи така, че оръжията да излетят от ръцете на военните. Брендън усещаше, че силата е в него, но не знаеше как да я използва ефективно. Той не бе забравил как експериментът в грила се изплъзна от контрол. Тогава им провървя, че никой не пострада от падащите солници, пиперници и столове. Ако използваше таланта си, за да изтръгне оръжията от военните, Брендън можеше да не успее да обезоръжи всички едновременно и някои от тях щяха да открият огън при самоотбрана. Или картечните пистолети щяха да започнат да се въртят във въздуха, стреляйки напосоки, докато пълнителите им свършеха, и да обсипят с куршуми всички. Разбира се, Брендън щеше да излекува ранените. Но ако го раняха смъртоносно? Щеше ли да съумее да възвърне живота си? Пък и не беше сигурен дали ще може да възкреси и другите. Не беше хубаво да си надарен със силата на бог, ако заедно с благословията не си получил ясни инструкции.

Брендън гледаше надупчения от куршуми джип и отчаянието му нарастваше. Пътниците сигурно бяха ранени. Той можеше да им помогне. И беше длъжен да го направи. Не само като свещеник, но и като човешко същество. Брендън разбута групата командоси, чието внимание беше насочено към драмата пред очите им, и хукна към джипа.

Зад него се разнесоха виковете. Фолкърк заповяда на хората си да го застрелят.

Но Брендън продължи да тича, като се подхлъзваше, падаше и отново ставаше.

Никой не стреля, но той чу стъпки зад себе си.

Брендън отвори вратата, която се намираше най-близо до него. На нея се бе облегнал як и набит мъж на петдесетина години, който се свлече в ръцете му. Брендън видя кръв, но не много. Непознатият беше в съзнание, макар че всеки момент можеше да припадне. Очите му

бяха разфокусирани. Брендън го измъкна от джипа и внимателно го сложи да легне на снега.

Един от военните сложи ръка на рамото му и Брендън се обърна към него и гневно изкрещя в лицето му:

— Махни се от мен, скапано копеле! Аз ще го *излекувам*!

После Брендън произнесе такава злобна и мръсна псувня, че се стъписа, като я чу от устата си. Не знаеше, че може да говори така. Ефрейторът се ядоса и замахна с картечния пистолет, за да го удари с приклада в лицето.

— Чакай! — извика полковник Фолкърк и сграбчи ръката му, после се обърна към младия свещеник и го изгледа студено. — Давай. Искam да видя как ще се разобличиш пред очите ми.

— Да се разоблича? — учуди се Брендън. — Какви ги говориш?

— Давай — повтори Фолкърк.

Брендън не чака да го подканят още, коленичи до ранения мъж в снега и разкопча връхната му дреха. Кръвта бе напоила пуловера на две места — точно под лявото рамо и ниско вдясно на няколко сантиметра над колана. Брендън надигна пуловера и сложи ръце на раната над стомаха, защото изглеждаше по-сериозна от другата. Но не знаеше какво да направи после. Не си спомняше какво бе мислил и чувствал, докато лекуваше Емелийн и Уинтън. Какво задействаше лечителските му способности? Брендън усещаше как кръвта на непознатия изтича през пръстите му и болезнено съзнаваше, че животът му свършва, но не можеше да съсредоточи чудодейната сила. Отчаянието му се превърна в гняв срещу собственото му безсилие и глупост и срещу несправедливостта на смъртта.

Изведнъж Брендън усети затопляне в дланите си и разбра, че червените кръгове отново са се появили.

„Моля те — помисли той. — Нека да го *излекувам*.“

И тогава Брендън за пръв път почувства как загадъчната енергия в него се влива в ранения мъж. За разлика от преживяването му с Емелийн и Уинтън, сега той осезателно усещаше как плътта на непознатия нараства.

Брендън бе започнал не само съзнателно да използва вълшебната си дарба, но чувстваше, че силата се увеличава. След няколко секунди мъжът мигна и очите му се фокусираха. И когато вдигна ръце от огнестрелната рана, младият свещеник бе възнаграден с гледка, която

го накара да затаи дъх и зарадва сърцето му. Кървенето бе спряло. Гилзата се издигна от тялото на непознатия, сякаш изтласкана от вътрешен натиск, и свистейки, изскочи от плътта. Раната започна да се затваря.

Брендън бързо сложи ръце на по-малката рана на рамото на мъжа и изведнъж усети как вторият куршум, който не бе проникнал дълбоко като първия, излиза от разкъсаната плът и пада в дланта му.

През тялото на младия свещеник премина победоносна тръпка. Той изпита непреодолимо желание да отметне назад глава и да се засмее, защото бе победил смъртта.

Очите на пострадалия се проясниха. Отначало той погледна озадачено Брендън, сетне явно го позна и ужасено каза:

— Стефан... Отец Висажик.

Това познато и обичано име, произнесено от устата на непознат, стресна Брендън и го изпълни с необясним страх за наставника му.

— Какво? Какво за отец Висажик?

— Той сигурно се нуждае от помощта ти повече от мен. Побързай!

За миг Брендън не разбра какво му казва мъжът. После ужасен осъзна, че шофьорът на надупчения от куршуми джип трябва да е Стефан. Но това беше невъзможно. Как се бе озовал тук отец Висажик? Кога бе дошъл? Защо? С каква цел?

— Побързай — повтори непознатият.

Брендън скочи, мина покрай полковник Фолкърк и ефрейтора и заобиколи джипа. Но вратата на шофьора не искаше да се отвори. Изглежда, беше заключена. Или повредена от изстрелите. Брендън изпадна в паника и задърпа дръжката, но напразно. После се съсредоточи и й *внуши* да се отвори. Скърцайки и стържейки, вратата падна от изкривените панти. Тялото, което се бе прегърбило над волана, бавно започна да се свлича на земята.

Брендън сграбчи отец Висажик, измъкна го от джипа и го сложи да легне на студения сняг. Той видя лицето на пастора и промълви:

— О, Господи, не.

Очите на Стефан бяха безизразни, невиждащи и неподвижни. Брендън видя и кървавата бразда от ъгъла на дясното око до ухото. Тази рана не беше смъртоносна, но в гърлото на отец Висажик зееше огромна дупка, запълнена с разкъсана плът и съсирена кръв.

Брендън сложи треперещите си ръце на гърлото му. Дълбоко в себе си той почувства как силата извира от него и стига до изстиващото тяло на човека, когото обичаше и уважаваше.

Брендън използва цялата си загадъчна дарба, за да възвърне живота на Стефан, но скоро разбра, че чудото изисква взаимност между лечителя и пострадалия. Странно, но оздравяването беше двустранен процес. А животът в отец Висажик бе угаснал. Той бе починал, преди Брендън да стигне до джипа. Лечебната сила не можеше да съедини увредената плът. Брендън можеше да лекува само ранени и болни, но не и да възкресява.

От гърдите му се изтръгна скръбно ридание. Но той отказа да се предаде на отчаянието. Брендън поклати глава, преглъщайки сълзите и опита отново, твърдо решен да възкреси мъртвеца, макар да знаеше, че няма да може.

Той неясно осъзна, че говори. После, след минута-две разбра, че се моли на Бога — нещо, което не бе правил наскоро.

Брендън се молеше не инстинктивно и несъзнателно, с целия си плам и убеденост, комбинацията от необикновените му способности и Божията намеса да съживят отец Висажик. В този мрачен миг Брендън възвърна вярата си в Бога. Той *вярваше* с цялото си сърце и душа. Господ никога не отказваше да направи нещо в името на любовта и раната може би щеше да заздравее и пасторът да стане.

Брендън държеше ръце на ужасната рана и умоляваше Господ, но отец Висажик продължаваше да лежи неподвижно. Безжизнените му очи, някога изпълнени със сърдечност, топлина, интелигентност и обич се бяха вторачили, без да мигат, в нещо отвъд този свят.

Най-сетне Брендън трябваше да се примири, че такава е била волята Божия.

Гласът му потрепери. Той хвана отпуснатата ръка на Стефан и се вкопчи в нея като изгубило се дете. Сърцето му се изпълни с мъка.

Полковник Фолкърк се наведе над него.

— Е, силата ти има граници, а? Хубаво. Беше полезно да го науча.

Брендън вдигна глава и погледна грубо изсеченото лице и странните, сякаш прозрачни очи, и не почувства страха, който преди малко полковникът бе предизвикал в него.

— Той умря, без да има възможност да се изповяда. Аз съм свещеник. Ще стоя тук и ще направя каквото трябва. И когато приключа, ще се присъединя към другите. Единственият начин да ме помръднеш оттук е, ако ме влачиш или убиеш. Ако не можеш да чакаш, тогава ще трябва да ме застреляш в гръб.

С мокро от сълзите и от снега лице Брендън се обърна към отец Висажик, пое дълбоко въздух и установи, че без колебание произнася латинските думи на молитвата.

Джак, Доминик и Джинджър без усилие се провряха през дупката в стоманената мрежа.

Джак огледа терена с прибора за нощно виждане, търсейки камери за наблюдение и алармени системи с фотоклетки и сензори. Той видя два стълба, на които бяха монтирани камери, покриващи от различни ъгли тази част от периметъра на Тъндър Хил. Но обективите им сигурно бяха заскрежени. Той не забеляза детектори за движение.

Джак извади уред с размерите на портфейл — усъвършенстван вариант на волтметър, който регистрираше електрически ток от жици, заровени на петдесет сантиметра под земята. Джак бавно измина едва три метра, когато детекторът започна тихо да пиука и да проблясва с кехлибарена светлина.

Той мигновено спря, отстъпи няколко крачки назад и повика при себе си Джинджър и Доминик.

— На четири-пет сантиметра под земята има чувствителна на натиск алармена система. Започва на около три метра от оградата и съм сигурен, че минава по целия периметър на склада. Системата представлява плетеница от жици, по които минава електричество с нисък волтаж. Направена е така, че някои от жиците се прекъсват, когато върху тях стъпи нещо или някой с тегло, да речем, двайсет и пет килограма. Тежестта на снега не им влияе, защото е разпределена равномерно. Активира се от локализиран натиск като например стъпка на човек.

— Колко е широка плетеницата? — попита Джинджър.

— Най-малко два и половина-три метра. Искат да са сигурни, че ако дойде умник като мен и открие системата, ще бъде невъзможно да я прескочи.

— Не знам за вас — рече Доминик, — но аз не мога да *прелетя*.

— Не съм много сигурен... Ако си имал време да изследваш способностите си... Щом можеш да вдигаш столове, защо да не можеш да издигнеш и себе си? — попита Джак, после видя, че предложението му стресна Доминик, и добави: — Но ти не си имал време да се научиш да контролираш дарбата си, затова ще разчитаме на онова, с чиято помощ стигнахме дотук.

— Какво? — попита Джинджър.

— Гениалността ми — ухили се Джак. — Ето какво ще направим. Ще вървим покрай оградата, докато видим някое голямо дърво на десетина метра отвъд алармата.

— И после? — попита Доминик.

— Ще видите.

— Ами ако няма дърво? — попита Джинджър.

— Мислех те за по-голям оптимист, докторе. Щом казвам, че ни трябва дърво, очаквам да ми отговориш: „Да, ще намерим цяла гора.“

Тримата видяха подходящо дърво само триста метра по-нататък. Огромният бор беше дебел и широко разклонен, извисяваше се на двацет и пет метра и беше на десет-дванайсет метра от оградата.

Използвайки отново прибора за нощно виждане, Джак огледа масивния бор, докато видя клон, какъвто му бе необходим. Той прибра уреда и извади нещо, което приличаше на котва с четири куки. Джинджър и Фей я бяха купили от Елко заедно с другите неща. За куката беше завързано найлоново въже, дълго трийсет метра, и предназначено за алпинисти.

Джак провери възела, хвана единия край на въжето с дясната си ръка, размаха го като ласо и хвърли куката, която описа дъга и падна на метър от целта.

Търпеливо намота въжето и я издърпа. Джак не се притесняваше, че може да задейства чувствителната на натиск алармена система, защото куката не беше достатъчно тежка. След минута-две той опита отново.

Вторият път Джак я хвърли там, където искаше — на набелязания клон. После опъна въжето и завърза другия му край за най-близкия стълб на оградата.

Джак подскочи, хвана въжето с две ръце, сетне прехвърли и краката си и ги кръстоса. Лицето му беше обърнато към небето, а

гърбът — успоредно на земята. Сетне протегна ръце, придърпа се сантиметър по сантиметър и започна да се изтласква по въжето. Той демонстрира техниката на Доминик и Джинджър и преди да стигне до опасната зона, скочи на земята.

Доминик се хвана с двете си ръце за въжето още с първия подскок, но му трябваше цяла минута, докато преметне и краката си.

Джинджър беше само метър петдесет и пет и трябваше да я повдигнат, за да стигне до въжето. Но за изненада на Джак, тя веднага успя да кръстоса глезени.

— В много добра форма си — отбеляза Джак. — Аз ще мина пръв с двете най-тежки раници. За вас ще остане по една. Джинджър, ти ще бъдеш втора, а Доминик — последен. Дръжте краката си кръстосани около въжето и, за Бога, не пускайте ръцете си, докато се изтласквате. Опитайте се да стигнете до дървото, но ако ръцете и краката ви не издържат, може да скочите три-четири метра преди бора. Жиците на алармената система вероятно свършват там.

— Ще стигнем до дървото — уверено каза Джинджър. — Разстоянието е само десетина метра.

— Само след три метра ще имате чувството, че ръцете ви ще излязат от ставите — рече Джак. — А след четири-пет метра ще имате чувството, че *наистина* са излезли.

Нещо в реакцията на Брендън Кронин към смъртта на отец Висажик стресна Лийланд Фолкърк. Когато младият свещеник поиска време и уединение, за да даде последно причастие, в очите му пламтеше негодувание, а в гласа му прозвуча такава тъга, че човешката му същност не предизвика съмнение.

Страхът на Лийланд от извънземна зараза и обладаване беше неизчерпаем и го изяждаше жив. В космическия кораб той бе видял странни неща, които оправдаваха параноята му. Но дори на Фолкърк му беше трудно да повярва, че мъката на Кронин е изкусна игра на извънземен в човешка външност.

Но въпреки това с необикновените си способности Кронин беше един от двамата главни заподозрени, че са обладани. Другият беше Доминик Корвези. Откъде произлизаха лечителската дарба и телекинезата, ако не от кукловод, вселил се в човешките им тела?

Лийланд беше объркан.

Той се отдалечи от коленичилиия свещеник, после спря, поклати глава и се опита да проясни мислите си. Фолкърк погледна останалите шестима свидетели, изправени до джипа на Джек Туист, хората си, раздвоени между необходимостта да изпълнят дълга си и объркването, и непознатия, който беше жив и здрав. Излекуването му беше чудо и повод за празнуване, а не за страх, благословия, а не проклятие. *Но Лийланд знаеше какво има в Тъндър Хил* и това поставяше нещата в различна светлина. Излекуването беше измама и хитра заблуда, за да го накарат да мисли, че ползата от сътрудничеството с врага е голяма и не оправдава съпротивата. Те предлагаха край на болката. И вероятно край на смъртта, освен внезапната, която не можеше да бъде избегната. Но Фолкърк знаеше, че болката е същината на живота. Беше опасно да се мисли, че е възможно бягство от болката. Подобни надежди неизменно рухваха. А болката от разбитите на пух и прах надежди беше по-силна, отколкото, ако събереш сили и я издържиш. Лийланд смяташе, че физическото, психическото и емоционалното страдание е същината на човешкото състояние, и оцеляването и запазването на разсъдъка зависят от издръжливостта на болка. Човек бе предопределен да заяква от болката, за да не бъде победен от нея и всеки, който предлагаше нещо, извън пределите на човешкото познание, трябваше да бъде посрещнат с недоверие и презрение.

Полковник Фолкърк вече не беше объркан.

Големият военен камион имаше метални пейки. Трупът на отец Висажик беше завързан с ремъци за една от тях, а на останалите седяха Джорджа, Марси, Брендън, Ърни, Фей, Санди, Нед и Паркър. Полковник Фолкърк бе плъзнал резето от външната страна. Трясъкът накара Джорджа да си представи затворнически килии и я изпълни с отчаяние. На тавана имаше лампа, но Фолкърк не заповяда да я запалят, затова бяха принудени да пътуват на тъмно.

Ърни издържаше забележително добре на мрака, макар че всички очакваха да му стане зле, докато беше затворен в непрогледната тъма. Но той седеше до Фей, държеше ръката ѝ и се справяше. От време на време го обземаше безпокойство, характеризиращо се с пристъпи на задушаване, които Ърни бързо преодоляваше.

— Започвам да си спомням реактивните самолети, за които Доминик говореше — каза той. — Бяха най-малко четири. Прелетяха много ниско... И после се случи нещо друго, което не си спомням... Но се качих на микробуса и подкарах като луд към магистрала 80... към онова особено място, което означава много за мен и за Санди. Това е всичко засега. Но колкото повече си спомням... толкова по-малко ме е страх от мрака.

Полковникът не остави пазачи при тях. Фолкърк явно мислеше, че е опасно дори двама-трима въоръжени войници да пътуват в компанията им.

Преди да ги качат в камиона, полковникът, изглежда, беше на път да нареди да ги екзекутират. Стомахът на Джорджа се бе свил от страх. Но после Фолкърк се успокои, макар че тя не беше сигурна дали ще ги пусне живи, след като пристигнат там, където отиваха.

Фолкърк поиска да знае къде са отишли Джинджър, Доминик и Джак. Отначало никой не отговори и това го вбеси. Той сложи ръка на главата на Марси и тихо им каза на каква болка ще подложи детето, ако продължават да мълчат. Ърни го наруга, че е позор за униформата. После с нежелание го информира, че Джинджър, Доминик и Джак са поели на запад от мотел „Спокойствие“, отправяйки се към Батъл Маунтин, Уинимака и Рино.

Това, разбира се, беше лъжа. За миг Джорджа изпита желание да му изкрещи да не излага на риск живота на дъщеря ѝ, но осъзна, че няма начин Фолкърк да разбере дали тази история е измислена. Полковникът обаче изрази съмнения. Но Ърни му разказа още подробности за маршрута, по който Джак уж беше тръгнал и накрая Фолкърк изпрати четирима души да издирят бегълците.

Марси ожесточено се притискаше до майка си. Полукататоничното ѝ състояние бе отстъпило място на силна необходимост от обич и близост, макар че още бе откъсната от реалността. Но внезапното ѝ желание да я прегърнат се стори на Джорджа надежден знак, че момиченцето ще излезе от унеса.

Джорджа не предполагаше, че нещо може да отклони вниманието ѝ от безпокойството за дъщеря ѝ. Но няколко минути след като камионът потегли, Паркър Фейн започна да им обяснява защо двамата с отец Висажик бяха предприели това рисковано пътуване в снежната буря. Новините бяха толкова потресаващи, че изместиха

всичко друго от мислите на Джорджа. Художникът им разказа за Калвин Шаркъл и как Брендън е предал необикновените си способности на Емелийн Холбърг и Уинтън Толк.

— И сега... може би... и на мен — добави Паркър с такова страхопочитание, че кожата на Джорджа настръхна.

Сетне Фейн заговори за ГИПК и им обясни какво трябва да са видели в онази лятна нощ през юли. Нещо бе слязло от небето. И светът вече никога нямаше да бъде същият.

Нещо бе слязло от небето.

Камионът се изпълни с развълнувани гласове. Реакциите варираха от изумлението и недоверието на Фей до мигновения и ентусиазиран възторг на Санди.

Тя изведнъж си спомни откъси от онази нощ.

— Четвъртият самолет прелетя толкова ниско над покрива на грила, че едва не го отнесе. Вече всички бяхме излезли навън. Земята вибрираше така, сякаш имаше земетресение. Дори въздухът трептеше. — Тонът ѝ представляваше странна смесица от радост и страх. Всички млъкнаха, за да чуят какво ще им каже. — После Доминик... погледна към небето и извика: „Луната! Луната!“ И ние вдигнахме глави нагоре и видяхме... нещо по-ярко от луната. За миг ни се стори, че пада върху нас. Не си ли спомняте?

— Да — промълви Ърни. — Спомням си.

— И аз — каза Брендън.

И тогава в паметта на Джорджа също пробягна спомен — необикновено ярка, странна луна, която връхлита върху тях.

— Някои се разкрещяха, други побягнаха. Всички се уплашихме. Тътенът и вибрациите се усилиха. Усещах ги в костите си. Шумът приличаше на думкане на барабани, примесено с изстрели. Но се чуваше и друг звук — странно свистене, което се засилваше с всяка изминала секунда. Изведнъж луната стана *изключително* ярка. От нея излязоха лъчи, които осветиха паркинга със снежнобял блясък... и после се *промениха*. Луната стана кървавочервена. И тогава всички разбрахме, че това не е луната, а нещо друго.

Джорджа си спомни как луната се бе превърнала от снежнобяла в тъмnochервена и преградите в паметта ѝ, имплантирани от специалистите по контролиране на съзнанието, започнаха да се рушат, досущ пясъчни замъци, залени от приливна вълна. Тя се запита как е

могла толкова често да разглежда албума на Марси и да не я осени прозрението. Джорджа се разтрепери от страх пред неизвестността и от неопишуемо вълнение.

— После се спусна над грила, но не се движеше бързо като изстребителите, а бавно... Беше много красиво и в онзи миг всички разбрахме какво виждаме, по-точно какво би трябвало да бъде, защото не приличаше на нищо, направено на този свят...

Джорджа се разтрепери още по-силно, когато спомените се завърнаха с по-голяма образност. Спомни си как стоеше пред грил „Спокойствие“, притискаше Марси в обятията си и гледаше космическия кораб, който беше съвсем различен от летящите чинии и ракетите във филмите. В него нямаше нищо особено — нито разноцветни светлини, нито стърчащи антени и модули, необикновен дизайн или блясък на непознат метал и странни оръжия. Обвиващото го тъмнорвено сияние явно беше енергийното поле, с помощта на което се движеше. С изключение на това, космическият кораб изглеждаше съвсем обикновен — голям цилиндър с дължина петнайсет метра и четири метра и половина в диаметър, заоблен от двата края, досущ капсула на червило. През блестящото енергийно поле се виждаше корпусът. Космическият кораб мина над грила и се спусна към магистрала 80. Дъхът на Джорджа секна, сърцето ѝ започна да бие като обезумяло и гърдите ѝ се изпълниха с бурни, смесени емоции. Имаше чувството, че стои пред врата, отвъд която се намира смисълът на живота.

— Космическият кораб се приземи в дивата пустош край магистрала 80, на онова място, което някои от нас усещат, че е особено, макар да не знаем защо — каза Санди. — Самолетите го последваха. И всички от мотела и грила почувствахме, че трябва да отидем там. Нищо не можеше да ни спре! Затова се качихме на колите и тръгнахме...

— Двамата с Фей бяхме в пикапа на мотела — каза Ърни, който вече не дишаше учестено. Никтофобията му явно бе изчезнала от притока на спомените. — Доминик и Джинджър дойдоха с нас. И онзи комарджия. Зебеда Ломак от Рино. Затова е написал имената ни на плакатите с луната. Някакъв неясен спомен трябва да е пробил преградата в паметта му.

— А ти, Джорджа, съпругът ти, Марси и още неколцина човека се качихте в нашия пикап — рече Санди. — Брендън, Джак и другите тръгнаха с коли. Отидохме там и спряхме до предпазния парапет. Дойдоха и няколко автомобили от Елко. Събрахме се и се вторачихме в космическия кораб. Сиянието около него бе избледняло. Беше по-скоро кехлибарено, а не червено. Отначало всички мълчахме. Колебаехме се. Не мога да опиша какво чувствах, но вие знаете.

Джорджа си спомни, че бе изпитала страхопочитание и почуда. Тя имаше чувството, че човечеството е живяло в тъмна кутия и сега най-последно капакът се бе повдигнал. Нощта никога вече нямаше да бъде тъмна и изпълнена с лоши предзнаменования, нито бъдещето — страшно като миналото.

— Стоях там и гледах космическия кораб. Беше много красив. И изведнъж всичко, което ми се бе случило в детството... изгуби значение. Баща ми сякаш никога не бе съществувал — продължи да разказва Санди. Гласът ѝ потрепери от вълнение. — Дотогава живеех в страх, че един ден той ще ме намери, отново ще ме *обладае* и ще ме накара да замина с него. Това беше глупаво, но... не можех да се отърся от този страх, защото животът беше кошмар за мен. Но докато гледах космическия кораб, разбрах, че повече никога няма да се страхувам от баща ми и той е нищо — само един болен човек, незначителна прашинка в необятния космос...

Джорджа се зарадва на прозрението на Санди. Да, точно това означаваше космическият кораб — освобождаване от най-лошите ни, потискани страхове. Макар че пришествието може би не носеха отговор на проблемите, измъчващи човечеството, самата им поява беше достатъчна.

— Докато гледах космическия кораб — развълнувано продължи Санди, — изведнъж почувствах, че завинаги ще забравя болката и... съм *някой*. Дотогава се смятах за нищожество, омърсена и безполезна вещ за употреба. Нямах достойнство. В онзи миг осъзнах, че сме само пращинки в необятния космос и *някой* не е по-важен от другия... Ах, как би искала да намеря думи, за да се изразя по-добре.

— Много хубаво го обясняваш — каза Фей.

— Но макар и само пращинки, ние... принадлежим към раса, която един ден може да отиде там, горе, в мрака, откъдето бе дошъл корабът, затова имаме своето място и орис. И излезем ли от тъмата,

всичко, което сме изстрадали, ще си е заслужавало, защото е било част от стремлението ни да отидем там. Всички тези мисли минаха през главата ми, докато стояхме на магистралата. И изведнъж започнах да плача и да се смея...

— Спомням си! — възкликна Нед. — Да! Стояхме на пътя и ти ме прегърна и се притисна до мен. Тогава за пръв път ми каза, че ме обичаш. Беше приказно! Там, където се бе приземил *космически кораб*! Но за мен нищо друго нямаше значение, само думите ти, че ме обичаш. А те ми отнеха спомена. Дойдоха с проклетите си психотропни вещества и методи за контролиране на съзнанието и ми взеха спомена за мига, в който за пръв път ми каза, че ме обичаш. Но сега си спомних всичко и никога повече няма да ми го отнемат. Никога.

— А аз още не си спомням нищо — натъжено каза Фей. — Искам да си спомня.

Всички се умълчаха.

Джорджа знаеше, че мислеха за едно и също. Съществуването на друг, по-висш интелект поставяше човешките стремления в различен контекст. Безкрайните борби на човечеството да завладява, господства, поробва и с кръв и болка да налага една или друга философия — всичко това сега изглеждаше безнадеждно дребнаво и безсмислено. Ограничените и фокусирани във властта философии със сигурност щяха да се сгромолясат. Религиите, които проповядваха единство на всички хора, вероятно щяха да процъфтят, но подстрекаващите към насилие щяха да изчезнат. Това беше невъзможно да се обясни, но беше лесно да се *почувства*. Джорджа съзнаваше, че контактът с извънземни съдържа потенциала да обедини в една нация цялото човечество. За пръв път в историята всеки индивид щеше да се радва на уважение, с каквото единствено доброто, любящо семейство — нито крал, нито правителство — може да даде.

Нещо бе слязло от небето.

И човечеството можеше да се извиси във всяко едно отношение.

— Луната — промълви Марси. — Луната.

Джорджа искаше да я успокои, че всичко е наред. Марси щеше да си спомни и да разбере, че няма нищо страшно, а случилото се е прекрасно, и да се засмее. Но тя не каза нищо, защото не знаеше какво възнамерява да прави с тях полковник Фолкърк. Докато бяха в ръцете му, Джорджа не смееше да храни надежди за щастлива развръзка.

— Спомням си още неща — каза Брендън. — Слязох по насипа на магистралата. Тръгнах към космическия кораб, който блестеше като кехлибарен кристал. Вървах бавно. Последваха ме и други хора. И ти беше с нас, Фей... И Ърни, и Доминик, и Джинджър. Но само Доминик и Джинджър се приближиха заедно с мен до космическия кораб. И когато стигнахме до него, видяхме... отворена овална врата...

Джорджа си спомни, че стоеше до предпазния парапет на магистралата и се страхуваше да се приближи до космическия кораб заради безопасността на Марси. Тя видя как Брендън, Доминик и Джинджър стигнаха до златистия летателен апарат. Джорджа искаше да извика и да ги предупреди, но в същото време и да ги насърчи. Тримата се скриха от погледа ѝ и останалите хора се втурнаха на изток, за да ги видят. Джорджа също видя вратата — овал от пламтяща светлина от едната страна на лъскавия корпус.

— Тримата се събрахме пред вратата — продължи Брендън. — Доминик, Джинджър и аз. Мислехме, че... нещо ще излезе оттам. Но никой не се показва. Ала светлината, приказното златисто сияние, което виждам в сънищата си... беше успокояващо и ни *привличаше*. Мили Боже, колко се страхувахме! В същия миг чухме, че пристигат хеликоптери. Разбрахме, че щом дойдат на сцената, хората на правителството ще поемат нещата в свои ръце и ще ни изгонят, затова...

— Влязохте вътре — каза Джорджа.

— Да — отговори Брендън.

— Спомням си — рече Санди. — Да, вие тримата влязохте вътре.

Величието на спомена беше завладяващо, защото това беше мигът, когато за пръв път представители на човешката раса бяха стъпили на място, сътворено нито от природата, нито от техните ръце. Този момент завинаги раздели историята на Преди и После. Преградите в паметта им рухнаха окончателно и всички се умълчаха, унесени в спомени.

Камионът бръмчеше към неизвестното си местоназначение.

— Какво стана, когато влязохте вътре? — попита Паркър.

Използвайки въжения мост, Джинджър, Доминик и Джек минаха над чувствителната на натиск алармена система и се приближиха до

главния вход на Тъндър Хил.

Джинджър погледна огромните противобомбени порти. Снегът бе заскрежил лъскавата стомана в загадъчни очертания, които сякаш трябваше да имат някакво значение.

Вратата вдясно не изглеждаше по-малко страховита от гигантските порти, но Джак остана невъзмутим. Той бе донесъл портативния компютър със системата ИСИП. Джинджър бе забравила какво означават инициалите. Джак бе казал, че това е устройство за проникване във всякакви електронни ключалки и не се продава на цивилни граждани. Но тя не попита откъде го е взел.

Тримата действаха, без да разговарят. Джинджър наблюдаваше дали по пътя няма да блеснат фарове и оглеждаше покритата със сняг долина. Доминик осветяваше с фенерче десетцифрената електронна ключалка, а Джак се опитваше да разгадае кода с помощта на миниатюрните сонди на ИСИП. Приклепнала на едно коляно в снега, Джинджър се чувстваше уязвима. Животът в Бостън ѝ се струваше безкрайно далеч. Вятърът брулеше лицето ѝ. Снежинките се разтопяваха в миглите ѝ и водата се стичаше в очите ѝ. Каква ситуация! Невинни хора да бъдат докарани до такова състояние. За какъв се мислеше онзи проклет полковник Фолкърк? А хората, които му даваха заповеди? Те не бяха истински американци, а чудовища. Спомни си снимката на Фолкърк във вестника. Щом погледна лицето му, Джинджър разбра, че не може да му се има доверие. Обзе я страх.

След по-малко от четири минути, откакто Джак се залови за работа, се чу свистене на сгъстен въздух. Джинджър се стресна, обърна се и видя, че вратата се отваря. Доминик залитна от изненада, а Джинджър седна в снега.

Не се чува алармени звънци. Зад вратата имаше бетонен тунел, осветен от флуоресцентни лампи. Проходът завиваше наляво и водеше до друга стоманена врата.

— Стойте тук — каза Джак и влезе да огледа тунела.

Джинджър застана до Доминик и макар да знаеше, че част от плана им е да се предадат като заложници, изпита импулсивно желание да избяга. Доминик явно отгатна мислите ѝ, защото я прегърна, за да я увери, че не е сама. След минута-две Джак излезе.

— На тавана има две камери за наблюдение...

— Видяха ли те? — прекъсна го Доминик.

— Едва ли. Не проследиха движенията ми. Подозирам, че трябва да затворим външната врата, преди да се опитаме да отворим вътрешната. И *тогава* камерите ще се активират. Забелязах и дюзи за газ, скрити до лампите. Според мен, щом затвориш външната врата, камерите те поглеждат и ако не те харесат, може да те приспят с упойващ газ или с нещо смъртоносно.

— Готови сме да ни заловят, но не и да бъдем убити с газ като къртици — каза Доминик.

— Няма да затваряме външната врата, докато не отворим вътрешната — заяви Джак.

— Но нали каза...

— Трябва да има начин — прекъсна го Джак и намигна.

Тримата заровиха раниците в снега. Джак смяташе, че повече няма да се нуждаят от техническите средства и само ще се забавят, ако носят всичко. После влязоха в тунела и Доминик повдигна Джинджър, която преряза с нож кабелите на камерите за наблюдение. Отново не прозвуча алармен звън.

Те оставиха външната врата отворена и тръгнаха към вътрешната.

Джак посочи квадратното стъкло, вградено в скалната стена вдясно от вратата.

— Това е единственият начин да се отключи вратата. Започнаха да инсталират такива ключалки, когато преди осем години напуснах специалните сили. Трябва да сложиш дланта си на стъклото. Компютърът на охраната сканира отпечатъка ти и ако имаш право на достъп, отваря вратата.

— А ако нямаш право на достъп? — попита Доминик.

— Тогава пускат газ.

— Е, и как ще отвориш вратата? — попита Джинджър.

— Не мога да я отворя — отговори Джак.

— Но ти каза...

— Трябва да има начин. — Джак погледна Доминик и се усмихна. — Вероятно *ти* ще можеш да я отвориш.

Писателят се вторачи в него така, сякаш Джак се бе побъркал.

— Аз? Сериозно ли говориш? Но аз не разбирам нищо от алармени системи.

— Но можеш да повдигаш столове и да правиш други номера.

— Не. Не знам как да отворя вратата.

— Мисли за нея, съсредоточи се и направи онова, което снощи стори със слънцата.

Доминик поклати глава.

— Не мога да контролирам силата. Видя как не успях да я овладя. Ами ако започне да действа хаотично? Може да нараня теб или Джинджър. Или да задействам дюзите за газта и всички да умрем. Не. Твърде рисковано е.

Тримата се умълчаха, после Джак каза:

— Доминик, ако не опиташ, тогава единственият начин да влезем е, като се предадем.

Писателят остана непреклонен.

Джак се приближи до външната врата, вдигна ръка и посочи едно копче на скалната стена.

— Това е топлинен детектор. Ако не се опиташ да отвориш вътрешната врата, ще го докосна и външната ще се затвори. Ще бъдем хванати в капан тук. Програмата за проверка на достъпа ще се задейства и когато установи, че камерите за наблюдение са повредени, компютърът ще вдигне тревога и ще алармира хората от охраната.

— Нали една от причините да дойдем тук беше да ни заловят? — каза Доминик.

— Дойдохме да огледаме обстановката и *после* да ни хванат.

— Е, тогава ще се задоволим само да станем заложници.

Джинджър не се съмняваше кой ще надделее в спора. Тя харесваше Доминик Корвези и му се възхищаваше, защото донякъде той възплащаваше енергичността и решителността на Ана Вайс и скромността и стеснителността на Джейкъб. Писателят беше добродушен и умен. Джинджър би му поверила живота си. Всъщност вече го бе сторила. Но тя знаеше, че Джак Туист ще спечели, защото бе свикнал да постига своето, докато по собствените му признания Доминик бе започнал да побеждава едва от по миналото лято.

— Ако не могат да ни видят, те със сигурност ще пуснат газ — добави Джак. — Може само да ни упоят. Но може и да използват цианид или друг смъртоносен газ.

— Блъфираш — рече Доминик.

— Мислиш ли?

— Не би направил така, че да ни убият.

— Забрави ли, че имаш работа с престъпник професионалист?

— Вече не си такъв.

— Душата ми още е черна — ухили се Джак и този път обезпокоителната, маниакална нотка в черния му хумор и студеният блясък в кривогледото око накараха Джинджър да се запита дали наистина той не смята да направи така, че да загинат, ако не постигне своето.

— Смъртта ни не е част от плана — каза Доминик. — Това ще провали всичко.

— Отказът ти да помогнеш също не влизаше в плана. За Бога, Доминик, направи го!

Колебаейки се, Доминик погледна Джинджър и каза:

— Дръпни се колкото е възможно по-далеч.

Тя застана до Туист.

— Доминик — продължи Джак, — ако вратата се отвори, бързо влез вътре. От другата страна сигурно ще има пазач. Той ще се изненада, като те види, защото не се е активирала програмата за достъп. Ако съумееш веднага да го удариш, аз ще се вмъкна веднага след теб и ще му запуша устата. Това ще увеличи шансовете ни да проникнем по-навътре в склада и да видим повече, преди да ни хванат.

Доминик кимна, обърна се към вътрешната врата и прокара пръсти по стоманата, сетне погледна квадратното стъкло, което разчиташе отпечатащи на длани и пръсти.

Джак дръпна ръката си от копчето, което заплашваше да натисне. Джинджър разбра, че той нямаше да рискува да загинат, а вероятно щеше да ги поведе навън, към будката на пазача и да поиска да ги арестуват. Но убийственият му поглед преди малко беше изключително убедителен.

Неочаквано вътрешната врата се отвори. Макар да бе предизвикал движението ѝ, Доминик се стресна толкова много, че отскочи назад, вместо да се втурне напред, както му бе казал Джак. Писателят мигновено осъзна грешката си и хукна към подземния свят вътре.

Джак натисна копчето, за да затвори външната врата, после побягна след Доминик.

Джинджър ги последва, очаквайки да чуе шум от боричкане или изстрели, и се озова в друг, огромен тунел със скални стени. На

скелето над главата ѝ бяха окачени лампи. Масата на пазача беше на три метра след входа. На нея имаше няколко списания и компютър, но хора не се виждаха.

Всъщност целият тунел беше пуст и тих като мавзолей.

— Би трябвало да има охрана — измърмори Джак. Макар и тих, гласът му отекна по скалните стени.

— Какво ще правим сега? — разтреперан попита Доминик, който бе изненадан от способността си да фокусира силата толкова скоро след експеримента предишната вечер.

— Нещо не е наред — каза Джак. — Но не знам какво. Защо няма пазач? Това тук е само товарната зона. Главната част на базата сигурно е долу. Трябва да слезем там.

— Тогава да тръгваме — каза Джинджър и тримата се отправиха към недрата на Тъндър Хил.

2.

СТРАХ

Безпокойството на Доминик нарасна.

Тримата се промъкнаха до асансьора, но преди Джак да натисне копчето, Доминик отново бе осенен от прозрение. Както и преди, споменът беше изключително образен и измести реалността. Този път той си спомни съдбовното събитие от шести юли — метаморфозата на луната от бяла в тъмночервена. После се оказа, че това не е луната, а приземяващ се космически кораб — обикновен цилиндър, в който нямаше нищо забележително.

Когато първоначалната интензивност на спомена избледня, Доминик осъзна, че се е облегал на затворените врати на асансьора. Той усети ръка на рамото си, обърна се и видя Джинджър. Джак стоеше зад нея.

— Какво има? — попита тя.

— Спомних си... още нещо.

— Какво? — попита Джак.

Доминик им каза.

Не беше необходимо да ги убеждава, че в онази лятна нощ бяха установили контакт с извънземен космически кораб. В мига, в който

им напомни какво са видели, преградите в паметта им окончателно рухнаха. На лицата им се изписа неопишуема смесица от страхопочитание, ужас, радост и надежда.

— Влязохме вътре — учудено каза Джинджър.

— Да — рече Джак. — Ти, Доминик и Брендън.

— Но аз не си спомням... какво ни се случи там — каза тя.

— И аз — рече Доминик. — Спомних си всичко до минутата, в която влязохме в онази златиста светлина... но нищо повече.

За миг те забравиха за опасностите, които ги дебнеха в Тъндър Хил.

Красивото, изящно лице на Джинджър пребледня. Но не само от страх.

Едва сега и Доминик, и тя разбраха защо бяха почувствали такава близост, когато се видяха на летището в Елко. В онази юлска нощ бяха влезли заедно в космическия кораб и бяха споделили нещо, което ги бе свързало завинаги.

— Космическият кораб трябва да е тук, в Тъндър Хил — заяви Джинджър.

Доминик се съгласи с нея.

— Затова правителството е отнело земята на онези двама фермери. Разширили са територията на склада, за да бъде по-трудно някой да забележи камиона, с който са го докарали.

— Да — каза Джак. — Но защо са скрили случилото се?

— Не знам — отговори Доминик и натисна копчето, за да извика асансьора. — Но може би ще разберем.

Тримата слязоха на второто ниво.

Вратите се отвориха и те се озоваха в огромна овална пещера с диаметър стотина метра. Лампите на високото скеле осветяваха странна колекция от сгради с метални стени, наредени покрай скалните стени. От главното помещение се разклоняваха четири големи пещери, едната от които беше затворена с огромни дървени врати — странно примитивни за инак свръхмодерната военна база. Останалите три пещери бяха отворени и осветени и Доминик видя джипове, бронирани коли, камиони, хеликоптери и дори самолети. Имаше и още сгради. Някои от прозорците светеха. Доминик знаеше, че Тъндър Хил представлява огромен арсенал и подземен град, но не подозираше колко е грамаден.

Но най-учудващото беше, че Тъндър Хил изглеждаше изоставен. Второто ниво беше безлюдно като първото. Нямаше пазачи и служители. Не се чуваха гласове или други звуци. Вярно, по това време по-голямата част от членовете на персонала вероятно се бяха прибрали в квартирите си, но все неколцина можеше да са останали да работят до късно. Пък и ако си почиваха, би трябвало да се чува музика, телевизия и разговори.

— Всички ли са мъртви? — прошепна Джинджър.

— Казах ви, че нещо не е наред — тихо каза Джак.

Доминик усети, че огромните дървени врати го привличат, затова позволи на инстинктите си да го водят. Джинджър и Джак го последваха. Той тръгна безшумно към малката врата, вградена в долната част на гигантските дървени порти. Вратата беше откrehната и през пролуката струеше ярка светлина. Доминик сложи ръка на дръжката, после спря, защото чу приглушени гласове. Заслуша се, докато се увери, че там има само двама мъже. Те говореха тихо и Доминик не можа да проследи разговора им. Хрумна му да се върне, но реши, че преди да го хванат, трябва да се възползва от възможността да види какво има в пещерата. Доминик отвори вратата и влезе.

Космическият кораб беше там.

Джинджър сложи ръка на гърдите си, сякаш да обуздае лудешки биещото си сърце да не изхвъркне.

Пещерата отвъд дървените врати беше огромна — дълга шейсет и широка трийсет метра, таванът сводест, а подът заравнен и дупките запълнени с бетон. Вдясно от входа бяха наредени постройки подобни на каравани с малки прозорци и метални врати. На някои от вратите имаше написани на ръка табелки:

ХИМИЧНА ЛАБОРАТОРИЯ

ПАТОЛОГИЯ

БИБЛИОТЕКА

БИОЛОГИЧНА ЛАБОРАТОРИЯ

ФИЗИКА

АНТРОПОЛОГИЯ

Имаше и работни маси, рентген, спектрограф и други уреди, каквито Джинджър не бе виждала.

Космическият кораб се намираше вляво от входа. Беше същият, какъвто тя си го бе спомнила преди няколко минути, когато най-последно забраненият спомен премина през преградата в паметта ѝ. Заобленият от двата края цилиндър беше поставен на стоманени подпори. Единствената разлика във вида му в нощта на шести юли беше отсъствието на странната светлина, която се бе променила от луннобяла в тъмночервена и накрая в кехлибарена. По корпуса имаше множество вдлъбнатини. Но въпреки безинтересния си дизайн, корабът беше най-зрелищното нещо, което Джинджър бе виждала през живота си. Тя изпита едновременно ужас и радост, страх от неизвестността и възторг от гледката.

На маса до съгъваемата стълба, водеща към отворен люк от едната страна на кораба, седяха двама мъже. По-представителният беше строен, около четирийсетгодишен, с къдрави черни коси и брада и бе облечен с черен панталон и риза и бяла лабораторна престилка. Другият беше във военна униформа с разкопчана куртка. Той беше снажен и десетина години по-възрастен от събеседника си. Те видяха тримата посетители, млъкнаха и станаха, но не повикаха охраната, нито се втурнаха да задействат алармените системи. Двамата само се вторачиха с интерес в Доминик, Джак и Джинджър, преценявайки реакцията им към космическия кораб, който застрашително се извисяваше над тях.

„Очаквали са ни“ — помисли Джинджър.

Но тази мисъл не я притесни. Интересът ѝ бе прикован в космическия кораб.

Тримата се приближиха към него и с почуда, граничеща с благоговение, се вторачиха в корпуса.

Повърхността бе осеяна с драскотини и вдлъбнатини, които явно бяха направени от много по-враждебни стихии от ветровете и бурите на земята. Корпусът бе изпъстрен със сиви, черни и кехлибарени петна, сякаш бе потопяван в стотици киселини и обгорен от хиляди огньове.

Космическият кораб изглеждаше много стар. Джинджър не можеше да разбере откъде произлиза тази убеденост, но беше сигурна, че стои в сянката на *древен* летателен апарат. И когато протегна ръка и

прокара пръсти по издрасканата, неравна повърхност, тя почувства още по-силно, че се намира в присъствието на многовековна реликва.

Пришълците бяха изминали дълъг път.

Доминик и Джак също докоснаха корпуса. Потрепервайки, писателят пое дълбоко въздух. Тази реакция беше по-красноречива от всяка дума, която би произнесъл.

— Ах, как искам баща ми да беше доживял да види това — възкликна Джинджър, спомняйки си скъпия, стар Джейкъб, който беше мечтател и обичаше разказите за други светове и времена.

— И на мен ми се иска Джени да бе поживяла малко повече... — каза Джак.

Джинджър осъзна, че той желаше съпругата му да бе поживяла малко по-дълго, не за да види космическия кораб, а заради необикновените способности на Брендън и Доминик. Ако Джени не бе починала на Коледа, те можеше да се опитат да я извадят от комата и да възвърнат нормалния ѝ живот. Прозрението накара Джинджър да осъзнае, че едва сега започва да разбира последиците от това невероятно събитие.

Снажният мъж във военната униформа и брадатият в лабораторната престилка се приближиха до тях. Цивилният сложи ръка на корпуса и каза:

— Страхотна сплав. По-яка от всяка стомана, произведена на този свят. По-твърда от диамант и в същото време изключително лека и изумително гъвкава. Вие сте Доминик Корвези, нали?

— Да — отговори писателят и подаде ръка на непознатия — учтивост, която би изненадала Джинджър, ако и тя не бе почувствала, че ученият и военният не са им врагове.

— Аз съм Майлс Бенел, шеф на екипа, който изследва това... чудесно събитие. Запознайте се и с генерал Алварадо, командирът на Тъндър Хил. Не мога да ви опиша колко съжалявам за онова, което ви сториха. Случилото се не трябваше да е тайна, запазена за неколцина. Събитието принадлежи на целия свят. И ако бях постигнал своето, хората щяха да научат новината още на другия ден.

Бенел се ръкува и с Джак, и с Джинджър.

— Имаме въпроси... — започна тя.

— Да, и заслужавате отговори — прекъсна я Бенел. — Ще ви разкажа всичко, което искате да знаете. Но по-добре да изчакаме,

докато всички се съберат. Къде са останалите?

— Кой? — попита Доминик.

— Имате предвид хората от мотела? — попита Джинджър. — Те не са с нас.

Бенел примига изненадано.

— Искате да кажете, че повечето са успели да се изплъзнат през пръстите на полковник Фолкърк?

— Фолкърк? Мислите, че *той* ни е довел тук? — попита Джак.

— Ако не Фолкърк, кой тогава?

— Дойдохме сами — отговори Доминик.

Бенел и генерал Алварado се стъписаха, като чуха новината. Двамата се спогледаха изненадано, после лицата им засияха с надежда.

— Нима сте минали през охраната на Тъндър Хил? — попита Алварado. — Но това е невъзможно.

— Чел ли си досието на Джак? — обърна се Майлс към приятеля си. — Да? Припомни си подготовката му на командос от специалните сили и как си е изкарвал прехраната през последните осем години.

Джак поклати глава.

— Не мога да приема всички заслуги. И Доминик помогна.

— Доминик? — възкликна Бенел и се обърна към писателя. — Но откъде знаете толкова много за охранителните системи? Освен ако... Разбира се! Онези ваши странни способности! След преживяването в къщата на Ломак и светлината, която предизвикахте, когато Кронин дойде в „Спокойствие“, вие трябва да сте разбрали, че силата не идва отвън, а е във *вас*.

Думите на учения разкриха, че разговорите им в мотела наистина са били подслушвани. Но след пристигането на Джак подслушвачите не бяха успели да чуят дискусиите и стратегията им. Инак Бенел щеше да знае за експеримента предишната вечер, когато Доминик и Брендън разбраха, че загадъчните явления са тяхно дело.

— Да — каза Доминик, — знаем, че силата е в нас, но нямаме представа как сме я придобили. Мисля, че е свързано с онова, което ни се е случило, когато влязохме в кораба, но не си спомням. Можете ли да ни кажете?

— Не. Не съвсем. Разбрахме, че тримата сте влезли в кораба. Но не знаехме, че там ви се е случило нещо... странно. Вие излязохте, веднага щом командосите от ОСПВК и учените започнаха да

пристигнат и решихме, че сте били вътре не повече от една-две минути. Когато ви задържаха, вие не казахте на никого, че нещо важно ви се е случило, докато сте били на борда. Обяснихте, че само сте разгледали кораба. За по-лесно, веднага щом ви арестуваха, вие бяхте упоени и откарани в мотел „Спокойствие“. Затова дори да сте размислили и да сте решили да ни кажете какво се е случило, не сте имали възможност. — Слабият, строен учен развълнувано започна да прокарва дългите си пръсти през къдравата си черна брада. — Когато беше взето решение да се промият мозъците на всички цивилни граждани, които са били там, нямаше време за подробен разпит на свидетелите. Всъщност вие не дойдохте в съзнание след упойката, а веднага започнаха да изтриват спомените ви. Тази беше една от причините да се противопоставя на потулването на тайната. Смятах, че лишавайки ни от възможността да ви разпитаме... Ами, това беше не само несправедливо, но и глупава загуба на потенциални източници на информация.

Джинджър погледна към отворения люк на летателния апарат.

— Ако влезем вътре, може да рухне и последната преграда в паметта ни.

— Да, може би — съгласи се Бенел.

— Как разбрахте, че корабът ще се приземи край магистрала 80?
— попита Джак.

— Да. И защо военните решиха, че трябва да скрият случилото се? — продължи Доминик.

— И съществата, които са дошли с него? — добави Джак.

— Господи, да! — възкликна Джинджър. — Къде са те? Какво стана с тях?

— Както Майлс каза, ще научите отговорите, защото ги заслужавате. Но първо, има по-спешна работа — намеси се генерал Алварадо и се обърна към Доминик: — Щом можете да вдигате предмети и да предизвиквате светлина, предполагам, че няма да има проблем да проникнете през електронната охранителна система. Щом сте могли да влезете тук, трябва да използвате способностите си да задържите други хора навън. Мислите ли, че ще можете да го направите? Да държите затворени големи противобомбени порти и малката врата, докато се приготвим да ги отворим?

Доминик беше озадачен от въпроса.

— Ами, може би. Не знам.

Бенел погледна генерала.

— Боб, ако задържиш навън полковника, това може да го вбеси. Фолкърк знае, че никой друг освен него не може да контролира „Бдителност“. Ако не може да влезе, ще реши, че всички сме... заразени.

— Заразени? — неспокойно попита Джинджър.

— Полковникът е убеден, че вие, аз и Майлс сме *обладани* от извънземни, които ни дърпат конците като кукловоди, и вече не сме човешки същества — обясни Алварадо.

— Но това е безумие — рече Джак.

— Ние знаем, че не е така — още по-неспокойно каза Джинджър. — Но има ли причина Фолкърк да смята, че това се е случило?

— Първоначално имаше такива съмнения — отговори Майлс. — Но с течение на времето разбрахме, че никога не е имало вероятност от зараза. Това са само типични черни човешки мисли... Винаги предполагат най-лошото. После ще ви обясня.

Джинджър се приготви да поиска обяснение веднага, но генерал Алварадо каза:

— Моля ви, изчакайте с въпросите. Нямаме много време. Мислим, че Фолкърк е заловил приятелите ви и ще се върне тук...

— Не — прекъсна го Доминик. — Те тръгнаха преди нас. Вече са заминали.

— Не подценявайте полковника — предупреди ги Алварадо. — Ако Доминик съумее да задържи вратите затворени, за да не може Фолкърк да влезе, вероятно ще имаме време да разгласим цялата история. Защото, ако полковникът нахлуе тук... боя се, че ще има кръвопролития.

Вниманието на Джинджър бе привлечено от движение в предната част на помещението. Тя ахна от изненада, когато видя Джорджа, Марси, Брендън и другите да влизат през малката врата.

— Късно е — рече Майлс Бенел.

Пред входа на военния склад в Тъндър Хил седмината свидетели бяха свалени от военния камион и поведени към по-малката стоманена

врата. Картечният пистолет на лейтенант Хорнър обезкуражи бягството и съпротивата.

Фолкърк заповяда на мъжете от ОСРВК да се върнат в „Шенкфийлд“, където да погребат отец Висажик в безименен гроб и да чакат по-нататъшни нареждания. Но, разбира се, заповеди нямаше да има, защото Лийланд щеше да е мъртъв. Не беше необходимо да жертва цялата рота, защото само той и още един човек можеха да контролират пленниците и да унищожат целия склад и лейтенант Хорнър имаше лошия късмет да бъде заместник-командир, така че отговорността падна на неговите плещи.

Влязоха в тунела и Фолкърк се разтревожи, когато видя, че видеокамерите не работят. Но после осъзна, че новата програма, под командите на която действаше „Бдителност“, не изисква визуална идентификация, за да осигури достъп, защото реагира само на един ключ — отпечатъка на дланта и пръстите на лявата ръка на Лийланд. Той допря длан до квадратното стъкло до вътрешната врата и „Бдителност“ веднага го пусна.

Двамата с Хорнър заведоха пленниците на второто ниво, в пещерата, където Алварадо и Бенел чакаха. Фолкърк видя и останалите свидетели — Корвези, Вайс и Туист — и макар да нямаше представа как са влезли там, се зарадва, че цялата група е в ръцете му.

Той остави Хорнър при затворниците и се върна при асансьорите. Фолкърк вече не можеше да има доверие на горкия Том, защото лейтенантът бе останал при заразените хора.

Пригответил оръжието си, Лийланд взе асансьора за третото ниво. Смяташе да убие всеки, който се приближи до него. А ако всички го нападнеха, Фолкърк щеше да насочи картечния пистолет към себе си. Нямаше да позволи да бъде *променен*. През детството и пубертета родителите му се бяха опитали да го направят като тях — самоубиващ се, религиозен фанатик, но Лийланд устоя. Нямаше намерение да се предаде и промени. *Те* го преследваха през целия му живот, под едно или друго прикритие, но нямаше да го пречупят сега, когато бе стигнал толкова далеч с непокътната самоличност и достойнство.

На най-долното ниво на Тъндър Хил бяха складирани хранителни запаси, муниции и експлозиви. Членовете на персонала живееха и работеха на второто ниво. Но на третото ниво по всяко време на денонощието обикновено имаше пазач. Лийланд излезе от

асансьора и се зарадва, като видя, че тази вечер подземното е безлюдно. Генерал Алварадо се бе подчинил на заповедите му и бе изпратил всички в жилищните помещения.

Алварадо вероятно мислеше, че оказвайки съдействие, ще убеди Фолкърк в човешката същност на хората си. Но Лийланд не беше толкова наивен, че да повярва на тази хитрина. До края на живота си родителите му бяха съумели да се държат като нормални човешки същества и точно когато той започваше да мисли, че наистина го обичат и искат най-доброто за него, те изведнъж разкриваха истинската си природа. Баща му изваждаше кожения каиш или хилката за пинг-понг и започваше да го налага в името на Бога. Фолкърк не можеше лесно да бъде измамен от маските на човешки облик, защото от ранна възраст се бе научил да търси и да очаква нечовешка същност зад привидно нормалния образ.

Лийланд тръгна към масивната стоманена врата на склада с амунициите, като нервно се оглеждаше наляво и надясно и се взираше в мрака между лампите. Едно от наказанията му като дете беше да го заключат за дълго време в мазето за въглища, което нямаше прозорци.

Фолкърк допря лявата си ръка до квадратното стъкло и вратата се отвори. Лампите вътре осветиха сандъци, контейнери и лавици, отрупани с амуниции, снаряди, мини, гранати и оръжия за унищожение.

В дъното на дългото помещение имаше още една пещера с размери шест на шест метра, която също се отваряше с идентификация на отпечатъка на дланта. Оръжията вътре бяха толкова смъртоносни, че само осем човека от стотиците в Тъндър Хил имаха право да влизат там и никой от тях не можеше да отвори сам пещерата. Системата изискваше трима от осемте да допрат един след друг длани до квадратното стъкло и едва тогава разрешаваше достъп. Но електрониката също се контролираше от „Бдителност“ и новата програма на компютъра, разработена от Лийланд, го направи единственият пазител на тактическия ядрен арсенал в склада. Той сложи длан на студеното стъкло и след петнайсет секунди вратата бавно се отвори.

На стената вдясно бяха окачени дваисет ядрени бомби, сложени в специални раници. Липсваха само детонаторите и експлозивът. Детонаторите бяха в чекмеджетата, вградени в отсрещната стена, а

вляво от вратата, в метални шкафове, експлозивите чакаха Армагедон. Подготовката в ОСРВК включваше запознаване с различни ядрени устройства, които терористи можеше да поставят в американските градове, затова Лийланд знаеше как да сглоби, да активира и да дезактивира бомбите. Той извади съставните части от шкафовете и сглоби две бомби само за осем минути, като нервно поглеждаше към вратата. Фолкърк започна да диша по-леко, когато нагласи часовниковите механизми на двата детонатора на петнайсет минути и ги включи.

Лийланд нарамаи двете раници с ядрените бомби. Всяка тежеше по трийсет и пет килограма. Вдигна ги и тръгна, като се прегърби и изсумтя от тежестта.

Друг на негово място сигурно трябваше да спре два-три пъти, докато прекосява огромния склад, да остави бомбите, да си поеме дъх, да разкърши тяло и едва тогава да продължи. Но не и Лийланд Фолкърк. Гърбът, раменете и ръцете го заболяха, но колкото повече се усиливаше болката, толкова по-голямо удоволствие изпитваше той.

Фолкърк постави едната от бомбите в средата на пода на централната пещера и доволно огледа скалните стени и гранитния таван. В пластовете имаше пукнатини и хълмът щеше да се срути, погребвайки всичко в него. Но ако солидните каменни пещери издържаха на взрива, никой, намерил убежище на това ниво, нямаше да оцелее. Нито дори високо приспособима извънземна форма на живот, защото щеше да се изпари в ядрения огън и да се превърне в блуждаещи атоми.

Ядрена болка.

Фолкърк нямаше да оцелее, но щеше да докаже, че е имал смелостта доброволно да се подложи на страданието и да издържи. Само част от секундата на заслепяваща агония. Не беше лошо. Всъщност беше по-приятно от боя с кожения каиш или с хилката за пинг-понг.

Лийланд се усмихна на променящите се цифри на дигиталния часовник на бомбата. Най-хубавото на ядрените бомби от този вид беше, че след като веднъж бъдеха активирани, не можеше да се *дезактивират*. Не беше необходимо да се притеснява, че някой ще му попречи да осъществи плана си.

Носейки втората бомба, Фолкърк влезе в асансьора и се качи на второто ниво.

Джорджа застана до Джак Туист и погледна космическия кораб. Макар че рухването на преградата в паметта ѝ и прииждащите спомени я бяха подготвили за гледката, тя бе обзета от страхопочитание. Джорджа протегна ръка и през тялото ѝ премина тръпка на страх, почуда и радост, когато пръстите ѝ докоснаха обгорения, очукан и огънат метал.

Марси също протегна ръка към корпуса и каза:

— Луната. Луната.

— Ето, това си видяла да пада на земята, миличка. Спомняш ли си? Само че не беше луната, а това нещо. Първо беше бяло като луната, после стана червено и накрая кехлибарено.

— Луната — тихо повтори детето и плъзна ръка по повърхността на кораба, сякаш да изчисти разноцветния пласт на времето и промеждията и да прогони облака от спомените си. — Луната падна.

— Не е луната, миличка, а космически кораб. Като във филмите.

Марси се обърна към майка си. Погледът ѝ вече не беше разфокусиран и унесен.

— Като капитан Кърк и господин Спок?

Джорджа се усмихна и я притисна до себе си.

— Да, миличка.

— И като Люк Скайуокър — каза Джак, наведе се и отметна кичур коса от очите на момиченцето.

Марси се замисли върху новината, която току-що бе научила.

Джак се усмихна на Джорджа и рече:

— Тя ще се оправи. Може да продължи известно време, но всичко ще бъде наред. Обсебването ѝ се дължи на стремежа да си спомни. Сега вече започва да си спомня и не е необходимо да се измъчва.

Както обикновено, Джорджа черпеше увереност дори само от присъствието и спокойствието му.

— Да, ще се оправи... Ако се измъкнем живи оттук. И с непокътнати спомени.

— Ще се измъкнем — увери я Джак.

Доминик много се зарадва, когато видя Паркър. Той прегърна приятеля си и попита:

— Как се озова тук, за Бога?

— Дълга история. — Тъгата, изписана на лицето и в очите му, говореше по-красноречиво от думите, че част от тази история е мрачна.

— Не исках да те забърквам в чак такива големи неприятности — добави Доминик.

— Не бих пропуснал това за нищо на света — заяви Паркър, поглеждайки космическия кораб.

— Какво се е случило с брадата ти?

— Когато пристигат такива гости — отговори художникът и посочи кораба, — заслужава си да се обръснеш.

Ърни тръгна покрай звездния кораб, като го оглеждаше и докосваше.

Фей остана при Брендън, защото се притесняваше за него. Преди няколко месеца той бе изгубил вярата си в Бога — или поне така мислеше — и това му се бе отразило зле. А тази вечер Брендън изгуби отец Висажик — удар, който замъгли със сълзи погледа му и го накара да се разтрепери.

— Прекрасен е, нали, Фей? — попита той, гледайки кораба.

— Да. Никога не съм си падала по разкази за други светове и не съм се замисляла какво биха означавали... Но това е краят на една вече отминала епоха и началото на нещо ново и чудесно.

— Но не е Господ. Дълбоко в душата си се надявах да е Той.

Фей хвана ръката му.

— Спомняш ли си посланието, което Паркър ти донесе от отец Висажик? Каза ти го, докато пътувахме във военния камион. Отец Висажик е разбрал какво се е случило в онази юлска нощ и това е укрепило вярата му.

— За него *всичко* беше укрепване на вярата — тъжно се усмихна Брендън.

— Така ще бъде и за теб. Нуждаеш се само от време, за да размишляваш. И после ще гледаш на нещата по същия начин като отец Висажик, защото макар да не го съзнаваш, ти много приличаш на него.

Брендън я погледна изненадано.

— Аз? Но ти не го познаваш. Аз не съм и наполовина като него.

Фей се усмихна и приятелски го ошипа по бузата.

— Когато ни разказа за отец Висажик, беше ясно, че му се възхищаваш. Веднага разбрахме, че много си приличате. Ти си млад, Брендън. Предстои ти да научиш още неща. Но когато станеш на годините на отец Висажик, ще бъдеш точно като него. И всеки ден от живота ти ще бъде изпълнение на завещаното от него.

Отчаянието, изписано на лицето на Брендън, отстъпи място на крехка надежда. Устните му потрепериха.

— Наистина ли... мислиш така?

— Убедена съм.

Той я прегърна, а тя го потупа по рамото.

Нед и Санди се бяха прегърнали през кръста и гледаха космическия кораб. Не говореха, защото думите бяха излишни.

После Санди каза нещо, което *не можеше* да бъде премълчано.

— Нед, ако се измъкнем живи оттук... ще отида на лекар. Специалист по забременяване. Искам да имаме дете.

— Но ти никога...

— Не обичах достатъчно света. Но сега искам да съществува част от нас, когато човечеството се издигне над мрака, отправи се към други светове и може би се запознае с чудесни непознати като тези, които са дошли с този кораб. Ще бъда добра майка, Нед.

— Знам.

Когато видя и последните свидетели и Паркър Фейн да влизат в пещерата, Майлс Бенел загуби надежда, че необикновените способности на Доминик Корвези ще съумеят да задържат Фолкърк извън подземие. Налагаше се да разчита на магнума, затъкнат в колана му и скрит под лабораторната престилка.

Майлс мислеше, че Лийланд ще дойде с най-малко двайсетина човека. Но се появи само Хорнър, който държеше картечен пистолет и беше готов да го използва.

— Генерал Алварадо, доктор Бенел, полковник Фолкърк ще дойде след малко — съобщи лейтенантът.

— Как смееш да влизаш тук с насочено автоматично оръжие? — попита Боб със самоувереност, на която Майлс се възхити. — Не съзнаваш ли, че ако неволно натиснеш спусъка, куршумите ще започнат да рикошират в скалните стени и ще убият всички ни, включително й теб?

— Никога не натискам неволно спусъка — предизвикателно отговори Хорнър.

— Къде е Фолкърк?

— Трябва да свърши някои неща. Извинява се, че ви кара да го чакате. Ще дойде след малко.

— Какви неща?

— Сър, полковникът невинаги ме уведомява за намеренията си.

Майлс се уплаши, че Фолкърк вече е довел взводовете на ОСРВК, за да ликвидират персонала. Но това започна да му се струва все по-малко вероятно, защото не се чуваха изстрели.

Бенел беше въоръжен и дебнеше удобна възможност да си разменят ролите с врага, но не искаше Хорнър да разбере това. Ето защо, Майлс реши, че най-естественото нещо, което би могъл да направи, е да разговаря със свидетелите и да започне да отговаря на множеството им въпроси. Той установи, че повечето са чули за ГИПК, затова набързо резюмира заключенията на комисията и обясни защо е било заповядано тайната да бъде потулена.

Майлс им разказа, че космическият кораб е забелязан от сателити на отбраната, обикалящи около земята на разстояние трийсет и пет хиляди километра. Засекли го, като минавал покрай луната. Руските военни сателити съзрели посетителя много по-късно и не го идентифицирали правилно.

Отначало наблюдателите помислили, че междузвездният кораб е голям метеорит или малък астероид, който ще се сблъска със земята. Ако бил съставен от мек, порест и шуплив материал, можело да изгори, докато пада. И дори ако на земята не й провървяло и отломъкът бил направен от нещо по-твърдо, можело да се разпръсне на по-малки

и относително безвредни метеорити. Но ако било от никел и желязо, блуждаещото тяло определено представлявало заплаха. Разбира се, по всяка вероятност щяло да падне във вода, защото седемдесет процента от повърхността на планетата е покрита с океани. Метеоритът щял да причини малко щети, освен ако не паднел близо до брега и не опустошал някое пристанище. Най-лошата вероятност била приземяване в гъсто населен район.

Шест месеца по-рано в орбита били тайно изстреляни първите сателити от националната стратегия за противоракетна отбрана. Били разработени само десет процента от системата, която на този етап едва ли би предотвратила ядрена война. Но благодарение на неколцина прозорливи учени сателитите имали висока маневреност, която би им позволила да отклонят оръжията и да играят ролята на планетарна отбрана точно срещу такава заплаха като връхлитащо парче космически боклук. Според най-новите теории падащи комети или астероиди са станали причина за гибелта на динозаврите, и военните решили, че може би е разумно противоракетният щит да бъде използван за свалянето не само на руски ракети, но и на блуждаещи небесни тела. Затова един от сателитите бил преместен на друго място, докато метеоритът се приближавал до земята и плановите били да изстрелят всичките му ракети срещу натрапника. Макар че нито една от ракетите не била с ядрена бойна глава, се смятало, че зарядът им е достатъчно силен, за да раздроби метеорита на малки парчета, които няма да причинят разрушения на земята.

— После — продължи Майлс, — няколко часа преди планираната атака срещу натрапника, анализът на последните снимки показва изумително симетрична форма. А данните на спектрографа, изпратени от сателита, започнаха да затвърждават убеждението, че небесното тяло може да е нещо по-странно от метеорит. Анализите не отговаряха на стандартните описания на метеорити. На всеки десет минути бяха поръчвани нови снимки. През следващия час приближаващият се обект стана по-ясен и вероятността да е космически кораб нарасна толкова много, че никой не посмя да рискува да заповяда унищожаването му. Не бяхме уведомили руснаците нито за обекта, нито за намерението ни да го унищожим, защото щяхме да издадем информация за възможностите на сателитите на отбраната ни. Започнахме умишлено да заглушаваме руския радар в

орбита около земята, като им пускахме електронни смущения, за да прикрием курса на кораба И да запазим в тайна посещениято. Отначало помислихме, че цилиндърът ще започне да обикаля земята. Но много късно осъзнахме, че корабът ще се приземи. Компютрите на отбраната можаха да дадат трийсет и осем минутно предупреждение, че обектът ще кацне в Елко Каунти.

— Достатъчно време, за да затворят магистрала 80 и да повикат Фолкърк и хората му от базата им — отбеляза Ърни Блок.

— Те бяха на учение в Айдахо. За добро или лошо. Зависи от гледната ви точка.

— Разбира се, доктор Бенел, аз знам каква е *вашата* гледна точка — каза Лийланд Фолкърк, който влезе в пещерата.

Револверът изведнъж се стори на Майлс безполезен като прашка.

Щом видя Лийланд Фолкърк, Джинджър реши, че не е излязъл добре на снимката в „Сентинел“. Той беше по-хубав, по-внушителен и по-страшен. Полковникът не държеше картения си пистолет насочен и готов за стрелба като Хорнър, а безгрижно го бе провесил на рамото си. Но привидното му безразличие беше по-заплашително от позата на Хорнър. Джинджър имаше чувството, че с апатичния си вид Фолкърк ги предизвиква да направят нещо. Полковникът се приближи до групата и Джинджър долови осезаемото му излъчване на омраза и безумие.

— Къде са хората ви, полковник? — попита Бенел.

— Тук сме само аз и лейтенант Хорнър. Не е необходимо да демонстрираме сила. Убеден съм, че когато разумно обсъдим положението, ще намерим решение на проблема, което ще удовлетвори всички ни.

Джинджър беше сигурна, че Фолкърк ги заблуждава и си играе с тях. Той приличаше на дете, което знае някаква тайна и неведението на другите му доставя огромно удоволствие. Тя видя, че доктор Бенел е озадачен от държанието му и го гледа недоверчиво и предпазливо.

— Продължете дискусията си — каза Лийланд и погледна часовника си. — Не ми позволявайте да ви прекъсвам, за Бога. Сигурно имате хиляди въпроси, на които бихте искали доктор Бенел да отговори.

— Аз имам въпрос — обади се Санди. — Къде са... хората, които са дошли с този кораб?

— Мъртви са — отговори Майлс. — Бяха осмина, но бяха умрели, когато се приземиха тук.

Болка на състрадание прониза сърцето на Джинджър. Тя видя, че и другите са потресени и разочаровани. Паркър и Джорджа дори тихо изстенаха, сякаш току-що им бяха съобщили за смъртта на близък приятел.

— Как са починали? — попита Нед. — От какво?

— Ами, първо трябва да знаете повече за тях и защо бяха дошли тук — отговори Бенел, непрекъснато поглеждайки полковник Фолкърк. — В кораба им намерихме енциклопедия за техния вид и за развитието на цивилизацията, биологията и психологията им, записана на нещо като нашите видеодискове. Бяха ни необходими две седмици да идентифицираме плейъра и месец, докато се научим как да го използваме. Материалът на дисковете е с превъзходно качество и обяснява нагледно много неща, въпреки езиковата бариера. Освен това постепенно учи на езика им. Ние, които работим по този проект, почувствахме... братска близост с пътниците в кораба.

— Братска близост — подигравателно подхвърли Фолкърк и се изсмя иронично.

Доктор Бенел го изглежда гневно, но продължи да разказва:

— Ще са ми нужни няколко седмици, за да ви разкажа какво знаем за тях. Достатъчно е да кажа, че те са невъобразимо древен вид и много отдавна пътуват в космоса. Този кораб е издирил и открил пет интелигентни вида в други слънчеви системи.

— Пет! — учудено възкликна Джинджър. — Но това е невероятно. Само си помислете какви огромни разстояния е трябвало да изминат.

Майлс кимна.

— Веднага щом успели да намерят начин да пътуват от планета на планета, те решили, че свещеният им дълг е да издирват други разумни същества. Всъщност това се превърнало в нещо като религия за тях. — Бенел поклати глава и въздъхна. — Трудно е да го проумеем, защото дори превъзходната им визуална енциклопедия описва повече физически неща, отколкото философията им. Но според нас те се

смятат за служители на някаква висша сила, която е създала вселената...

— Господ? — прекъсна го Брендън. — Искате да кажете, че те се смятат за Божии служители?

— Нещо такова — отговори Майлс. — Но не разпространяват религиозно послание. Само чувстват, че свещеният им дълг е да помагат на интелигентните видове да установят контакт през огромната пустош на космоса.

— Контакт — злокобно подметна Фолкърк и отново погледна часовника си.

Генерал Алварадо бавно се придвижваше към дясната страна на полковника.

Джинджър изпитваше все по-силно безпокойство от антагонизма между Фолкърк и Бенел и Алварадо и не го разбираше. Тя се приближи до Доминик и сложи ръка на рамото му.

— Пришълците донесоха и друг дар — продължи Майлс. — Те са толкова древен вид, че са развили някои умения, които ние смятаме за паранормални. Способността да лекуват. Телекинезата. Освен това са се научили и да ги... предават на други разумни същества, които не ги притежават.

— Да ги предават? — попита Доминик. — Как?

— Не знам точно. Но могат да го правят. И очевидно това е станало и с вас и сега вие можете да ги предавате на други хора.

— Искате да кажете, че Доминик и Брендън могат да предават на... всеки дарбата си? — учуди се Джак.

— Аз вече я предадох — каза Брендън. — Джинджър, Доминик, Джак, вие не чухте новините, които отец Висажик е съобщил на Паркър. Емелийн и Уинтън, които излекувах в Чикаго, сега притежават дарбата.

— Нови източници на инфекция — мрачно отбеляза Фолкърк.

— И след като Брендън ме излекува, рано или късно и аз ще притежавам силата — рече Паркър.

Мислите на Джинджър трескаво препускаха в главата ѝ. Новините бяха потресаващи.

— Искате да кажете, че... те са дошли да ни помогнат да се развием? И тази еволюция вече се осъществява?

— Да — отговори Бенел.

— Моля ви, този маскарад става отегчителен — каза Лийланд Фолкърк и отново погледна часовника си.

— Какъв маскарад? — попита Фей Блок. — Какви ги говорите, полковник? Казаха ни, че според вас ние сме заразени. Това са глупости. Откъде ви хрумна тази налудничава мисъл?

— Спестете ми игрите — троснато каза Фолкърк. — Преструвайте се, че не знаете нищо. А всъщност всичко ви е ясно. Никой от вас вече не е човешко същество. Всички сте... обладани и привидната ви невинност е игра, която трябва да ме убеди да пощадя живота ви. Но няма да стане. Късно е.

Отвратена от безумието на Фолкърк, Джинджър отново се обърна към Бенел:

— Какви са тези щуротии за зараза и обладаване?

— Грешка — отговори Майлс и направи няколко крачки вляво.

Джинджър осъзна, че той се опитва да привлече вниманието на Фолкърк към себе си и да го отклони от генерал Алварado.

— Грешка — повтори Бенел. — Или по-скоро... типичен пример за човешката ксенофобия — омраза и подозрителност към непознати и към всеки, който е различен от теб. Когато видяхме някои от видеофилмите и научихме за желанието на пришълците да предават способностите си на други видове, ние явно изтълкувахме погрешно информацията. Отначало помислихме, че те обладават и започват да контролират всеки, когото променят и вливат чуждо съзнание в гостоприемника. Предполагам, че това е разбираема параноя след всички филми и книги на ужасите. Смятахме, че имаме работа с паразитен вид. Но тази представа бързо се разсея, защото видяхме още от дисковете им и имаме време да обмислим нещата. Сега сме сигурни, че сме сбъркали.

— Но аз мисля, че всички сте заразени и сетне, под контрола на онези същества, сте започнали да омаловажавате опасността! Или... дисковете са пропаганда и лъжи — заяви Фолкърк.

— Не — възрази Бенел. — Първо, мисля, че онези същества не са способни да лъжат. Второ, ако искаха да ни завладеят, нямаше да им е необходима пропаганда. И със сигурност нямаше да донесат енциклопедията, която ни *обяснява*, че ще ни променят.

— Може би в случая религиозната метафора не е много уместна — каза Брендън. — Но щом са чувствали, че идват при нас като Божии

служители... и са дошли да ни дадат тези приказни дарове, тогава те са ангели, които ни възнаграждават със специална благословия.

Фолкърк се изсмя грубо.

— О, това беше върхът, Кронин! Мислиш ли, че можеш да ме заблудиш от религиозна перспектива? Мен? Дори да бях религиозен фанатик като родителите ми, никога нямаше да приема онези твари като ангели. Ангели с лица като кофи, пълни с червеи?

— Червеи? Какви ги говори? — обърна се Брендън към Бенел.

— Видът на пришълците е съвсем различен от нашия — отговори ученият. — Двunoги са и имат шест пръста вместо пет. Но с това се изчерпва общото във външността ни. Отначало изглеждат отблъскващи. Всъщност „отблъскващи“ е меко казано. Но с течение на времето... започваш да съзираш някаква своеобразна красота.

— Своеобразна красота — презрително каза Фолкърк. — Те са чудовища и са красиви само в очите на други чудовища, затова вие току-що подкрепихте мнението ми, Бенел.

Гневът на Джинджър срещу полковника я накара да направи една-две крачки към него, въпреки картечния пистолет.

— Проклет глупак! Какво значение има как изглеждат? Най-важното е какво *представяват*. А пришълците явно са същества със силно развито чувство за дълг, при това благороден. И общото между нас е по-важно от разликите. Баща ми винаги казваше, че що се отнася до интелигентността, нещата, които ни отличават от зверовете, са смелостта, любовта, приятелството, състраданието и съпричастността. Съзнавате ли каква смелост се изисква, за да се отправят на такова дълго пътуване? Ето, това е общото между нас. Смелостта. А любовта и приятелството? Пришълците сигурно ги притежават, защото как инак са изградили цивилизация, която е стигнала до други планети? Любовта и приятелството са необходими, за да имаш *причина* да изграждаш. Състрадание? Те са имали мисия да издигнат други интелигентни видове на по-високо стъпало на стълбицата на еволюцията. За това несъмнено се изисква състрадание. А що се отнася до съпричастността? Не е ли очевидно? Те разбират страховете, че сме сами във вселената. Съчувстват ни толкова много, че са се посветили на тези невероятни пътешествия с единствената надежда да се срещнат с нас и да ни съобщят вестта, че не сме сами. — Изведнъж гневът на Джинджър се насочи не само към Фолкърк, но и към

ужасяващата слепота на човешката раса, която я водеше към самоунищожение. — Погледнете ме. Аз съм еврейка. Има хора, които мислят, че не съм като тях, а по-лоша, дори опасна. Невежите вярват на измислици, че евреите пият кръвта на бебетата. Има ли разлика между онзи нездрав антисемитизъм и упорството ви, въпреки всички доказателства за обратното, че тези същества са дошли да изпият кръвта ни? Пуснете ни, за Бога. Сложете край на тази безкрайна омраза тук. Веднага. Ние имаме определена цел в живота, в която няма място за ненавист.

— Браво. Хубава реч — язвително каза Фолкърк и насочи картечния си пистолет към генерала. — Не посягай към оръжието, Алварадо. Предполагам, че си въоръжен. Не искам да бъда застрелян, а да загина в славния огън.

— Огън? — попита Бенел.

— Точно така, докторе — ухили се Лийланд. — Славният огън, който ще унищожи всички ни и ще спаси света от заразата.

— Господи! Затова не сте довели хора със себе си. Не сте искали да жертвате повече от необходимите. — Майлс се обърна към Алварадо: — Боб, този смахнат негодник е сложил ръка на тактическите ядрени бомби.

Лицето на генерала се изкриви от гняв и пребледня.

— Две ядрени бомби — каза Фолкърк. — Едната е пред вратите, а другата — в главното помещение на долното ниво. След по-малко от три минути всички ще се превърнем в пепел. Няма да имате време да ме *промените*. Предполагам, че това продължава повече от три минути.

Изведнъж картечният пистолет излетя от ръцете на Фолкърк. В същия миг лейтенант Хорнър изкрещя, когато и неговото оръжие изхвърча от ръцете му. Двата картечни пистолета се завъртяха във въздуха и изтракаха на пода. Единият падна в краката на Ърни Блок, а другият — до Джак Туист. Двамата грабнаха оръжията и ги насочиха към Фолкърк и Хорнър.

— Ти ли го направи? — обърна се Джинджър към Доминик.

— Мисля, че аз. Не знаех как... да го сторя, докато не стана *неизбежно*. Също както Брендън лекува хората.

— Но това не решава проблема — рече Бенел. — Фолкърк каза, че остават три минути.

— Две — поправи го полковникът и щастливо се ухили.

— Онези ядрени бомби не могат да бъдат дезактивирани — каза Алварадо.

— Брендън, ти се заеми с тази пред вратата, а аз ще слеза на долното ниво — извика Доминик и хукна към асансьора.

— Не могат да бъдат дезактивирани — повтори генерал Алварадо.

Брендън коленичи до ядрената бомба и потрепери, когато видя колко време остава до детонирането ѝ. Минута трийсет и три секунди.

Той не знаеше какво да направи. Вярно, бе излекувал трима човека, бе накарал пиперниците да се въртят във въздуха и бе предизвикал светлина, но си спомняше как предметите се бяха изплъзнали от контрола му и столовете бяха подскочили и се блъснали в тавана. Брендън знаеше, че ако направи едно погрешно движение с детонатора на бомбата, свръхестествените му способности няма да го спасят.

Минута дваайсет и шест секунди.

Другите бяха излезли от пещерата, където бе скрит космическият кораб, и бяха наобиколили младия свещеник.

— Ако повредя детонатора... — започна Брендън.

— Не — прекъсна го Алварадо. — Бомбата ще се взриви автоматично.

Минута и три секунди.

Фей коленичи до Брендън.

— Накарай го да изскочи от проклетата бомба. Както Доминик направи с оръжията.

Брендън се вторачи в бързо сменящите се цифри на часовника на детонатора и се опита да си представи как устройството изскача от бомбата.

Но нищо не се случи.

Петдесет и четири секунди.

Ругаейки мудността на асансьора, Доминик изхвърча навън, веднага щом вратите се отвориха. Джинджър го последва. Двамата се

втурнаха към ядрената бомба, поставена в средата на пещерата на най-долното ниво на Тъндър Хил.

— Господи — с разтуптяно сърце възкликна той, като видя дигиталния часовник.

Петдесет секунди.

— Можеш да го направиш — насърчи го Джинджър. — Ти имаш определена цел в живота.

— Ще се опитам.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

И двамата се изненадаха от признанията си.

Четирийсет и две секунди.

Доминик протегна ръце над ядрената бомба и усети, че кръговете веднага се появиха на дланите му.

Четирийсет секунди.

Брендън се обля в пот.

Трийсет и девет секунди.

Той се напрягаше, опитвайки се да задейства магията, която знаеше, че притежава. Но макар че кръговете пламнаха на дланите му и почувства прииждането на силата, Брендън не можеше да се съсредоточи върху задачата. Мислеше какво лошо би могло да се случи и колкото повече разсъждаваше, толкова по-малко успяваше да насочи чудодейната енергия.

Трийсет и четири секунди.

Паркър Фейн коленичи до него.

— Не се обиждай, отче, но може би проблемът е в това, че като йезуит, си склонен към интелектуален размисъл. Може би тази работа изисква инстинктивни действия. Вероятно ѝ трябва фанатичното, необуздало, шеметно себеотдаване на един художник. — Паркър протегна едната от огромните си ръце към детонатора и изкрещя. — Излез оттам, да ти го начукам!

Детонаторът изскочи от мястото си и падна в ръцете му.

Чуха се възгласи на облекчение и поздравления, но Брендън каза:

— Часовникът продължава да работи.

Единайсет секунди.

— Да, но вече не е свързан с бомбата — ухили се Паркър.

— Но в проклетия детонатор има конвенционален експлозив — рече Алварадо.

Детонаторът изскочи от бомбата и падна в ръцете на Доминик. Той видя, че часовникът продължава да работи и разбра, че трябва да го накара да спре, макар вече да няма опасност от ядрена експлозия. Напрегна волята си, съсредоточи се и светещите цифри застинаха на 0:03.

0:03.

Паркър, който не бе свикнал с ролята на магьосник, изпадна в паника. Убеден, че силата му е изчерпана, той прибегна до характерен за него ход на действие. Художникът нададе боен вик, обърна се и запокити детонатора към отсрещната стена на пещерата, за да го отдалечи колкото е възможно повече от хората, после се хвърли на земята като останалите.

Доминик целуваше Джинджър, когато над главите им се разнеси експлозия. Двамата подскочиха. За миг той помисли, че Брендън не е успял да дезактивира другата бомба. После осъзна, че един ядрен взрив би срутил пещерата.

— Детонаторът — каза Джинджър.

— Хайде! Да отидем да видим дали някой не е пострадал.

Асансьорът бавно пълзеше нагоре. Главното помещение на второто ниво беше пълно с членове на персонала на военния склад. Всички бяха въоръжени.

Хванал Джинджър за ръката, Доминик си проправи път през тълпата и се насочи към мястото, където бе оставил Брендън. Той видя Фей, Санди и Нед и после Брендън — жив и невредим. И Джорджа. И Марси.

Паркър изскочи отдясно и сграбчи Доминик и Джинджър в мечешката си прегръдка.

— Трябваше да ме видите. Ако аз и Еди Мърфи бяхме живи навремето, Втората световна война щеше да свърши за шест месеца.

— Започвам да разбирам защо Доминик ти се възхищава толкова много — каза Джинджър.

— Как няма да ми се възхищава! Всеки, който ме познава, ме обича.

Изведнъж се чу разтревожен вик, който стресна Доминик. Той се обърна и видя, че в суматохата Фолкърк се е отдалечил от Джак и Ърни и е взел револвер от един от служителите на Тъндър Хил. Всички се дръпнаха от него.

— За Бога — извика Джак. — Всичко свърши, полковник.

Но Лийланд нямаше намерение да подновява личната си война. Прозрачните му светлосиви очи блестяха от безумие.

— Да, свърши, и аз няма да бъда променен като вас. Няма да ме заразите.

Преди на някого да му хрумне да изтръгне оръжието от ръцете му, Фолкърк пхна дулото в устата си и натисна спусъка.

Ужасена, Джинджър отмести поглед от свличащото се на пода тяло. Отврати я не кървавата смърт, а глупавата, безсмислена загуба сега, когато най-послед човечеството бе открило тайната на безсмъртието.

3.

ПРЕВЪЗХОДСТВО

Докато служителите на Тъндър Хил изпълваха пещерата и заобикаляха космическия кораб, който виждаха за пръв път, Джинджър, Доминик, останалите свидетели и Майлс Бенел влязоха в летателния апарат.

Интериорът беше обикновен като външността. Нямаше сложни уреди, с каквито би се очаквало да е оборудван космически кораб, предназначен за такова дълго пътуване. Майлс Бенел обясни, че извънземните са напреднали невероятно много в областта на техниката и физиката и човешкият ум не може да си представи постиженията им.

Вътре имаше едно-единствено дълго помещение, което в по-голямата си част беше еднообразно и безлично. Топлата златиста светлина, която изпълваше кораба в нощта на шести юли и се явяваше в сънищата на Брендън, не се виждаше. На стената бяха наредени само няколко обикновени работни лампи, които учените от Тъндър Хил бяха инсталирали.

Въпреки семплостта си помещението излъчваше уют, привлекателност и някакво вълшебство, които напомниха на Джинджър за кабинета на баща ѝ в задната част на първия му бижутерски магазин в Бруклин. Стените бяха украсени само с един календар и мебелите не бяха скъпи. Но за Джинджър онази стая беше свещена, защото там Джейкъб често ѝ четеше книги — фантастични приказки за джуджета и вещици, за други светове или шпионски романи. Гласът му придобиваше звучен и хипнотичен тембър. Реалността в невзрачния малък кабинет избледняваше и Джинджър се пренасяше на други места и времена. Също като кабинетът на Джейкъб, и космическият кораб не беше онова, което изглеждаше на пръв поглед, и криеше приказни загадки.

Покрай стената бяха наредени четири контейнера, които приличаха на ковчези и бяха направени от полупрозрачен, млечносин материал, наподобяващ кварц. Майлс Бенел обясни, че това са леглата, в които пътешествениците са прекарвали дългите пътувания в състояние на летаргичен сън, като остарявали само една земна година на всеки петдесет. Докато спели, напълно автоматизираният кораб пътувал в пространството, ориентирайки се с помощта на множеството сензори и сонди, търсещи живот на стотиците хиляди слънчеви системи, покрай които минавали.

Джинджър забеляза, че над всеки контейнер има два релефни кръга като онези, които се появяваха на дланите на Доминик и Брендън.

— Казахте ни, че пришълците са били мъртви, когато са пристигнали тук — обърна се Нед към Бенел. — Но не отговорихте на въпроса ми от какво са умрели.

— От старост. Корабът и уредите му са продължили да функционират по време на приземяването край магистрала 80, но пътниците са починали, много преди да се приближат до земята.

— Но нали са остарявали само с една година на всеки петдесет?
— попита Фей.

— Да. От онова, което научихме за тях, продължителността на живота им е средно петстотин години.

— Но тогава те са пътували два̀сет и пет хиляди години, докато умрат от старост — каза Джак Туист, който бе взел на ръце Марси.

— Повече — отговори Бенел. — Въпреки огромните си познания и високо развити технологии, пришълците така и не са успели да надминат скоростта на светлината. Нашата галактика е с диаметър осемдесет хиляди светлинни години. Пътешествениците са се опитали да ни покажат местоположението на родината си чрез триизмерни галактически диаграми. Предполагаме, че са дошли от планета, която се намира на повече от трийсет и една хиляди светлинни години от нас. И тъй като са се движили приблизително със скоростта на светлината, пътуването е продължило трийсет и две хиляди години. Дори след като животът им е бил удължен чрез летаргичния сън, те трябва да са умрели преди десет хиляди години.

Джинджър отново се разтрепери. Тя докосна единия от млечносините контейнери, който за нея беше убедително доказателство за състрадание и съпричастност, каквито човешкото съзнание не може да проумее и възплъщение на потресаваща саможертва. Да се откажеш доброволно от удобствата на дома си, да напуснеш света си и да предприемеш такова невъобразимо дълго пътуване единствено с надеждата да помогнеш на непознати същества...

Гласът на Бенел ставаше все по-тих, докато накрая се превърна в шепот, сякаш се намираха в църква.

— Умрели са на два̀сет и пет хиляди светлинни години от родината си. Вече са били мъртви, когато човечеството още е живяло в пещери и е започвало да изучава основите на земеделието. Когато тези... невероятни пътешественици са починали, населението на земята е било едва пет милиона, по-малко, отколкото сега живее само в Ню Йорк. През следващите десет хиляди години, докато ние сме се мъчили да се измъкнем от калта и да изградим една неустойчива цивилизация, вечно крепяща се на ръба на унищожението, тези осем изследователи постепенно са се приближавали към нас.

Брендън също докосна ковчега. В очите му блеснаха сълзи. Джинджър отгатна мислите му. Той беше свещеник и бе дал обет за бедност и безбрачие и бе загърбил много от удоволствията на светския живот като саможертва пред Бога. Но никое от лишенията му не можеше да се сравни с онова, което пришълците бяха дали за *тяхната* кауза.

— Но за да са намерили други разумни същества, когато разстоянията са толкова големи, а шансът — толкова малък, те трябва да са изпратили много такива кораби — каза Паркър.

— Да. Смятаме, че всяка година са изпращали стотици, дори може би хиляди. И са го правили повече от сто хиляди години, преди да изстрелят този кораб. Както вече ви казах, това е религията им. Другите пет вида, които са открили, се намират на петнайсет хиляди светлинни години от родината им. И са разбирали, че са попаднали на разумен живот след още петнайсет хиляди години, защото за толкова време е пристигало в родината им посланието за осъществения контакт. Започвате ли да схващате дълбочината и измеренията на себеотрицанието им?

— Повечето кораби тръгват и никога не се връщат — каза Ърни. — И не постигат успех. Само пътуват в безкрайния космос, докато екипажът им умре.

— Да — рече Бенел.

— Но не спират — каза Доминик.

— Може би никога няма да се срещнем с тях — добави Нед.

— Да речем, че минат сто години, докато човечеството се научи да прилага познанията и технологията, които са ни донесли — каза Бенел. — И още... най-малко хиляда, докато съзреем достатъчно, за да бъдем толкова всеотдайни като тях и да направим същата саможертва. Тогава ще изстреляме космически кораб с екипаж, който ще заспи летаргичен сън. И вероятно ще намерим начин да усъвършенстваме процеса, за да стареем по-бавно. Никой от нас няма да го доживее, но това ще стане. Убеден съм. И после... *след* трийсет и две хиляди години нашите потомци ще бъдат там, ще върнат визитата и ще установят контакт с онези същества.

Всички се умълчаха, опитвайки се да проумеят невероятните измерения на онова, което си бяха представили.

Джинджър почувства неописуемо, но приятно вълнение.

— Това е Божият замисъл — каза Брендън. — Тук става дума не за човешки, а за Божи план.

— Струва ми се, че вече не е толкова важно кой ще спечели световната клубна титла по футбол тази година, нали? — подхвърли Паркър.

Доминик сложи ръце на кръговете над контейнерите за летаргичен сън и каза:

— Мисля, че в онази юлска нощ само шестима от членовете на екипажа бяха мъртви, доктор Бенел. Започвам да си спомням какво стана, след като влязохме в кораба. Почувствах, че нещо живо в тези два контейнера ме вика. Умираше, но още беше живо.

— Да — каза Брендън. По лицето му вече се стичаха сълзи. — Спомням си, че златистата светлина идваше от два от тези контейнери и ме привличаше. Бях принуден да се приближа и да сложа ръце на кръговете. И когато го сторих... разбрах, че нещо под капака отчаяно се е вкопчило в живота, но не заради себе си, а за да ми подари нещо. И когато докоснах кръговете, ми го даде. И после умря. Тогава нямах представа какво има в мен. Дори сега, когато знам, предполагам, че ще ми трябва време да проумея и да се науча да използвам силата.

— Било е живо — потресен каза Бенел. — Ами... Две от телата се бяха превърнали в прах... Други две се бяха разложили... Останалите четири бяха в много по-добро състояние, а две от тях изглеждаха идеално запазени. Но и през ум не ни е минавало...

— Да — прекъсна го Доминик, който явно си спомни още неща. — Умираше, но се държеше, за да ми предаде дарбата. Очаквах, че после ще ме разпитат и ще имам възможност да кажа какво ми се е случило в космическия кораб. Но правителството изгаряше от нетърпение да предпази обществото ни от шока от контакта и се страхуваше от неизвестността... Така и не можах да разкажа нищо.

— Скоро ще разкажете всичко на целия свят — рече Бенел.

— И ще го променим — добави Брендън.

Джинджър погледна лицата на членовете на семейството от мотел „Спокойствие“, сетне Паркър и Бенел и усети връзката, която скоро щеше да съществува между всички мъже и жени, невероятната близост, произлизаща от споделения скок нагоре по стълбицата на еволюцията, към един по-добър свят. Хората на земята вече нямаше да бъдат непознати един за друг. Те бяха живели в мрак и невежество, но

сега стояха пред прага на нова зора. Джинджър погледна ръцете си на хирург и се замисли колко много години бе учила, надявайки се, че ще спасява човешки живот. Сега вече цялата тази подготовка може би нямаше да ѝ е необходима и усилията ѝ бяха напразни. Но ѝ беше все едно. Зарадва се от перспективата за един свят, който *нямаше* да се нуждае от медицина и хирургия. Скоро Джинджър щеше да поиска Доминик да ѝ предаде дарбата си и щеше да лекува само с докосване. Нещо повече, щеше да предава на другите хора силата да се лекуват сами. Продължителността на човешкия живот щеше изведнъж да се увеличи драстично. Триста, четиристотин, а може би дори петстотин години. С изключение на нещастните случаи, смъртта щеше да бъде прогонена към далечен хоризонт. Вече нямаше да има майки и бащи, безмилостно отнети от децата, които ги обичат. Нито съпрузи, които да седят до смъртния одър на младите си жени. Не. Никога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.